

Giới thiệu Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư

絕世神醫: 腹黑大小姐

Editor/Người dịch: Emily Ton

Nàng là được mệnh danh là thần y của thế kỷ 24, ngón châm trên tay có thể cứu người chết thành người sống.

Không ngờ khi xuyên qua nàng lại trở thành đại tiểu thư của Lâm Vương phủ bị người khác chà đạp. Vị tiểu thư của Lâm Vương phủ này không có Giới Linh, bản thân vô năng, tuy là đích nữ nhưng lại bị vị hôn phu mang theo tình mới đến bắt nạt.

Nàng chính là thiên chi kiều nữ, ai dám đối với nàng không tôn trọng? Ngón châm trên tay, nàng khiến cả thiên hạ phải cúi đầu.

Thiên huyền địa bảo ở trong tay, tuyệt thế công pháp hạ bút thành văn. Dạy cho các ngươi biết và mặt là gì! thần y đi đến đâu chính là đều có phép lạ phía sau.

Thế nhưng nàng tuyệt không nghĩ đến sẽ cứu được một con côn trùng theo đuôi.

Hắn tuyệt sắc yêu dị, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng đối với tiểu gia hỏa cứu hắn một mạng thì hắn lại yêu sâu sắc.

Nàng trừng mắt nói: "Chúng ta không quen"

Người nào đó cười tà mị: "Mặc xong quần áo liền không chịu thừa nhận? Ta đây lại cởi quần áo để ngươi xác nhận"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Kiếp trước kiếp này

Đêm tối bao phủ núi rừng, ngọn lửa chói mắt cắn nuốt toà biệt thự trong núi, tiếng lệ quý khóc la quanh quẩn ở trong sơn cốc yên tĩnh.

Một cô gái 14 tuổi, khuôn mặt không có biểu tình nhìn cửa lớn trước mắt, một tay vẫn cầm cây đuốc đang cháy.

Căn biệt thự gỗ đã bị tước xăng, hoàn toàn không ngăn được ngọn lửa đang tàn phá, hết thảy mọi thứ đều bị đốt cháy, chỉ để lại thanh âm đùng đùng giòn tan.

Thieu hử, toàn bộ bị thieu hử.

Lông giam tội ác này vĩnh viễn biến mất.

Cô hơi nghiêng đầu nắm lấy cây đuốc, nhìn kiệt tác do chính một tay mình tạo ra.

Nơi giam cầm cô mười mấy năm lao tù, cuối cùng dưới đôi tay của cô, trở thành biển lửa.

Người duy nhất cùng bị chôn vùi, còn có ác ma kia.

"Chúng ta sẽ đi đâu?" Giọng nói non nớt từ trong miệng Miêu nhi (*con mèo đen*) đang ngồi trên vai thiếu nữ nói ra, nhìn sườn mặt lạnh băng của cô gái với đôi mắt trong veo thấu triệt, vừa liếm liếm móng vuốt của mình.

"Đi đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi nơi này." Cuối cùng cô gái nhìn thoáng qua kiệt tác của mình, xoay người hướng theo phía ngoài núi đi đến. Tiếng leng keng leng keng giòn tan vang lên theo bước chân cô, xiềng xích đứt gãy, quấn quanh ở mắt cá chân mảnh khảnh của cô, hai chân không hề có cảm giác đang đi bên trong rừng rậm gập ghềnh.

Ngay khoảnh khắc lúc người cô gái vừa xoay người kia, một người đàn ông cả người bị ngọn lửa bao vây vọt ra không trung, hai mắt bùng ánh lửa gắt gao trùng bóng dáng xa xa kia, giọng nói xé rách vang vọng toàn bộ phía chân trời.

"Vô Tà! Ngươi trở về cho ta! Ngươi vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này!! Ngươi là thuộc về ta!"

Mười mấy năm tâm huyết, chỉ trong một đêm hóa thành hư ảo, tí mị bồi dưỡng tác phẩm hoàn mỹ, thế nhưng trở thành thủ phạm gây ra trận ác mộng này.

Cô gái dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía người đàn ông bị ngọn lửa kia cắn nuốt, bên trong mắt đen không một chút dao động, bình tĩnh nói: "Ngươi sắp chết, ta còn sống."

Người đàn ông ở trong hỏa diễm kêu rên. Cô gái nhìn qua ác mộng của mình lần cuối, lãnh khốc nói: "Vĩnh biệt, ông nội."

Miêu phi ngồi ở trên vai cô gái, phát ra nhạo báng khinh thường, ông nội?

Một kẻ vì y học mà tự đánh mất mình như kẻ điên, một kẻ tâm thần coi cháu gái của chính mình như vật thí nghiệm đem nuôi nhốt ở núi sâu rừng già, cũng xứng làm ông nội của chú nhân?

"Chú nhân, ngươi có tính toán gì không?"

Làm lơ với giọng nói dần dần bị ngọn lửa cắn nuốt kia, Miêu nhi xù xù lông trên thân mình rung lên, hỏi cô gái.

Cô gái cúi đầu, nhìn đôi tay mảnh khảnh của chính mình, "Kiểm tra cái giấy phép thú y."

"Ha ha ha! Lão già kia, nếu như lao ta biết được, thiên tài thần y chính mình một lòng bồi dưỡng, lại muốn đi làm thú y, nhất định chết cũng không nhắm mắt." Miêu nhi quý dị, ở trên

cô gái run rẩy cười.

"Không nhắm mắt sao?" Cô gái rũ hai mắt xuống, khoe môi hơi cong nở một nụ cười nhạt.

Một năm sau, cô gái ấy định cư ở thành phố A với một giấy phép hành nghề thú y, từ đây đi trên con đường điều trị cho động vật.

....

Sống hay chết không thể nói trước được. Một giây trước, cô còn đang phẫu thuật ở phòng giải phẫu, nhưng sau một tiếng nổ mạnh, đi đến một thế giới xa lạ.

Mưa to như trút nước, Vô Tà nằm ở phía trên loạn thạch bình tĩnh phán đoán tình huống hiện tại.

Cô đi tới một thế giới hoàn toàn mới, được thay thế vào một linh hồn sắp chết đi, đạt được một thân phận mới, nói đến có chút buồn cười, xác bản thể của chủ nhân này cũng gọi là Vô Tà, chẳng qua nhiều thêm một cái dòng họ, Quân. Quân Vô Tà (君无邪).

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Tụ cứu (1)

Cháu gái của Lâm Vương Thích Quốc, thân là đại tiểu thụ được sủng ái của Lâm Vương phủ. Trời sinh tính tình ngang ngược kiêu ngạo, không nói lý, vô pháp vô thiên.

Dám đánh hoàng tử toi bồi, dám làm nhục bá tánh, gia gia nàng là huyênh đệ với đế vương Thích Quốc từ thời lập quốc, cùng sống vai với quốc vương. Toàn bộ Lâm Vương phủ có thể nói là chỗ để cho người Thích Quốc trong vòng sợ hãi, ngay cả đương kim đế vương đều phải lễ nhượng ba phần.

Lâm Vương có hai con trai, tuy nhiên lại chỉ có Quân Vô Tà là nữ ở đời thứ ba, sủng ái đối với Quân Vô Tà có thể nói là vô pháp vô thiên. Cũng bởi vì Quân Vô Tà coi trọng đương kim Nhị hoàng tử, Lâm Vương trực tiếp uy áp đế quân, buộc đế quân tứ hôn Nhị hoàng tử với cháu gái mình, không cho hoàng gia lưu chút mặt mũi nào.

Tuy nhiên, nàng chính là một thiên chi kiêu nữ, hiện giờ lại nằm hấp hối ở bên trong một đồng loạn thạch, nếu không phải linh hồn Vô Tà thay thế, nàng hiện tại cũng chỉ là một kẻ đáng thương phơi thây hoang dã.

"Hai chân gãy xương, gãy ba xương sườn bên trái, tay phải trật khớp, từ trên cao như vậy rơi xuống, thân thể này cư nhiên còn không có bị quăng ngã thành thịt nát, thật là hiếm lạ."

Một thanh âm khác ở bên trong thân thể Quân Vô Tà vang lên, quang ảnh mèo đen làm bạn với Vô Tà vượt qua mười mấy năm, đã ở chút bất tri bất giác dung nhập tới trong thể xác của thân chủ này rồi.

"Còn sống."

Quân Vô Tà nằm trên *loạn thạch (những tảng đá nằm nhón ngang)*, không có vết đau đớn nào hiện trên khuôn mặt, phẳng phất thân thể đau nhức này cùng nàng không quan hệ.

"Chúc mừng chủ nhân, người lại chết không thành."

Màu đen sương khói từ trong ngực Quân Vô Tà tràn ra, ngưng tụ thành bộ dáng một con mèo đen, bồi hồi ở bên người Quân Vô Tà.

Không chết, lại cũng cách cái chết không xa.

Sinh mệnh trôi đi làm từ vong càng ngày càng tiếp cận, nước mưa lạnh băng cọ rửa một tia độ ẩm cuối cùng của thân thể, gia tăng tốc độ từ vong tiến đến.

Nàng cần phải tìm một chỗ trú mưa, trước khi thân nhiệm giảm xuống! Vô Tà trong mưa to tìm kiếm tất cả những nơi có thể, rốt cuộc, cách đó không xa phát hiện một sơn động khá thấp.

Dựa vào đôi tay bò sát, con người Quân Vô Tà bình tĩnh không có nửa điểm pháp phùng, nàng tính toán lết về phía sơn động tìm đường sống.

Quần áo trên người sớm đã ướt đẫm, không phân rõ là nước mưa hay là mồ hôi bám đầy toàn thân Vô Tà. Miệng vết thương ở chân để lại hai vết máu thật dài trên đường, máu tươi đỏ đậm được nước mưa rơi xuống cọ rửa rất nhanh biến mất. Miêu nhi màu đen ở trước người nàng nhảy lên, theo chủ nhân từng bước đi tới gần sơn động.

Ai cũng không thể cảm nhận được, chỉ phải bỏ một đoạn ngắn ngủi, lại cần bao nhiêu nhẫn nại, hao phí sinh lực lớn bao nhiêu.

Cả người là trên dưới đau đớn như vỡ vụn, đủ để cho người có ý chí kiên định nhất cũng phải lâm vào tình cảnh ngất lên ngất xuống vô số lần.

Khi nàng cuối cùng cũng bỏ đến sơn động đen nhánh kia, mặt nàng đã trắng bệch không có một tia huyết sắc.

Dựa vào huyết động lạnh băng, rốt cuộc đã không có mưa to cọ rửa, đột nhiên, một thanh âm ma quái, truyền đến từ chỗ sâu trong huyết động đen nhánh kia.

"Là ai?"

Mèo đen hồi với giọng sợ hãi, cong người lên, chắn trước người Quân Vô Tà.

"Đi xem."

Quân Vô Tà lạnh giọng mở miệng, tình huống hiện tại của nàng thực gay go. Một mình trong hoàn cảnh không có bất kỳ dụng cụ chữa bệnh, nàng cũng không thể tự mình tiến hành cứu trị, nàng chỉ có thể tìm khả năng khác.

Một người khác tồn tại, có lẽ có thể giúp được nàng.

Theo mèo đen dẫn đường, Quân Vô Tà từng chút một tới gần nơi thanh âm phát ra, ở trong bóng tối, Vô Tà cảm giác được một cỗ hơi thở xa lạ.

"Người sắp chết."

Một tiếng nói trầm thấp mang theo một tia điều cốt truyện đến từ đỉnh đầu nàng, thanh âm khàn khàn tràn ngập hơi thở nam tính.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tự cứu (2)

Trong bóng đêm Vô Tà không thể nhìn tới bộ dáng người nọ, nàng chính là rõ ràng nghe được âm thanh thanh thúy vang lên của xích sắt va chạm vào nhau.

Nam nhân này, bị xích sắt khóa? Tại chỗ sâu của huyết động trong vách núi?

Tại lúc nam nhân mở miệng, mèo đen nháy mắt hoá thành sương khói chui vào trong cơ thể Quân Vô Tà, người nam nhân này, làm nó cảm thấy rất nguy hiểm.

"Người bị khóa?"

Vô Tà không quản giọng nói điều cốt kia, đầu óc nàng quanh quẩn chỉ có một ý niệm, người nam nhân này có lẽ có thể giúp nàng một phen, tiền đề là..... hắn có thể hoạt động tự do.

"À? Người là nói vật nhỏ này sao?"

Trong bóng đêm nam nhân khẽ động kéo xiềng xích, thanh âm thưa thớt quanh quẩn bên trong huyết động đen nhánh, "Ta đoán vậy."

"Ta thả người, người cứu ta."

Vô Tà cắn răng, cả người lạnh lẽo phát run. Lấy bản thân nguyên là một bác sỹ chuyên nghiệp, nàng đoán không lâu nữa sẽ chết. Nhiệt độ trên thân thể này đang giảm xuống một cách nguy hiểm, nếu nàng không can thiệp sớm chính là kéo hướng vực sâu của tử vong.

Trong bóng đêm nam nhân không nói gì, hắn tựa hồ thực kinh ngạc cái tiểu gia hỏa này nửa chết nửa sống cư nhiên sẽ nói ra những lời như vậy.

Nam nhân trầm mặc, bị Vô Tà coi như cam chịu, mặc kệ nam nhân này có đáp ứng hay không, nàng đều phải thử một chút.

Trong bóng đêm, dựa vào vào đôi tay chống đỡ thân thể mình nhích tới gần nam tử, Vô Tà từ trên đầu sờ soạng lấy xuống một cây trâm cài đầu tinh tế. Nàng là thần y, không phải thần trộm, kỹ năng mở khóa nàng cũng không am hiểu, một chút da lông về điểm này đều không biết. Vẫn là người ngu ngốc nào đó từng ở trước mặt nàng biểu diễn, cũng không biết hiện tại còn có thể dùng hay không.

Trong bóng tối, tay nhỏ của Vô Tà sờ soạng tới thân thể nam nhân rồi, từ quan điểm của một y *giả*(*), tổ chất của thân thể này tuyệt đối rất đặc biệt.

(*) *Y giả: Bác sỹ, thuộc ngành y.*

Cổ hết sức sờ đến xiềng xích trói buộc ở tay chân nam tử, Vô Tà bình tĩnh học người nào đó đã từng dùng qua kỹ năng này mà chưa bao giờ cảm thấy chính đôi tay mình lại vụng về như vậy.

Lăn lộn nửa ngày, nàng cũng mở được một cái! Một phen như thế liền hao phí rất nhiều sức lực của nàng.

"Như người mong muốn." Nam nhân trầm mặc hồi lâu lại một lần nữa mở miệng, mang theo tươi cười trầm thấp, toàn bộ thanh âm kia quanh quẩn ở bên trong huyết động.

Không chờ Vô Tà phản ứng lại người này đang nói cái gì, nàng đã nghe được âm thanh vỡ tan liên tiếp, một cây trói buộc trên người nam tử thành linh phát lực, tránh thoát ba mặt đạo gông xiềng khác, Vô Tà trực tiếp bị một đôi cánh tay hữu lực ôm vào trong lòng.

Nam tử thoát khỏi trói buộc, ôm Vô Tà, thành linh chạy nhanh ra khỏi huyết động.

Ngoài động, mưa to không ngừng rơi xuống, quang minh chiếu sáng hết thảy.

Mặc dù thời tiết âm đạm, dung mạo của nam tử thần bí cũng hiện ra trước mắt nàng.

Gò má nhô cao trên khuôn mặt, tuấn mỹ giống như trời sinh, tóc dài như hắc lụa tùy ý rối tung trên vai. Những giọt nước mưa như thủy tinh theo đường cong trên cổ chảy xuống trước ngực, tựa như tác phẩm kiệt xuất nhất của trời cao.

Nam tử ngửa đầu nhìn phía chân trời, tựa hồ cảm giác được tầm mắt của tiểu gia hỏa nào đó, hắn hơi cúi đầu, con ngươi sắc tím hơi nheo lại, khoe môi tà mị giờ lên.

Vô Tà đạm nhiên nhìn cặp mắt tím yêu dị kia, không có một tia biểu tình.

Nước mưa tí tách tí tách rơi xuống trên gương mặt tái nhợt của nàng, hàng lông mi dài ướt nhẹp, nàng rất bình tĩnh, gần như vô tình nhìn nam nhân yêu nghiệt trước mắt này.

Thấy tiểu gia hỏa bình tĩnh không có chút phản ứng dị thường, làm nam tử mắt tím hơi nhượng mảy.

Đây là người đầu tiên, sau khi nhìn thấy đôi mắt hắn không có phát ra tiếng thét chói tai.

"Người không sợ?" Tiếng nói khàn khàn mang theo mỉa hoặc vang lên bên tai Vô Tà.

"Ta đang sắp chết." Quân Vô Tà nhắc nhở đối phương ước định cùng mình, hai tròng mắt đen nhánh mà bình tĩnh, nhìn cặp mắt màu tím kia, không có cầu xin, không có sợ hãi. Nếu có cũng chỉ là mặt kia bình tĩnh như nước, phảng phất từ vọng trong miệng nàng, cũng không phải là bản thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lân Vương Phủ (1)

Nam tử mắt tím hơi nhướng mày, bình tĩnh nhìn hai mắt kia giống như băng sơn nhìn mình, như nghiền nát xúc động của hắn.

Cho dù đối mặt với từ vọng, thiếu nữ yếu ớt này cũng có thể bình tĩnh như vậy, bình tĩnh làm người càng thêm muốn xé bỏ bình an của nàng.

"Ta sẽ không để ngươi chết." Nam tử mắt tím nhẹ nhàng mở miệng.

"Đưa ta về nhà."

Nam nhân trước mắt không trị thương được cho nàng, cách duy nhất, chỉ có thể đưa nàng trở lại nhà của nguyên chủ thân thể này.

Nam tử mắt tím hơi nhướng mày, thỉnh linh ấn xuống mi gian của Vô Tà một nụ hôn.

"Như người mong muốn."

Ấn phía trong cơ thể Quân Vô Tà, mào đen hoàn toàn hoá thạch.

Ma ma! Chủ nhân nó bị cái nam nhân này khủng bố khinh bạc!!

Quân Vô Tà không biết mình khi nào thì hôn mê, thời điểm nàng tỉnh lại lần nữa, nàng đã nằm ở trong một căn phòng hoa mỹ.

Một lão già người tóc trắng xoá, đang ngồi ở mép giường, nhìn thấy Quân Vô Tà tỉnh lại, khuôn mặt già nua hiện lên một nụ cười hoà ái, "Nha đầu, người rốt cuộc tỉnh, người đây là muốn hù chết gia gia sao."

"Người cái nha đầu ngốc, còn không phải là Giới Linh sao? Không có liên không có, cháu gái của Lân Vương ta mặc dù không có Giới Linh, cũng không có gì ghê gớm, có gia gia ở đây, người còn sợ cái gì?" Quân Tiên mắt nhìn cháu gái mắt tích đã tìm lại được đau lòng nói.

Gia gia?

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, ký ức thân thể này lại lần nữa hiện lên ở trong óc nàng, lão già ngồi ở mép giường đúng là Lân Vương của Thích Quốc, cũng là gia gia của khối thân thể này —— *Quân Tiên* (君洗).

Giới Linh trong miệng Quân Tiên, là lực lượng hữu độc trong thế giới này.

Giới Linh sớm tại một khắc khi mọi người sinh ra cũng đã tiềm tàng ở bên trong linh hồn người, sau khi đến năm 14 tuổi, Giới Linh liền sẽ thức tỉnh, lấy bộ dáng chiếc nhẫn xuất hiện ở đầu tay phải ngón áp út của mọi người, Giới Linh cũng không được xem như thật thể, chúng nó càng giống như là linh hồn, tuy rằng có thể thông qua ngưng tụ, hóa thành thật thể, nhưng hình thái lại hoàn toàn bất đồng.

Có Giới Linh có thể ngưng tụ thành vũ khí cường đại, có Giới Linh có thể biến ảo trở thành thú hình uy mãnh.

Mà Quân Vô Tà năm nay vừa vặn tròn 14 tuổi, trước đó mấy ngày, chính là sinh nhật nàng, cũng hẳn là thời điểm Giới Linh của nàng thức tỉnh, chính là một ngày kia, thân thể của nàng lại không có xuất hiện bất luận cái gì dị thường.....

Giới Linh của Quân Vô Tà không hề thức tỉnh, càng nói trắng ra, Giới Linh của Quân Vô Tà là một tử linh.

Ở thế giới này, Giới Linh mạnh yếu đều quan hệ đến thực lực của chủ nhân, tình huống tử linh rất ít khi xuất hiện, chính là một khi xuất hiện, người nọ liền sẽ bị nhận định là một phế vật.

Phế vật không có Giới Linh.

Sau khi Quân Vô Tà biết được Giới Linh của mình cư nhiên là một tử linh, lúc ấy cũng chịu đựng kích rất lớn. Hai ngày trước rời nhà trốn đi, khi trở về chỉ còn lại nửa mạng, thật sự là làm cho Quân Tiên hoảng sợ. Cho rằng cháu gái nhà mình luôn luôn tâm cao khí ngạo, bởi vì một chuyện không có Giới Linh mà nghĩ quẩn trong lòng, quẩn ý sinh nông nổi.

Quân Vô Tà nằm ở trên giường không nói gì.

Tự sát?

Cũng không phải như vậy.

Sau khi tiếp thu ký ức của thân thể này, Quân Vô Tà rõ ràng hơn bất luận người nào, chủ nhân của thân thể này căn bản là không có ý định tìm chết, nàng sở dĩ rời khỏi Lân Vương phủ, hoàn toàn là bởi vì ba ngày trước đó, cùng vị Nhị hoàng tử kia có hẹn ước.

Sau khi biết được chính mình không có Giới Linh, chủ nhân thân thể này chịu đủ mọi đau khổ, mà Nhị hoàng tử mình luôn ái mộ lại đúng lúc đến chơi ra mặt trấn an, cũng cùng nàng ước hẹn, hai ngày trước đó cùng ra khỏi thành, bởi nàng giải sầu.

Thiếu nữ với cõi lòng đầy chờ mong cứ như vậy rời khỏi Lân Vương phủ, chỉ tiếc, khi nàng đến nơi ước hẹn, chờ nàng đến không phải là người thương tuần mỹ ưu nhã, mà là một tên hắc y nhân thần bí.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lân Vương Phủ (2)

Đúng là hắc y nhân kia đã đã thương nàng, đẩy nàng vào vực sâu vạn trượng. Nếu không phải phía dưới vách núi có những cây cối bị che khuất đỡ lấy, khối thân xác này, chỉ sợ đã sớm đã tan xương nát thịt.

Không phải tự sát, mà là bị hắc giết.

Trong đầu Quân Vô Tà nhanh chóng suy tư về tình cảnh hiện tại, bất luận hắc y nhân kia có phải là Nhị hoàng tử hay không, chuyện này cũng không thoát khỏi can hệ với Nhị hoàng tử.

Quân Tiên đã từng hiệp trợ để quân khai lập lãnh thổ. Thụy Lân Quân của Lân Vương là những binh lính tinh nhuệ bậc nhất của Thích Quốc, trực thuộc gia mạch Lân Vương. Là một binh lính làm chư quốc sợ hãi cuồng chiến, mặc dù là đương kim thánh thượng, cũng muốn lễ nhượng Quân Tiên ba phần. Hiện giờ thánh thượng tuy đối với Lân Vương phủ phá lệ hậu ái, nhưng hai nhi tử của Quân Tiên, một chết một tàn, lại không có khả năng thống lĩnh quân lính. Cháu gái Quân Vô Tà ngang ngược kiêu ngạo mạn, lại không có Giới Linh chống đỡ. Một khi Quân Tiên trăm năm sau, Lân Vương phủ chỉ sợ sẽ lưu lạc đến hoàn cảnh *được cả quên nôm (có cả nhưng không có giò để bắt)*.

Có thể nói, hiện giờ Lân Vương phủ chỉ là một con hổ giấy, duy nhất có thể trấn bãi, cũng chỉ có một lão nhân Quân Tiên đã qua tuổi bảy mươi.

Thân thể Quân Tiên một năm không bằng một năm, gần một năm nay, bệnh nặng không ngừng, mắt thấy không thể sống lâu với nhân thế, cũng thấy động tác của triều đình càng thêm không kiêng nể gì với Lân phủ.

Quân Vô Tà gặp nạn, rất có thể chính là dấu hiệu hoàng gia muốn đối phó với Lân Vương phủ.

"Rõ ràng là Nhị hoàng tử không còn xem trọng Lân Vương phủ, mới dám đối với nữ thổ phi Quân Vô Tà hạ độc thủ."

Mèo đen nhỏ giọng thăm thì, vốn tưởng rằng chủ nhân nhà mình trọng sinh tới một gia đình tốt đẹp, nhưng không nghĩ tới phồn hoa này chỉ là mây khói thoáng qua, tùy thời tùy chỗ đều là nguy hiểm có thể hại đến tính mạng.

Quân Vô Tà hơi hơi nhượng mày.

Tiểu hắc miêu lập tức cuộn tròn, đem đầu chôn vào giữa một đôi chân lông xù.

Nó sai rồi, nó không nên quên, chủ nhân nhà nó hiện tại đã kêu —— Quân Vô Tà.

Thấy cháu gái vẫn luôn không hề mở miệng, có lẽ là bị dọa tới rồi, Quân Tiên cũng không nhắc nhở nữa, cõi lòng hắc đầy *quan ái (quan tâm, yêu thương)* nhìn Quân Vô Tà nói: "Thôi, người trở về là tốt rồi, người hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu có việc gì, hãy gọi ca ca người."

Ca ca?

Quân Vô Tà lục tìm trong trí nhớ của khối thân thể này cũng không thấy bất luận thông tin gì về người "ca ca". Lân Vương phủ người lớn không nhiều, Quân Tiên tổng cộng chỉ có hai nhi tử, đại nhi tử là phụ thân Quân Vô Tà, mẫu thân thân sinh của Quân Vô Tà vì khó sinh mà chết. Trên chiến trường định mệnh ấy, phụ thân nàng hy sinh. Trừ bỏ Quân Tiên, Quân Vô Tà còn có một tiểu thúc, mà tiểu thúc của nàng cũng ở trận chiến kia lúc phụ thân chết trận đã bị thương, hai chân mất đi năng lực hành động.

Trừ lần đó ra, Quân Vô Tà cũng không tìm được bất luận ký ức gì về hai chữ "ca ca" này.

"Vô Dược, người vào đây chiếu cố muội muội người, ta muốn đi ra ngoài một chuyến." Quân Tiên thu liễm tươi cười trên mặt, đối với ngoài cửa gọi một tiếng.

Cửa phòng đang đóng chặt tự ý theo đó bị đẩy ra, một bộ thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trước cửa.

Quân Vô Tà nhìn đến bộ dáng của "Ca ca" trong nháy mắt, ngây ngẩn cả người.

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân giống như tác phẩm hoàn mỹ nhất của trời cao, cặp mắt tà mị kia đen như đêm tối mê người.

"Vâng." Nam tử tà mị hơi hơi mỉm cười.

Quân Tiên vừa lòng gật gật đầu, dặn đi dặn lại Quân Vô Tà nghỉ ngơi thật tốt, một lúc sau mới rời đi.

Trong phòng, cũng chỉ còn lại Quân Vô Tà cùng *Quân Vô Dược (君无药)* hai người.

Ngay sau đó, một đạo hắc ảnh từ trên người Quân Vô Tà hiện lên, Miêu nhi màu đen để phòng đứng ở trước giường, miệng nhỏ hơi mờ ra làm lộ răng nhọn sắc bén.

Quân Vô Dược nhìn mèo đen đầy người để phòng, không nhanh không chậm đi đến bên một chiếc ghế dựa ngồi xuống, bắt chéo hai chân thon dài, dù bận vẫn ung dung nhìn người nằm ở trên giường, mặt không chút biểu tình Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lân Vương Phủ (3)

Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn nam nhân tràn ngập hơi thở nguy hiểm, Lân Vương phủ căn bản là không có Quân Vô Dược gì, Quân Vô Tà càng không có huynh trưởng gì, nam nhân ngồi ở chỗ kia, rõ ràng chính là vị được nâng thả ra từ trong huyết động, chỉ là hiện giờ, mắt tím yêu dị đã biến mất vô tung vô ảnh, thay thế chính là một đôi hắc đồng thâm thúy.

"Người đã làm gì?" Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn chằm chằm nam nhân thần bí trước mắt.

Quân Vô Dược một tay chống cằm, khoe mắt hơi nhướng lên, mang theo ánh mắt tà tử, bình tĩnh nhìn thiếu nữ trước mắt từ trên xuống dưới có chút quá phận.

"Bảo ân."

"Không cần."

"Thật đáng tiếc, đây là đơn phương."

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, người nam nhân này rất nguy hiểm, nàng không biết người này rốt cuộc dùng phương pháp gì, cư nhiên khiến Quân Tiễn đem hắc coi như chính tôn từ của mình.

"Người đã làm gì với người nơi này?"

Quân Vô Dược cười như không cười nhìn Quân Vô Tà, hắc nâng tay lên, một sợi tóc như con rắn nhỏ quay quanh ở hắc đầu ngón tay hắc, "Không cần sợ, ta chỉ là làm vật nhỏ này tiến vào trong thân thể bọn họ, tạm thời đối với ký ức của bọn họ làm một ít sửa đổi nho nhỏ. Ta sẽ không thương tổn bất luận kẻ nào ở nơi này, người có thể yên tâm."

Mèo đen hoàn toàn chấn kinh rồi.

Chủ nhân nhà nó rốt cuộc cứu một tên quái vật gì trở về thế này! Cái hắc xà kia làm mèo đen theo bản năng cảm thấy thập phần nguy hiểm.

Có thể tiến vào trong thân thể người, còn có thể thay đổi ký ức con người!

"Tiểu miêu này, là Giới Linh của người?" Quân Vô Dược chỉ tiểu hắc miêu ngốc lẳng kia.

"Cùng người không quan hệ." Quân Vô Tà nói.

"Thật là lãnh đạm a, muội muội." Trên khoe môi Quân Vô Dược cười khoát trá.

"Nơi này cũng không phải nơi người nên ngồi, người có thể đi rồi." Quân Vô Tà nhíu mày nói, người nam nhân này quá nguy hiểm, để hắc lưu tại Lân Vương phủ không phải là chuyện tốt gì.

Quân Vô Dược thấp giọng cười, lọn tóc màu đen như những con rắn bắt đầu nhảy múa quay quanh ở đầu ngón tay hắc. "Đừng vô tình như vậy, người đã cứu ta, ta chỉ muốn báo ân. Nếu như người thậm chí không thể thỏa mãn một yêu cầu hèn mọn đó của ta, như vậy ta chỉ có thể thương tâm hủy diệt những vật đó đang sống nhờ trong thân thể mọi người ở Lân Vương phủ. Chẳng qua... nếu những vật nhỏ đó mà bị hủy diệt thô bạo như vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ có thương tổn rất lớn... ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra đối với Lân Vương phủ?"

"Người uy hiếp ta?" Quân Vô Tà híp mắt.

"Không, ta thỉnh cầu người." Quân Vô Dược tươi cười như cũ.

Thỉnh cầu? Nếu như nàng không đồng ý, hắc liền phải giết chết mọi người Lân Vương phủ? Đây là thỉnh cầu?

"Không cần khẩn trương như vậy, ta chỉ tạm thời không có nơi nào thể đi, chờ đến thời điểm có thể rời đi, ta tự nhiên sẽ rời đi. Trước đó, còn hy vọng người có thể cho ta ở lại chỗ này báo đáp ân tình của người. Ta có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không thương tổn bất cứ một người nào ở nơi này." Quân Vô Dược cười nói.

"Sau đó, chờ người đi rồi, như cũ muốn giết chết bọn họ?" Quân Vô Tà hừ lạnh.

"Sẽ không, thời điểm nên đi, ta cam đoan, người nơi này một người đều sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn." Quân Vô Dược nói.

"Ta không có lựa chọn nào khác." Quân Vô Tà cắn răng.

Quân Vô Dược nhún vai.

Tự biết chính mình không có khả năng đem người nam nhân nguy hiểm này đuổi đi, Quân Vô Tà dứt khoát trực tiếp nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không hề để ý đến hắc.

Tiểu miêu màu đen thấy Quân Vô Dược cũng không có tính toán bất lợi đối với chủ nhân của mình, lúc này mới thoáng thu liễm khí thế, tứ chi nho nhỏ, chân ngắn bước ra nhảy đến cạnh giường cuộn mình bên cạnh đầu gối Quân Vô Tà nằm xuống, chỉ là cặp mắt cánh giác kia, lại trước sau không dời đi từ trên người Quân Vô Dược.

Người nam nhân này rất nguy hiểm. Hắc là kẻ nguy hiểm nhất mà nó từng *tao ngộ (gặp)*.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Khách không mời mà đến (1)

Nhìn Quân Vô Tà không muốn nhiều lời với mình, Quân Vô Dược nhìn bạch, nàng đã tiếp nhận "Thỉnh cầu" của mình rồi.

Cảm giác được tự do, là sự tình ngoài dự liệu của hắc. Bất quá nếu hắc đã ra ngoài, tự nhiên sẽ đoạt lại những gì vốn nên thuộc về hắc. Ngày báo thù đã sắp đến. Trước đó, hắc cần có đủ thời gian để bản thân khôi phục lại tất cả sức mạnh trước kia. Ngẫu nhiên gặp được tiểu gia hòa thú vị này, ngồi tại nơi này, có lẽ có thể cho hắc nhiều lạc thú hơn.

Trong vài ngày sau đó, Quân Vô Tà đều nằm ở trong phòng dưỡng thương. Trong Lâm Vương phủ có những linh đan diệu dược gì đều bị đưa đến phòng của Quân Vô Tà. Trong khi đó đại phu tốt nhất toàn thành cũng toàn bộ đều bị trói lại rồi đem tới quý phủ trị liệu cho Quân Vô Tà.

Nếu như có thể, Quân Vô Tà càng hy vọng chính mình động thủ.

Nhìn những lão đại phu tóc trắng xoá, lúc thấy Quân Tiễn không để ý liền tự đưa ánh mắt chăm chú nhìn xuống, đôi tay phát run kiểm tra thương thế cho nàng. Quân Vô Tà chỉ nghĩ hai chữ —— lang băm.

Loại thương thế này nếu như giao trên tay nàng, không tới mười ngày liền khỏi hẳn, nhưng trong miệng những lang băm này, các báo cáo đưa ra thời gian, đều không thua kém một tháng.

Chỉ vì thương thế của nàng quá nặng, muốn chính mình động thủ, đều không có cơ hội.

Thời gian một tháng, Quân Vô Tà đều bị nhốt tại trong phòng, trừ bỏ Quân Tiễn ngày ngày tới xem ở ngoài. Quân Vô Dược có xuất hiện nhưng thật ra rất hiếm.

Rốt cuộc cũng đến thời điểm có thể xuống đất, thân ảnh Quân Vô Dược lại xuất hiện ở trước cửa.

"Người cuối cùng trông cũng khá hơn." Nam tử tuần nễ dựa vào cửa, mỉm cười nhìn Quân Vô Tà đang miễn cưỡng xuống đất, đôi mắt nửa mờ tà mị nói không nên lời.

"Ta muốn thay quần áo." Quân Vô Tà mặt vô biểu tình quét mắt liếc hẳn một cái, ý tứ rất đơn giản rõ ràng, một chữ —— lẩn.

Đáng tiếc, người nào đó lại cứ nghe không hiểu.

Thay vì bỏ đi Quân Vô Dược bước đến bên người Quân Vô Tà, đôi tay hữu lực duỗi ra, trực tiếp ôm ngang eo Quân Vô Tà.

Mèo đen một bên lại lẩn nữa xù lông thẳng đứng.

Buông chủ nhân nhà nó ra! Người cảm thụ này! Tiếng thét vang lên từ trong đầu nó.

"Muội muội còn chưa khỏi hẳn, loại chuyện này, tự nhiên là do huynh giúp đỡ." Dứt lời, Quân Vô Dược hoàn toàn không để ý tới ánh mắt bốc hỏa của mèo đen, một tay ôm Quân Vô Tà mảnh khảnh đi đến mép giường, một tay cầm lấy quần áo sạch sẽ của Quân Vô Tà đặt ở một bên, trực tiếp bắt đầu thay quần áo giúp Quân Vô Tà.

"....." Quân Vô Tà đối với toàn bộ quá trình là khuôn mặt lạnh băng. Mặt vô biểu tình nhìn Quân Vô Dược đem chính quần áo của mình cởi ra, chỉ để lại một cái tiểu yếm hồng nhạt cùng quần.

Kiếp trước kiếp này của Quân Vô Tà chưa bao giờ cùng người khác phải có bất kỳ tiếp xúc thân mật gì, thời điểm đối mặt với người nào đó không chút nào che dấu "khinh bạc" nàng, đại não thường bình tĩnh liền xuất hiện tình huống chết máy.

Hắn là đang hầu hạ chính mình (*hắn*)?

Quân Vô Tà nhú mắt nhìn chăm chăm sườn mặt Quân Vô Dược.

Quân Vô Tà đối với việc nam nữ không hề có kinh nghiệm, theo bản năng đem hành vi của người nào đó coi như —— báo ân.

Chỉ có mèo đen một bên nôn nóng rồi rầm đã sắp chết ngất, trơ mắt nhìn chủ nhân nhà mình bị ăn đậu hũ, cư nhiên còn không có bất cứ phản ứng gì, *chủ nhân người đam mê tình tình! Bây giờ không phải là lúc đam mê! Tắt hẳn!!!!*

Yên lặng để người hầu hạ nàng mặc xong quần áo?

Quân Vô Tà vẻ mặt bình tĩnh, nhưng thật ra Quân Vô Dược đang ôm Quân Vô Tà ánh mắt tràn ngập *ý cười ngược(trêu chọc)*, không đợi Quân Vô Tà có động tác tiếp theo, Quân Vô Dược đã tự nhiên ôm nàng hướng ngoài cửa đi đến.

"Chúng ta đi đâu?"

Quân Vô Tà đối với mèo đen vẫy tay, mèo đen buồn bực chết không nhắm mắt hóa thành làn khói mù màu đen trốn về trong cơ thể nàng.

"Có khách nhân." Quân Vô Dược cười chói mắt đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khách không mời mà đến (2)

Trong đại sảnh Lâm Vương phủ, hai nam một nữ đang ngồi phẩm trà.

Nam tử ngồi ở vị trí chủ thượng, tuổi chừng ba mươi, một gương mặt tuấn dật xảo đoạt thiên công, quần áo màu xanh nhạt tôn lên thân hình hắn cực kỳ đẹp, chỉ là dưới thân hắn ngồi xe lăn, lại làm người cảm thấy thập phần chói mắt. Nam nhân ưu tú như thế, thế nhưng lại là người tàn phế.

Ngồi ở bên phải một đôi nam nữ đồng dạng ưu tú, nam tử kia người mặc áo dài màu vàng nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo một tia lạnh nhạt, mà nữ tử ngồi ở trong tầm tay hắn dung mạo cực kỳ thanh lệ, một thân bạch y có vẻ phá lệ cao lãnh.

"Nhị hoàng tử xin mời ngồi một lát, thân mình Vô Tà chưa khỏi hẳn, đến đây có lẽ là sẽ chậm một chút." Nam tử ngồi trên xe lăn mở miệng, hắn là tiểu nhi tử(*con út*) của Quân Tiễn, *Quân Khanh* (君卿).

Nhị hoàng tử *Mặc Huyền Phi* (墨玄斐) khẽ gật đầu, biểu tình lạnh nhạt không thấy một tia biến hóa, hắn là vị hôn phu của Quân Vô Tà, lại một tháng sau khi Quân Vô Tà xảy ra

chuyện mới lần đầu tiên xuất hiện. Khi tới thể nhưng còn mang theo một tuyệt sắc giai nhân bên người.

Trên mặt Quân Khanh tự nhiên sẽ không tốt đẹp gì.

Chỉ chốc lát sau, Quân Vô Dược liền tới bên trong đại sảnh.

Mặc Huyền Phi hồ hững nhìn người đang tới, chính là nháy mắt nhìn đến, thỉnh linh lại làm mây gian của hắn nhún lại.

Mặc Huyền Phi có thể nói là một trong những người có dung mạo anh tuấn nhất ở Thích Quốc, nhưng hiện giờ vị hôn thê của hắn, đang được một nam tử trẻ tuổi tương mạo vượt trội hơn hắn ôm tới.

Quân Vô Tà gầy nhỏ bởi vì bệnh lâu, khuôn mặt nhỏ mất đi hồng nhuận ngày xưa, hiện giờ tái nhợt, cái này làm cho nàng vốn là ngũ quan minh diễm đột nhiên thay đổi một loại cảm giác, giống như *bạch liên(hoa sen)* nở trên đỉnh núi. Nàng an tĩnh dựa vào trong lòng ngực tên nam tử xa lạ kia, mất đi ương ngạnh ngày xưa, có vẻ mềm mại đáng yêu.

Mặc Huyền Phi không thích Quân Vô Tà, đây là sự tình trên dưới mọi người ở Thích Quốc đều biết đến. Đáp ứng hôn sự cùng nàng, bắt quả là ngại với binh lực của Lâm Vương phủ.

Nhưng điều này không có nghĩa là Mặc Huyền Phi vui vẻ nhìn đến chính vị hôn thê của mình khi gặp mặt cho hắn đội nón xanh!

"Vị này chính là?" Mặc Huyền Phi nhíu mày hỏi.

Quân Khanh nói: "Đây là Quân Vô Dược, là ca ca của Vô Tà." Đã chịu hắc xạ ảnh hưởng, Quân Khanh theo bản năng nhận định Quân Vô Dược là ca ca của Quân Vô Tà.

"Cái gì?" Mặc Huyền Phi trên mặt lạnh nhạt rồi cuộc xuất hiện một tia khiếp sợ.

Lâm Vương phủ đời thứ ba cũng chỉ có một người Quân Vô Tà, cái này kêu Quân Vô Dược chính là từ nơi nào nhảy ra tới?

Chẳng lẽ nói, Lâm Vương đã sớm đổi hoàng gia có phòng bị, mới có thể che giấu sự tồn tại của Quân Vô Dược?

Mặc Huyền Phi đôi mắt hơi nheo lại.

"Vô Dược là một cô nhi, từ nhỏ được phụ thân ta nhặt được, nuôi dưỡng ở bên ngoài, trong khoảng thời gian Vô Tà bị thương, phụ thân thân thể không tốt, ta cũng không có khả năng hành động bình thường, lúc này mới đưa Vô Dược trở về, chiếu cố Vô Tà." Quân Khanh dựa theo ám chỉ của hắc xạ, đem lại lịch Quân Vô Dược nói ra.

Nguyên lai không có quan hệ huyết thống.

Mặc Huyền Phi lúc này mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Từ đầu đến cuối, Mặc Huyền Phi đều không có quan tâm hỏi Quân Vô Tà một câu.

Quân Vô Dược cùng Quân Vô Tà ngồi xuống, vừa vặn cùng Mặc Huyền Phi và bạch y nữ tử kia mặt đối mặt.

Tùy ý nhìn lướt qua, trước mắt một nam một nữ, Quân Vô Tà âm thầm cười lạnh.

Thì ra đây đúng là nam nhân đã làm cho thân xác nguyên chủ này mê luyện muốn chết muốn sống Nhị hoàng tử. Đến nỗi nữ tử ngồi ở bên người hắn Quân Vô Tà cũng không có ký ức liên quan.

"Phụ hoàng biết được Vô Tà bị thương, sai ta đưa tới một ít đồ bổ. Vừa vặn Vân Tiên cũng ở cạnh, ta liền thỉnh nàng đi cùng vì Vô Tà nhìn xem thương thế. Vân Tiên kỹ thuật cao siêu, y thuật không phải đại phu tầm thường có thể so, để Vân Tiên nhìn một cái cũng tốt hơn để lại cái di chứng gì." Nguyên bản Mặc Huyền Phi còn mang một khuôn mặt lạnh lẽo, khi thời điểm nhắc tới nữ tử ngồi ở bên người, trong ánh mắt lại nhiều một tia tình tứ khác thường.

Ánh mắt kia, rõ ràng như là đang nhìn người trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Khách không mời mà đến (3)

"*Tra nam(*)!*" mèo đen ngồi xổm trong thân thể Quân Vô Tà, thấy hết thấy.

(*) có thể hiểu là loại nam nhân không ra gì.

Làm trò trước mặt chính vị hôn của mình, cùng nữ nhân khác mất đi mây lại, Mặc Huyền Phi này căn bản là là cái tra nam!

Quân Vô Tà vốn vẫn luôn giữ im lặng lại đột nhiên mở miệng.

"Không cần thiết."

Lang băm ở dị thể này làm nàng chịu tra tấn đủ rồi.

Quân Vô Tà cự tuyệt, làm Mặc Huyền Phi cùng *Bạch Vân Tiên* (白云仙) bên người hắn sắc mặt hơi đổi.

Mặc Huyền Phi có chút không vui nói: "Vân Tiên là đệ tử tông chủ tông tộc Khuynh Vân Tông."

Khuynh Vân Tông?

Quân Vô Tà hơi hơi nhường mảy, thậm chí Quân Khanh sắc mặt đều xuất hiện một tia kinh ngạc.

Ở một số thực lực bên ngoài quốc thổ, trên phiên đại lục này còn có mấy thế lực lớn làm triều đình kinh sợ, Khuynh Vân Tông chính là một trong số đó.

Khuynh Vân Tông lấy y thuật trừ danh(*nổi danh nhờ y thuật*), những thần y trong thiên hạ đều xuất từ Khuynh Vân Tông. Nghe nói tông chủ Khuynh Vân Tông có được năng lực *hoạt tử nhân nhục bạch cốt*(*). Quân vương chư quốc kinh đô này đối với họ thập phần tôn kính. Giống như Thích Quốc loại này, là tuyệt đối không dám cùng Khuynh Vân Tông đối nghịch, nếu là chọc giận Khuynh Vân Tông, Thích Quốc liền kết thúc.

(*)*Hoạt tử nhân nhục bạch cốt: làm người chết sống lại, làm xương trắng mọc ra thịt.*

Bạch Vân Tiên là đệ tử của tông chủ Khuynh Vân Tông, thân phận này cũng không phải là người bình thường có thể so.

Sau khi Mặc Huyền Phi mở miệng giới thiệu, Bạch Vân Tiên hơi nâng lên hàm dưới, trên mặt biểu tình càng thêm cao lãnh, một bộ dáng không dính khói lửa phàm tục.

"Vân Tiên rất ít khi ra tay cứu người, lúc này đây có thể mời được Vân Tiên xuất động, ta cũng đã tốn rất nhiều sức lực. Vô Tà vốn là vô duyên với Giới Linh, nếu thân mình lại có vấn đề gì, ngay sau như thế nào tốt được? Tuy nói ta cùng với Vô Tà vô duyên, nhưng là tốt xấu đều đã quen biết một thời gian, mặc dù là bằng hữu, ta cũng nên giúp nàng một phen." Thấy Quân Khanh đã tiếp thu, Mặc Huyền Phi trên mặt rốt cuộc hiện lên một tia ý cười.

Sắc mặt Quân Khanh khó coi lên tới cực điểm rồi, sớm tại thời điểm Mặc Huyền Phi mang theo Bạch Vân Tiên tới cửa, hắn liền cảm thấy sự tình không ổn.

Mặc Huyền Phi trước đây nguyên ý tiếp nhận vị hôn thê Quân Vô Tà, hoàn toàn là ngại với quân quyền Lâm Vương phủ. Hiện giờ hắn cùng Khuynh Vân Tông có quan hệ, tự nhiên là thấy Lâm Vương phủ chướng mắt.

Liền tính Quân Tiên ở Thích Quốc bình quyền dù lớn như thế nào, cũng không phải là đối thủ của Khuynh Vân Tông.

Mục đích của Mặc Huyền Phi lần này thập phần xác minh, hắn chính là tới cùng Quân Vô Tà giải trừ hôn ước!

"Ý tứ của Nhị hoàng tử, là muốn cùng Vô Tà giải trừ hôn ước?" Quân Khanh lấy đôi tay đã trắng bệch nắm xe lăn.

"Đây cũng chỉ là bất đắc dĩ, ta cùng với Vô Tà vốn là không có tình cảm gì, chẳng qua vì Vô Tà quá yếu, mới muốn thử ở chung xem thế nào, chính là lâu như vậy tới nay, ta cùng Vô Tà xác thật không có sinh ra bất luận cái tình cảm gì, hơn nữa Vô Tà hiện giờ Giới Linh đã bị xác định là tử linh, ta cùng với nàng duyên phận đã hết." Mặc Huyền Phi không cho là đúng nói.

Một nữ nhân tuy hứng với nam nhân, lại liền Giới Linh đều không có, sao có thể trở thành bạn đời của hắn? Hắn thân là hoàng tử! Làm sao có thể lấy một phế vật, trở thành trò cười sao?

Mặc Huyền Phi nói, không thể nghi ngờ đem thể diện cùng tôn nghiêm của Quân Vô Tà đều dẫm lên dưới chân.

Âm chi Quân Vô Tà đối với hắn dấy dưng, cùng tử linh của nàng là phế tài.

Đem chính mình đây không còn một mảnh.

Sắc mặt Quân Khanh đã xanh mét, hắn thăm hặn chính mình hai chân tàn tật, người bị coi trở thành phế vật, hiện giờ người khác đều tới cửa khi dễ, hắn lại muốn vì chính chất nữ của mình xuất đầu nhưng năng lực đều không có.

Lâm Vương phủ thật sự muốn xuống dốc sao?

Quân Khanh không đành lòng nhìn về phía Quân Vô Tà, Quân Vô Tà đối với Mặc Huyền Phi si tình một mảnh, tính tình cao ngạo, hiện giờ bị khinh nhục như vậy, nàng như thế nào có thể chịu được?

Chính là này vừa thấy, lại làm Quân Khanh ngây ngẩn cả người.

Vốn tưởng rằng Quân Vô Tà sẽ xấu hổ và giận dữ không thôi, lúc này về mặt lại bình tĩnh giống như là người không có việc gì, cặp con ngươi kia gọn sòng không có tia tức giận nhàn nhạt đảo qua Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Khách không mời mà đến (4)

Nàng... nàng không có tức giận?

"Nói xong rồi?" Quân Vô Tà lạnh lẽo nhìn về phía đôi câu nam nữ này.

Quân Vô Tà bình tĩnh không chỉ làm Quân Khanh kinh ngạc, ngoài ra cũng nằm ngoài dự kiến của Mặc Huyền Phi.

Phải biết rằng, lúc trước Quân Vô Tà vì muốn cùng hắn ở bên nhau, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn nào, hiện giờ bị hắn giáp mặt từ hôn, như thế nào không có nửa điểm thẹn quá hoá giận?

"Quân Vô Tà, chúng ta *hào tu hào tán* (để đến với nhau thì dễ chia tay), để Vân Tiên ra tay cứu người một mạng, chúng ta xem như không ai nợ ai." Đoán không rõ ý tứ của Quân Vô Tà, Mặc Huyền Phi nhủ mảy nói.

Quân Vô Tà hơi nhường mảy, con ngươi đậm mạc dừng ở trên người Bạch Vân Tiên trên dưới đánh giá một phen.

"Thiên hạ rộng lớn như vậy, sao ngươi không tính toán đi nhìn xem?" Quân Vô Tà neho neho mắt.

"Có ý tứ gì?" Mặc Huyền Phi hơi sừng sốt.

Một tiếng cười khê, từ trong miệng Quân Vô Dược truyền ra.

"Ý tứ của Vô Tà, là bảo các ngươi *lăn đi(rời đi)*." Quân Vô Dược "Hảo tâm" giải thích.

Mặc Huyền Phi sắc mặt nháy mắt trở nên xanh mét, "Quân Vô Tà, sự tình giải trừ hôn ước, ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý, phụ hoàng đã đồng ý thảo thánh chỉ, ngày mai sẽ chiếu cáo thiên hạ, ta khuyên ngươi tự giải quyết cho tốt."

Vốn vẫn luôn im lặng, Bạch Vân Tiên lúc này lại mở miệng, tiếng nói mềm nhẹ mang theo một tia ngao mạn, "Quân tiểu thư, sự phụ ta từng nói qua, *mệnh lí hữu thời chung tu hữu, mệnh lí vô thời mạc cường cầu(*)*, lấy tình huống hiện tại của Quân tiểu thư, lại muốn đi cưỡng cầu hôn sự này, thật sự là rất khó."

()"Mệnh lí hữu thì chung tu hữu, mệnh lí vô thì mạc cường cầu" (tạm dịch: Khi điều gì đã được sắp đặt, nó sẽ đến đúng thời điểm. Nếu điều gì không được sắp đặt, không ai có thể làm nó xảy ra, vậy cần gì phải cố sức để thay đổi nó?).*

Nói ngắn gọn, chính là khuyên Quân Vô Tà không cần mang da mặt dày đeo bám Mặc Huyền Phi.

"*Chủ nhân! Nữ nhân này đang mắng ngươi!*" tiểu hắc miêu phản nộ rồi, cầu nam nữ đối diện này quả thực quá không biết xấu hổ.

"Ta mệt mỏi." Quân Vô Tà cũng không thèm nhìn tới cầu nam nữ đối diện này, thẳng nhìn về phía Quân Vô Dược.

Quân Vô Dược tự nhiên như vậy mà đứng dậy, vươn hai tay đem thân mình nho nhỏ của Quân Vô Tà ôm vào trong ngực, cũng không quay đầu lại rời khỏi đại sảnh.

Sắc mặt Mặc Huyền Phi càng thêm khó coi, Quân Vô Tà chưa từng làm lơ hần như vậy, chính là hôm nay, Quân Vô Tà lại liền một con mắt cũng đều không nhìn hần, từ đầu đến cuối đều là hoàn toàn làm lơ như thế này.

"Thời gian không còn sớm, nhị vị mời trở về đi." Quân Khanh sắc mặt không vui hạ lệnh trực khách, nếu không phải bởi vì này hai người thân phận đặc thù, hần đã sớm để Thụy Lâm Quân đem hai cái cầu nam nữ này cho ném ra ngoài.

Mặc Huyền Phi còn muốn nói gì đó, Bạch Vân Tiên lại chủ động đứng lên, trên mặt mang theo bất mãn.

"Vân Tiên, đã để ngươi chịu ủy khuất." Mặc Huyền Phi nơi nào còn quản sự tình tại Lâm Vương phủ, hần thương tiếc nhìn Bạch Vân Tiên, là do Quân Vô Tà không biết tốt xấu.

Bạch Vân Tiên mặt không vui, không nói tiếng nào rời Lâm Vương phủ đi, Mặc Huyền Phi theo sát đi lên, hai người thực mau liền biến mất ở trong tầm mắt Quân Khanh.

Trong đại sảnh im ắng, Quân Khanh mặt trắng như tờ giấy, bọn họ Lâm Vương phủ khi nào gặp qua khinh nhục như vậy. Hiện giờ phụ thân già đi, Thụy Lâm Quân không có người thích hợp người thừa kế Thống soái, hoàng thất đã càng ngày càng không đem bọn họ để trong mắt. Xem Mặc Huyền Phi hôm nay tư thế, chỉ sợ có Khuyên Vân Tông này làm chỗ dựa, Thích Quốc thật sự liền không xem Lâm Vương phủ ra gì.

.....

Ôm Quân Vô Tà rời đi đại sảnh, trên mặt Quân Vô Dược trước sau như có như không mang theo ý cười trêu chọc.

"Ngươi không tức giận?" Quân Vô Dược cúi đầu nhìn Quân Vô Tà, mới vừa rồi tình huống trong đại sảnh kia, hần xem rõ ràng, rõ ràng chính là Mặc Huyền Phi mang theo tình mới tới đánh vào mặt Quân Vô Tà.

Cái khó có được chính là, Quân Vô Tà thế nhưng không có một tia tức giận.

Quân Vô Tà hơi ngẩng đầu, đáy mắt bình tĩnh tràn ngập dấu chấm hỏi.

Đáy mắt Quân Vô Dược không dấu điểm hiện lên ý cười, dưới nụ cười nhàn nhạt kia, lại ẩn ẩn lộ ra một tia thâm trầm.

"Tình tình Vô Tà thật là tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tập kích

"Ta đói bụng."

Không rõ Quân Vô Dược đang nói cái gì, Quân Vô Tà chỉ nghĩ sớm một chút khôi phục thể lực, điều trị thân thể mình thật tốt, nếu để đám lang băm kia ở lại lâu hơn nữa... thân thể năng kiểu gì cũng bị hủy hoại.

Đem Quân Vô Tà giao cho thị nữ hầu hạ dùng cơm, thân ảnh Quân Vô Dược biến mất ở nội viện Lâm Vương phủ.

Từ sau khi rời khỏi Lâm Vương phủ, Bạch Vân Tiên trên mặt trước sau mang theo cảm xúc bất mãn, mặc cho Mặc Huyền Phi dỗ như thế nào, nàng đều không thèm để ý tới hần.

"Nếu không phải nể mặt ngươi là hoàng tử, ngươi cho rằng ta sẽ đến cái loại nơi như thế này sao? Nàng ta nghĩ nàng ta là ai?." Bạch Vân Tiên cắn môi dưới. Thân là đệ tử tông chủ Khuyên Vân Tông, bao nhiêu người cầu nàng đi trước trị liệu, nàng đều không thèm để ý tới. Lần này nể mặt Mặc Huyền Phi, nàng mới miễn cưỡng đi Lâm Vương phủ, lại không nghĩ, thế nhưng là bị người nhanh chóng đuổi ra!

Nhục nhả bức này, nàng chưa từng có bao giờ.

"Vân Tiên giữ sức, cần gì cùng phế vật kia phí sức." Mặc Huyền Phi tính tình nhẫn nại trấn an.

"Dù sao, người thân cũng là hoàng tử một nước! phải cúi đầu trước mặt người khác...ngươi..." Bạch Vân Tiên cười lạnh nói.

Trên mặt Mặc Huyền Phi không khỏi có chút xấu hổ.

"Đừng tức giận, cùng lắm thì ta giúp ngươi báo thù là được." Trấn an Bạch Vân Tiên mới là mấu chốt.

Quả nhiên, sau khi nghe những lời này của Mặc Huyền Phi sắc mặt Bạch Vân Tiên chuyển biến tốt hơn.

"Nhớ rõ người đáp ứng ta." Bạch Vân Tiên nói.

"Tất nhiên là sẽ không quên." Mặc Huyền Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vì cố làm cho Bạch Vân Tiên hiển lộ tươi cười, Mặc Huyền Phi không vội vã hỏi phủ ngay, mà là mang theo Bạch Vân Tiên, ngồi xe ngựa được một đội thị vệ hộ tống ra khỏi thành, tìm một mảnh hoa hải lý lòng người trong lòng. Thắng đến khi màn đêm buông xuống, Bạch Vân Tiên mới lại lần nữa hiện lên tươi cười, Mặc Huyền Phi an tâm mang đội trở về thành.

Trên xe ngựa trở về thành, Mặc Huyền Phi nắm tay Bạch Vân Tiên, hai người rúc vào cùng nhau.

Đột nhiên, xe ngựa ngừng lại.

Xe ngựa chợt dừng lại, làm hai người bên trong xe thiếu chút nữa bị quăng cái té ngã.

"Sao lại thế này!" Mặc Huyền Phi không vui quát lớn nói.

Nhưng mà, bên ngoài xe không một tiếng đáp lại. Nửa đêm thanh âm côn trùng kêu vang vào giờ phút này có vẻ phá lệ chói tai.

Không nghe được tiếng đáp lại, Mặc Huyền Phi tức muốn học máu xuống xe ngựa. Ở trong đêm đen, những thị vệ đều giơ cây đuốc đứng trên mặt đất không hề nhúc nhích.

"Vì cái gì dừng lại!" Mặc Huyền Phi không vui nói.

Chính là đối với chất vấn của hắn, bọn thị vệ lại không có một tiếng đáp lại.

Nương theo ánh lửa, Mặc Huyền Phi nhìn đến ở phía trước đội ngũ, một thân ảnh màu đen lặng yên đứng thẳng ở kia. Đêm tối ở trên người hắn bao phủ một tầng bóng ma, ánh lửa mỏng manh không thể chiếu sáng lên dung mạo người nọ.

"Người nào?"

Mặc Huyền Phi tăng cao cảnh giác đề phòng, Bạch Vân Tiên cũng theo từ trên xe ngựa bước xuống.

Hai người chăm chú nhìn hắc ảnh ở đằng trước đội ngũ. Hắn chậm rãi nâng lên tay, bàn tay hơi mờ ra, ở giữa không trung chợt nắm chặt thành quyền.

Trong phút chốc, thân thể thị vệ ngay cùng thời gian nổ tung, máu tươi nóng bỏng đã vấy ra tới khắp nơi rồi!

"Ahhhhh!!!" Tiếng kêu thê lương thấm thết từ trong miệng Bạch Vân Tiên truyền ra, gần trăm tên thị vệ ở cùng thời gian tự nổ, mang theo huyết nhục máu me ép lên một thân của nàng, huyết nhục dính nhớp che kín làn váy hoa mỹ của nàng.

Cây đuốc rơi xuống trên mặt đất nháy mắt đem xe ngựa bốn phía bốc lửa. Liệt hỏa hùng hục đem Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên hai người cùng nhau vây quanh.

Thời điểm ngay lúc phát sinh một màn này đây, nhìn vòng lửa kia một lúc, thân ảnh thon dài chậm rãi lui về phía sau.

"Đáng tiếc, ta không tốt tính như Vô Tà như vậy." Hắc ảnh dưới ánh trăng mang theo ý cười phát ra giọng nói nhỏ nhẹ, nhìn ngọn lửa vui vẻ đưa tiễn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Bị ghét bỏ (1)

Mèo đen nằm ở trên đầu gối Quân Vô Tà, hưởng thụ vuốt ve của chủ nhân.

"Chủ nhân, Lân Vương phủ này cũng không an toàn, chúng ta muốn rời đi hay không?" mèo đen thoải mái híp con mắt. Hết thảy mọi việc phát sinh hôm nay, làm nó mình bạch khắc sâu, chủ nhân nhà nó trọng sinh vào thân xác này cũng không giống mặt ngoài an nhàn như vậy. Lân Vương phủ chỉ có dựa vào một mình Quân Tiên, lấy tuổi tác của Quân Tiên, chỉ sợ sống không được bao lâu nữa. Hoàng thất đã đối với Lân Vương phủ như hổ rình mồi, Quân Tiên nếu còn ở nhân thế, Nhị hoàng tử liền sẽ không tìm đến cửa làm khó Quân Vô Tà. Nếu như Quân Tiên đi rồi, chỉ sợ người Lân Vương phủ muốn tự bảo vệ mình đều là không thể được.

Lấy những hành vi ác liệt phía trước đối với khối thân xác này, xác định vững chắc sẽ là cái kết bi thảm.

"Không đi." Quân Vô Tà không chút để ý trêu đùa tiểu miêu.

Thế giới này cùng kiếp trước của nàng cũng *không tương đồng (không giống nhau)*, hoàng quyền *tối thượng (cao nhất)*, Lân Vương phủ tuy rằng lung lay sắp đổ, xác thật vẫn là cảng tránh gió tốt nhất.

Cho dù nàng có một thân tuyệt thế y thuật, lại không cách nào thay đổi sự thật nàng tay trái gà không chặt, mạo muội rồi đi, dị thể xa lạ tồn tại quá nhiều nguy hiểm.

"Lân Vương phủ có chỗ dựa là Quân Tiên, nếu ta đã tới, liền sẽ không thể dễ hấn dễ dàng chết đi như vậy." Quân Vô Tà hơi nhướn mày, một thân y thuật không phải ăn chay, phẩm là người mà nàng muốn bảo vệ, sẽ không có ai là giữ không nổi.

"Thân xác này tư chất quá kém, ngay cả Giới Linh đều không có, nếu như có Giới Linh, ta thật ra có thể dựa theo phương thức của thể giới này để tu luyện."

"*Giới Linh rốt cuộc là cái gì?*" mèo đen đối với tình huống thể giới này hoàn toàn không biết gì cả.

Quân Vô Tà nâng tay phải lên, chỉ cần vươn ngón áp út ra.

Ngón tay mảnh khảnh, trắng nõn như ngọc.

Nếu là người bình thường, sau khi mười bốn tuổi, một chiếc nhẫn sẽ xuất hiện trên ngón áp út của tay phải do Giới Linh biến ảo thành, nhưng trên ngón áp út của nàng lại cái gì cũng đều không có.

"Miêu?" Mèo đen vươn lông xù xù móng vuốt, chạm vào ngón tay đẹp đẽ của Quân Vô Tà, vươn đầu lưỡi nhỏ nhẹ nhàng liếm liếm.

Đồng tử của Miêu nhi đột nhiên nheo lại!

"*Chủ nhân, trên ngón tay người tựa hồ có cái lực lượng kỳ quái gì đó, người thật xác định kia không phải Giới Linh?*" Đầu lưỡi Miêu nhi dị thường nhanh nhạy, nó không phải là Miêu nhi bình thường, nó cùng Quân Vô Tà linh hồn tương giao, đối với hết thảy lực lượng linh hồn độ cảm giác cực cao.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, vuốt ve ngón áp út nơi tay phải, nàng đều nhìn không tới bất luận cái dị vật gì. Chính là đang lúc thời điểm nàng dùng ngón tay cọ qua, lại rõ ràng cảm giác được một cỗ khí khác thường dao động vờn quanh ở đầu ngón tay nàng. Trong lòng hơi nhảy dựng, cảm giác đầu ngón tay phía dưới của Quân Vô Tà càng thêm rõ ràng.

Thình lình, một đạo bạch quang màu ngân bạch từ trên đỉnh ngón áp út của nàng nở rộ, ánh sáng bắt mắt chiếu sáng cả gian phòng!

Một đóa hoa sen trắng tinh từ từ phù đến giữa không trung, vàng sáng màu ngân bạch bao phủ ở bốn phía đóa hoa sen kia.

"*Hoa? Meow.*" mèo đen chớp chớp đôi mắt, có chút phân vân nhìn về phía Quân Vô Tà.

Chủng loại của Giới Linh được chia làm hai loại, một loại có thể biến ảo thành binh khí vũ khí, còn một loại khác lại là biến ảo thành hình thú.

Nhưng Giới Linh của Quân Vô Tà huyền hóa ra tới, thể nhưng là một đóa bạch liên.....

Thực vật Giới Linh gì đó, thật đúng là chưa từng nghe thấy.

Quân Vô Tà hơi gợn tay ra, đóa bạch liên kia từ không trung từ từ phi đến lòng bàn tay nàng.

Còn chưa chờ nàng cẩn thận xem xét đóa bạch liên này, một trận tiếng đập cửa thình lình vang lên.

Bàn tay hơi nắm chặt, bạch liên trong lòng bàn tay trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

"Vào đi."

Quân Vô Dược đẩy cửa mà vào, lười biếng dựa vào trước cửa, trong tay bụng một chén thuốc.

"Tới giờ uống thuốc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bị ghét bỏ (2)

Quân Vô Tà nhìn hấn một cái, hấn vẫn tự tay mình nhanh nhẹn đem chén thuốc đến trước mặt nàng, giúp nàng uống thuốc.

Đối với người nào đó "Tự tay làm lấy", Quân Vô Tà cũng không cảm thấy có gì không ổn, đương nhiên cho rằng đối phương chỉ là chân thành muốn báo ân.

Quân Vô Tà từ lúc bắt đầu sinh ra, liền bị nhốt tại một biệt thự bí ẩn, mười mấy năm thời gian, từ lúc còn là trẻ con chưa biết gì đến khi trưởng thành là một thiếu nữ ngây thơ, *thể giới bị phong bế*(*thể giới bị cắt đứt với bên ngoài*), làm nàng bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để nhận thức thế giới. Như thế nào cùng người ở chung, cũng không hề thuộc trong phạm vi tự hời của nàng.

Trong mười mấy năm kia, chỉ có vô số y thư cùng tri thức chữa bệnh bỏ thêm vào đại não của nàng, bị thân nhân duy nhất trên thế gian, xem nàng giống như tù nhân giam cầm ở trong núi sâu.

Đừng hy vọng Quân Vô Tà nhân tình năng động lỗi đời gì.

Quân Vô Dược hơi khom lưng, một tay đỡ phía sau lưng Quân Vô Tà đem nàng ngồi dậy, một tay cầm chén thuốc, từ từ giúp nàng uống.

Chính là Quân Vô Tà lại ở thời điểm Quân Vô Dược chuẩn bị giúp nàng uống thuốc, khẽ nháu mày.

"Mùi máu tươi, ta không thích." hương vị quen thuộc kia lẫn với mùi dược vị chui vào hơi thở.

Tay đỡ Quân Vô Tà hơi cứng đờ, mỉm cười trên mặt Quân Vô Dược xuất hiện một tia động lại.

Quân Vô Tà chỉ là nhắc một câu như vậy, liền há mồm đem thuốc uống xuống.

Uống thuốc xong, Quân Vô Dược bụng chén không rời đi. Sai khi rời khỏi phòng, đáy mắt hắn ý cười đều rút đi, hắn giờ tay người người chính ông tay áo của mình, ần ần có một tia nhàn nhạt mùi máu tươi, cũng không rõ ràng.

Khi xuống tay, hắn tin tưởng trên người không có dính dù là một giọt máu, lại không ngờ được, máu kia chảy đầm đìa thế mà vẫn là làm trên người hắn nhiễm một tia mùi máu tươi.

"Xem ra lần sau, ta phải tắm gội thay quần áo trước." Tươi cười ngả ngón lại xuất hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ của Quân Vô Dược, con người đen nhánh thâm trầm làm người nhìn không ra một tia cảm xúc.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, một tin tức kinh hoàng ở trong hoàng thành lan truyền rất nhanh chóng.

Đương kim Nhị hoàng tử đêm qua cùng giai nhân trên đường trở về, bị một đám người thần bí đánh lén, hộ vệ tùy tùng toàn quân bị diệt. Nhị hoàng tử cùng địch nhân huyết chiến mới bảo hộ được bản thân cùng giai nhân an toàn, việc này đã kinh động đến đương kim thánh thượng, sai người tra rõ việc này, muốn đem đám người kia dám ám sát hoàng tử bắt lại.

Trong lúc nhất thời, trong ngoài hoàng thành đều sôi trào.

Tin tức này bao hàm thật cách xa rất nhiều.

Ai nấy đều biết Nhị hoàng tử cùng Lâm Vương phủ Quân Vô Tà có hôn ước, tuy nhiên buổi tối hôm Nhị hoàng tử bị tập kích, người mà hoàng tử cứu lại không phải vị hôn phu Quân Vô Tà! Điều này có nghĩa là trước đó Nhị hoàng tử đã đi với nữ nhân khác tìm hoan mua vui. Kết quả còn đang trên đường trở về thì bị một đám người thần bí đánh lén, thủ hạ tất cả đều chết hết.

Muốn nói là Quân Vô Tà này, ở bên trong hoàng thành cũng là một bạo chúa!

Tất cả mọi người đều biết, Lâm Vương phủ đại tiểu thư tính tình cực kỳ ngang ngược kiêu căng, trong thành làm điều ác không thiếu.

Mọi người không ngừng sôi nổi suy đoán, Nhị hoàng tử bị tập kích, có thể hay không chính là vị nữ thổ phi kia làm, rốt cuộc sự tình vị hôn phu này mang theo nữ nhân khác đi phong lưu khoái hoạt, là một nữ nhân bình thường đều chịu không nổi, huống chi là vị có tâm cao khí ngạo tính tình hóa bạo Quân Vô Tà?

Cần cả một buổi sáng, trong hoàng thành liên tục truyền hỗn loạn, Nhị hoàng tử không cam lòng chịu đựng nữ thổ phi ngang ngược, lén hẹn hò giai nhân, lại bị nữ thổ phi phát hiện, nữ thổ phi liền cho Thụy Lâm Quân giả trang làm người thần bí, chạy tới cố tình ám sát Nhị hoàng tử cùng tân hoan.

Nghe đồn lời nói còn có người có mũi có mắt, giống như những người đó thật sự như nhau tận mắt nhìn thấy mọi việc xảy ra.

Lưu truyền nhất thời này, liền phát quang hình tượng nữ thổ phi Quân Vô Tà, thêm một bút nữa nồng đậm rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ba người thành hội

Vì yêu sinh hận lửa nóng vừa mới lưu truyền, sang ngày thứ hai tin tức càng kinh bạo phiền tạp từ mọi người trong hoàng thành.

Thánh thượng ban xuống thủ dụ, Nhị hoàng tử Mặc Huyền Phi cùng Lâm Vương phủ Quân Vô Tà hôn ước hủy bỏ, từ nay về sau, hai bên kết hôn đều không can hệ!

Hôm qua mọi người còn đang sôi nổi suy đoán, Nhị hoàng tử bị tập kích có phải hay không cùng Quân Vô Tà có quan hệ. Hôm nay liền nghe nói thánh thượng giải trừ hôn ước của hai người. Căn bản là ám chỉ, sự tình Nhị hoàng tử cùng Quân Vô Tà có quan hệ!

Bên trong hoàng thành, đối với nghị luận về Quân Vô Tà đã đạt tới đỉnh, Quân Vô Tà đã trở thành nữ nhân độc ác bại hoại trong lòng mọi người.

Rất nhiều thiếu nữ trong thành, đều bởi vì ái mộ dung nhan Nhị hoàng tử, không thương tiếc mắng mỏ Quân Vô Tà.

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh danh Quân Vô Tà đã lên tới cực điểm rồi.

Đối với hết thảy này, Quân Vô Tà cũng không biết được. Nàng còn đang nghiên cứu cái Giới Linh hoa sen độc đáo của chính mình. Từ sau khi nàng trở về Lâm Vương phủ, nàng liền một bước đều không có rời khỏi phủ, làm sao sẽ biết được bên ngoài người ta đã đem nàng mắng thành cái dạng gì.

Trong thư phòng Lâm Vương phủ, Quân Tiễn một khuôn mặt âm trầm ngồi ở phía sau thư án, cổ nén xúc động đem thánh chỉ trong tay xé nát.

"Tốt! Rất tốt! Ta đã già rồi, không còn dùng được, hiện giờ ai cũng đều có thể tùy ý khi dễ cháu gái ta! Thật là....." Quân Tiễn nghiêng răng nghiêng lợi xiết chặt thánh chỉ trong tay, lo lắng nhắm hai mắt, khuôn mặt già nua tràn đầy mỏi mệt.

Ngày hôm trước hắn hồi phủ, từ trong miệng tiểu nhi tử biết được sự tình Mặc Huyền Phi tới cửa, cũng đã biết hắn có Khuynh Vân Tông làm chỗ dựa, hôn ước giữa Mặc Huyền Phi cùng Quân Vô Tà chỉ sợ là căng thẳng không giữ nổi nữa.

Thánh thượng ban thánh chỉ giải trừ hôn ước thực là nhanh liền đã đưa đến quý phủ, chính là Quân Tiễn không nghĩ tới cư nhiên sẽ là loại thời điểm này.

Mặc Huyền Phi bị tập kích, người bên ngoài vốn hoài nghi việc này là do Quân Vô Tà làm.

Quân Tiễn tuy rằng biết chính cháu gái mình có chút kiêu căng, nhưng là việc giết người nàng lại trước nay không dám làm, càng miễn bàn Quân Vô Tà đã ở nhà dưỡng thương đã lâu, trong khoảng thời gian này liền gia môn đều không có ra khỏi, lại như thế nào đi làm người công kích Mặc Huyền Phi?

Thụy Lâm Quân cố nhiên là của Lâm Vương, nhưng Quân Tiên tính cách ngay thẳng, hẳn biết Quân Vô Tà tuy rằng kiêu căng, lại trước nay cũng không để nàng tiếp xúc với Thụy Lâm Quân.

Sự tình Quân Vô Tà chỉ thị Thụy Lâm Quân đi làm điều ác, căn bản là lời nói vô căn cứ!

Sự việc ngoài ý muốn của Mặc Huyền Phi còn chưa điều tra rõ, thánh thượng lại vào lúc này đem thánh chỉ giải trừ hôn ước ban xuống dưới, này không thể nghi ngờ là muốn dẫn đường cho dân chúng đem tội danh này đẩy lên người Quân Vô Tà, liên quan bởi đến cả tòa Lâm Vương phủ!

"Phụ thân, chuyện này có muốn hay không nói cho Vô Tà biết?" Sắc mặt Quân Khanh cũng khó coi tới cực điểm rồi, hẳn hận chính mình tàn phế, không cách gì cùng phụ thân phân ưu, không cách gì che chở chính chất nữ của mình.

Quân Tiên lắc lắc đầu.

"Việc này nếu như để Vô Tà biết, lấy tính tình của nàng, còn không nháo lên trời? Hiện tại thân mình nàng còn chưa khỏi hẳn, liền không cần nói cho nàng. Thánh thượng đã đem sự tình truy tra Nhị hoàng tử bị tập kích một chuyện giao cho ta, ta nhất định sẽ tra ra chân tướng, còn trả lại sự trong sạch cho Vô Tà." Nhiều thế hệ trung thành, đổi lấy lại là đổi đải như vậy, Quân Tiên trái tim băng giá không thôi.

Chính hai cái nhĩ tử của mình, một cái vì bảo vệ quốc gia chết trận nơi sa trường, một cái cũng ở trên chiến trường rơi vào chung thân tàn phế.

Chỉ có một cái Quân Vô Tà, còn êm đẹp, chính là hiện giờ, đạo thánh chỉ này, lại muốn đem thanh danh Quân Vô Tà hủy diệt triệt để.

Chớ có nói cùng Mặc Huyền Phi nói lại tình xưa, liền tính là muốn cùng người khác kết thân, có một cái danh thanh ác như vậy, lại có cái người trong sạch nào dám muốn?

"Thánh thượng, tâm thật là hảo tàn nhẫn a." Quân Tiên càng nghĩ càng đau lòng.

Bọn họ Quân gia đã không còn người có thể trông cậy vào, thánh thượng thế nhưng liền cháu gái duy nhất của hắn cũng muốn đẩy vào vực sâu.

Quân Khanh trầm mặc ngẫm nghĩ trong đầu, đôi tay không hề hay biết nắm chặt hai chân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gia gia

Nếu hắn còn có thể quay lại sa trường, mặc dù có một chỗ dựa là Khuyên Vân Tông này, thánh thượng cũng không đến mức đối Lâm Vương phủ đuổi tận giết tuyệt.

Những năm gần đây, Quân Tiên sợ chính mình quân công quá thịnh(*cao*), đã không ngừng tiêu giảm số lượng Thụy Lâm Quân. Khi còn ở thời khai quốc, binh lính bảy thành Thích Quốc đều xuất thân từ Thụy Lâm Quân, hiện giờ, do Quân Tiên từng bước tiêu giảm, chỉ còn lại có năm thành. Nếu là Quân Tiên có ý muốn chiếm lấy hoàng quyền, ngôi vị hoàng đế Thích Quốc này đã sớm không phải họ Mặc.

Quân Tiên từng bước nhân nhượng thoái lui, không những không có làm thánh thượng buông bỏ cảnh giác đối với Lâm Vương phủ, ngược lại làm Lâm Vương phủ càng thêm tràn ngập nguy cơ.

"Vô luận như thế nào, ta quyết sẽ không để cho bất luận kẻ nào may mắn dám động vào Vô Tà, chỉ cần ta còn có một hơi ở đây, ai cũng đừng nghĩ đụng đến cháu gái ta!" Quân Tiên chỉ có điểm này, vĩnh sẽ không thay đổi.

Hắn đã mất đi một cái nhĩ tử, không thể lại mất đi cháu gái duy nhất.

Trong bóng đêm đen tối, hai cha con trong thư phòng bàn chuyện tương lai, hai bóng người nhỏ giọng lại đang đứng ở cửa.

Quân Vô Tà mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt, mới vừa rồi Quân Tiên cùng Quân Khanh nói, không sót một chữ truyền vào trong tai nàng, đôi mắt sáng ngời buống xuống, nàng nhìn chăm chăm cửa phòng, mảy mảy lại.

Gia gia.....

Đời trước của nàng, "gia gia" kia chính là người cùng huyết thống duy nhất của nàng, đã làm cho nàng mất hơn 10 năm sống trong bóng tối.

Cái gì kêu điên khùng, cái gì kêu cực đoan, mười mấy năm ấy nàng đều đã trải qua.

Gia gia hai chữ này, một đoạn thời gian lúc trước khi Quân Vô Tà còn chưa thoát khỏi nơi đó, đều như là danh từ đại ác mộng, lần trọng sinh này, nàng gặp được cái thân nhân duy nhất, thế nhưng cũng là "Gia gia" của chính thân xác này.

Bất đồng với lão nhân gia đời trước kia, Quân Tiên đối với Quân Vô Tà luôn là cẩn thận tỉ mỉ quan tâm, chỉ cần là tới tay Quân Tiên có thứ gì tốt, đều sẽ trước tiên bị đưa đến trong phòng nàng, chẳng sợ chỉ cần nàng khẽ nhủ mảy, Quân Tiên đều sẽ hao hết tâm tư dỗ nàng nửa ngày.

Những điều này Quân Vô Tà chưa bao giờ được hưởng qua, hành động của Quân Tiên tràn ngập quan tâm thương yêu làm nàng có chút không biết phải làm sao.

Nàng theo bản năng sẽ lánh tránh cùng Quân Tiên tiếp xúc, nàng không biết như thế nào đáp lại sự quan tâm của Quân Tiên, Quân Tiên cùng "Gia gia" trong trí nhớ của hoàn toàn bất đồng.

Chính là nàng không nghĩ tới, vị lão nhân này, thế nhưng có thể vì nàng làm đến tình trạng này.

Lâm Vương phủ tuy rằng vẫn luôn bị hoàng thất sở mục nghi kỵ, nhưng Quân Tiên vẫn luôn trung thành với thánh thượng, chính là hôm nay, thánh thượng quay đầu hướng về phía hắn cháu gái, vị lão nhân này ngu trung cả đời, rốt cuộc phần nộ rồi.

Vì cháu gái hần, hần cam nguyện trả giá hết thầy.

Trái tim ần ần co rút đau đớn, Quân Vô Tà theo bản năng nhéo vạt áo.

"Gia gia, là cái dạng này sao?" Quân Vô Tà cau mày, trái tim có cảm giác đau.

Đứng ở bên cạnh nàng là Quân Vô Dược đang cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của Quân Vô Tà đã có chút tái nhợt, không biết nàng vì sao đột nhiên sẽ kích động như vậy.

"Còn muốn đi vào sao?"

"Không." Quân Vô Tà lắc lắc đầu, trên mặt lạnh nhạt xuất hiện một tia bức bối chưa từng có bao giờ, nàng vốn là muốn cùng Quân Tiễn thương lượng ngày sau thân thể nàng sẽ do chính nàng trị liệu, lại không có nghĩ đến, thể nhưng sẽ nghe đến mấy cái này.

Nhận thức từ quá khứ hoàn toàn bị lật đổ, linh hồn một đời lạnh lẽo, bị một cỗ khí nóng trong người bao vây lấy.

Quân Vô Tà xoay người rời khỏi thư phòng, nàng cần bình tĩnh và yên lặng suy nghĩ một chút.

Nhìn bóng dáng Quân Vô Tà rời đi, Quân Vô Dược hít hai tròng mắt đen nhánh lộ ra một ánh ám tím.

"Nhân tộc quân vương, thật là ngu xuẩn buồn cười. Thật là..... Rất muốn một lần toàn bộ giết chết." Quân Tiễn cùng Quân Khanh nói chuyện, làm hần cảm thấy thập phần buồn cười.

Ánh lửa nguy hiểm từ sâu trong cặp mắt nửa híp kia bốc cháy lên, những cái ngu muội đó, vô tri, chỉ cần nhẹ nhàng nắm chặt, liền có thể từ trên thế giới này hoàn toàn thanh trừ.

Đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

"Bất quá cứ như vậy, lại làm cho tiểu Vô Tà chọc phải phiền toái." Ý nghĩ giết chóc từ đáy mắt rút lui, bất quá tùy ý quét dọn một ít con kiến, khiến cho ô danh trên lưng của Quân Vô Tà lớn như vậy.

Nếu nói là hành thích vua.....

"Chờ xem thể nào."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tiểu Bạch Liên (1)

Quân Vô Tà về tới trong phòng, mèo đen lập tức hiện thân, nhảy tới trên vai nàng, ngảy thơ cọ cọ gương mặt nàng.

"Gia gia, vốn dĩ nên là như vậy sao?" Quân Vô Tà ngồi ở trước gương đồng, nhìn dung nhan trong gương vừa xa lạ vừa quen thuộc kia.

"*Căn cứ vào quan hệ bình thường mà nói, huyết thống chi thân, vốn nên như thế.*" mèo đen lắc lư lông xù cái đuôi, không có ai so với nó hiểu rõ hơn cảm giác nội tâm của Quân Vô Tà đối với hai chữ "Gia gia" này.

"Phải không." Quân Vô Tà rũ xuống hai tròng mắt, nàng nhẹ nhàng che ngực lại, lời Quân Tiễn nói, làm ngực nàng cảm thấy một mảnh nóng bỏng, loại cảm giác này nàng chưa từng có bao giờ.

Có điểm chua xót, có điểm ấm áp.

Nàng thực thích.

Quân Vô Dược đã từng hỏi nàng, đối mặt với sự khinh nhục của Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, nàng tức giận hay không.

Đáp án của nàng là vì cái gì mà tức giận.

Bởi vì đối với Quân Vô Tà mà nói, quá khứ thân xác này cùng nàng không có một chút quan hệ, ngay cả Lân Vương phủ này cùng nàng cũng không có quan hệ quá lớn.

Cho nên, nàng sẽ không tức giận.

Chính là hiện tại, có cái gì đó, bất đồng.

Lời Quân Tiễn nói, trước sau quanh quẩn ở trong tai Quân Vô Tà, không ngừng quấy rầy nàng, làm Quân Vô Tà có chút khó chịu.

"Hần là gia gia ta." Khuôn mặt nhỏ trong gương đồng, bỗng nhiên hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, tươi cười kia đủ để đem băng tuyết hòa tan.

Sự đền bù của trời cao cũng tốt, bồi thường cũng rất tốt, làm nàng một lần nữa cảm nhận được yêu thương của người thân, như vậy nàng tất nhiên sẽ không để bất luận kẻ nào phá hủy.

"Ta sẽ không để Lân Vương phủ xảy ra chuyện, bất luận là vì chính bản thân ta, hay là vì gia gia."

Quá khứ của nàng cơ hồ qua đi không có gì đáng giá để nàng đề ý đến, chính là hiện tại, Quân Vô Tà đã quyết định, đem Quân Tiễn cùng Quân Khanh để ở trong lòng.

Lân Vương phủ hiện giờ tràn ngập nguy cơ, mặt ngoài nhìn rất khí thế nhưng không biết ngày mai liền có thể sẽ biến thành mây khói. Muốn giữ vững Lân Vương phủ, Quân Vô Tà

cần phải hành động, nhưng mọi thứ không đơn giản như vậy.

"Hoa sen Giới Linh, rốt cuộc là cái gì?" Quân Vô Tà nâng lên ngón tay bạch ngọc, quang mang nhàn nhạt từ trên ngón tay khuếch tán ra, đóa hoa sen màu trắng kia, lại một lần nữa xuất hiện trước mắt nàng.

"Miêu? Muốn hay không thử xem xem?" Mèo đen đang đưa cái đuôi, nghiêng đầu nhìn nhìn hoa sen kia.

Quân Vô Tà đem hoa sen đặt trong lòng bàn tay, đầu ngón tay phất qua cánh hoa sen, một cổ nhàn nhạt u hương từ trong hoa sen tràn ra, tràn ngập ở toàn bộ bên trong phòng.

"Thơm quá." Không biết có phải hay không ảo giác, Quân Vô Tà tổng cảm thấy cổ mùi hương này làm khí huyết trong thân thể nàng không ngừng thông thuận làm nàng thoải mái, lần trước quá mức vội vàng, nàng căn bản không kịp cẩn thận nghiên cứu đóa Giới Linh này.

Mùi hương của hoa sen này thật phần kỳ lạ, tựa hồ có thể điều trị khí huyết trong người, thật sự như thế, hoa sen này có lẽ còn có thể có mặt tác dụng khác.

Quân Vô Tà dùng tay nắm một mảnh cánh hoa của hoa sen, muốn hái xuống, nghiên cứu nghiên cứu.

Nhẹ nhàng khẽ động vào cánh hoa, còn chưa đem cánh này kéo xuống, thỉnh thoảng, hoa sen trong tay nàng bắt đầu run rẩy kịch liệt, chạm vào một tiếng trầm vang, hoa sen trong lòng bàn tay nàng hóa thành một đoàn sương mù!

"Đầu... Đầu..... Đầu....." tiếng kêu hô non nớt yếu ớt mềm mại đột nhiên vang lên, sương mù tràn ngập trên giường phía trước hình thành một đoàn lớn mờ mịt lung.

Đám sương mù kia dần dần tản ra, một cái tam đầu tiểu gia hỏa, đang ngồi ở trên mặt đất, nước mắt lưng tròng ôm chính tay nhỏ của mình, ai oán nhìn Quân Vô Tà.

"Miêu!!" Đột nhiên phấn nộn xuất hiện một tam đầu tiểu oa nhi, dọa mèo đen tạch một cái nhảy tới trên vai Quân Vô Tà.

"....."

Quân Vô Tà không có gì để nói nhìn tiểu nữ oa ngồi dưới đất, tiểu nữ oa bạch bạch nộn nộn, toàn thân mặc một cái tiểu yếm màu trắng, trên chiếc yếm dùng sợi tơ màu bạc phác họa ra một đóa bạch liên sinh động như thật, cũng giống như hoa sen Giới Linh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tiểu Bạch Liên (2)

Cái vật nhỏ này, từ nơi nào nhảy ra đây?

Quân Vô Tà một đầu mờ mịt.

Trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo của tiểu nữ oa, cặp mắt to kia tràn ngập ủy khuất, nước mắt lưng tròng nhìn Quân Vô Tà, phảng phất nàng đối với hắn làm cái chuyện xấu gì không nói được.

"Yêu quái!" Mèo đen kêu một tiếng, nhìn chằm chằm cái kia tiểu nữ oa lên án.

"Ta mới không phải yêu quái!" Tiểu nữ oa nghẹn nghẹn cái miệng nhỏ, ôm chính móng vuốt nhỏ của mình, ủy khuất nhìn mèo đen.

"Ngươi là người nào?" Quân Vô Tà mặt không có biểu tình nhìn hắn.

"Mau đem quảng hắn ra ngoài! Gia hỏa này khẳng định là yêu quái!" Mèo đen cảm thấy từ khi nó đi theo chủ nhân nhà nó xuyên qua đến dị giới, các loại sự tình quái lạ loạn thần đã nhiều lần làm nó chết lặng.

Cái tam đầu tiểu gia hỏa kia, vừa nghe đến mèo đen muốn đem hắn quảng ra ngoài, trực tiếp oa một tiếng khóc lên.

"Nhân gia không phải yêu quái, không cần đem nhân gia quảng ra ngoài! Nhân gia là Giới Linh của ngươi! Là Giới Linh! Ngươi sao lại có thể đem Giới Linh quảng ra ngoài....."

Tiểu gia hỏa tự xưng Giới Linh, thút tha thút thít nước mắt nhìn Quân Vô Tà, nước mắt từ mắt to của hắn chảy xuống, trong phút chốc, mùi hương hoa sen trong phòng, càng trở nên nồng đậm thêm.

"Ta cũng không biết, Giới Linh có thể biến ảo thành người?" Quân Vô Tà hơi nhướng mày, trên mặt thanh lệ, không có một chút dấu vết mềm lòng nào.

Tiểu nữ oa há miệng thở dốc, ủy khuất nhìn Quân Vô Tà.

"Ta thật là Giới Linh của ngươi, ngươi không tin lời ta nói, ta có thể biến cho ngươi xem." Nói xong liền chậm rì rì đứng lên, tiểu gia hỏa nuốt nước mắt, trong phút chốc biến mất vô tung vô ảnh, một đóa bạch liên mỹ lệ hoa huyền phù ở giữa không trung bên trong.

"....." Quân Vô Tà đã không biết biểu đạt chính mình như thế nào, giờ này khắc này tâm lý ngừng hoạt động(sóc).

Chạm vào một cái, hoa sen lại lần nữa biến mất, thân thể tam đầu tiểu oa nhi lại xuất hiện tại chỗ cũ.

Trong nháy mắt, trong đầu Quân Vô Tà hiện lên nhóm ảo thuật gia của kiếp trước, hình ảnh làm người sống biến mất.

"Ngươi hiện tại đã tin tưởng ta chưa?" Tiểu gia hỏa rồi rầm nâng lên tay ngón nhỏ, ở trước ngực đầu ngón tay, thấp đầu, trộm nhìn phản ứng của Quân Vô Tà.

Tuy rằng..... Hắn cũng biết, trong thế giới Giới Linh của mình, hắn là một cái tam đầu kỳ lạ không giống những cái đang tồn tại, chính là..... Hắn thật sự là Giới Linh.....

Quân Vô Tà thông thả ung dung đánh giá "Giới Linh" của chính mình, một đóa hoa sen, vốn là đã làm nàng có chút khó có thể tiếp nhận rồi, hiện giờ đóa hoa sen này cư nhiên còn thành tỉnh! Nếu là biển ảo sống ở bên đảo còn hảo, kết quả lại là một cái tam đầu thân thể tiểu oa nhi, tay nhỏ chân nhỏ này, đừng nói chiến đấu, người khác cho hắn một quyền, phỏng chừng là có thể đem hắn đánh chết.

"Quả nhiên vẫn là không có gì dùng được sao?" Quân Vô Tà vuốt cằm, khẽ nhủ mày, Giới Linh này cũng không phải là nằm trong lý tưởng của nàng.

Quân Vô Tà lâm vào trầm tư, không chút nào chú ý tới, sau khi nàng nói ra mấy chữ không có gì dùng được này, tiểu hoa sen nguyên bản đang thấp thòm liền hiện lên lo lắng, đã sắp khóc tới nơi.

"Ô ô... Người đừng không cần ta, ta hữu dụng, ta thật sự hữu dụng." Cảnh giác lo sợ chủ nhân nhà mình đối chính mình "Ghét bỏ", tiểu hoa sen rốt cuộc nhịn không được, hắn oa một tiếng đổ gục bên người Quân Vô Tà, đáng thương hề hề ôm lấy cẳng chân Quân Vô Tà, nước mắt một phen một phen hướng trên người Quân Vô Tà rơi xuống.

"Ta rất hữu dụng, thật sự, không cần đem ta ném trở về." Tiểu hoa sen gắt gao ôm cẳng chân Quân Vô Tà, rất sợ chính mình lại một lần nữa bị ghét bỏ.

"Ném trở về? Nơi nào?" Quân Vô Tà cuối cùng là lấy lại tinh thần, lời trong miệng của tiểu hoa sen nói ra, làm nàng có chút không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tiểu Bạch Liên (3)

Người nói này, từ khi vừa sinh ra, cũng đã có được Giới Linh. Trước khi Giới Linh thức tỉnh, Giới Linh đều vẫn luôn giấu ở trong thân thể người. Không cách nào trừ bỏ Giới Linh từ nhân thể, có thể nói, trừ phi tử vong, nếu không một người cả đời này, đều sẽ cùng chính Giới Linh của mình buộc chặt ở bên nhau.

Cho nên, liền tính nàng lại như thế nào bất đắc dĩ lại có chính Giới Linh của mình là đồ vô dụng, cũng không có khả năng đem nó vứt bỏ, bởi vì bản thân này chính là không có khả năng làm được vấn đề gì.

"U Linh Giới." Tiểu hoa sen khuôn mặt khốn khổ.

"Đó là nơi trú ngụ của các người?" Quân Vô Tà vẫn là lần đầu tiên nghe ba chữ như thế.

Tiểu hoa sen gật gật đầu, như là sợ Quân Vô Tà không cần hắn giống nhau, ngoan ngoãn nói: "Trước khi Giới Linh thức tỉnh ở phía trước, đều sẽ ngốc tại U Linh Giới, nếu là chủ nhân đã chết, chúng ta cũng sẽ một lần nữa trở lại nơi đó để sống, nơi đó thật đáng sợ, ta thật vất vả mới ra tới, người làm ơn, không cần đem ta ném trở về được không?"

Nàng nhưng thật ra là muốn, nhưng có thể làm gì được sao?

Quân Vô Tà bất đắc dĩ đỡ trán.

"Ta..... Ta có thể chứng minh ta rất hữu dụng, người chờ!" Tựa hồ hạ xuống quyết tâm cái gì rồi, tiểu hoa sen rốt cuộc buông lỏng cẳng chân Quân Vô Tà ta, run run rẩy rẩy đứng lên, nâng lên cánh tay nhỏ bạch bạch nộn nộn của chính mình, trực tiếp duỗi tới trước mặt Quân Vô Tà.

"Ân?" Quân Vô Tà mắt mang dò hỏi nhìn hắn.

Tiểu hoa sen hít hít cái mũi, trên khuôn mặt nhỏ trắng bạch mang theo quyết tuyệt quý dị, bì trắng mờ miệng.

"Ăn đi!"

"....." Ăn cái gì?

"Ta là thương ngư tuyết liên, ăn cánh hoa của ta, có hiệu quả tẩy tủy." Tiểu hoa sen vẻ mặt quyết liệt kiêu hãnh.

Ánh mắt Quân Vô Tà sáng ngời, không có ai so với nàng rõ ràng hơn, tẩy tủy có bao nhiêu khó khăn để có được? Cho dù một thân y thuật lợi hại, có thể trị thương cứu người, chính là y thuật dù sao cũng có cực hạn. Tuy rằng có thể đối nhân thể tiến hành điều trị, làm người thể chất kém trở nên tốt hơn, chính là lại không cách nào làm được bản thân *thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt)*. Nhưng với tẩy tủy liền hoàn toàn bất đồng, bức này cùng với đem thân thể một người sàng lọc, đem loại bỏ toàn bộ tạp chất cùng tì vết, chỉ giữ lại tinh hoa, giống như là có thể đối thân thể bản thân một lần nữa tiến hành thay đổi.

Đời trước, khoa học kỹ thuật cùng y học đã thấp phần phát đạt, vô số nhà khoa học đều đang nghiên cứu phương pháp thay đổi gen trên thân thể của nhân loại, nhưng vẫn không tìm được phương pháp thích hợp.

Nếu tiểu hoa sen nói đều là thật sự, như vậy hắn thật đúng là có trọng dụng!

Vì xác định lời nói của tiểu hoa sen, Quân Vô Tà duỗi tay cầm tiểu cánh tay bạch bạch nộn nộn của hắn, bàn tay phía dưới cảm xúc mềm mại làm Quân Vô Tà có loại cảm giác kỳ quái. Tuy rằng nàng biết tiểu gia hóa trước mắt, là một đóa bạch liên biển ảo thành, chính là đối với một con thịt tiểu cánh tay hồ hồ như vậy, nàng thật là không thể xuống miệng.

Ăn thịt người gì đó, thật là quá hung tàn.

Quân Vô Tà há miệng thờ dốc, vẫn là không thể cắn xuống, chính là chờ đến khi nàng ngẩng đầu lên, lại phát hiện, Tiểu Bạch Liên vừa rồi còn hiên ngang lăm lăm muốn nàng tùy tiện ăn mình, hiện tại đã oa oa khóc thành một tràng, nước mắt chảy đầy mặt, cái miệng nhỏ đều bị giáo phá, thân thể run rẩy giống như tơ liễu lung lay trong gió.

"....." Nàng thật sự không phải là quái vật.

Nhẹ giọng thờ dài, Quân Vô Tà buông xuống tiểu cánh tay chỉ thịt hồ hồ kia.

Tiểu Bạch Liên đã làm tốt chuẩn bị "Hiến thân", không có dự tính gì chờ thống khổ đến, ngược lại cánh tay hắn bỗng nhiên được tự do.

Tuy nói, không có bị ăn luôn, thật sự..... Thực vui về!!

Chính là.....

Chủ nhân có thể hay không bởi vì cảm thấy hần thật sự thực vô dụng, cho nên liền không cần hần!!

"Ta..... Ta không sợ đau." Tiểu Bạch Liên khí thế mỏng manh nói rõ.

Quân Vô Tà liếc mắt một cái nhìn đôi mắt hần khóc đến đỏ bừng.

"....." Tiểu Bạch Liên nháy mắt liền nhụt chí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tiểu Bạch Liên (4)

"Thật ra, tuy rằng rất đau..... Nhưng là..... Chỉ cần đường một một thời gian liền sẽ mọc trở lại." Hần thấp đầu, nhỏ giọng nói.

"Cánh hoa của người, chính là thân thể của người?" Quân Vô Tà hỏi.

Tiểu Bạch Liên gật gật đầu.

"Cho nên thời điểm vừa rồi ta muốn tháo xuống cánh hoa, kỳ thật là trích ở tay người?"

Tiểu Bạch Liên lại gật gật đầu.

Quá tốt, Quân Vô Tà hoàn toàn hết chỗ để nói.

Một cái Giới Linh nhìn như vô dụng, thật vất vả tìm được tác dụng rồi, kết quả lại là muốn lấy hình thức "Ăn thịt người" tiến hành, này căn bản vẫn là vô dụng.

Nàng tự hỏi chính mình không phải làm ra vẻ như vậy, chính là, loại chuyện ăn thịt người này..... Làm một cái bác sỹ thường xuyên mổ bụng cho người ta mà nói, nàng vẫn là không tiếp thu được.

Huống chi đối phương vẫn là một cái tiểu oa nhi thoát nhìn chỉ có ba bốn tuổi.

"A! Ta còn có cái này!" Tiểu Bạch Liên đột nhiên mở miệng, hần nói xong chính là sờ cái tiểu yếm của chính mình, như là tìm được cái gì rồi, hần cầm vật quý trong tiểu nắm tay, duỗi đến trước mặt Quân Vô Tà, chậm rì rì mở tay ra.

Năm viên phi thủy tinh oánh nho nhỏ, lẳng lặng nằm ở trong lòng bàn tay của hần.

"Đây là cái gì?" Quân Vô Tà hỏi.

"Đây là hạt sen a." Tiểu Bạch Liên chớp chớp đôi mắt.

"Tuy rằng hiệu quả không tốt giống như trực tiếp ăn cánh hoa, nhưng là hạt sen này cũng có công hiệu tẩy tủy, chỉ là chúng nó chỉ có thể thay đổi cốt chất, không thể đem da thịt cùng gân mạch cùng nhau thay đổi." Tiểu Bạch Liên càng nói giọng càng nhỏ.

"Chỉ có năm viên?" Quân Vô Tà hơi nhướn mày, có thể thay đổi cốt chất cũng đã không tồi.

"Hiện tại chỉ có năm viên, một tháng ta chỉ có thể ra một viên, mặt khác đều bị bọn họ ăn luôn, ta chỉ tích cóp được năm viên như vậy." Tiểu Bạch Liên nhỏ giọng nói.

Bọn họ? Quân Vô Tà cảm thấy phương thức Tiểu Bạch Liên nói chuyện, thật là làm người ta rất khó lý giải.

Bất quá, nếu là hần mỗi tháng đều có thể sản xuất một viên, như vậy, cũng coi như không tồi.

Tiếp nhận năm viên hạt sen kia, trong lòng Quân Vô Tà đã có tính toán, tuy nói Tiểu Bạch Liên không có năng lực chiến đấu gì, chính là năng lực bản thân nào đó mà nói, cũng tương đương không tồi. Hạt sen này đó, tuy rằng *vô pháp hoạt từ nhân nhục bạch cốt (không thể thay da đổi thịt)*, nhưng là lại có thể cải thiện thể chất một người. Nhu cầu cấp bách hiện tại của Quân Vô Tà chính là loại đồ vật này.

Bất luận là bản thân nàng, hay là Quân Tiển cùng Quân Khanh, đều cần phải cải thiện thân thể.

Được vật điều trị, tuy rằng có thể đạt tới hiệu quả nhất định, chính là muốn đổi xương cốt sinh ra tác dụng vẫn là có chút khó khăn, lúc này có Tiểu Bạch Liên cung cấp hạt sen, chuyện này liền không có vấn đề gì.

Có cốt cách cường kiện, sự tinh điều trị thân thể loại tiểu nhi khoa này, còn có thể làm khó được nàng sao?

Có được Giới Linh, liền có ý nghĩa, Quân Vô Tà có thể tu luyện công pháp của thế giới này, liền tính không thể trông cậy vào Tiểu Bạch Liên đi chiến đấu, ít nhất nàng có thể dựa vào chính mình.

Trong lúc Tiểu Bạch Liên căng căng chiến chiến chờ đợi, Quân Vô Tà rút cuộc đổi hần gật đầu.

Sau khi biết chính mình rốt cuộc sẽ không bị vứt bỏ, Tiểu Bạch Liên lập tức liền nín khóc mỉm cười, thề nhất định sẽ đối Quân Vô Tà hảo, sẽ làm một cái Giới Linh ngoan ngoãn nghe lời.

Tiếp nhận rồi, sau này Giới Linh của chính mình là Tiểu Bạch Liên, Quân Vô Tà liền bắt đầu đối Tiểu Bạch Liên tiến hành nghiên cứu.

Tiểu Bạch Liên vốn là thương ngư tuyệt liên hóa thân, thân thể hần mỗi một bộ phận đều có được hiệu quả nhất định, cốt nhục của hần có thể làm cho thể chất của người thoát thai hoán cốt, hạt sen của hần có thể rèn luyện cốt tủy, ngay cả nước mắt của hần, đều có công hiệu điều trị khí huyết cực tốt.

Có thể nói, trừ bỏ không thể ở ngoài đánh nhau, Tiểu Bạch Liên toàn thân đều là bảo vật.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Toàn thân đều là bảo vật (1)

Vì thu hoạch nước mắt, tiểu hắc miêu chính là ở trên làn da Tiểu Bạch Liên kiêu nộ cắn mấy phen, tiểu gia hỏa bị đau nước mắt ngăn không được chảy xuống, chẳng qua lúc này đây, nước mắt của hần, toàn bộ đều bị Quân Vô Tà dùng cái chai sưu tập lấy, chuẩn bị ngày sau dùng ở trên người Quân Tiễn cùng Quân Khanh.

Trước khi nàng trở nên mạnh mẽ hơn, sự an nguy của Lâm Vương phủ, tất nhiên muốn đặt lên vai hai người bọn họ trước tiên.

Tiểu Bạch Liên sau khi khóc xong thì mệt mỏi, lại biến trở về nấp giới, an tĩnh ngốc tại trên ngón tay của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đem hạt sen cùng nước mắt thu thập tốt, an tâm ngủ một giấc.

Sáng sớm hôm sau, nàng liền tiến đến gõ vang cửa phòng Quân Tiễn.

Quân Tiễn kinh ngạc nhìn cháu gái mình, không biết có phải là ảo giác hay không, từ sau khi Quân Vô Tà bị thương, hần liền rất hiếm khi có thể nhìn thấy mặt cháu gái mình, ngẫu nhiên vài lần gặp nhau, Quân Vô Tà cũng không giống như muốn gặp mình mà chỉ như vậy đi ngang qua hần, cái này làm cho Quân Tiễn rất là thương cảm.

"Vô Tà? Sao ngươi lại qua đây, mau ngồi xuống." Quân Tiễn vội lời kéo Quân Vô Tà để nàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Quân Khanh nửa người dưới tàn tật, đã không có khả năng sinh dục, hần hiện giờ chỉ có một cái cháu gái Quân Vô Tà như vậy, cũng không phải là đau tới tận tâm khảm rồi.

Quân Vô Tà yên lặng để Quân Tiễn lời kéo ngồi xuống, lần đầu tiên cùng gia gia mới thân cận như vậy, trong lòng nàng có chút ảm áp.

Ít nhất, nàng cũng không chán ghét như vậy.

"Gia gia, ta hôm nay tới, là có một số việc muốn cùng ngươi thương lượng." Quân Vô Tà sửa sang lại suy nghĩ, cùng Quân Tiễn nói đến chính sự.

Quân Tiễn trong lòng nhảy dựng, đã nhiều ngày Lâm Vương phủ phong ba không ngừng, bên ngoài đối với Quân Vô Tà phong ba có thể nói gần như lên tới cực điểm rồi, chẳng lẽ là nàng nghe được cái gì?

"Có chuyện gì, ngươi cứ việc mở miệng, chỉ cần gia gia có thể làm đến, đều sẽ vì ngươi làm hết." Quân Tiễn đau lòng nhìn cháu gái của mình.

Quân Vô Tà sửa sang giọng nói, cùng chính "Thân nhân" của mình chính thức nói chuyện, nàng cũng là lần đầu tiên.

"Sự tình ta không có Giới Linh, gia gia đã biết."

Quân Vô Tà vừa thốt lên xong, Quân Tiễn trong lòng liền lộp bộp một tiếng.

"Ta tự biết, không cách gì tu luyện linh lực, trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn ốm đau trên giường, suốt ngày chén thuốc không rời miệng, nhân tới không có việc gì, ta cũng ở trong phòng lật xem một ít sách y thuật, ta rất cuộc đã lớn, luôn phải có bản lĩnh, nếu ta vô pháp tu luyện linh lực, như vậy, ta tính toán học tập y thuật."

Quân Vô Tà cũng không am hiểu nhiều ngôn từ, nàng dùng lời nói đơn giản đem chính ý đồ của mình nói ra, những lời nói này, cũng là nàng tự hỏi một đêm mới chuẩn bị tốt. Thân xác Quân Vô Tà này bản thân cùng tính tình cũng không rất tốt, đối với y thuật càng không có bất luận cái hứng thú gì, nàng mạo muội mở miệng tổng hội có chút kỳ quái.

Cũng may nàng trong khoảng thời gian này vẫn luôn dưỡng bệnh, tiếp xúc nhiều nhất cũng là những cái đó nước nước thang thang, miễn cưỡng có thể xem như lý do.

Quân Tiễn kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, hoàn toàn không nghĩ tới nàng tới tìm mình, cư nhiên muốn nói loại chuyện này.

Quân Tiễn tuy rằng yêu thương cháu gái mình, nhưng cũng biết chính cháu gái mình thiết tình không có bản lĩnh gì lớn, trừ bỏ ngoài gặp rắc rối cùng hưởng phúc, tâm tư của nàng tất cả đều đặt ở trên người Mặc Huyền Phi.

Hôm nay nàng đột nhiên thái độ khác thường, cư nhiên trở nên hiểu chuyện như vậy, thật sự làm Quân Tiễn có chút phản ứng không kịp.

Thấy Quân Tiễn tựa hồ bị dọa, Quân Vô Tà chỉ có thể không ngừng cố gắng.

"Sự tình quý phủ, ta ít nhiều cũng biết một ít. Lần này bị thương, làm ta thấy rõ rất nhiều chuyện, gia gia không cần vì ta lo lắng, ta là thật sự muốn thay đổi."

Quân Tiễn trầm mặc không nói, tình huống Lâm Vương phủ cũng không tốt, việc Mặc Huyền Phi tới cửa từ hôn, càng là trực tiếp đối mặt làm tổn với Quân Vô Tà, hần liền tính là cố ý dấu diếm, chỉ sợ bây giờ cũng giấu không nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Toàn thân đều là bảo vật (2)

Mất thấy cháu gái trước đây vô ưu vô lo, thế nhưng hiện tại xảy ra biến cố như vậy, trở nên ngoan ngoãn hiểu chuyện, Quân Tiễn vui mừng đến nỗi không khỏi có chút chua xót.

Nói đến cùng, vẫn là hấn làm cái gia gia này vô dụng. Vô Tà từ nhỏ liền mất đi cha mẹ, hiện giờ hấn cái gia gia này cũng không cách gì cho cháu gái một cái tổ bình yên ổn định sinh sống, thật sự là.....

"Thôi, người nếu là có hứng thú, liền tùy người, người chỉ nhớ kỹ, gia gia người còn một ngày, nhất định sẽ không để người khi dễ đến trên đầu người." Quân Tiễn thở dài, Vô Tà có thể thay đổi, hấn tự nhiên là cao hứng.

"Đa tạ gia gia." Quân Vô Tà gật đầu.

"Người trong nhà, không cần nói năng khách khí, chỉ cần người cao hứng, gia gia ta liền an tâm." Nếu là Vô Tà thật sự đối y thuật có hứng thú cũng tốt, làm nàng tinh táo không suy nghĩ đến đồ hỗn tướng Mặc Huyền Phi kia.

"Như vậy, ta sẽ hạ lệnh cho người chuẩn bị sách y thuật cùng dược liệu, người nếu là có cái gì thiếu, chỉ cần nói cho Phúc bá." Quân Tiễn nói.

Phúc bá là quản gia của Lân Vương phủ. Từ khi Quân Tiễn còn rất trẻ, liền đi theo bên người Quân Tiễn. Sau này khi Quân Tiễn đem Thụy Lân Quân giao cho phụ thân Quân Vô Tà quản lý, Phúc bá mới rời khỏi quân doanh, ngồi tại Lân Vương phủ quản lý trên dưới mọi việc trong phủ.

Còn chưa tới thời gian cơm trưa, Phúc bá đã cho người nâng mấy cái rương y thư cùng một đồng dược liệu. Quân Tiễn còn có ý sửa sang lại biệt viện của Quân Vô Tà một gian được phòng, chuyên môn dùng để cất đồ y thư cùng dược liệu.

Quân Vô Tà chờ Phúc bá đi rồi, tùy tay cầm lên những cái y thư đó.

Kết quả chỉ cầm lên mấy quyển, nàng liền đem vài thứ kia, khóa ở trong rương.

Lấy năng lực Quân Tiễn, giúp Quân Vô Tà tìm được y thư, mặc dù không có bí tịch tuyệt thế, cũng đều rất là trân quý, chính là những cái y thư đó tới trong tay Quân Vô Tà rồi, lại có vẻ thấp phần rầu rìa. Tùy tiện lấy một quyển ra xem, mặt trên viết y thuật, Quân Vô Tà nhắm mắt lại, đều có thể nói hết một phần không kém, thậm chí còn có thể nghĩ đến so với thư sách ghi lại phương thức trị liệu của nàng càng tiên tiến hơn nhiều.

Một lúc sau đối với thể giới này y thuật hoàn toàn tuyệt vọng, Quân Vô Tà ngược lại đi nhìn nhìn những cái dược liệu gì đó. Dược liệu trong thể giới này, cùng thể giới phía trước của nàng có điều bất đồng. Vì muốn nhanh chóng làm quen với hiệu quả của dược liệu trong thể giới này, Quân Vô Tà chính là trong một ngày một đêm, gom lại rồi chăm chú xem lại các loại dược liệu trên thư tịch, lúc này mới đem đại bộ phận công dụng cùng dược liệu trong thể giới này đều nhớ rõ ràng.

"*Chuẩn bị khi nào động thủ?*" Mèo đen ưu nhã nện bước, đi lại ở dược phòng, trong phòng tràn ngập hương thảo dược, làm nó theo bản năng nghĩ tới cái nhà giam không thấy mặt trời kia, Quân Vô Tà đã từng, liền như vậy ở một cái nơi chật hẹp các loại dược vật cùng y thư trong phòng mười mấy năm.

"Không vội." Quân Vô Tà đem hạt sen của Tiểu Bạch Liên ra, muốn đối thân thể Quân Tiễn cùng Quân Khanh tiến hành điều trị, nàng cần thiết nắm giữ hiệu quả bảo bối này của Tiểu Bạch Liên trên người.

Hạt sen trắng nõn tinh khiết kẹp ở trong tay, dưới ánh nến lay động làm nó càng trở nên mỹ lệ thêm, hoàn toàn không giống hạt sen bình thường, càng như là đá quý bất mất.

Một ngum đem hạt sen nuốt vào, Quân Vô Tà tự lấy bản thân làm thí nghiệm ban đầu.

Bắt đầu cảm giác có từng chút ngứa từ trong xương cốt lộ ra, Quân Vô Tà hít mắt lại, đôi tay đặt trên bàn sách, cảm thụ được mỗi một phân biến hoá đến từ chính xương cốt của mình. Ngứa kia thâm nhập cốt tủy, làm người ta không cách nào giải trừ, như là có con kiến chui vào xương cốt, một tác một tác như tằm ăn lên. Cảm giác rõ ràng như vậy từ mỗi một cây trên xương cốt truyền đến, trên làn da trắng nõn của nàng rất nhanh phủ lên một tầng mờ hôi mỏng.

Loại ngứa này, so với bị người cắt một đao, càng khó chịu hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Toàn thân đều là bảo vật (3)

Cuối cùng sự đau đớn cùng giằng co cũng dần dần biến mất sau một canh giờ. Quần áo trên người Quân Vô Tà đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, một ít vật chất màu đen, hỗn tạp lẫn trong mồ hôi, bị bài xuất ra bên ngoài cơ thể.

Rốt cuộc được giải thoát, Quân Vô Tà thở phào nhẹ nhõm, giờ tay lên nhìn chính trên làn da của mình những cái tạp chất đó bị bài trừ ra.

"Tiểu gia hóa thế nhưng thật ra không có gát ta." Quân Vô Tà nhìn những cái đồ vật màu đen đó, sau khi cảm giác khó chịu rút đi, nàng rõ ràng nhận thấy được, chính cốt cách của mình sinh ra một ít biến hóa. Khớp xương trở nên càng thêm linh hoạt, thân thể cũng uyển chuyển nhẹ nhàng không ít, tuy rằng không thể đạt tới thoát thai hoá cốt chân chính, nhưng là hiệu quả của hạt sen, đã cùng tấy tủy không có gì khác nhau.

Ở thể giới này, muốn tu luyện công pháp tầng cao, nhất định phải có được thể chất thật tốt, Quân Vô Tà không có vội vã đi tu luyện linh lực, chính là vì muốn đem thân thể của mình điều trị đến trạng thái hoàn mỹ nhất, như vậy linh lực ở thời điểm tu luyện, mới có thể càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Lúc sau lại một phen ném thử hiệu quả của nước mắt, Quân Vô Tà rốt cuộc bắt đầu định ra kế hoạch vì Quân Tiễn cùng Quân Khanh thay đổi thể chất.

Hoàng thất đối với Lân Vương phủ khinh mạn, bất quá là bởi vì Lân Vương phủ đã không còn người nổi nghiệp, Quân Tiễn thân thể một ngày không bằng một ngày, Quân Khanh lại là một cái phế nhân, bọn họ cho rằng Lân Vương phủ đã mất đi cơ hội xoay người, cho nên mới sẽ càng thêm không kiêng nể gì.

Nếu là, Quân Tiễn cùng Quân Khanh có thể sinh long hoạt hổ xuất hiện trước mặt người khác, như vậy, liền tính là dù có Khuynh Vân Tông, Thích Quốc hoàng thất, cũng không

dám cùng Lân Vương phủ thật sự trở mặt.

Rốt cuộc, Quân Tiền có trong tay Thụy Lân Quân, cũng không phải là ăn chay!

Trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà một bên ở trong phòng phối chế dược thiện, một bên điều trị thân thể của mình, tuy rằng thân thể như cũ gầy yếu, chính là sắc mặt lại dần dần hồng nhuận lên, đã không còn tái nhợt như trước kia nữa.

Quân Tiền trước còn lo lắng cháu gái mình có hay không thật sự sẽ thích y thuật buồn tẻ nhạt nhẽo, chính là lúc hắn nhìn đến tinh thần Quân Vô Tà càng ngày càng tốt, hắn cũng liền yên tâm.

Trong hoàng thành, đối với sự lên án công khai Quân Vô Tà vẫn như cũ không có ngừng nghỉ, thánh thượng tựa hồ rất vui khi nhìn thấy hiệu quả như vậy, Quân Tiền phụ tử ba người, ở trên chiến trường quân công vô số, bá tánh Thích Quốc hay quần thần thế gia đều quy thuận Quân gia phụ tử, uy danh như vậy không phải bất luận cái vị thượng giả nào cũng nguyện ý nhìn đến.

Muốn bôi đen Lân Vương phủ, chỉ có ra tay từ trên người Quân Vô Tà, một cái cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, thánh thượng lại như thế nào bỏ qua?

Ở hoàng thất quật gió thêm củi hạ xuống, ác danh của Quân Vô Tà đã dần dần truyền ra hoàng thành, hướng tới các thành trì khác của Thích Quốc lan tràn công khai.

Quân Tiền quá bận rộn truy tra hung thủ tập kích Nhị hoàng tử cùng Bạch Vân Tiên, muốn sớm ngày vì Quân Vô Tà tẩy thoát tội danh, Mặc Huyền Phi chỉ nói đối phương là một đám hắc y nhân, đột nhiên phát động tập kích, hắn phớt đi sức của chín trâu hai hổ, mới đánh lui được bọn họ, mang theo Bạch Vân Tiên trốn thoát, chính là đối với hết thảy này, Quân Tiền lại cảm thấy thập phần khả nghi.

Màn đêm buông xuống hộ vệ bảo hộ Mặc Huyền Phi toàn bộ từ tuyệt, hơn nữa chết không toàn thây, mỗi một tên hộ vệ đều như là bị nổ tung giống nhau, không có một khối hoàn chỉnh, Mặc Huyền Phi tuy nói chính mình cũng bị thương, nhưng cụ thể là cái dạng thương thế gì Quân Tiền cũng vẫn luôn không biết.

Thực rõ ràng, hoàng thất cũng không có tính nói cho hắn biết toàn bộ chân tướng, chính là muốn làm chậm Quân Tiền tìm kiếm manh mối đuổi theo tra ra hung thủ, vì quan hệ đến thanh danh của Quân Vô Tà.

Quân Tiền cả ngày đi sớm về trễ, Quân Vô Dược cũng suốt ngày không thấy thân ảnh, chủ sự của Lân Vương phủ, cũng chỉ còn lại Quân Vô Tà cùng Quân Khanh hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Độc phát (1)

Quân Khanh được hạ nhân đẩy đi vào hậu viện bên cạnh hồ hoa sen, nhìn hoa sen nở rộ, hắn lại không có tâm tình thưởng thức.

Một trận rất nhỏ tiếng bước chân truyền vào trong tai, Quân Khanh chuyển động phương hướng xe lăn, mỉm cười nhìn Quân Vô Tà đang hướng phía hắn đi tới.

"Người cuối cùng hôm nay cũng vui vẻ ra ngoài?" Quân Khanh cười mở miệng.

Từ sau khi Quân Tiền đồng ý để Quân Vô Tà học tập y thuật, mỗi ngày Quân Vô Tà đại bộ phận thời gian đều ngồi tại dược phòng, rất ít khi lộ diện ra ngoài.

Quân Vô Tà nhìn Quân Khanh tươi cười, hơi có chút kinh ngạc. Thân thể của nàng đã trải qua hạt sen cùng nước mắt Tiểu Bạch Liên điều dưỡng, trở nên thập phần uyển chuyển nhẹ nhàng, tuy rằng nàng không có tu luyện linh lực, chính là hiện tại tiếng bước chân của nàng đã trở nên thực nhẹ. Thời điểm nàng ở trong phủ đi lại, nếu không phải người đến chính diện, khi nàng tới gần khoảng cách trong vòng năm bước, căn bản là sẽ không ai phát hiện ra nàng.

Nhưng là nàng vừa mới vừa bước vào hậu viện, Quân Khanh giống như là liền cảm giác được nàng tới.

Thính lực của hắn, lại tốt như vậy sao?

"Chân của tiểu thúc, là bị thương ở trên chiến trường?" Quân Vô Tà từ trong trí nhớ của khối thân xác này, chỉ tìm được một chút hình ảnh về Quân Khanh bị thương.

Trong trí nhớ của Quân Vô Tà, từ khi nàng hiểu chuyện, Quân Khanh cũng đã ngồi ở trên xe lăn, Quân Tiền cùng Quân Khanh rất ít nhắc tới sự tình chân bị thương của hắn, chỉ có ở một lần trong gia yến ngẫu nhiên đề cập đến, cũng chỉ nói là bị thương ở trên chiến trường.

"Đúng vậy." Quân Khanh cũng không có kiêng kị cái gì.

"Không phải bị thương bình thường, đúng không?" Quân Vô Tà có thể khẳng định, thương thế của Quân Khanh cũng không đơn giản, nếu bị thương bình thường sao Quân Khanh lại biến thành tàn phế. Thời điểm Quân Khanh bị thương, địa vị Lân Vương phủ như mặt trời chính giữa trưa, Quân Tiền hoàn toàn có thể đều đem đại phu sở hữu y thuật cao siêu ở Thích Quốc mời đến vì Quân Khanh trị liệu.

Phải biết rằng, sau khi Quân Vô Tà trọng sinh thân thể thương thế không tính là nhẹ, xương cốt hai chân cơ hồ toàn bộ đứt gãy, cứ như vậy, nàng tu dưỡng một tháng đều có thể sinh long hoạt hổ, Quân Khanh không có lý do gì sẽ bởi vì một chút thương thế nhỏ liền bị tàn phế hoàn toàn.

"Là độc, lúc ấy ta bị trúng tên của địch nhân bắn lên, độc tính rất mãnh liệt, nếu không phải gia gia người mời được tông tộc Khuynh Vân Tông ra tay, ta chỉ sợ liền mệnh đều giữ không nổi." Quân Khanh giờ tay, vén vạt áo lên một bên, lộ ra hai ngón tay khoan trên làn da ở sườn eo.

Ở nơi đó, một vết sẹo dữ tợn bao trùm trên làn da của Quân Tiền, vết thương cũ đã gần mười năm, lại như cũ một mảnh tím đen, làm bẩn bốn phía của làn da.

"Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà khẽ nhíu mày.

"Là gia gia người dùng đồ gia truyền của nhà chúng ta, đổi lấy sự giúp đỡ của tông tộc Khuynh Vân Tông, cũng coi như là hai bên không thiếu nợ nhau." Quân Khanh nhàn nhạt mở miệng, biết sự gian tình của Bạch Vân Tiên cùng Mặc Huyền Phi, khẳng định sẽ làm Quân Vô Tà đối với Khuynh Vân Tông có điều chán ghét.

Trước đó thời điểm lúc Quân Vô Tà nói muốn nghiên cứu y thuật, Quân Tiễn liền muốn đem nàng đưa vào Khuynh Vân Tông học tập y thuật, rốt cuộc nơi đó mới là thánh địa của các danh y.

Chỉ tiếc, Lân Vương phủ hiện giờ địa vị không lớn như trước, Mặc Huyền Phi lại cùng đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông giao hợp ở cùng nhau, Quân Vô Tà lại càng không có khả năng đi Khuynh Vân Tông.

"Có thể để ta nhìn xem chân của tiểu thúc được không?" Quân Vô Tà căn bản liền không nghĩ tới đôi câu nam nữ kia.

"Hào." Quân Khanh cũng không làm ra vẻ, để hạ nhân một bên cuốn ống quần của hắn lên.

Chân Quân Khanh thực thon dài, nếu là không bị tê liệt, chân dài này, liền đủ để cho vô số thiếu nữ khuynh đảo, mà hiện giờ hai chân nguyên bản mạnh mẽ, bởi vì mười năm tê liệt trở nên vô lực, bộ cơ bắp lợi hại trên chân hắn đã héo rút thập phần, hai chân gầy yếu cùng thân hình tinh trắng phía trên người hắn hoàn toàn kém xa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Độc phát (2)

Quân Vô Tà ngồi xổm thân mình xuống, tay nhỏ trắng nõn nhìn như tùy ý ở trên đùi Quân Khanh ấn vài cái, "Một chút tri giác cũng không có sao?"

"Ngẫu nhiên sẽ có chút lạnh lẽo, lại không rõ ràng." Quân Khanh nói.

Quân Vô Tà lại nhìn một hồi lâu, mới buông ống quần của Quân Khanh xuống.

"Tiểu thúc có thể tin ta?" Quân Vô Tà con ngươi hiện lên quanh quẽ, nhìn mặt Quân Khanh mỉm cười.

"Tất nhiên." Quân Khanh cười nói.

Quân Vô Tà không có vội vã mở miệng, nàng giương mắt nhìn hoa sen nở rộ, đáy mắt hơi chớp động.

"Hoa sen này nở rất đẹp, không biết tiểu thúc có thích ăn hạt sen?" Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Quân Khanh cười nói: "Thỉnh thoảng ta có ăn."

"Ta hôm qua mới vừa hái được một ít, cảm thấy ăn ngon thật sự, tiểu thúc cần phải nếm thử xem?" Quân Vô Tà tùy ý mở miệng nói.

"Vô Tà thân thủ tự mình hái đến, ta tự nhiên muốn nếm thử." Tiểu chất nữ nhà mình trở nên càng ngày càng hiểu chuyện, cái này làm cho Quân Khanh thật cao hứng, nếu là Quân Vô Tà trước đây, mặc dù hái được đài sen, cũng là trước tiên đưa cho hỗn tiểu tử Mặc Huyền Phi kia, bao giờ có thể đến phiên cái thúc thúc như hắn hưởng dụng.

"Kia tiểu thúc há mồm." Quân Vô Tà vẻ mặt bình tĩnh nói.

Quân Khanh hơi sững sốt, không biết tiểu nha đầu này trong hồ lô muốn làm cái gì, chỉ đang vì muốn nàng vui vẻ, cũng liền làm theo.

Quân Khanh vừa mới hé miệng, tay nhỏ của Quân Vô Tà lập tức thuởi kịp, đầu ngón tay bắn ra, một quả tinh oánh dịch thấu hạt sen liền rơi vào trong miệng Quân Khanh rồi. Không đợi Quân Khanh có phản ứng, nàng giờ tay khép lại cầm của Quân Khanh, đột nhiên vừa nhấc tay nâng đầu hắn lên, trực tiếp làm Quân Khanh nguyên lành nuốt vào.

"....." Quân Khanh bị thủ đoạn "ôn nhu" của Quân Vô Tà, làm cho suýt nữa sặc ra nước mắt.

Hắn còn đang nghĩ tiểu nha đầu này rốt cuộc chuyển mình, cách làm việc lại vẫn là... thô bạo.

Không thể trách thủ đoạn của Quân Vô Tà khi cho người uống thuốc là không ôn nhu. Thật sự là thứ này trời sinh nàng không hề có tế bào ôn nhu. Đối đãi với người bệnh không chịu uống thuốc, luôn luôn đơn giản thô bạo, một chút cũng không cho người phản kháng tìm đường sống.

"Ăn ngon sao?" Quân Vô Tà sau khi thấy Quân Khanh nuốt xuống, mới mở miệng hỏi.

Quân Khanh dờ khóc dờ cười nhìn Quân Vô Tà, hắn vừa rồi như vậy nguyên lành nuốt vào, nơi nào có thể nhận ra hương vị?

"Ăn ngon." Thủ đoạn dễ ngọt tiểu hài tử, lại lần nữa xuất hiện.

"Ta đây đi trước." Quân Vô Tà sau khi hoàn thành sự tình, liền vung ống tay áo lên, nhanh chân bước hướng trở về sân nhỏ của mình.

Nhìn bóng dáng Quân Vô Tà rời đi, Quân Khanh có chút cảm giác bất đắc dĩ.

Tiểu nha đầu này đột nhiên chạy đến nơi đây, cùng hắn nói nửa ngày, chẳng lẽ chính là vì cho hắn ăn viên hạt sen?

"Tiểu vương gia trong cơ thể dư độc chưa thanh trừ hết, hạt sen tính hàn, có hại không để hạ nhân trong phủ chuẩn bị chút canh gừng?" Nam tử vẫn luôn đứng ở phía sau Quân Khanh lúc này mới mở miệng. Nếu chú ý nhìn kỹ, khuôn mặt gắng gượng của hắn, thân hình cao lớn của hắn, hoàn toàn không giống một hạ nhân tầm thường.

Quân Khanh giờ tay, "Không cần kinh động lớn như vậy, bất quá chỉ là một viên hạt sen, ta còn không có yếu ớt đến loại tình trạng này."

Nam tử không hề miễn cưỡng, "Đại tiểu thụ tựa hồ không giống như trước đây."

Từ sau khi Quân Khanh bị thương trở lại Lân Vương phủ, hắn liền vẫn luôn đi theo bên người chiếu cố Quân Khanh, có thể nói là nhìn Quân Vô Tà lớn lên, nói thật, hắn đối với sự ngang ngược kiêu ngạo của đại tiểu thụ như thế nào một chút ấn tượng tốt đều không có, cho nên thời điểm Quân Vô Tà xuất hiện, hắn liền thăm hỏi đều không có nói một tiếng.

"Người cũng cảm thấy như vậy?" Nhắc tới biến hoá của Quân Vô Tà, Quân Khanh trên mặt ý cười càng đậm, mang theo một tia hoài niệm, hân hân cảm thán nói, "Xem nàng như bây giờ, thể nhưng thật ra cùng huynh trưởng có vài phần tương tự."

"Ngọc diện Diêm La khí thế, không người có thể so." Nam tử khẽ nhủ mảy, tựa hồ cũng không tán đồng lời nói của Quân Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Độc phát (3)

Quân Khanh bật cười lắc đầu, "Tình tình này của người cũng chỉ có huynh trưởng mới thu thập được, đừng quên, hài tử kia, trong miệng người chính là nữ nhi thân sinh của Diêm La, nếu là có một ngày, ta cùng phụ thân không còn nữa, hài tử kia, vẫn là muốn giao cho người....."

Quân Khanh nói còn chưa nói xong, trong thân thể một cỗ ngựa thành linh truyền khắp mỗi một tấc xương cốt, mạnh mẽ tràn lan đem lời hân nói đánh gãy.

"Tiểu vương gia!" Nam tử khăn trương nhìn sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt của Quân Khanh.

Quân Khanh nắm đó trúng độc, vẫn luôn không có hoàn toàn thanh trừ, còn sót lại một ít độc tính đã thâm nhập vào cốt tủy, ngay cả tông chủ Khuynh Vân Tông cũng bó tay không có biện pháp. Những năm gần đây, Quân Khanh vẫn luôn đề tâm tinh dưỡng, ngay cả ăn uống cũng cẩn thận một chút, lúc này vừa mới còn hảo hảo, như thế nào đột nhiên.....

Bất chợt, nam tử nghĩ tới cái gì.

"Là cái hạt sen kia?" Sao có thể?

Nam tử liền nghĩ lại mình thế nào cũng không thích Quân Vô Tà, nhưng cũng biết nàng cùng Quân Khanh là cốt nhục quan hệ huyết thống, cho nên thời điểm Quân Vô Tà tới gần hân cũng không có phòng bị, chẳng lẽ nói, Quân Vô Tà thật sự ám hại Quân Khanh?

Quân Khanh cắn răng, ngựa trong xương cốt đã biến thành một loại đau nhức, phảng phất xương cốt của hân bị người một chút bóp nát, đau nhức che trời lấp đất làm hân nháy mắt mồ hôi như mưa hạ xuống.

Nam tử thấy tình huống của Quân Khanh càng ngày càng không xong, lập tức liền nâng cả người cả xe lẫn cùng nhau nhanh chóng chạy về phòng.

Này hết thảy, Quân Vô Tà tự nhiên sẽ không biết được. Nàng đã tự mình cảm thụ qua quá trình hạt sen cải thiện cốt chất, biết cảm giác kia tuy rằng thực không thoải mái, nhưng là cũng sẽ không quá mức khoa trương, lấy tâm tính Quân Khanh khẳng định là không có phản ứng gì quá lớn.

Chính là, Quân Vô Tà cũng không biết, hiệu quả của hạt sen đối với người bình thường thay đổi cốt chất, cùng đối tượng trúng độc thay đổi hoàn toàn *bất đồng(khác nhau)*.

Giờ này khắc này, biệt viện Quân Khanh đã loạn thành một nồi cháo, mười mấy đại phu, đã bị liên tiếp gọi đến Lâm Vương phủ, vì Quân Khanh chẩn trị.

Chính là đối với tình huống của Quân Khanh, các đại phu đều bó tay không có biện pháp, thân thể Quân Khanh trở nên một mảnh nóng bỏng, nằm ở trên giường không ngừng run rẩy, mồ hôi của hân nhanh chóng sôi nước thấm xuống khăn trải giường. Những giọt mồ hôi nhỏ ra từ trên người hân căn bản không phải trong suốt, mà là ần ần biến thành màu đen, còn mang theo một cỗ tanh tưởi.

Một màn này, dọa cho đám đại phu kia choáng váng, bọn họ một cái quỳ gối bên mép giường run rẩy cùng chấn kinh so với chim cút giống nhau.

Quân Tiễn nghe tin chạy về quý phủ, một hồi tới nơi, liền nhìn đến chính nhi tử của mình nằm ở trên giường bộ dáng nửa chết nửa sống, kinh sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh.

"Này rốt cuộc là chuyện như thế nào!" Quân Tiễn rống giận hét lớn vang lên cả nóc nhà, hai mắt hân sung huyết gất gao trừng đại phu đang quỳ gối ở mép giường.

"Thảo dân..... Thảo dân thật không biết a..... Tiểu vương gia hân khí huyết đại động, trầm tích ở cốt tủy trúng độc tố không biết vì sao đột nhiên khuếch tán, đã lan tràn đến toàn thân, thảo dân..... Thảo dân thật sự đã tận lực..... Thỉnh Lâm Vương tha mạng a!" Một đám đại phu khóc kêu cầu xin tha thứ, đem bọn họ tới chữa trị cho Quân Khanh, Quân Khanh này rõ ràng là độc khí công tâm, sống không được lâu nữa!

Đại phu nói, giống như sét đánh giữa trời quang, oanh một phát làm Quân Tiễn thiếu chút nữa chết ngất.

Chuối cùng một cái nhi tử của chính mình cũng đã muốn chết?

Không thể!!

Tuyệt đối không thể!!!

Quân Tiễn bất chấp tất cả, lập tức đứng dậy chạy tới hoàng cung, thỉnh cầu Bạch Vân Tiên ra tay, rốt cuộc Bạch Vân Tiên là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông. Nhưng là Bạch Vân Tiên lại tránh mặt không gặp, chỉ nói ngày đó bị tập kích chấn kinh, còn trong thời gian tĩnh dưỡng.

Thánh thượng cũng rất là khó xử, chỉ gọi những ngự y trong cung đều đưa đến Lâm Vương phủ, cứu trị Quân Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Độc phát (4)

Suốt một ngày một đêm, Quân Khanh nằm ở trên giường, không ngừng gầy gù ở giữa ranh giới với tử vong, các ngự y tận lực dùng hết các biện pháp sở trường, lại cũng không thể đạt được bất luận tác dụng gì, ngôn ngữ chỉ gian, đều như là ám chỉ, kết cục của Quân Khanh hẳn là phải chết.

Quân Tiễn một đêm như là già thêm mười tuổi, sáng sớm ngày thứ hai, nhìn ở trên giường nhi tử xụi lơ, hẳn sai người đem các ngự y toàn bộ đuổi về hoàng cung, âm thầm ngồi ở đầu giường Quân Khanh, mặt chôn trong đôi tay, hai vai run nhè nhẹ.

.....

"Thật sự?" Thánh thượng Thích Quốc ngồi ở trong ngự thư phòng, nghe các ngự y bẩm báo xong, trên dung nhan tú mục nhìn không ra một tia hi vọng.

"Vi thần không dám loạn ngôn, Quân tiểu vương gia hẳn, xác thật đã độc khí công tâm." Ngự y đứng sự thật bẩm báo.

"Kia thật là đáng tiếc, sai người đem tuyết son tham cùng nhũe linh chi, đưa đến Lân Vương phủ." Thánh thượng rất là cảm khái mở miệng, tuyết son tham cùng nhũe linh chi đều là rất mệnh mới sở dụng(*sắp chết mới dùng*), thực rõ ràng, tất cả mọi người cảm thấy, Quân Khanh đã sắp chết.

"Vâng."

"Lui ra đi."

"Thần tuân chỉ." Ngự y cung kính rời khỏi ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, thánh thượng ngồi ở án thư, nhìn tấu chương chồng chất như núi, khóe miệng hơi gợi lên.

.....

Nội tình bí mật trong Lân Vương phủ, Quân Khanh như là một mối nóng này, nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, hô hấp thập phần mỏng manh.

Quân Tiễn đỏ hai con mắt, ngồi ở mép giường.

"Đang êm đẹp, vì cái gì mà đột nhiên độc phát?" Quân Tiễn còn không rõ, độc trong cơ thể Quân Khanh vẫn luôn đều thực ổn định, như thế nào lại đột nhiên biến thành cái dạng này?

Nam tử đứng ở một bên biểu tình trầm trọng, hai tay nắm thành nắm đấm thật chặt tại bên người.

"Có người nào khả nghi vào phủ sao?" Quân Tiễn hỏi.

Nam tử lắc đầu, hẳn âm thầm nhìn Quân Khanh trên giường, nội tâm rất là gầy gù, trước khi Quân Khanh chết ngất, đã từng dặn dò qua với hắn, ngàn vạn lần không thể nói cho người khác biết, Quân Vô Tà đã từng tới, hẳn vô luận như thế nào cũng không tin Quân Vô Tà sẽ đối với hắn bất lợi, này hết thấy hẳn chỉ cho là chính số mệnh của mình đã đến.

Chính là hiện tại, Quân Khanh đã không sống được bao lâu nữa, các đại phu đều đã nói hẳn không còn hy vọng.

Còn muốn tiếp tục dấu diếm sao?

Nội tâm nam tử tràn ngập gầy gù, nếu là người khác, hẳn đã có thể trực tiếp đem người xách tới thẩm vấn, nhưng người nọ cố tình lại là Quân Vô Tà!

Quân Khanh nếu là đã chết, như vậy Lân Vương phủ thật sự là không còn có tương lai.

"Đây là làm sao vậy?" Thanh âm nghi hoặc đột nhiên vang lên.

Nam tử cùng Quân Tiễn đồng thời hướng tới cửa nhìn lại, một thân quần áo mỏng manh chính là Quân Vô Tà ôm một con mèo đen, đứng ở cửa.

"Vô Tà....." Quân Tiễn thanh âm khàn khàn tràn ngập vô tận bí ẩn.

Nam tử cảm nắm tay, muốn nói cái gì, lại cuối cùng không có mở miệng.

"Tiểu thúc của ngươi, hẳn bị độc phát rồi." Quân Tiễn tuyệt vọng nhắm hai mắt.

Độc phát? Quân Vô Tà sững sờ, lập tức đi đến trước giường, không màng ánh mắt kinh ngạc của Quân Tiễn cùng nam tử, nàng duỗi tay đáp ở mạch tượng đang đập của Quân Khanh.

Đầu ngón tay hạ xuống nhảy lên thập phần mỏng manh, cơ hồ không dễ phát hiện, lại xem mặt Quân Khanh tái nhợt cùng cả người mờ mịt đen nhánh, quả nhiên cực kỳ giống tình huống độc phát.

Nếu là người khác, tự nhiên lại kết luận Quân Khanh không có đường sống, chính là Quân Vô Tà đã tới nơi này rồi, lại phát hiện một ít bất đồng.

Quân Khanh mạch đập tuy rằng mỏng manh, lại thập phần ổn định.

Quân Vô Tà lập tức đem nắm chặn mỏng trên người Quân Khanh lấy ra, đem gối trên đầu hẳn lấy đi.

Nhìn động tác liên tiếp của Quân Vô Tà, Quân Tiễn có chút sững sờ.

"Vô Tà, ngươi làm gì vậy?"

"Tiểu thúc không có việc gì." Quân Vô Tà một lòng vội vàng trị liệu cho Quân Khanh, cũng không giải thích cách làm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Diệu thủ hồi xuân (1)

Tình huống của Quân Khanh cũng không tệ như mọi người đã nghĩ. Bộ dáng hiện tại của hắn đại thể chính là bởi vì độc đã thâm nhập vào trong xương tủy. Hạt sen có tác dụng chính là làm sạch xương cốt và bài trừ độc tố đọng lại bên trong, độc tố này sẽ đi theo mồ hôi cùng nhau chảy ra bên ngoài cơ thể. Trước khi quá trình bài xuất hoàn thành, sẽ tạm thời đọng lại ở trong cơ thể, lúc này mới làm người cảm thấy Quân Khanh là khí độc công tâm.

Kỳ thật, căn bản là không nguy hiểm như vậy!

Quân Vô Tà đem giải phóng vật quanh người Quân Khanh, làm cho bài độc càng thêm thuận lợi. Nàng tùy tay lấy ra bên hông một cái bao châm, lấy ra ngân châm thon dài, vung vàng đâm vào những đại huyệt vị trên người Quân Khanh, làm khí huyết của hắn trở nên mạnh mẽ hơn, vì thế sự khó khăn này kết thúc sớm hơn một chút.

Trong lúc Quân Vô Tà trầm mê với y thuật, tự nhiên như vậy mà hồn nhiên bày biện ra quên mất trạng thái của mình, bốn phía hết thấy phảng phất đều đã không tồn tại, trong mắt nàng cũng trong lòng mình chỉ có ý muốn cứu vớt người bệnh.

Thế cho nên, nàng căn bản không có chú ý tới, thời điểm lúc nàng lấy ra ngân châm, nam tử vẫn luôn đứng ở một bên đã có chút không nhẫn nại được, muốn tiến lên ngăn cản, lại bị sắc mặt đồng dạng khiếp sợ của Quân Tiễn ngăn cản xuống dưới.

Hai người đứng ở mép giường, lẳng lẳng nhìn Quân Vô Tà thuần thực thi châm, bọn họ đều là nhìn Quân Vô Tà lớn lên, lại không có đoán được Quân Vô Tà châm pháp thế nhưng sẽ tốt như vậy.

"Đi chuẩn bị mười hóa lò, đặt ở phòng, đóng hết tất cả cửa sổ." Quân Vô Tà ở thời điểm trị liệu là tuyệt đối lý tính.

"Người rót cuộc muốn làm cái gì? Hắn là thúc thúc người, người nhìn không ra hắn đã sắp chết sao?" Nam tử rót cuộc nội tâm kiềm chế không được bất mãn nói, Quân Khanh đều đã tiêu tụy như thế, mồ hôi đã sưng nước khăn trải giường, nàng thế nhưng còn muốn dọn hóa lò tiến vào!

Quân Vô Tà mất lạnh nhìn nam tử, dùng thanh âm gần như lãnh khốc nói: "Ta không cùng ngu ngốc nói lời vô nghĩa."

Nói xong, mặc kệ nam tử trên mặt có bao nhiêu tối tăm, nàng đã ôm mèo đen rời đi.

Quân Khanh bài độc cũng không có cái gì không ổn, chỉ là thân thể hắn tương đối suy yếu, nhiều năm tê liệt, làm cơ năng trên thân thể hắn xuất hiện vấn đề rất lớn. Nếu như để độc tố ở trong cơ thể chônchất quá lâu, liên tính xương cốt của hắn sẽ bị ảnh hưởng, nội tạng hắn cũng đã chịu tổn thương. Quân Vô Tà hiện tại muốn chính là làm trong thời gian ngắn nhất đem độc tố trong người Quân Khanh toàn bộ bài xuất.

Nàng lập tức chạy tới tìm phương thuốc, nhanh chóng phối chế ra được liệu có thể ổn định thân thể khí quan.

Trong phòng Quân Khanh, trên mặt nam tử đã hiện lên một mặt khí đen, nhưng thật ra biểu tình của Quân Tiễn một bên lại thập phần trầm trọng.

Quân Tiễn nhìn Quân Khanh nằm trên giường hấp hối, gầy gầy một lát, hắn lập tức hướng hạ nhân ngoài phòng nói: "Lập tức đi chuẩn bị mười hóa lò, giữ cửa sổ đóng chặt."

"Lân Vương, người thật sự muốn để cho đại tiểu thư làm vậy sao?" Nam tử khó có thể tin nhìn Quân Tiễn.

Quân Tiễn thờ dài, "Những gì đại phu nói người cũng đã nghe được, Quân Khanh hắn đã tìm không thấy lối ra khác, bất luận phương pháp của Vô Tà có bao nhiêu vớ vẩn, ta đều sẽ buông tay thử một lần, ta chỉ có một cái nghĩ từ là Quân Khanh như vậy, chẳng sợ chỉ có một phần vạn hy vọng, ta đều sẽ đi ném thử."

Đã bị buộc tới tuyệt cảnh rồi, hắn không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa vừa rồi thủ pháp thi châm của Quân Vô Tà làm hắn cảm thấy thập phần kỳ diệu, dưới tuyệt vọng, hắn không thể không đem hi vọng cuối cùng ký thác trên tay của chính cháu gái mình.

"Tiểu thư nàng tiếp xúc y thuật mới bao lâu? Đây thật là quá làm bậy, đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông không phải đang ở hoàng cung sao? Mặc dù thánh thượng không đồng ý, ta nếu phải trời cũng sẽ đem nàng trời tới." Nam tử cắn răng nói.

Quân Tiễn lắc lắc đầu, "Độc tố trong cơ thể Quân Khanh, ngay cả sư phụ Bạch Vân Tiên đều không thể giải trừ, liên tính đem nàng trời lại đây, cũng là vô dụng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Diệu thủ hồi xuân (2)

Nam tử suy sụp dựa vào mép giường, cắn răng ảo não.

Rất nhanh, hóa lò đã được đưa đến trong phòng, phong kín trong phòng, không khí đột nhiên tăng lên cao, nung người cực nóng làm Quân Tiễn cùng nam tử không thể không đem linh lực tiết ra ngoài, bao vây lấy toàn thân.

Nằm ở trên giường là Quân Khanh mồ hôi như mưa hạ xuống, cả người giống như là từ trong nước vớt ra giống nhau, mồ hôi đen nhánh theo thân thể hắn sưng nước chính trương giường đệm, tích tụ lẫn xuống trên mặt đất, ở hóa lò quay hạ, những cái mồ hôi đó rất nhanh bốc hơi lên, hơi nước bao quanh lấp đầy toàn bộ căn phòng.

Một thanh âm kéo kết vang lên, Quân Vô Tà đẩy cửa mà vào, trong tay bưng một chén thuốc, Miêu nhi màu đen linh động đi theo bên chân nàng.

Không có đi quan phản ứng của mọi người trong phòng, Quân Vô Tà đi thẳng đến mép giường.

Thỉnh lnh, nam tử đứng ở một bên, đặt tay lên vai nàng một phen chặn lại Quân Vô Tà.

"Hắn là tiểu thúc ngươi." Nam tử gất gao nhìn Quân Vô Tà, hắn không có nói cho Quân Tiễn, Quân Khanh đọc phát, chính là sau khi ăn hạt sen Quân Vô Tà đưa cho.

Hắn đến bây giờ cũng không muốn tin rằng, Quân Vô Tà là thật sự ám hại Quân Khanh, chính là cách làm của Quân Vô Tà, lại làm hắn lần nữa sinh ra hoài nghi.

"Buông tay." Quân Vô Tà cau mày, không vui ném tay nam tử ra, nàng phi thường chán ghét ở trong quá trình trị liệu bị người làm gián đoạn cùng nghi ngờ.

Nam tử trầm mặc bị đẩy đến một bên, nhìn Quân Vô Tà đem chén thuốc kia rót vào trong miệng Quân Khanh.

Uống xong chén thuốc một lúc sau, Quân Khanh không có bất luận cái phản ứng gì, chỉ là lẳng lặng nằm ở trên giường.

Thời gian một phen một giây trôi qua, trong phòng cực nóng đối với người như Quân Vô Tà còn chưa kịp tu luyện linh lực mà nói, là một loại tra tấn lớn, mồ hôi không ngừng từ trên làn da của nàng chảy ra, váy áo hơi mỏng đã bị mồ hôi sũng nước, nàng cũng không để ý không nghe thấy, chỉ là thật cẩn thận đem tay đặt ở trên mạch đập của Quân Khanh, quan sát đến biến hoá trong thân thể hắn.

Mẻo đen nhảy tới trên giường, nhìn Quân Khanh hôn mê, lại ngẩng đầu nhìn Quân Vô Tà.

"Miêu." *Thân thể tình huống giống như ổn định.*

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Một canh giờ đi qua, Quân Khanh bài xuất mồ hôi đã không còn phát ra nữa.

Quân Vô Tà đứng dậy, đến mở hết cửa sổ ra, ra lệnh cho người hầu canh giữ ở bên ngoài đem hoá lò trong phòng toàn bộ dọn đi đem ra ngoài.

"Đi chuẩn bị nước ấm, giúp tiểu vương gia rửa sạch một phen." Quân Vô Tà thẳng mệnh lệnh nói.

Ngoài phòng bọn hạ nhân nghỉ hoặc nhìn Quân Vô Tà, bọn họ hoàn toàn không biết vị đại tiểu thư này trong hồ lô đến tột cùng muốn làm cái gì, tình huống của tiểu vương gia đã không xong tới cực điểm rồi, bất luận là đại phu trong thành hay ngự y trong hoàng cung, đều thông tri Quân Khanh sắp tử vong, đại tiểu lãn lộn thư như vậy, rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Bọn hạ nhân theo bản năng nhìn về phía Quân Tiễn trong phòng, lúc sau Quân Tiễn khẽ gật đầu, bọn họ mới nghe theo Quân Vô Tà nói liền đi thu thập.

"Ngươi, đi đến được phòng của ta, lấy bỏ được liệu ta để ở trên bàn đem tới, cho nó vào nước ấm, để tiểu thúc ngâm ba canh giờ." Quân Vô Tà chỉ vào nam tử đứng ở một bên nói.

Toàn bộ quá trình, Quân Tiễn đều không có ý tứ nhúng tay vào, hắn nhìn Quân Vô Tà an bài đầu vào đấy, trong ánh mắt mỗi một nhiều ít mang theo chút vui mừng.

Bất luận phương pháp của Vô Tà có hay không dùng được, ít nhất nàng thật sự đã thay đổi.

Liên tiếp bận rộn, làm Quân Vô Tà có chút bức bối, trên quần áo của nàng lấy dính không ít vết bẩn, vài thứ kia đều là từ trong cơ thể Quân Khanh bài xuất, mang theo một cỗ tanh tưởi làm người buồn nôn.

Sau khi phân phó xong mọi việc, nàng đã khó khăn nổi chạy nhanh về phòng rửa mặt, nàng thật sự không thể chịu đựng được quần áo trên chính người mình có này đó đồ dơ bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Điều thủ hồi xuân (3)

Quân Khanh bị nam tử mang cho vào bồn ngâm thuốc tắm, tuy rằng Quân Khanh như cũ vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng nam tử lại rõ ràng nhận thấy được, hô hấp của Quân Khanh, đã không còn suy yếu như vậy, sắc mặt tuy rằng còn có chút tái nhợt, lại có một chút sinh khí.

Quân Tiễn vẫn luôn đi theo bên người bọn họ, nhìn nhử tử tựa hồ có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, hắn lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Vô Tà dù sao cũng là nữ nhi của hắn, trước đây có lẽ có chút không hiểu chuyện, nhưng hiện giờ nàng đã trưởng thành, ngươi chớ đối với nàng có cái thành kiến gì, ngày sau..... Nàng có lẽ còn cần những người các ngươi bảo hộ, mới có thể bình an mà sống." Quân Tiễn nhìn nam tử vẫn luôn buồn không hề rằng, hắn không phải là không nhìn ra, nam tử cũng không thích Quân Vô Tà.

Nam tử trầm mặc, chỉ nhìn Quân Khanh đang ngâm mình tắm trong thuốc, nhìn thấy sắc mặt Quân Khanh dần dần khôi phục, hắn xoay người rời khỏi phòng.

Vừa mới tắm rửa xong, thay quần áo tốt, Quân Vô Tà như là vừa mới sống lại, ngồi ở được phòng, một tay cầm chén trà, một tay ở trên giấy không ngừng viết các loại tên được liệu.

Quân Khanh đã không có trở ngại gì nữa, độc tố đã hoàn toàn bài xuất, bất quá muốn khôi phục đến trạng thái cao nhất, còn cần một đoạn thời gian điều dưỡng, là được ba phần độc, Quân Vô Tà cũng sẽ không để bất luận cái tác dụng phụ gì xuất hiện ở chính trên người nhà mình, cho nên nàng đã bắt đầu chuẩn bị được thiện cho Quân Khanh.

Lấy được liệu điều dưỡng, lấy đồ ăn bổ sung, hỗ trợ lẫn nhau.

Một trận tiếng đập cửa đánh gãy ý nghĩ của Quân Vô Tà.

"Vào đi."

Cửa phòng bị đẩy ra, nam tử cao lớn đứng ở trước cửa.

Quân Vô Tà mảy mai nhún lại, nàng cũng không thích cái lão thích làm gián đoạn việc của nàng.

"Có việc liền nói, không có việc gì liền lẩn(*biển*)."
Đối với người không phải là thân nhân, ngôn ngữ của người nào đó có thể nói là bén nhọn tới nông nổi vô tình.

Âm thanh Quân Vô Tà nói vừa mới rơi xuống đất, nam tử đứng ở trước cửa, bùm một tiếng, quỳ một gối xuống đất!

"Thuộc hạ thiếu tướng Thụy Lâm Quân - Long Kỳ, có đắc tội với đại tiểu thư, thỉnh đại tiểu thư lấy quân pháp xử trí." thân hình cao lớn của Long Kỳ quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà, phía sau lưng căng chặt phác họa ra đường cong cương nghị.

Thiếu tướng Thụy Lâm Quân..... Quân Vô Tà hí mắt nhìn Long Kỳ, nàng vốn dĩ liền cảm thấy khí thế của Long Kỳ cũng không giống người hầu cùng hộ vệ, chỉ là nàng hoàn toàn không nghĩ tới, hẳn thế nhưng là thiếu tướng Thụy Lâm Quân!

Bất quá.....

"Không có việc gì à?" Quân Vô Tà nhún mày nói.

Long Kỳ quỳ trên mặt đất, không rên một tiếng, hẳn cũng không phủ nhận, cho tới nay chính mình đối với Quân Vô Tà luôn có thành kiến, thậm chí sự tình Quân Khanh độc phát, hẳn đều mơ hồ cảm thấy cùng Quân Vô Tà có quan hệ, chính là bản thân hẳn sau khi nhìn thấy được Quân Vô Tà cứu trị, tình huống của Quân Khanh dần dần chuyển biến tốt, hẳn mới ý thức được sai lầm của chính mình.

Làm một thành viên của Thụy Lâm Quân, biết sai lãnh phạt là thói quen của bọn họ.

Phạm thượng với người trên, vốn là nên phạt.

"Không có việc gì có thể lẩn." Quân Vô Tà đối với thân phận Long Kỳ cùng thỉnh tội của hẳn không có gì hứng thú, nàng ít nhiều đoán được một chút, Long Kỳ đối với chính mình không thích, lấy hành động của thân xác này trước đây, nếu là có thể làm cho *huyết hán tử(*)* quân doanh thuận mắt, kia thật đúng là hiếm lạ.

(*) ý nói quân lính máu me trên chiến trường.

Long Kỳ tuy rằng lần nữa làm gián đoạn việc trị liệu của nàng, nhưng ước nguyện ban đầu xác thật là lo lắng cho sự an nguy của Quân Khanh.

Cho nên, Long Kỳ vô lễ, nàng cũng không để ý.

Ai bảo nàng trọng sinh tới trên người một cái chủ nhân trước đây không được ưa thích như vậy?

Long Kỳ lại quỳ trong chốc lát, lúc này mới đứng dậy rời đi, chỉ là lúc này đây, thái độ của hẳn đối với Quân Vô Tà đã trở nên thập phần cung kính, lúc gần đi, khom lưng đóng lại cửa phòng.

"Oà, trong lúc ta không có ở đây, tiểu Vô Tà tựa hồ làm cái sự tình gì khó lường." Tiếng cười trầm thấp mang theo mê hoặc lòng người, từ hậu đường được phòng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Diệt thủ hồi xuân (4)

Quân Vô Tà sững sờ, nhún mày nhìn lại.

Một cái thân ảnh thon dài, chính là lưới biếng nằm nghiêng ở trên nệm giường phía sau, chân dài tùy ý vắt chéo, một tay chống đầu, tóc đen giống như tơ lụa, buông xuống ở mặt sườn, điểm chết người chính là môi hồng kia mở ra phác họa tươi cười tà tử.

Hình ảnh kia, là một yêu nghiệt.

Mấy ngày không gặp Quân Vô Dược, Quân Vô Tà cơ hồ đều đã quên mất có một nhân vật như vậy, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Cùng với cái thân ảnh này xuất hiện, Quân Vô Tà mơ hồ ở trong không khí ngửi thấy được một cỗ mùi máu tươi quen thuộc, ở đây mùi được liệu nồng nặc, hương vị kia thực nhạt, lại vẫn kích thích xoang mũi của nàng.

Quân Vô Dược nhìn Quân Vô Tà nhún mày nhìn chằm chằm hẳn, lại nhìn thấy nàng có chút ghét bỏ dùng tay che lại ngậm miệng, khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ yêu dị, xuất hiện một tia nứt toác.

"Lần sau trước khi không đem kia hương vị kia tiêu trừ, không được tiến vào dược phòng." Quân Vô Tà cau mày cảnh cáo nói, nàng không để bụng Quân Vô Dược rốt cuộc là có cái lai lịch gì, chỉ cần hẳn không đi trêu chọc người của Lâm Vương phủ cùng nàng, hẳn cao hứng làm cái gì đều có thể.

Quân Vô Dược chậm rãi đứng dậy, rất là buồn rầu nhìn sự ghét bỏ của Quân Vô Tà đối với hẳn.

Hương vị kia đã cơ hồ đã tiêu tán, nhưng tại đây trong phòng chất đầy dược liệu, cái mũi của nàng rốt cuộc là có bao nhiêu nhạy bén, cư nhiên còn có thể đủ để ngửi đến được?

"Người thật sự chán ghét hương vị này như vậy sao?" Quân Vô Dược thấp giọng cười nói.

"Đúng." Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dược chậm rãi đi tới, nàng theo bản năng lui về phía sau vài bước, trừ lúc trị liệu, cỗ hương vị kia sẽ chỉ làm nàng muốn phun (*nôn*).

"Thật là... Xin lỗi a..." Quân Vô Dược lần nữa nhìn thấy Quân Vô Tà tránh né hẳn, khóe miệng gọi lên một mặt tươi cười ác liệt, thân ảnh cao lớn nháy mắt biến mất tại chỗ, còn chưa chờ Quân Vô Tà có phản ứng gì, nàng cũng đã bị một đôi cánh tay hữu lực cường ngạnh vòng qua.

Khuôn mặt nhỏ xinh bị mạnh mẽ ấn vào trong một vòng ngực rộng lớn, mùi máu tươi xông vào mũi, nồng đậm hơn vài lần!

Quân Vô Tà nháy mắt liền sững sờ!

"Buông ra!"

"Ngoan, lần sau nhất định sẽ không lại để người người được loại hương vị này." Quân Vô Dược không những không có buông tay ra, ngược lại đem thân mình nho nhỏ trong lòng ngực càng ôm càng chặt.

Nhỏ xinh như vậy, mềm mại như vậy, vốn là nên giống một cái tiểu động vật vô hại giống nhau tránh ở chỗ an toàn, nhưng tiểu gia hỏa này có tình có một đôi răng nanh sắc bén quá dài, nhìn thấy nguy hiểm liền trực tiếp cắn luôn một ngụm.

Bị ác ma nào đó phát rồ, ôm vào trong ngực lại cọ cọ, Quân Vô Tà vừa mới thay quần áo mới, lại nhiễm một tầng mùi máu tươi, lúc sau mồ hôi dần rớt cuộc buông tay, Quân Vô Tà lập tức lao ra khỏi được phòng, bắt mắt chạy đi tìm gọi thay quần áo!

Mèo đen bị chủ nhân vứt bỏ ở được phòng, chỉ có thể cùng Quân Vô Dược mắt to trừng mắt nhỏ, mắt thấy Quân Vô Dược nhìn theo bóng dáng Quân Vô Tà rồi đi, sau đó phát ra tiếng cười thư thái, mèo đen toàn thân đánh cái giật mình, càng thêm cảm thấy nam nhân này nguy hiểm, nhanh chóng đuổi kịp bước chân chủ nhân, thoát khỏi được phòng.

Chủ nhân, nơi này có kẻ biến thái, không cần ném ta xuống!!

Thời điểm khi Quân Khanh hôn mê tỉnh lại, liền nhìn thấy lão phụ thân về mặt lo lắng ngồi ở mép giường.

"Phụ thân?" Quân Khanh giãy giụa suy nghĩ muốn đứng dậy, chính là xương cốt toàn thân lại như là bị người đánh gãy một lần nữa liền lên giống nhau, đau làm hắc không cách nào nhúc nhích.

"Mau nằm xuống! Không cần lộn xộn!" Quân Tiễn vội nói.

"Ta đây là bị làm sao vậy?" Toàn thân đều muốn tan nát, nhức mỏi làm hắc không có sức lực, chính là ngoài khó chịu này ra, lại làm hắc cảm giác được một tia nhẹ nhàng.

"Người đây là muốn hù chết cha người a."

"....." Quân Khanh có điểm bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thế ngoại cao nhân (1)

"Đừng thất thần như vậy, mau ăn một chút gì đi." Quân Tiễn vội vàng gọi người đã sớm chuẩn bị tốt cháo ấm nóng bùng lên, cháo kia vừa mới được đưa vào trong phòng, một cỗ hương có vị được nhân nhật liền chui vào hơi thở của Quân gia phụ tử.

Mùi hương kia cũng không nồng đậm, cũng không có được liệu sắc người như vậy, giống như mùi mẽ hương, thấp phần hấp dẫn người muốn ăn.

Quân Khanh không muốn ăn uống gì, nhưng ngửi được cỗ mùi hương kia, thật đúng là cảm thấy đói thật sự, miễn cưỡng ngồi dậy, một chén cháo ấm, nhanh chóng nuốt xuống vào bụng.

Thân thể được bổ sung, Quân Khanh mới có chút sức lực, hắc ngồi dựa ở trên giường, cùng Quân Tiễn hàn huyên, thế mới biết, thời điểm hắc hôn mê có bao nhiêu hung hiểm.

"Ngay cả các ngự y đều kết luận người là vô phương sống sót, nếu không phải Vô Tà....." Quân Tiễn thở dài một hơi, nắm đó hắc vì đưa tang cha mẹ Quân Vô Tà, thống khổ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cơ hồ bị mất nửa cái mạng, nếu là loại chuyện này lại phát sinh lần nữa, hắc thật không biết chính mình có hay không còn tồn tại ở đây.

"Thời gian Vô Tà tiếp xúc y thuật cũng không lâu, năng như thế nào biết ta còn có thể cứu chữa?" Quân Khanh lòng tràn đầy nghi hoặc, trong khoảng thời gian này, biến hoá của Quân Vô Tà thật sự rất lớn, lúc trước cái tiểu nữ hài kia tùy hứng ngang ngược tựa hồ đã biến mất vô tung vô ảnh, mặc dù là đối mặt với sự khinh nhục của Mặc Huyền Phi, Quân Vô Tà cũng đã không màng hơn thua, hiện giờ lại thi triển một tay diệu thủ hồi xuân, thật sự là làm cho bọn họ ngã vỡ mắt kính.

"Hài tử kia gần đây thay đổi không ít, trở nên càng ngày càng hiểu chuyện, ta nghĩ, lúc trước thương thế của nàng khả năng không có đơn giản như chúng ta tưởng tượng như vậy, nếu không gặp phải biến cố trọng đại, nàng cũng sẽ không thay đổi trong một thời gian ngắn như vậy, xuất hiện biến hoá lớn như vậy." Quân Tiễn tuy rằng ngoài miệng không nói, chính là đối với sự tình Quân Vô Tà bị thương lại có một phen suy đoán khác.

Biến hoá của Quân Vô Tà hết thấy đều là từ lần bị thương đó bắt đầu, nàng rốt cuộc gặp phải chuyện gì?

Quân Khanh chần chờ một lát, rốt cuộc đem sự tình trước khi mình độc phát, Quân Vô Tà đã từng đi tìm hắc, hơn nữa còn cho hắc một viên hạt sen nói ra.

"Hạt sen?" Quân Tiễn khẽ nhíu mày, Quân Khanh độc phát không thể hiểu được, hắc còn tưởng rằng là người nào âm thầm động tay động chân, chính là hiện giờ xem ra, giống như cùng Quân Vô Tà không thoát được can hệ.

"Có lẽ là hài tử kia vô tình, lại hoặc là thân thể ta thừa nhận không được độc kia, tóm lại ta tin tưởng Vô Tà sẽ không hại ta, nói nữa, ta hiện tại tuy rằng mỏi mệt, nhưng là tinh thần lại cực tốt, những năm gần đây, những cái độc đó ở trong cơ thể ta, tuy rằng không có muốn tánh mạng của ta, chính là tinh thần cùng thân thể ta lại càng ngày càng kém." Quân Khanh sợ sự tình thật sự liên lụy đến Quân Vô Tà, vội mở miệng giải thích.

Bất quá hắc thật cũng không phải ba hoa chích choè, hiện tại thân thể hắc tuy rằng còn có chút suy yếu, nhưng là tinh thần lại rất tốt, phía trước bị độc tổ tiểu ma linh lực, giống như cũng đã không còn tác nghẽn như vậy.

"Thật sự? Người thế nhưng chớ có gạt ta, ta tự nhiên là tin tưởng Vô Tà, chính là người nếu là có cái gì không thoải mái, cũng đừng gạt ta." Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Quân Tiễn không hy vọng nhất, chính là Quân Khanh cùng Quân Vô Tà xảy ra chuyện.

Quân Khanh gật đầu cười, thử hoạt động xuống một thân tử cốt, muốn tỏ vẻ chính thân thể mình thực hảo.

Chính là hần vừa mới ngồi thẳng thân mình, một cỗ cảm giác dị dạng, lại làm hần cả người cứng còng.

"Làm sao vậy?" Quân Tiễn nhìn Quân Khanh có chút biểu tình cổ quái.

Quân Khanh nuốt nuốt nước miếng, nhìn về phía Quân Tiễn.

"Chân ta....."

"Chân làm sao vậy?" Quân Tiễn có chút sốt ruột nhìn Quân Khanh nói.

"Có điểm đau nhức." Quân Khanh biểu tình càng thêm cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thế ngoại cao nhân (2)

Sau khi chân hần bị trúng độc, cơ hồ không còn có cảm giác gì, chỉ là ngẫu nhiên mới có thể lúc rét lạnh có điểm phản ứng, chính là liền thời điểm vừa rồi lúc hần muốn ngồi thẳng thân mình, lại trong giây lát phát hiện, cặp chân mười năm chết lạng kia, lại lần đầu tiên truyền đến nhức mỏi rõ ràng như vậy.

Mặc dù là đau, cũng đã làm Quân Khanh khiếp sợ không thôi!

"Phụ thân, Vô Tà ở đâu?" Một cái suy đoán lớn mật hình thành ở trong đầu Quân Khanh, trong giây lát hần nhớ tới một ngày kia khi Quân Vô Tà xuất hiện, có nói qua một câu.

【 *tiểu thúc có thể tin ta không?* 】

Thời điểm Quân Vô Tà lúc ấy nói lời này Quân Khanh cũng không có để ý, cũng không có đi nghĩ lại vì sao Quân Vô Tà lại hỏi như thế. Nhưng hiện tại nghĩ đến, chính là sau khi Quân Vô Tà hỏi một câu như vậy, mới đột nhiên nói sang chuyện khác, cho hần nuốt xuống một viên "Hạt sen"? Ngay sau đó, độc tố trong thân thể hần mặc danh phát tác.

Này hết thảy, không khỏi quá mức trùng hợp!

Quân Tiễn nhanh chóng sai người đi mời Quân Vô Tà lại đây.

Quân Vô Tà vẫn luôn ngồi tại được phòng, thời điểm tiến vào phòng, trên người nàng còn mang theo một cỗ nhân nhạ *được hương(mùi thuốc)*, trong lòng ngực nàng ôm một con Miêu nhi màu đen, bình tĩnh đi tới trong phòng.

"Tiểu thúc tinh." Quân Vô Tà nhìn thoáng qua Quân Khanh, đáy mắt cũng không có bất luận cái kinh ngạc gì.

"Vô Tà, tiểu thúc lần này cần đa tạ ngươi." Quân Khanh cười mở miệng, hần thấy được Miêu nhi trong lòng ngực Quân Vô Tà, đáy mắt mang theo nồng đậm ý cười, Quân Vô Tà vốn là thích tiểu động vật lông xù, chỉ là nàng tính tình nóng nảy, tiểu động vật tuổi nhỏ trời sinh tính lại bướng bỉnh. Trước đây hần từng cho nàng nuôi qua mấy con tiểu miêu tiểu cầu, nhưng cuối cùng lại cũng không thể nuôi dưỡng được, lúc này nhưng thật ra khó thấy được nàng như vậy an an tĩnh tĩnh nuôi dưỡng một con sủng vật.

"Không cần, đây là sai lầm của ta." Quân Vô Tà sờ sờ lông đen mượt mà của mèo đen, lông mi buông xuống.

Quân Vô Tà nói, làm Quân Tiễn cùng Quân Khanh nhìn nhau.

"Vô Tà, ngươi nói lời này là có ý tứ gì?" Quân Tiễn ôn hòa mở miệng, rất sợ khẩu khí của mình quá nghiêm khắc, dọa tới tiểu cháu gái của mình.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, hai tròng mắt sáng ngời nhìn nhìn Quân Tiễn lại nhìn nhìn Quân Khanh, nàng chậm rãi mở miệng nói: "Kỳ thật cũng không có ý tứ gạt các ngươi, kia... sự tình ta trọng thương lúc trước, tiểu thúc cùng gia gia hần là cũng biết rồi?"

Quân Tiễn cùng Quân Khanh gật gật đầu, bọn họ hiện tại nghĩ đến tình huống thảm thiết khi Quân Vô Tà hỏi phủ đều cảm thấy hải hùng khiếp vía.

"Ta ngày ấy rơi xuống huyền nhai, trên người xương cốt cơ hồ toàn bộ bị chặt đứt, nếu không phải gặp được sư phụ, ta sớm đã chết, căn bản không về đến Lâm Vương phủ." Quân Vô Tà ánh mắt bình tĩnh mở miệng.

"Sư phụ?"

Quân Vô Tà gật gật đầu, "Hần ở dưới vực sâu nhất được ta, đem ta đuổi về quý phủ, chính là hần lại không nghĩ trước mặt người khác bại lộ thân phận, cho nên mới đem ta giao cho Quân... Ca ca, trong khoảng thời gian này ta đường thương, sư phụ hần thấy ta đối với y thuật có hứng thú, quyết định thu ta làm đồ đệ. Ta tuy rằng không biết sư phụ hần rốt cuộc là người nào, chính là hần lại là ân nhân cứu mạng của ta, cũng biết hần có một thân hảo y thuật. Ta đột nhiên nhắc tới muốn học tập y thuật, cũng không phải nhất thời hứng khởi, mà là sư phụ cảm thấy ta thân thể ốm yếu, lại không có Giới Linh phòng thân, cho nên mới muốn dạy ta y thuật, để ta có năng lực tự bảo vệ mình."

Quân Vô Tà dừng một chút, nhân nhạ nhìn thoáng qua Quân gia phụ tử nghiêm túc nghe nàng nói chuyện, tiếp tục nói: "Kia.... cho tiểu thúc ăn, kỳ thật không phải cái hạt sen bình thường gì, đó là bảo bối sư phụ cho ta, sư phụ nói nó có thể làm thay đổi cốt cách của người."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thế ngoại cao nhân (3)

"Ta thấy hai chân tiểu thúc tuy rằng tàn phế, nhưng là trên đó vẫn có một ít tri giác, gân mạch cũng không có bị hao tổn, cho nên mới muốn dùng bảo bối kia cho tiểu thúc chữa bệnh, đồ vật kia ta chính mình cũng đã ăn qua, mặc dù có chút không khoẻ, lại không có phản ứng lớn như tiểu thúc vậy. Độc phát của tiểu thúc xảy ra thực ngoài ý muốn của ta, cũng may sư phụ lão nhân gia hẳn dạy ta xử lý như thế nào, lúc này mới không có gây ra sai lầm gì lớn."

Quân Vô Tà thanh âm bình tĩnh không gọn sóng, trong tiếng nói có chút non nớt, lời nói lên lại không nhanh không chậm, làm người cảm thấy thập phần có thể tin.

Một phen lời nói, có thực sự có giá, là sau khi Quân Vô Tà suy nghĩ cặn kẽ một phen, mới nghĩ đến giải thích, nếu không một thân y thuật này của nàng đúng là không khỏi có quá nhiều điểm không thể hiểu được.

Ý định ban đầu của nàng là dưới tình huống bất tri bất giác, thay đổi thể chất của Quân Khanh cùng Quân Tiễn, nào biết Quân Khanh sau khi ăn qua hạt sen phản ứng cư nhiên sẽ lớn như vậy, nàng bắt đầu đi bại lộ y thuật của chính mình, cho nên cần thiết phải tìm được một lý do hợp lý, mới có thể đem một thân y thuật này che dấu đi.

Kết quả là, cuối cùng nàng cùng tiểu hắc miêu thương lượng, một cái "Sư phụ" thần bí, lại y thuật cao siêu liền như vậy ra đời.

Quân Vô Tà đem vấn đề sở hữu y thuật, đều đẩy cho vị sư phụ thần bí kia.

Nghe Quân Vô Tà giải thích xong, Quân Tiễn cùng Quân Khanh đều là vẻ mặt khiếp sợ.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, Quân Vô Tà cư nhiên sẽ ngầm nhận một cái sư phụ như vậy.

Quân Vô Tà ngày đó hỏi phủ, Quân Vô Dược ở trong trí nhớ của Quân gia phụ tử động một ít tay chân, chỉ làm cho bọn họ nghĩ hán cái "Ca ca" này đem Quân Vô Tà tìm trở về, cụ thể đã xảy ra cái gì, bọn họ cũng không biết được.

Quân Vô Tà giải thích, tuy rằng nghe có chút không thể tưởng tượng, nhưng kết hợp cùng biến hoá mấy ngày qua, lại cảm thấy rất là ăn khớp.

Nếu không, bọn họ muốn giải thích như thế nào về cá tính của Quân Vô Tà đột nhiên chuyển biến, cùng có hứng thú đối với y thuật?

"Khụ, Vô Tà, sư phụ kia của ngươi trong khoảng thời gian này, đều là ở bên trong phủ cùng ngươi gặp mặt?" biểu tình của Quân Tiễn có chút cổ quái.

Quân Vô Tà gật đầu.

Quân Tiễn nhìn thoáng qua Quân Khanh, mi giác có chút run rẩy.

Lân Vương phủ tuy rằng thoát nhìn hộ vệ cũng không nhiều, chính là Thụy Lân Quân âm thầm thủ vệ nơi này số lượng lại không ít, bởi vì tính chất đặc thù của Lân Vương phủ, đã âm thầm giấu Thụy Lân Quân cơ hồ đem nơi này thủ hộ gắt gao, chỗ có nó người xa lạ, liên tính là có cái động vật gì xuất hiện, bọn họ cũng sẽ phát hiện trước tiên.

Nhưng trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng không có từ trong miệng Thụy Lân Quân nghe được bất luận cái tin tức gì về có người xuất hiện.

Chẳng lẽ, sư phụ Quân Vô Tà, năng lực đã đại đến có thể tránh thoát sự giám sát đông đảo của ám vệ Thụy Lân Quân, qua lại tự nhiên trong phủ? Còn không lưu lại bất luận một cái tia manh mối gì?

Đối với sư phụ của Quân Vô Tà, Quân gia phụ tử đều có sự tò mò cực cao, chính là bọn họ cũng biết, vị cao nhân kia hẳn là đối với Lân Vương phủ bọn họ không có ác ý gì, nếu không hẳn cũng sẽ không cứu Vô Tà một mạng, càng sẽ không dạy y thuật cho Vô Tà.

"Ngươi có thể có một vị sư phụ như vậy, là chuyện tốt, sư phụ ngươi nếu là không muốn thấy người khác, ngươi chỉ giúp ta và tiểu thúc ngươi hướng hán nói lời cảm tạ, cảm tạ hán ra tay tương trợ." Quân Tiễn tuổi không nhỏ, cũng trải qua rất nhiều chuyện, thiên hạ to lớn, có chút cao nhân đối thể tục sớm đã nhìn thấu, không muốn đặt chân đến, đây cũng là tính lý bên trong, hán cũng không tính toán hỏi gì nhiều.

Có thể có một vị sư phụ như vậy, bất luận là đối với Lân Vương phủ hay là cá nhân Quân Vô Tà mà nói đều là một chuyện tình tốt, Quân Tiễn tự nhiên là rất vui mừng.

"Hào." Quân Vô Tà khuôn mặt bình tĩnh mở miệng, tiểu hắc miêu trong lòng ngực nàng, lại phát ra một tiếng miêu thanh làm nũng.

Chủ nhân người học hư, cư nhiên đều là nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thế ngoại cao nhân (4)

Thế ngoại cao nhân gì đó, không tồn tại cũng tốt sao! Ngươi là muốn tạ chính ngươi đi!

Nghe hiểu được tiểu hắc miêu nói, Quân Vô Tà lại không có nửa điểm phản ứng, như cũ vẫn là một khuôn mặt nhỏ lạnh băng như vậy.

"Ngươi nói hạt sen kia, ngươi cũng ăn qua? Nhưng có cái gì không ổn?" Quân Tiễn chính là tận mắt nhìn thấy Quân Khanh thật thán thiết sau khi ăn đồ vật kia, tưởng tượng đến Quân Vô Tà dưới tình huống hẳn không biết gì cũng ăn nó, thật sự có chút lo lắng.

Quân Vô Tà lắc đầu nói: "Ta thực hảo, cũng không có cái gì không khoẻ, tiểu thúc có phản ứng lớn như vậy, là bởi vì độc tố của hán vẫn luôn tiềm tàng ở xương cốt, hạt sen kia có thể rèn luyện cốt cách người, xương cốt tiểu thúc cùng cấp với trọng sinh, cho nên đề ép độc tố ở xương cốt hán liền sẽ bị phóng xuất ra tới, tạo thành đau đớn kịch liệt, bất quá ở thời điểm hán đồ mồ hôi, những cái độc tố đó đã theo mồ hôi hán bài trừ, ngày sau điều trị thêm, sẽ không có vấn đề gì nữa."

Nếu là liền Quân Khanh điều trị không hết, nàng thật sự là chính là không mặt mũi sống ở trên đời này.

Quân Tiền càng nghe càng mơ hồ, thời điểm khi hắn nghe được Quân Vô Tà nói, độc tố trong cơ thể Quân Khanh đã theo mồ hôi bài trừ, đôi mắt hắn thiếu chút nữa trừng mắt nhìn ra tới.

"Ta cũng có loại cảm giác này, sau khi ta tỉnh lại, thân thể nhẹ nhàng không ít, mới vừa rồi ta muốn đứng dậy, hai chân tê nhưng có cảm giác." Quân Khanh nghe được Quân Vô Tà nói, vội vàng đem cảm thụ lúc trước nói ra.

Đã bao nhiêu năm, hắn vẫn luôn đều giống như không có chân, hiện giờ cho dù là một chút tri giác xuất hiện, đều làm hắn vui sướng không thôi.

"Sư phụ nói, sau khi dư độc trong cơ thể tiểu thúc được thanh trừ, lại dùng được thiện cùng thuốc tẩm điều trị, nhiều nhất là thời gian nửa năm, liền có thể khôi phục như thường." Khiêng danh hào "Sư phụ" giả dối, Quân Vô Tà có thể tùy ý hiển lộ y thuật của nàng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ căn phòng đều trở nên một mảnh yên tĩnh.

Quân Tiền cùng Quân Khanh gất gao trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, đáy mắt bọn họ tràn đầy khiếp sợ.

Mười năm giã giụa trong tuyệt vọng, bọn họ giống như, rốt cuộc thấy được một tia hy vọng quang minh.

"Vô Tà, sư phụ ngươi là có ý tứ gì..... Khôi phục..... Như thường? Chẳng lẽ nói, tiểu thúc ngươi hẳn..... Còn có thể lại đứng lên được?" Quân Tiền ngăn không được nội tâm kích động, nếu không phải sợ dọa đến chính cháu gái mình, hẳn phỏng chừng đều đã nhảy dựng lên.

Quân Vô Tà gật gật đầu, "Cùng với người bình thường không có gì khác nhau, chính là tiểu thúc rốt cuộc ngồi xe lăn mười năm, cơ bắp hai chân đã toàn bộ héo rút, muốn giống như binh lính khác bước đi như bay phỏng chừng còn không có đơn giản như vậy, ít nhất cần thời gian một năm rèn luyện mới có thể đem cơ bắp rèn luyện trở về."

"Cái gì? Còn..... Còn có thể..... Còn có thể khôi phục đến trạng thái của ta năm đó? Chân ta?" Đầu Quân Khanh đã hoàn toàn choáng váng, hắn gất gao nắm chặt chân bông, trên mặt mờ mịt cùng kinh hi đản chéo, hoảng hốt như là đang ở trong mộng.

Hắn vốn tưởng rằng, hắn cả đời này, đều không thể lại đứng lên, có thể một lần nữa đứng lên, Quân Khanh cảm thấy đã là hạnh phúc nhất, hắn căn bản không dám vọng tưởng, hắn còn có thể giống như năm đó, ở trên chiến trường giục ngựa chạy như điên, giết địch vô số.

Chính là Quân Vô Tà nói, hắn chẳng những có thể đứng lên, hơn nữa..... Còn có thể khôi phục trạng thái năm đó!

Này thật sự không phải là hắn đang nằm mơ sao?

Nhìn biểu tình của Quân Khanh *kinh hi(vui quá)* mà sắp khóc, lại nhìn nhìn Quân Tiền đáy mắt ngấm lệ, đáy lòng Quân Vô Tà xuất hiện một tia lúng túng.

Này..... Có cái gì để kích động sao?

Quân Vô Tà có chút không lý giải nổi, hai chân Quân Khanh vốn dĩ liên không tính có cái vấn đề gì lớn, chỉ là trúng độc mà thôi, khó khăn nhất chính là đem độc tố từ xương cốt bài xuất, hiện tại độc cũng không còn, bộ dây thần kinh của chân hắn cùng cốt cách đều thật hoàn chỉnh, có cái gì không thể khôi phục? Bọn họ vì cái gì muốn kích động như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Biến hóa (1)

Trong nhận thức của Quân Vô Tà, điểm này trên người Quân Khanh là "vấn đề nhỏ" thật sự không tính là cái gì, nàng vẫn luôn cảm thấy, Quân Khanh bị kéo dài nhiều năm như vậy không thể đứng lên được, là bởi vì đại phu ở giới này y thuật quá tệ!

Quân Vô Tà vô cùng ghét bỏ lang băm ở thế giới này, cũng không có ý thức được, vấn đề không phải do ở trên người những cái đại phu đó, mà là do ở trên người nàng.

Lấy cái tư duy trên người của một tiến sĩ đi xem học sinh tiểu học tác nghiệp, này căn bản không có bất luận cái gì có thể so tính.

"Không sai." Quân Vô Tà nói.

Quân Khanh cùng Quân Tiền đều trầm mặc, chính là từ ánh mắt kịch liệt của bọn họ có thể nhìn ra, tin tức này đối với bọn họ mà nói là chấn động cỡ nào.

Lân Vương phủ sở dĩ xuống dốc, chính là bởi vì không có người thống soái nổi nghiệp Thụy Lân Quân, hiện giờ, Quân Khanh nếu là chỉ trong vòng 2 năm có thể khôi phục, như vậy Lân Vương phủ trọng chấn uy phong sắp tới!

Đây là một cái cơ hội, hiện tại đối với Lân Vương phủ mà nói là quá mức quan trọng.

"Vô Tà, việc này quan hệ trọng đại, sự tình tiểu thúc ngươi có thể khôi phục, nhất định phải bảo mật với mọi người, vị sư phụ kia của ngươi....." Quân Tiền lập tức nghĩ tới tính chất mấu chốt của việc này.

"Sư phụ nói hẳn đối với người khác không có gì hứng thú." Một cái người không tồn tại, có thể tiết lộ cái gì?

"Vậy là tốt rồi, việc này thật sự là muốn cảm ơn vị tiên bối kia! Ngươi nói với hắn nếu sau này hắn cần bất cứ điều gì Lân Vương phủ ta có thể làm đến, chúng ta sẽ xuất toàn lực giúp đỡ." Quân Tiền kích động mở miệng.

"Ta sẽ chuyển đạt." Quân Vô Tà nhàn nhạt đáp lại.

"Vô Tà, cảm ơn." Quân Khanh nhìn Quân Vô Tà bằng ánh mắt ấm áp mỉm cười. Hắn cảm thấy thật may mắn khi có sự trợ giúp của mọi người trong những năm qua, hiện giờ cháu gái hắn lại nói có thể chữa khỏi cho hắn với sự trợ giúp của sư phụ nàng, hắn đơn giản là không thể chờ thêm nữa!

Đột nhiên được cảm tạ, làm Quân Vô Tà hơi sững sốt.

Kiếp trước nàng đã cứu vô số người, đếm rõ được số lượng không rõ lòng biết ơn, chính là những cái cảm tạ đó ở trong mắt nàng cũng không có cái trọng lượng gì.

Chỉ là lúc này đây, lòng biết ơn của Quân Khanh, lại làm nàng tâm lạnh hồi lâu cảm nhận được một tia vui sướng.

Nguyên lai, cứu trị chính thân nhân của mình, cảm giác là hoàn toàn bất đồng.

Có lẽ là loại vui sướng này, thập phần khó có được, Quân Vô Tà lại lần nữa mở miệng nói: "Sư phụ cho ta hạt sen còn có thừa, ta chuẩn bị qua mấy ngày nữa cho gia gia ăn thử xem, chỉ là tình huống của tiểu thúc ta không thể không ít nhiều làm chút chuẩn bị, cho nên điều trị thân thể gia gia, còn cần chờ đợi một khoảng thời gian." Quân Tiên tuổi tác rất cuộc đời lớn, sợ chịu không được sự đau đớn lẫn lộn, Quân Vô Tà cần thiết chuẩn bị thêm kỹ càng hơn.

Quân Tiên hoàn toàn không nghĩ tới, đứa con bảo bối của hắn còn có thể trị khỏi, lại cư nhiên còn có một phần của hắn.

Xem ý tứ của Quân Vô Tà, tựa hồ sớm đã vì hắn chuẩn bị.

Một cổ dòng nước ấm từ trong tâm Quân Tiên chảy qua, hốc mắt hắn nóng lên, có chút chặt vật quay đầu đi, yên lặng lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Cháu gái đã lớn, rồi cuộc hiểu chuyện.

Về sau ai còn dám nói qua cháu gái hắn là phế vật? Hắn nếu không cùng người liều mạng là không thể!

"Ta sẽ để tất cả mọi việc tùy theo ý người, ta sẽ phân phó phòng bếp cùng Phúc bá, về sau người cần phải làm cái gì, không cần tới dò hỏi ý kiến của ta, chính người làm chủ." Quân Tiên tươi cười mở miệng.

Trước đây, Quân Tiên tuy rằng yêu thương Quân Vô Tà, chính là cũng biết tính tình Quân Vô Tà quá mức hồ nháo, cho nên ở rất nhiều nơi đối với quyền lực của nàng tiến hành rồi hạn chế, phòng ngừa nàng nháo xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại, Quân Tiên đối với Quân Vô Tà là 100% yên tâm, càng xem chính cháu gái mình càng là cái bảo bối.

Hiểu chuyện, trầm ổn, còn đã bá cái sư phụ thần thông quảng đại, y thuật càng ngày càng tốt, lại biết quan tâm thân nhân, trên đời này đi nơi nào tìm được cháu gái tốt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Biến hóa (2)

Hắn thật muốn thét lên với cả thế giới rằng cháu gái hắn tuyệt vời như thế nào! Nếu không phải sợ bại lộ chuyện Quân Vô Tà đã thay đổi, Quân Tiên hận không thể đem chính cháu gái bảo bối của mình bắt lại hào hào đem khoe ra trước mặt đám *đồ cổ(lão già)* kia một phen, xem bọn hắn còn dám cười nhạo Quân gia hắn không người không!

Tình huống hiện tại của Lân Vương phủ cũng không ổn định, Quân Vô Tà thay đổi đối với Quân gia mà nói là cái cơ hội xoay chuyển cục diện. Trước khi Quân Khanh hoàn toàn khôi phục có thể Thống soái Thụy Lân Quân, Quân Tiên không dám mạo hiểm đem sự tình của Quân Vô Tà tiết lộ ra ngoài, phòng ngừa lòng người mang ý xấu, trước khi Lân Vương phủ một lần nữa tình lại hạ độc thủ.

Năm đó, chính hai cái nhi tử của mình, vừa chết một thương, Quân Tiên liền mơ hồ cảm thấy có người nào đó nhắm vào Quân gia bọn họ, mười năm sau Quân gia không ngừng phân tán bớt lực lượng, mới có thể an toàn, trời biết, người nhắm vào bọn họ nếu sau khi biết được tin tức Quân gia sắp phục hưng, sẽ làm ra phản ứng đáng sợ tới cỡ nào.

Hiện giờ, bảo vệ bí mật và an toàn của Quân Vô Tà, mới là mấu chốt.

Có Quân Tiên dặn dò, Quân Vô Tà ở Lân Vương phủ có thể hoàn toàn tự do làm những thứ nàng muốn càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Vì phòng ngừa sau khi Quân Tiên ăn hạt sen có cái phản ứng gì không tốt, Quân Vô Tà quyết định trước dùng được thiện đối với thân thể Quân Tiên tiến hành điều trị.

Để chuẩn bị được thiện cho Quân Tiên cùng Quân Khanh, toàn bộ từ năng tự mình động thủ, trừ bỏ dùng được liệu dưỡng thân thể có lợi bên ngoài, mặt khác nàng còn đem nước mắt Tiểu Bạch Liên, trích ra cho vào, mỗi lần chỉ có một giọt, số lượng cũng không nhiều, để bồi bổ là chủ yếu.

Dược thiện của Quân Tiên đều là từ Phúc bá tự mình tiếp nhận từ trong tay Quân Vô Tà, đưa đến Quân Tiên bên kia đi, còn Quân Khanh lại là qua tay Long Kỳ.

Đối với sự an toàn của hai căn trụ cột của Quân gia, Quân Vô Tà đều thập phần coi trọng.

Quân gia phụ tử, được Quân Vô Tà điều trị bằng được thiện, tinh thần khí thể càng ngày càng tốt, chính là lại khổ Tiểu Bạch Liên.

Bởi vì mỗi một phần được thiện đều phải thêm nước mắt của hắn, cho nên mỗi mấy ngày qua, Tiểu Bạch Liên liền phải hiện thân một lần cống hiến giá trị thặng dư của chính mình.

Mỗi lần ngay sau khi Tiểu Bạch Liên ra tới, tổng hội bị mèo đen vô tình phác gục, ngay sau đó trong phòng liền sẽ vang lên anh anh tiếng khóc thút thít.

Thật là đặc biệt đáng thương!

Tiểu Bạch Liên chịu đủ mọi tàn phá, một lần lại một lần cống hiến nước mắt của chính mình, ôm tiểu thân mình trắng nõn run rẩy, cuộn tròn ở góc tường, nước mắt lưng tròng nhìn mèo đen ngồi xôm ở mép giường bình tĩnh liếm trào.

Quân Vô Tà đem nước mắt vừa mới sưu tập cất tốt, một trận tiếng đập cửa vang lên, Quân Vô Tà tay hơi vừa nhấc, Tiểu Bạch Liên còn đang anh anh khóc thút thít, nháy mắt liền biến ảo thành chiếc nhẫn trong suốt về tới trên tay nàng.

"Vào đi."

Cửa phòng đẩy ra, Long Kỳ rũ mắt đứng ở cửa, hắn cầm trên tay hai cái hộp gấm.

"Tiểu vương gia lệnh thuộc hạ đem hai phân đồ vật này giao cho đại tiểu thư." Long Kỳ là người ít nói, mặc dù không nhiều lời, giọng điệu đã khác so với trước kia, tuy rằng lãnh ngạnh, lại thập phần tôn kính.

Thân thể Quân Khanh từ từ chuyển biến tốt đẹp, Long Kỳ biết, đây là công lao của Quân Vô Tà.

"Đặt ở kia đi." Quân Vô Tà nâng cằm.

Long Kỳ hơi khom lưng, đi vào phòng, mắt nhìn thẳng nhìn chăm chăm mỗi chân trên mặt đất, đem hộp gấm đặt ở trên bàn, sau đó liền muốn lui ra ngoài.

"Chờ đã." Quân Vô Tà bỗng nhiên mở miệng.

Thân ảnh Long Kỳ như bị đông lại.

"Đem được đặt ở trên bàn lấy đi." Quân Vô Tà nói.

Long Kỳ giương mắt, nhìn đến ở trên bàn bày một cái bình sứ nhỏ màu trắng, cầm trong tay, hắn có nề nếp hỏi: "Không biết phải cho tiểu vương gia sử dụng như thế nào?"

Quân Vô Tà nhìn thoáng qua cái nam nhân trầm mặc ít lời này, "Cho người."

Thân hình cao lớn của Long Kỳ cứng đờ.

"Mang theo thương thế, người như thế nào bảo hộ tiểu thúc ta, về sau đừng làm loại chuyện nhảm chán này." Thân là bác sĩ, dù có mùi máu tươi cực ít cũng trốn không qua khứu giác của nàng, Long Kỳ này vài đoạn thời gian trên người vẫn luôn có một cỗ mùi máu tươi, tuy rằng dùng được vị che lấp ở một phần nhất định, lại như cũ làm Quân Vô Tà cảm nhận thập phần rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Biến hóa (3)

Long Kỳ đóng băng tại chỗ một hồi lâu, hắn đứng thẳng thân mình, tay phải nắm lại, cương ngạnh để ở chính ngực trái mình, hơi cúi đầu, như là làm cái lễ nghi gì, rất nhanh kết thúc, trầm mặc rời khỏi phòng.

Quân Vô Tà nhìn thoáng qua cửa phòng đã đóng, tiếp tục làm việc của mình.

"*Mặt lãnh tâm nhiệt (bên ngoài lạnh nhạt, bên trong ấm áp)*, chính là để nói người thuộc loại người này đi." Thanh âm mang theo trêu đùa từ cửa sổ truyền đến.

Quân Vô Tà nhướng mày nhìn về phía nơi thanh âm phát ra. Quân Vô Dược đang ung dung khoanh tay ngồi dựa vào cửa sổ. Khoé miệng hắn hiện lên một nụ cười nhạt, mắt đen nửa híp đánh giá Quân Vô Tà.

Lúc này đây, Quân Vô Tà không có ở trên người hắn ngửi được bất luận cái mùi máu tươi gì.

"Hạ nhân phạm thượng, chịu chút xử phạt cũng không có gì ghê gớm, không nghĩ tới Vô Tà người lại là hảo tâm như vậy, còn vì hắn chuẩn bị thuốc trị thương." Quân Vô Dược con người mỉm cười nhìn về phía thân ảnh nào đó dần dần biến mất từ biệt viện của Quân Vô Tà.

Long Kỳ sau ngày ấy liền tới Thảm Viêm Tiêu bên này thỉnh tội, tuy rằng Quân Vô Tà không có đưa ra bất kỳ trừng phạt gì, chính là cái nam nhân này ngay thẳng chất phác, lại chính mình chạy tới tự đi xử phạt bản thân, một trăm năm mươi quân côn, đem phía sau lưng hắn đánh da tróc thịt bong, toàn bộ quá trình hắn cũng không có hừ một tiếng, ngày thứ hai vẫn là cứ theo lẽ thường xuất hiện ở biệt viện Quân Khanh.

Không khéo, này hết thầy đều bị Quân Vô Dược xem ở trong mắt, hắn cũng không có hứng thú đi quản, nếu không phải cách làm hôm nay của Quân Vô Tà, hắn cơ hồ đều quên đi hình ảnh kia ngẫu nhiên gặp được.

"Ta chán ghét cái loại hương vị này." Quân Vô Tà mặt vô biểu tình nói.

Quân Vô Dược cười khẽ một tiếng, hai chân thon dài hơi vừa nhấc, tiêu sái từ bên cửa sổ bước vào phòng ngủ của Quân Vô Tà.

"Vô Tà rõ ràng là bất công, khi ta bị thương, sao không thấy người vì ta lộng dược?" Quân Vô Dược đi đến bên người Quân Vô Tà, một cánh tay dựa vào trên tường phía sau Quân Vô Tà đem thân hình nho nhỏ của nàng lùi về một góc.

Sợi tóc màu đen từ mặt sườn hắn rũ xuống, như có như không đảo qua gương mặt Quân Vô Tà, có chút ngứa.

Quân Vô Tà nhúu nhúu mày, vén lên sợi tóc hắn trêu đùa.

"Bởi vì tên người." Quân Vô Tà mắt liếc Quân Vô Dược một cái, bình tĩnh từ trong giam cầm của hắn đi ra.

Quân Vô Dược, vô dược, không có thuốc nào cứu được. (无药、无药可救)

"Phụ." Quân Vô Dược tự nhiên là đã hiểu ý tứ nàng, hắn nhịn không được liền cười ra tiếng, lại một phen kéo qua Quân Vô Tà vừa mới dùng thủ đoạn rồi đi, đem nàng kéo về trong lòng ngực, bá đạo ôm lấy.

Thân mình nho nhỏ, mềm mại, mang theo nhàn nhạt dược hương, làm người cảm thấy thập phần an tâm.

Nàng cũng không gãy giữa, cũng không phản kháng, chính là như vậy an tĩnh tiếp nhận, chỉ có đôi cặp mắt sáng ngời kia, tràn ngập không tán động.

"Hôm nay ta tắm rửa sạch sẽ, người thử ngửi ngửi, xem còn có hương vị chán ghét kia không?" Hắn ghé bên tai nàng nói nhỏ phát ra có chứa từ tính, trên đầu lãnh tính tiểu gia hỏa.

"Không có." Quân Vô Tà có chút không thích ứng với sự thân mật của hắn, tổng cảm thấy có chút không đúng, lại cũng không biết là không đúng chỗ nào.

"Yên tâm, chỉ cần là người không thích, ta sẽ không làm chúng nó tồn tại." Người nào đó mang theo ý cười hứa hẹn, càng thêm kiều ngạo đem tiểu thân mình trong lòng ngực mềm như bông ôm càng chặt thêm một ít. Hắn phát hiện, bất luận hắn làm ra cử chỉ động tác như thế nào, tiểu gia hỏa này tựa hồ đều không có phản ứng quá lớn. Nàng tựa hồ cũng không biết, động tác của hắn biểu thị hàm nghĩa như thế nào.

Một phương diện khác, thuần khiết giống một trang giấy trắng, với một gương mặt bất biến.

Làm người thật muốn ở phía trên thuần trắng kia, lưu lại một chút cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Triều đình(1)

Hành động của Quân Vô Tà làm áp lực mười năm qua của Lân Vương phủ, rốt cuộc hy vọng thấy được ánh rạng đông, là lúc ở bên trong phủ một mảnh tường hoà, tình huống bên ngoài Lân Vương phủ, lại là một phen cảnh tượng khác.

Mặc Huyền Phi ở hoàng thành danh tiếng không tồi. Bằng vào dung mạo tuấn mỹ kia, bắt đi không ít trái tim của thiếu nữ đơn phương bên trong hoàng thành. Lúc trước Quân Vô Tà cùng Mặc Huyền Phi có hứa hẹn hôn ước, làm tan nát rất nhiều trái tim sĩ tình bên trong hoàng thành, không ít người đều ở trong tối mắng Quân Vô Tà là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Hiện giờ, Mặc Huyền Phi cùng Quân Vô Tà hôn sự đã từ bỏ, chính là mơ ước (*có thể lấy hoàng tử*) có thể biến thành sự thật của rất nhiều người.

Sau khi bãi triều, Quân Tiễn vẫn như lệ thường lui tới rồi đi hoàng cung, vài vị lão giả ăn mặc triều phục, mang theo tươi cười, đi qua.

"Lân Vương, người nhưng có tin tức về kẻ ám sát Nhị hoàng tử?" Lão nhân thân thể mượt mà mang về mặt tươi cười hỏi.

Quân Tiễn nhìn thoáng qua người nọ, mập mạp như vậy lại chính là đương kim thánh thượng ca ca, Ngô Vương.

Ngô Vương hiện giờ đã qua tuổi sáu mươi, cho tới nay sống trong nhung lụa làm hắn mặt đầy hồng quang. Ngô Vương ngu ngốc, không nhiều bản lĩnh lắm, nhưng thân phận chính là huynh trưởng của đương kim thánh thượng. Trong toàn bộ Thích Quốc hỗn như cá gặp nước, nhưng Ngô Vương này cũng không biết chính bản thân mình vô năng, lại luôn luôn cho rằng chính mình không có gì là không làm được. Ngày thường không ít đại thần vì hắn sinh ra là hoàng gia, lại thân là ca ca của thánh thượng, nên đều luôn khen tặng dù hắn làm bất kỳ điều gì.

Nhưng Quân Tiễn lại ngoại lệ, đối với Ngô Vương từ trước đến nay đều không khách khí, thế cho nên Ngô Vương cùng Quân Tiễn nhiều năm qua đều như nước với lửa.

Thời điểm lúc hai cái nhĩ tử của Quân Tiễn còn đều hạo hạo, Ngô Vương chưa bao giờ dám chính diện đi tìm Quân Tiễn gây sự. Nhưng từ khi Lân Vương phủ bắt đầu xuống dốc, Ngô Vương càng thêm không kiêng nể gì.

Sự tình Quân Vô Tà cùng Mặc Huyền Phi giải trừ hôn ước, có thể ở trong hoàng thành truyền đi nhanh như vậy, trong đó liền có một phần công lao của vị này.

Một đám đại thần vây quanh Ngô Vương, mang theo tươi cười, chuẩn bị xem Quân Tiễn bị chê cười.

"Việc này không bận Ngô Vương lo lắng, dù kẻ kia giao hoạt như thế nào, rốt cuộc Lân Vương phủ ta cũng sẽ truy tra, bảo đảm an nguy của Nhị hoàng tử." Quân Tiễn không nóng không lạnh mở miệng.

"Kia thật là vất vả người, Lân Vương người tuổi cũng không nhỏ, còn vất vả như vậy, nhưng như thế nào mới tốt? Loại chuyện này, giao cho đời sau không phải tốt....." Ngô Vương cười sáng lạn, chuyện vừa chuyện, ra vẻ xấu hổ vỗ vỗ chính cái trán của mình nói: "Nga, thật là xin lỗi, ta như thế nào đã quên, hai vị công tử của quý phủ ngài, một cái đã vì quốc gia hy sinh thân mình, một cái khác....."

Ngô Vương không có nói xong, chỉ là hơi mang cười nhạo nhìn Quân Tiễn.

Khoảng thời gian trước, sự tình ở Lân Vương phủ, thế nhưng đều truyền khắp trên triều.

Tiểu nhĩ tử kia của Quân Tiễn, đột nhiên độc phát, mời đại phu toàn hoàng thành đến, cũng không thể cứu trị được, ngự y trong hoàng cung trở về cũng đều mang đến một kết quả như nhau. Tin tức này vốn là cẩn thận được dấu đi, nhưng cũng không biết là ai lỡ nói ra miệng, hiện tại tất cả mọi người đều biết, Quân Khanh không sống được bao lâu nữa.

"Thật là ngượng ngùng a, người này ta không nên nói, thật là..... Ha ha, thực xin lỗi a." Không hề có thành ý đánh cái ha ha, đáy mắt Ngô Vương hiện lên ý cười không có nửa điểm che dấu.

Quân Tiễn mày hơi nhăn lại, nhiều năm lãnh binh, làm hắn toàn thân đều không tự giác tản mát ra lãnh nghị uy áp của quân nhân, hắn lạnh lùng nhìn một vòng các đại thần vây quanh, dùng mắt nhìn bỏ đi xuống giềng(*kiểu nhìn chăm chăm, xoi mói*) Ngô Vương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Triều đình (2)

Ngô Vương có cảm giác tóc gáy dựng đứng khi bị sức ép vô hình từ cái nhìn chăm chăm của Quân Tiên. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy bị đe dọa. Quân Tiên khi còn trẻ bên ngoài có sát mệnh, có thể nói là Thích Quốc đệ nhất hãn tướng, liễn tính là hãn đã già đi, nhưng mấy chỗ quốc gia biên cảnh của Thích Quốc, như cũ vẫn còn lưu truyền uy danh của Quân Tiên năm đó.

Bị Quân Tiên nhìn chăm chăm như vậy, Ngô Vương theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

"Sự tình của Lân Vương phù ta, liễn không phiền chư vị nhọc lòng." Thấy mọi người đều thu tiếng cười, Quân Tiên lúc này mới thu hồi tầm mắt.

"Khụ, ta đây không phải là đang quan tâm vấn đề của quốc gia sao." Thấy Quân Tiên cũng không có phát uy, Ngô Vương cuối cùng là hiểu được.

Hãn tướng năm đó hiện giờ đã già rồi, anh hùng xế bóng, hãn đã là lão hồ không còn răng!

"Đúng rồi, ta nghe nói, Quân Vô Tà nhà ngươi gần đây vẫn luôn như thế nào cũng chưa từng ra khỏi phủ đi lại? Aiz, nàang tuổi còn nhỏ, cùng Mặc Huyền Phi không có duyên phận, cũng không cần thiết phải khổ sở như vậy, thỉnh thoảng ra ngoài hít thở không khí mới tốt, đừng ở nhà nhiều quá thật là không tốt." Ý thức được Quân Tiên đã không còn là mảnh hồ năm đó, Ngô Vương liễn không cố kỵ, nói xong Quân Khanh, lại đem xách Quân Vô Tà ra nói làm cho Quân Tiên ngột ngạt.

Quân Tiên trừng mắt nhìn Ngô Vương liếc một cái.

Ngô Vương cười nói: "Tháng sau là *sinh thần (sinh nhật)* của Thái tử, thánh thượng đề ta cùng Lễ Bộ chuẩn bị an bài, ta xem Vô Tà nhà ngươi không ra ngoài lâu như vậy, cũng nên ra tới giải sầu, thánh thượng cũng nói, chuyện hôn ước trước đây hãn cảm thấy đối với Vô Tà rất là thua thiệt, cho nên, lần này sinh thần của Thái tử, hãn cố ý mời Quân Vô Tà tham gia yến hội."

"Đã biết." Quân Tiên không nghĩ lại cùng này đàn gia hỏa này nói lời vô nghĩa, tùy tiện ứng phó vài câu liễn bước nhanh rồi đi.

Nhìn bóng dáng Quân Tiên "chật vật", Ngô Vương cười càng thêm không kiêng nể gì.

"Còn mang cái về ngao mạn? Hãn vẫn còn nghĩ mình là Lân Vương của ngày xưa sao?" Ngô Vương nhạo báng hừ nhẹ, các đại thần bên người hãn liễn tục phụ họa.

"Lân Vương là không muốn chấp nhận sự thật trước mắt, Quân Cố đã chết, Quân Khanh kia phỏng chừng cũng sống không lâu nữa, Lân Vương phù liễn dư lại hãn cùng Quân Vô Tà cái nha đầu không bán linh kia, còn có thể chấp chương Thụy Lân Quân bao lâu nữa?" Một vị đại thần cười nói.

"Đúng, nhân gia còn là đương nghĩ chính mình là đại nguyên soái tay cầm chúng quân binh mã, còn không phải là chết hai cái nhi tử sao? Ha ha." Ngô Vương tiếp tục cùng các vị đại thần đàm luận.

Không có ai chú ý tới, lúc quay lưng lại với bọn họ, ánh mắt Quân Tiên loé lên một tia sáng. Bóng dáng của Quân Tiên sớm đã mất đi về tang thương của ngày xưa, bây giờ trở nên đĩnh đạc, tựa như năm đó đứng ở giữa vạn quân, chỉ điểm giang sơn anh hào.

Quân Tiên mang một khuôn mặt khác trở lại Lân Vương phủ, hôm nay loại chuyện này, hãn đã nhìn mãi quen mắt, về đến nhà, biểu tình trên mặt của Quân Tiên lập tức trở nên nhu hòa xuống dưới, còn chưa đi đến nội viện, liễn ngửi được mùi được thảo quen thuộc.

Quân Vô Tà cầm hai giỏ được liệu vừa mới phối trí xong, từ chính trong viện mình đi ra, vừa vịn gập được Quân Tiên trở về.

"Gia gia." Quân Vô Tà nhìn thấy Quân Tiên, gật gật đầu, nhẹ nhàng hô một tiếng.

"Lại lẫn lộn với mấy thứ này, trong khoảng thời gian này ở nhà có chán không? Tháng sau là sinh thần của Thái tử, gia gia sẽ mang ngươi đi cùng nhé?" Quân Tiên cười nói.

"Hào." Quân Vô Tà không nghĩ nhiều liễn đáp ứng.

Quân Tiên cười vỗ vỗ bả vai nàng, không nói thêm cái gì, liễn trở về phòng thay quần áo.

Quân Vô Tà đứng tại chỗ, sau khi nhìn theo bóng dáng Quân Tiên biến mất, nàang mới cất bước, tiếp tục hướng tới sân Quân Khanh đi đến.

"Miêu ~" mèo đen đi bên cạnh, cọ cẳng chân bên cạnh của Quân Vô Tà.

Biểu tình của Gia gia có điểm không thích hợp.

"Ân." Quân Vô Tà cũng đã nhận ra.

"Miêu ô."

Cùng sinh thần của Thái tử có quan hệ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Quý Thị (1)

"Tâm chín phần mười, thân xác này trước kia làm sự tình gì đều để lại không ít vết nhơ, gia gia không có khả năng chủ động đề ta đi tham gia sinh thần của Thái tử, hãn mới từ triều đình trở về, chủ ý này, hãn là tên ngồi vị hoàng đế trên cao kia đưa ra." Quân Vô Tà vừa đi, một bên nhẹ giọng cùng tiểu hắc miêu nói.

"Miêu?"

Hôn quân?? Hãn cho ngươi đi tham gia tiệc mừng thọ làm cái gì?

"Tiểu thúc ta ở trong mắt bọn họ đã là cái người chết, một thế hệ tuổi trẻ của Lân Vương phủ liễn dư lại một mình ta, ở trong mắt bọn họ, ta bắt quá là cái tiểu quý không hiểu sự

đòi. Tiểu thúc vừa chết, gia gia tuổi cũng đã lớn, ta gánh không nổi trọng trách của Lâm Vương phủ, bọn họ tự nhiên không có gì phải lo lắng. Thụy Lâm Quân đã từng lập hạ vô số quân công, cho nên liền tính muốn vắt chanh bỏ vỏ, bọn họ cũng muốn làm mặt ngoài công tác. Còn nữa, bọn họ từ trong miệng ông nội của ta là thăm dò không ra tình huống của tiểu thúc, nhưng thật ra ta chỉ là một cái tiểu quý mười bốn tuổi như vậy, miệng còn hơi sữa. Hơn nữa..... Người không cảm thấy, đem một cái nữ nhân bị nam nhân quăng đi, đưa tới sinh thần của huyệt trưởng nam nhân kia, nhìn hẳn cùng nữ nhân khác làm trò trước mặt đông đảo đại thần khanh khanh ta ta, loại chuyện này thực không phải không bình thường sao?" Quân Vô Tà ngày thường rất ít nói, ngay cả với người nhà như Quân Khanh cùng Quân Tiển cũng rất ít khi nói chuyện dài dòng.

Nhưng khi đối mặt với tiểu hắc miêu, năng lực ngôn ngữ giao lưu của nàng lại thẳng tắp bay lên, căn bản không cần sắp xếp tổ chức, liền có thể buột miệng thốt ra.

"Miêu!!!" Tiểu hắc mao nổi giận!

Vô si! Đây thật là quá vô si! Hôn quân quả nhiên cùng tra nam là một nhà! Cứ tưởng là mặt ngoài làm ân ái công thân, cứ tưởng là từ trong miệng người quan tâm tình huống của tiểu thúc Quân Khanh, cứ nhiên còn muốn mượn cơ hội này cho người ngược ngược, làm người mất mặt! Trên thế giới này như thế nào sẽ có người không biết xấu hổ như vậy!

"Bọn họ muốn không phải ta mất mặt, mà là muốn Lâm Vương phủ mất mặt. Gia gia hẳn là không muốn bại lộ tình huống hiện tại của Lâm Vương phủ, mới miễn cưỡng làm ra quyết định này." Quân Vô Tà đối với an bài này đó không có bất luận cái cảm giác gì, những cái đó tự cho là vị thượng giả thông minh, thường là sẽ luôn làm ra sự tình *bị tai trộm chuông*(*).

"Bất quá, này cũng không có gì ghê gớm, cứ để cho bọn họ lại đắc ý một thời gian, ta sẽ làm cho bọn họ..." Quân Vô Tà đáy mắt bình tĩnh không gọn sóng hiện lên một tia hàn quang.

Tìm năng phiên toái, nàng sẽ không để ý.

Chính là, những người đó, nếu dám tính kể đến trên người gia gia cùng tiểu thúc của nàng, thì đừng trách nàng tàn nhẫn độc ác.

"Ngu xuẩn già dối, không xứng sống trên đời, bọn họ tóm lại muốn chết." Quân Vô Tà rừ mi mắt, nhìn bỏ được trong tay mình.

Y già, là để cứu người, nhưng cũng có thể giết người.

Nàng có thể đem người chết từ điện Diêm Vương kéo trở về, tự nhiên cũng có thể đem người sống đá xuống đó!

"Miêu!"

Chủ nhân, uy vũ khí phách! Giết chết đám ngu ngốc kia!

Quân Vô Tà không có nói nữa, nàng bình tĩnh tiếp tục đi tới, trong óc, cũng đã bắt đầu nghĩ thêm kế hoạch lâu dài.

Thân thể đã điều trị tới nỗi ưu tú rồi, Quân Khanh muốn khôi phục đến trạng thái cao nhất, còn cần phải có thời gian hơn một năm. Trong khoảng thời gian này, nàng sẽ không nhân rồi, đã có Giới Linh, nàng liền sẽ hảo hảo lợi dụng. Nàng sẽ một bước đi theo hướng cường đại, đem những cái chương mất cận bã đó, toàn bộ thanh trừ.

Muốn làm tự bản thân trở nên càng cường đại hơn, nàng cần thiết phải tu luyện linh lực.

Chính mình có được Giới Linh là một chuyện tốt, chỉ là Quân Vô Tà là một người bí mật.

Sau khi Quân Tiển trao cho Quân Vô Tà đại bộ phận quyền lực trong Lâm Vương phủ, Quân Vô Tà thường xuyên ghé qua thư phòng công pháp, đi tìm công pháp thích hợp chính mình tự tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Quỷ Thị (2)

Nhưng tiếc nuôi chính là, nàng phát hiện những quyển sách lưu trữ trong Lâm Vương phủ, cũng không thích hợp để nàng tu luyện.

Thế giới này tu luyện linh lực công pháp, kỹ năng luyện tập đều dựa vào loại Giới Linh đã hình thành.

Giới Linh có được hình thái vũ khí cùng với Giới Linh có được hình thái thú loại, tu luyện công pháp cũng hoàn toàn khác nhau.

Một cái chủ yếu là ngoại công, một cái chủ yếu là nội công.

Nhưng Giới Linh của Quân Vô Tà, lại không nằm ở đây, cho nên bất luận là một trong hai loại này, đều không thích hợp để nàng tu luyện.

Nếu như không có công pháp, liền không cách gì tăng lên linh lực, tự thân trở nên cường đại cơ bản trở thành hy vọng xa vời.

Như thế nào tìm được công pháp thích hợp để nàng tu luyện, trở thành vấn đề làm cho Quân Vô Tà đau đầu.

Trong Lâm Vương phủ, nàng là không thể trông cậy vào.

Quân Vô Tà hiện lên một chủ ý, là một cái địa phương khác.

Tại trong trí nhớ của thân xác này, có một cái địa phương bí ẩn, nằm ở bên trong hoàng thành, nơi đó cũng không bị mọi người biết được, lại dị thường phồn hoa.

Đó là một nơi ẩn nấp ở góc chợ ngầm hoàng thành, rất nhiều đồ vật trên thị trường không thấy được, đều sẽ ở nơi đó bán ra, ngoạn ý tầm thường ở nơi đó cũng là không thấy được.

Chỉ là phương thức giao dịch những cái đó so với địa phương khác đều không giống nhau. Ở nơi đó buôn bán đồ vật, là không thể dùng tiền tài để mua, chỉ có lấy đồ vật tương ứng

đồng giá mới có thể đổi lấy.

Muốn từ trong tay người khác đổi được đồ vật mà mình muốn, nhất định phải làm theo yêu cầu của đối phương.

Lấy vật đổi vật.

Chủ nhân nguyên chủ của thân xác này, là một lần thời điểm cùng Mặc Huyền Phi "hẹn hò", bị Mặc Huyền Phi đưa tới nơi đó. Trước đó, chủ nhân thân xác này, cũng không biết có một chỗ tồn tại như vậy, mặc dù nàng là từ nhỏ lớn lên trong hoàng thành.

Địa phương kia, nguyên chủ cũng chỉ đi qua một lần, chính là cùng Mặc Huyền Phi đi, cái chợ giấu ngầm kia, có chút âm u, làm nguyên chủ thực sự không thích, cho nên Mặc Huyền Phi không đề cập tới, chính nàng cũng không quay lại đó lần nào nữa.

Chính là hiện tại, nơi đó, lại là một cái khả năng duy nhất để Quân Vô Tà có thể có cơ hội tìm được công pháp, cho nên, nàng cần thiết phải đi một chuyến.

Khuôn mặt này của Quân Vô Tà ở hoàng thành đã rất nổi danh, nàng tự nhiên không có khả năng để nguyên như vậy trưng mặt đi ra cửa, cần nát bảy tám loại dược liệu, có nghiền thành phấn ma, có đề ép thành nước, trộn lẫn tất cả hỗn hợp với nhau có thể thay đổi cốt cách nhất định trên mặt, lại một lần tiến hành định hình, loại phương thức dịch dung này, so với phương pháp khác gương mặt càng thêm hoàn hảo, liên tính nếu bị người phát hiện ra manh mối, cũng không có khả năng từ trên mặt nàng tìm ra bất luận cái sơ hở gì.

Tìm một bộ bạch y đơn giản, Quân Vô Tà đem chính khuôn mặt nhỏ tinh xảo của mình thay đổi chỉ hơi thanh tú, đồng thời nhan sắc giảm xuống, ngũ quan trên mặt nàng cũng trở nên nam tính hơn.

Để tiến đến chợ ngầm, trừ bỏ dịch dung ở ngoài, Quân Vô Tà còn cần chuẩn bị "tiền", bình thường ngân lượng ở nơi đó không đáng một đồng, chỉ có thứ tốt mới có thể đổi lấy yêu cầu của mình, cũng may mấy ngày này, Quân Vô Tà ở được phòng lẫn lộn có được không ít đan dược.

Vì để Quân Khanh cùng Quân Tiển sớm ngày điều trị tốt thân mình, trên tay Quân Vô Tà chặn bị không ít Đan dược tẩm bổ thân thể.

Nàng từ giữa chọn lựa mấy bình, ngốc tại trên người, thừa dịp bóng đêm buông xuống từ cửa sau Lân Vương phủ đi ra ngoài.

Hoàng thành ban đêm có vẻ an tĩnh dị thường, đây là sau khi Quân Vô Tà trọng sinh, lần đầu tiên bước chân ra khỏi Lân Vương phủ, dựa theo địa chỉ trong trí nhớ, Quân Vô Tà hướng nơi chỗ chợ ngầm đi.

Đó là một gian gác mái không có gì thu hút, nhìn không khác gì những lầu khác, chính là cả tòa gác mái này chỉ có một tiểu nhị lười nhác ngồi ở đại sảnh, nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện, cũng không tiếp đón, híp mắt tiếp tục lười nhác ghé vào trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quỷ Thị (3)

Cửa vào chợ ngầm, chính là hậu viện toà gác mái.

Từ đại sảnh đi đến hậu viện, có thể nhìn thấy một cái cầu thang ngầm đi xuống, mấy người trẻ tuổi, vừa mới từ nơi đó đi ra, nhưng mấy người nhìn thấy Quân Vô Tà lại sững sốt một chút.

"Này tiểu quý choai choai, cư nhiên cũng chạy đến Quỷ Thị một mình, thật là hiếm lạ." Một người cùng đồng bạn nói thảm vài câu, liền rời đi.

Quỷ Thị, là nơi người xây dựng nên toà nhà này đặt nên.

Quân Vô Tà trầm mặc tiến vào, sau khi đi qua cầu thang tối tăm, ánh sáng lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt nàng.

Chợ ngầm to như vậy, giống như một thế giới khác, khác xa với yên lặng ban đêm của hoàng thành, nơi này, lại dị thường náo nhiệt.

Dòng người rộn ràng nhộn nhạo ở các nơi trong chợ thành, nơi này không có các cửa hàng, chỉ có một cái *gian hàng nhỏ* (kiểu như *sạp hàng nhỏ ở chợ trời*) tạm thời được dựng lên, mỗi cái gian hàng nhỏ đều là từ một cái giá gỗ nhỏ tạo thành, giá gỗ kia chỉ có cao bằng nửa người, mặt trên bày chào các đồ vật muốn bán.

Ở lối vào Quỷ Thị, hai nam tử thân hình cao lớn thẳng tắp canh giữ ở hai sườn tả hữu, trên mặt bọn họ mang theo mặt nạ quỷ quái, che lấp dung mạo, chỉ lộ ra hai cặp mắt kia trầm tĩnh mà sắc bén.

Quân Vô Tà khi từ trước mặt bọn họ đi qua, khóe mắt bọn họ đều không động một chút nào.

"Miêu?" Tiểu hắc miêu đi theo bên chân Quân Vô Tà, mở to cặp mắt mèo nhìn phồn hoa ở nơi giấu ngầm này.

Chủ nhân, chúng ta làm thế nào để tìm công pháp người có thể tu luyện?

"Nếu là có thể dùng, sau khi tới gần, Tiểu Bạch Liên sẽ có cảm ứng." Quân Vô Tà thấp giọng giải thích, công pháp có dùng được hay không, đều phải xem Giới Linh sẽ hay không đối với công pháp ấy sinh ra cảm ứng.

Giới Linh có linh hồn của chính mình, mọi người tu luyện linh lực, chính là tu luyện lực lượng trên chính Giới Linh của mình, nếu là công pháp không được Giới Linh tiếp nhận, cho dù lấy về, cũng là vô dụng.

"Miêu." *Cái tiểu bạch si kia, có thể biết cái gì.*

Mèo đen đối với mỗi ngày chỉ biết là khóc Tiểu Bạch Liên cũng không xem trọng.

"Trước đi nhìn xung quanh xem." Quân Vô Tà trong lòng cũng không để ý, ở Lân Vương phủ, trong phủ sở hữu rất nhiều sách công pháp, Tiểu Bạch Liên cũng không có nửa điểm

phản ứng, nàng chỉ có thể gửi hy vọng ở nơi này.

Diện tích của Quý Thị rất lớn, thân mình nhỏ xinh của Quân Vô Tà đi trước ở trong đám người, bốn phía quầy hàng không làm cho nàng có nửa điểm hứng thú, nếu là đối thành người bình thường, lần đầu tiên tiến vào nơi này, chỉ sợ là muốn xem hoa cả mắt, chính là Quân Vô Tà mục đích chỉ có một, đối với công pháp bên ngoài, dù có hứng thú, cũng không thể làm nàng ghé ra một ánh mắt.

Chỉ là.....

Bị một đám người vây quanh, bốn phía tràn ngập các loại khí vị, mồ hôi, hương phấn, trong dòng người cực nhiều này, độ ẩm cũng tùy ý tăng lên, hương vị con người theo mồ hôi bị bài xuất bốc hơi lên, tại đây không gian gần giống như với mặt thất không có thông gió, hương vị hỗn tạp không hề dễ ngửi.

Nếu là người khác, này hương vị cũng liền không coi là cái gì, nơi này mới mẻ ngoại ý quá nhiều, sớm đã hấp dẫn lực chú ý của bản thân, ai còn sẽ đi chú ý đến những cái đó.

Chính là đối với Quân Vô Tà mà nói, nơi này hết thảy đều làm nàng phát điên.

Đang chau mày, chen chúc trong đám đông, Quân Vô Tà dùng hết khả năng tránh không cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc, chính là khí vị kia lại làm nàng không thể tránh nổi.

Loại địa phương này, nàng tuyệt đối sẽ không tới lần thứ hai.

Tiểu hắc miêu theo sát bên người Quân Vô Tà, nó có thể rõ ràng cảm giác được, chủ nhân nhà nó sắp hồng mắt đây thần kinh.

Có một chủ nhân quen thói sạch sẽ mãnh liệt mà nói, loại địa phương này, quả thực chính là địa ngục.

Truyện bên lề của người edit (sưu tầm), không liên quan đến nội dung truyện của tác giả. Mang tính giải thích, không có mục đích gì!: () - Bịt Tai Trộm Chuông: Nhật Chính (dịch)*

"Yểm nhĩ": nghĩa là bịt hai tai lại, "đạo linh" là ăn trộm chuông.

Ngày xưa, "chung" và "linh" đều là một loại nhạc khí, nhưng chỉ khác nhau về kích cỡ, nên "yểm nhĩ đạo chung" cũng có thể gọi là "yểm nhĩ đạo linh". Khi trộm chuông, tại sao tên trộm lại bịt tai lại?

Tên trộm đến nhà người họ Phạm ăn trộm, nhưng khi đến nơi thì mọi thứ trong nhà đều đã dọn đi cả, không có gì để lấy, chỉ còn lại một cái chuông lớn trong sân, tên trộm nghĩ: Cái chuông này có thể bán kiếm được chút tiền, thế là hắn nhấc lên thử nhưng nó quá nặng, không cách nào chuyển đi nổi. Hắn bèn nghĩ: Nếu đập vỡ cái chuông ra từng mảnh thì có thể đem về được, thế là hắn tìm một cái búa gỗ nhẹ một cái, nhưng âm thanh lại vang đi rất xa. "Chết rồi! nếu bị hàng xóm nghe được thì làm sao đây?" Nghĩ thế, hắn liền bịt hai tai mình lại.

Tên trộm cho rằng mình không nghe được tiếng chuông thì người khác cũng không nghe được. Bạn nghĩ xem, hắn hành động như thế có thông minh không? Hắn tự dối được mình, nhưng có thể dối được người khác chăng!

Ý nghĩa: Khi bạn làm một việc gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng đều biết việc của bạn làm. "Bịt tai trộm chuông" giống như tên trộm trên thì có tác dụng gì chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 43: Phá thư (1)

() Phá thư là sách cũ nát: ta để nguyên hán việt hay hơn, với lại những chương sau dùng nhiều nên để nguyên tên.*

"Miêu ô ~" tiểu hắc miêu có ý đồ trấn an Quân Vô Tà thần kinh đang căng chặt.

Đáng tiếc từ khoe miệng căng chặt của Quân Vô Tà liền có thể nhìn ra được, này cũng không có cái hiệu quả gì.

Quý Thị quá lớn, quầy hàng bày bán công pháp lại thiếu thốn đáng thương, các thứ linh tinh bày bán khắp nơi, làm Quân Vô Tà khó khăn lắm mới dạo xong một vòng.

Khó khăn đi tới một nơi ít người, lúc này Quân Vô Tà mới thoáng thả lỏng một ít, bên này quầy hàng cũng tương đối thưa thớt. Quân Vô Tà bốn phía quét một vòng, đang lúc chuẩn bị tiếp tục đi, nàng cảm giác được trên ngón tay bỗng nhiên truyền đến nhiệt độ.

Không ngừng cảm nhận được một cổ ám áp từ trên ngón tay mang theo Giới Linh.

Chẳng lẽ, nơi này có công pháp thích hợp với nàng?

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bạch Liên khi ở hình thái Giới Linh có điều phản ứng, Quân Vô Tà lập tức chú ý nhìn tình huống bốn phía.

Nơi này tổng cộng chỉ có mười quầy hàng, Quân Vô Tà nhất nhất quét mắt đi qua, rốt cuộc phát hiện mục tiêu khả nghi.

Mất không chớp một cái nhìn trên quầy hàng nhỏ, bày mấy quyển thư tịch cũ nát, những cái sách cổ đó bìa mặt đã bị tàn phá, nhìn không thấy thư tịch kia rốt cuộc là cái loại gì, Quân Vô Tà nhìn trong chớp lát, xác định trên mười quầy hàng này, chỉ có một cái này có sách cổ, nàng mới đi qua.

Chào hàng những cuốn sách cổ đó chính là một thiếu niên tuổi chừng mười lăm mười sáu, vốn là trên mặt nên trắng nõn, lại nhiễm không ít vết bẩn, ăn mặc cũng có chút nghèo túng, chính là trên khuôn mặt luôn tươi cười, trái lại nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Thiếu niên ngồi ở trên ghế nhỏ sau giá gỗ, hai chân bắt chéo, trong miệng ngậm một cây trúc điệp, mãi mê với quyển sách cổ cũ nát, cười vui vẻ.

Quân Vô Tà thẳng đến đứng ở trước quầy hàng của hắn, hắn cũng không phản ứng lại khi có khách nhân tới cửa.

Bán đồ vật không có phản ứng, mua đồ vật cũng không có hé răng.

Lực chú ý của Quân Vô Tà đều tập trung ở trên mấy quyển sách cổ kia, khi khoảng cách của nàng càng tiến gần những quyển sách cổ, phản ứng của Tiểu Bạch Liên truyền đến cũng càng kịch liệt hơn, cái này làm cho Quân Vô Tà càng thêm khẳng định, trong mấy quyển sách cũ nát này, nhất định có yêu cầu của nàng.

Lật một quyển xem qua, những cái sách cổ đó tuy rằng bìa mặt đã không có, nhưng là nội dung bên trong lại hoàn hảo vẫn còn nguyên vẹn.

Chẳng qua.....

Quân Vô Tà đem mấy quyển sách này lật xem mấy lần, hai hàng lông mày cau lại, mấy quyển sách này sẽ là công pháp?

Mấy quyển sách cổ này, căn bản là chuẩn bị cho thợ làm vườn!

Mặt trên ngoài dạy người gieo trồng cây trồng hoa như thế nào, liền một cái điểm nội dung đáng tin cậy đều không có.

Mặc dù là Quân Vô Tà, đối mặt với một cái kết quả như vậy, đều nhìn không được khóe miệng run rẩy, chính là sau khi Tiểu Bạch Liên kia cố tình tiếp xúc với nàng chú ý đến mấy quyển sách cổ, toàn bộ Giới Linh đều không tốt, nếu không phải đang ở nơi không thích hợp, Quân Vô Tà cảm thấy muốn nó lập tức biến thành hình người mà tóm lấy!

Không thể hiện hình, lại không thể chính mình động thủ, Tiểu Bạch Liên cơ hồ là dùng chỉ gian cảm ứng cùng Quân Vô Tà, không ngừng thúc giục nàng.

"Chủ nhân, đều mang toàn bộ về nhà! Chủ nhân, đều mang toàn bộ về nhà! Chủ nhân, đều mang....."

Quân Vô Tà nắm chặt nắm tay.

Nàng chấp nhận khế ước với Giới Linh hoa sen vì nó là loại hoa sen có ích đặc biệt hiếm, nhưng hiện tại yêu cầu của nàng chính là công pháp, tiểu gia hỏa này tìm cho nàng một đồng sách dưỡng hoa cỏ tới làm cái gì?

Quân Vô Tà muốn chạy, chính là Tiểu Bạch Liên lại lần nữa thúc giục nàng đem mấy quyển phá thư này trở về.

"Miêu?" Tiểu hắc miêu nghiêng đầu, nhìn biểu tình rối rắm của Quân Vô Tà.

"Ách?" Thiếu niên đang say mê với thư tịch, rốt cuộc ý thức được có khách nhân đến, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lười nhác nhìn từ trên xuống dưới người đứng ở trước quầy hàng hắn - Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Phá thư (2)

"Mua đồ vật?" Vừa thấy có khách nhân, thiếu niên lập tức đem sách trong tay để qua một bên, một gương mặt bản hễ hễ hiện ra, cười vô cùng ân cần.

"Tùy tiện xem, tùy tiện xem, nhìn trúng cái gì cứ việc mở miệng." Thiếu niên hăng hái nhiệt tình đẩy mạnh ra một đồng sách cũ nát.

Khóe miệng Quân Vô Tà ban thành một đường thẳng tắp, nhìn lướt qua thiếu niên, âm thầm đem ngón áp út dè ở lòng bàn tay, ngón cái hung hăng hướng Giới Linh ẩn ẩn.

"Này sách đó, ngươi muốn trao đổi với cái gì?" Quân Vô Tà lạnh giọng mở miệng. Mang đầy một bụng hy vọng, lại không nghĩ tới bị Tiểu Bạch Liên bày ra một màn này, tâm tình vốn đã không tốt, càng thêm khó chịu.

"Những quyển sách này? Ngươi đều muốn?" Hai mắt thiếu niên sáng lên nhìn Quân Vô Tà, phảng phất như đang nhìn một con dê béo từ trên trời giáng xuống.

"Đúng." Quân Vô Tà chỉ nghĩ nhanh nhanh kết thúc, thoát khỏi Tiểu Bạch Liên ở nơi nào đó dùng cảm ứng ồn ào, nàng còn muốn tiếp tục tìm kiếm công pháp khác.

Thiếu niên cười tủm tỉm vươn tay bản hễ hễ, năm ngón tay thon dài ở trước mặt Quân Vô Tà quơ quơ.

"Năm viên Đông Châu!"

"....." Quân Vô Tà nhìn nhìn bàn tay của thiếu niên, lại nhìn nhìn mấy quyển phá thư kia đối với nàng mà nói là không dùng được, quay đầu liền đi.

Đông Châu cực quý, xuất xứ từ Đông Hải, một viên giá trị vạn lượng hoàng kim!

Thiếu niên kia há mồm chính là năm viên! Bán vẫn là mấy quyển phá thư trồng hoa dưỡng thảo!

"Aiz! Aiz! Đừng đi a!" Thiếu niên thấy Quân Vô Tà không nói hai lời liền đi, lập tức liền nóng nảy.

Quân Vô Tà thậm chí không thèm để ý tiếp tục phía trước rồi đi, nhưng trên ngón áp út lại dần dần nở rộ ra một tia *quang huy*(ánh sáng).

"Không đi! Không đi! Không đi!" Thanh âm mang theo nôn nóng non nớt lặng yên truyền đến, Quân Vô Tà một tay đem chính tay phải mình giấu ở trong tay áo, trong lòng chấn động.

Tiểu Bạch Liên này là trúng tà không thành?

Vì muốn những cái sách đó, cư nhiên trực tiếp không tuân theo ý chí của nàng, muốn trực tiếp hiện thân!

Không nói đến bộ dáng của Tiểu Bạch Liên có bao nhiêu đáng chú ý, nếu hần mà hiện thân liền đủ để khiến cho sóng to gió lớn tại Quý Thị này, vừa mới lúc này khi hần muốn hiện hình, cũng đã tràn ngập một cỗ mùi hương tỏa ra từ hoa sen, cỗ hương vị kia ở Quý Thị lẫn áp qua những khí vị khác, đưa tới phụ cận không ít người chú ý, những người đó đều dừng bước chân lại, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

Nếu có thể, Quân Vô Tà nhất định sẽ không chút do dự đem Tiểu Bạch Liên nhét trở lại U Linh Giới trong miệng hần nói!

"Câm miệng, yên lặng ngốc." Quân Vô Tà hạ giọng quát.

Chuyện nàng có được Giới Linh, không ai biết, nếu là ở chỗ này bại lộ, sự tình liền biến lớn.

Đang lúc Quân Vô Tà cùng Tiểu Bạch Liên đối kháng, thiếu niên kia đã đuổi theo lại đây, trong lòng ngực hần còn ôm mấy quyển phá thư kia.

"Đừng đi a! Người nếu là cảm thấy năm viên quá nhiều, ta có thể giảm xuống, bốn viên cũng được a!" Thiếu niên lên đến trước mặt Quân Vô Tà, ngăn trở đường đi của Quân Vô Tà, ra sức đẩy mạnh mấy quyển sách trong lòng ngực mình ra.

Thiếu niên ôm sách lại đây, cuối cùng là làm Tiểu Bạch Liên yên lặng.

Quân Vô Tà xem như mình bạch, hôm nay nếu như không đem mấy quyển sách này mang về, Tiểu Bạch Liên không chừng còn muốn nháo ra cái chuyện xấu gì.

"Ta không có Đông Châu, ta chỉ có đan dược." Quân Vô Tà nhìn thiếu niên nói.

"A? Đan dược?" Thiếu niên gãi gãi đầu, trên mặt ý cười chậm rãi rút đi, có chút thất vọng nhỏ giọng nói: "Loại địa phương này đối với đan dược, ta đây có thể làm cái gì....."

"Quên đi, người nếu nói là không có Đông Châu, liền quên đi." Nói xong, thiếu niên liền ừ rừ quay trở về.

Vừa mới yên lặng được vài giây Tiểu Bạch Liên lại làm âm ỉ lên! Quân Vô Tà mặt hoàn toàn đen.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phá thư (3)

"Chờ đã." Nàng không thể không đối với kia thiếu niên mở miệng dừng bước.

Thiếu niên chậm rãi rì quay đầu lại, hứng thú nhìn nhìn Quân Vô Tà, "Thật là thực xin lỗi, ta đối với đan dược không có hứng thú."

"Ta biết." Thái độ trước sau của thiếu niên, đã chứng thực điểm này.

"Người có thể nói cho ta, gần đây có hay không người có thể lấy đồ vật trao đổi với vật người muốn, ta đi đổi." Quân Vô Tà bình tĩnh mở miệng, con người thanh minh không mang theo bất luận cảm xúc gì nhìn thiếu niên.

Thiếu niên kia nhìn Quân Vô Tà, chần chờ hồi lâu, mới sờ sờ cái mũi, chiết trở về.

"Bên kia thế nhưng thật ra có người bán Đông Châu, hần cũng thu đan dược, chính là hần muốn đan dược phỏng chừng người lấy không ra." Nói thật, thiếu niên cũng không xem trọng tiêu hải từ trước mắt.

Một tiểu quý lớn như vậy, xuất hiện ở Quý Thị vốn dĩ cũng đã thực kinh thế hãi tục, trong tay nàng còn có thể lấy ra đan dược giống cái dạng gì a?

"Mang ta qua đó." Quân Vô Tà nói.

Thiếu niên bĩu môi, nhìn nhìn quầy hàng của mình không có một bóng người.

"Nếu đổi được, trừ ra bốn viên đông châu người muốn, ta có thể lại thêm người một lọ đan dược." Quân Vô Tà thấy thiếu niên có chút không tình nguyện, mở miệng tăng giá.

"Ta thật sự không cần đan dược của người, ta nếu muốn đan dược, ta cũng không cần phải đến tận đây....." Thiếu niên cũng không biết suy nghĩ cái gì, nhỏ giọng lầm nhảm lầm nhảm, hần nhìn Quân Vô Tà con người bình tĩnh, tổng cảm thấy tiểu quý trước mắt này có chút không giống nhau, ít nhất hần ở Quý Thị mấy ngày nay, liền chưa thấy qua mấy cái tiểu quý choai choai như vậy, mặc dù là có, bên người cũng là đi theo một đồng người, ánh mắt chưa bao giờ giống nàng bình tĩnh như vậy.

"Tốt, đi, ta bồi người đi qua là được, dù sao người nhiều như vậy, cũng chỉ duy nhất mỗi mình người muốn mua." Thiếu niên tựa hồ nghĩ thông suốt, cũng không giãy giụa nhún vai.

So với quầy hàng quanh què của thiếu niên kia, quầy bán Đông Châu bên này khách sớm đã đến đầy nhà, rất nhiều người chen chúc ở chỗ này, nhìn trên quầy hàng các màu trân bảo.

Chín viên trân châu cực lớn, được bày biện ở trong một cái hộp gấm màu đen, vài nhung màu đen nâng Đông Châu, làm châu quang càng thêm sáng ngời động lòng người, trừ bỏ Đông Châu, phía trên quầy hàng còn có không ít linh thạch.

Giới Linh sau khi hóa thành chiếc nhẫn, lại để chuyên môn luyện hồn sư lấy kim loại quý trọng chế tạo qua một lần nữa, trên lại được khảm linh thạch, có thể tăng lên lực lượng của Giới Linh, hơn nữa có thể cho người sở hữu ở trong quá trình tu luyện càng tốt, cùng Giới Linh tương thông.

Giá trị của linh thạch so với đá quý càng thêm trân quý, cho nên khi bán ra người mua tương ứng cũng sẽ trở nên rất nhiều.

Mỗi viên lớn nhỏ đều chỉ có như nửa cái móng tay cái như Giới Linh vậy, nhưng trong đó ẩn chứa linh lực lại thấp phần mênh mông, thường thường một viên gạo (*nhỏ như hạt gạo*) lớn nhỏ linh thạch, liền có thể bán ra giá trên trời kinh người, loại này đồ vật giá trị cũng chỉ có người hùng người hậu, mới chơi nổi.

Lân Vương phủ có liền mấy viên linh thạch, đều là rất nhiều năm trước, Thích Quốc đệ nhất Nhậm đế vương ban thưởng cho Quân Tiên, Giới Linh của Quân Tiên cùng Quân Khanh lại được chế tạo qua một lần nữa, được khảm linh thạch phẩm chất cực tốt.

Quân Tiên vốn dĩ cũng vì Quân Vô Tà chuẩn bị một viên linh thạch, tuy nhiên không có cơ hội sử dụng.

Quân Vô Tà đối với linh thạch không có gì hứng thú, ít nhất hiện tại không có, chọn lựa linh thạch thập phần phức tạp, năng liên công pháp đều không tìm được, hiện tại tìm linh thạch mà nói, hơi sớm.

Chủ nhân của quầy hàng này, là một lão nhân đã qua tuổi năm mươi, hần treo một cây tẩu hút thuốc phiện, nửa híp mắt nhìn một vòng người vây quanh, thường thường ở thời điểm người dò hỏi hừ hừ hai câu, thoát nhìn cũng không nhiệt tình, nhưng là người vây quanh lại không hề giảm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Oan gia ngõ hẹp (1)

"Chênh lệch a, đây là chênh lệch a." Thiếu niên vô cùng đau đớn nhìn náo nhiệt nơi này, lại nghĩ tình huống bi thảm bên kia của mình, đem lau nhiệt lệ.

"Người muốn chính là cái kia?" Quân Vô Tà không phản ứng nhiều lắm, nâng giờ tay chỉ vào mấy viên Đông Châu kia dò hỏi thiếu niên.

Thiếu niên gật gật đầu.

Quân Vô Tà từ trong đám người xán đi vào, vừa muốn mở miệng, thỉnh linh phát hiện hai cái thân ảnh sớm một bước đứng ở nơi đó.

Thiếu niên tuần mỹ một thân hoa phục gấm vóc đứng ở trong đám người, phá lệ bắt mắt, bên người hần bạch y thiếu nữ khuôn mặt thanh lệ, khí chất xuất trần đưa tới không ít ánh mắt ghé qua.

"Nơi này thế nhưng cũng có đồ tốt." Thiếu niên tuần mỹ tùy ý mở miệng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm nữ tử bên cạnh.

Nữ tử khẽ gật đầu, rất là cao ngạo.

Tiểu hắc miêu đi theo bên người Quân Vô Tà, nhìn đến hai cái người kia nháy mắt liền tặc mao.

Cầu nam nữ!

Một nam một nữ đứng ở nơi đó, chính là trước đây từng đến Lân Vương phủ nháo sự - Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên!

Quân Vô Tà chỉ là nhìn lướt qua, không có phản ứng gì.

"Hai viên linh thạch này, cùng chín viên Đông Châu nhìn không tồi." Mặc Huyền Phi nhìn trúng hai khối linh thạch, vừa lúc có thể phân chia cùng hần với Bạch Vân Tiên, từ sau lần trước bị tập kích, tâm tính Bạch Vân Tiên liền không phải thực tốt, trong khoảng thời gian này, Mặc Huyền Phi dùng thủ đoạn cả người, cũng không thể làm cho mỹ nhân thoải mái cười, lúc này mới nhớ tới Quý Thị.

Ngoạn ý tâm thường căn bản không lọt được vào mắt Bạch Vân Tiên, làm đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, cái thứ tốt gì chưa từng thấy qua?

Hai người tại đây ở Quý Thị đi dạo một vòng, cũng không thể tìm ra được nấy đồ vật làm Bạch Vân Tiên dừng chân, nhưng thật ra vừa rồi tới nơi này, ánh mắt Bạch Vân Tiên liền có chút kinh hi.

Hai khối linh thạch kia lớn nhỏ chỉ như ngón út cái, cũng tính là đã to, thừa sức thả linh lực vào, lại cùng lúc Giới Linh của hai người bọn họ đều có điều cảm ứng.

Chín viên Đông Châu, mặc dù là thân là hoàng tử Mặc Huyền Phi đều không tránh được cảm thán một tiếng, phẩm chất như vậy, mặc dù là ở trong hoàng cung cũng không có.

"Chín viên Đông Châu này, vừa vặn có thể đủ để khảm trên vương niệm ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, Vân Tiên có thích chúng không?" Mặc Huyền Phi không quên dò hỏi ý tứ của Bạch Vân Tiên, ánh mắt ẩn ẩn đưa tình.

Bạch Vân Tiên khẽ gật đầu, trên mặt đã lạnh hồi lâu rốt cuộc xuất hiện một tia ý cười.

Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên tán tỉnh không coi ai ra gì, chính là một bên mọi người cũng đã biết thân phận bọn họ, trong lúc nhất thời thanh âm khe khẽ nói nhỏ từ trong đám người truyền ra tới.

Nếu nói, trước đây quan hệ của Quân Vô Tà cùng Mặc Huyền Phi, làm Mặc Huyền Phi trở thành đối tượng được mọi người đồng tình đáng tiếc. Nhưng hiện tại Bạch Vân Tiên và Mặc Huyền Phi ở bên nhau đã trở thành mục tiêu hãm mộ, ghen tị của mọi người.

Quân Vô Tà là ai? Kia chính là nữ thổ phi nổi danh trong hoàng thành, cho dù lớn lên xinh đẹp như hoa, chính là tính tình kia thật không người chịu được.

Bạch Vân Tiên lại khác, không chỉ có lớn lên tuyệt mỹ, khí chất xuất chúng, hơn nữa nàng là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, bất luận nhìn thế nào, đều là nam nhân cảm mến nữ thần, Mặc Huyền Phi có thể có được Bạch Vân Tiên, cũng không phải là làm bao người hãm mộ chết tâm.

Mọi người hiện giờ đối với Bạch Vân Tiên tôn sùng bao nhiêu, liền đối với Quân Vô Tà chán ghét bấy nhiêu.

Những lời châm chọc cười nhạo khó nghe đó từ trong miệng toát ra, một chữ cũng không thoát lọt vào lỗ tai Quân Vô Tà, nàng lại không có phản ứng gì nhiều.

Đứng ở bên chân nàng Miêu nhi lại tính tình không chịu nổi, hận không thể nhào lên, đem thị phi hỗn đản này đó đang sống sờ sờ cắn chết.

Này một đàn ngu ngốc thì biết cái gì? Nữ nhân kia nơi nào có thể so với chủ nhân cao quý nhà nó?

Về điểm bản lĩnh, người muốn theo xách dây cho gia chủ nhà nó đều không xứng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Oan gia ngõ hẹp (2)

"Khuynh Vân Tông là cái quý gì, này cũng đáng nói đến." Kinh thường hừ lạnh từ bên cạnh truyền đến, Quân Vô Tà quay đầu nhìn lại, thấy thiếu niên cùng lại đây hai tay bắt chéo sau đầu, cảnh trúc điệp nằm ở khoe miệng, cả lờ phất phơ nhìn mọi người ngưỡng mộ Bạch Vân Tiên, ánh mắt không cho là đúng.

Thanh âm thiếu niên rất nhỏ, trừ bỏ Quân Vô Tà, không ai có thể nghe được.

Thiếu niên cùng Quân Vô Tà tầm mắt giao nhau, hần sừng sốt một chút, thấp giọng nói thầm mấy chữ, liền cười ha hả nói: "Ta không nói, ta đối với đan dược gì đó không có hứng thú, Khuynh Vân Tông cái loại địa phương này, tự nhiên cũng không có hứng thú."

Thiếu niên như là muốn giải thích cái gì, đáng tiếc Quân Vô Tà đã đem đầu chuyển qua.

Thiếu niên bất lực cười, không hề nhiều lời.

"Này hai viên linh thạch cùng chín viên Đồng Châu này, đổi như thế nào?" Vì muốn mỹ nhân cười, Mặc Huyền Phi đã làm tốt chuẩn bị lấy máu.

Lúc trước mang Quân Vô Tà tới Quý Thị, hần cũng chỉ là mang theo Quân Vô Tà ngầy người trong chỗ lát liền đi, chứ có nói vung tiền như rác, ngay cả một cái ngoạn ý nhỏ cũng chưa cho Quân Vô Tà đã quay trở về.

Hiện tại đổi thành Bạch Vân Tiên, ra tay có thể to lớn hơn nhiều.

Lão nhân bán đồ vật giương mắt nhìn Mặc Huyền Phi liếc một cái, thờ ra một ngụm từ yên, không chút để ý nói: "Ta chỉ thu đan dược."

Mặc Huyền Phi hơi sừng sốt.

Hần thân là hoàng tử, cái bảo bối gì không có, chính là có thể tại Quý Thị này lấy vật đổi đan dược, lại giống như mặt hàng bình thường, nói thật, y thuật Thích Quốc cũng không phát đạt, nếu không Mặc Huyền Phi cũng sẽ không như vậy chiều chuộng Bạch Vân Tiên, Đan dược ở Thích Quốc rất trân quý hiện tại đều khóa ở nhà kho của lão tử nhà hần, hần là không bán linh lấy ra tới.

"Ta lấy Thủy Ngọc đổi cùng ngươi." Mặc Huyền Phi không nghĩ ở đây ném mặt mũi trước mặt Bạch Vân Tiên, đơn giản bàn tay lấy một khối Thủy Ngọc to đem ra, Thủy Ngọc kia ti lệ cực hảo, không nói giá trị liên thành, cũng là bảo bối vạn kim khó cầu.

Mặc Huyền Phi lần này sẽ là hạ vốn gốc.

Đáng tiếc lão nhân kia cũng không thèm nhìn tới một cái liếc mắt, tiếp tục xoa xoa nâng tẩu hút thuốc.

Nói rõ đối với Thủy Ngọc của Mặc Huyền Phi không có hứng thú.

Nếu là đổi thành địa phương khác, nào có người dám làm Mặc Huyền Phi mất mặt mũi như vậy, đường đường Nhị hoàng tử muốn mua đồ vật, đó là để mất người, dám không bán, lập tức hủy đi sạp của ngươi đem ngươi một hướng quan lao, xong việc.

Nhưng đây chính là Quý Thị.

Quý thị tuy rằng mở ra ở hoàng thành Thích Quốc, nhưng không thuộc về Thích Quốc quản lý, không ai biết, Quý Thị này rốt cuộc là người nào mở ra, nơi này phương thức mua bán độc đáo, cùng khu vực ẩn nấp, đều làm người thập phần tò mò. Khu phố của Quý Thị lại có không ít tráng hán mang theo mặt nạ quý quái, bọn họ là phụ trách duy trì trật tự của Quý Thị, ở chỗ này bất luận người bán ra cái gì, lại dùng thứ gì đi đổi lấy, cũng chưa từng có người quản, nhưng nếu là có người muốn nháo sự ở Quý Thị, ý tứ thật không tốt như vậy, họ vệ Quý diện lập tức liền sẽ đem người quăng ra ngoài.

Đã từng cũng có những người ý mình là thế gia công tử ca, muốn ở Quý Thị làm chút hoạt động cường mua cường bán, nhưng đều không ngoại lệ, đều bị "thình" đi ra ngoài, sau khi thả không còn có tư cách tiến vào Quý Thị.

Năm đó công tử của Thừa tướng phủ chính là bị người từ Quý Thị ném tới trên đường cái, ném tới mất mặt lão bà ngoại gia nhà hần, Thừa tướng tự mình đến trên đường cái đem người lãnh trở về, lại cũng không dám tìm Quý Thị phiền toái.

Từ sau lần đó, mọi người đều biết, phía sau Quý Thị có vị chủ nhân thân phận nhất định rất có địa vị, rốt cuộc không ai dám ở chỗ này tác loạn.

Mặc Huyền Phi thân là hoàng tử, tuy rằng cũng không biết *lão bản (ông chủ)* phía sau màn của Quý Thị đến tốt cùng là ai, nhưng hần lại rõ ràng, hần không có khả năng ở chỗ này ý thể hiếp người, nếu không hần sẽ bước theo vết xe đổ của công tử nhà Thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Oan gia ngõ hẹp (3)

Sắc mặt Mặc Huyền Phi có chút khó coi, Bạch Vân Tiên ở một bên nhẹ nhàng nhủ vậy, nàng tiến lên một bước, từ trong lòng lấy ra một bình dược, đưa cho lão nhân kia.

"Như thế này có đủ không?" Bạch Vân Tiên hơi ngẩng cằm lên.

Lão nhân tiếp nhận bình dược, nhướng mày nhìn Bạch Vân Tiên liếc mắt một cái.

Đám người xem sôi nổi đuổi dài cổ muốn nhìn thấy đến tận cùng, đồ đệ tông chủ Khuyết Vân Tông này lấy ra đồ vật, còn có thể là vật tốt gì? Chắc chắn chính là bảo bối tốt khó gặp.

Lão nhân mở nắp bình ra ngửi ngửi.

Một cổ thanh hương từ cái chai tràn ra, cổ vị hương kia tràn ra một ít hương về phía mọi người.

"Đây là.....?" Lão nhân cúi đầu hỏi.

Bạch Vân Tiên nói: "Đây là Tề Vân Đan do gia sư luyện chế."

Bạch Vân Tiên lời này vừa nói ra, khắp nơi vang lên một mảnh thanh âm hít không khí.

Tề Vân Đan!

Trong lời đồn, đan dược này chỉ có tông chủ Khuyết Vân Tông có thể luyện chế, đan dược này có thể nói là bảo mệnh thần dược, mặc dù là người hấp hối, chỉ cần dùng mỗi ngày, cũng có thể giữ lại mệnh. Chư quốc vì cầu được Tề Vân Đan, không tiếc mang theo số tiền lớn, hướng Khuyết Vân Tông cầu lấy, Bạch Vân Tiên lần này tiến đến Thách Quốc, chính là vì quốc quân Thách Quốc cầu được một viên Tề Vân Đan đem lại đây.

Mà một viên này trên tay Bạch Vân Tiên, là sư phụ nàng đưa cho cá nhân nàng.

Danh tiếng của Tề Vân Đan, ở các quốc gia đều thấp phần vang dội.

"Thật không hổ là đệ tử tông chủ Khuyết Vân Tông, này vừa ra tay chính là bảo bối muốn mệnh như vậy, lão nhân này thật là lời quá lớn!" Không ít người âm thầm hâm mộ không thôi, nếu không phải Bạch Vân Tiên thân phận đặc thù, bọn họ hận không thể xông lên đi dùng gia sản cả người đổi lấy.

"Một viên Tề Vân Đan đổi mấy thứ này, thật là lỗ vốn a."

"Người biết cái gì, Tề Vân Đan kia là sư phụ Bạch Vân Tiên cô nương người ta luyện chế, dùng hết lại có thể lại hướng sư phụ nàng xin, người cho rằng Bạch Vân Tiên là người thường? Đan dược này đối với nàng mà nói, có lẽ cũng không đáng giá đâu." Lời nói chưa lõm từ trong miệng khán giả vậy xem truyền ra, trong lòng bọn họ lại âm thầm hâm mộ Mặc Huyền Phi một phen.

Có thể đem Bạch Vân Tiên tới tay, Nhị hoàng tử này ngày sau chẳng phải là muốn hô mưa gọi gió?

Bạch Vân Tiên quả nhiên không phải là người như nữ thổ phi Quân Vô Tà kia có thể so.

Thanh âm tôn sùng không ngừng truyền đến, Bạch Vân Tiên như là đã thành thói quen, trên mặt cũng không quá nhiều vui mừng, nhưng thật ra đáy mắt Mặc Huyền Phi ý cười càng thêm nồng đậm.

Đáng tiếc, lão nhân kia lại vào lúc này bữu môi, không có một chút do dự đem cái chai có Tề Vân Đan trả lại cho Bạch Vân Tiên.

Trên mặt cao ngạo của Bạch Vân Tiên xuất hiện một tia cứng đờ.

"Thứ này ta không cần, không đổi." Lão nhân ngồi trở lại vị trí, thong thả ung dung trừu tẩu hút thuốc.

Trong lúc nhất thời, đôi mắt mọi người đều rơi xuống đất.

Lão nhân này có phải hay không choáng váng?

Tề Vân Đan đều không cần?

Sắc mặt của Bạch Vân Tiên càng ngày càng khó coi, nàng không nghĩ tới, đan dược do sư phụ nàng luyện chế, cư nhiên còn có người sẽ cự tuyệt.

"Vị lão nhân gia này, đây chính là Tề Vân Đan, người thật không cần?" Mặc Huyền Phi vừa mới dâng lên một chút tự đắc, nháy mắt đã bị đánh rơi rớt tan tác.

"Không cần, các người nếu là không có Đan dược khác, liền không cần ở chỗ này phiền toái." Thái độ của lão nhân rất là không kiên nhẫn.

Bị và mặt trước mặt mọi người, Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên sắc mặt khó coi lên tới cực điểm rồi.

Bọn họ bắt đầu hoài nghi, lão nhân này có phải hay không cố ý tìm việc, ngay cả Tề Vân Đan đều chương mất, thế gian này còn có cái đan dược gì mới có thể từ hán đem đồ vật kia đổi tới tay?

"Không đổi liền không đổi, người thật đang xem vài thứ kia là bảo bối đáng giá như vậy? Nói thẳng ra là người không muốn bán." Mặc Huyền Phi hừ lạnh một tiếng.

Lão nhân quét mắt liếc hán một cái, cười lạnh một tiếng không hề để ý hán.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Liên hoàn vả mặt (1)

"Không biết, đan dược này có hay không làm tiền bối dễ mất." Trong lúc không khí đầy áp lực, một cái thân ảnh nho nhỏ từ trong đám người đi ra.

Tiểu thiếu niên chừng mười bốn tuổi, trong tay nắm một bình sứ trắng, mặc kệ mọi người chăm chú nhìn xuống, đi tới trước quầy hàng, đem đồ vật trong tay đưa cho lão nhân kia.

"Ta nói này tiểu quý, người cũng đừng tới xem náo nhiệt, nhân gia chính là ngay cả Tề Văn Đan đều nhìn chừng mắt, người tùy tiện lấy đan dược tới lừa gạt, cẩn thận bị người ném trên mặt." Mọi người một bên bị hành động vừa rồi của lão nhân làm cho rất buồn bực, cũng nhìn ra Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên không vui, liền vội vàng mở miệng giúp hai người này báo thù.

Quân Vô Tà cũng như không nhìn thấy những người đó, chỉ là nhìn lão nhân kia.

Lão nhân nhìn Quân Vô Tà liếc mắt một cái, đứng dậy đem bình sứ nhận lấy, một bên nói: "Tiểu gia hòa, người muốn đổi cái gì?"

"Đồng Châu."

"Nga." Lão nhân không chút để ý đem bình sứ mở ra, thỉnh linh, một cổ hương vị dược ở trong không khí tràn ngập mở ra, ở trong vị dược thảo kia, ẩn ẩn lộ ra một cổ thanh hương hoa sen, làm người sau khi ngửi được, thể xác và tinh thần đều trở nên vô cùng thoải mái.

Ngay cả mọi người vây quanh ở quầy hàng bên cạnh, khi ngửi được cổ hương vị kia, đều nhìn không được phát ra một tiếng thở dài thoải mái, phảng phất lỗ chân lông toàn thân, đều mở ra hưởng hương vị dễ chịu kia.

Lão nhân ánh mắt mê mang, trong nháy mắt trở nên sáng ngời, trên mặt tùy ý cũng lập tức rút đi, hần thỉnh linh ngừng đầu, kính ngạc nhìn tướng mạo xấu xí Quân Vô Tà.

"Tiểu gia hòa, đây là cái dược gì? Tên gọi là gì?" trong giọng nói, mang theo một ít vội vàng.

"Không tên, chỉ là đan dược điều trị khí huyết thôi." Quân Vô Tà căn bản lười đến không thèm đặt tên cho đan dược, bắt quá là nặng cho Quân Tiên cùng Quân Khanh dùng để điều trị thân thể, không cần phải trịnh trọng như vậy.

"Đan dược này người còn có bao nhiêu? Như vậy đi, người lại cho ta thêm một viên, trừ bỏ chín viên Đồng Châu ngoài này, đồ vật ta sở hữu nơi này, người tùy ý lựa chọn thêm ba viên linh thạch như thế nào?" Đôi mắt Lão giả sáng lên nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, bình dược bị hần nắm trong tay cẩn thận đặt ở trong lòng ngực, nói rõ không tính toán trả lại cho Quân Vô Tà.

Lão nhân nói, làm toàn trường lại một lần nữa mất khống chế, tất cả mọi người khó có thể tin tưởng mắt nhìn Quân Vô Tà, như nhìn thấy quý.

Lão nhân này ngay cả Tề Văn Đan cũng không cần, lúc này cư nhiên xem một lọ đan dược vô danh là bảo bối như vậy, đây là cái tiết tấu như thế nào?

Chẳng lẽ tiểu quý này lấy ra dược đan dược, so với Tề Văn Đan của tông chủ Khuyết Vân Tông còn muốn tốt hơn?

"Không cần, ta chỉ cần Đồng Châu." Quân Vô Tà đối với đồ vật khác trên quầy hàng không có hứng thú.

"Người không hề nhìn xem?" Lão nhân có chút không tình nguyện nhìn Quân Vô Tà, hận không thể lại từ trên người nàng hiện ra thêm một viên Đan dược vô danh nữa tới.

"Không cần." Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, như thế nào dong dài như vậy.

"Vậy người nói nói xem, người yêu cầu cái gì? Nếu như ta có, ta đều có thể cùng người đổi?" Nói xong, lão nhân cúi xuống phía dưới móc ra một cái túi tử, đem túi đồ vật đổ ra trên quầy hàng.

Một viên lại một viên linh thạch lập loè ánh sáng lán xuống, rải đầy trên quầy hàng nho nhỏ, phẩm chất những cái linh thạch đó, thể nhưng so với trên quầy hàng phía trước bán ra còn muốn tốt hơn!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn một đồng linh thạch kia, hoài nghi chính mình có phải hay không hoa mắt.

"Ta chỉ cần Đồng Châu." Khóe mắt Quân Vô Tà liền rất bần xín cùng bỏ thí cho những cái linh thạch đó.

Lão nhân há miệng thở dốc, còn muốn lại thương lượng một phen, nhưng một bóng hình lại trước một bước đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Liên hoàn vả mặt (2)

"Vị công tử này, không biết trong tay người còn có đan dược như vậy nữa không? Ta nguyện ý dùng bất cứ thứ gì đổi lấy. Ta chỉ muốn tìm một món quà cho người mình yêu để nàng vui vẻ, còn thỉnh người thành toàn." Mặc Huyền Phi mang theo quý khí cùng ngạo khí đi đến trước mặt Quân Vô Tà, mở miệng nói ra ý đồ của mình.

Hần không biết đan dược trong tay tiểu quý này đến tột cùng là có gì tốt, nhưng hôm nay hắn tới chính là vì muốn mang đến niềm vui cho Bạch Vân Tiên, nếu như không thể làm được, chẳng lẽ không phải là kiểm cùi ba năm thiếu một giờ?

Lão nhân kia không biết nhìn hàng, không cần Tề Văn Đan, cư nhiên ôm đan dược vô danh của tiểu quý này như bảo bối, hắn đảo mắt muốn nhìn, thiên hạ này có bao nhiêu người như vậy, lấy thân phận cùng tài lực của hắn, còn có cái gì là hắn không đến tay?

Quân Vô Tà mắt lạnh nhìn Mặc Huyền Phi, con người quanh quẩn hơi neho lại.

Người Hoàng gia.

Người khi dễ gia cùng tiểu thúc của nàng.

Đều đáng chết.

Nàng liền tính đan dược thả cho chó, cũng sẽ không cho hấn.

"Không đời." Quân Vô Tà lạnh giọng mở miệng.

Muốn đan dược?

Nếu còn chưa đến thời điểm, nàng thật ra không ngại cho hấn độc dược.

Miễn phí, không thu tiền.

Lại một lần nữa bị người và mặt trước mặt mọi người, mặt Mặc Huyền Phi hoàn toàn đen.

Bất quá hấn đã đến, làm Quân Vô Tà thay đổi chủ ý.

"Ta có thể lại cho ngươi hai viên đan dược, ngươi đem hai khối linh thạch cùng thuộc tính này đều cho ta." Quân Vô Tà chỉ vào hai viên linh thạch bị một đồng linh thạch đè ở phía dưới.

Ánh mắt mọi người lập tức chuyển qua, nháy mắt thấy rõ hai viên linh thạch kia, bọn họ liền ngây ngẩn cả người.

Hai viên linh thạch kia còn không phải là từng được Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên coi trọng sao?

Biến cố bất thành linh, làm tất cả mọi người bất ngờ, tiểu quý này vừa mới mới cự tuyệt đề nghị của lão nhân, lại từ chối lời Mặc Huyền Phi nói, nàng như thế nào đột nhiên liền thay đổi chủ ý?

Chẳng lẽ là?

Mọi người thông cảm đảo qua tìm kiếm ánh mắt ở trên người Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên.

Tiểu quý này đến là thông minh, nghĩ *mượn hoa hiến phật*(*), đánh giá nàng là nhìn ra ý tứ của Mặc Huyền Phi, muốn lấy những cái linh thạch đó về, đưa lại cho Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, nàng cự tuyệt đề nghị của Mặc Huyền Phi, chỉ sợ cũng là muốn làm đẹp mặt một tý.

(*) *Mượn hoa hiến Phật: hưởng phúc của người, xem như đồ của người cũng là của mình.*

Mặc Huyền Phi cũng nghĩ đến điểm này, biểu tình liền thoáng tốt lên một ít.

Lão nhân kia cũng không để ý Quân Vô Tà có ý đồ gì hay vì sao đáp ứng đề nghị của hấn, hấn chỉ biết là, đồ vật hấn muốn có thể tới tay, lại còn có nhiều thêm một phần, vậy là đủ rồi.

"Hào hảo hảo, ta đây liền tìm cho ngươi." Không có một tia do dự, lão nhân nhanh nhẹn đem mấy cái linh thạch đều chọn ra tới, cười ha hả đưa cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà từ trong lòng lại lấy ra hai cái bình sứ nhỏ, đưa cho lão nhân kia.

Một phen linh thạch vào tay Quân Vô Tà, nàng đem hộp gấm bên trong có Đông Châu đặt ở bên hông, nhìn lướt qua linh thạch trong tay, lại giương mắt nhìn về phía Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên đứng cách đó hơn năm bước.

Hai người kia sắc mặt đã có điều chuyển biến tốt đẹp hơn, đồng thời nhìn Quân Vô Tà, tựa hồ tới gần nàng.

Tất cả mọi người nhìn Quân Vô Tà, đều chờ nàng đi mượn hoa hiến phật.

Rắc.

Một viên linh thạch ở lúc mọi người chăm chú nhìn xuống, bị hai ngón tay Quân Vô Tà tạo thành đập nát, linh thạch tan vỡ hóa thành điểm điểm tinh quang rơi xuống trên mặt đất.

Quân Vô Tà mặt không có biểu tình nhìn Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, một chút một chút, nàng đem linh thạch trong tay mình bóp nát, những cái linh thạch đó giá trị liền thành ở trong tay nàng hóa thành bột phấn, nàng nhẹ nhàng nâng tay, vắn từ những cái bột phấn mỹ lệ đó từ lòng bàn tay chảy xuống, biến mất ở bên trong đám người.

Linh thạch tuy so với đá quý trần quý, lại không cứng cỏi như đá quý, chỉ cần dùng sức liền có thể nghiền nát, đây cũng là vì sao linh thạch rất hiếm, nếu không cẩn thận, có thể biến thành cát bụi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Liên Hoàn Vả Mặt (3)

Giống như sao trời từ trong tay chảy xuống, Quân Vô Tà nửa híp con ngươi, trên mặt không có nửa điểm cảm xúc.

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, bọn họ khó có thể tin nhìn hành động của Quân Vô Tà.

Mặt của Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, bá một tiếng trở nên xanh mét.

Tiểu quý này, căn bản không phải muốn mượn hoa hiến phật, nằng căn bản liền đánh mặt bọn họ!

Bột phấn của Linh thạch dần dần tiêu tán, Quân Vô Tà đưa tay tới gần cổ, vuron ngón áp út, ở chính trên cổ mình nhẹ nhàng xẹt qua, khiêu khích nhìn Mặc Huyền Phi.

Mặc Huyền Phi hai mắt đều đỏ.

Nếu không phải đang ở Quý Thị, hẳn liền lập tức phi qua làm thịt ngay cái tiểu quý không biết trời cao đất dày này.

Bạch Vân Tiên kích động, gắt gao nhìn chăm chăm Quân Vô Tà.

Vừa lòng nhìn Mặc Huyền Phi đen mặt, Quân Vô Tà xoay người, lấy hộp gấm kia trong đó có chín viên Đông Châu đưa cho thiếu niên phía sau.

"Sách của ta." Quân Vô Tà nói.

Thiếu niên kia sững sốt một hồi lâu, mới đưa mấy quyển sách giao cho Quân Vô Tà, đôi mắt hắn vẫn luôn dán chặt trên người Quân Vô Tà, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Nhìn đến hai người đang tiến hành trao đổi, tất cả mọi người đều muốn điên rồi.

Tiểu quý này không phải là ngọc sao?

Một đồng linh thạch giá trị liền thành, đã bị nằng tùy tay bóp nát!

Hiện tại một hộp Đông Châu trân quý, cư nhiên bị nằng lấy tới trao đổi với mấy quyển phá thư?

Tất cả mọi người muốn điên rồi.

Có tiền, tùy hứng!

Mặc Huyền Phi đang xem đến Quân Vô Tà đem hộp Đông Châu giao ra, sau đó đổi lấy mấy quyển phá thư vút trên mặt đất cũng không người thêm nhặt, suýt nữa nôn ra một búng máu, sắc mặt hắn âm trầm lời kéo Bạch Vân Tiên, bước nhanh từ trong đám người rời đi.

Hôm nay, hắn thật sự là một chút thể diện đều không có!

Sau khi lấy được sách, Quân Vô Tà cảm giác được Tiểu Bạch Liên rất vui sướng, nằng đem sách cất tốt, lập tức rời đi.

"Tiểu gia hóa! Có rảnh lại đến a! Đông Châu gì đó, có đủ!" Lão nhân trên quầy hàng, cao giọng ồn ào.

Quân Vô Tà một đường đi đến, lại phát hiện một bóng người, vẫn luôn đi theo phía sau nằng, nằng quay đầu.

Thiếu niên vẻ mặt vô tội, đang theo sau lưng nằng.

Nhìn thấy Quân Vô Tà xoay người, hắn chớp chớp đôi mắt, lộ ra tươi cười có chút vô lại.

"Muốn gì?" Quân Vô Tà hỏi.

"Cái kia, đan dược lúc nãy ngươi đưa đi đổi..... còn có sao?" Thiếu niên gãi gãi đầu, có chút xấu hổ mở miệng.

"Ngươi nói ngươi không cần." Quân Vô Tà nhú mày, nếu hắn không có kiên trì, nằng cũng sẽ không cần lẫn lộn đến bây giờ.

"Ách, ta không biết trong tay ngươi cư nhiên có cái loại đan dược phẩm chất này, ta cho rằng loại địa phương này, hẳn là không có đan dược gì tốt." Thiếu niên ngay từ đầu là thật không tính toán muốn đan dược của Quân Vô Tà, ngay cả Tề Vân Đan hắn đều chú ý mất, hắn càng không trông cậy vào một cái tiểu quý như vậy lại có thể tại trong tay có cái thứ gì tốt.

Chính là sau khi lão nhân kia mở ra bình dược của Quân Vô Tà, hắn liền ý thức được, chính mình phạm vào một cái thiên đại sai lầm!

"Cái kia, không phải ngươi nói, sau khi sự thành, sẽ cho ta một viên sao?" Thiếu niên nhìn Quân Vô Tà, giấu ở dưới khuôn mặt dơ bẩn có chút phiếm hồng.

"Hộp kia có chín viên Đông Châu." Quân Vô Tà nhắc nhở nói.

Nằng lúc trước có nói qua, sau khi sự thành sẽ cho hắn một viên đan dược, chính là hiện tại số Đông Châu số lượng nhiều gấp đôi, nằng không cần lại bỏ ra đan dược.

Huống chi, hắn cũng không nghĩ muốn, không phải sao?

"Ta có thể trả lại ngươi năm viên." Thiếu niên vội mở miệng nói.

"Ta không cần." Dứt lời, Quân Vô Tà xoay người liền đi, nằng còn muốn tiếp tục tìm kiếm công pháp chân chính.

Mất thấy Quân Vô Tà rời đi, thiếu niên buồn bực gãi gãi đầu, nhìn hộp gấm trong tay mình, có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Theo dõi (1)

"Xong rồi, mọi sự lại làm sai. Trở về không chừng lại phải bị đám tiện nhân kia quở trách, aizz." Buồn bực thở dài, thiếu niên lắc lư trong tay hộp gấm, ủ rũ cụp đuôi xoay người rời

đi.

Quân Vô Tà vận khí không tốt, lúc sau đó đem toàn bộ Quý Thị đi dạo một vòng, rốt cuộc nàng không thể tìm được bất luận cái công pháp gì thích hợp để nàng tu luyện.

Ngoài mấy quyền phá thư trồng hoa, một chuyển này của nàng có thể nói là không thu hoạch được gì, còn mất đi ba viên đan dược.

Mất hứng mà về, thu hoạch duy nhất của Quân Vô Tà chính là mấy quyền phá thư kia.

Đêm đã khuya, trên đường cái hoàng thành nhìn không tới một bóng người, đen nhánh một mảnh.

Trống rỗng trên đường cái, chỉ có Quân Vô Tà cùng Miêu nhi của nàng. Ánh trăng đem bóng dáng Quân Vô Tà kéo dài, bốn phía yên tĩnh không tiếng động.

Ven đường chỗ rẽ một mảnh hắc ám, ban đêm gió có chút lạnh.

Quân Vô Tà khi đi đến chỗ rẽ, một cánh tay từ trong bóng đêm vươn ra, đem nàng kéo vào chỗ tối.

"Miêu!!" Mèo kêu chói tai nổ tung trong đêm.

Quân Vô Tà bị kéo vào một cái ôm ấm áp, từ sau lưng nàng người nọ đem nàng ôm vào trong ngực, ngón tay thon dài đẹp, nhẹ nhàng để ở bên môi nàng, thanh âm khàn khàn phát qua nên tai nàng.

"Suyt." Hắc ảnh hướng về phía mèo đen tạc mao nói.

Mèo đen cả người cứng còng.

"Đêm khuya một mình ra cửa, cũng không phải là một lựa chọn chính xác." Thanh âm mang theo ý cười vang lên ở phía sau Quân Vô Tà, nam tử mở miệng thở ra nhiệt khí, đảo qua cổ trắng nõn của Quân Vô Tà, làm nàng khẽ run lên.

"Quân Vô Dược, buông tay." Quân Vô Tà không cần quay đầu lại, cũng biết ai là chủ nhân thanh âm này.

Thanh âm diễn ngược kia, nhưng lại quá quen thuộc.

"Không bỏ, buổi tối lạnh như vậy, thân mình ngươi đều lạnh, ta ôm áp cho ngươi." Trong bóng đêm, Quân Vô Dược cười từ từ đem Quân Vô Tà ôm càng chặt, cũng không biết vì cái gì, hẳn đặc biệt thích cảm giác ôm nàng, nhỏ xinh như vậy, giống như thoáng dùng sức, liền có thể đem cốt nhục nàng xoa nhập thân thể của mình.

"Ta không lạnh." Quân Vô Tà nói.

"Ân? Ta lạnh, ngươi giúp ta ôm áp." Quân Vô Dược cười nhẹ, hành vi càng thêm vô lại, hẳn hơi khom lưng, hàm dưới để ở đầu vai nàng.

"Tình cảnh giác của ngươi thế nhưng không cao, bị người theo dõi cả đêm, cũng không phát giác ra." Trong bóng đêm mắt tím hơi nheo lại, hẳn hướng thụ hương vị đến từ nàng, mang theo hương dược, rồi lại có một cô thanh hương thiếu nữ, thân mình mềm mại nhỏ xinh của nàng, ôm vào trong ngực vừa vận khéo, làm hẳn luyện tiếu buông ra.

"Ta cho rằng, không xem ngươi như người." Quân Vô Tà bình tĩnh mở miệng, nàng một chút cũng không cảm thấy Quân Vô Dược là nhân loại bình thường.

"Ta nói, cũng không phải là ta....." Quân Vô Dược nâng tay lên, đầu ngón tay hơi lạnh, song chỉ nhẹ nhàng thủ sẵn hàm dưới của Quân Vô Tà, đem đầu nàng chuyển hướng về phía đường cái.

Trên đường cái yên tĩnh không người, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn, người nọ tựa hồ có chút nôn nóng, ở trên mặt đường trống vắng không ngừng tìm kiếm cái gì.

Ánh trăng chiếu vào trên người hắn, ngũ quan ẩn ẩn hiện lộ.

"Long Kỳ." Quân Vô Tà nhận ra thân phận người nọ.

"Lân Vương phủ ám vệ rất nhiều, đại tiểu thư ngươi buổi tối chạy ra, cũng không phải là muốn cho bọn họ lo lắng sao, phỏng chừng cùng lúc ngươi rời đi vương phủ, tin tức cũng đã truyền tới lỗ tai Quân Tiên." Quân Vô Dược làm càn tham luyện sự mềm mại của Quân Vô Tà, ngữ khí của hắn làm người có thể cảm nhận được tâm tình hẳn không tồi.

"Long Kỳ thế nhưng muốn *tri ân* (báo ân), vì thế nên tự mình ra ngoài tới bảo hộ an toàn của ngươi." Quân Vô Dược nheo nheo mắt, đáy mắt thần sắc không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Theo dõi (2)

Long Kỳ là chuyên môn phụ trách chăm sóc Quân Khanh, sự tình khác trong Lân Vương phủ, hẳn chưa bao giờ quán qua. Quân Vô Tà nửa đêm ra khỏi phủ, ám vệ tự nhiên sẽ đi theo bên người nàng bảo hộ nàng, lại cũng không cần phải tự thân Long Kỳ xuất mã, chính là Long Kỳ xuất hiện nơi này, liên ý nghĩa, Long Kỳ rốt cuộc sẽ vì người nên ngoài Quân Khanh ra tay.

Dược của tiểu gia hóa, tựa hồ đã được mua nhân tâm của một số người.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, còn chưa chờ nàng nói cái gì đó, Quân Vô Dược đã đem nàng xoay lại đây, một tay nắm ở bên hông nàng, một cái tay khác thủ sẵn dưới hàm của nàng, đem khuôn mặt nhỏ của nàng nâng lên.

Dưới ánh trăng, dung nhan vốn nên nghiêng nước nghiêng thành, đã bị thay thế bởi một khuôn mặt xấu xí.

Lòng bàn tay thô ráp của Quân Vô Dược, nhẹ nhàng ma xát cánh môi Quân Vô Tà kiêu nộ, khóe miệng hẳn gọi lên một ý cười tà tử.

"Thật xấu." Ngũ quan xa lạ, làm hấn muốn đem chúng nó hết thảy lau sạch.

"Vậy đừng nhìn." Quân Vô Tà cau mày, nàng thật sự không hiểu Quân Vô Dược suy nghĩ cái gì.

Hắn rất ít khi ngốc tại Lân Vương phủ, ngày thường luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngẫu nhiên xuất hiện, cũng là làm người trở tay không kịp. Chính như hắn lời nói, hắn đối với những người khác ở Lân Vương phủ cũng không có bất luận cái địch ý gì, hắn chỉ là bóp méo ký ức bọn họ, loại ký ức bóp méo này, sẽ chỉ làm mọi người khi nhìn thấy hắn, nhớ tới thân phận của hắn, hắn nếu không ở đây, Quân Tiễn cùng Quân Khanh cơ hồ nhớ không nổi còn có một nhân vật như vậy.

"Ta phải đi về." Quân Vô Tà thỉnh linh mở miệng, ám chỉ hấn buông tay.

"Hào, chúng ta cùng nhau về." Quân Vô Dược nhường mày, giờ tay trực tiếp đem Quân Vô Tà bế ngang lên.

"....." Quân Vô Tà trừng đôi mắt, nhìn hấn.

Quân Vô Dược lại không hề để ý, ôm Quân Vô Tà đi ra, tiểu hắc miêu vội vàng đi theo.

Trên đường cái, Long Kỳ đang ảo não vì mất dấu bóng dáng Quân Vô Tà, nhưng rất nhanh hấn liền nhìn thấy, Quân Vô Dược đang ôm Quân Vô Tà từ một bên hẻm nhỏ đi ra.

"Thiếu gia, đại tiểu thư." Long Kỳ nghiêm sắc mặt, cung kính mở miệng, trong lòng lại rất là kinh ngạc, lúc Quân Vô Dược hiện thân ở phía trước, hấn thể nhưng một chút cũng không hề phát giác hấn ta tồn tại.

Quân Vô Dược thấy Long Kỳ cũng không thêm liếc mắt một cái, tâm tình sung sướng ôm Quân Vô Tà trở về Lân Vương phủ.

Long Kỳ yên lặng đi theo phía sau hai người.

.....

Đối với sự tình Quân Vô Tà buổi tối chuẩn ra phủ, trên dưới Lân Vương phủ giống như là không hề hay biết. Ngày thứ hai, Quân Tiễn cùng Quân Khanh cũng chưa từng nhắc qua việc này, Long Kỳ như cũ vẫn đi theo chiều cổ bên người Quân Khanh.

Sau khi chuẩn bị tốt được thiện, Quân Vô Tà và miêu đen trở về phòng, đem Tiểu Bạch Liên triệu hoán ra tới.

Tiểu Bạch Liên mặc tiểu yếm, thấp đầu đứng ở trong phòng, buồn không hề răng bất chéo ngón tay.

Quân Vô Tà khoanh tay trước ngực, híp mắt, hơi thở lạnh lẽo không ngừng từ trên người nàng tản ra.

Tiểu Bạch Liên run lên.

Trong phòng một mảnh an tĩnh.

Sau khi giằng co nửa canh giờ, Tiểu Bạch Liên rốt cuộc chịu đựng không được cái áp lực làm cho người hít thở không thông này, oa một tiếng khóc lên, mắt to nước mắt lưng tròng, tội nghiệp nhìn Quân Vô Tà.

"Không..... Không cần..... đừng ném ta trở về." Tiểu Bạch Liên nước mắt không ngừng chảy xuống, hấn run run rẩy rẩy nhìn Quân Vô Tà, mơ hồ cảm giác được tối hôm qua cách làm của hấn ở Quý Thị, đã làm chủ nhân bất mãn.

Quân Vô Tà nửa híp mắt, ánh mắt lạnh lẽo.

Tiểu Bạch Liên chân ngắn nhỏ đều bắt đầu run run đi lên.

"Nói người vô dụng, người thật đúng là vô dụng. Nháo đem mấy quyển phá thư trở về làm cái gì." Tiểu hắc miêu nhảy tới trên bàn, miêu trao chạm chạm mấy quyển sách cổ cũ nát bất kham kia, giương mắt nhìn Tiểu Bạch Liên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Công Pháp Quỷ Dị (1)

Tiểu Bạch Liên thút tha thút thít nước nở gat lẹ, "Kia không phải phá thư."

"Nga." Tiểu hắc miêu giật giật móng vuốt, bang một tiếng, đem một quyển sách cổ từ cái bàn bên cạnh đẩy xuống.

"Không cần a a a!!" Sắc mặt của Tiểu Bạch Liên bá một tiếng trở nên trắng bệch, chân ngắn nhỏ ra sức bước ra phi nhanh qua, đem sách cổ ôm vào trong ngực.

Mèo đen neho neho mắt, nhìn ánh mắt cầu khẩn của Tiểu Bạch Liên.

Bang.

Lại đẩy xuống một quyển.

Trong phòng, Tiểu Bạch Liên khóc nước mắt lưng tròng, bước chân ngắn nhỏ không ngừng phi phác ra ngoài cứu sách, tiểu hắc miêu nhưng thật ra chơi vui vẻ vô cùng, thật sự là khổ Tiểu Bạch Liên.

"Đủ rồi." Quân Vô Tà rốt cuộc lên tiếng, đánh gãy một miêu một hoa gian đùa giỡn.

Tiểu Bạch Liên lẫn lộn mặt xám mày tro, ngã ngồi trên mặt đất, ôm mấy quyển phá thư kia như bảo bối, nước mắt nước mũi ai oán nhìn Quân Vô Tà.

"Người muốn sách này đó làm cái gì?" Quân Vô Tà ngồi dựa ở ghế trên, một tay chống cằm.

"Không phải ta, là chủ nhân dùng." Tiểu Bạch Liên hít hít cái mũi.

Quân Vô Tà hơi nhướng mày.

Sách này đó ngày hôm qua thời điểm nàng ở Quý Thị cũng lật xem qua, bên trong cơ bản đều là dạy người dưỡng hoa dưỡng thảo như thế nào, tiểu gia hỏa này, chẳng lẽ là muốn cho nàng làm hoa thợ?

"Đây là..... Đây là công pháp các người thường xuyên nói a." Tiểu Bạch Liên đang ôm một đồng sách kia, chậm rì rì giơ tay, xem chúng nó như vật quý đưa đến trước mặt Quân Vô Tà.

"Công pháp?" Quân Vô Tà sùng sốt.

Tiểu Bạch Liên gật gật đầu.

"Đúng vậy, ta là thực vật hệ Giới Linh, cho nên, công pháp bình thường người không thể dùng, người không cần xem thường sách này đó nga, chúng nó rất khó tìm, chủ nhân trước kia của ta cũng chưa từng tìm được qua này đó, cho nên vẫn luôn không thể tu luyện linh lực, vận khí của người thật sự rất tốt nói....." Tiểu Bạch Liên nỗ lực hướng Quân Vô Tà giải thích, chỉ là hần kia làm bộ đáng hồ thẹn, thật sự không có nhiều mị lực thuyết phục.

Quân Vô Tà đem mấy quyển sách kia cầm trong tay lật xem, nếu không phải Tiểu Bạch Liên nói cho nàng, nàng thật đúng là không cách nào tưởng tượng mấy thứ này cư nhiên sẽ là công pháp.

"Gieo trồng thực vật, có thể tăng lên linh lực?" Quân Vô Tà lật xem một tờ sách, nhìn nội dung trên sách.

Tiểu Bạch Liên kiên định gật đầu.

"Cái loại gì đây?" Quân Vô Tà nhìn thực vật viết trên sách kia, tựa hồ đều là nàng chưa từng gặp qua.

Tiểu Bạch Liên lập tức nâng tay lên, chỉ vào chính chóp mũi của mình.

"Ta a. Loại ta a."

"....." Quân Vô Tà không còn lời gì để nói, trong đầu không khỏi hiện ra một cái hình ảnh quỷ dị.

Mùa xuân nàng đem Tiểu Bạch Liên vui ở trong đất, rồi mùa thu tới nàng là có thể thu hoạch thật nhiều Tiểu Bạch Liên.....

Cái loại hình ảnh đem Tiểu Bạch Liên này toàn thân chôn dưới đất, chỉ lộ ra một cái đầu, thật đúng là tương đương có thị giác đánh sâu vào hiệu quả!

"....." Nàng rung mình một lát.

"Cái đó! Nơi này có ghi, chỉ cần đem loại của ta ở nơi có nước nuôi dưỡng là được. Chuẩn xác mà nói, không phải loại của ta, là loại hạt sen của ta, đem chúng nó dưỡng thành hoa sen, trong lúc chúng nó trưởng thành sẽ sinh ra lượng linh lực lớn, linh lực này đó chỉ có người mới có thể hấp thu, hơn nữa, sau khi hoa sen của chúng nó trưởng thành, tuy rằng không thể đạt tới hiệu quả như bản thể của ta, nhưng nếu ăn vào mà nói, so với ăn hạt sen hiệu quả tốt hơn rất nhiều nga." Tiểu Bạch Liên chớp chớp đôi mắt, nước mắt còn treo trên đôi mắt cười mị thành một cái phùng, ngữ khí vui sướng, biểu tình sinh động.

Quân Vô Tà cảm thấy, nếu hần có cái đuôi mà nói, hần hiện tại nhất định đang vui sướng vẫy vẫy cái đuôi.

"Như vậy xem ra, tu luyện loại công pháp này, muốn so với công pháp bình thường càng đơn giản?" Quân Vô Tà xem qua không ít công pháp thư tịch, mỗi một loại tu luyện đều thập phần khó khăn, chính là trong sách cô này đó phương pháp lại cực kỳ đơn giản, chỉ cần trồng hoa là được!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Công Pháp Quỷ Dị (2)

Quân Vô Tà lại cẩn thận lật xem "Công pháp" trên tay, trừ bỏ gieo trồng hoa sen ở ngoài, còn có rất nhiều đồ vật có thể gieo trồng, vài thứ kia cũng có thể sinh ra linh lực, chẳng qua, những cái thực vật quỷ dị đó, không có một cái là nàng từng gặp qua.

"Trừ hạt sen của người ra, những đồ vật khác từ nơi nào kiếm được?" Quân Vô Tà hỏi.

Tiểu Bạch Liên nhú nhú mày, chần chờ một lát mới nói: "Về phương diện rất nhiều đồ vật này, ta cũng không biết là từ đâu tìm tới, nhưng có một ít ta thật ra biết được lai lịch. Chỉ là..... Chủ nhân, người hiện tại lấy không được."

"Có ý tứ gì?" Quân Vô Tà nhướng mày.

Tiểu Bạch Liên cúi thấp đầu có chút cổ quái, hai tay của tiểu béo chỉ nắm chính tiểu yếm mình, rầm rì nói: "Những cái đó nằm trên người mấy cái gia hỏa kia, bọn họ hiện tại còn tới không được, cho nên..... lấy không được."

Quân Vô Tà lại từ trong miệng Tiểu Bạch Liên, nghe được nội dung khó có thể lý giải.

Thời điểm lúc Tiểu Bạch Liên vừa mới xuất hiện, hần cũng đã từng nói qua, hạt sen của hần bị một ít gia hỏa ăn luôn, mà trong miệng hần lại một lần nữa nhắc tới những cái gia hỏa

đó, Quân Vô Tà không thể không tò mò.

"Bọn họ là ai?"

"Giới Linh....." Tiểu Bạch Liên thì thầm nói.

"Phải chờ tới lúc sau khi bọn họ tìm được chủ nhân, mới có thể lấy được?" Quân Vô Tà hỏi.

Tiểu Bạch Liên gật gù đầu, theo sau lại lắc lắc đầu, hần rối rắm nhủ mày, nỗ lực tự hỏi muốn hướng Quân Vô Tà giải thích này đó như thế nào.

"Bọn họ đã tìm được chủ nhân, chính là bọn họ hiện tại ra không được."

Quân Vô Tà càng nghi hoặc.

"A, cái kia, kỳ thật..... Chủ nhân người chỉ cần hảo hảo tu luyện, khẳng định có thể tìm được những đồ vật khác, người hiện tại..... trồng loại hạt sen của ta trước không tốt sao?" Tiểu Bạch Liên nhìn Quân Vô Tà muốn nói lại thôi, biểu tình có chút khản trương, hần chạy hai bước, đứng ổn trước mặt Quân Vô Tà, ngẩng đầu nhỏ, một bộ mặt biểu tình là chẳng chực khóc.

"Chủ nhân, người không cần vội vã tìm những thực vật khác được không? Ta khẳng định sẽ giúp người, người trước trồng loại ta được không."

"....." Quân Vô Tà có dự cảm, nếu nàng lắc đầu nói không, Tiểu Bạch Liên lập tức liền sẽ khóc cho nàng xem.

"Hảo."

Tiểu Bạch Liên lập tức nở nụ cười, trong phòng tràn ngập một cỗ thanh hương hoa sen nồng nàn.

Trong mấy quyển sách cổ, Quân Vô Tà tìm ra một quyển, chuyên môn giảng phương pháp gieo trồng thực vật trong nước.

Trước đó nàng cho rằng mấy quyển này chỉ là sách thực vật bình thường, nhưng sau khi trải qua dẫn dắt của Tiểu Bạch Liên, nàng mới chú ý tới, phương pháp gieo trồng thực vật trong nước ghi ở trong sách, viết "nước", căn bản không phải nước bình thường, thứ nước loại kém nhất cũng là *vô căn chi thủy*, cái gọi là vô căn chi thủy, *đó là nước mưa từ trên trời giáng xuống còn chưa rơi xuống đất*, đều không phải là nước trong hồ.

Trên thư tịch kia ghi lại đủ loại thực vật trong nước, trong đó cũng viết phương pháp gieo trồng thương ngư tuyết liên.

Sau khi nhìn đến kia phương pháp kia, Quân Vô Tà đen mặt.

Gieo trồng thương ngư tuyết liên có yêu cầu "nước", đã không thể xưng là nước, mặt trên vẫn bản rõ ràng ghi lại, muốn sử dụng *thiên tuyền chi thủy*.

Mà ngay lúc này tuyền là cái gì, Quân Vô Tà là nghe cũng chưa nghe nói qua.

Nàng vốn đang cảm thấy, loại phương pháp tu luyện linh lực này, muốn so với công pháp khác thuận tiện hơn nhiều, chính là hiện giờ xem ra, quá trình tu luyện này là đơn giản không ít, nhưng điều kiện chuẩn bị tu luyện, lại trở nên phát rõ lên.

Ai tới nói cho nàng, thiên tuyền là cái quỷ gì!

"Người biết thiên tuyền là cái gì sao?" Quân Vô Tà cau mày, nhìn Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên phi thường quyết đoán lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tiệc mừng thọ (1)

Quân Vô Tà khòe miệng hơi run rẩy, trên sách này nói, thương ngư tuyết liên không cách nào dùng nước bình thường gieo trồng, nếu lấy nước phàm đường đục, hạt sen gặp nước liền chết, lại không có bất luận sinh cơ cái gì.

Quả nhiên, hoa sen thành tinh không phải cái nước gì đều có thể dưỡng!

Trừ bỏ thiên tuyền chi thủy, Quân Vô Tà còn chú ý tới, một loại "chất lỏng" khác có thể dưỡng đục thương ngư tuyết liên, mà thứ này gọi là *"ngọc dịch quỳnh tương"*.

Ở thế giới này, này bốn chữ kia đại biểu cho, *là một loại rượu cực kỳ trân quý*, loại rượu này mặc dù là Quân Tiên, cũng chỉ sau khi Thích Quốc kiến quốc, trong bữa tiệc quân vương mừng chiến thắng uống qua một chén nhỏ. Chỉ một lần kia, Quân Tiên lại chưa từng thấy qua loại rượu này, dân gian cũng chỉ là nghe đồn có ngọc dịch quỳnh tương, lại chưa từng thấy xuất hiện qua ở bất cứ nơi nào.

"Thế nhưng có thể dùng rượu bồi dưỡng." Quân Vô Tà xoa xoa mi giác, ngọc dịch quỳnh tương này tuy rằng trân quý, nhưng là tốt xấu nàng biết đó thứ gì, chính là tuyền chi thủy đó, nàng lại là ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Ngọc dịch quỳnh tương, nếu là bãi yến năm đó khai quốc người có công lớn được ban thưởng rượu, như vậy cũng có nghĩa, hiện giờ trong hoàng cung, có lẽ còn có.

Quân Vô Tà nhớ tới, Quân Tiên từng nói qua, không lâu sau, sẽ là sinh thần của Thái tử sinh, nàng sẽ đáp ứng lời mời đến trước hoàng cung, vì Thái tử chúc thọ. Này đối nàng mà nói là một cái cơ hội tuyệt hảo, nếu như có khả năng, nàng tất nhiên muốn ở trong hoàng cung tìm xem, có hay không loại đồ vật này.

Công pháp thần kỳ đã tới tay, chính là điều kiện hà khắc lại làm Quân Vô Tà không thể không đem thời gian tu luyện lui lại sau.

Trong lúc Quân Vô Tà vì "nước" dưỡng dục thương nگر tuyệt liên mà buồn rầu, Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên từ Quý Thị mang khuôn mặt ủ rũ mà về, đã buồn bực tới cực điểm rồi.

Quý Thị thần bí, làm Mặc Huyền Phi không cách nào phát tác trước mặt mọi người, nhưng hần lại đem gương mặt kia nhớ kỹ, còn có bộ dáng trước mặt mọi người khiêu khích hần của tiểu quý kia nhớ lại lần nữa. Thật vất vả đem Bạch Vân Tiên trấn an tốt, Mặc Huyền Phi liền gấp không chờ nổi tìm tới họa sư của cung đình, chính mình đem miêu tả bộ dáng của tiểu quý kia vẽ xuống.

Ồ Quý Thị nếu không làm gì được hần ta, ra khỏi Quý Thị, tự nhiên có thể cho hần ta nếm mùi đau khổ!

Mặc Huyền Phi âm thầm sai thủ hạ, tìm tòi ở toàn bộ bên trong hoàng thành bóng dáng tiểu thiếu niên đêm đó ở Quý Thị.

Kỷ quái chính là, từ sau đêm đó, trong hoàng thành không còn xuất hiện qua hình bóng người được họa.

Mặc dù là thủ hạ của Mặc Huyền Phi nằm vùng ở cửa Quý Thị, cũng không có được bất luận cái manh mối gì, tiểu quý một đêm kia, tựa như chưa từng xuất hiện trên nhân gian, biến mất trong hoàng thành.

.....

Thời gian qua đi rất nhanh, sinh thần của Thái tử Thích Quốc đã sắp đến.

Một đêm trước sinh thần của Thái tử, Quân Tiên đem Quân Vô Tà cùng Quân Khanh gọi đến thư phòng.

Lúc này đây Thái tử mở tiệc mừng thọ, ngoài Quân Tiên, không chỉ có "phế vật" Quân Vô Tà được mời, ngay cả "hấp hổ" Quân Khanh đều được mời.

"Đêm mai chính là sinh thần của Thái tử, hai người các ngươi đi cùng ta, tiệc mừng thọ của Thái tử, Long Kỳ không được đi vào. Vô Tà, đến lúc đó tiểu thúc ngươi liền phải phiên toái ngươi chiếu cố nhiều." Quân Tiên nhìn Quân Vô Tà, hiện giờ biến hóa của Quân Vô Tà đã làm hần thập phần yên tâm, có cái tiểu nha đầu này ở đây, hần cũng không sợ phát sinh ra cái vấn đề gì.

"Hào." Quân Vô Tà gật đầu.

"Còn có một việc, người ngoài phủ cũng không biết tiểu thúc ngươi hiện giờ thân thể như thế nào, trước khi tiểu thúc ngươi khỏi hần, ta không hy vọng bất luận kẻ nào phát hiện hần có dấu hiệu khôi phục, cho nên..... Vô Tà ngươi có thể hay không cùng sư phụ ngươi hỏi thăm một chút, có hay không cái phương pháp gì, có thể khiến cho tiểu thúc ngươi thoát nhìn giống như "bệnh nguy kịch"?" Quân Tiên có chút lo lắng, lúc ban đầu, Quân Khanh cũng không ở trên danh sách mời, thẳng đến năm ngày trước, tên Quân Khanh mới bị bỏ thêm vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tiệc mừng thọ (2)

Năm vừa rồi, sinh thần Thái tử, Lân Vương phủ trên cơ bản chỉ có một người tham dự là Quân Tiên, nhưng năm nay, Lân Vương phủ lại có thêm hai vị khách nhân, này không thể không làm Quân Tiên có chút lo lắng.

Mời Quân Vô Tà chẳng qua là "hào tâm của hoàng thượng" khi đưa ra lời mời "tạ lỗi" tới nàng vì đã giải trừ hôn ước.

Nhưng Quân Khanh lại là ngoại lệ, từ khi Quân Khanh bị độc phát đến nay, đã hơn một tháng trôi qua, dựa theo tình huống của Quân Khanh ngày đó, mọi người đều cho rằng hần sẽ ở trong khoảng thời gian này sẽ chết đi, chính là, tin người chết trong dự đoán lại chậm chạp không có truyền ra, cái này làm cho người nào đó có chút đứng ngồi không yên.

Ngày mai Quân Khanh đi đến hoàng cung, chỉ sợ không phải đơn giản chỉ là tham gia tiệc mừng thọ.

Là có một số người muốn mượn cơ hội, tra xét tình huống của Quân Khanh.

"Tiểu thúc trong khoảng thời gian này khôi phục như thế nào?" Quân Vô Tà không vội vã trả lời Quân Tiên, ngược lại hướng về phía Quân Khanh hỏi.

Dư độc trong cơ thể Quân Khanh đã bài tiết ra không còn một mảnh, lúc Quân Vô Tà điều trị xuống, tri giác trên chân hần đã hoàn toàn khôi phục, trước đó một thời gian, đã bắt đầu chống gậy, thử đi đường.

Tuy rằng hành động vẫn là có chút cố hết sức, nhưng nếu so với trước đây, đã tốt hơn rất nhiều.

"Đã tốt hơn rất nhiều, ta cảm thấy không cần đến nửa năm, ta liền có thể khỏi hần." Trên mặt Quân Khanh tươi cười nở rộ, trong khoảng thời gian này, là thời gian hần vui sướng nhất trong mười năm qua.

"Vạn sự không thể nóng vội, thậm chí nếu đang khôi phục rất tốt chúng ta cũng không thể làm quá sức, nếu không tất cả đều trở nên vô nghĩa." Quân Vô Tà dặn dò nói, Quân Khanh cũng là một nhân vật tàn nhẫn.

Đừng nhìn hần lớn lên lịch sự văn nhã, chính là khôi sự làm gì, đó là tương đương tàn nhẫn, điểm này ở hần trong ngày thường nếu để ý liền có thể nhìn ra. Mỗi một ngày Quân Khanh luôn luyện tập đến kiệt sức, mới bằng lòng dừng tay, rất nhiều lần hần đều là cả người đổ xuống bị Long Kỳ ôm trở về trong phòng, Quân Vô Tà không ít lần phải qua xem xét tình trạng thân thể cho hần.

Phục hồi kiểm tra thời gian dài ngắn, ngày thường cùng người bệnh khác khó thoát không khỏi quan hệ.

Quân Khanh chính là một cái tam lang liễu mạng.

Bị chất nữ nhà mình quở trách, Quân Khanh cũng không cảm thấy có cái gì phải xấu hổ, hần cười khẽ một tiếng, đôi tay để ở phía trên hai chân, đáy mắt tràn đầy hưng phấn, "Vô Tà, ngươi nói tiểu thúc ta đều hiểu, chính là, mười năm..... suốt mười năm qua, ta đang là phế nhân mười năm, hiện giờ rốt cuộc có thể một lần nữa đứng lên, tâm tình này của ta,

thật sự không phải người bình thường có thể thể hiểu."

Mười năm trước, hần từ đám mây ngã xuống son cốc, từ phó soái Thụy Lâm Quân, trở thành một cái phế nhân đi đứng không được.

Mười năm gian nan này, nhiều ít cười nhạo, nhiều ít châm chọc, nhiều ít chửi rủa..... Quân Khanh đã không nhớ rõ, hần vốn đã tuyệt vọng, lại không nghĩ rằng, Quân Vô Tà lại mang cho hần hy vọng.

Long du chỗ nước cạn bị tôm diến, đái hần một bước lên trời ngày, nhất định đem mười năm tới nghẹn khuất, đều đáng trả!

"Coi như ta chưa nói, ta sẽ phân phó Phúc bá mang đến nhiều hơn một ít dược liệu ôn bổ." Quân Vô Tà không phải chưa thấy qua người bệnh cuồng nhiệt như vậy, chẳng qua, thời gian qua, bất luận những người đó vì khôi phục, làm ra sự tình cực đoan cỡ nào, nàng đều lười đi để ý, nàng chỉ phụ trách trị liệu, sau khi trị liệu chết sống cùng nàng không quan hệ.

Nhưng Quân Khanh cùng những người trong quá khứ đó không giống nhau, nàng sẽ không để thân thể hần lại xuất hiện bất luận cái sai lầm gì, chẳng sợ một chút không thích hợp, nàng đều sẽ không để phát sinh xảy ra.

"Vất vả người." Quân Khanh vui mừng nhìn Quân Vô Tà, nếu là nói, thời gian qua, yêu quý của hần đối với Quân Vô Tà chỉ là bởi vì trong thân thể nàng mang huyết mạch Quân gia, như vậy hiện tại, hần thật sự là thật tâm thích cái tiểu chất nữ này.

Hần muốn sớm ngày khôi phục, vì phụ thân cùng Vô Tà, khởi tạo cho Quân gia một mảnh trời riêng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tiệc mừng thọ (3)

"Sự tình gia gia nói, sư phụ cũng đã nghĩ tới, hần cũng đã đem đồ vật cho ta, ngày mai ta liền sẽ để tiểu thúc dùng nó. Đến lúc đó tiểu thúc bất luận là thoát nhìn ngoài mặt, hay là xem trên mạch tượng, đều giống như là không còn sống được lâu nữa, nhưng trên thực tế sẽ không có bất luận cái gì ảnh hưởng đến." Quân Vô Tà lúc này mới trả lời vấn đề của Quân Tiễn, điều Quân Tiễn nghĩ đến, nàng cũng đã sớm nghĩ tới, không chỉ là vì sinh thân của Thái tử, liên tính là ngày thường, Quân Vô Tà cũng vì Quân Khanh chuẩn bị an bài tương tự, phòng ngừa bất luận tình huống gì đột phát xảy ra.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh đối sư phụ Quân Vô Tà càng thêm tò mò, này rốt cuộc là tài năng bao nhiêu, mọi chuyện thế nhưng đều chuẩn bị chu toàn như thế?

Càng khó tin chính là, vị kia cao nhân, thật sự là có tâm giúp Quân gia bọn hần.

Trong khoảng thời gian điều dưỡng này, không chỉ có giúp Quân Khanh lấy lại đôi chân, còn giúp thân thể Quân Tiễn trở nên càng thêm cường tráng, không còn nhìn thấy lão thái, ánh mắt anh khí, giống như hần tướng năm đó giết địch vô số.

"Sư phụ người, hần đối với Quân gia có đại ân." Quân Tiễn cảm thán một tiếng, giúp Quân gia nhiều như vậy, vị cao nhân kia lại trước sau không chịu lộ diện, cũng chưa từng đưa ra bất luận cái yêu cầu gì, thật sự là quý nhân của Quân gia bọn họ.

"Hần không thêm để ý." Quân Vô Tà rũ xuống mi mắt, giờ tay vuốt ve Miêu nhi trong lòng ngực.

Nàng hiện tại có thể làm, chính là giúp Quân Tiễn cùng Quân Khanh trở nên càng cường đại hơn, nhưng như thế này còn chưa đủ, nàng muốn, là chính mình cũng trở nên càng cường đại hơn, cường đại đến, làm địch nhân của Quân gia, đều từ trên đời này hỏi phi yên diệt.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh. Ngày thứ hai, màn đêm buông xuống, trong hoàng thành xa hoa nhất xe ngựa đều chạy đến trước đại môn hoàng cung, những vị quyền cao chức trọng của Thích Quốc, đều hội tụ tại đây, bọn họ mang theo trân bảo, vì chúc mừng sinh thần đương kim Thái tử mà đến.

Xe ngựa Quân gia, gấp phải xe ngựa Ngô Vương ở cửa thành.

Long Kỳ ngồi ở ngoài xe ngựa, mắt lạnh nhìn xe ngựa xa hoa đang tiến lên vượt qua bên cạnh.

Xe ngựa Ngô Vương hết sức xa hoa, thủy tinh treo trên đỉnh xe phát ra tiếng leng keng một chuỗi giòn tan.

"Nha? Lân Vương! Thật là trùng hợp." Ngô Vương từ trong xe ngựa nhô đầu ra, mỡ béo trên mặt hiện lên tươi cười đối trá.

Quân Tiễn vén lên bức màn xe ngựa, đối Ngô Vương khẽ gật đầu.

Ngô Vương mắt sắc nhìn thấy trong xe ngựa hai mặt người khác, trên mặt béo phì ý cười càng đậm.

"Tiểu vương gia cùng Vô Tà cũng tới a, thật là náo nhiệt, cũng không biết đi xe một nhọc thế này, thân thể tiểu vương gia có chịu được không? Bất quá Lân Vương yên tâm, lấy quan hệ của hai chúng ta, ta đã sớm đã dặn dò tốt cung nhân, chờ khi tiểu vương gia tới yến hội rồi, lập tức để người hầu hạ tốt nhất, sẽ không làm thân thể tiểu vương gia ăn không tiêu."

"Kia thật là làm phiền." Quân Tiễn ngoài cười nhưng trong không cười đáp một câu, lập tức buông bức màn, ngăn cách gương mặt làm người buồn nôn kia.

"A." Ngô Vương cảm thấy mỹ mãn lùi đầu về.

Bên trong xe ngựa, Quân Vô Tà hơi giương mắt, "Người này là ăn cái vật uế gì vậy?" Miệng thật tiện.

Quân gia phụ tử đã hiểu. Phương thức Quân Vô Tà mắng chửi người trong miệng, lập tức minh bạch ý tứ của nàng.

"Hần là Ngô Vương, không nhiều bán linh lắm, ngày thường bất quá là ý vào huyết mạch trên người của mình thôi. Loại người này mọi chuyện đều hiện ra trên mặt, không dùng đầu óc nhiều, không cần để ý tới. Vô Tà người phải nhớ kỹ, chân chính nguy hiểm, là những cái loại người đó mặt ngoài đối với người cần thận tỉ mỉ, nhưng ở sau lưng thọc dao nhỏ, cũng là tàn nhẫn nhất." Quân Khanh mở miệng, hần có chút lo lắng cho Quân Vô Tà, nàng rốt cuộc vẫn còn nhỏ, đối với nhân tình thế thái còn chưa đủ sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Lâm Uyên Điện (1)

"Cầu cần người, không gọi." Quân Vô Tà không chút để ý nói, tay vuốt bộ lông mượt mà của Miêu nhi trong lòng ngực.

Muốn sau lưng thọc dao nhỏ, đôi phương cũng phải nhìn xem năng có cho cơ hội hay không.

Kiếp trước, Quân Vô Tà chỉ biết đem phía sau lưng giao cho một người, mà một đời này, trừ bỏ Quân gia phụ tử, năng sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội như vậy.

Thấy Quân Vô Tà minh bạch ý tứ của mình, Quân Khanh cười một tiếng.

Có đôi khi hắn cảm thấy, chính tiểu chất nữ của mình, trưởng thành quá nhanh.

Tâm trí năng, phảng phất trong một đêm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, may mắn chính là, đây là một loại biến hoá tốt.

Lục tục có xe ngựa tiến vào hoàng thành, tiệc mừng thọ của Thái tử, toàn bộ bên trong hoàng thành giăng đèn kết hoa, hi khí dương dương.

Xe ngựa Quân gia ngừng lại trước hai cánh cửa cung, xe ngựa cùng tùy tùng đi cùng đều phải ở tại chỗ này, không được tiến vào Lâm Uyên Điện của Thái tử, Quân gia ba người xuống xe.

Long Kỳ đem xe lẫn của Quân Khanh xuống dưới, lại đem Quân Khanh đặt trên xe lẫn, lấy một tấm vải mỏng phủ lên trên đùi hắn.

Tổ tôn tam đại Quân gia xuất hiện, tức khắc khiến cho ở hai đạo môn một mảnh chú mục, toàn bộ vương công đại thần đều đem tầm mắt chuyển dời đến trên người ba vị này.

Quân Tiển như cũ chỉ giống như mảnh hổ chấp tối, trên mặt tuy rằng để lại dấu vết năm tháng, nhưng mắt sáng như đuốc, làm người không dám khinh thường. Đi theo bên người Quân Tiển là tiểu nữ hài, có một trang dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, năng còn chưa hoàn toàn nảy nở, cũng đã mỹ diệu vô song, nếu là chờ năng thành nhân, ai cũng không thể đoán trước tiểu nha đầu này rốt cuộc có thể họa thủy tới trình độ nào.

Nếu này đây tướng mạo mà nói, toàn bộ Thích Quốc, cũng tìm không ra mấy cái, có thể cùng nha đầu Quân gia so sánh, chính là dưới mỹ mạo động lòng người, tính tình lại là làm người không dám khen tặng.

Quân Vô Tà ác danh, chính là mọi người bên trong bên ngoài hoàng thành đều biết. Không ai dám đem năng xem như tiểu bạch thỏ thuần lương.

Mà, ba người bên trong, làm người để ý nhất, lại là nam tử thanh tú kia ngồi ở trên xe lẫn.

Hắn an tĩnh ngồi, trên khuôn mặt tái nhợt không có nửa điểm huyết sắc, thân mình tuấn đỉnh, phía sau lưng có chút miễn cưỡng dựa vào trên xe lẫn, hô hấp hỗn loạn, làm người nghe hãi hùng khiếp vía.

Mọi người đều biết, khoảng thời gian trước Quân Khanh độc phát nguy hiểm, vốn tưởng rằng hắn kia thân mình chịu không được mấy ngày liền phải quy thiên, chính là chậm chạp không có nghe được tin tức của Lâm Vương phủ. Hôm nay thấy dáng vẻ này của Quân Khanh, trong lòng mọi người hiểu rõ, xem bộ dáng nửa sống nửa chết của Quân Khanh kia, chỉ sợ cũng sống không lâu nữa. Đánh giá có thể sống đến bây giờ, đều là nhờ Quân Tiển tập hợp vô số dược liệu trân quý. Bất quá nhìn thấy Quân Khanh như vậy, hắn là cũng thờ không được bao nhiêu lâu.

Lại thấy bộ dáng Quân Tiển mang một bộ tâm sự nặng nề, mọi người cũng liền cảm thấy sự thật chính là như thế.

Có vài đại thần còn tiến lên quan tâm vài câu, khuyên Quân Tiển giải sầu, tỏ vẻ chính mình đối Quân Khanh quan tâm, cùng đối Quân Tiển đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Quân Tiển khuôn mặt u sầu đầy mặt ứng phó được vài câu, bọn họ cũng liền rời đi.

Đọc theo đường đi, Quân gia phụ tử diễn kịch rất vất vả, nhưng thật ra Quân Vô Tà cực kỳ bị mọi người hoàn toàn xem nhẹ.

Nếu so sánh với ngày chết của Quân Khanh, Quân Vô Tà bị Mặc Huyền Phi vứt bỏ, căn bản không coi là chuyện gì.

Dù sao Quân gia liền phải đổ, cái nha đầu ngang ngược này, cũng đắc ý không được bao lâu, không phải hiện giờ gặp năng cũng không còn kiêu ngạo của ngày xưa sao?

Bất luận trên mặt như thế nào, trong lòng mọi người phần lớn đều là đang chê cười Quân gia.

Quân gia cảm quyền lâu ngày, nổi bật áp quá mọi người, cũng nên để cho bọn họ nhìn xem Quân gia thất thế.

Qua hai đạo môn, các cung nhân liền dẫn chư vị đại thần tiến vào yến hội trong Lâm Uyên Điện

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lâm Uyên Điện (2)

Tiệc mừng thọ của Thái tử, thánh thượng rất là coi trọng, Lâm Uyên Điện là tẩm cung của Thái tử, hiện giờ đại điện đã được đưa ra làm yến hội, nhìn Lâm Uyên Điện các nơi trưng

bày xa hoa, lại nhìn nhìn trình độ yến hội xa hoa này không ít người đều âm thầm tặc lưỡi.

Này một đêm tiệc mừng thọ của Thái tử, vung hết bao nhiêu vàng?

Quân Vô Tà đẩy Quân Khanh trên xe lăn, đi theo phía sau Quân Tiễn vào Lâm Uyên Điện, khi qua đi, thân xác này lúc trước còn chưa đổi chủ, nguyên chủ đã từng đi theo Quân Tiễn tới đây một lần, cũng là tham gia tiệc mừng thọ Thái tử, cũng là một lần kia, làm nguyên chủ gặp tốt mã đề cùi Mặc Huyền Phi, trát một đầu đi vào.

"Thái tử cũng không dễ dàng gì." Quân Vô Tà nhìn bố trí khắp nơi, thỉnh linh toát ra một câu.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh thần sắc hơi đổi.

Quân Khanh còn muốn nói gì đó, Quân Tiễn lại bỗng nhiên nói: "Vô Tà, ngươi vì sao lại nghĩ như vậy?"

Quân Vô Tà nói: "Nếu là thánh thượng thật sự yêu thích Thái tử này, tự nhiên sẽ ở trước người vì hắn tạo ra một bộ hình tượng hiền năng khiêm tốn, nhưng hiện tại ta nhìn đến, lại không phải như vậy."

"Lâm Uyên Điện xa hoa như vậy, một cái tiệc mừng thọ phổ trương lãng phí đến loại tình trạng này, lại mở tâm cung của Thái tử, này không phải để tất cả mọi người thấy Thái tử xa hoa lãng phí cỡ nào sao?" Quân Vô Tà nghiêng đầu, cảnh tượng phồn hoa tựa cảnh này ở trong mắt nàng lại là một loại gông xiềng.

Quân Tiễn mở to hai mắt, hắn không nghĩ tới, Quân Vô Tà nhỏ tuổi, thế nhưng có thể nhìn thấu ảo diệu trong đó.

Quân Tiễn nhìn thoáng qua cung nhân đi ở đằng trước, dùng thanh âm chỉ có ba người bọn họ có thể nghe được nói: "Đương kim Thái tử, là Hoàng Hậu sinh ra, Hoàng Hậu gia mẫu, thế lực cực đại, lúc trước nàng có thể ngồi trên vị trí Hoàng Hậu, đúng là bởi vì duyên cớ gia mẫu của nàng. Chẳng qua mấy năm trước, Hoàng Hậu chết bệnh, gia mẫu nàng cũng có tai họa bất ngờ, thế lực không lớn bằng trước."

Quân Tiễn nói, giọng nhỏ dần.

Quân Vô Tà lại nghe minh bạch, cảm tình này Thái tử có thể đang là Thái tử, tất cả đều là dựa vào nhà ngoại hắn, mà đều không phải là được đương kim thánh thượng coi trọng, hiện giờ chỗ dựa của Thái tử đã rơi dài, từ cách hoàng đế đối xử an bài với Thái tử, sợ là đã sớm không hài lòng đối với cái Thái tử này.

Nói đến, tình cảnh của Thái tử này hiện giờ, nhưng thật ra cùng Lân Vương phủ bọn họ có chút tương tự.

Không có chỗ dựa cường đại, phía trước không được hoàng đế trọng dụng, rốt cuộc nổi lên hai lòng.

Chẳng qua, tâm tư hoàng đế này thâm trầm, làm việc đều phải làm tích thủy bất lậu, liên tính là muốn phế Thái tử, nhưng cũng làm như sùng ái nhi tử nhiều như nhau.

"Thánh thượng chân chính hướng vào chính là ai?" Quân Vô Tà nhẹ giọng hỏi.

Quân Tiễn mặt lạnh vài phần, "Nhị hoàng tử."

Quân Vô Tà tức khắc liền minh bạch, khó trách Mặc Huyền Phi này tích cực theo đuổi Bạch Vân Tiên như vậy, lấy thân phận của Bạch Vân Tiên, nếu là xứng với Thái tử tự nhiên là không thể tốt hơn. Nhưng cố tình cùng tên cận kề Mặc Huyền Phi kia kết thành đôi, phương diện này có thể có hoàng đế quật gió thêm củi, xem một loạt cách làm của hoàng đế này, còn không phải là muốn phế đi Thái tử, lập Mặc Huyền Phi làm trữ quân?

"Có mắt không trông." Quân Vô Tà cười lạnh một tiếng.

Tuy rằng không biết tính tình vị Thái tử kia như thế nào, nhưng Mặc Huyền Phi ở trong cảm nhận của Quân Vô Tà, liền như cục đá trong hồ phân xú(thúi) giống nhau.

Liên tính là một đồng ****, so với Mặc Huyền Phi rất hợp.

Quân Tiễn cười một tiếng, tiểu nha đầu này không nói nhiều lời lắm, nhưng mở cái miệng nhỏ lại là tương đương độc.

Các đại thần đều đã đến đông đủ, ở trong đại điện Lâm Uyên Điện ngồi xuống.

Hoàng đế sớm đã tọa trấn trong đại điện, quay đầu ngồi đối diện ở bên tay phải hắn là một người thiếu niên tuấn mỹ thấp giọng nói cái gì này đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lâm Uyên Điện (3)

Thiếu niên kia lớn lên cực kỳ đẹp, cùng Mặc Huyền Phi nhưng thật ra có vài phần tương tự, chỉ là một phần ánh mắt có điểm không kèm chế được, thời điểm hoàng đế cùng hắn nói chuyện, lông mày của hắn cũng là nhíu chặt. Người mặc cẩm y màu bạc, nhưng vạt áo lại hơi rộng mở, lộ ra bên trong áo lót trắng như tuyết, so sánh với đại yến này phía trên người quần áo chỉnh tề (*của mọi người*), hiện lên ý tùy lược (*ý là Thái tử ăn mặc đơn giản, tùy hứng*).

Dáng ngồi của hắn nhân từ, trong tay nắm chén rượu lưu li, yến hội còn chưa bắt đầu, cũng đã uống không ít, đôi mắt hắn hiện lên mê ly, nhưng vẫn có tia sắc bén.

Ánh mắt đầu tiên, Quân Vô Tà cảm thấy Thái tử này có chút không thích hợp, nàng không nói gì thêm, chỉ là ở chính vị trí của mình ngồi xuống.

Ở một bên sườn khác của hoàng đế, Mặc Huyền Phi ngồi ngay ngắn ở đó, so sánh cùng quần áo không chỉnh tề của Thái tử, trên khóe môi treo lên nụ cười nhạt làm Mặc Huyền Phi khí chất lập tức tăng lên. Bạch Vân Tiên một thân bạch y ngồi ở bên người hắn, khí chất phiêu nhiên, hai người cùng nhau ngồi dựa, tựa như Kim Đồng Ngọc Nữ, rất tương xứng.

Cũng không biết là cố ý hay là vô tâm, vị trí của Thái tử cùng vị trí của Mặc Huyền Phi vừa vặn là ở ngay hai bên tả hữu của hoàng thượng, từ hai sườn đại điện nhìn lại, hình thành cực kỳ đối lập.

Trong điện đàn sáo âm nhạc vang lên, hoàng đế nâng chén mời chúng thần đối ẩm, Mặc Huyền Phi thuận theo đứng dậy, mở miệng đó là đối huỳnh trưởng chúc mừng cùng đối mọi người lòng biết ơn, một phen xuống dưới, đem theo thái độ kính cẩn nghe, suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng thật ra đêm nay vai chính chính quy, Thái tử —— Mặc Thiên Uyên, vẫn luôn ngồi ở trên vị trí, buồn không hề răng nhìn phụ thân cùng đệ đệ diễn.

"Thiên Uyên, hôm nay sinh nhật ngươi, nhớ lúc ngươi mới sinh ra thật là muôn phần hưng hiềm, nếu không có tiểu vương gia Quân Cố cứu giúp, mẫu hậu ngươi cùng ngươi đã có thể nguy hiểm. Hôm nay Lân Vương cùng Quân Khanh tiểu vương gia, còn có Vô Tà đều tới, ngươi cũng mượn cơ hội kính bọn họ một ly." Hoàng đế cười quay đầu đối Mặc Thiên Uyên vẫn luôn không có hề răng dạn dò vài câu.

Mặc Thiên Uyên nhăn mày càng sâu, hần suy nghĩ một hồi lâu, bưng chén rượu đứng dậy, bước đi có chút không vững, tựa hồ đã say.

Bộ dáng kia, xem đến không ít đại thần âm thầm lắc đầu.

Trừ quân ngu ngốc như thế, thật sự làm người không xem trọng.

Mặc Thiên Uyên bước chân không vững đi đến trước bàn ba người tỏ tôn Quân gia, đôi tay nắm chén rượu, "Đa tạ Lân Vương phủ ân cứu mạng." Nói xong, còn không đợi Quân Tiên đáp lại, hần đã đột nhiên ngửa đầu, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

Động tác của hần có chút mãnh, thần ảnh không tránh khỏi hốt hoảng một chút, chột ngã về phía trước bàn.

Quân Tiên tay mất lực đem hần nâng dậy, ập vào trước mặt mùi rượu dày đặc, làm Quân Tiên âm thầm thở dài.

"Xin lỗi." Mặc Thiên Uyên đứng thẳng thân mình, chau mày, đỡ đầu nói hai câu, liền xoay người trở về, từ đó về sau lại không có bất luận cái thanh âm gì.

Quân Vô Tà âm thầm nhìn Mặc Thiên Uyên, đen nhánh con ngươi hơi hiện lên một tia tìm kiếm.

"Miêu!" Mèo kêu mừng rỡ từ dưới ống tay áo của Quân Vô Tà truyền đến.

Lúc trước khi tiến vào Lâm Uyên Điện, Quân Vô Tà đem mèo đen giấu ở trong tay áo to rộng, cũng may mèo đen thể tích rất nhỏ, không người phát giác.

Chủ nhân, người nọ trên người có cái gì đó!

Tiểu hắc miêu khứu giác không phải người bình thường có thể so, trên người Mặc Thiên Uyên một thân mùi rượu, nó ngửi thấy được một ít đồ không tốt.

"Ân." Quân Vô Tà án binh bất động ngồi ở tại chỗ, khứu giác nâng sờ đi so người bình thường nhanh nhạy, là bởi vì năng cùng tiểu hắc miêu linh hồn tương hệ, đây vốn là cách làm của người ở nơi kiếp trước, lại làm khứu giác của nàng tăng lên vài lần, tuy rằng còn so không được với cái mũi linh của tiểu hắc miêu, nhưng cũng đã có thể ngửi ra khí vị mà người bình thường ngửi không đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lâm Uyên Điện (4)

Khoảnh khắc Mặc Thiên Uyên ngã xuống, nằm ở trên người hần ngửi thấy được một cổ mùi hoa nhàn nhạt, mùi hoa kia nàng rất là quen thuộc, ở phía trước một đồi, có một loại hoa sau khi luyện chế có thể lấy ra, làm người bị lạc tâm trí gọi là thuốc phiện, ăn cái loại thuốc phiện này trên người liền sẽ mang theo như có như không mùi hoa loại này.

Cái loại thuốc phiện này sau khi dùng sẽ làm người tiến vào phiêu phiêu dục tiên quên hết tất cả trạng thái, nếu là dùng thường xuyên có thể thay đổi tâm trí một người, người thông minh tuyệt đỉnh, ăn đồ vật kia, cũng sẽ ở trong thời gian rất ngắn biến thành một cái phế vật, thuốc phiện kia tổn hại không chỉ là thần kinh con người, càng là sẽ ăn mòn lục phủ ngũ tạng con người. Hơn nữa, thuốc phiện kia lấy đỉnh một lần liền sẽ nghiện, nếu là không đúng hạn dùng tiếp, liền như trăm kiến xuyên tim khó chịu, cũng sẽ làm tính tình con người đại biến.

Quân Vô Tà không nghĩ tới, ở thế giới này, cư nhiên cũng sẽ có loại đồ vật hại người này, càng làm cho nàng kinh ngạc chính là cổ mùi hương này, thế nhưng sẽ xuất hiện ở trên người Thái tử Thích Quốc!

Nhìn trạng thái Mặc Thiên Uyên bước đi mơ hồ, chỉ sợ không phải bởi vì duyên có uống rượu quá liều, hần bực bội chỉ sợ cũng cùng mùi hoa kia có quan hệ.

"Thời gian dùng, không ngắn a." Quân Vô Tà sờ sờ cằm, lấy kinh nghiệm của nàng xem tới, Mặc Thiên Uyên ăn cái loại hoa này xem ra, ít nhất cũng có mấy năm thời gian, mấy năm dùng, sớm đã làm hần không chống đỡ được lâu nữa, nếu là tiếp tục dùng, phỏng chừng nhiều nhất là hai năm, hần sẽ chết.

Mặc Thiên Uyên có chết hay không, đối với Quân Vô Tà mà nói, cũng không có cái gì khác nhau.

Chính là, Mặc Thiên Uyên vừa chết, hoàng đế liền có thể danh chính ngôn thuận để Mặc Huyền Phi trở thành Thái tử.

Này cũng không phải là Quân Vô Tà vui vẻ mà nhìn đến.

"Người này, còn không thể chết được." Quân Vô Tà nheo nheo mắt, Mặc Thiên Uyên xuất hiện, có lẽ là một cái cơ hội tuyệt hảo, một cái Thái tử tứ cố vô thân, nếu là sử dụng thích đáng, có lẽ sẽ thay đổi kết cục của Thích Quốc.

Phàm là sự tình có thể làm địch nhân không thoải mái, Quân Vô Tà đều không ngại đi cầm một tay.

"Gia gia, phụ thân đã cứu mệnh Thái tử?" Quân Vô Tà bất động thanh sắc hỏi.

"Kia đều là sự tình đã lâu về trước, phụ thân ngươi lúc ấy mới vừa tiếp nhận Thụy Lân Quân không lâu, Thái tử năm ấy vừa mới sinh ra, Hoàng Hậu mang theo hần đi gặp gia mẫu, nửa đường lại gặp bọn cướp, vừa vặn gặp phụ thân ngươi, liền cứu hần." Quân Tiên thuận miệng nói, "Mặc Thiên Uyên vốn là tính tình không tồi, chính là mấy năm nay cũng không

biết làm sao tính tình đại biến, nếu là hắc có thể trở thành quân vương Thích Quốc, có lẽ Quân gia chúng ta, cũng không cần lo lắng hải hùng như vậy." Quân Tiên thờ dài, xem trọng duy nhất một cái trừ quân, hiện giờ cũng là tràn ngập nguy cơ.

Quân gia phụ tử cứu người quá nhiều, việc này cũng liền không nhiều lời.

Quân Vô Tà neho neho mắt, ánh mắt dừng ở trên người Mặc Thiên Uyên.

Từ trong trí nhớ thân xác nguyên chủ này, nàng chỉ có thể tìm được một điểm nhỏ nghe đồn về Mặc Thiên Uyên, Mặc Thiên Uyên so với Mặc Huyền Phi sinh ra sớm nửa năm, là trưởng tử của hoàng đế, vừa sinh ra liền được phong làm Thái tử. Khi Mặc Thiên Uyên tuổi còn nhỏ, dân gian thường có nghe đồn về hắc, thiên tư thông minh, khiếm thuận có lẽ, không kiêu không ngạo, đông đảo từ ca ngợi, đều nằm ở trên người Mặc Thiên Uyên, lúc ấy hoàng đế liền đối Mặc Thiên Uyên thập phần sủng ái, Mặc Thiên Uyên ở dân gian tiếng nói cũng rất cao.

Mà hết thấy này, có một cái tiền đề.

Đó chính là, gia mẫu Hoàng Hậu còn chưa bị thất thế, Hoàng Hậu như cũ chương quân hậu cung.

Năm đó Hoàng Hậu chết bệnh, cả nước bi thương, Mặc Thiên Uyên bệnh nặng một thời gian, kia bệnh một cái chính là lâu ba tháng, đợi cho hắc lành bệnh, tính tình lại đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từ đây cũng chưa bao giờ nhìn tới hiền quân, biến thành hôn quân tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lâm Uyên Điện (5)

"Quân Khanh hôm nay cũng tới, thân mình có tốt hơn chút nào không?" Hoàng đế mang theo tươi cười ôn hòa nhìn Quân Khanh.

Quân Khanh sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên xe lăn, muốn mở miệng, chính là vừa mới há mồm, hơi thở liền rối loạn, kính một cái thờ dốc, giống như là có người bóp cổ hắc vậy.

Sắc mặt Hoàng đế lập tức biến đổi, chặn lại nói: "Ngự y! Mau đi xem một chút."

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, hai ngự y đứng hầu một bên, lập tức tiến đến xem xét tình huống cho Quân Khanh.

Quân Khanh toàn bộ quá trình đều là hơi thở mỏng manh, sắc mặt trắng bệch.

Quân Vô Tà yên lặng uống trà, vẫn nhìn hai gã ngự y kia xem xét mạch tượng của Quân Khanh.

Tiểu thúc nhưng thật ra rất thông minh, từ khi hoàng đế làm hắc phải tới nơi này, vì chính là muốn xem xét tình trạng của hắc, hoàng đế lúc này mới vừa mở miệng, hắc lập tức liền cho một cái cơ hội như vậy.

Tình trạng của Quân Khanh không hề có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, trong người sớm đã không trụ nổi, bọn họ vuốt mạch tượng tay đều run lên, mạch tượng của Quân tiểu vương gia này, căn bản là của người sắp chết, chỉ còn lại có nửa mạng.

Sau khi hai gã ngự y lập lại kiểm tra, thần sắc ngưng trọng, "Vi thần vô năng, không thể giúp tiểu vương gia hóa giải ốm đau này, còn thỉnh tiểu vương gia sinh dưỡng tốt, ngàn vạn không thể lao tâm hao tổn tinh thần." Hai vị ngự y nói hàm súc, chính là bên trong đại điện lại có mấy cái ngốc tử.

Hai ngự y đều bó tay không có biện pháp, hiện tại trên cơ bản có thể khẳng định, Quân Khanh chết chắc rồi.

Mọi người mặt ngoài tiếc hận không thôi, trong tâm lại là có các bất đồng.

"Cho người chuẩn bị chút canh sâm mang tới." Hoàng đế than nhẹ một hơi, cực kỳ giống mình quân bắt đắc đi, hắc lại nhìn về phía Quân Tiên nói: "Nếu là có cái yêu cầu gì, cứ việc mở miệng. Vân Tiên hôm nay ở đây, không bằng để vân tiên vì Quân Khanh xem xét một phen?"

Quân Tiên đứng dậy, cung kính nói: "Lâm phiên thánh thượng lao tâm, vi thần tạ ơn thánh thượng!"

Hoàng đế khẽ gật đầu, Bạch Vân Tiên ngồi ở bên người Mặc Huyền Phi đứng dậy, vì Quân Khanh xem xét mạch tượng.

Quân Vô Tà chống cằm, nhìn Bạch Vân Tiên yếu điệu mà đến, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo.

"Miêu."

Lão bất tử này thật ghê tởm, nếu thật là muốn cứu tiểu thúc, sớm nên để Bạch Vân Tiên lại đây, hiện tại mới để người tới xem, có rắm dùng. Tiểu hắc miêu khó chịu hừ hừ, bởi vì Quân Vô Tà đem Quân gia phụ tử trở thành người nhà, tiểu hắc miêu đương nhiên càng theo cùng chủ tử.

"Nàng không phải tới xem tiểu thúc ta còn có thể cứu chữa hay không, mà là tới xem, tiểu thúc ta có hay không thật sự sắp chết." Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, hoàng đế này tự cho mình là thủ đoạn cao minh, kỳ thật ngu xuẩn không có thuốc chữa.

Muốn dùng Bạch Vân Tiên tới xác định sinh tử của Quân Khanh? Hắc thật sự là xem trọng nữ nhân kia.

Đệ tử tông chủ Khuyên Vân Tông? Ở trong mắt nàng, bất quá là cái đề chề cười.

Bạch Vân Tiên bung một gương mặt thanh cao cao ngạo, thời điểm vì Quân Khanh bắt mạch, có chuyện lạ là dùng một tấm sa mỏng để trên chỗ cổ tay Quân Khanh, sau đó ngón tay nhẹ nhàng đáp lên.

Quân Tiên buồn không hề hề rằng nhìn sườn mặt Bạch Vân Tiên, trong lòng có chút khản trương.

Bạch Vân Tiên rốt cuộc không phải là đại phu bình thường, địa vị của Khuynh Vân Tông tại nơi đó, Quân Tiền thật sự không có nắm chắc, không bị Bạch Vân Tiên nhìn ra Quân Khanh có thân thể dị thường.

Trong lòng có chút bất an, Quân Tiền theo bản năng nhìn về phía Quân Vô Tà, lại thấy cháu gái nhà mình mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, căn bản lui nhìn chỉ liếc mắt Bạch Vân Tiên một cái.

Quân Vô Tà bình tĩnh, làm Quân Tiền thoáng an tâm.

Một lát sau, Bạch Vân Tiên lúc này mới đứng thẳng thân mình, trên gương mặt thanh cao kia không mang theo một tia ý cười, "Ngự y chẩn bệnh không có sai, năm đó sư phụ ta đã cố gắng hết sức, cũng không thể đem dư độc trong cơ thể Quân tiểu vương gia thanh trừ, thế gian này chỉ sợ không người có thể giải trừ độc này." Bạch Vân Tiên nói xong, cao ngạo ở trong đại điện đưa mắt quét một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Lâm Uyên Điện (6)

Ngay cả tông chủ Khuynh Vân Tông đều giải không được độc, thiên hạ thế gian này còn có ai có thể giải?

Bạch Vân Tiên nói, làm tăng đá lớn trong lòng hoàng đế hạ xuống.

Quân Tiền sắc mặt tái nhợt quay qua tạ ơn, lại ngồi ngay ngắn trên vị trí của mình, có người mắt sắc, chú ý tới, tay Quân Tiền đang nắm chén rượu đã bắt đầu ần ần phát run.

Xem ra Quân Khanh này sẽ là thật không thể cứu, nhìn đến Quân Tiền tay đều run lên.

Tay Quân Tiền xác thật run lên, nhưng hẳn đều không phải là bị thương muốn chết, mà là vất vả nhẫn nhịn cười.

Nếu không phải thời điểm không đúng, hẳn hẳn không thể lập tức nhảy ra nói cho người nơi này, độc trên người con của hắn đã sớm đã bị hắn cháu gái thanh trừ không còn một mảnh, đừng nói uy hiếp tánh mạng, lại còn không lâu nữa con của hắn còn có thể bước đi như bay! Còn Khuynh Vân Tông đâu! Căn bản là ****!

Cháu gái hắn chỉ cần sư phụ nâng chỉ đạo xuống liền có thể đem độc trong cơ thể Quân Khanh thanh trừ không còn một mảnh, Bạch Vân Tiên này thế nhưng còn không biết xấu hổ nói ra, độc sư phụ nâng giải không được, thiên hạ thế gian này liền không ai có thể giải!

Nguyên bản Quân Tiền đối Khuynh Vân Tông vẫn là thập phần ngưỡng mộ, nhưng từ sau khi Quân Vô Tà bình tĩnh điều trị độc trên người Quân Khanh mà ngay cả tông chủ Khuynh Vân Tông đều trị không được, hẳn đối với thánh địa y được trong lời đồn, đã khịt mũi coi thường.

Còn không bằng Vô Tà nhà hắn, thế nhưng cũng không biết xấu hổ tự xưng là thiên hạ đệ nhất!

Trong đại điện Quân Tiền đem phản ứng của mọi người thu hết ở đáy mắt, âm thầm thề, sau này ngày Quân gia quật khởi, nhất định làm đàn gia hóa vui sướng khi người gặp nạn đẹp đi.

Đến nỗi hiện tại, hắn như cũ sắm vai một cái lão nhân cực kỳ bi thương.

Quân Vô Tà âm thầm vì kỹ thuật diễn của gia gia cùng tiểu thúc nhà mình điểm ba mươi hai cái tán.

Bạch Vân Tiên hoàn thành nhiệm vụ, trở lại ngồi bên người Mặc Huyền Phi, Mặc Huyền Phi một khắc không ngừng hỏi han ân cần, "Vân Tiên vất vả người."

Bạch Vân Tiên cười nhạt.

"Thật là từ xưa phong lưu ra thiếu niên, hoàng đế, người đối Bạch cô nương thật là tinh thâm ý trọng a." Mặc Thiên Uyên vẫn luôn không hề mở miệng đột nhiên lên tiếng, con người sắc bén nhìn chăm chăm Mặc Huyền Phi.

"Đại ca nói đùa." Mặc Huyền Phi không biết Mặc Thiên Uyên vì sao đột nhiên khen mình như vậy.

"Không dám, chỉ là không biết hoàng đế người phong lưu có phải hay không có điểm quá mức, có mới nói cũ cũng không phải là phong phạm hoàng gia ta, người hiện giờ ở chỗ này cùng Bạch cô nương ân ái như vậy, có từng nghĩ tới cảm thụ của người khác?" Mặc Thiên Uyên cười lạnh nói.

Mặc Huyền Phi trên mặt cứng đờ.

Ngốc tử cũng biết Mặc Thiên Uyên nói là có ý tứ gì, ánh mắt mọi người đều theo bản năng chuyển dời đến trên người Quân Vô Tà vẫn luôn bị mọi người xem nhẹ.

Vị nữ thổ phi trong hoàng thành này, hôm nay nhưng thật ra an tĩnh có chút dị thường, nếu không phải Mặc Thiên Uyên mở miệng, mọi người chỉ sợ đã quên mất nàng tồn tại.

Mặc Huyền Phi cùng Quân Vô Tà phía trước là có hôn ước trong người, chính là từ sau khi Bạch Vân Tiên đi vào hoàng thành, Mặc Huyền Phi liền không có tâm tư bởi Quân Vô Tà chu toàn, còn không lâu trước đó, giải trừ hôn ước cùng Quân Vô Tà.

Một chuyện hai người giải trừ hôn ước, ở bên trong ngoài hoàng thành nháo đến ồn ào huyền ảo. Ngay thời điểm lúc tất cả mọi người chờ nữ thổ phi Quân gia bạo tẩu nháo sự, Quân Vô Tà lại đột nhiên trở nên yên tĩnh, như chưa bao giờ xuất hiện qua bất luận cái gì. Hôm nay vẫn là sau khi xảy ra chuyện đó, mọi người lần đầu tiên nhìn thấy Quân Vô Tà.

Tuy rằng vẫn là khuôn mặt kia, nhưng không biết vì cái gì, bọn họ tổng cảm thấy Quân Vô Tà cùng trước kia có chút bất đồng.

Dung mạo của Quân Vô Tà ở Thích Quốc đó là số một số hai, làm người sợ hãi vẫn luôn là nàng ngang ngược kiêu căng, Quân Vô Tà lẳng lẳng ngồi ở một góc, phẳng phất như bị thay đổi thành một người khác giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thái tử (1)

Nàng liền lẳng lặng ngồi như vậy, hai tròng mắt buông xuống, trong đôi mắt không có bất luận bóng dáng một người nào, phảng phất bên trong đại điện ồn ào này cùng nàng đều không quan hệ, nàng chỉ sống ở chính thế giới của mình.

Thanh lệ, xuất trần, cao ngạo.....

Từ ngữ này vốn nên là được đặt ở trên người Bạch Vân Tiên, hiện giờ lại làm mọi người cảm thấy, càng thích hợp dùng ở trên người Quân Vô Tà.

Đây lui một Quân Vô Tà nôn nóng, tuyệt mỹ làm người kinh diễm, tóc dài xinh đẹp động lòng người, càng hơn Bạch Vân Tiên một bậc, tự nhiên như vậy, làm người không dám tới gần, làm phiền nàng thanh tịnh, chỉ dám đứng xa xa nhìn nàng.

Vuốt lưng tâm mà nói, an tĩnh nhìn lại Quân Vô Tà, bất luận là khí chất hay là mị lực, đều bay lên mười mấy cấp bậc.

Quân Vô Tà cho tới nay đều không quá sôi nổi, làm mọi người cơ hồ xem nhẹ nàng, nhưng lúc sau mọi người chú ý tới, cũng đã bị biến hoá của nàng hấp dẫn.

Nhìn nhìn Quân Vô Tà, lại nhìn nhìn Bạch Vân Tiên.....

Bạch Vân Tiên, tựa hồ cũng không giống hình ảnh trong lòng bọn họ thanh lệ động lòng người như vậy.

Giống như vị trí nữ thần cao lãnh thật sự là Quân Vô Tà, cũng là tới lúc Bạch Vân Tiên phải xuống đài.

"Thiên Uyên người say." Hoàng đế cau mày, không rõ Thái tử ngày thường không nói nhiều lời lắm, hôm nay như thế nào đột nhiên vì Quân Vô Tà xuất đầu, hẳn rõ ràng nhớ rõ, Mặc Thiên Uyên cùng Quân Vô Tà này chỉ là lần thứ hai gặp mặt, hơn nữa khi lần đầu tiên gặp nhau, Mặc Thiên Uyên đối với Quân Vô Tà cũng không có ấn tượng tốt gì.

"Đúng vậy, ta say. Nhi thần không thắng lại rượu, làm phụ hoàng chê cười, xin cho phép nhi thần đi trước nghỉ ngơi." Mặc Thiên Uyên kéo kéo khóe miệng, gượng gạo cười.

"Đi thôi." Hoàng đế trầm giọng nói.

Mặc Thiên Uyên không hề chần chờ, lập tức đứng dậy rồi đi, cung nhân giới tay muốn tiến đến dìu hắn, hắn bực mình nói: "Ta còn đi được, ai cũng đừng tới phiền ta."

Cách Thái tử phát tay áo bỏ đi, lại làm mọi người sinh ra bất mãn.

Quân Vô Tà nhìn bóng dáng Mặc Thiên Uyên rời đi, trong lúc mọi người đang nâng chén nói chuyện, tiến đến bên người Quân Khanh thấp giọng nói: "Tiểu thúc, ta nghĩ đi ra ngoài một chút."

Quân Khanh sững sốt, cho rằng Quân Vô Tà là bởi vì thương tâm nhìn thấy Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên chi gian ân ái, hẳn khê thờ dài một tiếng nói: "Kia liền đi đi một chút đi, đừng ra khỏi Lâm Uyên Điện, nhanh chút trở về."

"Ân."

"Vô Tà."

"Ân?"

"Mặc Huyền Phi cái loại người này, không xứng với ngươi, ngươi chớ có lại vì loại người này mà thương tâm."

"....." Quân Vô Tà đang bước chân đi ra bỗng nhiên cứng đờ.

Tiểu thúc rốt cuộc là con mắt nào nhìn đến nàng thương tâm vì tên cận bã kia?

Trăng đã lên cao, trong hoa viên hậu viện Lâm Uyên Điện, Mặc Thiên Uyên xách theo bầu rượu ngồi trước bàn đá trong đình hóng gió, khóe môi treo lên nụ cười khổ, cầm bầu rượu một ngụm một ngụm rót xuống, đột nhiên có giọng nói hướng đến.

"Người nếu là muốn sớm chết một chút, không ngại uống nhiều thêm một chút." Thanh âm có chút non nớt mang theo một tia lạnh lẽo, đánh vỡ yên tĩnh trong viện.

Mặc Thiên Uyên kinh ngạc theo tiếng nhìn lại. Ở dưới ánh trăng, một tiểu nữ hài ăn mặc váy sam sắc vàng nhạt, chính trong ngực ôm một con mèo đen đứng ở bụi hoa gần đó. Ánh trăng nhàn nhạt rải lạc ở trên người nàng, đem ngũ quan tinh xảo của nàng làm nổi bật rõ ràng.

"Quân Vô Tà?" Mặc Thiên Uyên gọi lên khóe môi, say khướt nhìn Quân Vô Tà.

"Ta tưởng là ai, là gan của ngươi thật sự là càng lúc càng lớn, cư nhiên dám quở đương kim Thái tử sớm chết?"

Quân Vô Tà hướng đình hóng gió đi tới, hương rượu nhàn nhạt lượn lờ trên người Mặc Thiên Uyên, bước chân nàng dừng lại, cũng không có đi vào đình hóng gió.

"Ta không nói, ngươi cũng sẽ chết, còn nữa..... Thái tử này của ngươi, còn có thể tại vị được bao lâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thái tử (2)

Mặc Thiên Uyên biểu tình đột nhiên biến đổi, hai mắt mê ly trở nên sắc bén dị thường, khí thế bức người không tiếng động lan tràn, nồn nóng cùng ngu ngốc đảo qua trong đại điện, lúc này Mặc Thiên Uyên, như là hắc bào phủ phục trong bóng đêm chờ đợi mục tiêu săn giết.

"Người ở đây nói bậy bạ gì đó." Mặc Thiên Uyên ánh mắt trở nên thập phần nguy hiểm.

Quân Vô Tà không chút để ý vuốt ve mèo đen trong lòng ngực, khoe mắt đều không nâng lên, chỉ là dùng thanh âm trầm ngập lạnh lẽo, lại chui thẳng đến nhân tâm nói: "Có người không nghĩ để người tiếp tục làm Thái tử, hy vọng người sớm chết sớm siêu sinh. Chính người nếu là cũng muốn sớm giải thoát một chút, liền một đầu đâm chết ở chỗ này, đỡ lãng phí thời gian."

Mặc Thiên Uyên khoe miệng hơi run rẩy, hắc vốn dĩ chỉ là cảm thấy Quân Vô Tà có chút ngang ngược vô lý, hiện giờ, lại phải cho nằng thêm một cái danh hiệu độc miệng nữa.

Tiểu nha đầu này, hảo hảo nói chuyện sẽ chết sao?

"Loại lời nói này chó có nói bậy, ta coi như chưa từng nghe qua." Mặc Thiên Uyên nhũn chặt mày xoa xoa ấn đường.

"Nói bậy phải không? Như vậy ta không ngại ở đây nhiều lời một chút, người nếu là còn muốn sống, còn muốn vì mẫu thân cùng nhà ngoại người báo thù, vậy nghĩ cách bảo toàn mệnh của người, bảo toàn vị trí Thái tử của người." Quân Vô Tà chậm rãi giương mắt, đôi mắt sáng ngời làm trong lòng Mặc Thiên Uyên chấn động.

"Người đã biết cái gì!" Mặc Thiên Uyên thần sắc có chút kinh hoàng.

"Ta biết người là cái người nhu nhược, là cái phế vật." Quân Vô Tà nhướn mày.

"Người!" Mặc Thiên Uyên quả thực là bị nha đầu này tức chết rồi, hắc liền không nên ở trong yến hội xuất đầu giúp nằng!

"Nếu là không cam lòng, liền tìm mọi cách sống sót, nếu là không nhận mệnh, tiện tay nắm càn khôn." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên hít sâu một hơi, Quân Vô Tà nói một câu so một câu chọc vào tâm oa của người, hơn nữa hắc đã uống vào không ít rượu, đầu óc có chút nóng, hắc nhịn không được đứng lên, một tay đem bầu rượu trong tay nện ở trên mặt đất.

Chạm vào mặt đất một tiếng giòn vang, bầu rượu tạc nứt, hương rượu tỏa ra bốn phía.

"Người cho rằng ta muốn như vậy? Người cho rằng ta muốn? Cái danh hiệu Thái tử gì chứ! Ha! Ta cần bản cái gì cũng đều không phải! Mệnh của ta, thân phận của ta đều không phải là của chính ta, thân sinh phụ thân ta muốn sát hại ta! Đệ đệ ta muốn hại chết ta! Tất cả mọi người đều cho rằng ta là một Thái tử vô năng! Thiên hạ này thế gian còn có ai có thể cứu ta? Ta như thế nào không nhận mệnh? Ta như thế nào không cam lòng? Ta lại có thể thay đổi được cái gì?"

Mặc Thiên Uyên hai mắt sung huyết, áp lực nội tâm lâu dài tới nay tại một khắc này phát tiết cảm xúc.

"Người nói không sai, ta lập tức sẽ chết! Sẽ chết! Ta còn có thể làm cái gì? Một người sắp chết, ta còn có thể làm gì?"

Quân Vô Tà mắt lạnh nhìn Mặc Thiên Uyên điên cuồng phát tiết.

"Nếu, người có thể không chết thì sao?"

"Cái gì?" Mặc Thiên Uyên ngốc lăng nhìn Quân Vô Tà.

"Àn, chuẩn xác mà nói, không phải không chết, mà là, tương lai trong mấy năm hoặc là vài thập niên, người có thể không chết." Quân Vô Tà sửa đúng lời nói của mình.

"Người rốt cuộc là có ý tứ gì?" Mặc Thiên Uyên có chút khản trương nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không nóng lòng giải thích vấn đề của hắc, ngược lại mở miệng hỏi: "Người bị trúng độc?"

"Người làm sao biết?" Mặc Thiên Uyên sững sốt.

Quân Vô Tà nhướn mày, nằng cảm thấy chính mình đều không phải là một cái người am hiểu giải thích, cùng với nói chuyện, nằng càng vui với cách dùng hành động chứng minh hết thấy.

"Tiểu hắc, đề hắc lại." Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng, đồng thời đem tiểu hắc miêu trong lòng ngực ném ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, bàn tay lớn của tiểu hắc miêu đột nhiên biến đổi, thân ảnh nhỏ kéo dài, nháy mắt trở nên vô cùng lớn, thân hình cường tráng giống như một hắc báo, nó đột nhiên đánh về phía Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên không hề phòng bị, bị hắc báo đánh gục trên mặt đất, hắc trùng lớn đôi mắt khó có thể tin, không thể tin được, chính mình nhìn đến hết thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Thái tử (3)

Một con mèo đen, thế nhưng trong nháy mắt, biến thành một con hắc báo?

Thân thể khổng lồ của Hắc báo bao phủ ở trên người Mặc Thiên Uyên, khoe mắt hắc nhìn đến, Quân Vô Tà đã chạy tới bên người hắc.

"Ta không có thói quen vô nghĩa, nếu nói người không phải ngu ngốc, người rất nhanh liền biết là tại sao lại thế này." Quân Vô Tà ngồi xổm thân mình xuống, tay nhỏ trắng nõn chọt đặt ở hàm dưới của Mặc Thiên Uyên, ngón tay nhìn như không có lực, nhưng lại lấy một phương thức phi thường xảo diệu, cường ngạnh mở hàm dưới của Mặc Thiên Uyên ra.

Một viên đan dược nho nhỏ, bị Quân Vô Tà cho vào trong miệng Mặc Thiên Uyên, theo sau nằng đột nhiên khép hàm dưới của hắn lại, ở trước ngực hắn đánh một quyền.

Mặc Thiên Uyên kêu lên một tiếng, đan dược trong miệng kia theo cổ lực đạo trôi xuống yết hầu.

"Người rốt cuộc muốn làm cái gì....." Mặc Thiên Uyên hai mắt đỏ đậm trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, Quân Vô Tà trước mắt hắn cảm thấy có chút đáng sợ.

"Tiểu hắc, coi chừng hắn." Quân Vô Tà không đáp lại lời nói của Mặc Thiên Uyên, nằng tùy ý ngồi ở một bên trên ghế đá.

Mặc Thiên Uyên còn muốn gây gổ, hắc báo lại mở to mồm ra, rít gào phát ra cảnh cáo, nó tuy ý cúi đầu, mở miệng ra cắn ở trên yết hầu Mặc Thiên Uyên, hàm răng sắc bén gât gao chống cổ Mặc Thiên Uyên.

"Dám lên tiếng, liền cắn chết hắn." Quân Vô Tà không mang theo một tia cảm tình đối hắc báo hạ mệnh lệnh xuống.

Hắc báo không chút sứt mẻ đem Mặc Thiên Uyên xem như đã chết.

Mặc Thiên Uyên cảm thấy, đêm nay tuyệt đối là hắn nhất định buồn bực cả đêm, hắn thế nhưng bị một cái tiểu nha đầu đùa giỡn một phen.

Dưới sự uy hiếp của hắc báo, Mặc Thiên Uyên không dám lộn xộn, hắn nhắm chặt con mắt, bất đắc dĩ tiếp nhận chính vận mệnh của mình rồi.

Quả nhiên, hắn thật đúng là một cái phế vật, cư nhiên dễ như trở bàn tay như vậy, bị nha đầu Quân Vô Tà này bày một đạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh Mặc Thiên Uyên liền nhận ra trong thân thể mình xảy ra điều khác thường, bực bội nhiều năm đi cùng với hắn phảng phất bị một cỗ mát lạnh quét tới, cảm giác đau nhức chiếm cứ ở trong thân thể hắn, đang một chút một chút biến mất.

Hắn thỉnh thoảng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Người....."

"Rống!" Hắc báo phát ra cảnh cáo, răng nhọn cắn ở trên cổ hắn xé rách sinh ra đau đớn.

Quân Vô Tà thấy vậy quét mắt lại đây, "Tiểu hắc, buông hắn ra."

Lúc giọng nói rơi xuống, hắc báo đang đề ở trên người Mặc Thiên Uyên lập tức nhảy ra, thân ảnh không lồ phi nhanh hướng về phía Quân Vô Tà, khoảnh khắc rơi vào trong lòng ngực Quân Vô Tà, lại một lần nữa hóa thành một con tiểu hắc miêu không hề có chút uy hiếp nào.

"Miêu ~"

Một thân mùi rượu, hừ chết ta.

Quân Vô Tà giờ tay vuốt yêu trên lông tiểu hắc miêu.

"Nó..... Không, người cho ta ăn cái gì? Vì cái gì ta....." Mặc Thiên Uyên đầu óc chưa bao giờ thanh tỉnh giống như bây giờ, chính là hết thảy phát sinh quá nhanh, quá đột nhiên, làm hắn trong khoảng thời gian ngắn không biết muốn hỏi cái gì mới tốt.

"Vật có thể cứu mạng người." Quân Vô Tà cảm thấy phương thức xử lý như vậy, quả nhiên thuận tiện rất nhiều.

Mặc Thiên Uyên ngốc lăng nhìn Quân Vô Tà, đầu ngón tay hơi có chút run rẩy, "Người vì cái gì, muốn giúp ta?"

Quân Vô Tà nói: "Ta muốn người đi đấu với hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi, ta muốn người bước lên ngôi vị hoàng đế, bảo đảm bình an cho Quân gia ta."

Đế vị này đã sớm nên thay đổi người, hoàng đế hiện tại sẽ chết, Mặc Huyền Phi cũng sẽ chết, Thích Quốc cần có một cái tân thống trị giả, một cái có thể vì bọn họ Quân gia hộ giá hộ tống người.

"Người muốn ta soán vị?" Mặc Thiên Uyên hoàn toàn chấn kinh rồi, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, sẽ từ trong miệng Quân Vô Tà nói ra.

Quân Vô Tà như rồng mây, "Người không muốn?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thái tử (4)

Mặc Thiên Uyên nhìn Quân Vô Tà, trên mặt khiếp sợ dần dần hóa thành một mặt ý cười điên cuồng.

"Muốn! Vì cái gì không muốn? Đối với người muốn đưa ta vào chỗ chết, ta vì cái gì không muốn giết bọn họ? Người thật sự có thể cứu mệnh của ta?" Mặc Thiên Uyên nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, lúc này hắn đã không thể đem nằng cùng cái đại tiểu thụ ngang ngược vô dụng kia ở trong trí nhớ giống nhau.

"Có thể." Quân Vô Tà trả lời thực ngắn gọn, cũng thực kiên quyết.

"Chính là còn chưa đủ." Mặc Thiên Uyên cau mày, "Hiện tại ta không có thể lực có thể nâng đỡ, liền tính nếu ta tốt lên, ta cũng không có biện pháp từ trong tay cướp lấy vương vị của người kia, hắn muốn giết chết ta, có rất nhiều phương pháp."

"Sẽ có." Quân Vô Tà nhàn nhạt nói.

"Quân gia sẽ là hậu thuẫn của ngươi, Thụy Lâm Quân sẽ nâng đỡ ngươi bước lên đế vị, nhưng là ngươi cần nhớ kỹ, ta có thể cứu mệnh ngươi, cũng có thể muốn mệnh ngươi, Quân gia có thể nâng đỡ ngươi bước lên đế vị, cũng có thể làm ngươi lăn xuống vương tọa." Thích Quốc, nên là thời điểm thay đổi triều đại, nâng yêu cầu một cái người có huyết mạch hoàng thất chính thống, làm hết thầy này, Lâm Vương phủ, vĩnh viễn đều chỉ là phía sau màn đẩy tay, không có ô danh Lâm Vương phủ.

"Thụy Lâm Quân..... Chính là....." Mặc Thiên Uyên rồi rầm nhìn Quân Vô Tà, thế nhưng tình trạng của Quân Khanh đã muốn không xong rồi, hiện giờ Quân gia còn có thể bảo toàn được lực lượng?

"Này đó không cần ngươi phải nhọc lòng, ngươi nếu là muốn sống, muốn báo thù, liền tiếp thu. Nếu là muốn chết, ta cũng không miễn cưỡng ngươi, vừa rồi cho ngươi ăn đan dược, chỉ là tạm thời thanh trừ độc tố trong cơ thể ngươi, muốn trị tận gốc không đơn giản như vậy." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên hít sâu một hơi, hẳn đã không có lựa chọn nào khác, hẳn không muốn chết, hẳn còn có huyết hải thâm thù muốn báo, chẳng sợ Quân Vô Tà cho hẳn chính là một cái đường đi thông điện Diêm Vương, liền tính muốn hẳn quỷ xuống hẳn cũng sẽ quý.

"Ta đồng ý." Mặc Thiên Uyên làm ra quyết định thay đổi cả đời hẳn.

"Thực tốt, ngày sau ngươi nghĩ cách gặp mặt cùng ta, ta sẽ làm ngươi thoát thai hoán cốt." Quân Vô Tà nửa híp mắt, ôm mèo đen chậm rãi xoay người, "Mặc Thiên Uyên, ngươi rất may mắn với sự lựa chọn hôm nay của ngươi."

Dứt lời, Quân Vô Tà liền rời đi.

Nhìn bóng dáng Quân Vô Tà, Mặc Thiên Uyên nắm chặt nắm tay, áp lực cuồng nhiệt hồi lâu, linh hồn đang ở chỗ sâu trong hẳn từng chút sống lại.

Quân Vô Tà, bất luận ngươi muốn chính là cái gì, chỉ cần ngươi giúp ta làm sự tình ta muốn làm, mệnh này của ta, liền bồi cho ngươi!

Bị Quân Vô Tà ôm vào trong ngực, tiểu hắc miêu vầy vầy cái đuôi.

"Đã lâu không được biến thân, thật là không quen thói. Nói, chủ nhân, ngươi như thế nào biết, là hoàng đế giết Hoàng Hậu, lại như thế nào biết, là hoàng đế huỷ hoại nhà ngoại của Mặc Thiên Uyên?" Tiểu hắc miêu thực xác định, Quân Vô Tà không có từ trong miệng Quân gia phụ tử biết được tin tức bí ẩn như vậy.

"Ta không biết."

"A?"

"Ta thuận miệng nói." Quân Vô Tà về mặt bình tĩnh.

Quân Vô Tà trở lại yến hội, cũng không có người phát hiện nàng đã từng rời đi.

Hoàng đế ngồi ở vị trí trên cao, không ngừng cùng các đại thần đường hoàng nói, tiệc mừng thọ Thái tử một hồi, nghiêm nhiên đã trở thành không biết cái gọi là yến hội.

Vai chính Mặc Thiên Uyên nửa đường thoát ly, nhưng thật ra đem nơi này hết thầy, nhường cho Mặc Huyền Phi biểu hiện, nhìn Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên mặt mày đưa tình không coi ai ra gì, Quân Vô Tà không có nửa điểm cảm giác, nhưng thật ra Quân Khanh thường xuyên quay qua nàng nhìn lại, phảng phất như là lo lắng nàng có thể sẽ bị kích thích.

Sự thật chứng minh, Quân Khanh lo lắng là dư thừa.

Quân Vô Tà thẳng đến khi tiệc mừng thọ kết thúc, cũng không để mắt đến hai người, cho dù là một cái liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chung Tình (1)

Mặc Thiên Uyên làm việc hiệu suất rất cao. Ngay sau tiệc mừng thọ, sáng sớm ngày hôm sau, Mặc Thiên Uyên lấy lý do "Cùng Quân Vô Tà tâm đầu ý hợp", đem Quân Vô Tà mời tới Lâm Uyên Điện.

Đối với chuyện này, Quân gia phụ tử phản ứng rất lớn, bọn họ không rõ Mặc Thiên Uyên vì sao lại đột nhiên mời Quân Vô Tà, nhưng Quân Vô Tà lại cũng có ý tứ muốn đi, Quân Tiên cùng Quân Khanh cũng chỉ có thể chiều nàng.

Đúng là buổi trưa, Quân Vô Tà ngồi ở trong thư phòng Mặc Thiên Uyên, một tay đập ở trên cổ tay Mặc Thiên Uyên, vì hẳn bắt mạch.

"Gia gia ngươi thế nhưng thật sự để ngươi đến đây sao?" Mặc Thiên Uyên một tay chống hàm dưới, nhìn Quân Vô Tà chuyên tâm bắt mạch.

Trong khoảng thời gian này, hoàng gia đối với sự tình của Lâm Vương phủ, chính là đều không có tốt đẹp gì, Quân Tiên cũng dám để Quân Vô Tà tiến đến hoàng cung, thật là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Quân Vô Tà mí mắt đều không nâng nói: "Đã sắp bị thành phế Thái tử, không có gì cần phải cố kỵ."

"....." Mặc Thiên Uyên khoe miệng run rẩy, tiểu nha đầu này nói chuyện quá độc, hẳn nhìn lướt qua mèo đen ghé vào bên chân Quân Vô Tà, đối với hết thầy phát sinh vào tối hôm qua, trong lòng vẫn cứ còn sợ hãi.

"Nghĩ về điều này, nếu như địa vị của ta được củng cố, Lâm Vương khẳng định sẽ không để ngươi cùng ta tiếp xúc nhiều hơn. Nhưng hiện tại người sáng suốt đều biết, cái địa vị Thái tử này của ta cũng ngồi không lâu nữa, không có người thông minh nào sẽ ở lúc này cùng ta cái Thái tử không được dân tâm này tiếp xúc nhiều."

Lân Vương phủ tay cầm một nửa binh lực của Thích Quốc, cùng Thái tử thân cận, nhìn một cái chính là một liên minh phi thường cường đại.

Chính là cẩn thận nghĩ nghĩ, lại bất quá là hai cái lão hồ bị bệnh nguy kịch ghé vào cùng nhau chờ chết.

"Người đoán..... ta là dùng cái gì, làm hắn đáp ứng để ngươi tiến cung?" Mặc Thiên Uyên nhìn Quân Vô Tà, trong lén lút, hắn đã sớm không muốn kêu người nọ là phụ hoàng.

Quân Vô Tà không để ý hắn tiếp tục việc đang làm.

Mặc Thiên Uyên kích động nói: "Ta nói với hắn, ta chung tình với ngươi."

Quân Vô Tà cuối cùng ngẩng đầu lên, nhưng trong ánh mắt nàng lại không có chút kinh ngạc nào, nàng chỉ là dùng cặp con ngươi nhàn nhạt nhìn Mặc Thiên Uyên.

"Cho nên, ngươi chuẩn bị để tên kia cho rằng ngươi coi trọng người bị Mặc Huyền Phi vứt bỏ?"

"....." muốn dọa đến Quân Vô Tà, lại bị Quân Vô Tà nói nghẹn thở không nổi, Mặc Thiên Uyên dờ khóc dờ cười nhìn Quân Vô Tà.

"Ngươi nói chuyện vẫn luôn ác như vậy sao? Đối với chính mình cũng như vậy?" Cái gì kêu người bị Mặc Huyền Phi vứt bỏ? Mặc Thiên Uyên cảm thấy, cái đệ đệ ngu xuẩn kia của hắn, đem Quân Vô Tà đẩy ra tuyệt đối là một cái sai lầm lớn nhất.

Quân Vô Tà nhìn qua có lẽ cũng không ưu tú, chính là hiện tại Quân Vô Tà, lại là nữ nhân thú vị nhất mà Mặc Thiên Uyên đời này gặp qua..... Càng chuẩn xác mà nói, là thiếu nữ.

Một người dám bức Thái tử khuất phục, nữ nhân buộc Thái tử soạn vị, này có bao nhiêu lớn gan lớn mật?

"Ta chỉ là trần thuật sự thật." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên khẽ cười lắc đầu, càng nhìn hắn càng thêm không hiểu Quân Vô Tà.

"Sinh thân đêm đó, ta giúp ngươi nói chuyện, vốn là muốn để cho Mặc Huyền Phi ngu xuẩn kia không thoải mái, nhưng thật ra không nghĩ tới hôm nay lại có cơ cho ta tìm tới ngươi." Mặc Thiên Uyên hồi tưởng thời điểm mình cùng hoàng đế nói chuyện hắn và Quân Vô Tà có tâm tư, biểu tình của hoàng đế có bao nhiêu thần kỳ.

Khuôn mặt nhìn xuống như từ ái, lại là cát dấu nhân tâm trào phúng.

"Hắn một lòng muốn diệt trừ hai người, một lòng an bài chen ép hai cô thế lực, cư nhiên ghé vào cùng nhau, hắn hẳn là sẽ thực cao hứng đi? Như vậy hắn có thể càng thuận tiện ra tay." Mặc Thiên Uyên kéo kéo khóe miệng, cảm thấy hết thảy điều này thật là cực kỳ châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chung tình (2)

"Ngươi thực ồn ào." Quân Vô Tà mảy mai nhún vai.

"....." Mặc Thiên Uyên sắc mặt cứng đờ.

Quân Vô Tà thu hồi tay đáp ở trên mạch của hắn, dù bận vẫn ung dung nhìn Mặc Thiên Uyên, "Một lượng lớn độc tố được tích lũy trong cơ thể ngươi, độc kia ở trong người ngươi đã lâu rồi, ta có thể chữa khỏi thân thể của ngươi, nhưng nếu ngươi không thể tìm ra nguồn gốc nơi độc tố phát ra, hơn nữa tiêu diệt nó, ngươi vẫn là sẽ lại lần nữa trúng chiêu."

Người này đều đã sắp chết, như thế nào còn nhiều tâm tư như vậy, dong dài lẳng nhặng nửa ngày, phiên muốn chết.

"....." Mặc Thiên Uyên cảm thấy, lời nói của hắn lúc trước, vào lỗ tai Quân Vô Tà đều thành vô nghĩa.

Cuối cùng thì nhà đầu này muốn làm gì? Nàng rõ ràng muốn làm hắn soạn vị, nhưng đối với hết thảy này, nàng như thế nào một chút cũng không quan tâm?

"Ngươi....."

"Làm như thế nào là chuyện của ngươi, ta chỉ là một cái đại phu." Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên cười.

Quân gia đại tiểu thụ quả nhiên là một kỳ nhân. Nàng mới bao nhiêu tuổi? tâm tư thế nhưng thâm hậu như thế? Đúng vậy, soạn vị là sự tình của chính hắn. Lân Vương phủ mặc dù ra tay, cũng sẽ đánh trong yên lặng. Nếu là hắn thất bại, hậu quả cũng từ hắn gánh hết, với Lân Vương phủ cùng Quân Vô Tà không có nửa điểm quan hệ.

"Quân Vô Tà, ngươi thật sự rất thông minh, cũng đủ tàn nhẫn." Mặc Thiên Uyên nói.

Quân Vô Tà nhìn Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, nhũn chặt ấn đường cũng không có giãn ra.

"Miêu."

Chủ nhân, hắn chắc chắn là hiểu lầm ý tứ của ngươi! Ngu dân này...

Tiểu hắc miêu đối với Quân Vô Tà đều rất hiểu biết, thực minh bạch ý tứ lời Quân Vô Tà nói kia là cái gì. Nàng căn bản không phải chuẩn bị kỹ càng để làm như những gì hắn nghĩ, mà là đang nói lời nói thật. Nàng thật sự cảm thấy những việc này chính là Mặc Thiên Uyên hành sự sẽ tốt hơn vì hắn là người có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Nàng muốn làm, cũng chỉ là làm Mặc Thiên Uyên khỏi hắn, có thể tự bản thân đi đầu.

Thái Tử điện hạ vẫn luôn sinh hoạt trong âm mưu quỷ kế, hiển nhiên cùng Quân Vô Tà tư duy không cùng sống (khác nhau).

Một ít hiểu lầm này, trong tương lai một đoạn thời gian rất dài, hình tượng Quân Vô Tà ở trong cảm nhận của Mặc Thiên Uyên đều là một cái đa mưu túc trí, tâm tư thâm trầm.

Không muốn lại làm Mặc Thiên Uyên rối rắm cổ quái, Quân Vô Tà lên tiếng nói: "Đừng nói nhảm nữa, muốn hảo hảo tồn tại, phải tìm ra được nguồn độc."

Mặc Thiên Uyên nói: "Thân thể ta lúc dần dần suy yếu, ta cảm giác được, ta cũng mơ hồ đoán được, ta khả năng là trúng độc, trên thực tế, thời điểm đêm qua lúc người hỏi ta, ta mới cuối cùng xác nhận. Ta căn bản không biết độc kia là từ đâu tới." Mặc Thiên Uyên cười khổ, nếu hắn biết nơi phát ra, hắn như thế nào sẽ dễ chính bản thân mình vẫn luôn ở bên trong nguy hiểm.

Quân Vô Tà cầm một lọ được đưa cho Mặc Thiên Uyên, "Người trúng độc là từ trong hoa dạ mạch lấy ra, người đem cái này uống vào, nếu là lại tiếp xúc đến vật gì có hoa dạ mạch, người sẽ có phản ứng." Tìm độc, Quân Vô Tà so với Mặc Thiên Uyên am hiểu hơn nhiều, chính là nàng lại không nghĩ chính mình sẽ dùng nó.

Bởi vì.....

Theo như lời phản ứng của nàng, thật sự là quá ghê tởm!

Nàng tuyệt đối không cần ném thứ.

Mặc Thiên Uyên đối với Quân Vô Tà là tin tưởng không nghi ngờ liền trực tiếp đem đồ trong bình được kia uống không còn một mảnh, sau khi uống xong hắn lập tức đứng dậy, đem tất cả đồ vật trong phòng đều kiểm tra một phen, lại không phát hiện bất luận cái gì.

Mặc Thiên Uyên cơ hồ đem toàn bộ Lâm Uyên Điện đều điều tra một lần, cũng không có kết quả gì.

Nhìn đường đường là Thái tử, nơi nơi sờ sờ người người giống như một con chuột, Quân Vô Tà không lời nào để nói.

Nàng có phải hay không hắn là nói cho hắn, hoa dạ mạch lấy ra không thể bảo tồn được lâu, cũng không thích hợp đặt ở vài thứ hắn tìm kia?

Nhìn lại đã thấy Mặc Thiên Uyên giờ quần áo của chính mình kiểm tra, Quân Vô Tà thực vô nhân tính thu hồi tầm mắt, quyết định, tạm thời không nói cho hắn.

Nhiều vận động vận động, cũng có trợ giúp bài độc.

Àn, chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chung tình (3)

Mặc Thiên Uyên đem Lâm Uyên Điện trên dưới phiên một cái biến, cũng không tìm được nơi khả nghi, một phen tìm kiếm, làm thể lực của Mặc Thiên Uyên có chút chống đỡ hết nổi, độc của hoa dạ mạch đã ăn mòn thân thể hắn, thân mình vốn nên cường tráng, hiện giờ lại thực hư.

Thở dốc ngồi xuống, trên trán Mặc Thiên Uyên dán lên một tảng mồ hôi mỏng.

"Đồ vật kia, thật sự ở Lâm Uyên Điện của ta?"

Quân Vô Tà thông thả ung dung uống trà, "Lấy hoa dạ mạch luyện thành độc được, chỉ có dùng bằng đường miệng mới có thể tiến vào nhân thể."

Mặc Thiên Uyên trên mặt cứng đờ, tình cảnh phương hướng tìm kiếm của hắn hoàn toàn không đúng, nàng cũng không nhắc nhở, liền như vậy nhìn chính mình bận việc.

"Ta đói bụng." Quân Vô Tà hoàn toàn không có đem sắc mặt Mặc Thiên Uyên biến thành màu đen xem ở trong mắt.

Mặc Thiên Uyên giận mà không dám nói gì, chỉ có thể ghen lại, sai cung nhân đem cơm trưa đưa đến trong thư phòng.

"Nó..... Muốn ăn cái gì?" Mặc Thiên Uyên nhìn ghé vào mèo đen trên đầu gối Quân Vô Tà, khóe mắt có chút run rẩy.

Hôm qua mèo đen này để lại cho hắn bóng ma thật lớn, hắn đến nay cũng không thể xác định, mèo đen này rốt cuộc có lai lịch gì.

Nếu nói là Giới Linh, cũng không đúng, Quân Vô Tà trước đây ở trên nghi thức thức tỉnh Giới Linh, cũng không có bất luận phản ứng gì, sự tình Quân Vô Tà không có Giới Linh, đã truyền khắp toàn bộ hoàng thành.

"Muốn ăn?" Quân Vô Tà cúi đầu nhìn về phía tiểu hắc miêu.

"Miêu ~" tiểu hắc miêu chớp đôi mắt, xù cái đuôi lông xù cuộn ở trên cánh tay Quân Vô Tà, nhẹ nhàng cọ cọ.

Cá! Ta muốn ăn cá!

"Cá." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên khóe miệng run rẩy, nhìn này một người một miêu quý dị đối thoại, hắn cảm thấy chính thể giới quan của mình đều bị đối mới.

Một lát sau, cung nhân Lâm Uyên Điện bụng mỹ thực hương thơm văng khắp nơi lục tục vào thư phòng, án thư to như vậy bị sửa sang lại ra tới, bày đầy các món ngon đủ màu, một bên bát bảo quế cá được đặt ở chỗ bất mắt, tiểu hắc miêu cũng không cần người tiếp đón, trực tiếp nhảy lên cái bàn, ngồi xổm thân mình xuống thỏa mãn vui đầu bên trong cùng mỹ vị.

Quân Vô Tà yên lặng cúi đầu ăn cơm, Mặc Thiên Uyên tìm không thấy nơi phát ra hoa dạ mạch, cũng không có ăn uống gì, chỉ là đồ ly rượu, chống cằm nhìn Quân Vô Tà ăn cơm.

Quân Vô Tà tuy rằng đã mười bốn, nhưng thân thể lại so với bạn cùng lứa tuổi muốn phát triển sớm hơn. Ngày thường ác danh của nàng làm mọi người luôn theo bản năng xem nhẹ tuổi tác cùng hình thể của nàng, luôn là đối với nàng tràn ngập sợ hãi.

Nói đến cùng, Quân Vô Tà cũng bắt quá là cái hài tử choai choai, chưa thành niên.

Nếu không có xuất thân từ Lâm Vương phủ, sinh hoạt của nàng hẳn là sẽ thấp phần an tĩnh.

Tốc độ ăn cơm của Quân Vô Tà thực thông thả, mỗi muỗng rau hào nàng chỉ là lướt qua liền ngừng, ăn vào thế nhưng không nhiều bằng Miêu nhi kia.

Mặc Thiên Uyên cảm thấy chính mình càng xem càng thêm không hiểu cái danh "hũ thỏ phi" trong hoàng thành này. Đây bắt quá là cùng Quân Vô Tà lần thứ ba gặp nhau, mỗi một lần nàng đều cho hắn cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu tiên, thấy nàng cũng là ở chính trong sinh thần của mình, kia... nét mặt đào hoa, tươi cười sáng lạn, một đôi con ngươi sáng ngời vẫn luôn đi theo ở trên người Nhị đệ hắn, nữ nhi gia tình khai xuân tâm không hề che lấp.

Hôm qua tái kiến, trên lưng nàng đeo càng nhiều bêu danh, đỉnh nhất là thanh danh bị Mặc Huyền Phi vứt bỏ, ngồi ở bên trong đại điện, an tĩnh làm người cơ hồ ý thức nàng không hề tồn tại, cảnh tượng Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên ân ái kiều gi, đều không thể mảy may xúc động nàng, tình giống như ngăn cách với thế nhân.

Chỉ có lần tương ngộ ở hoa viên kia, làm hắn kinh ngạc ý thức được, cái tiểu nha đầu này nhìn như biến hóa, bên trong như cũ bá đạo cường ngạnh như vậy.

Nhưng thật ra hôm nay, nàng mặc dù không lên tiếng nhìn chính mình bận việc, hiển lộ một chút nhỏ tâm tính ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ngọc Dịch Quỳnh Tương (1)

Bị người nhìn chăm chăm, Quân Vô Tà như cũ vẫn bình tĩnh tự nhiên ăn cơm, đôi mắt nàng buông xuống, giống như ngồi đối diện không phải đương kim Thái tử, mà là một đoàn không khí.

Nhìn chăm chăm hồi lâu, Mặc Thiên Uyên cũng không thể chờ đến khi Quân Vô Tà ngừng đầu, hắn cảm thấy có chút không thú vị, giờ tay đem rượu trong ly uống xuống.

Cay độc vào miệng, trong nháy mắt làm bộ dạ dày của Mặc Thiên Uyên kịch liệt quay cuồng, còn chưa chờ hắn cân nhắc lại đây, một ngụm uế vật đã từ trong cổ họng của hắn nôn ra tới.

Không hề phòng bị, vài thứ kia, phun đầy bàn!

"....." Quân Vô Tà lúc này rốt cuộc ngừng đầu, trong tay nàng còn đang bưng chén lưu li, một tay nắm đĩa ngà voi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mặc Thiên Uyên ói mửa không ngừng.

Tiểu hắc miêu cứng lại rồi, nó ăn cá còn chưa có ăn cơm, đã bị bắn một mảnh, trên người nó đều có vài giọt khà nghi ướt át.

"Ta....." Mặc Thiên Uyên tự biết chính mình làm rối tung mọi thứ, muốn giải thích, lời nói còn không có xuất ra, lại là một trận ghê tởm này lên trong lòng, hắn bắt chấp tất cả, che miệng, đứng dậy vứt tới một góc trong thư phòng, ôm thùng gỗ phun ra.

"....." Quân Vô Tà bình tĩnh đem chén đĩa trong tay buông xuống, đứng dậy rời xa một bàn món ngon mỹ vị kia bị đập hư.

"Miêu!!" Tiểu hắc miêu phục hồi tinh thần lại, phần lưng chợt uốn cong lại, tạch, một thân nhảy xuống cái bàn, ngã vào trên thảm mềm mại, điên cuồng cọ.

Chủ nhân, người sao luôn có thể như vậy! Người biết rõ, uống được kia xong gặp được hoa dạ mạch liền sinh ra tình trạng nôn mửa, người vì cái gì không nhắc nhở cái ngu ngốc kia một chút!!

Tiểu hắc miêu khóc không ra nước mắt trên thảm trên mặt đất quay cuồng, cứu vớt chính da lông đen bóng của chính mình.

"Đã quên." Quân Vô Tà bình tĩnh ngồi ở một bên, nhìn Mặc Thiên Uyên ôm thùng gỗ ói mửa, lại nhìn nhìn tiểu hắc miêu ở trên thảm lăn qua lăn lại, đáy mắt hoảng hốt tràn ra một chút ý cười.

Phun ra suốt một canh giờ, Mặc Thiên Uyên cả người đều phải hư thoát, hắn vốn là không ăn cái đồ vật gì, lại mãnh liệt phun ra lâu như vậy, một cái mệnh, thiếu chút nữa liền nói công đạo. Động tĩnh nồn mửa của hắn, kinh động hộ vệ bên ngoài, nhóm hộ vệ cũng không dám vào cửa, chỉ có thể ở ngoài cửa dò hỏi, đều bị Mặc Thiên Uyên khóc không ra nước mắt rống lên trở về.

Nếu là nói lúc trước Mặc Thiên Uyên, sắc mặt chỉ là tái nhợt, như vậy hiện tại, hình dung cũng chỉ có thể sử dụng: xanh hết cả mặt.

Sau khi uống hết mười cốc nước hắn mới cảm thấy tốt hơn, Mặc Thiên Uyên suy yếu ngồi dựa trong thư phòng mềm sụp, xiêm y hỗn độn, cổ áo hơi rộng mở, khóe mắt mơ hồ treo một tia nước mắt, ai oán nhìn Quân Vô Tà.

"Là hoa dạ mạch?" Mặc Thiên Uyên ghen cả giận.

Quân Vô Tà gật gật đầu.

"Người vì cái gì không nói sớm....." Đánh chết hắn, hắn cũng không tin, Quân Vô Tà không biết sau khi gặp phải hoa dạ mạch là phản ứng loại này, nhìn nàng vẫn bình tĩnh xem hắn nôn mửa sẽ biết!

"Không có gì khác nhau." Quân Vô Tà ngồi ở chỗ sạch sẽ, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, chất lỏng kia thanh hương khí vị theo bình sứ hoà nhập giữa tay nàng, tay nàng

liền chà xát những cái chất lỏng đó, đem cổ tanh tươi trong phòng kia, lần át đi một chút.

Liền tính nếu nàng nói trước cho Mặc Thiên Uyên, thời điểm Mặc Thiên Uyên nên phun vẫn là phun đến.

Cho nên, nói hay không, không có gì khác nhau.

Mặc Thiên Uyên cảm thấy chính mình cùng một cái nha đầu như vậy kết minh, tuyệt đối là đem theo kiếm hai lưỡi, không chừng hắn còn chưa có chết ở trong tay phụ hoàng cùng đệ đệ hắn, đã bị nha đầu này cho đùa chết.

"Người vừa rồi ăn cái gì?" Trên mặt Quân Vô Tà không có chút áy náy nào, bình tĩnh hỏi.

Mặc Thiên Uyên sững sốt, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ ở bầu rượu trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ngọc Dịch Quỳnh Tương (2)

Hắn mới vừa rồi cái gì cũng không ăn, duy độc uống lên một chén rượu, rượu kia vừa mới nhập bụng, hắn liền.....

"Có người hạ độc ở trong Ngọc Dịch Quỳnh Tương?" Mặc Thiên Uyên sắc mặt trắng nhợt, hắn ngày thường sức ăn cũng không lớn, đối với mỹ thực cũng không có yêu thích nhiều, chỉ có rượu ngon, ngày ngày đều sẽ trong khi dùng bữa uống xoàng mấy chén.

Rượu này, hắn ngày ngày đều uống, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, chính là tích lũy ngày tháng.....

"Chờ đã." Quân Vô Tà ánh mắt hơi đổi.

"Ngọc Dịch Quỳnh Tương?" Nàng như thế nào nghe tới rồi bốn chữ thực quen tai?

Mặc Thiên Uyên không biết suy nghĩ của Quân Vô Tà, cắn răng nói: "Rượu này là tiên đế nhường, phối phương cực kỳ phức tạp, sau khi tiên đế băng hà, duy nhất mẫu hậu ta có thể tạo ra, từ lúc mẫu hậu đi về cõi tiên, toàn bộ trong Thích Quốc, còn dư lại Ngọc Dịch Quỳnh Tương đều là của mẫu hậu đã mất của ta lưu lại, người nọ khi mẫu hậu đi rồi, liền đều thường cho ta, ta mỗi ngày dùng bữa nhất định sẽ uống xoàng mấy chén, để tưởng nhớ đến mẫu hậu, bọn họ..... Thật sự là trong rượu của mẫu hậu hạ độc!" Mặc Thiên Uyên đôi tay gắt gao nắm chặt, nổi lên gân xanh, tiết lộ hắn giờ phút này cực giận.

Ở trong rượu hồi tưởng mẫu thân của hắn hạ độc, tâm địa bọn họ thật sự rất tàn nhẫn!

Hắn ngàn phòng vạn phòng, cũng sẽ không hoài nghi đồ vật chính mẫu hậu mình lưu lại!

"Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn có bao nhiêu?" Quân Vô Tà trong ánh mắt bình tĩnh tràn ra một tia sáng ngời.

"Còn có mấy thùng" Mặc Thiên Uyên cắn răng nói.

"Mang ta đi xem" Quân Vô Tà thành linh đứng lên, tiểu hắc miêu lần sạch sẽ lập tức đuổi kịp.

Mặc Thiên Uyên cho rằng nàng muốn đi xem xét tình huống, liền không có hỏi nhiều, chỉ là đem phòng thoáng sửa sang lại, mang theo Quân Vô Tà ra cửa phòng, khi ra khỏi không quên trách cứ vài câu, nói hôm nay nguyên liệu nấu ăn không mới mẻ, làm Quân gia tiểu đại tỷ ăn không thoải mái.

Bị người làm trò đem nguyên do nôn mửa đầy mặt đầy ngả trên chính người mình, Quân Vô Tà mắt lạnh nhìn chằm chằm Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên chỉ cảm thấy sống lưng chợt lạnh, cũng không dám quay đầu lại, vội vàng mang theo Quân Vô Tà đi đến hầm rượu.

Trong hầm, hương rượu bốn phía, năm thùng rượu to đặt bừa bãi trên mặt đất trong hầm, trong đó bốn thùng bị bịt lại thập phần kín mít, chỉ có một thùng, bởi vì Mặc Thiên Uyên ngày ngày dùng để uống, tạm thời không bị bịt kín.

"Toàn bộ Thích Quốc, chỉ còn lại có năm thùng Ngọc Dịch Quỳnh Tương này." Nhìn đến rượu này đó, Mặc Thiên Uyên con ngươi ám ám, hắn nhớ mang máng, lúc trước hình ảnh khi mẫu hậu ủ rượu, lúc ấy hắn còn nhỏ, nửa người liền ghé vào thùng rượu cao bên cạnh nhìn mẫu hậu ủ rượu.

Hiện giờ, Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn đây, chính là mẫu hậu hắn lại vĩnh viễn rời đi hắn.

Quân Vô Tà lộng điểm Ngọc Dịch Quỳnh Tương ở đầu ngón tay người người, hương rượu thuần hậu, cũng không có khí vị của hoa dạ mạch.

"Trong rượu không có độc, là ở thời điểm dâng lên cho người mới hạ độc, độc được của hoa dạ mạch không cách gì giữ được lâu, nếu như đặt ở nơi này, rất nhanh liền sẽ theo mùi rượu bay đi." Ánh mắt Quân Vô Tà từ đầu chỉ cuối không có dời đi rượu từ trong mấy cái thùng kia.

"Thật sao?" Mặc Thiên Uyên trên mặt lộ ra một tia vui mừng, rượu do chính mẫu hậu nhường, hắn còn có thể lưu trữ?

Quân Vô Tà gật gật đầu, con ngươi quanh quẽ mang theo một tia nóng cháy.

Ngọc Dịch Quỳnh Tương, cư nhiên liền như vậy bị nàng tìm được rồi!

Nàng cơ hồ có thể cảm giác được, giờ này tâm tình nháy nhót của chiếc nhẫn do Tiểu Bạch Liên ngưng tụ thành, có phản ứng của Tiểu Bạch Liên, Quân Vô Tà có thể xác định, này đó trước mắt nàng, tuyệt đối là Ngọc Dịch Quỳnh Tương không sai!

"Rượu này, ta muốn." Quân Vô Tà ngẩng đầu, đối Mặc Thiên Uyên nói.

Mặc Thiên Uyên sững sốt, "Người không phải không uống rượu sao?" Hắn thấy Quân Vô Tà ba lần, nàng đều một giọt rượu cũng chưa từng nhấp.

Quân Vô Tà bình tĩnh nói: "Làm thuốc."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Ngọc Dịch Quỳnh Tương (3)

Ngọc Dịch Quỳnh Tương, đối với thường nhân mà nói, là rượu ngon cực phẩm *khả ngộ bất khả cầu*(*), ngay cả hoàng thất, cũng chỉ có Mặc Thiên Uyên cùng đường kim thánh thượng có tư cách hưởng dụng, Mặc Huyền Phi đều chỉ có thể đề nhìn.

(*) *Khả ngộ bất khả cầu*: Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được.

Nhưng rượu này, đối với Mặc Thiên Uyên mà nói, lại là môi giới nhớ lại mẫu thân của hắn.

Quân Vô Tà nói muốn lấy rượu này làm thuốc, thật sự làm Mặc Thiên Uyên lấp bắp kinh hãi.

"Rượu này có thể làm thuốc?" Mặc Thiên Uyên hỏi, hắn không phải luyến tiếc rượu, hắn đều không phải là người mê rượu, mỗi ngày uống xoàng bất quá là vì hoài niệm mẫu hậu.

Hiện giờ, biết có người tại đây trong rượu động tay chân, hắn không khỏi rút dây động rừng, mặc dù không hủy diệt rượu này đó, cũng tuyệt đối sẽ không lại uống vào.

"Có thể." Quân Vô Tà mặt không đỏ không ngại mở miệng.

"Ta đều không phải là không muốn cho, chỉ là này rượu nếu đều để lại cho người, bọn họ không biết lại muốn đổi thành cái gì tới hạ độc hại ta." Tương tượng đến phản ứng "thâm thiết" vừa rồi sau khi uống rượu, Mặc Thiên Uyên liền cảm thấy muốn nín thở, hắn phóng đảng không kềm chế được như thế nào, cũng chưa từng làm qua chuyện khác người như vậy, cư nhiên phun một bản, ngấm lại chính mình đều cảm thấy ghê tởm.

Quân Vô Tà nheo mắt, Ngọc Dịch Quỳnh Tương không phải rượu tầm thường, nếu là nàng toàn bộ lấy đi, không chừng muốn kinh động đến vị thượng vị kia, nhưng thứ này đối với nàng mà nói quá trọng yếu, có thể nuôi dưỡng hạt sen, trừ bỏ Thiên Uyên Chi Thủy, cũng chỉ có Ngọc Dịch Quỳnh Tương này, nếu như không có rượu này, nàng ngày tháng năm nào mới có thể bắt đầu tu luyện linh lực?

"Ngày sau mỗi lần ta tới, người đều phải vì ta chuẩn bị vô nhỏ, mang đi." Quân Vô Tà nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là chậm rãi hành sự, dù sao rượu ở Mặc Thiên Uyên nơi này, người khác cũng không lấy đi, coi như là ngân hàng cất giữ.

"Ách..... nhưng nếu bọn họ ở trong rượu hạ độc... vậy....." Mặc Thiên Uyên thần sắc căng thẳng, cho độc vào Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn có thể làm thuốc sao?

"Không cần thiết." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên nghĩ nghĩ cũng liền minh bạch, người nọ muốn hại hắn, lại muốn giữ mặt mũi, tự nhiên sẽ không làm việc này truyền ra ngoài, mặc dù hắn tặng Quân Vô Tà một ít rượu, người nọ cũng sẽ không cảnh mệ đề cảnh con hạ độc ở trong rượu của Quân Vô Tà.

"Được, ta đây liền gọi người chuẩn bị." Mặc Thiên Uyên quyết đoán đồng ý, nói đến thật sự buồn cười, hắn chính mình ở trong cung bị người hạ độc, chính mình lại không tự biết, Lâm Uyên Điện này to như vậy, căn bản là nhà giam giam cầm giám thị hắn, những cái cung nhân đó nhìn như cụp mí rũ mắt, đều là cùng người nọ đồng lõa.

Nếu là một ngày kia, để hắn xoay người, hắn nhất định phải ăn miếng trà miến, lấy máu trả máu!

Tìm được nguồn hạ độc rồi, Mặc Thiên Uyên cuối cùng an tâm, Quân Vô Tà để lại cho Mặc Thiên Uyên chút dược điều trị thân thể.

Mặc Thiên Uyên trúng độc đã lâu, muốn hoàn toàn khôi phục, còn cần thời gian không ngắn, Quân Vô Tà vì Mặc Thiên Uyên dự định để lại một viên hạt sen, giúp thân thể hắn điều dưỡng tốt sau đó mới dùng đến. Đối với dùng người, Quân Vô Tà tương đối hào phóng.

Mặc Thiên Uyên tiếp nhận mọi thứ Quân Vô Tà cho, thông minh như hắn, tự nhiên biết, Quân Vô Tà sở dĩ tận hết sức lực cứu hắn, tự nhiên là có thể nắm được mạch môn của hắn, tựa như nàng nói, nàng có thể làm hắn sống, cũng có thể làm hắn chết.

Công đạo hết thấy đã xong, Quân Vô Tà từ Lâm Uyên Điện cáo từ, Mặc Thiên Uyên tự mình xách theo một vô nhỏ Ngọc Dịch Quỳnh Tương, đưa Quân Vô Tà ra khỏi đại môn Lâm Uyên Điện, đến khi Quân Vô Tà ngồi trên xe ngựa, bóng dáng xe ngựa dần dần biến mất ở tầm nhìn bên trong, Mặc Thiên Uyên cũng không có lập tức rời đi, mà là ở cửa cung thất thần hồi lâu.

Hắn ngẩng đầu nhìn màu xanh thăm thẳm trên không trung, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Mẫu hậu, không thể tin được ta đã tìm được một mình hữu!

Một đám cung nhân tránh ở trong điện Lâm Uyên, nhìn khóe miệng gợn lên của Mặc Thiên Uyên, một đám nội tâm vô cùng phức tạp.

Nhìn tình huống chủ tử của bọn hắn, chẳng lẽ thật sự coi trọng nữ tử phi kia?!

Điện hạ! Người cần phải bình tĩnh a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đồn đãi vợ vắn

Quân Vô Tà từ sau lần gặp mặt Mặc Thiên Uyên, còn không có ý thức được hành động này nhìn như lơ đãng lại khiến cho sóng triều lớn đến bao nhiêu.

Thời gian gần nửa ngày, bên trong hoàng thành liền lưu truyền ra một cái tin bất quá mới.

Nữ thổ phi Lâm Vương phủ, không lâu sau khi bị Nhị hoàng tử Mặc Huyền Phi vứt bỏ, ở trong sinh thần của Thái tử khi màn đêm buông xuống, cùng Thái tử thông đồng thành gian! Sáng sớm hôm nay, Thái tử liền mở miệng thỉnh cầu thánh thượng, cho phép Quân Vô Tà tiến vào Lâm Uyên Điện gặp nhau. Suốt nửa ngày trai đôn gái chiếc ở chung một phòng không nói, lúc gần đi, Thái tử càng là đem chính "Ngọc Dịch Quỳnh Tương" mà mình vô cùng trân ái tặng cho Quân Vô Tà, hơn nữa tự mình tiễn Quân Vô Tà ra tới tận cửa cung, còn nhìn theo hồi lâu.....

Tin tức này, như rừng lửa cháy lan ra đồng cỏ ở bên trong hoàng thành truyền ra!

Đương kim thánh thượng tổng cộng có hai nhi tử, trưởng tử Mặc Thiên Uyên là đương kim Thái tử, con thứ là Mặc Huyền Phi.

Thái tử nắm đó danh vọng cao lớn vượt qua Nhị hoàng tử, nhưng sau khi Hoàng Hậu chết bệnh, Thái tử đã từng thông tuệ hơn người, lại thay đổi một cái bộ dáng, chẳng những tính tình cổ quái, không hiểu lễ nghĩa. Ở trong lòng mọi người, thanh danh Thái tử đã bị hạ thấp, hoàn toàn không thể do sánh cùng với Mặc Huyền Phi.

Lượn về dung mạo, Mặc Thiên Uyên tuyệt đối không thua Mặc Huyền Phi, nhưng bởi vì Mặc Thiên Uyên tính cách tâm tình bất định, làm mọi người *kính nhi viễn chi*(*), nhưng thật ra Mặc Huyền Phi thường xuyên ở bên trong hoàng thành ngoài đi lại, còn nhiều lần ra tay cứu trợ người gặp nạn, ở trong dân gian giành được không ít thanh danh tốt.

(*) *Kính nhi viễn chi: Tôn kính, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, không thể lại gần hoặc không muốn gần.*

Ngay cả ngày đó, Mặc Huyền Phi ruồng bỏ hôn ước cùng Quân Vô Tà, hành vi cùng người khác kết tân hoan, ở đại đa số nhân tâm cũng là cử chỉ sáng suốt, một chút cũng không có thiệt hại hình tượng của hắn.

Hiện giờ, thanh danh ngu ngốc Thái tử, thế nhưng cùng ác danh nữ thổ phi thông đồng cùng nhau ở trong hoàng thành, tức khắc kinh rớt trông mắt một đám người.

Này Quân Vô Tà tiến vào hoàng cung số lần cũng không nhiều, trước sau chỉ hai lần, còn đều là đi tham gia sinh thần của Thái tử.

Lần đầu tiên, nhìn trúng Nhị hoàng tử Mặc Huyền Phi, ý vào hậu thuẫn của Lâm Vương phủ, cùng Mặc Huyền Phi định ra hôn ước.

Lần thứ hai, nằng thế nhưng vừa mới cùng Mặc Huyền Phi giải trừ hôn ước không lâu sau, liền cùng Thái tử thông đồng ở cùng nhau!

Trong lúc nhất thời, lời đồn đãi Quân Vô Tà là loi ong bướm nhanh chóng truyền ra, liên quan đến Thiên Uyên cũng bị không ít người nhạo báng, nhặt gậy rách của đệ đệ.

Có người cười nhạo Mặc Thiên Uyên có mắt không trông, cũng có người cười thầm hai cái hỗn trướng thấu thành đôi.

Ngắn ngủn nửa ngày, sự tình của Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên đã bị truyền ra, phở lớn ngõ nhỏ nghị luận sôi nổi.

Thời điểm Quân Tiễn nhìn Quân Vô Tà mang theo Ngọc Dịch Quỳnh Tương hồi phủ, mặt đều đen.

Mặc Thiên Uyên đột nhiên mời Quân Vô Tà đến Lâm Uyên Điện, này vốn là làm người cảm thấy có chút không ổn, hiện giờ cư nhiên còn đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương mà Hoàng Hậu lưu lại đưa tặng cho Quân Vô Tà, này còn không lợi hại?

Phải biết rằng, Mặc Thiên Uyên đối với Ngọc Dịch Quỳnh Tương yêu quý có bao nhiêu đáng sợ, mặc dù là đương kim thánh thượng muốn uống một chén, hắn cũng là trăm ngàn cái không vui. Lúc trước Mặc Huyền

Phi đã từng một lần ở trên tiệc mừng thọ của Mặc Thiên Uyên muốn uống qua một ly Ngọc Dịch Quỳnh Tương, kết quả lại bị Mặc Thiên Uyên không lưu tình chút nào mắng trở về.

Từ đó về sau, tất cả mọi người đều biết, rượu ngon tuyệt thế này, chỉ có Mặc Thiên Uyên một người có thể hưởng dụng.

Nhưng ngay cả Nhị hoàng tử cũng chưa có tư cách hưởng dụng một ly Ngọc Dịch Quỳnh Tương, Mặc Thiên Uyên xoay mặt cư nhiên đưa cho Quân Vô Tà một vò! Cái này kêu người lý giải như thế nào?

Quân Tiễn rồi rầm hồi lâu, muốn dò hỏi một vài câu, lại sau khi nhìn thấy hai trông mắt cháu gái nhà mình thanh minh, đem lời nói đến miệng nuốt đi xuống.

Vô Tà vừa mới bị hỗn trướng Mặc Huyền Phi kia khi dễ, hiện giờ nếu như có thể có người khác dẫn dắt rời đi lực chú ý của nàng kẻ ra cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Linh lực

Vì để Quân Vô Tà sớm ngày thoát khỏi bóng ma Mặc Huyền Phi, Quân Tiễn cũng liền không có nói gì thêm.

Quân Vô Tà đối với tâm tư của người khác không hề quan tâm, nàng nào biết đâu rằng, một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương này, đã làm người khác đem nàng như hoa tới dưới cánh của Mặc Thiên Uyên rồi?

Khó khăn mới mang về được một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương, Quân Vô Tà một khắc cũng không muốn chậm trễ, lập tức trở về phòng, đem Tiểu Bạch Liên triệu hoán ra tới.

Tiểu gia hóa trắng nõn nà mang theo đôi gót chân nhỏ, đập lên trên mặt đất, tung tăng nhảy nhót lên đến trước bàn, nhìn chăm chăm cái bình Ngọc Dịch Quỳnh Tương kia, nước miếng thèm khát đều phải lưu lại.

"Thơm quá." Tiểu Bạch Liên ngửi ngửi rượu hương từ trong cái bình kia khuếch tán ra tới, hít hít nước miếng.

Quân Vô Tà nường mảy nhìn về mặt khát vọng của Tiểu Bạch Liên, "Người cũng có thể dùng nó để trưởng thành?"

Tiểu Bạch Liên sừng sốt, nuốt nuốt nước miếng, lắc đầu.

Quân Vô Tà nhìn hấn một cái, Tiểu Bạch Liên yên lặng đem móng vuốt nhỏ đã vuron ra thu trở về.

Trừ bỏ lưu lại một hạt sen cho Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà trên tay chỉ có một viên hạt sen chưa dùng, bàn tay nàng không nhanh không chậm mang hạt sen tới bồn nước, đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương đổ vào trong bồn, hương rượu tràn ngập ở trong toàn bộ gian phòng, chỉ là ngửi vào khiến cho người nổi lên men say, nếu vô tình nuốt một ngụm chất lỏng chảy vào trong bồn, nhộn nhạo sóng lưu.

Tiểu Bạch Liên nửa giương cái miệng nhỏ, mơ hồ có thể thấy được một tia nước trong veo từ khóe miệng hấn chảy xuống.

Mèo đen ghé vào trên bàn, dựa vào bồn nước hoa sen, thông thả ung dung liếm liếm móng vuốt, lộ ra lợi trào sắc bén, một đôi mắt mèo nhìn chăm chăm Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên rụt cổ lại, vội vàng lau khóe miệng nước miếng.

Trong sách ghi lại, muốn nuôi dưỡng thương ngư tuyết liên, cần đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương làm lạnh, rượu này vẫn chưa đun nóng, Quân Vô Tà cẩn thận lấy đầu ngón tay điểm chút nước rượu, xác định đầu ngón tay một mảnh lạnh lẽo, lúc này mới đem hạt sen để vào trong rượu.

Ngay sau khi hạt sen được ném vào Ngọc Dịch Quỳnh Tương, mùi hương hoa sen đan xen hương rượu nồng nàn, tràn ngập ở bên trong phòng.

Tiểu Bạch Liên chỉ là ngửi, khuôn mặt nhỏ cũng đã hơi hơi phỉm hồng.

Quân Vô Tà nhìn chăm chăm hạt sen trong rượu hồi lâu, cũng không thấy có bất luận cái phản ứng gì, chỉ là mùi hương trong phòng càng ngày càng nồng đậm, nàng đối với khí vị vốn là miễn cảm, đối với mùi rượu càng là không vui, nhưng hỗn hợp mùi hương hoa sen quyến vào mùi hương của rượu lại không làm nàng cảm thấy chán ghét, ngược lại làm nàng cảm giác được thể xác và tinh thần thoải mái, mùi hương kia chui vào hơi thở, phảng phất một cỗ suối nước nóng, chảy vào lục phủ ngũ tạng của nàng, làm thân thể của nàng giống như ngâm mình ở trong suối nước nóng giống nhau, dào dạt ấm.

Quân Vô Tà vốn còn đối với công pháp quý dị kia có chút hoài nghi, lúc này lại là buông tâm.

Nàng tuy rằng bất kỳ là cái linh lực gì, chính là tại đây dưới mùi hương ôn nhuận, nàng có thể rõ ràng cảm giác được, ngũ hành hơi thở nào đó, chính là mang theo một dòng suối ấm áp chảy vào kỳ kinh bát mạch nàng.

Có lẽ, chính là linh lực của thể giới này!

Quân Vô Tà đôi mắt tỏa sáng, nàng ngồi ở trước bàn, hưởng thụ mùi hương dễ chịu này.

Tuy nói nguồn nước bồi dưỡng này không dễ tìm, chính là hiệu quả này quả thực quá sung sướng!

Chỉ là không biết, một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương này có thể hay không đem một hạt sen dưỡng thành, Mặc Thiên Uyên nơi đó chỉ có mấy cái thùng lớn Ngọc Dịch Quỳnh Tương như vậy, nếu là tiêu hao quá nhanh, dùng xong rồi, nàng thật đúng là không biết nơi nào tìm thay thế phẩm.

Phóng nhãn toàn bộ Thích Quốc, đánh giá cũng liền là số không vậy.

Lần đầu tiên cảm nhận được linh lực ở trong thân thể của mình khuếch tán, Quân Vô Tà không cách nào hình dung cái loại cảm giác này, có chút ấm áp, rồi lại thập phần nhu hòa, một chút một chút thấm thấu nhập vào trong cơ thể nàng, cùng thân thể của nàng chậm rãi dung hợp ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chờ có phiên ta (1)

Quân Vô Tà cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trước bàn, không biết qua bao lâu.

Ngoài cửa sổ đã một mảnh đen nhánh, chỉ có ánh trăng mang đến một tia nhàn nhạt phù quang.

"Thơm quá."

Quân Vô Tà ngẩng đầu, chưa xoay người, đã bị một đôi cánh tay hữu lực, bá đạo ôm lấy.

"Thân thể này của người, còn muốn uống rượu?" Khóe miệng nhai ý cười của Quân Vô Dục, nửa híp mắt nhìn chăm chăm tiểu gia hóa trong lòng ngực.

Còn chưa vào phòng hấn đã ngửi tới hương rượu nồng đậm rồi, mùi hương này có chút xa lạ, cũng có chút quen thuộc, ở trong rượu kia hoà lẫn mùi hương hoa sen, hấn từng ở trên người nàng được người qua.

Thực dễ ngửi.

Quân Vô Tà giương mắt quét Quân Vô Dục liếc một cái, nàng cơ hồ đã quen hành động thân mật của hấn sau mỗi lần xuất hiện, mặc dù có chút không tán đồng, nhưng cũng không để ý đến, liền cũng lười đến vô nghĩa.

"Đây là tiểu tử Mặc Thiên Uyên kia đưa cho người?" Quân Vô Dục ôm Quân Vô Tà ở ghế trên ngồi xuống, khóe miệng mím cười, chính là ý cười kia lại không vào đáy mắt, chỗ sâu trong đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo như có như không đảo qua rượu ngon kia.

Không đợi Quân Vô Tà mở miệng, hắn đã cầm lấy vỏ rượu trên bàn, nhướng mày nhìn Quân Vô Tà, khoe miệng khê nhếch.

"Loại rượu này, không xứng để người uống." Vừa nói, cổ tay hắn vừa chuyển, thế nhưng muốn đem một vỏ rượu kia toàn bộ đổ xuống.

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh lùng, muốn ra tay ngăn cản, nhưng cánh tay vòng ở bên hông nâng lại vững chắc cứng như sắt thép, chính là đem nàng ấn ở trong lòng ngực hắn, không mấy may động được.

"Thả ta ra!" Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

Quân Vô Dược chỉ mỉm cười nhìn nàng, không có một tia tức giận.

"Vô Tà đừng giận, nếu người thích rượu, ta giúp người tìm loại tốt hơn tới, loại rác rưởi này, có thể nào để người uống?"

"Thả lại đi." Quân Vô Tà nheo mắt.

Quân Vô Dược chỉ là mỉm cười nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích, mắt đen thâm thúy ẩn ẩn lộ ra một mạt ám tím, đáy mắt không có nửa điểm ý cười.

"Phóng..... Buông gia chủ ta ra..... Chủ nhân." Thanh âm mang theo nước nở thành linh vang lên.

Tiểu Bạch Liên đứng ở góc tường, mặt đỏ rần, đôi mắt nửa híp mang theo một tia mơ hồ, thân mình nho nhỏ lung lay dựa vào vách tường.

"Đây là?" Quân Vô Dược nhướng mày.

Quân Vô Tà buồn bực, nàng vẫn chưa đem Tiểu Bạch Liên thu hồi, Quân Vô Dược đột nhiên tới, lại không hề báo trước, không phải là đụng phải Tiểu Bạch Liên sao?

Lấy năng lực của Quân Vô Dược, muốn nhìn ra thân phận của Tiểu Bạch Liên, chỉ sợ cũng không khó.

"A, ta vốn tưởng rằng mèo đen kia là Giới Linh của người, hiện giờ xem ra, ta thật ra sai rồi." Quân Vô Dược cúi thấp đầu, nhìn Quân Vô Tà, đôi mắt mỉm cười hơi nheo lại.

"Người! Người nếu không buông chủ nhân ra, ta liền đối với người không khách khí!" Tiểu Bạch Liên phồng quai hàm lên, khuôn mặt nhỏ đỏ rục thoát nhìn rất đáng yêu.

Tiểu hắc miêu yên lặng ngồi ở trên bàn, nâng lên một cái chân trước ngăn trở chính tầm mắt của mình.

Không phải nó quá yếu ớt, là địch nhân quá đáng sợ!

Tiểu ngu ngốc, đây là đang tìm đường chết a!

"Ngà?" Quân Vô Dược đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, đầu ngón tay hắn hơi vừa nhấc, một đạo hắc quang nhảy mắt phóng ra hướng cái trán của Tiểu Bạch Liên!

"A!!" Một trận đau nhức từ cái trán truyền đến, Tiểu Bạch Liên nháy mắt bị đau cuộn tròn trên mặt đất.

"Ta cùng với Vô Tà nói chuyện, khi nào đến lượt người ngăn cản?" Quân Vô Dược cười tà mị, phàng phất như không có việc gì, ngược lại khi hắn quay lại nhìn về phía Quân Vô Tà, lại ngây ngẩn cả người.

Cặp con ngươi đầy sát khí băng lạnh kia, nhìn chăm chăm hắn, tiểu gia hỏa bị hắn giam cầm trong ngực, cặp tay nhỏ trắng nõn kia nắm mấy cái ngân châm, châm chọc chính là để ở chỗ yết hầu của hắn.

"Ta không có tâm tư cùng người vô nghĩa, đừng lại đến phiền ta." Quân Vô Tà nửa híp mắt, nằng nằn quăn đến Quân Vô Dược ngày thường làm cái gì, nhưng nếu hắn là tới quấy rầy nàng, như vậy nàng cũng liền không cần cùng hắn khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chớ có phiền ta (2)

Quân Vô Dược kinh ngạc nhìn tiểu gia hỏa đột nhiên lộ ra răng nanh, trong nháy mắt không còn lạnh lẽo ở đáy mắt, hắn không có sợ hãi mấy cái ngân châm kia chút nào, chỉ là phát ra một chuỗi cười trầm thấp.

Quân Vô Tà để ngân châm trong tay ở những huyết mạch của Quân Vô Dược. Chỉ cần đâm xuống, mặc dù sẽ không muốn mệnh của hắn, cũng sẽ làm hắn không dễ chịu chút nào.

Quân Vô Dược cúi đầu, ngân châm để ở trên yết hầu hắn trực tiếp xuyên thấu làn da của hắn, nửa căn đều đi vào yết hầu hắn, vết máu đỏ tươi, theo ngân châm nhiễm một tay Quân Vô Tà, ánh mắt nàng lãnh đạm, không có một chút hoảng hốt.

"Là ta sai, không nên nháo người, người muốn phạt ta như thế nào? Điều theo ý người." Bốn căn ngân châm đều đâm vào yết hầu, máu nhiễm hồng chảy xuống cổ của hắn, hắn lại chỉ là mang theo ý cười sùng nịnh nhìn Quân Vô Tà.

"Thả lại đi." Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

Quân Vô Dược than nhẹ một tiếng, đem vỏ rượu trong tay thả lại trên bàn.

"Vô Tà đừng giận, là ta sai rồi. Người nếu thích, liền tạm thời lưu trữ rác rưởi này đó chơi, nhưng nhớ lấy chớ có uống vào, rượu tào thực này, sẽ làm yết hầu của người bị thương, ngày mai ta lại tìm đồ tốt tới cho người." Quân Vô Dược nhẹ giọng thấp hơn, tựa như muốn dỗ Quân Vô Tà đang tức giận, đối với bốn căn ngân châm kia đâm vào yết hầu cũng không màng để ý.

"Không cần." Quân Vô Tà nói.

Quân Vô Dục cũng không miễn cưỡng, thấy Quân Vô Tà còn chưa nguôi giận, hất gơ tay, đầu ngón tay móc một cái, đem vật thể màu đen không rõ trên trán Tiểu Bạch Liên thu hồi.

"Ta cùng ngươi chỉ đùa một chút, không có thật sự muốn đá thương hấn. Giới Linh của ngươi, ta như thế nào thật sự hạ sát thủ." Quân Vô Dục cười nói.

Tiểu Bạch Liên lúc này mới chậm rãi đứng lên, mới vừa rồi đau nhức làm linh thần của hấn như bị xé rách, cái loại thống khổ này, hấn chưa bao giờ cảm thụ qua. Thương tổn bình thường của nhân loại, đối với Giới Linh mà nói cũng không có quá nhiều cảm giác đau đớn, chỉ biết bọn họ hao tổn đối với lực lượng tạo thành, Giới Linh không cách nào cảm thụ công kích thống khổ đến từ nhân loại. Nhưng lúc này đây, Tiểu Bạch Liên lại đau tê tâm liệt phế.

Trong lòng hấn còn sợ hãi nhìn Quân Vô Dục, càng thêm cảm thấy người nam nhân này, thần bí đáng sợ.

"Ngươi, lại đây." Quân Vô Dục đối với Tiểu Bạch Liên ngoắc ngón tay, Tiểu Bạch Liên khẽ run lên, cứng đờ tới gần.

"Trên ngươi một chút, chớ có sợ, thứ này cho ngươi, cứ cho là bồi thường." Quân Vô Dục tùy tay ném ra một viên bảo châu màu xanh biếc, Tiểu Bạch Liên run run rẩy rẩy tiếp lấy.

Sau đó, Quân Vô Dục lại cúi đầu nhìn Quân Vô Tà.

"Hiện tại vẫn còn giận?"

"Ngươi thực phiền." Quân Vô Tà nói.

"Lời này thật làm người thương tâm." Quân Vô Dục khẽ nhủ mày, hơi buồn rầu.

"Ngươi nếu là thích ngược đãi bản thân, ta nơi này còn có một trăm lẻ tám căn ngân châm." Quân Vô Tà nói.

Quân Vô Dục cười khê, kéo tay nhỏ của Quân Vô Tà, để ở bên miệng hôn một cái, "Nếu là có thể làm ngươi cao hứng, lại thêm gấp mười lần thì thế nào?"

Quân Vô Tà khẽ nhủ mày, nàng gặp qua không ít đồ đệ bỏ mạng, nhưng giống Quân Vô Dục tự mình ngược đãi bản thân như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy.

"Ngươi không tới phiền ta, ta liền rất cao hứng." Nếu như còn dám động đến Giới Linh cùng Ngọc Dịch Quỳnh Tương của nàng, gấp trăm lần ngân châm nàng cũng dám xuống tay.

"Không phiền ngươi thì có thể, không tới thì không thể được." Quân Vô Dục cười nói.

Quân Vô Tà trừng hấn liếc mắt một cái, không nói gì, chỉ là đứng dậy.

Lần này, Quân Vô Dục không dám lại dùng lực, vẫn để nàng đứng lên.

"Rất khó nghe, ngươi có thể đi rồi." Quân Vô Tà nhủ mày nhìn chính đôi tay nhiễm máu của mình, mùi máu tươi khuếch tán ở trong phòng, cùng hương rượu kia dung hoà bên nhau, làm nàng có chút không thoải mái, nàng cần rửa sạch sẽ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chớ có phiền ta (3)

Quân Vô Dục bắt đầu dĩ đứng dậy, nhìn Quân Vô Tà tránh hấn như tránh khăn. Hấn chạm vào cổ, vết máu chảy lên tay hấn, màu đỏ tươi đập vào đáy mắt, hấn lại không có chút để ý nào.

"Nhưng thật ra ta lại nuốt lời, lại để ngươi người được hương vị này, ta đây liền đi." Dứt lời, Quân Vô Dục không có dừng lại nữa, trực tiếp rời đi.

Ra khỏi cửa phòng của Quân Vô Tà, ý cười trên mặt của Quân Vô Dục đều rút đi, năm ngón tay hấn chạm vào chỗ yết hầu của mình, đầu ngón tay như bị bôi đen, đem bốn cái ngân châm kia từ da thịt hút ra.

"Tước gia!" Một hắc ảnh lặng yên tới gần, dưới ánh trăng một gối nửa quỳ ở bên bên cạnh người Quân Vô Dục.

"Ngài bị thương!" Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, làm hắc ảnh kia sùng sốt.

Loại địa phương này, thế nhưng có người có thể làm Tước gia bị thương?

"Thương? Đây cũng coi như bị thương?" Quân Vô Dục nhìn ngân châm nhiễm máu trong tay mình, đôi mắt màu đen dần dần biến mất, yêu dị màu tím lại một lần nữa hiện lên.

Bất quá là "tiểu dấu răng" của tiểu gia hòa nào đó, hấn không ngại lại nhiều một chút.

"Để ngươi tìm người, đều tìm được rồi?" Quân Vô Dục nói.

"Đã chuẩn bị tốt."

"Ân, đám lão gia hòa kia, tưởng đem ta vây ở nơi đó, thật là ý nghĩ kỳ lạ, một ngày kia sẽ cho bọn họ trả giá đại giới." Quân Vô Dục khước môi hơi gọi lên, nhìn ngân châm trong tay, đáy mắt hấn tràn ra một tia ý cười.

Tiểu gia hòa chưa bao giờ từng có bất luận cái phản kháng gì, hôm nay rốt cuộc biết cái gì kêu là phản nộ rồi. Bộ đáng cạp con ngươi thanh lãnh kia nhiễm sắc mặt giận dữ, thật sự là đẹp cực kỳ, so với bất luận đá quý nào trên thế gian này đều càng thêm mê người.

Thật muốn đem chúng nó chiếm làm của riêng, nhưng.....

Nếu một khi rồi đi thân thể tiểu gia hóa, trông mắt kia, cũng liền không có bất luận cái mỹ lệ gì đáng nói.

Đồ vật của nàng, quả nhiên chỉ khi ở trên người nàng, mới đẹp nhất.

"Những cái kẻ ngu dốt đó, làm sao là đối thủ của Tước gia được." Hắc ảnh thấp giọng nói, thanh âm tràn ngập kính ngưỡng cùng sùng bái.

"Để cho bọn họ cứ đắc ý một thời gian cũng tốt, như vậy lúc hủy diệt mới càng thống khoái." Từ không trung ngã xuống đầm lầy, bò đến càng cao, quãng ngã mới có thể càng nặng, Quân Vô Dược ánh mắt âm lãnh dị thường.

"Vâng!"

"Trong khoảng thời gian này, ta sẽ vẫn luôn ngốc tại nơi này, người nếu có tin tức gì, trực tiếp đưa tới."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Đứng rồi." Quân Vô Dược đột nhiên nghĩ tới cái gì.

"Ngày mai, người đem một vò Bích Nguyệt tới đây."

Hắc ảnh hơi sùng sốt, không rõ Tước gia vì sao đột nhiên muốn Bích Nguyệt, không suy nghĩ nhiều, hắc ảnh lập tức nói: "Vâng."

"Ngọc Dịch Quỳnh Tương..... A." Quân Vô Dược hí nửa mắt, hắc ảnh thật ra không ngại đi tới hoàng cung, giết cái hoàng tử kia không có việc gì xum xoe.

Hắc ảnh chỉ lẳng lặng quỳ gối một bên, không dám nghĩ lại ý tứ trong lời nói của Tước gia, hết thấy đều chỉ nghe lệnh hành sự.

Công đạo xong hết thấy, Quân Vô Dược không cần phải nhiều lời nữa rồi đi, hắc ảnh dung nhập ở trong đêm tối, hoàn toàn biến mất.

Trong phòng, Quân Vô Tà cau mày, đem đôi tay tẩy rửa sạch sẽ, xác định đã không còn mùi máu tươi, mới đi tới bên cạnh bàn.

Tiểu Bạch Liên từ lúc đó tới giờ, không hề lên tiếng, hắc nhìn chăm chăm viên bích sắc hạt châu kia, giữ nó giữa những ngón tay hướng về phía ánh trăng nhìn nhìn.

"Còn đau không?" Quân Vô Tà nhìn Tiểu Bạch Liên, giọng đơn điệu hỏi.

Tiểu Bạch Liên sùng sốt, ngẩng đầu, xoa xoa chính cái trán của mình, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ treo nụ cười ngọt ngào, "Không đau." Ngay khi đồ vật màu đen kia bị Quân Vô Dược thu lại, đau nhức tê tâm liệt phế giống như là nháy mắt bộc phát rồi biến mất, không có lưu lại nửa điểm không khỏe, nếu không có đau đớn khác cốt ghi tâm quá mức kia, Tiểu Bạch Liên chính mình cũng không dám xác định, hắc mới vừa rồi dường như không phải thật sự bị một nhân loại công kích làm đau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nhuận mộc châu (1)

"Lại đây." Quân Vô Tà mặt không có biểu tình vẫy tay với Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên tung ta tung tăng chạy qua.

Quân Vô Tà giờ tay, vén lên tóc mái trên trán của Tiểu Bạch Liên, nhìn trên trán trắng nõn trơn bóng của hắc không có nửa điểm dấu vết, lúc này mới thu liễm ánh mắt.

"Sau này nếu hắc lại làm cái gì, người đều không cần lo cho ta." Quân Vô Tà ẩn ẩn cảm thấy Quân Vô Dược đều không phải là ôn hoà như thoạt nhìn ngoài mặt vậy, bất luận là ra tay đối với Mặc Huyền Phi, hay là vài lần trước gặp nhau người thấy mùi máu tươi trên người hắc, đều phát ra một loại cảnh báo nguy hiểm.

Quân Vô Dược rất mạnh, sau khi trọng sinh nàng mới nhìn thấy một người mạnh như vậy, hắc cường đại thần bí, tràn ngập nguy hiểm, nếu không có gì tất yếu, Quân Vô Tà cũng không tính hiện tại cùng hắc đối địch, chỉ cần hắc không tới trêu chọc nàng, nàng cũng lười đến lo chuyện bao đồng, nhưng nếu Quân Vô Dược được một tác lại muốn tiến một thước, mặc dù ngọc rất đá tan, nàng cũng muốn cho hắc biết, chính mình không phải dễ khi dễ.

"Nhưng....." Tiểu Bạch Liên mím đôi môi, trực giác của Giới Linh, làm hắc cảm thấy nam nhân kia đáng sợ cực kỳ, nhìn hắc tới gần Quân Vô Tà, đều sẽ làm người không rét mà run.

Rõ ràng tươi cười ôn nhuận như ngọc, lại làm cho người ta lạnh sơn tóc gáy.

"Hắc sẽ không làm ta bị thương." Quân Vô Dược nếu là muốn xuống tay đối với nàng, đã sớm hành động.

Quân Vô Tà cũng không rõ Quân Vô Dược vì sao lại xuất hiện trêu chọc mình lần nữa, lấy năng lực của hắc, mặc dù không ở trong Lâm Vương phủ này, thế gian cũng không vài người có thể nê hà được hắc, nhưng hắc có tình ăn vạ trong Lâm Vương phủ không đi, báo ân gì đó, nàng cũng chỉ cho là cười chê.

Tiểu hắc miêu không buồn hé răng ghé vào trên bàn, đóng đưa cái đuôi thật dài, nhìn sùnn mặt Quân Vô Tà.

Tính tình của chủ nhân luôn luôn quanh quẽ, chỉ cần đối phương không có trêu chọc đến nàng, việc nhỏ tầm thường nàng cũng không so đo, nhưng nếu là thật sự làm nàng nổi giận, hậu quả lại không dám tưởng tượng.

Đêm hôm đó, trong núi lửa lớn, đốt cháy hết thấy, ai có thể nghĩ đến, chủ nhân vẫn luôn an tĩnh giống như đứa trẻ được bế, sẽ đem xăng rải một vòng các nơi trong biệt thự, cuối

cùng với một que diêm, thiêu hủy cả tòa biệt thự, đồng thời cũng thiêu hủy thân nhất duy nhất trên đời của nàng, đúng là một ác mộng.

Tính tình của Quân Vô Tà chính là như thế, nhìn như thực dễ nói chuyện, mọi việc cũng không so đo, nhưng một khi nàng muốn ra tay, đối phương tuyệt đối không có cơ hội sống.

Tiểu Hắc miêu chưa bao giờ sợ Quân Vô Tà bị thiệt, bởi vì mặc dù bị bắt lợi, nàng cũng có thể làm đối phương tróc ba tầng da, so với nàng đối phương tuyệt đối bất lợi thiệt thòi hơn nhiều.

"Chủ nhân, hạt châu này..... Ta có thể dùng sao?" Tiểu Bạch Liên không rõ tâm tư của Quân Vô Tà, chỉ là hành động của Quân Vô Tà làm hắn mơ hồ cảm giác được sự quan tâm.

Chủ nhân quan tâm hắn, này vẫn là lần đầu tiên.....

Thật tốt.

"Đây là cái gì?" Lúc này Quân Vô Tà mới chú ý tới bảo châu trong tay Tiểu Bạch Liên.

"Nhuận Mộc Châu! Thứ này có thể trợ giúp thực vật hệ Giới Linh tu luyện, ta còn là lần thứ hai nhìn thấy, lúc trước thời điểm ở U Linh Giới đã từng gặp qua một lần, không nghĩ tới nơi này cư nhiên cũng sẽ có." Tiểu Bạch Liên hưng phấn cười, so sánh với đau đớn vừa rồi, Nhuận Mộc Châu xuất hiện, làm hắn rất kích động.

Phải biết rằng, thứ này là chuyên vì Giới Linh chế tạo ra, chứ có nói nơi này, ngay cả ở U Linh Giới cũng là bảo bối thập phần trân quý.

"Người còn có thể tu luyện?" Quân Vô Tà nhướng mày kinh ngạc, nàng nghĩ rằng Giới Linh có thể tăng cao lực lượng, nhưng đó là do trong quá trình chủ nhân này không ngừng tu luyện linh lực. Nghe ý tứ của Tiểu Bạch Liên, Nhuận Mộc Châu có thể giúp hắn một mình tiến hành tu luyện, không phải là rất tiết kiệm được thời gian và sức lực sao?

Nàng phải cấp cho Quân Vô Được một cái công trạng a, ít nhất đền bù cái gì đó có giá trị sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nhuận Mộc Châu (2)

Tiểu Bạch Liên lập tức hướng Quân Vô Tà giải thích phương thức Giới Linh tu luyện.

Giới Linh vốn là sinh hoạt ở U Linh Giới, lúc nhân loại được sinh ra, nhóm Giới Linh sẽ chịu cảm ứng, tự động giấu ở nên trong linh hồn nhân loại, đến khi nhân loại đủ mười bốn tuổi thì tiến hành nghi thức thức tỉnh Giới Linh, Giới Linh mới có thể chân chính đi vào thể giới này.

Ở U Linh Giới, Giới Linh có thể ở nơi đó không ngừng tu luyện trưởng thành, nhưng nếu tới nơi này rồi, bọn họ lại chỉ có thể dựa vào trong thân thể nhân loại tu luyện linh lực để trưởng thành.

Có thể nói, Giới Linh sau khi thức tỉnh từ trong linh hồn nhân loại, tốc độ tu luyện của bọn họ liền sẽ trở nên cực kỳ thông thả.

Nhuận Mộc Châu là đồ vật của U Linh Giới, bản thân nó cũng không có bất luận cái lực lượng gì, nhưng nó lại có một cái tác dụng đặc thù, đó chính là tinh lọc chi lực.

Trong hoàn cảnh sinh hoạt của nhân loại, đều không phải là không có lực lượng Giới Linh có thể tu luyện, chỉ là loại lực lượng này bị lẫn rất nhiều tạp chất bên trong, muốn đem chúng lấy ra để hấp thu, thập phần khó khăn.

Nhưng nếu có Nhuận Mộc Châu, loại tình huống này liền sẽ hoàn toàn thay đổi, Nhuận Mộc Châu có thể tinh lọc những cái lực lượng vẫn đục đó, đem một bộ phận tiến hóa ra tới, cứ như vậy, Giới Linh liền có thể trực tiếp lấy tới tu luyện.

"Tinh lọc khí." Quân Vô Tà sờ sờ cằm, thứ này nghe như mơ hồ, nhưng thật là rất muốn sử dụng, hiệu quả có thể có điểm nghịch thiên.

Tiểu Bạch Liên "dùng làm thuốc" giá trị rất cao, nhưng làm giá trị vũ lực lại thấp tệ hại, nếu là có thể thông qua Nhuận Mộc Châu tu luyện, ngày sau có thể trưởng thành đến loại nồng nổi nào, kia đã có thể khó mà nói trước.

"Là bảo bối!" Tiểu Bạch Liên nghe rằng nhìn Nhuận Mộc Châu, mặt mày hơn hớn.

Tuy rằng đau trong chốc lát như vậy, nhưng nếu có thể đổi lấy một cái bảo bối như vậy, hắn không ngại lại đau nhiều trong chốc lát.

"Người giữ, tu luyện như thế nào chính người giải quyết." Quân Vô Tà gật gật đầu, Quân Vô Được lai lịch thần bí, tay tàn nhẫn, ngay cả ngoại ý tùy tay ném ra vật để dỗ dành Tiểu Bạch Liên, đều có lai lịch lớn như vậy.

Tuy rằng đối với U Linh Giới cũng không hiểu biết nhiều, nhưng thứ này nếu không phải do Tiểu Bạch Liên nói, nàng là nghe cũng chưa nghe qua, chính là Quân Vô Được thể nhưng liền như vậy tùy ý ném cho Tiểu Bạch Liên?

Người như vậy, nếu là địch nhân sẽ phi thường khó giải quyết, nếu là bằng hữu.....

Quân Vô Tà nhủ thầm, nàng rất khó đem Quân Vô Được móc nối cùng hai chữ bằng hữu này.

Cái từ bằng hữu này, nàng kiếp trước kiếp này, chỉ biết dùng ở trên người một người.

"Cái ngu ngốc kia." Quân Vô Tà cảm nắm tay, nàng vốn đang là bác sỹ thú y ở thành phố A, lại được một cái tổ chức thần bí khai quật, do đó tiến vào cái tổ chức kia, xách theo giấy phép thú y làm sự cứu người. Hãy còn nhớ rõ một ngày kia, tổ chức bị địch nhân đánh bất ngờ, rất nhiều địch nhân vọt vào, cái thần ảnh kia liền như vậy đứng ở trước mặt nàng, che chắn cho nàng trước mọi sự công kích.

"Người tay nhỏ chân nhỏ, ở chỗ này có thể dùng làm cái gì, chạy nhanh đi... đừng kéo chân sau..." tươi cười mơ hồ còn hiện lên ở trước mắt, nhưng người cũng đã.....

Quân Vô Tà xoa tâm mi, nàng đã rất ít khi nhớ tới sự tình kiếp trước, nàng xưa nay quanh què, ngay cả chính quan hệ huyết thống của mình cũng có thể xuống tay, sống hay chết nàng không xem trọng, nhưng chỉ có một người như vậy, người dùng sinh mệnh để bảo hộ nàng, làm nàng trước sau không thể nào quên.

Nàng sở dĩ chán ghét mùi máu tươi như vậy, đúng là bởi vì một ngày kia, trước ngực người nợ nờ rộ *huyết sắc chi hoa* đau đớn mắt nàng, hương vị quen thuộc kia, lần đầu tiên làm nàng có cảm giác đau.

"Cứu loại người như ta, không đáng." Quân Vô Tà rũ xuống mi mắt, cuối cùng nàng cũng không có chạy thoát bóng ma tử vong, tên kia nếu là ngay từ đầu liền mặc kệ nàng, có lẽ lấy thân thù của hắn còn có thể sống sót.

Thật sự là cái đồ ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Nhuận Mộc Châu (3)

Có được Nhuận Mộc Châu, Tiểu Bạch Liên liền có thể ở chỗ này tu luyện, Giới Linh tu luyện ở nơi phát ra hệ thực vật, đến từ chính thực vật, để tránh cho Tiểu Bạch Liên không bị bại lộ, Quân Vô Tà đành phải sai người làm chuyển đến trong viện rất nhiều bồn hoa.

Tiểu Bạch Liên ôm Nhuận Mộc Châu, chui vào hồ hoa sen trong viện, ở bên trong đồng đảo hoa sen hồng nhạt, xinh đẹp hóa thành một đóa bạch liên mỹ lệ.

Cho nên nói, hệ thực vật Giới Linh thật sự rất tốt để dưỡng, tùy tiện tìm một chỗ đặt lên là được!

Tiểu Bạch Liên cần thời gian để tu luyện, liền không cách nào mỗi thời mỗi khắc ngốc tại bên cạnh Quân Vô Tà, điểm này, Quân Vô Tà thật ra không thèm để ý, nàng chuyên tâm quan sát đến hạt sen trong bồn nước.

Thời gian gần một đêm, trong bồn Ngọc Dịch Quỳnh Tương liền biến mất hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút nhọt nhạt, màu sắc hạt sen kia có dấu hiệu này nọ.

Tốc độ này không khỏi quá nhanh!

Quân Vô Tà tuy rằng tích lũy một chút linh khí, nhưng Ngọc Dịch Quỳnh Tương này tiêu hao không khỏi quá lớn, dựa theo cái tốc độ này đi xuống, không dùng đến thời gian hai ngày, nàng lại phải quay lại hoàng cung để lấy tiếp.

Một trận tiếng đập cửa vang lên, Quân Vô Tà nói: "Vào đi."

Đợi hồi lâu, ngoài cửa cũng không có động tĩnh, nàng đứng dậy mở cửa, ngoài cửa không có bóng người nào, nhưng lại có một cái vò rượu tinh mỹ đặt ở cửa.

Quân Vô Tà đem vò rượu kia cầm lấy, mở cái nắp bị bịt kín, trong phút chốc, hương rượu say lòng người tràn ngập trong không khí, đem mùi hương của Ngọc Dịch Quỳnh Tương trong nhà đều bị lấn át.

Mùi hương này so với Ngọc Dịch Quỳnh Tương càng thêm thuần hậu nồng đậm.

"....." Quân Vô Tà không thèm nghĩ cũng biết thứ này là ai đặt ở nơi này.

Cầm vò rượu, Quân Vô Tà rời khỏi phòng, chỗ âm u bên ngoài, Quân Vô Dược mang theo ý cười, nhìn bóng dáng Quân Vô Tà dần dần đi xa.

Trong thư phòng, Quân Khanh đang chấp bút trên giấy viết cái gì, Long Kỳ đứng ở bên cạnh người hắn.

Quân Vô Tà đi đến, nét mặt Quân Khanh biểu lộ một mạt ý cười.

"Vô Tà."

"Tiểu thúc, rượu này cho ngươi." Quân Vô Tà đem vò rượu đặt ở trên bàn.

"Ngọc Dịch Quỳnh Tương?" Quân Khanh cười nói, sự tình Quân Vô Tà từ nơi Mặc Thiên Uyên có được một vò rượu ngon, hắn sớm đã biết được.

"Không phải."

"Ta thích hợp uống rượu sao?" Quân Khanh cũng không hỏi nhiều.

"Uống xoàng mấy chén không đáng ngại, rượu này cũng không tệ lắm." Quân Vô Tà tự thân đối với rượu không có yêu thích gì, Ngọc Dịch Quỳnh Tương hoàn toàn là dùng để trồng hoa.

Rượu này tuy tốt, nhưng lại không thể trồng hoa, đối với nàng mà nói, không có nửa điểm tác dụng.

"Vậy đa tạ." Quân Khanh nói.

Quân Vô Tà gật đầu, từ thư phòng lui ra, Long Kỳ cung kính hạ lưng xuống, nhìn theo Quân Vô Tà rời đi.

Ngoài phòng một người thân ảnh cao lớn, yên lặng nhìn hành động của Quân Vô Tà "mượn hoa hiến phật", trên dung nhan tuấn mỹ tràn đầy ý cười, nếu không nhìn thấy Quân Vô Tà đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương đổ vào trong bồn nước hoa sen, tâm hắn thật sự bị đã thương.

Tiểu gia hóa không uống rượu, lại dùng loại rượu kia dưỡng một viên hạt sen, thật sự rất thú vị.

Nếu là dùng trồng hoa, kia liền tùy ý.

Đối với rượu tốt hơn so với Ngọc Dịch Quỳnh Tương, lại bị Quân Vô Tà đảo mắt tặng người, người nào đó cũng không để ý, một câu kia "rượu này không tồi", khiến cho người nào đó tâm tình sung sướng.

So với Ngọc Dịch Quỳnh Tương chỉ dùng để trồng hoa, lấy tới tặng người, rõ ràng cấp bậc càng cao hơn không phải sao?

Hai ngày sau, Quân Vô Tà lại lần nữa được Thái tử mời vào cung, lúc trở về, lại mang về thêm một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương.

Bảo bối của Thái tử Ngọc Dịch Quỳnh Tương, lại không cần mất tiền mua, không ngừng đưa cho Quân Vô Tà. Sau đó phạm là Quân Vô Tà đi Lâm Uyên Điện, lúc gần ra về, luôn là sẽ xách theo một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương.

Đối với điều này, mọi người trong hoàng thành càng đem Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên nói thành một đôi.

Nghị luận nhiều, người chế giễu cũng liên nhiều, Mặc Huyền Phi ở trên tiệc mừng thọ của Thái tử bị Mặc Thiên Uyên làm sặc một phen, đối với việc này hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng. Đang lúc Quân Vô Tà lại một lần bước vào Lâm Uyên Điện, hắn công khai mang theo Bạch Vân Tiên tiến vào Lâm Uyên Điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Người tới không có ý tốt (1)

Trong điện Lâm Uyên, Quân Vô Tà đang vì Mặc Thiên Uyên bắt mạch, đã qua nhiều ngày điều trị, độc tố trên người Mặc Thiên Uyên dần dần bị thanh trừ, thân thể đã dần dần chuyển biến tốt.

Chợt nghe Nhị hoàng tử đến thăm, Mặc Thiên Uyên trên mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn.

"Lúc này lại đây, chắc không có chuyện gì tốt." Mặc Thiên Uyên cười lạnh nói.

Hắn cùng Mặc Huyền Phi quan hệ vẫn luôn không hòa hợp, mẫu thân hắn là Hoàng Hậu, còn mẫu thân Mặc Huyền Phi lại là Văn quý phi, lúc Hoàng Hậu ly thế, Văn quý phi ở trong hậu cung nghiêm nhiên trở thành chủ nhân của lục cung, hoàng đế đối với nàng càng là sủng ái nhiều hơn, người đi trà lạnh, trái tim Mặc Thiên Uyên sớm đã băng giá.

Quân Vô Tà thu hồi tay đáp ở trên mạch hắn, "Thân thể người đã tốt lên, có vài người sợ là đứng ngồi không yên."

Mặc Thiên Uyên không hề có tình dẫu điểm tình huống chính mình có chuyển biến tốt đẹp, điểm này cũng là Quân Vô Tà cố ý dận dò.

Muốn oán vị, chỉ dựa vào một cái Thái tử ngu ngốc cùng Lân Vương phù là không thành, Mặc Thiên Uyên cần thiết một lần nữa tạo danh vọng ở trong thần tử cùng bá tánh, mới có thể sau khi sự thành nước chảy thành sông bước lên vương vị.

Điểm này Quân Vô Tà minh bạch, Mặc Thiên Uyên cũng minh bạch.

"Ta đảo mắt muốn nhìn, hắn có thể đối với cái Thái tử này của ta làm ra tới sự tình gì." Mặc Thiên Uyên ánh mắt âm lãnh, vị trí Thái tử của hắn tuy rằng lung lay sắp đổ, nhưng hoàng đế vì giữ thanh danh của chính mình, tuyệt đối sẽ không làm ra tới sự tình gì quá kích, ngay cả Mặc Huyền Phi cũng vì thanh danh cũng sẽ không dám trước mặt mọi người làm trò cùng hắn chống đối.

Không cần chờ lâu, rất nhanh Mặc Huyền Phi mang theo Bạch Vân Tiên đã tới.

Luận về dung mạo hay khí chất, Mặc Huyền Phi không thẹn với thanh danh tối cao của hoàng tử Thích Quốc, Bạch Vân Tiên bên cạnh hôm nay mặc một thân bạch y, giống như tiên tử, đem dung mạo nàng vốn rất thanh lệ càng thêm động lòng người, cũng biểu lộ sự cao ngạo vốn có.

"Hoàng huynh, nhiều ngày không gặp, khí sắc của người khá hơn nhiều." Mặc Huyền Phi tiêu sái nhắc bước đi đến, khoe mắt khi thoáng nhìn thấy Quân Vô Tà, hơi sùng sốt.

Dung mạo Quân Vô Tà vốn là là nhất đẳng xuất sắc nhất, sở dĩ làm người cảm thấy không vui, tất cả đều là bởi vì tính tình của nàng. Ngày xưa ánh mắt Quân Vô Tà nhìn mình là tràn ngập nhiệt tình cùng hâm mộ, nhưng hiện giờ đôi mắt Quân Vô Tà rất lạnh lẽo, thậm chí không hề dừng lại trên người hắn chút nào.

Khí chất biến hóa, làm cho người ta cảm giác Quân Vô Tà thoát thai hoán cốt, trang dung nhan nghiêng nước nghiêng thành kia khí chất thanh lãnh giống như tuyết liên lớn lên trên đỉnh Tuyết Sơn, mỹ lệ, thánh khiết, lại cao không thể với tới như vậy.

Quân Vô Tà cũng là một thân bạch y, tùy ý ngồi dựa ở trên ghế, cặp con ngươi kia giống như thu thủy hơi buông xuống, nhìn quyền sách đang cầm trên tay, nửa điểm ý tứ ngẩng đầu lên cũng không có.

Hai vị nữ tử đồng dạng bạch y, đồng dạng lạnh lẽo, đồng dạng tuyệt sắc, chính là không biết vì sao, Mặc Huyền Phi thế nhưng cảm thấy, nhìn về phía Quân Vô Tà, Bạch Vân Tiên bên người tựa hồ không hề tuyệt sắc thanh lệ như vậy.

Quân Vô Tà lạnh nhạt, nhưng rất tự nhiên. Nàng một mình ngồi ở chỗ kia, đáy mắt không có vị trí bất luận kẻ nào, phảng phất trong phạm trù này hết thảy đều cùng nàng không quan hệ, nàng độc lập cùng thế gian, mắt lạnh nhìn xem trăm họ. So sánh, Bạch Vân Tiên lại làm người cảm thấy không tự nhiên như vậy. Nàng ta khề nhếch cằm cùng ánh mắt cao ngạo, đều để lộ ra một loại tư thái cao cao tại thượng, nhưng cố ý vì tư thái này, trước mặt hồn nhiên thiên thành của Quân Vô Tà, lại thấy có vẻ chẳng là cái gì cả.

Mặc Huyền Phi cảm thấy mình nhất định là điên rồi, vì sao hắn lại cảm thấy Quân Vô Tà so với Bạch Vân Tiên càng thêm động lòng người.

Không có khả năng! Đây nhất định là ảo giác!!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Người tới không có ý tốt (2)

Mặc Huyền Phi tuyệt không sẽ thừa nhận, chính trong lòng mình thật sự sinh ra ý nghĩ như vậy.

"Làm phiền Nhị đệ quan tâm." Mặc Thiên Uyên không nóng không lạnh trả lời, "Không biết Nhị đệ hôm nay đến đây, có chuyện gì sao?"

"Bất quá là đến thăm hoàng huynh, nghe nói hoàng huynh gần đây thân thể có điều chuyển biến tốt đẹp, vì thế đệ cảm thấy cao hứng, đây là Ngọc Lộ Hoàn do Vân Tiên luyện chế, có thể bồi bổ thân thể, hy vọng hoàng huynh vui lòng nhận cho." Mặc Huyền Phi khách khí mở miệng, cùng Bạch Vân Tiên ở một bên ngồi xuống, đem một lọ đan dược đặt lên trên bàn.

Mặc Huyền Phi nói thật dễ nghe, chính là ân cần này không khỏi đến hơi chậm.

Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, không có hứng thú lãng phí thời gian cùng nhân vật như vậy.

Nếu trước đây, Mặc Thiên Uyên có lẽ sẽ bởi vì Đan dược của Bạch Vân Tiên mà tâm tình pháp phùng, nhưng trong khoảng thời gian này, thân thể hắn được Quân Vô Tà điều trị, rõ ràng đang chuyển biến rất tốt đẹp, hiện giờ đừng nói đến Đan dược của Bạch Vân Tiên, liền tính là đan dược của sư phụ nàng luyện chế, chỉ sợ cũng không thể làm Mặc Thiên Uyên hiện lên nụ cười trên miệng.

Trong cảm nhận của Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà mới là thần y đệ nhất trong lòng hắn.

"Vây đa vạy." Mặc Thiên Uyên bất động thanh sắc đáp lời, lại cũng không có chủ động nhận lấy đan dược, chỉ là không mặn không nhạt đáp lời như vậy.

Sắc mặt của Mặc Huyền Phi có vẻ không tốt lắm, hắn theo bản năng nhìn về phía Bạch Vân Tiên, quả nhiên, Mặc Thiên Uyên chậm trễ, đã làm Bạch Vân Tiên có chút không vui.

"Thái tử chính là chứng mắt Ngọc Lộ Hoàn này?" Bạch Vân Tiên bỗng nhiên mở miệng, bộ dáng cao lãnh, không có chút nào bởi vì thân phận của đối phương là Thái tử mà có nửa điểm khiêm tốn.

Nàng là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, bất luận tới nơi nào, đều luôn được người tôn sùng, Đan dược trong tay nàng càng là người khác cầu đều cầu không được, nhưng tới Thích Quốc hoàng thành này rồi, nàng lại lập đi lập lại nhiều lần vấp phải trắc trở. Đầu tiên là Quân Vô Tà không cảm kích từ chối nàng ra tay trị liệu, sau lại ở Quỷ Thị tao ngộ với một cái lão nhân không biết điều, mà ngay cả dược của sư phụ nàng đều chường mất, liên tiếp chạm vào hai cái đinh, đã làm cao ngạo tự tôn của Bạch Vân Tiên thập phần bất mãn, hiện giờ Thái tử thế nhưng cũng không có ngoại lệ, giống như hoàn toàn thấy chường mắt Ngọc Lộ Hoàn của nàng.

Điều này làm Bạch Vân Tiên không cách nào chịu đựng, tư chất về y thuật của nàng cực cao, nếu không cũng sẽ không được tông chủ thu làm đệ tử, bất luận là ở Khuynh Vân Tông hay là nơi nào khác, ai không đối với nàng về thiên y bách thuận, mạng tôn sùng đầy người.

Hiện giờ, Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên trước sau đều cho nàng một cái đinh mềm, thực sự làm tâm tư cao ngạo của nàng bị đâm xuống hai cái.

"Bạch cô nương sao lại nói lời này? Thân thể ta cũng không quá đáng ngại, bất quá là không muốn lãng phí bảo bối này thôi." Mặc Thiên Uyên ngoài miệng nói như vậy, nhưng biểu tình lại không có nửa điểm thành ý.

Bạch Vân Tiên cắn chặt răng, nàng không ngu, sẽ nhìn không ra Mặc Thiên Uyên là nói cho có lệ.

Mất thấy sắc mặt của Bạch Vân Tiên càng ngày càng khó coi, Mặc Huyền Phi lập tức nói sang chuyện khác, "Hoàng huynh nhiều ngày nay hứng thú không tồi, chỉ là vì đệ là đệ đệ nên không thể không khuyên hoàng huynh, cùng người nào đó tiếp xúc quá mức thân mật cũng không phải là chuyện tốt gì, dù trang điểm hoàn mỹ như thế nào đi chăng nữa, chung quy vẫn là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, hoàng huynh chớ nên bị người mê hoặc." Ánh mắt của Mặc Huyền Phi lúc nói, tự nhiên mà dừng ở trên người Quân Vô Tà.

Từ khi hắn vào điện đến bây giờ, Quân Vô Tà ngay cả nửa con mắt đều không có liếc qua nhìn hắn một cái, cái này làm cho Mặc Huyền Phi có chút không vui.

Hắn không cần Quân Vô Tà là một chuyện, Quân Vô Tà mang tư thế một bộ kiêu căng lại là một chuyện khác.

Người luôn mang nội tâm có chút tùy tiện, lúc trước vị Quân Vô Tà kia đối với Mặc Huyền Phi tình thâm như biển, với tâm lưu luyến si mê, lại bị Mặc Huyền Phi để qua một bên không màng, thậm chí cảm giác chán ghét sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Người tới không có ý tốt (3)

Nhưng hiện giờ sau khi thân xác này đổi hồn, Quân Vô Tà đối với Mặc Huyền Phi không còn để hắn vào trong mắt, quay ngoắt một phát là làm ngơ triệt để, thực sự làm Mặc Huyền Phi có chút không vui.

Mặc Huyền Phi vốn tưởng rằng, chính mình vứt bỏ Quân Vô Tà, sau khi kết tân hoan khác, Quân Vô Tà mặc dù không có *nhất khắc nhị nháo tam thất cổ*, cũng sẽ chưa gượng dậy nổi, nhưng chưa từng tưởng tượng, còn không có qua bao lâu, vị đại tiểu thụ này liền giống như người không có việc gì, thế nhưng còn cùng Thái tử dây dưa không rõ!

Này cùng trước đó hắn nghĩ đến hoàn toàn bất đồng!

Là hắn vứt bỏ Quân Vô Tà, nên thương tâm muốn chết hắn là nàng, vì sao nàng còn có thể bình tĩnh như thế?

Mặc Huyền Phi nói, làm ánh mắt Mặc Thiên Uyên thêm lạnh lùng.

"Ta cùng với người nào kết giao, không phiền Nhị đệ nhọc lòng."

Khỏe mắt Mặc Huyền Phi nhìn chăm chăm vào Quân Vô Tà, thấy nàng không hề có phản ứng, trong lòng càng thêm có chút ghen, "Hoàng huynh trách lầm, ta bất quá là vì hoàng huynh lo lắng, hoàng huynh thân là Thái tử, là ta trừ quân Thích Quốc, hoàng huynh ngày sau cưới người nào, nữ nhi ấy nhất định cũng có thể là mẫu nghi thiên hạ. Có người cậy có chút mỹ mạo, kỳ thật là bao cô, hoàng huynh tiếp xúc với người đời không nhiều, ta thật sự là lo lắng hoàng huynh sẽ bị che dấu."

Mặc Thiên Uyển khó chịu, khi nào đến phiên Mặc Huyền Phi chạy đến Lâm Uyên Điện của hần chỉ chỉ trở trở, hần vừa định mở miệng, thỉnh linh phát hiện, Quân Vô Tà vẫn luôn cúi đầu lại đột nhiên ngẩng đầu lên.

Cặp con ngươi kia lãnh như nước mùa thu, như có như không nhìn chăm chăm Mặc Huyền Phi đang âm thầm trào phúng nàng.

"Mắt mặt xấu hổ, rất thú vị?" Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng, con ngươi bình tĩnh không gợn sóng nhìn Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên chỉ gian lưu chuyển.

"Người nói cái gì!" Mặc Huyền Phi trừng mắt nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà liếc mắt một cái nhìn Ngọc Lộ Hoàn kia.

"Miêu ~" mèo đen đột nhiên nhảy tới trên bàn, cái đuôi lông xù lơ đãng từ trên được phẩm kia đảo qua.

Một tiếng giòn vang, được phẩm rơi xuống đất vỡ vụn, mấy viên đan được bạch ngọc lăn xuống trên thảm dưới mặt đất.

"Quân Vô Tà! Người xem người làm cái chuyện tốt gì!" Mặc Huyền Phi phẫn nộ trừng mắt Quân Vô Tà, đan được của Bạch Vân Tiên thế nhưng liền bị đánh nát như vậy!

Quân Vô Tà cũng không thèm liếc mắt nhìn hần một cái, chỉ là nhìn chăm chăm mèo đen kia, mèo đen nhảy rơi xuống trên tấm thảm dưới đất, người người mấy viên Ngọc Lộ Hoàn, giây tiếp theo chính là, nó đã bị Quân Vô Tà ôm trở về trong lòng ngực.

"Đừng ăn, bản."

Quân Vô Tà nói, nháy mắt làm sắc mặt Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên biến trắng.

Nàng cũng dám nói trắng ra đan được do Vân Tiên luyện chế bản!

Bạch Vân Tiên sắc mặt hoàn toàn đen, nàng biết Quân Vô Tà là người nào, cũng biết quan hệ trước đây của Quân Vô Tà cùng Mặc Huyền Phi. Một nữ nhân đối với Mặc Huyền Phi đây dựa không thôi, cũng dám nói nàng như vậy?

Mặc Huyền Phi vừa muốn mở miệng, Bạch Vân Tiên lại giơ tay, dừng lại động tác của hần.

"Quân tiểu thư." Bạch Vân Tiên chậm rãi mở miệng, tiếng nói lạnh như băng mang theo một tia cao ngạo cùng không vui.

Quân Vô Tà không để ý nàng ta, tiếp tục vuốt nhẹ bộ lông mượt mà của Miêu nhi.

"Ngọc Lộ Hoàn tuy không phải là Đan được quý trọng gì, nhưng cũng thập phần khó có được, Quân tiểu thư hiện giờ đối với đan được của Thái tử như vậy, không cảm thấy quá thất lễ sao?" Bạch Vân Tiên nhìn Quân Vô Tà, càng nhìn càng cảm thấy nha đầu này thực chứng mất, tiểu thư vương phủ gia, dù là như thế nào, ở trước mặt Khuyết Vân Tông như nàng, căn bản đều không xem Quân Vô Tà là gì.

Nàng ta dựa vào cái gì ở chính trước mặt mình, bày ra tư thái như vậy.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, con ngươi lạnh lẽo đảo qua dung nhan được trang điểm tỉ mỉ kia của Bạch Vân Tiên, "khó có được?" Nàng hơi nhướng mày, tựa hồ như Bạch Vân Tiên coi trọng đối với ngọc lộ hoàn cảm thấy có chút buồn cười.

Đây là cái thái độ gì? Bạch Vân Tiên nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Người tới không có ý tốt (4)

"Quân Vô Tà, người nếu là không hiểu, liền không cần mắt mặt như vậy, Ngọc Lộ Hoàn này là đan được bí truyền của Khuyết Vân Tông, bao nhiêu người cầu đều cầu không được." Mặc Huyền Phi nhìn không được mở miệng, không biết vì sao hiện giờ bị Quân Vô Tà làm lơ tâm tình của hần có chút bức bối, nói chuyện cũng trở nên có chút rối loạn.

Mặc dù hần vứt bỏ nàng, nàng cũng nên ở trong lòng tiếp tục hâm mộ mình, giống hiện giờ làm lơ mình như vậy, nàng sao lại thế này!

Bị chính người đã từng ái mộ mình lạnh nhạt như thế, tâm tình của Mặc Huyền Phi chỉ cảm thấy bức bối.

"Cầu đều cầu không được?" Quân Vô Tà chỉ là *vân đạm phong khinh*(*) nhìn một đôi cầu nam nữ.

(*)*Vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát pho, mây trôi lững lờ*).

Lời này nghe nhiều quen tai, thời điểm ở Quý Thị, bọn họ không phải cũng nói Tề Văn Đan kia là cầu cũng cầu không được sao?

Đến cuối cùng, còn không phải bị người cự tuyệt.

"Miêu." Tiểu hắc miêu oa ở trong lòng ngực Quân Vô Tà, nhìn đôi cầu nam nữ này.

Thật là mắt mặt xấu hổ, loại đan được này cũng gọi là bảo bối, chủ nhân nhà ta tùy tay làm đan được, chất lượng còn tốt hơn cả tông chủ nhà người, huống chi là

ngươi tiện nữ này.

Bạch Vân Tiên chưa bao giờ bị người khinh mạn qua như thế, huống chi đối phương còn chỉ là một cái tiểu thư vương phủ muốn xách gậy cho nàng đều không xứng?

"Quân tiểu thư đây là chương mắt đan được của ta? Nhưng đan được này cũng không phải đưa cho ngươi, ngươi tổn hại đan được của Thái tử như thế, chỉ sợ là không thích hợp đi." Bạch Vân Tiên cao ngạo nhìn lướt qua Mặc Thiên Uyên. Lân Vương phủ ở trong Thích Quốc tất nhiên cường đại, nhưng nếu đặt ở trước mặt Khuyh Vân Tông, lại giống như con kiến. Mặc Thiên Uyên nếu không phải là gốc tử, tự nhiên biết nên nói như thế nào.

Vì một cái Quân Vô Tà, đắc tội với đệ tử tông chủ Khuyh Vân Tông, tuyệt đối không phải một sự lựa chọn sáng suốt.

Mặc Thiên Uyên nhìn nhìn Bạch Vân Tiên, lại nhìn nhìn Quân Vô Tà.

Bạch Vân Tiên nghĩ đến không sai, phạm là người có đầu óc, đều biết lựa chọn như thế nào, Mặc Huyền Phi chính là một ví dụ đơn giản cũng đã lựa chọn Bạch Vân Tiên.

Nhưng.....

Mặc Thiên Uyên cười lạnh, "Đồ vật của ta cũng là của Vô Tà, nàng muốn như thế nào ta đều không quản." Nói xong hắn nhìn về phía Quân Vô Tà, ánh mắt ôn hòa dị thường, hình như có vô hạn sùng nịnh.

Khuyh Vân Tông thì thế nào?

Bạch Vân Tiên cùng Mặc Huyền Phi giao hảo, mọi người đều biết, hẳn nếu lúc này duy trì lựa chọn Bạch Vân Tiên, thì có được cái gì?

Mặc Thiên Uyên cũng không phải là gốc tử, Quân Vô Tà mới là trụ cột chân chính của hắn.

Trên mặt của Bạch Vân Tiên xuất hiện một tia kinh ngạc, Mặc Thiên Uyên này rõ ràng là đứng về phía Quân Vô Tà.

Mặc Huyền Phi âm thầm cắn răng, hắn không biết, Quân Vô Tà như thế nào lại cùng Mặc Thiên Uyên thông đồng ở bên nhau, hai người bọn họ mới gặp qua vài lần? Nếu là nói nhất kiến chung tình, ở lần đầu tiên gặp nhau nên xuất hiện. Nhưng Quân Vô Tà lần đầu tiên khi tham gia sinh thần Thái tử, rõ ràng là coi trọng chính mình. Lúc này mới qua bao lâu, Mặc Thiên Uyên liền đối với Quân Vô Tà ân sủng như thế?

Đầu tiên là Ngọc Dịch Quỳnh Tương không tính toán gì đưa đến tay Quân Vô Tà, hiện giờ càng là trực tiếp đối nghịch với Bạch Vân Tiên để bảo vệ Quân Vô Tà.

Đầu óc Mặc Thiên Uyên bị nước vào sao? Vì cái nữ thổ phi Quân Vô Tà kia, thế nhưng không sợ đắc tội với Khuyh Vân Tông?

"Bất quá là chút đan dược." Quân Vô Tà không nóng không lạnh mở miệng, nàng cảm thấy Bạch Vân Tiên thực buồn cười, đang cầm cục đá lại nói là bảo bối, còn chuyện bé xé ra to như thế.

"Bất quá là chút đan dược? Ngươi nói thật đúng là nhẹ nhàng, đây chính là đồ vật mà Vân Tiên hao phí tinh lực luyện chế, ngươi dung túng nuông chiều Miêu nhi của ngươi thậm chí không làm gì nó, luôn là phải có chút công đạo. Hoàng huynh nếu đã không truy cứu, ta tự nhiên cũng sẽ không nói thêm cái gì, bất quá, có sai tự nhiên muốn phạt, hoàng huynh không trách tội ngươi, cũng liền thôi, bất quá súc sinh này tác loạn lại không thể không phạt." Mặc Huyền Phi cười lạnh. Mặc Thiên Uyên nhìn ánh mắt của Quân Vô Tà làm hắn cảm thấy cực kỳ chói mắt, trên mặt Quân Vô Tà đạm nhiên đồng dạng làm nổi lòng của hắn nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Bất quá là đan dược (1)

"Nga?" Quân Vô Tà hơi nhướn mày.

"Vân tiên tới Thích Quốc làm khách, tất nhiên là khách quý của Thích Quốc ta, súc sinh này đã tính khó thuần hồ nháo như thế, lưu tại bên cạnh Quân Vô Tà ngươi cũng là cái tai họa, hôm nay đem nó diệt trừ, đã có thể biểu đạt xin lỗi với Khuyh Vân Tông, lại có thể tránh cho phát sinh sự tình gì." Đáy mắt của Mặc Huyền Phi hiện lên một tia độc ác, ở Lâm Uyên Điện, hắn không có khả năng ở dưới mí mắt của Mặc Thiên Uyên gây bất lợi đối với Quân Vô Tà, nhưng chỉ là giết mèo đen quấy rối kia, lại không có bất luận cái gì khó khăn.

Hắn nhìn ra được, Quân Vô Tà đối với mèo đen kia rất là trân ái, xé nát bình tĩnh trên mặt Quân Vô Tà, là điều hiển tại hắn muốn làm nhất.

Mặc Thiên Uyên có thể bảo vệ Quân Vô Tà, nhưng tuyệt đối không phải là mèo đen. Nếu là hắn chọn che chở cho cả hai, chẳng phải là đánh vào mặt Khuyh Vân Tông sao?

Việc này vốn dĩ không lớn, nhưng Mặc Huyền Phi lại luôn mồm dính dáng đến toàn bộ Khuyh Vân Tông, rõ ràng là muốn tạo áp lực cho Mặc Thiên Uyên.

Con ngươi của Mặc Thiên Uyên hơi nheo lại, ần ần có chút tức giận.

Quân Vô Tà ôm mèo đen trong lòng ngực, không chút để ý nhìn miệng lưỡi lưu loát của Mặc Huyền Phi.

Đôi mắt của mèo đen đã nheo lại, hơi thở lặng yên di động bốn phía, thân ảnh nó ần ần có biến lớn như muốn biến hình, Quân Vô Tà tay thỉnh linh vỗ ở trên cổ mèo đen, đem xao động của nó áp chế xuống.

"Bất quá là một ít tiểu ngoạn ý, các ngươi nếu thực là để ý, ta bồi các ngươi." Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng.

"Bồi? Ngươi lấy cái gì bồi? Ngọc Lộ Hoàn là mua không được, sự tình không đơn giản như ngươi nghĩ." Mặc Huyền Phi cười lạnh nói.

Sắc mặt của Bạch Vân Tiên cũng có chút khó coi, Ngọc Lộ Hoàn tới trong miệng Quân Vô Tà, cư nhiên biến thành "tiểu ngoạn ý", tiểu thư vương phủ này, nếu không phải quá mức tự đại cuồng vọng, thì chính là kiến thức quá mức hạn hẹp.

Ngọc Lộ Hoàn tuy rằng không so được với Tề Vân Đan do sự phụ năng luyện chế, nhưng là cũng là bí phương duy nhất Khuynh Vân Tông không truyền ra ngoài, nếu muốn địa phương ở ngoài Vân Tông, là tuyệt đối mua không được, có thể luyện chế Ngọc Lộ Hoàn, nhất định phải là đệ tử của Khuynh Vân Tông, lại còn có không phải là đệ tử bình thường. Quân Vô Tà sẽ bồi thường như thế nào cho nàng?

Quân Vô Tà cũng không để ý hẳn, ôm mèo đen đứng dậy, đối Mặc Thiên Uyên nói: "Có phòng luyện đan không?"

Mặc Thiên Uyên sững sốt, hẳn không rõ ràng làm Quân Vô Tà muốn làm gì, tuy rằng hẳn không thích Bạch Vân Tiên, nhưng cũng biết đến thực lực của Khuynh Vân Tông, "Vô Tà, ngươi không cần miễn cưỡng, ta sẽ không để cho bọn họ động tới ngươi."

"Có không?" Khẩu khí của Quân Vô Tà vẫn như cũ không thay đổi hỏi.

Mặc Thiên Uyên chần chờ một lát, mới gọi một cung nhân tới.

Từ sau khi mẫu hậu hẳn chết vì bệnh, thân thể hẳn vẫn luôn không tốt, thời điểm trước đây, hoàng đế đối với thân thể hẳn tỏ vẻ quan tâm rất lớn, mỗi tới vô số danh y đến trị liệu, lúc ấy hẳn rất ít rời khỏi Lâm Uyên Điện, đại đa số thời điểm đều là ở trong cung nghỉ ngơi, hoàng đế vì làm hẳn "sớm ngày bình phục an khang", ở trong điện Lâm Uyên chế tạo một phòng luyện đan riêng. Lúc trước, đối với đủ loại an bài của hoàng đế, Mặc Thiên Uyên thật sự cảm động, thật sự cho rằng chính phủ thân mình hy vọng mình sớm ngày bình phục an khang, nhưng sau khi hẳn phát hiện ra tâm tư của hoàng đế, lại ở Lâm Uyên Điện đưa giỡn một hồi, chẳng những đuổi hết tất cả đại phu ra khỏi phủ, còn đem toàn bộ đan dược tiêu hủy.

"Để bọn họ mang người qua đó, nếu người có cái gì yêu cầu, trực tiếp nói cùng bọn hắn. Chỉ là phòng kia lâu rồi không dùng, cũng không biết là luyện đan còn có thể dùng hay không."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, đi theo cung nhân kia rồi đi.

Mặc Thiên Uyên nhìn bóng dáng Quân Vô Tà, âm thầm nắm chặt nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Bất quá là đan dược (2)

"Hoàng huynh hà tất phải lo lắng như thế." Mặc Huyền Phi nhìn sườn mặt Mặc Thiên Uyên, khóe miệng gọi lên một mặt cười lạnh.

"Quân Vô Tà tính tình xưa nay đã như vậy, không biết trời cao đất dày là gì, hoàng huynh chẳng lẽ là không biết? đan dược của Khuynh Vân Tông, thế nào lại dễ dàng có thể luyện chế như vậy? Nếu nói là ta nhớ không lầm, Quân Vô Tà chính là trước nay đều không hề luyện đan, hôm nay nàng làm như vậy, cũng bất quá là muốn ở trước mặt hoàng huynh, lấy lại thể diện thôi."

Ở thời điểm khi Quân Vô Tà mở miệng dò hỏi phòng luyện đan, Mặc Huyền Phi liền cười, hẳn cho dù không thích Quân Vô Tà, nhưng phía trước, dưới sự uy áp của Lân Vương phủ, hẳn vẫn là cùng nàng có lẽ không ít thời gian, trong khoảng thời gian này làm hẳn có không ít hiểu biết đối với tính tình cùng bản lĩnh của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà căn bản là là một tiểu thụ kiêu ngạo ngang ngược uống có chút dung mạo, nếu không phải nàng sinh ở ra Lân Vương phủ, lấy tính tình của nàng sớm đã không biết chết đi bao nhiêu lần rồi.

Luyện đan? Nay càng là chê cười thêm

Ai không biết, đại tiểu thụ Quân gia, ngoài làm xằng làm bậy, cái gì cũng sẽ không biết.

Thế nhưng hôm nay nàng muốn tự mình luyện đan, bởi Bạch Vân Tiên, chẳng phải là tự rước lấy nhục?

Mặc Huyền Phi nhìn nhận, sự tình như thế đúng là Quân Vô Tà sẽ làm, cái đại tiểu thụ ngang ngược này, rất là không thích xấu mặt trước mặt mọi người, càng thêm không thích mất mặt trước người mình ái mộ.

Phùng má giả làm người mập, "Quân Vô Tà" đã làm không thiếu.

Khi nghĩ đến "người ái mộ", sắc mặt của Mặc Huyền Phi càng thêm âm trầm.

"Vô Tà là người như thế nào, không cần phải người tới nói." Mặc Thiên Uyên mát lạnh đảo qua Mặc Huyền Phi, hẳn biết rõ, ở trong mắt người ngoài, mình cùng Quân Vô Tà có một cái quan hệ ái mộ như thế nào, nhưng trên thực tế, bọn họ lại chỉ là mình hữu.

Quân Vô Tà có chút năng lực, hẳn biết.

Chính là Đan dược của Khuynh Vân Tông, lại không phải ngoại nhân có thể luyện chế.

Quân Vô Tà thậm chí chưa từng sờ qua Ngọc Lộ Hoàn, nàng muốn luyện chế như thế nào?

"Hoàng huynh nếu là đau lòng, đại khái có thể chỉ làm thịt Miêu nhi kia liền có thể giải quyết, Quân Vô Tà nếu là luyến tiếc, người cùng lắm thì ngày sau bởi nàng một con khác. Tổng không thể làm người khác nói hoàng thất Thích Quốc chúng ta, chậm trễ với Khuynh Vân Tông." Mặc Huyền Phi cười khê, ý cười nguy hiểm nơi đáy mắt, hẳn muốn cho Quân Vô Tà biết, Mặc Thiên Uyên căn bản là không phải một cái lựa chọn tốt, mặc dù chính mình không cần nàng, nàng muốn bám vào dưới cánh chim của Mặc Thiên Uyên, một cái Thái tử phế vật này cũng là không có khả năng.

Một Thái tử ngay cả nữ nhân của mình đều không thể bảo hộ chu toàn, căn bản là là một phế vật.

Mặc Thiên Uyên trừng mắt nhìn Mặc Huyền Phi liếc mắt một cái, trước đây Mặc Huyền Phi vẫn còn tốt một chút, nhưng từ sau khi Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên ở bên nhau, hẳn ở trước mặt cũng càng ngày càng làm cản, đều quên mất cả lễ nghi.

Ngu ngốc này cho rằng hắn là đang chăm ngời quan hệ giữa mình cùng Quân Vô Tà sao? Thật là ngu xuẩn.

Hãy còn nhớ rõ một đêm kia, hắc ảnh thật lớn bao phủ trên người làm hắn sợ hãi, Mặc Thiên Uyên một chút cũng không dám xem thường kia chỉ là bàn tay lớn của mèo đen.

Mặc Thiên Uyên ước gì, Mặc Huyền Phi lại tìm đường chết nhanh một chút, sau khi làm cho Miêu nhi quý dị kia biến hóa một ngưng cắn đứt cổ hắn.

Bên kia, Quân Vô Tà đi theo cung nhân của Lâm Uyên Điện đi tới phòng luyện đan, Mặc Thiên Uyên quả nhiên không nói sai, phòng luyện đan này tuy rằng được quét tước sạch sẽ, chính là từ phía dưới của lò luyện đan rất sạch sẽ liền có thể nhìn ra, nơi này sợ là đã rất lâu đều không hề được dùng qua.

"Giấy bút." Quân Vô Tà nhìn cung nhân đứng ở một bên nói.

Cung nhân lập tức đem đồ vật đưa tới, Quân Vô Tà nhanh chóng viết xuống một chuỗi tên các loại dược, giao cho đối phương.

"Tìm những dược liệu này tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Bắt quá là đan dược (3)

Cung nhân kia ngốc lảng nhìn Quân Vô Tà, lại nhìn nhìn tờ giấy trong tay viết một chuỗi dài tên các dược liệu, có chút mê mang không rõ đại tiểu thụ Quân gia đang muốn làm cái gì.

Quân Vô Tà nhìn nàng một cái, tiểu nha hoàn kia bị ánh mắt lạnh căm căm đảo qua, lập tức quay đầu chạy đi ra ngoài.

"Nô tỳ ngay lập tức đi chuẩn bị."

"Ta thực dọa người?" Quân Vô Tà nhìn bóng dáng chật vật của cung nhân kia, cúi đầu hỏi Miêu nhi trong lòng ngực.

"Không, là trong lòng bọn họ quá yếu ớt." Lúc không có người là lúc, mèo đen cũng không hề che lấp bản lĩnh chính mình có thể nói tiếng người.

Thế nhân cũng đều không hiểu tính tình của Quân Vô Tà rốt cuộc như thế nào, chỉ có mèo đen biết, chủ nhân nhà nó không phải thanh cao, cũng không phải cao ngạo. Nàng chỉ là..... không biết làm thế nào để cùng người khác giao tiếp, cùng người khác ở chung... theo cách bình thường.

Thư tướng tượng, một người đơn độc ngay từ lúc sinh ra, cùng người khác giao tiếp nhất định là không bình thường.

Quân Vô Tà bị nhốt suốt mười ba năm, thế giới của nàng cho tới nay đều chỉ có chính mình, ngoài ra, đó là y thuật chôn cất chất như núi, cùng dụng cụ y học lạnh như băng.

Khi đó, cả một năm nàng cũng chỉ có thể nói hai chữ. Thời điểm tiểu hắc miêu lần đầu tiên nhìn thấy Quân Vô Tà, nó vẫn luôn cho rằng nàng là một người câm, là một người câm có bệnh tự kỷ.

Nàng nhìn mọi thứ đều rất lạnh nhạt, cặp mắt kia giống như trời sinh đều không có bất luận cảm tình gì.

Tuổi nàng còn nhỏ, mặt có thể không có biểu tình gì giải phẫu thì thể còn ảm, đem ngâm các bộ phận cơ thể vẫn còn tươi sống vào formalin.

Tiểu hắc miêu vẫn luôn cảm thấy, chủ nhân nó, rất giống một khối không có máy móc tình cảm.

Đến khi nàng lần đầu tiên hiểu được thế nào là hận, nàng liền thiêu cái nhà giam đã giam cầm nàng kia.

Nàng mới rốt cuộc giải thoát, nhưng mười mấy năm vì bị phong bế dưỡng thành, đã làm tính cách của nàng cùng hành vi bị hạn chế. Mặc dù đã tiến vào xã hội, nàng cũng là cùng người khác không hợp nhau, không tài nào dung nhập nổi.

Nàng thích nhất, là ngốc tại phòng khám động vật, chữa bệnh cho động vật.

Động vật sẽ không nói, Quân Vô Tà không thể lý giải một số hành vi của người bình thường, nhưng đối với cảm ứng của động vật lại rất nhanh nhạy, nàng biết, chúng nó vì cái gì mà thống khổ, biết chúng nó yêu cầu trợ giúp như thế nào.

Khi đó Quân Vô Tà, cũng là cả ngày không mở miệng.

Biết nàng gia nhập cái tổ chức kia, ở nơi đó nàng đã gặp bằng hữu duy nhất, cảm giác lúc ấy nàng mới bắt đầu có điểm giống người.

Chỉ tiếc, trời cao cho nàng thời gian quá ngắn, nàng còn chưa hoàn toàn thích ứng với sinh hoạt của người bình thường, hết thảy đều đã kết thúc.

Những người từng xem Quân Vô Tà như một dị nhân, tiểu hắc miêu đều thập phần chán ghét. Nó cảm thấy không phải chủ nhân nó không bình thường, mà là những người đó quá ngu xuẩn, sẽ không thể tiếp xúc cùng chủ nhân nó. Năm đó cái tiểu tặc vô lương kia đã làm rất tốt, cho nên có thể chứng minh, chủ nhân nó không phải không có tình cảm, chỉ là nàng không biết biểu đạt thế nào.

Bởi vì.....

Chưa bao giờ từng có người dạy nàng.

Bắt quá hiện tại có Quân gia phụ tử, tiểu hắc miêu tin tưởng, chủ nhân nó nhất định có thể càng chạy càng xa trên đường trở thành người bình thường!

Chỉ chốc lát sau, các cung nhân liền đưa tới lượng lớn các loại dược liệu, hóa lò của lò luyện đan một lần nữa được đốt lửa, hơi nóng ở trong phòng lan tràn ra ngoài.

Quân Vô Tà để mọi người từ phòng luyện đan lui ra ngoài, đem tất cả dược liệu nhất nhất phân loại, tiến hành xử lý, nàng buông xuống con người, hết sức chuyên chú, giờ này khắc

này, nàng như là về với mười ba năm phong bế kia giống nhau, trong mắt, trong tay, chỉ có y học cùng đồ vật tương quan.

Ép nước, xay nhỏ, nghiền nát..... tay nhỏ trắng nõn của Quân Vô Tà như bị giao cho ma lực, hết thấy đem tới tay, bằng thời gian rất ngắn, phương thức chuẩn xác nhất, xử lý không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Vả mặt lần thứ nhất (1)

Được liệu dễ luyện chế đan dược của thế giới này, cùng kiếp trước của Quân Vô Tà thập phần tương tự. Ở chỗ này nàng tất nhiên không cách gì làm ra thuốc tây, nhưng là dược truyền thống lại có thể dễ như trở bàn tay. (ý ở đây là: thuốc Tây nàng không tạo ra được nhưng thuốc Bắc thì Ok)

Nhìn những thảo dược đó từng cái được xử lý, tiểu hắc miêu đang đưa cái đuôi, tổng cảm thấy hình ảnh trước mắt giống như đã từng quen biết.

Mười mấy năm qua trong quá khứ, không phải Quân Vô Tà chính là như thế này sao? Cả ngày ngốc tại trong phòng, chuyển những cái dược liệu không đếm được đó?

Trong thư phòng, Bạch Vân Tiên vẫn luôn mang một khuôn mặt lạnh, Mặc Huyền Phi cùng Mặc Thiên Uyên đấu võ mồm, kịch liệt không có gì tốt.

Ánh mặt trời dần phai, ánh nắng chiều bao phủ cả tòa hoàng thành, hoàng hôn dương quang, vì tòa cung điện xa hoa này phủ lên một tầng say mê lòng người.

"Đây là còn phải chờ tới khi nào?" Mặc Huyền Phi nhìn sắc trời ngoài cửa, kiên nhẫn dần biến mất.

Đã qua nửa ngày, Quân Vô Tà còn chưa xuất hiện, Mặc Huyền Phi hoài nghi Mặc Thiên Uyên vì bảo hộ Quân Vô Tà, đã âm thầm đem người giấu đi, hần đứng dậy muốn tiến đến xem xét.

"Không có kiên nhẫn, Nhị đệ?" Mặc Thiên Uyên nhìn Mặc Huyền Phi, khóe môi treo lên cười lạnh.

Mặc Huyền Phi hiện giờ ý vào sau lưng Bạch Vân Tiên có Khuyết Vân Tông nên càng ngày càng quá phận, đã hoàn toàn đem địa vị Thái tử này của hần trở thành không khí.

"Nơi này là Lâm Uyên Điện của hoàng huynh, hoàng huynh nếu muốn làm chút gì, chúng ta cũng không thể nào biết được, chỉ là hy vọng hoàng huynh không cần dùng kế tiểu nhân, cũng không phải đắc tội với Khuyết Vân Tông là tốt rồi." Mặc Huyền Phi nói.

"Ôm góc vấy nữ nhân, làm người đắc ý như vậy?" Giọng nói lạnh lẽo của nữ nhân thình lình vang lên, thanh âm kia có chút non nớt, nhưng giống như nước đá xước ra tới.

Ngoài cửa, Quân Vô Tà lặng yên mà đứng, hoàng hôn sai lạc ở phía sau nàng, ở quanh thân nàng quanh quẩn vàng sáng nhàn nhạt, một thân bạch y in lại ánh sáng của hoàng hôn, có vẻ không rõ ràng như vậy. Miêu nhi màu đen ngoan ngoãn ghé vào đầu vai nàng, đen bất mắt, đối ứng với bạch y, trong tay trắng nõn của thiếu nữ nắm bình sứ màu trắng, giống như từ trong mộng đi tới.

"Vô Tà." Mặc Thiên Uyên theo bản năng đứng dậy, hoàng hôn buông xuống trên người Quân Vô Tà, mỹ lệ làm tầm mắt người không thể dời ra.

Một phần mỹ lệ này, đồng dạng ảnh hưởng tới trong lòng Mặc Huyền Phi, hần khẽ run lên, Bạch Vân Tiên ngồi ở một bên chú ý tới phản ứng của Mặc Huyền Phi, khẽ cắn môi đỏ.

Quân Vô Tà đạm nhiên đi vào trong phòng, đem bình sứ trắng trong tay đặt ở trên bàn, ôm tiểu hắc miêu ở một bên ngồi xuống.

"Bồi cho người." Quân Vô Tà không nhìn đến Mặc Huyền Phi, mà là nhìn về phía Bạch Vân Tiên.

Bạch Vân Tiên mày nhăn lại.

Mặc Huyền Phi hoảng hốt lấy lại tinh thần, trùng hợp nhìn thấy ánh mắt Bạch Vân Tiên không vui nhìn lại đây, trong lòng cứng đờ, hần lập tức hỏi.

"Đây là cái gì?"

"Ngọc Lộ Hoàn." Quân Vô Tà nói.

"....." Mặc Huyền Phi khóe miệng run rẩy, hần cho rằng Quân Vô Tà đã bị Mặc Thiên Uyên giấu đi, không nghĩ tới nàng cư nhiên còn ở Lâm Uyên Điện, hơn nữa thế nhưng thật đúng là dám lấy ra một bình đan dược còn nói là Ngọc Lộ Hoàn.

"Quân Vô Tà, người không cần ba hoa chích choè, thứ này là Ngọc Lộ Hoàn?" Đánh chết Mặc Huyền Phi, hần cũng không tin, Quân Vô Tà thật sự sẽ luyện chế đan dược.

"Có phải hay không, Bạch Vân Tiên biết." Quân Vô Tà lười cùng hần giải thích, nếu không phải là hai người này chuyện bé xé ra to, nàng cũng không có hứng thú lãng phí thời gian.

Mặc Huyền Phi há miệng thờ đốc, còn muốn nói cái gì, nhưng Bạch Vân Tiên đã đứng dậy, đem bình dược trên bàn cầm lên.

"Quân tiểu thụ, người dung túng Miêu nhi của người hủy đi đan dược của ta là một chuyện, ta cũng không ngại, nhưng người hiện giờ tùy tiện lấy vài thứ tới vũ nhục thanh danh của Khuyết Vân Tông ta, ta liền không thể mặc kệ." Bạch Vân Tiên nhìn chăm chăm Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Vả mặt lần thứ nhất (2)

"Không nói đến Ngọc Lộ Hoàn là *bí phương bất truyền (phương pháp bí mật không truyền ra ngoài)* của Khuynh Vân Tông ta, chỉ nói đến thời gian luyện chế, cũng không đúng. Muốn luyện chế thành Ngọc Lộ Hoàn, chậm thì yêu cầu dăm ba bữa, người lấy nửa ngày này tới lừa gạt chúng ta, chẳng lẽ là xem ta như tiểu hài tử dễ lừa gạt?" Bạch Vân Tiên cười lạnh, nâng cần bán không tin cái chai này chính là Ngọc Lộ Hoàn.

Phương pháp luyện chế Ngọc Lộ Hoàn là độc hữu của Khuynh Vân Tông, người khác cần bán không biết Ngọc Lộ Hoàn yêu cầu luyện chế phải mất bao lâu, Quân Vô Tà muốn tùy tiện tìm chút đan dược để trong cái chai, lại dùng chút thời gian đi lừa gạt người, thật sự là đáng chế cười.

Chỉ là thời gian luyện chế này hoàn toàn không đúng!

"Mới vừa rồi, nếu như người nhận sai, nói lời xin lỗi, ta sẽ không tính toán. Nhưng người lấy hàng kém thay hàng tốt, bại hoại thanh danh Khuynh Vân Tông ta, việc này đã có thể không đơn giản như vậy. Nếu như mỗi người đều có thể tùy tiện này đó, nói là đồ vật của Khuynh Vân Tông ta, kia đem Khuynh Vân Tông chúng ta đặt ở chỗ nào?" Bạch Vân Tiên cười lạnh. Mặc Thiên Uyên nhìn lướt qua muốn mở miệng, lời nói của nàng, là muốn Mặc Thiên Uyên mở miệng.

"Ba đến năm ngày?" Quân Vô Tà nâng mắt lên, nhìn Bạch Vân Tiên hùng hổ dọa người.

Bạch Vân Tiên cười lạnh.

"Không bằng người nghiệm chứng rồi lại nói."

Cùng với hao hết môi lưỡi giải thích, không bằng dùng sự thật chứng minh hết thảy.

"Không có cái tất yếu kia." Bạch Vân Tiên hừ lạnh một tiếng, làm bộ muốn đem bình dược trong tay ném văng ra.

Mặc Thiên Uyên lập tức đứng dậy, con người thâm thúy hiện lên kiên quyết, "Bạch cô nương cần gì phải vô đoán như thế, khúc chiết thị phi, chỉ cần nghiệm chứng một cái liền có thể biết được, hay là Bạch cô nương lo lắng, chính mình nhận không ra Ngọc Lộ Hoàn?" Tay của Mặc Thiên Uyên giấu ở trong tay áo âm thầm nắm lại, đối với lời nói của Bạch Vân Tiên về thời gian luyện chế Ngọc Lộ Hoàn, làm hấn trong lòng xáo trộn.

Nhưng khi Mặc Thiên Uyên nhìn đến biểu tình bình tĩnh của Quân Vô Tà, tâm hấn vừa động lại không biết vì sao buông xuống.

Biểu tình của nàng vẫn như cũ, phảng phất cái gì cũng đều chưa từng phát sinh, càng không có hoảng loạn sau khi mưu kế bị chọc thủng.

Hắn nên tin nàng, Mặc Thiên Uyên nói như vậy với chính mình.

Đối với Quân Vô Tà là tín nhiệm vô điều kiện, Mặc Thiên Uyên ngăn trở Bạch Vân Tiên nói, thậm chí còn dùng miệng lưỡi nghi ngờ, bức Bạch Vân Tiên nghiệm chứng.

Không sai, là bức nàng.

"Thái Tử điện hạ, lời này của người là có ý tứ gì?" Sắc mặt của Bạch Vân Tiên càng thêm khó coi.

"Đan dược của Khuynh Vân Tông tự nhiên lợi hại, nhưng ta tin tưởng lý lẽ của Khuynh Vân Tông là minh bạch, bất luận Vô Tà nàng có hay không luyện chế ra Ngọc Lộ Hoàn, Bạch cô nương đều hẳn là nên nghiệm chứng, nếu không chẳng phải là làm người hoài nghi Bạch cô nương là bởi vì không có cách chuẩn xác nghiệm chứng Ngọc Lộ Hoàn thật giả, mới nóng lòng tiêu hủy chứng cứ như vậy?" Mặc Thiên Uyên đưa ra quyết định, liền hoàn toàn quán triệt đi xuống.

Bạch Vân Tiên đã cười lên lưng cộp khó leo xuống, nếu như nàng không nghiệm chứng, chẳng phải là muốn để mọi người cho rằng sự thật đúng là theo như lời của Mặc Thiên Uyên?

"Thái Tử điện hạ đây là có tâm muốn bao che Quân Vô Tà? Một khi đã như vậy, ta đây liền như người mong muốn, chỉ là nếu nghiệm ra thứ này là giả, như vậy Thái Tử điện hạ cũng giống như Quân Vô Tà, có ý bôi nhọ Khuynh Vân Tông ta." Bạch Vân Tiên lạnh lùng mở miệng.

"Có thể." Mặc Thiên Uyên âm thầm cắn răng, hắn muốn đánh cược một phen.

Mặc Huyền Phi âm thầm cười lạnh, hắn không phải là không mở đường cho Mặc Thiên Uyên, mà đây là Mặc Thiên Uyên tự đưa chính mình tới cửa tìm chết.

Bất luận Mặc Thiên Uyên có hay không quyền thế của Thái tử, hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi vì thanh danh bên ngoài nhất định không thể tự mình động thủ, nhưng nếu là Mặc Thiên Uyên chọc tới Khuynh Vân Tông, như vậy không cần bọn họ ra tay, trực tiếp dựa vào danh tiếng của Khuynh Vân Tông, liền có thể áp chết Thái tử.

Mặc Thiên Uyên a Mặc Thiên Uyên, người thật sự là ngu xuẩn không có thuốc chữa, vì một nữ nhân như vậy, cư nhiên dám bức bách Bạch Vân Tiên?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Vả mặt lần thứ nhất (3)

Không ai tin tưởng Quân Vô Tà có thể thật sự làm ra Ngọc Lộ Hoàn, cho dù là nghiệm hay không nghiệm được cũng không có gì khác nhau.

Quân Vô Tà nhìn Mặc Thiên Uyên, Bạch Vân Tiên nếu như không muốn nghiệm được, nàng thật ra có biện pháp làm nàng ta nghiệm chứng, bất quá hiện giờ nếu Mặc Thiên Uyên ra tay, nàng cũng không cần lao lực.

Có Mặc Thiên Uyên cường ngạnh, Bạch Vân Tiên vì danh dự của Khuynh Vân Tông chỉ có thể nghiệm được, nhưng nàng lại ngầm hận Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên, chưa từng có người nào dám cùng nàng nói chuyện như vậy.

Bạch Vân Tiên cười lạnh, mở bình dược ra.

Sau nháy mắt cái nắp bình được mở ra, một cổ thanh hương tràn ngập, mùi hương kia quen thuộc như vậy, cùng Ngọc Lộ Hoàn mới vừa rồi đánh rớt trên mặt đất giống nhau như đúc.

Bạch Vân Tiên trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

"Sao có thể....." Thân là đệ tử Khuynh Vân Tông, Bạch Vân Tiên luyện chế không thiếu Ngọc Lộ Hoàn, đối với khí vị của Ngọc Lộ Hoàn, tâm nàng có thể nói sớm đã chín rục.

Khí vị từ cái chai này vụt ra, thế nhưng cùng Ngọc Lộ Hoàn giống nhau như đúc?

Bạch Vân Tiên kinh ngạc, làm khuôn mặt của Mặc Huyền Phi đang ngồi chờ xem kịch vui cứng đờ, hần căng người ngồi thẳng thân mình, đen mặt lại.

"Như thế nào?" Quân Vô Tà hơi nhướn mày, mang chén trà trên bàn thông thả ung dung uống.

"Chờ ta nghiệm qua lại nói." Bạch Vân Tiên cắn chặt răng.

Viên thuốc bạch ngọc từ trong bình lăn xuống, cùng những viên trên mặt đất giống y như nhau, Bạch Vân Tiên đem những viên thuốc đó lăn qua lộn lại xem xét, càng xem càng kinh hãi.

Này rõ ràng cùng Ngọc Lộ Hoàn của Khuynh Vân Tông giống nhau như đúc!

"Tại sao lại như vậy....." đôi môi Bạch Vân Tiên khẽ run lên, căn bản không thể tin kết quả do chính mình nghiệm chứng.

Mặc Huyền Phi thấy ánh mắt của Bạch Vân Tiên tràn ngập khiếp sợ, trong lòng hần chấn động, thỉnh thoảng đứng dậy, ngấm ngấm hại người nói. "Cho dù bộ dáng hay khí vị giống nhau, thứ này chung quy là giả, Vân Tiên người chớ có tức giận, Quân Vô Tà lừa gạt người như thế, lại lấy loại đồ vật này bôi đen Khuynh Vân Tông, ta nhất định sẽ vì người chủ trì công đạo."

Tuyệt đối không thể để Bạch Vân Tiên thừa nhận mấy thứ này là Ngọc Lộ Hoàn!

Bạch Vân Tiên sững sốt, nghe ra ý tứ trong lời nói của Mặc Huyền Phi, nàng lập tức tỉnh táo tinh thần.

Đúng vậy, Ngọc Lộ Hoàn là thật là giả, còn không phải đều là từ miệng nàng nói ra sao. Nếu nàng nói đây là giả, mặc dù là thật, cũng sẽ trở thành giả!

Lập tức, trên mặt Bạch Vân Tiên thu liễm khiếp sợ, lại lần nữa khôi phục *cao lãnh (cao ngạo, lạnh lùng)* ngày xưa.

"Quân tiểu thư, thứ này của người căn bản không phải là Ngọc Lộ Hoàn của Khuynh Vân Tông ta."

"Đệ tử của Khuynh Vân Tông, đức hạnh nguyên lai là như thế này." Con người của Quân Vô Tà lạnh băng đảo qua trên gương mặt đang cổ trần định của Bạch Vân Tiên.

Bạch Vân Tiên bị cặp mắt kia của nàng nhìn chằm chằm trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

"Nếu không phải là Ngọc Lộ Hoàn, vậy đó là cái gì?" Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu, nhìn Bạch Vân Tiên.

"Chẳng qua là đồ vật lẫn lộn với hương liệu, ngay cả đan dược đều không được tính." Bạch Vân Tiên cương cổ.

"Nga?" đáy mắt Quân Vô Tà hiện lên một tia lạnh thấu xương.

"Quân tiểu thư, người nếu là muốn lấy loại đồ vật vàng thau lẫn lộn này nói là đồ thật, không phải là quá khinh thường ta sao." Bạch Vân Tiên nhìn Quân Vô Tà, đôi phương không phân bác làm nàng cảm thấy sự tình đã đều đã ở trong lòng bàn tay nàng.

Quân Vô Tà chỉ là thông thả ung dung vuốt lông mèo đen, khi Bạch Vân Tiên đang muốn tiếp tục cường từ đoạt lý thì nàng đột nhiên nói, "Ta đã gửi một lọ cho thánh thượng."

Bạch Vân Tiên đứng dậy há miệng ra, hoàn toàn run rẩy.

Nàng ta nói cái gì!

"Hiện tại, hần là đã trải qua nghiệm chứng của các ngự y, đưa đến trên tay thánh thượng." Quân Vô Tà giương mắt, nhìn khuôn mặt cứng đờ của Bạch Vân Tiên.

Đôi môi Bạch Vân Tiên run rẩy, thân ảnh có chút lay động.

Sắc mặt Mặc Huyền Phi cũng hoàn toàn đen, hần vạm lằn không ngờ, Quân Vô Tà cư nhiên còn phòng bị một tay như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Vả mặt lần thứ hai (1)

"Hiện tại, hần là đã trải qua nghiệm chứng của các ngự y, đưa đến trên tay thánh thượng." Quân Vô Tà giương mắt, nhìn khuôn mặt cứng đờ của Bạch Vân Tiên.

Đôi môi Bạch Vân Tiên run rẩy, thân ảnh có chút lay động.

Sắc mặt Mặc Huyền Phi cũng hoàn toàn đen, hần vạm lằn không ngờ, Quân Vô Tà cư nhiên còn phòng bị một tay như vậy!

Ngày trước khi Bạch Vân Tiên mới đến hoàng thành Thích Quốc, sớm đã đưa tặng hoàng đế mấy bình. Phạm là được vật để hoàng đế dùng, đều cần thiết trải qua cửa ải ngự y viện trấn tọa, sau khi xác định không có gì bất thường, mới có thể đưa đến bên người hoàng đế. Ngự y môn dù cho không hiểu đan dược này đó rốt cuộc luyện chế như thế nào, nhưng

tra xét thuộc tính của đan được lại không có gì khó khăn.

Mặc Huyền Phi vốn định làm Bạch Vân Tiên dù chết cũng không công nhận sự thật đây là Ngọc Lộ Hoàn, làm cho Quân Vô Tà hết đường chối cãi, rốt cuộc lời nói của đệ tử Khuyhnh Vân Tông, so với lời của nữ thổ phi Quân Vô Tà không có học vấn này có thể tin tưởng hơn nhiều.

Chính là ai cũng không nghĩ tới, Quân Vô Tà ngay phía trước đã cho nghiệm chứng, cũng đã phòng bị bọn họ sẽ bôi nhọ nàng.

Thứ này đưa đến trong tay hoàng đế, nhất định phải bị qua tay các ngự y ở ngự y viện, những ngự y đó sớm đã kiểm tra qua Ngọc Lộ Hoàn của Bạch Vân Tiên đưa lúc trước, kiểm tra lại tự nhiên thuận buồm xuôi gió, muốn tra ra này đó có phải là Ngọc Lộ Hoàn hay không, tự nhiên không có bất luận khó khăn gì!

Từ phản ứng vừa rồi của Bạch Vân Tiên, Mặc Huyền Phi cũng đã đoán được, Quân Vô Tà đưa bình đan được này lại đây, khẳng định là Ngọc Lộ Hoàn không thể nghi ngờ!

Quân Vô Tà khi nào thì trở nên thông minh như vậy?

Mặc Thiên Uyên vẫn luôn bàng quan rốt cuộc thử dài nhẹ nhõm một hơi, khoe miệng hân giờ lên một mặt ý cười, âm thầm nhìn về phía Quân Vô Tà.

Tiểu nha đầu này nhìn như lạnh lẽo, khi bắt đầu làm gì, thật sự là mau-tàn-nhấn-chuẩn!

Quân Vô Tà kỳ thật sáng sớm đã có thể nói cho Bạch Vân Tiên, chính mình đem đồ vật đưa đi để ngự y kiểm tra, nhưng nàng cố tình không đề cập tới, một hai phải chờ đến khi Bạch Vân Tiên chuyển giọng nói đan được này không phải là Ngọc Lộ Hoàn, mới đưa hết thấy chuẩn bị này công bố ra.

Ngự y tất nhiên có thể kiểm tra ra đây là Ngọc Lộ Hoàn, Bạch Vân Tiên lại tra không ra, hoặc là là học nghệ của nàng căn bản không tinh thông nên không thể phân rõ Ngọc Lộ Hoàn thật giả, hoặc là là nàng cố ý hãm hại, cố ý đem thật sự nói thành giả!

Lời nói đã nói ra, sau chuẩn bị này của Quân Vô Tà, chiếu thẳng chính vào mặt Bạch Vân Tiên là một cái tát.

Đánh thật vang dội!

Chiêu thức ấy của Quân Vô Tà, không chỉ đem Bạch Vân Tiên đánh ngốc, cũng đem Mặc Huyền Phi chấn trụ.

Hắn khó có thể tin nhìn Quân Vô Tà, phảng phất như chưa từng gặp qua nàng.

Này vẫn là nữ nhân trước kia đi theo bên người hắn, vậy đuôi lấy lòng hắn sao? Vẫn là nữ nhân kia chỉ biết một mặt ngang ngược, đầu óc ngu ngốc sao?

Vì cái gì hiện tại Quân Vô Tà lại cho hắn cảm giác xa lạ như vậy?

Hắn vốn tưởng rằng, Quân Vô Tà ngoài mặt lạnh lẽo, bất quá là sau khi hắn vì Bạch Vân Tiên mà vứt bỏ nàng, mới nghĩ ra được biện pháp hấp dẫn hắn, nàng cho rằng hắn thích tính tình của Bạch Vân Tiên, mới cố tình bắt chước. Nhưng hiện giờ xem ra, sự tình lại hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của hắn như vậy.

Quá khứ của Quân Vô Tà, tuyệt đối sẽ không luyện chế đan được, càng đừng nói là Ngọc Lộ Hoàn, nhưng ám muội mà chuẩn bị một tay, trước tiên đem đan được đưa đến trong tay hoàng đế, kế hoạch như vậy, cũng không phải là Quân Vô Tà có thể dự đoán được!

Chính là hiện tại, hết thảy phát sinh, đều như là một cái tát vang dội, đem Mặc Huyền Phi luôn tự cho mình là đúng cùng nắm chắc phần thắng kia đều đánh nát.

Không thể!

Hắn tuyệt đối không thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra!

"Quân Vô Tà, người thật sự hồ nháo, loại đồ vật này sao lại có thể đưa đến phụ hoàng nơi đó? Người chẳng lẽ là muốn độc hại phụ hoàng! Vân Tiên, người mau cùng ta đi xem phụ hoàng, ngăn vạ đừng để cho phụ hoàng xảy ra vấn đề gì." Tâm tư Mặc Huyền Phi vừa chuyển, tay hắn một phen giữ chặt tay Bạch Vân Tiên, nhanh chóng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Vả mặt lần thứ hai (2)

Hắn không thể để Quân Vô Tà có cơ hội, chỉ cần hắn đi gặp phụ hoàng trước một bước, để phụ hoàng công đạo nói các ngự y đem những Ngọc Lộ Hoàn kia xác nhận là giả, xui xẻo vẫn là Quân Vô Tà!

Bạch Vân Tiên bị Mặc Huyền Phi lôi kéo, lúc này cũng bất chấp tư thái, nàng rất rõ ràng, nếu là để những ngự y đó chứng thực Quân Vô Tà thực sự phối chế được Ngọc Lộ Hoàn, nàng có thể thật muốn mất mặt ném về nhà.

Quân Vô Tà chỉ là mắt lạnh nhìn Mặc Huyền Phi thi triển kỹ thuật diễn, không có một chút ý tứ ngăn cản.

Nhưng nàng không ngăn cản, không có nghĩa là Mặc Thiên Uyên không ngăn cản.

"Nhiệm vụ cốt ruột như vậy làm cái gì, nếu như đan được kia có vấn đề, cũng qua không được tay của các ngự y, ngự y cũng không dám ngay cả được không rõ nguồn gốc sẽ cấp phụ hoàng dùng." Mặc Thiên Uyên cười tủm tỉm nhìn thần sắc vội vàng của Mặc Huyền Phi, trong khoảng thời gian này bị Mặc Huyền Phi đề ở ngực hiện giờ rốt cuộc thoát ra khỏi.

Hắn tuy rằng không động đến Mặc Huyền Phi, nhưng có thể thấy Mặc Huyền Phi bị Quân Vô Tà và mặt đánh oanh oanh liệt liệt như vậy, trong lòng thật sự là thống khoái.

Mặc Huyền Phi lúc này không có hứng thú cùng Mặc Thiên Uyên đấu võ mồm, hắn chỉ nghĩ nhanh tìm có đề rồi đi. Bất luận có ngăn cản được những ngự y đó hay không, chỉ cần hiện tại rời khỏi Lâm Uyên Điện, sự tình hôm nay liền có thể coi như hoàn toàn không hề phát sinh, Bạch Vân Tiên cùng hắn cũng sẽ không quá mất mặt.

Đáng tiếc, ông trời tựa hồ là cố ý đối nghịch cùng Mặc Huyền Phi, còn chưa chờ hấn ra khỏi Lâm Uyên Điện, hai gã thái giám liền mang vào một đồng vàng bạc châu báu, tươi cười đẩy mặt đi lên đón.

"Nhị hoàng tử cùng Bạch tiểu thư quả nhiên đang ở đây, Bạch tiểu thư vừa mới đưa Ngọc Lộ Hoàn bệ hạ đã nhận, mấy thứ này, là bệ hạ tặng cho Bạch tiểu thư, còn thỉnh Bạch tiểu thư vui lòng nhận cho." Truyền lời chính là lão thái giám bên người hoàng đế, trên mặt hấn treo tươi cười nịnh nọt khách khách khí khí mờ mờ.

"Người nói cái gì?" Mặc Huyền Phi quả thực không thể tin được chính lỗ tai của mình.

Thái giám kia sững sốt một chút, bị biểu tình dữ tợn của Mặc Huyền Phi dọa tới.

"Bệ..... Bệ hạ, sai nô tài đem..... đem đồ vật giao cho Bạch tiểu thư cùng qua đây....."

"Người vừa rồi nói Vân Tiên đưa cho phụ hoàng Ngọc Lộ Hoàn?" Mặc Huyền Phi mở to hai mắt nhìn, ngay cả Bạch Vân Tiên một bên sắc mặt cũng trở nên thập phần khó coi.

Thái giám không rõ nguyên do, Ngọc Lộ Hoàn này là đan dược của Khuyết Vân Tông, không phải Bạch Vân Tiên đưa còn có thể là ai đưa.

Mặc Thiên Uyên nhìn ba người giằng co ngoài cửa, khóe miệng gọi lên một mặt cười lạnh, hấn nhìn về phía Quân Vô Tà đang cúi đầu uống trà, trong lòng rất là khiếp sợ.

Quân Vô Tà đã sớm đoán chắc Mặc Huyền Phi sẽ lâm trận lùi bước, cho nên nằng không chỉ đem Ngọc Lộ Hoàn đưa đến trước mặt hoàng đế, mà còn có đem danh hào của Bạch Vân Tiên đẩy đưa qua! Hoàng đế vì mượn sức của Khuyết Vân Tông, nhất định sẽ cho ban thưởng, mà không ngờ được hết thấy này, lại đem phá hỏng đường lui của Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên!

Đồ vật đã đưa đến, cũng liền chứng minh, Quân Vô Tà đưa Ngọc Lộ Hoàn qua đó đã bị các ngự y nghiệm chứng, đưa đến trong tay hoàng đế.

Những cái đan dược đó phải hay không là Ngọc Lộ Hoàn, đáp án đã công bố.

Thời gian thái giám mang đồ tới lại trùng hợp như vậy, hoàn toàn không để cho Mặc Huyền Phi gầy gù tìm đường sống.

"Quân Vô Tà, người cũng dám khi quân! Đan dược kia rõ ràng không phải của Vân Tiên!" Mặc Huyền Phi đáy mắt tràn ngập dữ tợn, hấn không thể để Quân Vô Tà trêu chọc như vậy, bị chính nữ nhân mình vứt bỏ đùa bỡn như vậy, hấn căn bản không thể chịu đựng được.

Quân Vô Tà như rồng mây, "Là của nàng."

"Người nói bậy gì đó!"

Quân Vô Tà lạnh nhạt nói: "Ta bồi cho nàng."

Nàng nói qua, sẽ bồi Bạch Vân Tiên Ngọc Lộ Hoàn.

"Kết quả đã công bố, Bạch Vân Tiên người có kết luận gì?" Quân Vô Tà con người lạnh như băng sương, đứng ở trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Bạch Vân Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Vả mặt lần thứ hai (3)

Bạch Vân Tiên cắn môi, nằng không muốn thừa nhận, nhưng Quân Vô Tà này đã chuẩn bị một màn ở phía sau, lại bức cho nằng không thể không thừa nhận đan dược kia chính là Ngọc Lộ Hoàn.

Nhưng, sao có thể?

Quân Vô Tà bất quá là một cái tiểu thư vương phủ, nằng căn bản không có cơ hội tiếp xúc với phối phương của Ngọc Lộ Hoàn, nằng sao có thể tạo ra được Ngọc Lộ Hoàn?

Nàng ta mới dùng bất quá thời gian là nửa ngày, thời gian ngắn như vậy, muốn luyện chế một lọ Ngọc Lộ Hoàn đã không có khả năng, nằng ta như thế nào còn có thời gian để luyện chế hai bình?

"Phòng đan dược của người quá cũ nát, lãng phí thời gian luyện đan của ta." Quân Vô Tà lơ đãng nhìn về phía Mặc Thiên Uyên, thuận miệng nhắc mãi một câu.

Phòng luyện đan đã lâu không dùng, có rất nhiều đồ vật đều không thể sử dụng, bằng không, chứ có nói hai bình, liền tính năm bình nằng cũng luyện ra tới.

Mặc Thiên Uyên hiện tại rất muốn cười, tưởng tượng đến mới vừa rồi Bạch Vân Tiên nói luyện chế Ngọc Lộ Hoàn yêu cầu ba năm ngày thời gian, hấn liền cảm thấy Quân Vô Tà thật sự là quá ác liệt. Nằng chẳng những chỉ dùng nửa ngày, lại còn luyện chế được hai bình, nhưng hiện tại nằng cư nhiên còn nói phòng luyện đan của hấn cũ nát, chậm trễ thời gian của nằng. Này chẳng phải là ý nói, nếu cho nằng đủ điều kiện, thời gian luyện đan của nằng còn có thể lại ngắn hơn một ít?

Nhìn như không thấy trách cứ, nhưng không khác gì lại cấp trên mặt Bạch Vân Tiên thêm hai bàn tay.

Đánh, thật sự đầm đìa thống khoái!

Mặc Thiên Uyên hiện tại cuối cùng minh bạch, Quân Vô Tà vì sao lại khinh thường đối với Ngọc Lộ Hoàn.

Bạch Vân Tiên luôn mồm thổi phồng đan dược lên tới trời cao, đến khi tới trên tay Quân Vô Tà rồi, lại biến thành khối đá không giá trị, bị ném trở về trên mặt nằng.

"Quân Vô Tà, người làm sao biết được phối phương của đan dược Khuyết Vân Tông!" Bạch Vân Tiên nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Quân Vô Tà, nằng chưa bao giờ gặp qua khuất nhục như vậy.

Quân Vô Tà nhàn nhạt nói: "Muốn biết phối phương của loại đồ vật này? Người một chút kiên cố thể."

"....." Bạch Vân Tiên bị ngữ khí *vân đạm phong khinh*(*) của Quân Vô Tà chỉ thiếu chút nữa là bị hôn mê bất tỉnh.

(*) *Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, lạnh lùng như gió thổi.*

Mặc Huyền Phi mắt thấy tình huống không đúng, lập tức nấn bã vai của Bạch Vân Tiên.

"Sự tình hôm nay bất quá chỉ là vui đùa một chút, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên trở về." Mặc Huyền Phi quyết đoán mở miệng, người đã bị bề mặt, nếu bọn còn lưu lại sẽ chỉ càng thêm bề.

"Nhị đệ vội vã đi như vậy làm cái gì? Bạch tiểu thư tựa hồ còn chưa có đưa ra kết quả nghiệm chứng cho Vô Tà không phải sao?" Mặc Thiên Uyên cố tình phải cho Mặc Huyền Phi ngột ngạt.

Bạch Vân Tiên gắt gao trừng mắt Quân Vô Tà, giống như là muốn đem nàng trừng chết giống nhau.

Giữa giữa hồi lâu, sắc mặt nàng tái nhợt nói: "Người luyện chế, là Ngọc Lộ Hoàn."

Nói xong, nàng giống như là bị người rút hết sức lực, ngay cả đứng đều không vững..

"Vân Tiên!" Mặc Huyền Phi vội vàng đỡ lấy nàng, cắn răng đối Mặc Thiên Uyên nói: "Hôm nay làm phiền, Vân Tiên có chút không khoẻ, ngày khác lại cùng hoàng huynh gặp nhau."

Nói, không đợi Mặc Thiên Uyên mở miệng, Mặc Huyền Phi gấp gấp đỡ Bạch Vân Tiên bước nhanh rời đi.

Thái giám tặng đồ không rõ nguyên do, nhìn Nhị hoàng tử cùng Bạch Vân Tiên nổi giận dưng dưng rời đi, vội vàng dẫn người bụng tường thường đi theo.

(*Tường thường: khen thưởng để ghi nhớ công lao*)

Đợi cho mọi người đi rồi, Mặc Thiên Uyên rút cuộc áp lực không còn nữa, nội tâm thống khoái, cười to ra tới.

"Quân Vô Tà a Quân Vô Tà, người thật sự là làm ta kinh hi không ngừng, người hôm nay cấp Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên mắt mặt lớn như vậy, thật là đại khoái nhân tâm! Ta nói người vì sao ngay từ đầu không đem sự tình làm rõ, chính là người là muốn để cho bọn họ nói càng nhiều, mắt mặt vút đi càng lớn hơn nữa. Người thật là quá ác liệt, ha ha."

Quân Vô Tà liếc mắt một cái nhìn Mặc Thiên Uyên cười ra nước mắt, thấp phản bình tĩnh.

Nàng ác liệt sao? Cũng không cảm thấy gì.

Những lời này đó, đều không phải là chính Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên nói ra sao? Tự làm vậy không thể sống.

"Bất quá, hành động hôm nay của người sẽ nhận được lòng thù hận của hai người bọn họ." Mặc Thiên Uyên cảnh báo nói.

"Chuyện sớm hay muộn." Quân Vô Tà đôi mắt buông xuống, con người thu thủy nhộn nhạo một mặt sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Thụy lân quân (1)

Ở trong Ngọc Dịch Quỳnh Tương không ngừng nuôi dưỡng, hạt sen được Quân Vô Tà gieo kia đã nảy mầm rồi ra nụ, mùi hương hoa sen cùng hương rượu nồng đậm hoà quện với nhau, làm trong phòng Quân Vô Tà không có lúc nào là không quanh quẩn ở trong cổ mùi hương kia.

Quân Vô Tà mặc dù là khi đang ngủ, cổ mùi hương kia cũng sẽ cuốn cuộn không ngừng chuyển hóa vì linh lực chảy vào trong thân thể của nàng.

Thực vật hệ Giới Linh nhìn như vô dụng, nhưng nếu biết phương thức tu luyện, thật sự là phát rõ.

Thời gian nửa tháng ngắn ngủn, Quân Vô Tà đã có thể ở trong cơ thể mình hội tụ ra linh lực.

Nhìn lòng bàn tay kia một màu đỏ của linh lực, đáy mắt bình tĩnh của Quân Vô Tà rốt cuộc hiện lên một tia vừa lòng.

Trong thế giới này linh lực tổng cộng chia làm bảy tầng, lấy cầu vòng chỉ sắc phân chia.

Phân biệt là, xích-chanh-hoàng-lục-thanh-lam-tử.

(*đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh da trời, chàm và tím*)

Linh lực của Quân Vô Tà hiện tại bất quá là mới bước vào tầng thứ nhất, lòng bàn tay linh lực màu đỏ, đó là xích linh.

Linh lực chỉ có thể sau khi Giới Linh thức tỉnh mới có thể tu luyện, cũng có nghĩa là, người ở thế giới này, chân chính bắt đầu tu luyện linh lực là từ năm bước vào tuổi 14. Trước đó bọn họ cần phải rèn luyện thể trạng mở rộng gân mạch, vì chuẩn bị cho Giới Linh thức tỉnh. Nguyên chủ thân xác này, trước khi bị nàng chiếm lấy thân thể, đã được Quân Tiên từ nhỏ buộc Quân Vô Tà tới luyện thể trạng cùng gân mạch, có thể nói, bản thân thân xác này là cực kỳ thích hợp tu luyện linh lực.

Từ lúc bắt đầu mười bốn tuổi, mọi người đều phải dựa vào Giới Linh không ngừng tu luyện chính linh lực của mình, theo tự thân linh lực trưởng thành, lực lượng Giới Linh cũng có thể hấp thu càng nhiều, trợ giúp Giới Linh trưởng thành.

Hỗ trợ và phụ thuộc lẫn nhau.

Người bình thường, sau khi bắt đầu tu luyện linh lực, trong thân thể sẽ hội tụ chút ít linh lực, mà muốn làm cho linh lực này có thể hình thành hội tụ ở bên ngoài cơ thể, chậm thì cần nửa năm thời gian.

Nhưng Quân Vô Tà bắt quá chỉ dùng nửa tháng, cũng đã có thể phóng được linh lực ra ngoài, nếu như để người khác biết, là sợ là sẽ bị hù chết.

Quân Vô Tà chợt thu năm ngón tay lại, đem xích linh thu hồi trong cơ thể, giây tiếp theo, một trận tiếng đập cửa vang lên.

Sau khi bắt đầu phóng ra được linh lực, ngũ quan của Quân Vô Tà đều được nâng cấp.

"Vào đi."

Cửa phòng đẩy ra, Long Kỳ đứng ở ngoài cửa, cúi người cung kính nói: "Tiểu vương gia thỉnh đại tiểu thư đi một chuyến."

"Được."

Long Kỳ mang Quân Vô Tà đi chính là luyện võ trường ngầm của Lâm Vương phủ, giữa sân thập phần rộng lớn, bốn phía giắt các loại binh khí.

Trung tâm của luyện võ trường, một bộ thân ảnh phiêu dật cầm trong tay thanh kiếm thật, sắc bén ra chiều, một thân áo đơn đã bị mồ hôi ướt nhẹp, hắn cũng không để ý không hỏi, cặp con ngươi hiện lên một thân kiên nghị.

"Tiểu thúc." Quân Vô Tà nhìn thấy người nọ liền mở miệng kêu.

Quân Khanh nghe được thanh âm ngay lập tức thu kiếm, người vừa chuyển, trường kiếm liền rơi vào trong vỏ ở phía sau, khuôn mặt thanh tú mang theo ý cười sang sảng.

"Vô Tà ngươi đã đến rồi."

Quân Vô Tà nhìn Quân Khanh từ trên xuống dưới, ai cũng không thể tưởng tượng được, cách đây không lâu, nam tử tuấn lãng trước mắt vẫn là một cái phế vật đi đứng không xong, lại chỉ còn có nửa mạng.

Ngay khi Quân Khanh nhận thấy mình có thể đứng thẳng, hắn liền bắt đầu không ngừng bí mật tiến hành tối luyện đối với thân thể của chính mình, để tránh khỏi bị người có tâm phát hiện, mỗi ngày hắn đều sẽ xuống luyện võ trường dưới mặt đất âm thầm khổ luyện, cố gắng đem hết quãng thời gian đã mất khi không dùng được chân kia trở về.

"Hôm nay kêu ngươi tới, cũng không vì sự tình gì khác, chỉ là thấy thời tiết vừa mới sang xuân, muốn nha đầu ngươi bồi tiểu thúc ta đi ra ngoài du xuân. Nhìn ngươi cả ngày không phải ngồi tại được phòng thì chính là đi Lâm Uyên Điện, ngày xuân cảnh sắc đẹp thế này cũng không nên cô phụ mới tốt." Quân Khanh cười mở miệng, đem thanh kiếm trong tay giao cho Long Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Thụy lân quân (2)

Quân Khanh muốn mang theo Quân Vô Tà đi ra ngoài tản bộ, Quân Vô Tà tự nhiên không có ý kiến gì.

Sau khi thay đổi xong một thân quần áo, Quân Khanh lại ngồi trên xe lăn, có Long Kỳ đẩy ra đại môn Lâm Vương phủ, mang theo Quân Vô Tà lên xe ngựa.

Xe ngựa vòng đi vòng lại trong hoàng thành một hồi lâu. Quân Vô Tà trầm mặc ngồi ở bên trong xe ngựa. Bên ngoài xe ngựa hai bên đường thanh âm hồi hả của thương nhân rao hàng cùng người qua đường nói chuyện với nhau rôm rả ở bên tai, mà nàng lại ngay cả mí mắt đều lười không nâng lên một chút, chỉ là cúi đầu vờ về chơi đùa Miêu nhi trên đầu gối.

Quân Khanh xem ở trong mắt, không khỏi thờ dài.

Quá khứ của Quân Vô Tà tất nhiên so không được với hiện giờ, nhưng nha đầu này tuổi còn nhỏ, lại trầm mặc ít lời như vậy, thật sự làm người không yên tâm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xe ngựa rốt cuộc ngừng lại, Long Kỳ đỡ Quân Khanh từ trên xe ngựa xuống dưới, Quân Vô Tà theo sau đuổi kịp.

Chính là đang lúc nàng xuống xe ngựa, khi nhìn đến nơi mình đến, lại không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Cách đó hơn 10m, một tòa quân doanh chót vót ở trước mắt, Quân Vô Tà quay đầu nhìn lại, toàn bộ hoàng thành đã rời xa khỏi tầm mắt, chỉ một chút bất tri bất giác xe ngựa thể nhưng đã ra khỏi hoàng thành.

"Quân gia ta nổi tiếng là nhờ Thụy Lân Quân của chúng ta, người là nữ nhi Quân gia, nơi này người sớm hay muộn muốn cũng sẽ tới." Quân Khanh ngồi ở trên xe lăn, vẫn là Long Kỳ đẩy từ phía sau.

"Đại tiểu thư, xin theo ta đi tới." Long Kỳ cung kính mở miệng, đẩy Quân Khanh đi vào quân doanh.

Thụy Lân Quân, là đệ nhất cường quốc chiến quân của Thích Quốc, ở trên vỏ chiến trường, địch nhân nghe tiếng đã sợ vỡ mật, nhiều năm đóng tại các nơi ngoài biên cương.

Những năm gần đây, biên cương Thích Quốc ổn định, Quân Tiên mới đưa Thụy Lân Quân rút lui trở về. Để tránh khỏi lòng nghi ngờ của hoàng đế, Quân Tiên đem giải tán Thụy Lân Quân bên ngoài, đại bộ phận quân quyền giao ra, lại đem địa doanh của Thụy Lân Quân an trí ở khoảng cách xa khỏi hoàng thành. Còn lại tổ tôn Quân gia ba người quay về bên trong hoàng thành, hoàng đế hoàn toàn không cần lo lắng Thụy Lân Quân tạo phản, bởi vì hắn tùy thời đều có thể dùng tính mạng tổ tôn Quân gia ba người áp chế.

Thế nhân đều biết, trong thiên hạ có thể hiệu lệnh Thụy Lân Quân, chỉ có cốt nhục của Quân gia.

Trong tay nắm tính mạng người Quân gia, là có thể bóp chặt mệnh môn của *Thụy Lân Quân*. (Ý là có thể gián tiếp điều khiển *Thụy Lân Quân*)

Đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà đặt chân đến quán doanh của Thụy Lâm Quân, nguyên chủ thân thể này cùng nàng giống nhau.

Đúng là giữa buổi trưa, là lúc mặt trời chiếu xuống ác liệt nhất, trong quán doanh to như vậy, chỉ có một đội binh lính đang tuần tra, toàn bộ trong quán doanh một mảnh yên tĩnh.

Long Kỳ đẩy Quân Khanh, mang theo Quân Vô Tà hướng tới chỗ sâu trong địa doanh đi đến. Bốn phía yên tĩnh làm người không nghe ra được một tia thanh âm. Quân Vô Tà trầm mặc không lên tiếng đi theo ở phía sau, đem quán doanh này hết thảy xem ở trong mắt.

Trong địa doanh không người, cũng không thấy bóng dáng Thụy Lâm Quân. Thụy Lâm Quân làm nhân tâm run rẩy kinh sợ, phảng phất giống như biến mất từ trong tòa quán doanh này.

Nhưng mà, trong nháy mắt lúc Quân Vô Tà đi vào thao trường luyện binh, đôi mắt nàng tròn to.

Dãy đặc binh lính đều mặc áo giáp, chói chang như đang đứng dưới ánh nắng mùa hè, binh khí trong tay bọn họ không ngừng múa may, sát khí tràn ngập ở toàn bộ thao trường luyện võ, vốn không có gió, những động tác chỉnh tề của Thụy Lâm Quân cùng binh khí chém xuống, đều tại đây trên thao trường luyện võ này nhắc lên một trận sóng nhiệt.

Sóng nhiệt quất vào mặt mà đến, mang theo áp bách làm người cảm giác hít thở không thông.

"Đây là Thụy Lâm Quân của Quân gia ta, cũng là lưỡi dao sắc bén nhất trong tay Quân gia chúng ta. Vô Tà, người nhớ kỹ, trong thiên hạ có thể sử dụng cây đao này, chỉ có người Quân gia ta." Quân Khanh quay mặt đi tới, trên mặt ý cười trút hết, đáy mắt hẳn chỉ có hàn ý cứng như sắt thép cùng máu loãng ngấm quá lạnh lẽo.

Thụy Lâm Quân, là một khối bùa bảo mệnh lớn nhất của Quân gia, có thể bảo vệ Quân gia trăm năm vô ưu, cũng có thể làm Quân gia trở thành cái đinh trong mắt đế vương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Thụy lâm quân (3)

Quân Vô Tà từ lúc trọng sinh tới nay, không ít lần nghe nói đến uy danh của Thụy Lâm Quân, nhưng hôm nay, nàng chính mắt chứng kiến mới thấy hết được khí thế thiết huyết cuồng chiến của quân nhân.

Mười vạn đại quân huấn luyện ở dưới ánh nắng chói chang, thế nhưng không hề phát ra nửa điểm thanh âm, nếu không có tận mắt nhìn thấy, Quân Vô Tà quả thực không thể tin được, cư nhiên có người có thể huấn luyện ra một đội quân thiết huyết như vậy!

"Thụy Lâm Quân, không những có thể truy sát đẩy lui quân địch, còn có thể lấy thủ cấp tướng địch. Vô Tà người phải nhớ kỹ, không có bất kỳ một đội quân nào của Thích Quốc, là đối thủ thậm chí chỉ là một phần của Thụy Lâm Quân. Hoàng đế vì sao lại chậm chạp không dám đối với Lân Vương phủ làm động thái gì lớn, chính là bởi vì trong tay chúng ta vẫn luôn nắm giữ một đội ngũ đáng sợ như vậy." Quân Khanh trên mặt không còn là của một thúc thúc sùng nịch đối với chất nữ, mà là Thống soái trọng binh bên trong, cương nghị, kiêu ngạo.

Mỗi một binh sĩ của Thụy Lâm Quân khi ra ngoài, đều có thể lấy một chọi năm ra tay tàn nhẫn. Quân gia có thể chế tạo ra một chi quân đội thiết huyết như vậy, đã không biết phí bao nhiêu tâm huyết. Bọn họ lại là dùng biện pháp gì, làm một đám người cam tâm tình nguyện tàn nhẫn như vậy vì Quân gia mà cống hiến?

Điểm này không ai biết.

Vô số người muốn ở trong Thụy Lâm Quân thọc gậy bánh xe, cuối cùng hoặc là chết ở trong tay đàn binh lính thiết huyết này, hoặc là bị ném ra ngoài.

Đây là một thanh đao sắc bén nhất, một thanh đao vĩnh viễn sẽ không phản bội Quân gia!

"Tiểu thúc, ta minh bạch." Quân Vô Tà thu liễm khiếp sợ ở đáy mắt. Hôm nay Quân Khanh mang nàng tới địa doanh của Thụy Lâm Quân đều không phải chỉ đơn giản là đi tản bộ như vậy, hẳn là thiết tình cho rằng Quân Vô Tà đã có tư cách tiếp xúc với đội quân này, Quân Khanh đã không còn đem Quân Vô Tà coi như một cái hài tử ngây thơ vô trí, mà là đem nàng coi như một trong những trụ cột của Quân gia.

Quân Khanh biểu tình đã ôn hòa hơn nhiều, hẳn gật gật đầu.

"Hôm nay để người qua đây, là ý tứ của ta và gia gia người, có chút đồ vật, cũng nên giao cho người." Quân Khanh nhìn Long Kỳ liếc mắt một cái.

Long Kỳ lập tức đem một túi gấm giao cho Quân Vô Tà.

Màu đen trên túi gấm, màu sợi tơ bạc phác họa nên một con kỳ lân, kia kỳ lân chân đạp tường *vân (mây)*, hiện lên đầy diễm lành. Ở trong túi gấm có ba cái ống, rộng bằng ngón tay của nàng, Quân Vô Tà dò hỏi nhìn về phía Quân Khanh.

Quân Khanh nói: "Những cái này là *Lăng Vân Vang (凌云响) (*)* của Thụy Lâm Quân, chỉ cần kéo cơ quan của Lăng Vân Vang này, sẽ có tín hiệu xông thẳng lên phía chân trời, Thụy Lâm Quân tức khắc liền sẽ đuổi tới. Vô Tà, ta và gia gia người vốn dĩ lo lắng tuổi người còn nhỏ dễ xúc động, không biết nặng nhẹ, cho nên không dám đem đồ vật này có thể sử dụng Thụy Lâm Quân giao cho người. Nhưng trong khoảng thời gian này, biến hoá của người làm chúng ta thập phần giật mình, ta và gia gia người đều cho rằng, người đã có tư cách có được Lăng Vân Vang." Lăng Vân Vang đối với Quân gia mà nói ý nghĩa rất trọng đại, một khi tín hiệu được phát ra, Thụy Lâm Quân liền sẽ xuất động.

{(*) 凌云响 = Soaring Cloud Signals = Lăng Vân Vang. 凌:Lăng là lên/cao, 云:Vân chính là mây trên trời, 响:Vang trong vang vọng/kêu vang.}

Đây là tín nhiệm của Quân Khanh cùng Quân Tiễn đối với Quân Vô Tà, thanh đao sắc bén nhất của Quân gia bọn họ một phen giao cho Quân Vô Tà.

"Cám ơn." Quân Vô Tà chỉ có thể nói lời cảm tạ, ba cái Lăng Vân Vang kia thực nhẹ, nhưng phần lượng đè ở trong lòng nàng lại rất lớn.

"Người trong nhà, không cần khách sáo." Quân Khanh cười, hẳn biết, Quân Vô Tà đã biết được nên sử dụng mấy thứ này như thế nào.

Trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà cùng Thái tử tiếp xúc thân mật, thân thể Thái tử từ từ chuyển biến tốt đẹp, tính tình cũng trở nên bình thản rất nhiều, bất luận là ở trên triều

đỉnh hay là ở dân gian, thanh danh đều có cái thiện rất lớn, này vốn là chuyện tốt, nhưng dừng ở trong mắt người nào đó chỉ sợ liền không phải cái chuyện tốt gì.

Lân Vương phủ cần thiết bảo đảm Quân Vô Tà bình yên vô sự, bất luận là ai hay cái gì muốn động vào người chất nữ hắc, đều phải suy nghĩ cho kỹ: có thể hay không chấp nhận sự trả thù điên cuồng của toàn bộ Thụy Lâm Quân!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: “sản xuất hàng loạt”

Đi đến quân doanh Thụy Lâm Quân, Quân Vô Tà rốt cuộc minh bạch, hậu thuẫn của Quân gia có bao nhiêu cường đại. Thanh đao sắc bén này đã chém giết vô số người đối với Quân gia mưu đồ gây rối, đồng thời cũng treo ở trên đầu hoàng đế, hoàng đế muốn động tới Quân gia, cần thiết suy xét đến sự uy hiếp của thanh đao sắc bén này.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh lần nữa từ bỏ và thoái lui, bất quá là bởi vì Quân gia đã không có người được chọn có thể chống đỡ Thụy Lâm Quân.

Nhưng hiện tại, hết thảy đều thay đổi!

Từ quân doanh Thụy Lâm Quân trở về, Quân Vô Tà liền về tới bên trong được phòng.

Thụy Lâm Quân là thanh đao sắc bén nhất của Quân gia, nàng cần thiết đem cây đao này mài giữa càng thêm sắc bén.

Từ khi bắt đầu một ngày kia, Quân Vô Tà không hề rời đi Lân Vương phủ một bước, nàng cả ngày đem chính mình nhốt tại trong phòng thuốc, mỗi ngày đều sẽ có một lượng lớn dược liệu được đưa vào, nàng tuy rằng không có lại đi qua Lâm Uyên Điện, nhưng Mặc Thiên Uyên lại cách mỗi hai ngày liền sai người đưa tới một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương.

Nụ hoa đã bắt đầu nở ra hoa sen, bị Quân Vô Tà dọn luôn tới được phòng rồi, không ai biết nàng ở được phòng đang làm cái gì.

Thời điểm Quân Vô Dược đẩy cửa được phòng ra, liền thấy mặt thân ảnh nhỏ xinh kia, đang ngồi dựa ở trên ghế ngang nhiên ngủ.

Ngủ Quân Vô Tà khi không có lạnh lẽo của ngày thường, thì càng thêm điềm tĩnh mỹ lệ.

Quân Vô Dược nhìn lướt qua những thùng gỗ chôn cất ở được phòng, bước đến bên người Quân Vô Tà, đem nàng ôm lên.

"Miêu." Miêu nhi đang gối đầu ngủ trên đầu gối của Quân Vô Tà bị bừng tỉnh, trừng một đôi mắt mèo nhìn Quân Vô Dược, chi liếc mắt một cái, nó giật giật thân mình, ở trong ôm ấp của Quân Vô Tà tìm cái góc độ thoải mái tiếp tục ngủ.

"....."

Động tác của Miêu nhi đánh thức người đang ngủ say, Quân Vô Tà mờ to mắt, trên mặt Quân Vô Dược kia treo ý cười tà tử, lập tức dẫn vào mi mắt.

"Nếu như ta không tới, người thật sự tính toán ăn ở đều tại trong được phòng này sao?" Quân Vô Dược nhướn mày nói.

"Ta đã ngủ bao lâu?" Quân Vô Tà xoa xoa đôi mắt, con buồn ngủ ở khóe mắt nàng treo lên một giọt nước mắt trong suốt.

"Vì sao lại liều mạng như vậy? Thụy Lâm Quân cũng đã đủ cường đại, người thật sự cảm thấy thân mình người là làm bằng sắt sao? Một người có thể chuẩn bị đan dược cho một chi quân đội?" Quân Vô Dược ôm Quân Vô Tà ở ghế trên ngồi xuống, ôn nhu vì nàng sửa sang lại đầu tóc có chút loạn.

"Có gì không thể?" Quân Vô Tà nhướn mày.

Mười vạn đại quân số lượng có nhiên đáng sợ, nhưng nếu lấy tốc độ luyện chế đan dược của nàng, cũng không phải hoàn toàn không thể cung ứng.

Quân Vô Dược cười khẽ một tiếng, cái trán để ở trên trán Quân Vô Tà, "Ta cho rằng, người chỉ để ý đến sống chết của Quân gia phụ tử mà không thèm để ý đến người bên ngoài."

Một tháng thời gian, hơn mười ruộng đan dược, mỗi một ruộng, đều nhét đầy đan dược có thể tắm bổ gân mạch.

Binh lính của Thụy Lâm Quân đều đã thành niên, tu luyện linh lực đã lâu, hàng năm luyện binh làm cho bọn họ thân thể đã cường hãn tới nỗi đáng sợ rồi, chỉ có gân mạch là không cách gì sửa đổi, nhưng cái này lại chính là mấu chốt để tu luyện linh lực. Gân mạch càng là kiên cường dẻo dai, tốc độ tu luyện linh lực cũng liền sẽ càng nhanh, điểm này nếu là người đều biết.

Trước kia khi một người chưa thành niên, có thể dùng dược vật tắm bổ dược để tăng cường gân mạch trong thân thể của hắn, nhưng một khi thành niên rồi, sau khi gân mạch trưởng thành, lại muốn sửa đổi liền rất khó khăn.

Phóng nhãn trong thiên hạ, muốn cải thiện gân mạch một người trưởng thành có bao nhiêu người có thể. Nhưng người có thể luyện chế thành loại đan dược này, lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bạch Vân Tiên không làm được, sư phụ nàng cũng làm không được.

Ngay cả tông chủ Khuyết Vân Tông đều không thể luyện chế ra đan dược này, Quân Vô Tà lại như là không cần tiền giống nhau, luyện chế trên vạn viên, còn tính toán cầm đi cho những cái binh lính bình thường đó dùng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Hoàng thất âm độc (1)

Nghe khiến cho người cảm thấy phát rồ!

Quân Vô Tà không có trả lời nghi vấn của Quân Vô Dược, chỉ là từ trong ôm ấp của hắn tránh thoát xuống dưới, tiếp tục đi đến bên cạnh lò luyện đan, tăng thêm dược liệu.

Lò luyện đan này, là ngày ấy sau khi trở về từ quân doanh, nâng yêu cầu Quân Khanh tác thành.

Chẳng những thể tích khổng lồ, hơn nữa thủ công tinh tế, rất thích hợp luyện đan với số lượng lớn.

Mười vạn đại quân, muốn ở trong khoảng thời gian ngắn luyện chế số lượng đan dược tương đồng, khó như lên trời.

Chính là này hết thảy, đối với Quân Vô Tà mà nói, lại không có gì khó khăn.

Luyện đan sư bình thường, không dám *luyện đan hàng loạt (sản xuất với số lượng lớn)*, là bởi vì bọn họ không cách gì nắm giữ mỗi một phần phân lượng đan dược, rất sợ ở trong quá trình luyện đan xuất hiện sai lầm.

Điểm này đối với Quân Vô Tà mà nói căn bản là không xem như vấn đề, ở kiếp trước, năng đối với khống chế dược vật, so với dụng cụ còn muốn chặt chẽ chuẩn xác hơn, chỉ cần qua nâng tay, liền sẽ không sai.

Lân Vương phủ cần có Thụy Lân Quân, như vậy năng sẽ khiến cho thực lực Thụy Lân Quân, nâng cao một bước!

Quân Vô Dược chống cằm, lười biếng nhìn Quân Vô Tà bận rộn, ngón tay thon dài tinh tế ma xát lẫn nhau, trong tay còn tàn lưu nhiệt độ cơ thể của Quân Vô Tà.

Phong cách làm việc của Tiểu gia hỏa, thật đúng là sắc bén a.

Quân Vô Tà vì Thụy Lân Quân đồng thời trừ bị, trong hoàng cung lại là một phen cảnh tượng khác.

Từ sau khi ở Lâm Uyên Điện bị Quân Vô Tà bày một đạo, sắc mặt của Bạch Vân Tiên không có qua một ngày nào tốt, Mặc Huyền Phi lao lực tâm tư, muốn dỗ Bạch Vân Tiên vui vẻ, cũng không có nửa điểm thành công.

Bị giải nhân quăng về mặt lạnh lẽo, Mặc Huyền Phi chỉ có thể tìm tới hoàng đế.

"Phụ hoàng, Quân Vô Tà làm việc càng ngày càng không đúng mực, ngài còn muốn mặc kệ như vậy?" Mặc Huyền Phi quý gối trong ngự thư phòng, vẻ mặt chua xót.

Hoàng đế từ trong một đồng tấu chương ngẩng đầu lên, "Trẫm đã nói qua với ngươi rất nhiều lần rồi, không cần đi Lâm Uyên Điện."

Mặc Huyền Phi cắn răng nói: "Chính là, Thái tử hấn trong khoảng thời gian này biến hóa thật là quá kỳ quái! Thân mình hấn từ từ chuyển biến tốt đẹp, tính tình cũng khôi phục như thường, hấn thường xuyên ra khỏi cung, đến dân gian ban ân đức, hấn rõ ràng là đang có hành động! Nhi thần..... Nhi thần nào có thể yên tâm."

Độc tố của mạch dạ hoa đã được thanh trừ, Mặc Thiên Uyên lại không phải chịu ảnh hưởng của độc dược, lấy thủ đoạn của Mặc Thiên Uyên, muốn xoay chuyển cái nhìn của mọi người đối với hấn cũng không khó khăn, rốt cuộc chi danh tiên hoàng hiền hậu nhân đức sớm đã ở dân gian truyền khai. Mặc Thiên Uyên là hậu nhi tử của tiên hoàng nên mọi người đối với hấn cũng càng thêm khoan dung.

Mất thấy Thiên Uyên có thể dự triệu *Đông Sơn tái khởi*(*), Mặc Huyền Phi đứng ngồi không yên.

(*) *Đông Sơn tái khởi*: chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

Hoàng đế thờ dài, "Ngày ấy ngươi nói, Ngọc Lộ Hoàn ngày đó, là Quân Vô Tà kia làm, chính là sự thật?"

Mặc Huyền Phi sững sốt, lập tức nói: "Vâng."

"Ngọc Lộ Hoàn là phối phương như muốn nâng trên tay của Vân Tông, Quân Vô Tà là như thế nào mà học được? Còn nữa, tính tình nha đầu kia ra sao, ngươi hấn là biết, năng cái loại nữ nhân ngu xuẩn ngang ngược kiêu ngạo này, như thế nào đột nhiên lại có năng lực lớn như vậy?" Hoàng đế híp mắt nhìn nhi tử quý gối trước mặt.

"Này..... Nhi thần thật sự không biết, chỉ là nghe nói, trước đó không lâu Lân Vương sưu tập rất nhiều y thư hồi phủ. Có lẽ..... Có lẽ Lân Vương phủ, ngầm cùng người nào đó tiếp xúc, cũng nói không chừng đối phương bắt đầu chỉ giáo y thuật cho Quân Vô Tà." Mặc Huyền Phi này càng nhận càng sâu, Quân Vô Tà có thể luyện chế Ngọc Lộ Hoàn, thật sự là khó có thể làm người tin tưởng.

"Phụ hoàng! Quân Khanh kia trước đây đã bị độc phát, trong cung ngự y cũng đã nói, hấn không sống được bao lâu, nhưng hiện giờ qua lâu như vậy, Lân Vương phủ thế nhưng vẫn không có động tĩnh, Quân Khanh còn tồn tại êm đẹp, bên trong này tất có điều kỳ quái!"

"Ngà? Nếu đúng như ngươi nói vậy, Lân Vương phủ thực sự là có cái người y thuật cao minh nào đó tọa trấn?" Ánh mắt Hoàng đế trở nên âm lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Hoàng thất âm độc (2)

"Nhi thần không dám nói bậy, chỉ là hiện giờ xem ra rất có khả năng này, nếu không Quân Khanh vì sao đến nay vẫn không chết? Quân Vô Tà lại từ nơi nào học được phương pháp chế tạo ra Ngọc Lộ Hoàn? Thậm chí còn có Thái tử sau khi hấn cùng Quân Vô Tà tiếp xúc, thân thể cũng chuyển biến rất là tốt đẹp! Này hết thảy, không thể không làm nhi thần lo lắng a!" Mặc Huyền Phi đập đầu thật mạnh, khúm núm nặng nề đánh tiếng.

Hoàng đế không mở miệng, hấn chỉ là nhìn chăm chăm Mặc Huyền Phi.

"Hiện tại ngươi cùng Bạch Vân Tiên quan hệ như thế nào?" Hoàng đế bỗng nhiên nói.

Mặc Huyền Phi lập tức nói: "Nàng đã động tình, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay nhi thần, chỉ là lúc trước cách làm của Quân Vô Tà, làm nàng rất là bất mãn, trong khoản thời gian ngắn này sắc mặt cũng không có gì tốt với nhi thần."

Vốn đã là ra về *lãnh ngao (lạnh lưng, ngao mạn)*, hiện giờ càng thêm làm người khó có thể thân cận.

Hoàng đế mày đã nhăn lại.

Mặc Huyền Phi không ngừng cố gắng, "Phụ hoàng, Thái tử cùng Lâm Vương phủ thường xuyên tiếp xúc, thông đồng một cuộc, nếu như sự tình năm đó bị biết được....."

"Đù rồi!" Hoàng đế nện thật mạnh tấu chương trong tay lên bàn, hần nhủu này nhìn chằm chằm Mặc Huyền Phi, trong mắt tràn đầy chỉ sắc tàn nhẫn.

"Việc này, ta đều có chủ trương. Lâm đại nhân tham ô nhận hối lộ, chiếm nhà dân người tra như thế nào rồi?" Hoàng đế vừa chuyển chủ đề.

Mặc Huyền Phi sững sốt hơn nửa ngày, không biết hoàng đế vì sao lại nhắc tới Lâm đại nhân.

Lâm đại nhân vốn là quan thủ thành biên cương, nhân một lần trong chiến sự đã phát giác ra dị động ở địa phương, đúng lúc này đem tình báo truyền lại cho Quân Cố lúc đó đang là Thống soái, làm cho quân địch bị đại quân của Quân Cố đánh giết toi bời, cũng bởi vậy, được đến hoàng đế đề bạt, từ một quan thủ thành biên thủy, được cân nhắc tới hoàng thành, đảm đương một cái chức quan không lớn không nhỏ.

Lâm đại nhân kia, nguyên danh là Lâm Nhạc Dương, làm người ngay thẳng chất phác, là cái người có chấp, đã vào hoàng thành nhiều năm nhưng làm người làm việc đều rất khiêm tốn. Tuy là người năm đó đem tin tức truyền lại cho Quân Cố mới có thể lên chức, nhưng khi tới hoàng thành rồi, hẳn lại chưa từng cùng Lâm Vương phủ có bất luận tiếp xúc gì, mặc dù năm đó Quân Cố chết trận ở sa trường, hẳn cũng chỉ là sai người đến bái bái ở Lâm Vương phủ, chính mình lại chưa từng xuất hiện qua.

Chức quan của Lâm Nhạc Dương ở trong hoàng thành cũng không lớn, làm người cũng rất thanh liêm, chỉ là tính cách ngay thẳng đã đắc tội không ít quan lại hoàng thành.

"Nhi thần đã phái người đi tra, nhưng Lâm Nhạc Dương kia nhìn như chất phác, chính là làm việc thập phần cẩn thận, nhi thần cũng không có tìm được đủ chứng cứ." Mặc Huyền Phi lập tức nói.

"Phế vật." Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, híp mắt trầm tĩnh một lát nói: "Huyền Phi, ngươi vẫn là quá trẻ tuổi, ngươi cũng biết, trên đời này có những tội danh, cũng không cần cái chứng cứ gì."

Mặc Huyền Phi trong lòng chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thần sắc âm trầm của hoàng đế.

"Lâm Nhạc Dương kia là từ Quân gia mà nhận đến thánh ân, cũng từng đã cứu Quân Cố một mạng, nếu là cái dạng người ruồng bỏ hoàng ân, ở trong hoàng thành ức hiếp bá tánh, Lâm Vương phủ sẽ đề sự việc mặc kệ sao?" Hoàng đế khõe miệng gọi lên một mặt cười lạnh, ánh mắt độc ác giống như rắn độc ẩn dấu trong rừng rậm.

Mặc Huyền Phi sững sốt một hồi lâu, rốt cuộc minh bạch ý tứ của hoàng đế, nét mặt hẳn biểu lộ một mặt ý cười ác liệt, đối với hoàng đế nhất bái lại bái.

"Nhi thần thụ giáo, nhi thần liền đi tước nã Lâm Nhạc Dương này!"

"Chậm đã!" Hoàng đế hơi giờ tay.

"Lâm Nhạc Dương võ công cao cường, thị vệ bình thường không phải là đối thủ của hắn, nếu như hắn chạy thoát trong quá trình vây bắt, ngươi cần phải cẩn thận, chớ có làm mình bị thương." Hoàng đế có điều mở miệng.

Trên mặt Mặc Huyền Phi ý cười càng thêm nồng hậu.

"Nhi thần đa tạ phụ hoàng đề điểm!"

Quân Vô Tà, ngươi lần này, chết chắc rồi!

(*) 东山再起 – Đông Sơn tái khởi: Thành ngữ Trung Quốc. Đời Đông Tấn, Tà An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức nhưng ông đều từ chối.

Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ.

Người đời sau thường dùng điển cổ Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ.

Về sau, Tà An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ.

Do đó, thành ngữ "Đông Sơn tái khởi" hoặc "Đông Sơn phục khởi" được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trỗi hưng được thanh thế.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Tuyệt thế đan dược (1)

Sự thanh bình và tĩnh lặng trong hoàng thành, chính là để chuẩn bị nghênh đón một hồi huyết vũ tinh phong.

Quân Vô Tà rốt cuộc đem đan dược luyện chế cho Thụy Lâm Quân hoàn thành, nàng sai người đem nâng đồ vật đi đến biệt viện của Quân Khanh, chính mình mang một ít đi qua.

Trước khi rời đi, Quân Vô Tà đi tới bên hồ hoa sen trong viện, nhìn đồng đảo phần liên bên trong đóa bạch liên kia, đáy mắt lạnh lẽo rút lui một chút.

"Chủ nhân ~" bạch liên ở trong nước biến ảo thành tiểu oa nhi trắng nõn, vùng vẫy bọt nước, bơi tới bên cạnh hồ hoa sen, Tiểu Bạch Liên cánh tay nhỏ hồ hồ thịt, ngồi trên đá cuội ở bên cạnh hồ hoa sen, cặp mắt kia mở to thanh triệt, cười ha hả nhìn Quân Vô Tà.

"Cảm giác như thế nào?" Quân Vô Tà nhìn ra vui vẻ trên mặt Tiểu Bạch Liên liền hỏi.

"Hạt châu này thật sự thực dùng rất tốt, ta dùng nó tới tinh lọc lực lượng nơi này, tốc độ tu luyện giống nhau như đúc khi ta ở U Linh Giới." Tiểu Bạch Liên vui vẻ cười cong hai tròng mắt, bộ dáng thập phần khả ái.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, hiện tại bất luận là nàng hay là Tiểu Bạch Liên, đều đang âm thầm tu luyện, tuy rằng tiến độ thông thả, nhưng là tổng hội sẽ đến một ngày hữu dụng.

"Người tiếp tục, ta đi tiểu thúc bên kia." Dứt lời, Quân Vô Tà rời đi đến biệt viện, trong nước tiểu man oa ngay sau đó hóa thành một đóa bạch liên, tại vị trong một đồng hoa sen.

Quân Vô Tà vừa mới tới sân của Quân Khanh, liền thấy những người lúc trước bị nàng sai đưa tới những cái rương đầy đan dược, đều đã đứng ở bên ngoài, bọn hạ nhân mang đồ tới nhìn thấy Quân Vô Tà, lập tức thi lễ, một bộ dáng bắt đặc đi.

"Đại tiểu thư, Vương gia đang cùng với tiểu vương gia đang nói chuyện, chúng ta không dám đến quấy rầy, thứ này....." Hạ nhân cẩn thận nói.

Quân Vô Tà giờ tay, ý để bọn họ tạm thời đừng nóng nảy, chính mình đi đến gõ gõ cửa phòng đang đóng chặt.

"Ai?" Trong phòng truyền đến thanh âm của Quân Tiễn.

"Gia gia, là ta." Quân Vô Tà nói.

Sau một lát, cửa phòng lập tức được mở ra, Quân Tiễn mang theo tươi cười hiền lành nhìn Quân Vô Tà, đúng lúc hần nhìn thấy những cái rương kia bên ngoài, không khỏi có chút giật mình.

"Thứ này là cho tiểu thúc."

"Nha đầu này, chỉ nghĩ tới tiểu thúc người, thứ gì cũng đều hướng hần bên này đưa đến, ta còn nhớ kỹ lần trước người tặng hần một vò rượu ngon, như thế nào cũng không thèm nghĩ đến gia gia?" Quân Tiễn ra vẻ sinh khí, đáy mắt lại tràn đầy ý cười.

Quân Vô Tà chớp chớp mắt, "Gia gia nếu là thích rượu kia, ta lại đi....."

"Người đưa nhỏ ngọc này, ta đây là đùa người thôi, người như thế nào lại tin là thật." Vừa nói, Quân Tiễn vừa đem Quân Vô Tà lôi trở lại trong nhà.

Quân Vô Tà nhìn Quân Khanh ngồi ở trong phòng gật đầu mỉm cười với nàng, có chút không rõ nguyên do.

Gia gia, không phải muốn rượu sao?

"Trước ngồi đi." Quân Tiễn nói.

Quân Vô Tà ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Nói đi, những cái rương này là gì vậy? Bên trong là cái bảo bối gì muốn đưa cho tiểu thúc người a?" Quân Tiễn cười ha hả nhìn Quân Vô Tà, bao nhiêu phiền não khi nhìn thấy cháu gái cũng đều tan biến.

"Không phải cho tiểu thúc, là cho Thụy Lâm Quân." Quân Vô Tà nói.

Trong phòng, tươi cười trên mặt của Quân Tiễn cùng Quân Khanh đều động lại, ánh mắt của Long Kỳ đứng ở một bên cũng trở nên kinh ngạc.

"Vô Tà, người nói cái gì? Cho Thụy Lâm Quân, là có ý tứ gì?" Quân Tiễn hỏi.

Quân Vô Tà nhìn nhìn phản ứng của Quân gia phụ tử, chậm rãi nói: "Những cái đó là đan dược ta luyện chế trong khoảng thời gian này, có thể cải thiện gân mạch của người trưởng thành."

"....." Quân Tiễn cùng Quân Khanh khó tin mở to hai mắt nhìn.

Đan dược có thể cải thiện gân mạch của người trưởng thành?

Sao có thể!

"Vô Tà, người nói chính là thật sự? Trên đời này, thật sự có đan dược có thể cải biến gân mạch của người trưởng thành?" Thanh âm Quân Khanh hơi run.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Tuyệt thế đan dược (2)

Quân Vô Tà nhìn nhìn Quân Khanh, lại nhìn nhìn Quân Tiễn, nghi hoặc nói: "Tiểu thúc, người cùng gia gia không phải mỗi ngày đều ăn sao?"

"....." Quân gia phụ tử biểu tình càng xuất sắc.

Quân Vô Tà ngày thường sẽ chuẩn bị được thiện cho hai người bọn họ, cũng sẽ đưa tới các loại đan dược để cho bọn họ dùng mỗi ngày. Thân thể của Quân gia phụ tử hiện giờ, sớm đã không giống trước đây yếu ớt như vậy, chỉ là bụng ăn quá nhiều đồ vật, thân thể bọn họ biến hóa cũng rất lớn, thế cho nên bọn họ căn bản không biết trong thân thể bọn họ phát sinh biến hóa lớn bao nhiêu. Bọn họ chỉ biết là, hiện tại bất luận là tinh lực hay là tinh thần đều so với quá khứ tốt hơn quá nhiều quá nhiều, ngay cả tốc độ tu luyện đều càng ngày càng tăng.

Bọn họ căn bản không hề đem hết thầy này cùng gân mạch được cải thiện liên hệ ở với nhau. Điểm thường thức bọn họ luôn biết về một người sau khi đã thành niên, gân mạch liền sẽ cố định. Bọn họ trăm triệu lần cũng không nghĩ đến, tốc độ tu luyện tăng lên là bởi vì gân mạch bọn họ đã bị những cái được thiện cùng đan dược đó cải thiện càng thêm kiên cường dẻo dai.

Điều này chỉ là..... không thể tưởng tượng được.

"Vô Tà, người cho chúng ta ăn..... thật là cải thiện....." Nói một nửa, Quân Khanh liền bị mất giọng, liền tỉnh ngày thường không chú ý, hôm nay nghe Quân Vô Tà vừa nói như vậy, hần cũng phát giác chính gân mạch mình tựa hồ cùng trước kia bất đồng.

Quân Vô Tà nói đều là thật sự!

"Số lượng Thụy Lân Quân quá nhiều, chỉ có thể ăn đan dược." Quân Vô Tà cũng muốn cho Thụy Lân Quân dùng được thiện chậm rãi tắm bổ, như vậy càng ôn hòa một chút, chính là được thiện cho mười vạn người..... Đem Lân Vương phủ bán đều không cung cấp nổi.

"....." Quân Tiễn cảm thấy trái tim chính mình đang nhảy tốc độ càng lúc càng nhanh.

"Người nói những đan dược này thật sự người có thể làm được?" Quân Khanh trong ánh mắt tràn ngập nóng bỏng, đồ vật có thể làm Quân gia phụ tử kích động như thế, trên đời không có nhiều!

Quân Vô Tà gật gật đầu.

Quân gia phụ tử nhìn nhau, đều đã nhận ra khác thường ở trong mắt lẫn nhau.

"Vô Tà, đây là sư phụ người dạy người?" Quân Tiễn nghiêm sắc mặt.

"Vâng."

"Sư phụ người kia y thuật thật lợi hại, đối với Quân gia càng là ân trọng như núi, hần dạy người vài thứ kia, rất nhiều đồ vật đều là chưa từng nghe thấy, nếu là truyền ra tới bên ngoài, chỉ sợ sẽ đưa tới không nhỏ rung chuyển. Lân Vương phủ ta tuy rằng có thể trấn trụ ở Thích Quốc, nhưng nếu là thứ này lưu truyền đi ra ngoài, chỉ sợ không riêng gì người Thích Quốc, ngay cả quốc gia khác cùng thế lực khác cũng đứng ngồi không yên." Quân Tiễn khẩu khí dị thường nghiêm túc, Quân Vô Tà có một vị sư phụ y thuật cao siêu như vậy, cũng không biết là họa hay là phúc.

Khuynh Vân Tông có thể nổi danh ở *chư quốc (các nước)*, không phải bằng vũ lực, mà là y thuật, nơi đó có đại phu tốt nhất trong thiên hạ, có luyện đan sư cường đại nhất, cho nên bất luận là thế lực cùng quốc gia cường đại cỡ nào, đều phải đối với bọn họ lễ nhượng ba phần, vì chính là có một ngày thời điểm bọn họ có câu gì với Khuynh Vân Tông, có thể nhận được sự trợ giúp của Khuynh Vân Tông.

Nhưng Quân Vô Tà trong khoảng thời gian này lại lấy ra đồ vật, đã siêu việt hơn cả Khuynh Vân Tông, hôm nay là đan dược cải thiện gân mạch người trưởng thành này, càng là chưa từng nghe thấy.

Nguyên nhân chính là vì, thế nhân đều biết sau khi trưởng thành gân mạch không có cách gì thay đổi được, cho nên mới sẽ trước khi thành niên không ngừng tắm bổ gân mạch của chính mình, vì sau khi trưởng thành, bọn họ là không có bất kỳ biện pháp gì, cả đời này đều lấy tốc độ cố định thông thả tu luyện.

Nếu như bọn họ biết, thế gian có một loại đan dược, có thể làm cho thành niên cũng như hài đồng giống nhau, một lần nữa chế tạo gân mạch chính mình, này sẽ là kiểu chấn động gì!

Tin tức này một khi truyền ra, thiên hạ nhất định vì chuyện này mà rung chuyển, Lân Vương phủ ở Thích Quốc cố nhiên cường đại, nhưng nếu tương lai bọn họ đối mặt không chỉ là Thích Quốc bốn quốc, mà là thế lực khác cùng quốc gia khác nhìn trộm, chỉ sợ ngay cả bọn họ đều giữ không nổi Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tuyệt thế đan dược (3)

Lân Vương phủ lại cường, nhưng so ra vẫn kém Khuynh Vân Tông, đan dược này đối với Quân Vô Tà mà nói, là phúc cũng là họa!

"Trừ sư phụ ở ngoài của người ra, còn có ai biết người đã luyện chế loại đan dược này?" Quân Tiễn nghiêm túc hỏi.

Quân Vô Tà quét mắt thấy trong phòng ba người, ý tứ phi thường rõ ràng.

"Long Kỳ." Quân Khanh thành linh nói.

Long Kỳ bất chợt quỳ đầu gối xuống đất, "Hôm nay, thuộc hạ cái gì cũng đều không nghe được." Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Long Kỳ nhỏ xuống, đại tiểu thư chỉ sợ còn không có ý thức được, năng đặt đan dược ở bên ngoài, sẽ khiến cho sóng to gió lớn kiểu gì.

"Người từ nhỏ liền đi theo bên người ta cùng đại ca, ta tin người. Người phải nhớ kỹ, hôm nay hết thảy những gì người nghe được ở trong phòng này, đều sẽ theo người mang nhập phần mộ, vạn lần không thể để những người khác biết được, nếu không đó sẽ là ngày Quân gia ta diệt môn!" khẩu khí của Quân Khanh mang theo nghiêm khắc chưa từng có bao giờ.

"Thuộc hạ minh bạch!"

Quân Vô Tà nhìn một phòng người bộ dáng cẩn thận, hoang mang nhũn mày.

Được này..... Tựa hồ cũng không tính là cái gì đi?

Trong đầu nàng còn có rất nhiều đan dược hiệu quả càng thêm nghịch thiên, bởi vì dược liệu không đủ không thể nào luyện chế, một cái đan dược nho nhỏ như vậy, gia gia cùng tiểu thúc như thế nào lại nghiêm túc tới như vậy?

"Vô Tà, sự phụ người hần hần là thập phần cường đại, lại thập phần thần bí, hần cũng không lo lắng y thuật của mình bị bại lộ, chính là người bất đồng. Gia gia biết, người là vì muốn tốt cho Lân Vương phủ, nhưng sự tình người đã luyện chế được đan dược này, nhất định phải bảo mật, phối phương đan dược, trừ người cùng sự phụ người ở ngoài ra, không thể lại nói cho người thứ ba, đã biết chưa?" Quân Tiên khó khăn dùng miệng lưỡi nghiêm khắc dặn dò Quân Vô Tà.

"Vô Tà đã biết." Tuy rằng không phải rất rõ ràng, Quân gia phụ tử vì cái gì khẩn trương như vậy, nhưng Quân Vô Tà vẫn là đáp ứng.

"Đan dược kia, còn muốn đưa đến quân doanh sao?" Quân Khanh khẽ nhũn mày.

"Đưa, vì sao không đưa? Ta tin tưởng trong mỗi một binh sỹ Thụy Lân Quân, bọn họ mặc dù chết, cũng sẽ không bán đứng Quân gia ta." Quân Tiên đối với Thụy Lân Quân tràn ngập tín nhiệm, hần nhìn về phía Long Kỳ, "Chuyện này, giao cho người xử lý, không cần nói cho Thụy Lân Quân biết đan dược này là cái gì, chỉ cần làm cho bọn họ ăn vào là được, sau khi dùng xong bất luận cái gì đều không được nghị vấn thảo luận, càng không thể nói cho bất luận kẻ nào bên ngoài Thụy Lân Quân, từ một khắc bắt đầu ăn vào kia, bọn họ cần thiết quên rằng bọn họ đã từng dùng qua đan dược."

"Thình, Lân Vương yên tâm, thuộc hạ tất nhiên hoàn thành nhiệm vụ." Long Kỳ quyết đoán hứa hẹn, tâm hần như là có đem đề ở trên lửa thiêu đốt, hần âm thầm ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào sườn mặt Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà, ta sẽ cùng Thụy Lân Quân bọn họ xả thân nguyện trung thành với tiểu chủ nhân, điểm này, cả đời này đều sẽ không thay đổi!

Bởi vì tầm quan trọng của việc vận chuyển đan dược lần này, Quân Tiên đem đại bộ phận thủ vệ Lân Vương phủ đều phái đi vận chuyển cùng Long Kỳ, xe ngựa chở các rương đầy đan dược vào lúc ban đêm ra khỏi hoàng thành, ai cũng không biết, mấy cái nhìn như không chớp mắt trong xe ngựa kia, là đan dược đủ để cho thế giới này điên cuồng!

Sau một đêm này, hoàn toàn đem Thụy Lân Quân thoát thai hoán cốt.

Đêm khuya, Quân gia tổ tôn ba người còn đang thấp nền tâm sự suốt đêm, Quân Vô Tà chủ yếu chỉ là lắng lắng nghe.

"Vô Tà, người nếu là mệt nhọc, liền đi nghỉ ngơi đi." Quân Tiên đau lòng nhìn Quân Vô Tà, đan dược cho mười vạn phân, tiểu nha đầu này không biết mệt mỏi đã bao lâu, dưới mắt đều là một tầng nhàn nhạt quầng thâm đen.

"Vâng." Quân Vô Tà đứng dậy, biết Quân Tiên cùng Quân Khanh khẳng định là còn muốn nói chuyện gì đó không tiện để nàng nghe, lúc này mới ôm mèo đen rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Mưa gió sắp đến (1)

Chờ sau khi Quân Vô Tà rời khỏi, thần sắc của Quân Tiên cùng Quân Khanh đều trở nên ngưng trọng.

"Sự tình của Lâm Nhạc Dương là sự thật?" Quân Khanh nhớ tới lời nói hôm nay của phụ thân cùng mình trước khi Quân Vô Tà tới.

Quân Tiên gật đầu trầm trọng, "Việc này có điều kỳ quái, Lâm Nhạc Dương ngày thường là người thành thật, chức quan lại không cao, nhưng đã nhiều ngày nay, tấu chương buộc tội hần lại nhiều không kể xiết, hoàng đế đã sai người tra rõ việc này."

"Lâm Nhạc Dương đã cứu mạng đại ca, năm đó nếu không phải hần đứng lúc thông tri đại ca, ở bên trong đại quân có giầu địch nhân, muốn nội ứng ngoại hợp, trận chiến ấy chỉ sợ đại ca đánh sẽ tương đương khó khăn." Quân Khanh thờ dãi, Lâm Nhạc Dương đối với Quân gia là có ân.

"Đúng vậy, hần là người thành thật, cũng không phải là gốc tử, năm đó hần được đề bạt làm quan trong hoàng thành, lại cùng Lân Vương phủ chúng ta phân rõ giới hạn. Nói vậy là hần đã nhận ra cái gì đó, mới có ý làm như vậy, nhiều năm như vậy, chúng ta tuy cùng hần cùng tồn tại trong hoàng thành, nhưng số lần gặp mặt lại có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lấy sự khôn ngoan của Lâm Nhạc Dương trong thời gian này, rất cuộc là người nào, muốn hãm hại hần?" Quân Tiên có chút không minh bạch, Lâm Nhạc Dương bắt quá chỉ là một cái chức quan nhàn tản, không có quyền lợi gì, ngay cả triều đình đều vào không được, lại như thế nào cùng người kết oán?

"Phụ thân chính là muốn điều tra rõ việc này?" Quân Khanh nói.

Quân Tiên than nhẹ, "Hần đối với đại ca người có ân, lại là một người thành thật, nếu không có sự tình năm đó cùng Quân gia ta có quan hệ, hoàng đế sao lại hoài nghi một cái quan thủ thành biên thủy như hần cùng Quân gia ta cấu kết? Đi vào hoàng thành này, chung quy là bị chúng ta liên lụy."

Quân Khanh sắc mặt thật không tốt, năm đó có một số việc bọn họ vẫn không rõ, thời điểm Lân Vương phủ còn chưa xuống dốc, lúc đại ca hần còn chưa có lấy thân mình hi sinh cho tổ quốc, lúc hần còn chưa phải ngồi trên xe lăn, rất nhiều nơi vinh quang hiển hách đều được bọn họ che dấu bảo vệ. Đến sau khi xuống dốc, bọn họ mới có thể chú ý tới, ở dưới những cái vinh quang đó ẩn giấu nguy hiểm.

"Cho người đi tra xét." Quân Tiên bắt đầu đi lắc đầu, hần thật sự không đành lòng thấy một thế hệ trung lương, bị người hãm hại.

Một trận tiếng đập cửa dồn dập, thỉnh linh vang lên, đánh gãy cuộc nói chuyện của Quân gia phụ tử.

"Tiến vào." Quân Tiên nói.

Một thị vệ Lân Vương phủ quỳ gối trước cửa, sau lưng cảnh sắc đêm khuya mang theo một tia lạnh lẽo.

"Khởi bẩm Lân Vương, Uy Vũ tướng quân ở ngoài cửa cầu kiến."

"Uy Vũ tướng quân? Lý Nhiễm? Hắn hơn nửa đêm, chạy đến Lân Vương phủ ta làm cái gì?" Quân Tiền nhú nhú mày.

"Thuộc hạ không biết, tướng quân hẳn mang theo không ít binh lính, thần sắc vội vàng."

"Ta đi xem." Quân Tiền đứng dậy, Quân Khanh lại kéo ống tay áo hắn lại.

"Đêm dài sương đậm, phụ thân hãy bảo trọng." Quân Khanh ngụ ý.

Quân Tiền khẽ gật đầu.

Ngoài cửa lớn Lân Vương phủ, hai binh lính giờ lên cây đuốc, chiếu sáng bóng đêm đen nhánh, Uy Vũ tướng quân Lý Nhiễm đứng trước ngựa, trên mặt tràn ngập nôn nóng.

Chợt thấy Quân Tiền đi ra từ Lân Vương phủ, Lý Nhiễm bước nhanh xông lên phía trước, quỳ gối trước mặt Quân Tiền.

"Uy Vũ tướng quân, làm gì vậy?"

"Lân Vương, thỉnh người ra tay!" Lý Nhiễm ôm quyền nói.

Quân Tiền khẽ nhú mày, "Sự tình gì? Làm người hơn nửa đêm chạy qua đây."

"Lâm đại nhân gia..... Đã xảy ra chuyện." Lý Nhiễm nói.

Quân Tiền trong lòng nhảy dựng, mặt ngoài lại ra vẻ bình tĩnh.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tì chức phụng mệnh bệ hạ, thỉnh Lâm đại nhân đi hiệp trợ chuyện điều tra tham ô nhận hối lộ. Nhưng thời điểm tì chức đuổi tới, Lâm gia cũng đã xảy ra chuyện. Lâm đại nhân giết cả nhà ba mươi sáu khẩu, thời điểm tì chức đi, hắn còn điên cuồng nắm kiếm, kiếm liền cắm ở trước ngực Lâm phu nhân." Trên trán Lý Nhiễm toát ra mồ hôi lạnh, căn bản không dám hồi tưởng chính mình mới vừa rồi nhìn đến hết thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Mưa gió sắp đến (2)

"Người nói cái gì?" Quân Tiền đôi mắt hơi trừng, không thể tin những gì mình nghe được.

"Lâm đại nhân biết, trong khoảng thời gian này bệ hạ muốn truy tra việc xấu của hắn, cũng không biết từ nơi nào nghe được tiếng gió, đột nhiên liền đại khai sát giới. Tì chức mới vừa rồi vốn định đem bắt lấy hắn, không nghĩ tới Lâm đại nhân thân thủ lại vượt quá xa tì chức, hắn đánh hơn mười tên thị vệ, chạy thoát ra ngoài. Tì chức thật sự không phải là đối thủ của hắn, chỉ có thể thỉnh Lân Vương ra tay! Còn thỉnh Lân Vương tương trợ. Nếu như biết người này đã chạy, bệ hạ nhất định sẽ không tha tì chức." Lý Nhiễm vừa nói vừa đối với Quân Tiền chính là một hồi quý lộ.

Tay Quân Tiền giấu ở trong tay áo nắm chặt thành quyền, dùng hết toàn lực, khắc chế nội tâm chấn động.

Lâm Nhạc Dương là người thành thật như vậy, thế nhưng có thể sẽ vì có tội danh mà giết chính cả nhà mình? Sao có thể!

"Hắn hiện tại ở nơi nào?" Quân Tiền âm thanh lạnh lùng nói.

"Tì chức đã để người đi theo hắn, hắn đã trốn ra khỏi hoàng thành, đi về hướng đông nam." Lý Nhiễm lập tức nói.

"Ta đây liền đi." Quân Tiền vô luận như thế nào cũng không tin Lâm Nhạc Dương sẽ làm ra sự tình điên cuồng như vậy, nhưng Lý Nhiễm nói hắn tận mắt nhìn thấy hình ảnh chính Lâm Nhạc Dương giết chết thể từ mình, nếu là để Lý Nhiễm bọn họ bắt lấy Lâm Nhạc Dương, chỉ sợ Lâm Nhạc Dương liền sẽ bỏ mạng.

Lâm Nhạc Dương đối Quân gia có ân, Quân Tiền sẽ không quên, cho nên hắn cần thiết tự thân xuất mã, đem Lâm Nhạc Dương bắt về, để hắn đem sự thật nói ra, mới có thể bảo vệ được một mạng của Lâm Nhạc Dương.

Đại bộ phận thị vệ Lân Vương phủ đã đi cùng Long Kỳ ra khỏi thành vận chuyển đàn dược, Quân Tiền chỉ có thể đem một số thị vệ còn dư lại đi cùng, số lượng cũng không tính là nhiều, lại đều là các cao thủ nhất định nhất.

Không một lát dừng lại, Quân Tiền dẫn người đuổi theo ra ngoài thành.

Một cái hắc ảnh, nhìn theo nhân mã Quân Tiền ra khỏi đại môn hoàng thành, trong âm u, lộ ra ý cười âm ngoan.

"Lân Vương, dù người đa mưu túc trí, cũng sẽ không thể tro mắt nhìn ân nhân nhà mình chết oan chết uổng đi." Bóng dáng trong bóng đêm, phát ra một chuỗi cười nhẹ, hắn xoay người, đôi tay bắt chéo ở sau người. Ở trong ngõ hẻm âm u, một đôi mắt lạnh lùng như ác lang đang nhìn hắn chăm chú.

"Xác định, phần lớn thị vệ Lân Vương phủ đều đã ra khỏi thành?" Hắc ảnh kia cẩn thận hỏi.

"Vâng! Thuộc hạ, tận mắt nhìn thấy tối nay một số lớn thị vệ Lân Vương phủ hộ tống mấy lượng xe ngựa ra khỏi thành."

"Người biết, bọn họ đi nơi nào?"

"Thuộc hạ không biết, thị vệ Lân Vương phủ đều xuất từ Thụy Lân Quân, ra khỏi cửa thành không có che đậy vật gì, thuộc hạ thật sự không dám tiếp tục cùng đi theo, rất sợ bị bọn họ phát giác. Bất quá thuộc hạ vừa rồi đã điều tra rõ, thị vệ còn lại của Lân Vương phủ phần lớn đều đã bị Lân Vương mang ra khỏi thành bắt giữ Lâm Nhạc Dương, hiện tại toàn

bộ trong Lân Vương phủ, số lượng thủ vệ dư lại, nhiều nhất chỉ có mười lăm người."

"Mười lăm tên Thụy Lân Quân sao?" Hắc ảnh phát ra cười nhẹ.

"Ta đảo mắt muốn nhìn, ba trăm từ sĩ này của ta, đêm nay có thể hay không san bằng cả tòa Lân Vương phủ! Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức xuống tay đối với Lân Vương phủ, toàn phủ trên dưới, trước khi mặt trời mọc, ta không muốn lại nhìn thấy một người sống! Đặc biệt là Quân Vô Tà cùng cái phế vật Quân Khanh kia, nhất định phải dẫn theo thủ cấp bọn họ tới gặp ta!"

"Tuân mệnh!"

Trong phút chốc, hắc y nhân trong hẻm tối đều biến mất vô tung vô ảnh.

Người nọ dẫn đầu, bước lên tháp cao trong hoàng thành, ngắm nhìn phương hướng Lân Vương phủ.

Sau tối nay, Lân Vương phủ sẽ biến mất! Cũng sẽ không còn Quân gia!

Mình nguyệt âm nhập mây đen (*mặt trăng lặn vào trong mây đen*), đem ánh trăng cuối cùng kia hủy diệt.

Từng đạo hắc ảnh trong đêm khuya tĩnh lặng, lên vào Lân Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Mưa gió sắp đến (3)

Ẩn nấp ở chỗ tối, binh lính Thụy Lân Quân bảo vệ Lân Vương phủ trước tiên đã nhận ra khác thường, bọn họ từ chỗ tối đi ra, nghênh đón những cái khách không mời mà đến đó.

"Nếu là muốn báỉ phòng Vương gia thì chờ sáng sớm ngày mai. Sau khi đêm xuống, vương phủ không đón khách." Phúc bá tóc trắng xoa bắt chéo đôi tay ở phía sau, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm thích khách xung phong liều chết mà đến, ở phía sau hắc y nhân mười lăm cái thân ảnh cương nghị chặn đường đi của hắc y nhân, mười sáu người, phong kín con đường đi thông hậu viện.

"Chúng ta cũng không phải là tới báỉ phòng, có người muốn tánh mạng trên dưới mọi người Lân Vương phủ, chúng ta là tới đưa các người lên đường!" Hắc y nhân cười lạnh nói.

Đôi mắt Phúc bá chợt lóe, ý cười hiền lành từ khóe miệng rút đi, một cỗ sát khí đột nhiên lan tỏa ra toàn thân.

"Đã là địch, kia cũng liền không cần khách khí! Dám thâm nhập Lân Vương phủ! Chết!"

Khoảnh khắc giọng nói rơi xuống, thân ảnh Phúc bá cùng mười lăm tên binh lính Thụy Lân Quân phía sau hắc y nhân đã nhắm phía hắc y nhân rậm rạp kia, một thân màu sắc tươi sáng trong bóng đêm có vẻ phá lệ đến chói mắt.

Đêm yên lặng, lại tràn ngập hơi thở tử vong.

Mùi máu tươi tanh ngọt tràn ngập ở trong không khí, đánh vỡ đêm yên lặng này.

Tiền viện giao chiến không ngừng, mặt khác hai nhóm hắc y nhân lại tách ra từ phía sau vòng vào Lân Vương phủ, bọn họ giết sạch thủ vệ ở phía sau, nắm lưỡi dao sắc bén nhiễm máu, đi theo hướng hậu viện Lân Vương phủ.

Trong viện tràn ngập được hương, khắp nơi im ắng, hoa sen ở trong ao nước nhộn nhạo sóng lưu, gió nhẹ phát qua, mang theo đêm lạnh lẽo.

Một đội hắc y nhân xuất hiện, xé rách cảnh đẹp của bóng đêm này, tính mạng vừa bị tàn sát trong tay bọn họ, còn đang nhỏ máu, từng giọt đỏ tươi, chảy xuống trên mặt đất, dấu vết tiếp theo là nhiều đóa huyết sắc chi hoa.

"*Tặc tặc (tiếng tác lưỡi)*....Không nên Quấy rầy Vô Tà nghỉ ngơi." Trong biệt viện yên tĩnh chợt vang lên tiếng nói quyến rũ. Đám hắc y nhân kia hơi chấn động, lập tức cảnh giác nhìn về phía nơi phát ra thanh âm.

Một mặt thân ảnh thon dài, đập ánh trắng, chậm rãi đi ra từ chỗ âm u, dung nhan tuyệt mỹ, tại đây trong bóng đêm phảng phất giống như cảnh trong mơ, khóe môi kia nhai ý cười tựa như không cười hòa tan được tuyết xuân, con ngươi hơi nheo lại mang theo nguy hiểm làm người sợ hãi.

Quân Vô Dược nhìn đám hắc y nhân cảnh giác, ánh mắt không chút để ý dừng ở trên lưỡi dao nhiễm huyết trong tay bọn họ, con ngươi đen nhánh ẩn ẩn lộ ra một mặt ám tím.

"Làm bản sân Vô Tà, sẽ phải trả giá." ý cười trên khóe miệng Quân Vô Dược chậm rãi khuếch tán, chỉ là tươi cười bên trong kia, lại để lộ ra âm trầm làm người sờn tóc gáy.

Dưới ánh trăng, hắc y nhân thấy rõ dung mạo hắc y, cặp mắt tím bất mắt kia giống như một phen lợi kiếm, đâm xuyên qua trái tim mọi người.

"Yêu..... Yêu quái....."

"Thật là quá thất lễ." Quân Vô Dược khẽ lắc đầu, "Ta như thế nào sẽ là yêu quái nhỏ nh?"

Bên trong mắt tím sát ý chợt tăng lên, thân ảnh Quân Vô Dược hóa thành một đạo nhanh không thể nhận ra bóng dáng.

Trong phút chốc, trong biệt viện yên tĩnh... mưa màu đỏ tươi rơi xuống, chất lỏng ấm áp mang theo sắc đỏ rơi trên mặt đất.

Một khắc kia khi Quân Vô Tà mở cửa, vẫn còn đang mê mang vì giấc ngủ.

Trong huyết vũ yêu dị kia một mặt thân ảnh phiêu dật lững lờ đứng, đầu hơi ngửa, trên dung nhan tuấn mỹ tuyệt sắc điểm điểm tích tích nhiễm màu đỏ tươi.

Hắn đang cười, nghiêng con người màu tím nửa híp nhìn về phía nàng, cánh môi nhiễm huyết hơi gọi lên.

Cặp mắt kia, mang theo sát khí giết chóc chưa từng có bao giờ, cười như không cười, làm người lạnh buốt, là hình ảnh Quân Vô Tà cả đời cũng không thể quên được.

Mỹ lệ đến cực điểm, lại làm người không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Mưa gió sắp đến (4)

Trong không khí ngập mùi máu tươi gay mũi làm người gần như hít thở không thông, ánh mắt Quân Vô Tà quét về phía mặt đất chất đầy thi thể, đáy mắt bình tĩnh dị thường.

"Vô Tà, xin lỗi đã đánh thức ngươi." khloe môi Quân Vô Được hơi gọi lên mang theo ý cười, cúi đầu nhìn nhìn chính mình toàn thân vết máu, "Thật là, bản không nghĩ để ngươi nhìn thấy như vậy."

Quân Vô Tà hơi nheo nheo mắt, nàng nghe được tiếng đánh nhau ở tiền viện truyền đến, ánh mắt hơi đổi.

"*Chủ nhân! Có biến!*" Tiểu hắc miêu khản trương cong lưng lại.

"Là hoàng đế." ánh mắt Quân Vô Tà lạnh băng dị thường, "Quân Vô Được!"

"Ân?" Quân Vô Được cười như không cười nhìn Quân Vô Tà.

"Giết bọn họ."

"Như ngươi mong muốn." Quân Vô Được mỉm cười, thân ảnh thon dài hóa thành một đạo bóng ảnh, nhanh chóng hướng về phía tiền viện.

"Chủ nhân, tiểu thúc bên kia!" Tiểu hắc miêu khản trương.

Quân Vô Tà thỉnh linh đem mèo đen ném ra, thân ảnh mèo đen chợt kéo dài, một con cự thú màu đen uy phong lẫm lẫm xuất hiện trong sân, Quân Vô Tà phi thân ngồi trên người nó, đáy mắt tràn đầy sát ý.

"Đi."

Hắc thú hung hãn lập tức tứ chi bước ra, hướng tới sân của Quân Khanh chạy như bay.

Đêm yên tĩnh đã bị xé rách, tử vong bao phủ toàn bộ Lân Vương phủ.

Quân Khanh ngồi ở trên xe lăn, híp mắt, giờ phút này đang nhìn những bóng đen xâm nhập vào trong phủ, một tay hắn cầm kiếm, trên mũi kiếm vết máu nhỏ giọt, bên cạnh là năm tên hắc y nhân đã khí tuyệt bỏ mình ngã vào xe lăn của hắn, nhưng lại có rất nhiều địch nhân đang vây quanh hắn.

"Thực lực của Tiểu vương gia vẫn không hề giảm so với năm đó, chỉ là không biết trong tình huống hiện tại, ngài còn có thể hay không chạy thoát?" Hắc y nhân cười lạnh, nhìn Quân Khanh ngồi ở trên xe lăn.

Bọn họ biết thực lực của người Quân gia thấp phần rõ ràng, nếu như Quân Khanh còn là thời kỳ đỉnh như năm đó, muốn giết sạch bọn họ có lẽ cũng không quá khó khăn, chính là Quân Khanh của hiện tại, chỉ là một cái phế nhân mà thôi, cho dù là kiếm thuật đệ nhất, cũng không cách nào có thể hành động tự nhiên được.

Quân Khanh mắt lạnh nhìn đám hắc y nhân bao vây quanh hắn, sắc mặt lạnh như hàn thiết, ánh mắt sắc bén như đao.

Đám hắc y nhân này, ngay lúc này xuất hiện ở Lân Vương phủ, tuyệt đối sớm đã có kế hoạch, hiện giờ, đại bộ phận thị vệ Lân Vương phủ đều đã ra khỏi thành, những thị vệ còn sót lại, chỉ sợ cũng đã bị địch nhân ngăn chặn ở phía trước.

"Một bọn đạo chích nhỏ nhoi, muốn vào Lân Vương phủ làm càn, thật là không biết tự lượng sức mình." âm thanh Quân Khanh lạnh lùng nói.

Hắn cũng không sợ bị vây khốn, hắn lo lắng chính là Quân Tiên cùng Quân Vô Tà!

Quân Tiên bỗng nhiên bị điều khỏi ra khỏi thành, đám hắc y nhân này liền lập tức bao vây ám sát Lân Vương phủ, đây là một độc kế nhắm vào Lân Vương phủ! Không biết Quân Tiên hiện tại có bình an không, mà chất nữ hắc Quân Vô Tà lại như thế nào.

Quân Vô Tà không có Giới Linh, không thể tu luyện linh lực, nếu như gặp phải đám hắc y nhân này, nhất định gặp nạn.

"Tiểu vương gia khẩu khí thật lớn a, chỉ tiếc hôm nay thủ vệ Lân Vương phủ tựa hồ thiếu rất nhiều, ngài cũng không cần uống phí tâm tư kéo dài thời gian. Những tên thị vệ còn lại trong quý phủ của người đã đang chiến đấu ở tiền viện, mà Quân gia đại tiểu thụ của các người, hiện giờ chỉ sợ cũng đã đầu mình hai nơi! Hôm nay, đó là ngày Lân Vương phủ bị hủy diệt, ta khuyên ngài vẫn nên thúc thủ chịu trời, ta còn có thể lưu ngài một cái toàn thân." Hắc y nhân cười rồ mở miệng.

Thỉnh linh, một đạo bạch quang ở chỗ yết hầu hắn chợt lóe qua, hắn mở to hai mắt nhìn, mang theo biểu tình khó có thể tin, không tiếng động ngã xuống.

Trong vòng vây của hắc y nhân, Quân Khanh ngao ngễ, một thân áo xanh bị gió đêm thổi bay, khuôn mặt tuấn lãng mang theo sát khí, tay cầm trường kiếm, lạnh lùng nhìn chăm chăm hắc y nhân bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Mưa gió sắp đến (5)

"Xâm nhập vào Lân Vương phủ, chết!" áp lực nhiệt huyết mười năm trong nội tâm của Quân Khanh sôi trào, trường kiếm trong tay hấn theo thân hình phiêu dật không ngừng vũ động, giống như lưu quang từ trong đám hắc y nhân hiện lên!

Nơi đi đến, hắc y nhân căn bản vô lực phản kháng!

Hắc y nhân khiếp sợ nhìn Quân Khanh.

Mới vừa rồi là phế nhân còn ngồi ở trên xe lăn, như thế nào trong chớp mắt liền hành động như người thường? Chiêu thức sắc bén kia, làm người sờn tóc gáy.

Quân Khanh không hề bị tàn phế! Hắc còn có thể động!

Trong lòng mọi người giật mình, mắt thấy một đám đồng bạn bị chém giết, trong lòng bọn họ bị một loại sợ hãi xưa nay chưa từng có bao trùm!

"Bạch Kiêu!" Quân Khanh đang ở trong đám người khẽ quát một tiếng, chiếc nhẫn trong tay hấn lỏng lách phát ra bạch quang chói mắt, trong không trung nháy mắt xuất hiện một con *Bạch Kiêu* (là một con cú màu trắng), thét lên một tiếng chói tai, cúi người nhào xuống đám hắc y nhân kia!

Đó là Giới Linh của Quân Khanh, Thực Cốt Bạch Kiêu! Giới Linh đã từng ở trên chiến trường khiến người nghe tiếng đều sợ vỡ mật!

Mười năm.... Quân Khanh đã không còn để nó xuất hiện trước mặt mọi người, vậy nên mọi người cơ hồ đều quên mất sự tồn tại của Thực Cốt Bạch Kiêu!

Thực Cốt Bạch Kiêu vươn ra hai cánh chừng ba mét, sát khí lớn giống như xuất hiện từ vực sâu, cuốn lên một con lốc máu giữa đám hắc y nhân!

"Đáng chết! Chân Quân Khanh, Sao lại không có việc gì?" Hắc y nhân trong sự công kích điên cuồng của Quân Khanh cùng Thực Cốt Bạch Kiêu, mồ hôi lạnh chảy xuống, mắt thấy tình huống quá nửa đã bị tử thương, bọn họ kinh hồn táng đảm muốn rút lui ra bên ngoài (*muốn chạy*).

"Aaaaaa!!" Hắc y nhân vừa mới bước ra khỏi biệt viện phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, hắc y nhân khác lập tức quay đầu lại.

Thình lình nhìn đến, chính là một con mãnh thú thật lớn màu đen đang cắn cổ một hắc y nhân, hàm răng sắc bén xuyên thấu da đầu, máu đỏ tươi tự do chảy, lộp độp rơi xuống mặt đất.

Răng rắc một tiếng.

Cự thú màu đen cắn đứt hầu cốt hắc y nhân.

"Hôm nay mọi người nơi này, đều phải chết." Trên lưng hắc thú, thiếu nữ tuyệt mỹ nhàn nhạt dùng ánh mắt đảo qua hắc y nhân thất thố kinh hoàng, con ngươi lạnh như băng lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Hắc thú dường như cảm ứng được sát ý của chủ nhân, điên cuồng đánh về phía đám hắc y nhân kia.

Sau có Quân Khanh, trên có Thực Cốt Bạch Kiêu, phía trước lại là mãnh thú quý dị này, một đám hắc y nhân ở giữa thét lên tiếng kêu gào thảm thiết ngã xuống, đến chết, bọn họ cũng không có mình bạch, rốt cuộc sự tình gì đã xảy ra.

Lân Vương phủ lung lay sắp đổ như thế nào cường đại như thế?

Gần trăm tên hắc y nhân, trong một thời gian rất ngắn đều bị giết, làm cho sân này nguyên bản đang yên tĩnh bỗng tràn ngập mùi máu tươi như biến thành địa ngục Tu La, khắp nơi là thi thể, làm người nhìn thấy ghê cả người.

"Vô Tà! Ngươi không có việc gì chứ?" Giết sạch địch nhân rồi, Quân Khanh kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà ngồi ở trên lưng cự thú màu đen, đầy mắt tràn đầy khiếp sợ.

Thực Cốt Bạch Kiêu từ không trung lao xuống, giương móng vuốt đập trên một khối thi thể, nghiêng đầu, quan sát vật cười của Quân Vô Tà.

"Không có việc gì, nhưng tiểu thúc bị thương sao?" Quân Vô Tà nói.

"Ngươi không khỏi quá coi thường tiểu thúc ngươi, những phế vật này, sao có thể làm ta bị thương?" Ánh mắt của Quân Khanh nhìn về phía vật cười của Quân Vô Tà, trong ánh mắt tràn ngập dò hỏi, "Đây là..."

Hắc thú kia vừa trông chột rất giống một con hắc báo, nhưng nhìn kỹ tới, lại thấy so với hắc báo còn lớn hơn nữa, tứ chi cũng càng thêm cường tráng, đôi tai kia nhon lên, cũng không tròn tròn giống như hắc báo.

"Miêu ~" Hắc thú hung mãnh há mồm, lại phát ra tiếng kêu mềm mại của Miêu nhi.

Biểu tình của Quân Khanh, như là bị sét đánh trúng giống nhau.

"Đây là tiểu hắc, tiểu thúc từng gặp qua." Quân Vô Tà nói.

"....." Quân Khanh nhớ tới trong khoảng thời gian này Quân Vô Tà thường xuyên ôm tiểu hắc miêu vào trong ngực, thật sự không thể tin mãnh thú to lớn kia đang đứng phía trước hắc cùng mèo nhỏ này là một.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Lăng Vân Vang (1)

"Đây là Giới Linh của ngươi?" Quân Khanh giật mình trong lòng.

"Ân." Quân Vô Tà không có cách gì giải thích rõ lai lịch của tiểu hắc cho Quân Khanh, đơn giản vì Tiểu Bạch Liên còn đang dưỡng ở trong nước, liền dùng tiểu hắc là Giới Linh cũng tốt.

"Giới Linh của ngươi thức tỉnh rồi?" trong ánh mắt của Quân Khanh tràn ngập kinh hi.

"Trước đó không lâu mới thức tỉnh, có chút muộn." Quân Vô Tà nói.

Quân Khanh đại hi, hắn cùng Quân Tiễn vốn tưởng rằng cuộc đời này của Quân Vô Tà sẽ không bao giờ có Giới Linh, lại không nghĩ rằng ông trời vẫn chiếu cố đến Quân gia nhà hắn!

Ngay lúc Quân Khanh cùng Quân Vô Tà nói chuyện, Phúc bá cả người tím máu đã mang theo mười lăm tên Thụy Lâm Quân đuổi lại đây, thấy Quân Khanh cùng Quân Vô Tà bình yên vô sự, Phúc bá lập tức quý một gối xuống đất, trường kiếm trong tay để bên cạnh người.

"Thuộc hạ tới muộn, làm tiểu vương gia cùng đại tiểu thư bị sợ hãi!"

"Không sao, các người trước đứng lên." Quân Khanh lập tức mở miệng. Tiễn viện hắc y nhân số lượng nhiều nhất, chừng hơn trăm tên, Phúc bá bọn họ chỉ có mười sáu người, ai cũng đều ít nhất phải ứng đối với hơn mười địch nhân. Lúc này, trên người bọn họ đều bị thương, quần áo đã tổn hại, vết máu trên người, phân không rõ là của địch nhân hay là của chính bọn họ.

Quân Vô Tà quét tay từ trong lòng ngực móc ra hai cái bình sứ trắng, ném cho Phúc bá.

"Thuốc uống, thuốc bôi bên ngoài."

Phúc bá nắm trong tay được bình, cảm kích nhìn Quân Vô Tà.

"Đa tạ đại tiểu thư! Vừa rồi nếu không có thiếu gia ra tay, chúng ta chỉ sợ cũng không thể giải quyết đối thủ nhanh như vậy."

Quân Vô Tà hơi nhướng mày, Quân Vô Dược ra tay thật nhanh nhẹn, chỉ là hiện tại nàng lại tìm không thấy thân ảnh của hắn.

"Việc hôm nay, là có người muốn hướng về phía Lâm Vương phủ ta, chúng ta bên này còn có ứng phó, chính là phụ thân hắn bị thỉnh ra khỏi thành, dù cho hắn mang theo chút thị vệ, nhưng nhìn tình huống đêm nay, đối phương rõ ràng là sớm có chuẩn bị." Sắc mặt Quân Khanh lãnh phát lạnh, tối nay Lâm Vương phủ bị tập kích, người lên kế hoạch sớm đã đoán chắc hết thảy. Nếu như hết thảy biểu hiện yếu đuối trước mặt của Lâm Vương phủ cho người ta xem tới là giả dối, người nọ nhất định đã đắc thủ.

Chính là bên trong này, lại ra ba cái ngoài ý muốn.

Hai chân Quân Khanh khỏi hắn, ở ngoài dự liệu của người nọ, Giới Linh của Quân Vô Tà càng là ở ngoài đoán trước của người nọ, còn có thân chấn sát thân Quân Vô Dược.....

Một loạt ngoài ý muốn này, làm Lâm Vương phủ đang che dấu thực lực xa xa vượt qua đám hắc y nhân này, mới làm kế hoạch của người nọ thất bại.

Chính là, Quân Tiễn bên kia lại không có bất luận con át chủ bài gì để dùng!

"Lập tức đi tìm Lâm Vương!" Quân Khanh lập tức hạ lệnh nói.

Toàn bộ Lâm Vương phủ lâm vào bên trong huyết tinh, người được phái ra đi thăm dò còn chưa xuất động, thì đã có người tìm tới cửa.

Sau khi rời đi không lâu - Uy Vũ tướng quân Lý Nhiễm, sắc mặt tái nhợt tiến đến Lâm Vương phủ, mang đến cho Quân Khanh cùng Quân Vô Tà một cái tin tức kinh hãi.

Quân Tiễn dẫn người ra khỏi thành trốn nã Lâm Nhạc Dương, lại *tao ngộ(gặp chuyện)* ngoài ý muốn, thị vệ cùng đi toàn bộ tử tuyệt, mà bản thân Quân Tiễn hoàn toàn mất tích.

Tin tức này, làm Quân Khanh suýt nữa phun ra huyết, hắn gặt gao trồng mất Lý Nhiễm, hận không thể một đao làm thịt hắn!

Quân Vô Tà ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lý Nhiễm, thành linh đứng dậy, bước nhanh đi ra đại môn Lâm Vương phủ.

"Vô Tà!" Quân Khanh kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không quay đầu lại, nàng đi tới bên ngoài Lâm Vương phủ, từ trong lòng móc ra Lăng Vân Vang.

Một đạo hồng quang từ bên ngoài Lâm Vương phủ xông thẳng lên phía chân trời, đoàn lửa ở trên trời cao chợt nổ tung, sấm vang rung trời bùng tinh trong màn đêm yên tĩnh này, ánh lửa nổ tung sáng đỏ toàn bộ phía chân trời!

Lý Nhiễm thấy hết thảy, sợ hãi khiếp đảm ngã ngồi trên mặt đất, hàm răng run lên trừng mắt nhìn Quân Vô Tà.

Lăng Vân Vang đã phóng, Thụy Lâm Quân đến!

Quân gia đại tiểu thư này, rốt cuộc muốn làm cái gì!

"Tiểu thúc, ta nhất định phải tìm được gia gia." Quân Vô Tà chậm rãi quay đầu, trong ánh lửa chiếu xuống, cặp con ngươi quanh quế, giống một đoàn ngọn lửa rực cháy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 111: Lãng Vân Vang (2)

Một tiếng sấm vang kia, đem đánh thức hoàng thành đang ngủ say, mọi người đang ngủ tỉnh lại nhìn ra ngoài cửa sổ thấy phía chân trời đỏ bừng, tâm tư phức tạp.

Các bá tánh không rõ nguyên do, chỉ biết được hồng quang kia thật sự đẹp, một nhà già trẻ ghé vào bên cửa sổ thưởng thức.

Thân là quan giả lại không có chút tâm tình nào thưởng thức một mặt hồng kia.

Bởi vì bọn họ đối với hồng quang kia quá quen thuộc, đối với tiếng sấm kia cũng quá quen thuộc.

Mỗi một lần thanh âm sấm sét kia nổ vang, mặt hồng quang kia hiện thế, đều mang ý nghĩa một hồi huyết vũ tình phong.

Lãng Vân Vang xuất thế, Thụy Lân Quân đến!

Này đã dần dần bị mọi người quên đi, lúc này lại điên cuồng bùng mãnh tràn vào trong óc!

Hôm nay sợ là muốn thay đổi!

Bên trong hoàng cung, trong tâm cung, hoàng đế bị thanh âm kia kinh động đến một thân mồ hôi lạnh, hần lao ra ngoài, nhìn hồng quang quen thuộc, trong lòng giống như hóa thiêu.

Là ai! Kéo ra Lãng Vân Vang?!

Bên trong đêm tối, trong đại địa ảm ảm run rẩy, tuần mã hí vang mang theo thiết kỵ *tranh tranh* chạy ra khỏi hoàng thành!

Trên hoàng thành, quan binh thủ thành nhìn ở bên trong đêm tối kia ánh lửa lập lòe, nhìn từng đôi kỳ lân giáp bại lộ ở bên ngoài, đôi mắt như dã thú hung ác, dọa mềm chân, chỉ có thể ngã ngồi ở trên tường thành, nhìn đại quân kia gào thét nhảy vào hoàng thành, không có nửa điểm phản ứng!

Thụy Lân Quân!

Là Thụy Lân Quân!

Thụy Lân Quân cười đại mã bùng mãnh tràn vào hoàng thành, hướng phía Lân Vương phủ chạy đến.

Một đêm này, trong hoàng thành mọi người chú định vô miên! (*y là mất ngủ cả đêm*)

Bên ngoài Lân Vương phủ, Quân Vô Tà đón gió mà đứng, cuồng phong tàn sát bữa bãi, thổi bay góc áo của nàng, khuôn mặt lay động trong ánh lửa chiếu sáng làm nàng lạnh như băng sương.

Thụy Lân Quân dừng bước trước Lân Vương phủ, mặc áo giáp kỳ lân màu bạc, bọn họ cùng một lúc từ trên tuần mã màu đen nhảy xuống, động tác nhất trí ở trước mặt Quân Vô Tà quỳ một gối xuống đất.

Long Kỳ đứng trước nhất trong đội ngũ, trang nghiêm quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà, "Đại tiểu thư."

Quân Vô Tà hí mắt nhìn đội quân tinh nhuệ nhất Thích Quốc này, đáy mắt *hàn đàm (như hổ băng)* bị ngọn lửa đốt cháy không còn một mảnh.

"Vô Tà! Ngươi muốn làm gì?" Quân Khanh ngồi ở trong đại sảnh, nhìn Quân Vô Tà đang đứng ở cửa, ánh mắt lập lòe.

Quân Vô Tà quay đầu, nhìn về phía Quân Khanh.

"Bức vua thoái vị." Cầu hoàng đế, đủ gan!

Quân Khanh trong lòng chấn động, bức vua thoái vị? Quân Vô Tà điên rồi phải không?

Lý Nhiễm sớm đã bị Thụy Lân Quân dọa mềm chân run run dựa vào vách tường, quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

Đại tiểu thư Lân Vương phủ, thế nhưng muốn bức vua thoái vị!

Mồ hôi lạnh không ngừng từ trên người hần toát ra, cả người xiêm y sưng nước.

"Tiểu hắc." Quân Vô Tà lạnh giọng kêu, một mặt hắc ảnh thật lớn, bước chân đầy bạo lực, từ hậu viện Lân Vương phủ đi tới bên trong đại sảnh, răng nanh lạnh lẽo còn nhè nhẹ lấy dính vết máu.

"Diệt khẩu." Quân Vô Tà nheo nheo mắt.

Trong lòng Lý Nhiễm bỗng nhiên dâng lên một cỗ dự cảm xấu, còn chưa chờ hần có phản ứng gì, mãnh thú thật lớn màu đen kia đã hướng phía hần nhào tới.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng lên tận tầng mây, chỉ nửa khắc thời gian ngắn ngủn, Hắc thú liền cắn đứt cổ Lý Nhiễm, Lý Nhiễm nóng bỏng hiến máu, nhiễm hồng đại sảnh sân nhà Lân Vương phủ.

Quân Khanh ánh mắt ngây ra nhìn thi thể Lý nhiễm, Hắc thú há mồm bỏ Lý nhiễm xuống, bước bước chân hướng tới Quân Vô Tà ngoài cửa đi đến.

Ngoài cửa lớn, Thụy Lân Quân đều chính mắt nhìn thấy hết thay này, bọn họ nhận ra được Uy Vũ tướng quân, lại không biết Lý Nhiễm rốt cuộc đắc tội Quân Vô Tà như thế nào, thế nhưng bị mãnh thú kia một ngụm cắn chết.

Bọn họ chỉ là mắt lạnh nhìn Lý Nhiễm tắt thở, không hỏi một câu.

Thụy Lâm Quân, đối với Quân gia, vĩnh viễn đều là phục tùng vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Lăng Vân Vang (3)

Từ một khắc kia khi Quân Khanh mang Quân Vô Tà bước vào quân doanh Thụy Lâm Quân, Quân Vô Tà cũng đã có được quyền lực sử dụng đội quân này!

Quân Vô Tà không hề nhìn đến thi thể của Lý Nhiễm, nàng ngược lại nhìn về phía Thụy Lâm Quân trước mặt.

"Cường đạo giữa đường, có ý nguy hại hoàng thành, đang chờ tướng sĩ các ngươi, đảm đương trách nhiệm bảo vệ quốc gia! Tội nay cùng ta ở trong thành tróc nã cường đạo!"

"Linh mệnh!" Tiếng hô rung trời.

Quân Vô Tà ngồi ở trên lưng Hắc thú, "Long Kỳ."

"Có thuộc hạ!" Long Kỳ nhìn Quân Vô Tà, đang nghĩ Lăng Vân Vang đã qua bao nhiêu năm rồi không hề xuất hiện, hẳn đã không còn nhớ rõ. Nhưng ngay khi tiếng sấm vang vọng phía chân trời kia vang lên, hồng quang chiếu sáng bóng đêm, trong lòng hắn nhiệt huyết sôi trào!

"Chộp Ngô Vương tới cho ta."

"Vâng!"

"Tất cả tướng lĩnh nghe lệnh, hãy đem hoàng thành lật qua tới cho ta! Cũng đem những tên cường đạo đó bắt về!" Quân Vô Tà lạnh giọng hạ lệnh.

Dám động đến cọng tóc của gia gia nàng, nàng sẽ để cho cậu hoàng đế biết, Lân Vương phủ, trước nay đều không phải dễ khi dễ!

Quân Khanh tro mắt nhìn Quân Vô Tà ra lệnh, đáy lòng chấn động khó có thể nói nên lời.

Cường đạo? Đâu ra cường đạo?

Quân Vô Tà triệu tập Thụy Lâm Quân, ra lệnh tìm kiếm trong toàn thành, tìm căn bản là không phải những tên cường đạo đó, nàng muốn tìm, là Quân Tiên! Nàng muốn chính là làm cho cả hoàng thành loạn thành đoàn, làm cho vị trong hoàng cung kia nhìn một cái, cái gì gọi là *gỗ sơn chân hổ*!

Mười vạn Thụy Lâm Quân, đủ để cho hoàng thành gà bay chó sủa!

Bằng vào mười vạn Thụy Lâm Quân này, Quân Vô Tà nếu theo như lời bức vua thoái vị, chỉ sợ thật sự là có thể ngồi vào!

Quân Khanh rút cuộc minh bạch, Quân Vô Tà vì sao lại giết Lý Nhiễm.

Quân Tiên bị thiết kế, Lý Nhiễm dù cho không biết sự tình, nhưng vẫn thành đồng lõa, nàng mới vừa rồi không e dè ở trước mặt Lý Nhiễm nói ra hai chữ bức vua thoái vị, đó là tuyệt sinh lộ của Lý Nhiễm!

Bức vua thoái vị, hiện giờ chỉ có thúc cháu hai người bọn họ biết được, mặc dù là Thụy Lâm Quân cũng chỉ cho rằng điều Quân Vô Tà muốn chính là tróc nã cường đạo! Bọn họ căn bản sẽ không nghĩ đến, Quân Vô Tà muốn tìm chính là Lân Vương Quân Tiên!

"Tiểu thúc, Quân gia không thể lại lui." Quân Vô Tà lưu lại câu nói ý vị thâm trường này, mang theo Thụy Lâm Quân nhảy vào trung tâm hoàng thành.

Mười vạn đại quân, trong khoảnh khắc tràn ngập phố lớn ngõ nhỏ toàn hoàng thành, vô số cây đuốc chiếu sáng như ban ngày trong hoàng thành.

Thiết kỵ chạy như bay, cuốn lên bụi trần!

Một đêm này, tất cả mọi người trong hoàng thành bị bùng tình, nhìn trên đường phố, hoàng hốt thấy từng hồi vô ngựa lướt qua.

Đã bao nhiêu năm qua, bọn họ không nhìn thấy vũ dũng của Thụy Lâm Quân, chính là ai cũng chưa từng nghĩ đến, sát khí của Thụy Lâm Quân tái hiện, thế nhưng lại là ở hoàng thành Thích Quốc!?

Bên trong hoàng thành, những phủ đệ quan lớn đều bị Thụy Lâm Quân vây chặt.

Bọn quan viên ngày thường ra về đạo mạo, sớm bị sát khí nghiêm nghị của Thụy Lâm Quân ngoài cửa dọa cho khiếp sợ, một đám cuộn tròn ở trong phòng không dám ra cửa.

Long Kỳ dẫn người xâm nhập phủ đệ của Ngô Vương, đem Ngô Vương còn đang cùng tiểu thiếp ôn tồn một phen nắm tới trên mặt đất.

Tiếng kêu ré thảm thiết vang lên, Long Kỳ mặt không có biểu tình đem Ngô Vương bắt kham kéo đi!

Thiếu nữ tuyệt sắc mang theo đại đội nhân mã, dừng chân lại trước đại môn hoàng cung.

Tâm hoàng đế bị kinh hoàng vì Lăng Vân Vang, xuống tới hoàng cung nơi mọi người đang vây quanh. Hắn mở to hai mắt, nhìn Quân Vô Tà đang đứng trước Thụy Lâm Quân!

Đã từng ở trong lòng mọi người, tiểu thụ ngang ngược không đáng để nhắc tới, hiện giờ lại mang theo rất nhiều Thụy Lâm Quân chắn ở trước đại môn hoàng cung. Từng cụm ánh lửa kia, lan tràn các nơi trong hoàng thành, liếc mắt nhìn lại một cái lại giống như có vài hóa long, chiếm cứ ở cả bên trong tòa hoàng thành!

Mặc Thiển Uyên đứng ở bên trong đám người, trên tường cao bên ngoài cung điện nhìn xuống Quân Vô Tà, ánh mắt khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Lãng Vân Vang (4)

Thụy Lâm Quân toàn quân xuất động!

Phải chăng ánh lửa khuếch tán tại các nơi trong toàn hoàng thành, chính là cho bọn họ thấy, Thụy Lâm Quân đã hoàn toàn khống chế các nơi trong hoàng thành?

"Quân Vô Tà! Người muốn làm cái gì!" Mặc Huyền Phi đi theo phía sau hoàng đế, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt, hấn hoảng sợ quá.

Quân Vô Tà ngừng đầu, ánh lửa chiếu xuống người nàng, khuôn mặt nhỏ xinh của nàng làm người hít thở không thông, nhưng trong cặp con ngươi kia lại tràn đầy sát ý lạnh khốc.

"Lân Vương phủ, phụng mệnh bệ hạ truy xét, hung thủ ngày đó đánh lên Nhị hoàng tử." Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

"Người đang nói bậy bạ gì đó!" Mặc Huyền Phi trừng mắt Quân Vô Tà.

Chuyện Nhị hoàng tử bị tập kích đã qua lâu rồi, việc này tuy rằng là giao cho Quân Tiễn truy xét, nhưng đã qua rất lâu lại không có bất luận cái kết quả gì, sớm bị mọi người vứt ra sau đầu.

"Lân Vương phủ đã hoàn thành sứ mệnh, đã đem kẻ cấp đền tội." Quân Vô Tà căn bản không để ý tới kêu gào của Mặc Huyền Phi, cặp con ngươi châm hóa kia từ đầu chí cuối, nhìn về phía vị đang mặc long bào.

Giọng nói của nàng vừa rơi xuống đất, Thụy Lâm Quân phía sau liền có hành động, trên trăm thi thể tàn khuyết không được đầy đủ bị binh lính ném tại trước cửa cung, máu còn chưa đọng lại, nhuộm hồng mặt đất trước hoàng cung!

Thi thể nhuộm huyết chồng chất ở trước cửa cung, người sắc mùi máu tươi, theo gió khuếch tán.

Khi nhìn đến những cái thi thể hắc y nhân đó, sắc mặt của hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi rõ ràng cả kinh.

"Đây là những thích khách ngày đó đánh lên Nhị hoàng tử. Ông nội của ta phụng mệnh tróc nã bọn họ, lại không nghĩ bọn họ đối với gia gia nổi lên ý đồ xấu, muốn giết trên dưới Lân Vương phủ ta, hiện tại bọn họ đã bị dân nữ tử hình ngay tại chỗ." Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn lên nơi hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi đang đứng. Ngày đó Mặc Huyền Phi bị tập kích, trừ bỏ đương sự ở ngoài, chỉ có Quân Vô Tà biết, công kích bọn họ căn bản là không phải là cái gì rất nhiều thích khách, mà là Quân Vô Được một người.

Mặc Huyền Phi cố ý đem ra manh mối sai lầm cấp cho Quân Tiễn, hiện giờ nàng nhưng thật ra muốn nương theo đóm lửa này, làm cho người nào đó biết cái gì gọi là *dẫn lửa thiêu thân*!

Sắc mặt Mặc Huyền Phi sùng sốt, hấn không thể tưởng tượng được, những lời ngày đó lừa gạt Quân Tiễn, hôm nay cư nhiên bị Quân Vô Tà lấy tới đốt lửa! Những cái thi thể đó căn bản không phải là người ám sát hấn ngày đó, từ thì rõ ràng chính là những người bị phái đến Lân Vương phủ!

Ba trăm tử sĩ, thể nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền biến thành thi thể!

Thị vệ Lân Vương phủ không phải đều đã rời đi sao? Chẳng lẽ chỉ bằng vào mười lăm Thụy Lâm Quân kia, là có thể giết sạch ba trăm tử sĩ?

Hoàng đế âm thầm nhìn thoáng qua thần sắc của Mặc Huyền Phi, trong lòng hiểu rõ, hấn đang áp chế nội tâm chấn động, trên mặt hòa ái tươi cười nói: "Người làm rất tốt, nếu kẻ cấp đền tội, công trạng của Lân Vương phủ trầm tự nhiên tương thưởng." Mười vạn Thụy Lâm Quân thâm nhập vào hoàng thành, hoàng đế liền tính *ăn gan hùm mật gấu*, cũng không dám ở ngay lúc này tức giận cùng Quân Vô Tà.

Thụy Lâm Quân xưa nay là một lưỡi dao sắc bén của Thích Quốc, nhưng nếu là đem lưỡi dao sắc bén này treo ở chính trên cổ mình, hoàng đế chính là một chút cũng cười không nổi.

Quân Tiễn làm người trung hậu, mặc dù là bắt giữ thích khách, cũng quả quyết sẽ không đem Thụy Lâm Quân dẫn vào hoàng thành.

Ngự Lâm Quân trên tường cung điện cùng nhóm hoạn quan đều kinh tâm động phách nhìn Quân Vô Tà, đánh chết bọn họ, bọn họ cũng không thể tưởng được, người đầu tiên đem Thụy Lâm Quân xâm nhập hoàng thành, cư nhiên sẽ là đại tiểu thụ vô năng của Lân Vương phủ!

Ngày Quân Tiễn cùng Quân Khanh đều không có lá gan lớn như vậy, Quân Vô Tà này là không muốn sống nữa hay sao?

Bọn họ đều đã nhìn thấy, trên tay Hoàng đế bệ hạ nổi lên gân xanh!

Quân Vô Tà này thật sự là gan lớn kinh người, chẳng lẽ nàng không sợ hành động lần này sẽ làm người cảm thấy nàng đang mưu đồ gây rối hay sao?!

Hoàng đế hiện giờ mà nói, rõ ràng là đang lo lắng Thụy Lâm Quân tạo phản, mới có vẻ mặt ôn hòa như thế. Một khi chờ đến lúc Thụy Lâm Quân rời khỏi hoàng thành, chỉ sợ cơn giận của thiên tử, liền sẽ bùng nổ xuống Lân Vương phủ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Lãng Vân Vang (5)

Đáng tiếc, hiện giờ đã không tới phiên hoàng đế phát uy, Quân Vô Tà phảng phất không nghe được lời hoàng đế nói, tiếp tục nói:

"Những tên côn đồ này giáo hoạt dị thường, đại bộ phận người đã chạy trốn khắp nơi, ẩn nấp tại các nơi trong hoàng thành, dân nữ đã lệnh cho Thụy Lâm Quân lùng bắt toàn thành, thỉnh bệ hạ yên tâm! Lân Vương phủ ta, tuyệt đối sẽ không cho phép những kẻ côn đồ như vậy gây họa tới bá tánh." Quân Vô Tà con người hơi nheo lại, như là được lấy ra từ hàn đàm, làm người cảm thấy ớn lạnh tận xương.

Quân Vô Tà thường là không mở miệng, nhưng một khi mở miệng, tuyệt đối là làm người á khẩu không nói được.

Dám thiết kế Quân gia? Nàng nhưng thật ra muốn nhìn, hoàng đế có thể có bao nhiêu đại năng!

Đốm lửa này nếu đã dám phóng, cũng đừng trách nàng mượn gió nổi lên như thế!

Hoàng đế thiếu chút nữa nôn ra một búng máu, những cái thi thể trên mặt đất đó, chính là những tử sĩ Mặc Huyền Phi phái đi. Tuy rằng thi thể đã tàn khuyết không được đầy đủ, nhưng nhìn số lượng, cũng cùng ba trăm tương đối không xa, xem đến những vết thương hung tàn trên thi thể đó, liền có thể biết bọn đã gặp phải địch thủ đáng sợ cỡ nào. Hoàng đế tuyệt đối không tin, trong trận lôi đình của Lân Vương phủ, đám tử sĩ đó còn có người có thể sống mà từ Lân Vương phủ chạy đi!

Quân Vô Tà nói, rõ ràng là có ý đồ khác.

Nàng căn bản không phải vì bắt giữ những kẻ ám sát, mà là mượn cơ hội tạo áp lực cho hắn!

Mười vạn Thụy Lâm Quân, xâm chiếm phổ lớn ngõ nhỏ toàn hoàng thành, từng cụm ánh lửa kia, không có chỗ nào mà không phải là gõ vang tiếng chuông cảnh báo cho các thành viên của hoàng thất!

Hoàng đế muốn làm Quân Vô Tà lui binh, lại căn bản không tìm thấy lý do thích hợp.

Bởi vì Thụy Lâm Quân đại động vào thành, bá tánh bên trong thành đều đã bình tĩnh từ trong lúc mơ ngủ, bên ngoài hoàng thành không ít bá tánh đều hiếu kỳ vờn đầu nhìn xung quanh, mới vừa rồi đối thoại giữa hoàng đế cùng Quân Vô Tà, một chữ cũng không thoát rơi vào lỗ tai của những người này.

Bọn họ không chút nào cảm kích, chỉ cho là Lân Vương phủ tận trung với việc nước, bắt giữ kẻ tội phạm.

Bọn họ nào biết đâu rằng, này hết thảy đều là một tay Quân Vô Tà chuẩn bị, vì muốn bức hoàng đế nên dùng chiêu tàn nhẫn!

Người muốn duy trì uy vọng ở trong bá tánh, ta đây sẽ thành toàn người! Ta phụng ý chỉ của người ở trong thành bắt giữ kẻ tội phạm, người tổng không lời gì để nói đi?

Hoàng đế bị chính nhiệm vụ mà mình ném cho Quân Tiễn lúc trước, trước mặt mọi người vì một cái tát vang dội, đánh một miếng máu, lại chỉ có thể dè nén nuốt vào.

Làm Quân Vô Tà lui binh? Chẳng phải là tự và miệng sao? Lúc trước nhiệm vụ kia chính là hắn tự mình giao cho Quân Tiễn!

Nếu không lui binh?

Nhìn Thụy Lâm Quân trên thành, tâm của hoàng đế đều bị nắm lên.

Người khác không biết nội tình, nhưng hắn cùng Mặc Huyền Phi còn có thể không biết?

Bọn họ hôm nay đối với Quân gia nổi lên sát tâm, chỉ sợ Quân gia đã biết được, cách làm của Quân Vô Tà hôm nay, chính là vì *gỡ sơn chấn hổ*!

"Kế hoạch với Quân Tiễn bên kia đã hoàn thành?" Hoàng đế mắt thấy tình huống càng thêm bất lợi với mình, lập tức lui ra phía sau một bước, không dấu vết hướng Mặc Huyền Phi hỏi.

Mặc Huyền Phi thấp giọng nói: "Những người đó nói, đã đắc thủ, Quân Tiễn đã bị giết, hiện tại đang âm thầm hướng về địa lao."

Kế hoạch nhằm vào Quân gia, tổng cộng có hai cái, một là san bằng cả tòa Lân Vương phủ, hai là đem Quân Tiễn dẫn ra ngoài thành, phái người bao vây tiêu trừ.

Kế hoạch với Lân Vương phủ đã thất bại, cũng may kế hoạch bắt giữ Quân Tiễn còn tính là thành công.

"Phái người giám sát Quân Vô Tà, hành động hôm nay của Quân Vô Tà, chỉ sợ chính là vì muốn tìm ra Quân Tiễn, người nhớ cho kỹ, vô luận như thế nào, không thể để Thụy Lâm Quân tìm được Quân Tiễn." Ánh mắt Hoàng đế trở nên ác độc dị thường, Quân gia hắn đã không tính toán lại lưu. Chỉ cần Thụy Lâm Quân tìm không thấy Quân Tiễn, như vậy ai cũng không thể chứng minh, đối với Quân gia hạ sát thủ chính là hoàng thất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Giết cho người xem (1)

Chỉ cần giết Quân Tiễn, Quân gia liền đổ một nửa.

Cho dù Quân Vô Tà có năng lực lớn như thế nào đi nữa, cũng chỉ là một tiểu quý choai choai, Quân Khanh kia lại là một phế vật, Lân Vương phủ nhiều nhất chỉ có thể kéo dài hơi tàn một đoạn thời gian mà thôi!

Một khi ra tay, liền không cho phép quay đầu lại.

Hoàng đế biết rõ tầm quan trọng của việc này, Quân Vô Tà trong lòng có hoài nghi, sự tình hôm nay là do hoàng thất làm, cũng không có bất luận chứng cứ gì, nếu như nàng dám mang theo Thụy Lâm Quân tạo phản, hoàng đế có rất nhiều cơ đối với Thụy Lâm Quân tiến hành trấn áp, tội danh phản quốc, đủ để đem đội quân này công chiến mặt sát.

Hoàng đế sợ hãi Thụy Lâm Quân, một là bởi vì Thụy Lâm Quân cường đại, một nguyên nhân khác, chính là bởi vì Thụy Lâm Quân trong lòng bá tánh ở Thích Quốc uy vọng quá cao,

hoàng đế cho dù có tâm âm thâm giải tán Thụy Lâm Quân, cũng phải suy xét đến tiếng nói của dân chúng.

Giải tán một đội quân mang chiến công hiển hách, tuyệt đối sẽ bị bá tánh mắng chết.

Kế hoạch vĩnh viễn không thể đuổi kịp biến hóa, hoàng đế vừa mới thì thâm bí mật dặn dò Mặc Huyền Phi, một đội Thụy Lâm Quân liền từ sườn đông đuổi lại đây.

Đội Thụy Lâm Quân kia do Long Kỳ dẫn đầu, kéo theo một cái bao tải thật lớn, bước đi một hướng tới Quân Vô Tà, kéo thành một đường, đồ vật bên trong bao tải kia không ngừng giấy giụa, phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như heo bị giết.

Tiếng kêu kia làm hoàng đế cảm thấy có chút quen thuộc.

"Khởi bẩm đại tiểu thư, người đã mang tới." Long Kỳ đem túi ném ở một bên, ôm quyền nói.

Hắc thủ chờ Quân Vô Tà, hướng tới cái bao tải kia đi qua, móng vuốt sắc bén, hung hăng một trào đem bao tải thô ráp xé thành từng mảnh, một cái thân ảnh to mọng, thỉnh linh từ bao tải lăn ra tới.

Bùn đất lẫn với máu tươi, làm bẩn một thân quần áo xa hoa của người nọ, hắc quỷ rạp trên mặt đất run rẩy thờ hồn hèn, nháy mắt ý đồ muốn trốn thoát, lại bị một móng vuốt của Hắc thủ ấn trên mặt đất, mặt mập mạp bị đập lên bùn, cùng với tiếng kêu thảm thiết vang vọng tận trời cao.

Mọi người đang đứng trên tường cung điện trong nháy mắt người nọ lăn ra, liền nhận ra thân phận đối phương!

"Quân Vô Tà, người đem Ngô Vương bắt tới đây làm cái gì!" Sắc mặt của Hoàng đế nháy mắt biến thành màu đen, bị đập lên trên mặt đất không ngừng run rẩy kia, căn bản là là huynh đệ của hắn - Ngô Vương!

Quân Vô Tà mất lạnh nhìn mặt hoàng đế dữ tợn, đôi môi hơi mòng, đột nhiên gọi lên một mặt ý cười.

Đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà cười kể từ khi nàng trọng sinh. Dưới ánh trăng, tươi cười kia không kinh tâm động phách, nhưng lại làm người xem qua đều cảm thấy sồn tóc gáy, phảng phất toàn thân như đang đi vào hầm băng, lạnh làm hàm răng run lên.

Quân Vô Tà rất hiếm khi cười, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, tươi cười của nàng đều là tràn bão bùng xin nhất trên thế giới này.

Chính là mỗi một lần nàng cười, đều giống như là từ vong cùng ác ma trong *chiếc hộp Pandora* (*) đã bị mở ra.

() Chiếc hộp Pandora: Theo truyền thuyết (thần thoại Hy Lạp), đó là một chiếc hộp mà nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút "hy vọng" mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống. (theo Wikipedia)*

Đã từng có người hình dung qua tươi cười của Quân Vô Tà, nhất tiểu khuynh thành, cười đoạn hồn.

Tươi cười của nàng, chỉ khi giết chóc, mới có thể nở rộ.

Khi mọi người trước mặt còn đang si mê với tươi cười say lòng người kia, Quân Vô Tà lại thân nhiên mở miệng, "Ngô Vương cấu kết với những kẻ tấn công, ý đồ gây rối đối với hoàng tử, giờ phút này —— từ hình ngay tại chỗ."

Thanh âm lạnh băng kia vừa ra, làm hoàng đế trong giây lát bưng tỉnh, hắc mở to hai mắt nhìn, nhìn Quân Vô Tà, há mồm nói: "Quân Vô Tà, ngươi không cần loạn....."

"Aaaah!!" Một tiếng thê lương kêu thảm thiết đánh gãy lời hoàng đế, Ngô Vương đang bị đập trên bùn, bị răng nanh của cự thú màu đen, một ngụm cắn mất đầu.

Đầu to mọng lẫn với máu tươi kia, lăn xuống trên mặt đất, trên mặt béo tái nhợt, tràn đầy dơ bẩn, cặp mắt kia tràn ngập hoảng sợ trước khi chết, gắt gao nhìn chăm chăm phía trên tường cung điện.

Gia gia, dám khinh nhục người của người, Vô Tà đều giúp người giết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Giết cho người xem (2)

Ý cười trên khoé môi của Quân Vô Tà càng thêm yêu dị.

Ngô Vương bị chém giết trước mặt mọi người, từ trạng thê thảm, tất cả mọi người trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, rất giống nhìn một con ác quỷ!

Hoàng đế cả người phát run, hắn cùng Ngô Vương tuy rằng không thân cận, nhưng Ngô Vương dù sao cũng là thành viên của hoàng thất, cùng hắn cũng là thân huynh đệ, Quân Vô Tà trước mặt hắn làm trò đem Ngô Vương giết, này không phải đang đánh mặt hắn sao!

Hắn đã muốn nói ra để cứu người, Quân Vô Tà thế nhưng còn dám hạ sát thủ!

"Quân Vô Tà! Ngươi cũng dám....." thanh âm của hoàng đế đều run lên.

Quân Vô Tà mặt lại không đổi sắc, "Bệ hạ, điều tra về Ngô Vương đã được giải quyết xong, Thụy Lâm Quân sẽ đến từng phạm nhân đã tham dự mưu hại Nhị hoàng tử nhất nhất chop tới."

"Ngươi muốn làm cái gì?" Hoàng đế trong lòng giật mình, hắn đã không dám dùng tư duy tầm thường đi suy đoán Quân Vô Tà muốn làm cái gì.

Nha đầu này căn bản là là một kẻ điên!

Quân Vô Tà tươi cười càng thêm tươi đẹp, phảng phất sợi tơ lạnh lẽo kia đều tùy theo hòa tan.

"Đương nhiên là vâng theo ý chỉ của bệ hạ làm việc."

Hoàng đế da thịt đều run rẩy.

Hắn khi nào để nàng giết Ngô Vương?

"Long Kỳ!" Quân Vô Tà thình lình nói.

"Có thuộc hạ!"

"Đem Vương đại nhân, Thượng Quan đại nhân, Hứa đại nhân....." Quân Vô Tà liền tiếp tuôn ra hơn mười vị quan viên danh hào, mỗi một cái tên đều làm người hải hùng khiếp vía, "Cho ta *"thình"* lại đây." (*thình: mời*)

Tối nay, một tên nàng đều sẽ không bỏ qua!

"Quân Vô Tà! Đủ rồi! Tất cả đều là đại thần trong triều, người đã giết Ngô Vương, việc này đã có thể kết thúc!" Hoàng đế dù ngu xuẩn cũng minh bạch, Quân Vô Tà làm trò hấn trước mặt hấn giết Ngô Vương là vì cái gì. Nàng là đang hướng hấn thị uy, báo thù! Vì hôm nay phát sinh hết thảy ở Lân Vương phủ, đang hướng hấn phản kích!

Đem nhiệm vụ truy tra hung thủ giao cho Lân Vương phủ, ý là muốn làm Quân Tiên chậm rãi đau đầu, nhưng hoàng đế lại không nghĩ rằng, mệnh lệnh này hôm nay, đã trở thành lợi kiếm làm hấn đau đầu.

Quân Vô Tà dùng lý do phụng mệnh hành sự, hoàng đế dù không tình nguyện, cũng không thể tìm được lý do để nàng cắt đi trước mặt bá tánh.

Có điều, nếu nàng tiếp tục nháo xuồng như vậy, không phải là sớm sẽ huyết nhiễm hoàng thành sao?

"Bệ hạ." Quân Vô Tà giương mắt nhìn hoàng đế, đáy mắt tràn đầy sát ý, "Những người này, ý đồ gây rối đối với hoàng tử, vốn là trùng phạt đúng tội. Huống chi, bệ hạ đã từng nói qua, chỉ cần Lân Vương phủ bắt được người mưu hại hoàng tử, liền có thể tự hành xử." Những lời này, là khi Quân Tiên cùng Quân Khanh nói chuyện với nhau, Quân Vô Tà nghe được.

Mặc dù là Quân gia phụ tử, cũng sẽ không nghĩ đến, những lời nói vô tâm đó, sẽ bị Quân Vô Tà nhớ rõ ràng như vậy.

Hoàng đế bị Quân Vô Tà nói cho ghen, nửa câu cũng không thể đề khí đi lên, thân ảnh hơi nhoáng lên.

Hắn minh bạch! Hắn rút cuộc minh bạch!

Thụy Lân Quân vì sao lại dấn dãi trận xâm nhập hoàng thành, chính là vì muốn kinh động đến bá tánh toàn thành. Quân Vô Tà nhìn ra hoàng đế đề ý nhất chính là danh vọng trong dân gian. Cho nên trước mặt bá tánh trong thành, hoàng đế quả quyết sẽ không nói ra bất luận cái gì có tổn hại tới hình tượng của mình! Quyền sinh sát, hoàng đế sớm đã giao cho Lân Vương phủ, Quân Vô Tà dùng lý do này, có thể tùy ý đem đại thần nhìn không thuận mắt ấn lên trên người, muốn giết thì cứ giết.

Trừ phi hoàng đế có chứng cứ thuyết phục, những đại thần đó cùng việc này không quan hệ, nếu không chỉ có thể trở mặt nhìn bọn họ bị Quân Vô Tà chém đầu!

Nhưng hoàng đế có cái chứng cứ gì? Thi thể đầy đất này đều là do hoàng thất phái đi ám sát Lân Vương phủ, hấn muốn giải thích như thế nào? Chẳng lẽ hấn phải ở trước mặt bá tánh nói ngày đó mưu hại Mặc Huyền Phi chỉ là một người? Mặc Huyền Phi sở dĩ nói đó là một đội nhân mã, một là vì muốn giữ mặt mũi, hai là vì muốn làm khó dễ Quân Tiên?

Chẳng lẽ hấn còn dám ở trước mặt mọi người nói, hắc y nhân đầy đất này, đều là người bọn họ phái đi ám sát Quân gia?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Giết cho người xem (3)

Những lời này, hoàng đế làm sao dám nói? Bá tánh trước mặt sẽ nghĩ gì?

Phải biết rằng, Lân Vương phủ cùng Thụy Lân Quân, địa vị ở trong bá tánh to lớn cỡ nào. Cũng vì một tầng nguyên nhân này, hoàng đế mới muốn diệt trừ Quân gia, nếu như tâm tư này bị người biết được, chẳng lẽ không phải muốn trên lưng thiên cổ bêu danh hấn?

Hoàng đế không dám, hấn thật sự không dám.

Đừng nói đây chỉ là một cái bêu danh đơn giản như vậy, nhìn xem Thụy Lân Quân tràn ngập hoàng thành, hoàng đế dám nói ra chân tướng? Lấy cảm nhận lấy địa vị của Quân gia trong Thụy Lân Quân, chỉ sợ Thụy Lân Quân có thể trực tiếp đem hấn từ trong hoàng cung kéo ra tới làm thịt!

Gánh nặng thanh danh làm nội tâm hoàng đế gãy gập, mà chân chính làm hoàng đế không dám tức giận, lại là mười vạn Thụy Lân Quân kia!

Chỉ cần Quân Vô Tà ra lệnh một tiếng, Thụy Lân Quân này có thể thật sự dám đổi thành hành thích vua!

"Long Kỳ, hành động!" Quân Vô Tà nhìn hoàng đế, đáy mắt tràn đầy lạnh lẽo. Từ phương pháp hoàng đế ám hại Mặc Thiên Uyên, nàng cũng đã đoán được, cái cầu hoàng đế này, yêu quý thanh danh của chính mình còn nhiều hơn so với yêu quý tính mạng của thân tử.

Bất quá, nàng nhưng thật ra muốn nhìn một chút, hấn có thể nhẫn tới khi nào.

Đại thần bị giết, hoàng thành đại loạn, vì chính là muốn bức hoàng đế đem Quân Tiên giao ra đây, Quân Vô Tà quanh què lãnh tính, nếu như hoàng đế còn muốn căng thẳng ngang

nganh, nàng không ngại giết sạch mọi người trong hoàng thành!

Cho dù là hành thích vua!

Nàng cũng muốn tìm bằng được Quân Tiên!

Long Kỳ tuân lệnh, lập tức mang theo một đội Thụy Lâm Quân tiến đến bắt người, hiện tại các phủ đệ của đại thần, đều bị Thụy Lâm Quân chặt chẽ vây quanh, bọn họ không sợ tìm không thấy người.

Mà điểm này, cũng là trước lúc xuất phát Quân Vô Tà đã phân phó xuống!

Hoàng đế nhìn Long Kỳ mang theo Thụy Lâm Quân rời đi, trong lòng sớm đã nóng như lửa đốt, nhưng kế hoạch của Quân Vô Tà đưa ra, lại làm hắn cười lên lưng cọt khó leo xuống.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Quân gia cư nhiên sẽ có một vị đại tiểu thư tàn nhẫn độc ác như vậy! Càng thêm không thể tin, tiểu nha đầu thù đoạn độc ác trước mắt kia, lại là cái nữ tử ngang ngược kiêu ngạo cả ngày đi theo sau mông Mặc Huyền Phi.

Sự thay đổi đến từ Lân Vương phủ, thực sự làm hoàng đế rất là giật mình.

Đồng dạng khiếp sợ còn có Mặc Huyền Phi, hắn đứng ở phía sau hoàng đế, đem mỗi tiếng nói cử động của Quân Vô Tà ghi tạc trong lòng. Ngô Vương chết ở trong lòng hắn hạ xuống một đạo vết máu, hắn cũng không biết, thù đoạn của Quân Vô Tà cư nhiên ngoan độc như vậy, nếu như để nàng biết, những người phái đi Lân Vương phủ đó, đều là thù hạ của hắn.....

Mặc Huyền Phi quả thực không dám nghĩ tiếp!

Ngày xưa Quân Vô Tà bị hắn coi như là râu ria, hiện giờ đã giống một cái ác mộng hoàn toàn bao phủ hắn.

Làm sống lưng hắn phát lạnh.

Mọi người trên tường cung điện, chỉ có thể trong gió lạnh nhìn thấy Quân Vô Tà chỉ huy Thụy Lâm Quân không ngừng hành động. Bọn họ từ trên cao nhìn xuống, đem cảnh sắc bên trong hoàng thành thu vào trong mắt. Nơi này vốn dĩ là vị địa vị đế vương của hoàng thất, mà kiến tạo tường cao. Trong toàn bộ hoàng thành không có bất luận một cái toà nhà nào có thể cao hơn hoàng cung.

Nhưng hôm nay, tư thái đứng trên núi nhỏ này, lại làm cho bọn họ nhìn Thụy Lâm Quân với sự nể phục.

Bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn gió cây đuốc và bụi đất của vó ngựa mà Thụy Lâm Quân lướt qua, ánh lửa lập lòe kia không ngừng chạy về phía trạch phủ của các đại thần.

Đêm này, rõ ràng lạnh như vậy, nhưng hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi lại như là đặt mình trong lò luyện bên trong, cả người nóng bỏng, mồ hôi ướt đầm.

Mặc Thiên Uyển ở sau đám người, đem hết thân này thu hết ở đáy mắt, ý cười ở khóe miệng hắn biến mất, không người phát giác.

Chọc trời chọc đất, đừng chọc tới Quân Vô Tà!

Đáng thương cho phụ hoàng cùng đệ đệ của hắn, cho tới bây giờ, mới hiểu được đạo lý này.

Đáng tiếc, đã quá chậm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Giết cho người xem (4)

Đây là một đêm làm mọi người trong hoàng thành vĩnh viễn không thể quên. Vô số quan văn võ tướng, bị Thụy Lâm Quân từ trong dinh thự kéo ra, ngày xưa những người đó cao cao tại thượng cầm quyền, tới nay lại như làn cầu chết, bị Thụy Lâm Quân xâm nhập cường chế mạnh mẽ kéo đi.

Quan lớn trong nhà có nuôi dưỡng thị vệ, có ý đồ ngăn cản hành động của Thụy Lâm Quân, kết cục lại là bị lưỡi dao sắc bén của Thụy Lâm Quân một đao đứt cổ.

Máu tươi cùng tử vong bao phủ toàn bộ hoàng thành. Toàn bộ các võ tướng có ý đồ kháng cự đều bị đánh gãy tay rồi bị kéo ra khỏi gia môn, máu tươi trên người bọn họ để lại trên mặt đất một đạo dấu vết thật dài.

Như thế nào bá đạo? Như thế nào cường thế?

Thụy Lâm Quân vừa xuất hiện, hoàn toàn điên đảo mọi người.

Ngay cả đương kim thánh thượng, cũng không dám đối với nhiều quan lớn như vậy xuống tay tàn nhẫn như thế. Nhưng Thụy Lâm Quân lại không một chút đem những viên quan lớn đó coi như con người. Đối với bọn họ mà nói, những người đó chỉ là nhiệm vụ Quân Vô Tà giao cho bọn họ.

Một khi tiếp lệnh, Thụy Lâm Quân nhất định sẽ sống chết hoàn thành!

Hộ viện bình thường, căn bản vô pháp ngăn cản Thụy Lâm Quân đi tới, giết chóc ở các nơi lan tràn trong hoàng thành.

Một cái lại một cái quan lớn bị cường thế Thụy Lâm Quân trói gô túm lên tuấn mã!

Trong số bọn họ ai cũng đều không nghĩ đến, quyền cao chức trọng của mình, sẽ có một ngày như vậy.

Đoàn quân cuồng chiến tàn nhẫn đệ nhất Thích Quốc, đủ để cho người có ý chí kiên định nhất cũng khóc lóc thảm thiết.

Quân Vô Tà đứng ở trước đại môn hoàng cung, đón gió đêm, nhìn hoàng đế.

Thiết kỵ đập bụi mà đến ở bên cạnh người nàng dừng lại, quan viên bị bó giống như lợn chết, bị người không khách sáo xem như gia súc ném xuống trên mặt đất bên cạnh Hắc thú.

Hoàng đế liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận người nọ, người nọ là phụ thân của mẹ đẻ Nhị hoàng tử. Sau khi Hoàng Hậu nhất tộc xuống dốc, người này liền nhận được hoàng ân, trở thành đệ nhất trung khuyển bên người hoàng đế. Ngày thường hay chen ép Lân Vương phủ, có thể nói là cấu kết với Ngô Vương cùng nhau làm việc xấu.

Mặc Huyền Phi nhìn đến chính ngoại tổ của mình bị Thụy Lân Quân đối đãi như thế, lập tức liền đỏ mắt, "Quân Vô Tà! Người mau thả ngoại tổ ta ra! Người rốt cuộc muốn hồ nháo tới khi nào? Người có biết hôm nay người rốt cuộc làm cái gì hay không!"

Quân Vô Tà điên rồi! Nữ nhân này điên rồi! Thế nhưng đem quốc trượng chộp tới, như thế..., nàng rốt cuộc có lá gan lớn bao nhiêu!

Quân Vô Tà như rồng mây nhìn Nhị hoàng tử dậm chân, ánh mắt lơ đãng từ bên trong đám người đảo qua trên người Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên trong lòng nóng lên, cả người máu nóng như muốn sôi trào, hần không chớp mắt nhìn Quân Vô Tà, ánh mắt nóng cháy giống như một đoàn hỏa thiêu.

"Giết." Quân Vô Tà cũng không thèm nhìn tới quốc trượng.

"Không!!" Mặc Huyền Phi sợ hãi rống lên.

Long Kỳ giờ tay chém xuống, một phen lợi kiếm, đem quốc trượng đang nằm trên mặt đất kêu rên chém thành hai nửa!

Máu tươi nóng bóng phun tung toé, nhuộm một thân Quân Vô Tà.

Cái này làm cho nàng-một người vô cùng chán ghét máu tươi, mang theo độ ẩm nóng bỏng, nhuộm dần dần váy Quân Vô Tà, linh hồn giao với máu tươi, như là nhiễm phải ma chú, tâm bỏ nội tâm giết chóc của Quân Vô Tà.

"Người điên rồi! Người tới! Bắt Quân Vô Tà bắt lại cho ta! Nàng cũng dám trước mặt mọi người mưu hại trọng thần trong triều!" Trơ mắt nhìn chính ngoại tổ mình bị người chém giết, chết không toàn thây, Mặc Huyền Phi cả người đều điên cuồng, hần rút lợi kiếm bên hông ra, hướng Quân Vô Tà chỉ, không ngừng gào rống.

Nhưng đáp lại hần, lại chỉ có tiếng gió gào thét.

Mọi người phía trên hoàng cung, cũng chưa để cổ họng phát ra một tiếng, bọn họ chỉ là dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Quân Vô Tà.

Ngay cả Ngự lâm quân cũng chỉ dám ở ngoài cửa cung nhìn hết thảy phát sinh trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Giết người là một môn nghệ thuật (1)

Giờ này khắc này, ngay cả hoàng đế cũng đều bị Thụy Lân Quân áp chế, có ai dám nhảy ra kêu gào cùng Quân Vô Tà?

Quân Vô Tà ngay cả Ngô Vương cùng quốc trượng đều dám kéo tới trước mặt hoàng đế chém, chém bọn họ những người này, chẳng phải là đôi mắt đều không cần chớp một cái?

Đã từng *nhất hô bá ứng* (*), hiện giờ đều không hề có phản ứng.

(*) 一呼百应 - *Nhất hô bá ứng: ý là hô một câu mọi người đều ứng hộ, phục tùng.*

Mặc Huyền Phi đôi mắt đỏ ngầu, nhìn tình huống trước mắt, tay nắm lợi kiếm ần ần run rẩy.

Sự tình vì sao lại biến thành như vậy?

Tại sao lại như vậy?

Đứng ở bên ngoài cửa cung, rõ ràng là nữ nhân bị hần vút bỏ, chán ghét, vì sao giờ này khắc này, hần cư nhiên lại bị nàng bức đến nông nổi *tử cố vô thân*(*) như thế?

(*) 孤立无援 - *Tử cố vô thân: người đơn độc, không có ai thân thích.*

Con người lạnh lẽo của Quân Vô Tà đảo qua trên người Mặc Huyền Phi, nhìn khuôn mặt tuần mỹ của hần dần dần vụn vỡ, trong lòng không có nửa phần cảm giác, nàng tùy ý đảo qua, ánh mắt liền dừng ở trên người hoàng đế.

Nàng đang đợi, chờ hoàng đế mở miệng, đem Quân Tiên giao ra đây!

"Quân Vô Tà, người nói Ngô Vương mưu hại Nhị hoàng tử, trẫm còn tin tưởng, nhưng Ngụy đại nhân là ngoại tổ của Nhị hoàng tử, hần vì sao sẽ làm ra sự tình thương tổn đến Nhị hoàng tử?" Hoàng đế nỗ lực duy trì mặt ngoài bình tĩnh, tuy nhiên đôi tay để ở sau người, cũng đã nặn ra huyết sắc.

Rốt cuộc là thiếu nữ trẻ tuổi, cho dù thủ đoạn tàn nhẫn, cũng sẽ có sơ hở, Ngô Vương mưu hại Mặc Huyền Phi còn có khả năng, nhưng Ngụy đại nhân là ngoại tổ của Mặc Huyền Phi, hần còn có thể hại chính cháu ngoại của mình không thành sao?

Điểm này, trở thành lợi thế phản kích của hoàng đế.

Quân Vô Tà nhìn thấy hoàng đế tràn đầy tự tin, thỉnh linh giờ tay lên.

"Long Kỳ."

"Có thuộc hạ!" Long Kỳ lập tức bước ra khỏi hàng, quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đưa tay lấy ra hai quyển trục trong túi trên lưng Hắc thú, ném ở bên chân Long Kỳ.

"Đọc!"

Long Kỳ lập tức nhặt lên, mở quyển trục ra, đề khí cao giọng đọc:

"Nguy Đàn Hoa, Khai Nguyên năm thứ 23 tháng 2, ở Đông Duyệt thành chiếm *dân trạch*(nhà dân) 32 gian, giết hại tổng cộng 76 người dân. Khai Nguyên năm thứ 23 tháng 5, nhận thu từ Lâm Dương đại nhân mười ba vạn lượng hoàng kim....."

Long Kỳ thanh âm leng keng hữu lực, từng câu từng chữ giống như thiết chùy nện trước ngực mọi người, "Ghi chép lại đến ngày nay, bày ra ác sự của quốc trượng Ngụy Đàn Hoa đốt giết đánh cướp, hãm hại bá tánh, thu nhận hối lộ lộ, hãm hại trung lương, hơn nửa tổng cộng là 367 đối tượng. Đã chết thảm dưới tay Ngụy Đàn Hoa, tổng cộng 583 người, thu nhận hối lộ 727 vạn hoàng kim....."

Từng tội trạng của Quốc trượng bị từng lời tuyên đọc ra tới, chấn kinh toàn bộ bá tánh, mà bọn họ nhìn Ngụy Đàn Hoa đã bị Quân Vô Tà chém giết, đáy mắt tràn ngập hận ý.

Ngụy Đàn Hoa ý vào ân sủng của Hoàng Thượng, ở bên trong làm hoàng thành làm nhiều việc ác, hãm quyền cao chức trọng, bá tánh bị bắt bị làm hại tức giận mà không dám nói gì. Hiện giờ hết thấy hành vi phạm tội mà hắn đã làm đều bị vạch trần trước mặt người khác.

Không còn một người sẽ vì hắn cảm thấy tiếc hận, một cái ác ôn thiên lí bất dung như vậy, hôm nay đền tội, thật sự là đại khoái nhân tâm!

Trên mặt hoàng đế trong nháy mắt đen như đáy nồi, hắn biết việc làm và hành động của Ngụy Đàn Hoa trước đây, nhưng cũng không ngăn cản, chính là hiện giờ Quân Vô Tà lại đem hết thấy này vạch trần với người phía trước, mặc dù không có sự tình hoàng tử bị tập kích, Ngụy Đàn Hoa cũng phạm vào tội chết, cũng cũng đủ chém đầu hắn một trăm lần!

Hoàng đế suy nghĩ hòa hoãn còn chưa qua, Long Kỳ đã mở ra một quyển trục khác, đếm kỹ đủ loại tội trạng của Ngô Vương!

Thụy Lân Quân giết hai vị đại thần, mỗi một vị đều có lý do đáng chết một ngàn lần.

Bá tánh vậy xem không ai thương xót vì Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa, bọn họ thậm chí bắt đầu vì Thụy Lân Quân reo hò!

Nếu không có Thụy Lân Quân ra tay, chỉ sợ trong rất nhiều người bọn họ, cả đời này đều không thể có một ngày chính mắt nhìn thấy kẻ thù bị đâm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Giết người là một môn nghệ thuật (2)

Hoàng đế cả người phát run từng mắt nhìn Quân Vô Tà, hắn rút cuộc minh bạch, Quân Vô Tà muốn giết người, chẳng những muốn giết tàn nhẫn, hơn nữa muốn giết đường hoàng chính chính, làm ai cũng đều tìm không ra có để phản bác!

Trong bá tánh, đối với Quân Vô Tà cùng Thụy Lân Quân tiếng hô càng ngày càng cao, khí thế minh mông, lại một lần nữa đem Thụy Lân Quân đẩy về hướng tối cao trong lòng dân chúng.

Càng làm cho mọi người cảm thấy khiếp sợ chính là, thời điểm trước đây bị lời đồn đãi truyền ra rằng Quân Vô Tà cực kỳ bất kham, thế nhưng lại là thiếu nữ khí phách như thế, vì thế đủ loại lời đồn đãi về Quân Vô Tà trước đó, hiện giờ đã tự sụp đổ.

Quả nhiên không hổ là nhi nữ Quân gia, tuổi nhỏ như vậy, liền có khí thế bậc này!

Dưới ánh trăng nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ của Quân Vô Tà, các bá tánh không khỏi tò mò, Mặc Huyền Phi rút cuộc là đã vì cái gì mà phát điên, cư nhiên vứt bỏ một vị nữ tính ưu tú như vậy.

Quân Vô Tà lẳng lặng nhìn hết thấy trước mắt, đáy mắt lãnh diễm đang lặng yên đốt cháy hết thấy.

Thanh danh của Lân Vương phủ là Quân Tiến một tay tạo ra, gia gia nàng, phụ thân nàng, tiểu thúc nàng vì ba chữ "Lân Vương Phủ" này ở trong uy vọng của bá tánh, đã được trả giá.

Nàng tuyệt đối sẽ không để ba chữ "Lân Vương Phủ" này bị bôi đen!

Mặc dù là bức vua thoái vị, nàng cũng muốn tuyệt đối đứng ở một phương chính nghĩa, lấy giết chóc vì Lân Vương phủ tăng thêm một mặt huy hoàng.

Quân Vô Tà muốn để cho hoàng đế tro mắt nhìn chính tay sai của mình bị giết, chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt hỗn huyết, nàng muốn làm Lân Vương phủ, ở trong toàn bộ Thích Quốc không người có thể so! Chỉ cần là đối địch cùng Lân Vương phủ, nàng sẽ đem toàn bộ mặt sát!

Giết chóc chưa chắc muốn đeo bêu danh trên lưng, chỉ cần thủ đoạn thích đáng, giết chóc sẽ trở thành một loại vinh quang.

"Phụ hoàng, người chẳng lẽ muốn tro mắt nhìn Quân gia hồ nháo như vậy sao?" Mặc Huyền Phi tức đến tím mặt, chính ngoại tổ của mình bị giết ngay trước mắt không nói, sau khi chết cư nhiên còn bị Quân Vô Tà vạch trần đủ loại ác sự trước mặt mọi người.

Sắc mặt hoàng đế đã tái nhợt, hắn căn bản không nghĩ tới, một tiểu nha đầu chưa thành niên khởi sự làm việc cư nhiên sẽ chu đáo mọi mặt như thế. Nàng từ khi bắt đầu đến bây giờ, mỗi một bước đi đều là hoàn hoàn chặt chẽ, một chút một chút buộc hắn nuốt xuống khuất nhục khó chịu đựng nhất, khiến cho hoàng đế nôn ra máu chính là, hắn cư nhiên tìm không ra bất luận lý do gì để phản bác lại Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà giết người không sai, nhưng nàng, một là lấy lý do phụng mệnh hành sự, hai là đem chứng cứ phạm tội của Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa công bố với dân chúng

Hai mặt tường cao, trở thành phòng ngự tốt nhất để Quân Vô Tà giết chóc.

Mặc dù hoàng đế đã hận không thể đem Quân Vô Tà ăn sống nuốt tươi, nhưng tình huống trước mắt, hẳn lại căn bản không thể làm gì Quân Vô Tà.

Từ sau khi bước lên đế vị, hoàng đế chưa bao giờ thất bại qua như thế, bất luận là gia mẫu Hoàng Hậu, hay là Lân Vương phủ, đều tồn tại trên danh nghĩa cố tình chèn ép hẳn xuống. Quân Vô Tà xuất hiện, lại đem hết thảy này xoay chuyển!

Hoàng đế vắt hết óc muốn tìm kiếm biện pháp giải trừ tình huống hiện tại, hẳn mơ hồ cảm thấy, Quân Vô Tà hôm nay sẽ không dừng tay như vậy.

"Lập tức để người bên kia động thủ, giết Quân Tiên." Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi dặn dò lão thái giám bên cạnh, lão thái giám lập tức rời khỏi đám người.

Chỉ cần Quân Tiên chết, Quân Vô Tà nháo cũng chỉ có thời gian đêm nay!

Một khi bước sang ngày mai, tin Quân Tiên chết truyền ra, Lân Vương phủ liền phải hoàn toàn diệt vong!

Chỉ cần chịu đựng đêm nay, hẳn nhất định phải đem Quân Vô Tà bằm thây vụn đoạn!

Hoàng đế trong lòng tràn đầy sát ý, nhưng mà phần nộ của Quân Vô Tà lại chỉ mới bắt đầu!

Càng ngày càng nhiều quan lớn bị Thụy Lân Quân đưa tới cửa cung, những người này bị trói gô, ở trước cửa cung quỳ thành một hàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Giết người là một môn nghệ thuật (3)

Các đại thần quỳ gối trước cửa cung, ngửa đầu nhìn tường cung điện phía trên hoàng đế, một đám như tinh tảo tinh thần, không ngừng la hét, chắc chắn rằng hoàng đế sẽ cứu bọn họ.

Nhưng khi những đại thần đó nhìn đến thi thể Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa ngã vào bên trong vũng máu, mỗi người đều cảm thấy tuyệt vọng ngập đầu!

Giờ này khắc này bọn họ đều ngậm miệng, ngay cả Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa đều bị Thụy Lân Quân giết, bọn họ còn có cái gì có thể trông cậy vào?

Lần đầu tiên, đám quan lớn này cảm thấy chính mình cách tử vong gần như vậy.

"Quân Vô Tà, người đưa bọn họ bắt tới là muốn làm gì?" Thanh âm của hoàng đế bắt đầu run lên, hẳn vốn tưởng rằng Quân Vô Tà giết Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa, cũng đã là cực hạn, nhưng nhìn đến một đám đại thần quỳ gối trước cửa cung, nháy mắt hẳn dự cảm có điềm xấu.

Đôi mắt hắn đảo qua trên gương mặt tuyệt vọng của những đại thần đó, những người này đều không ngoại lệ, đều là đối đầu với Lân Vương phủ, hoặc nhiều hoặc ít ở trong bóng tối đã từng bôi đen thanh danh của Lân Vương phủ.

Không bỏ sót một, cũng không bắt lầm một.

Đem Thụy Lân Quân vào trong hoàng thành, đại thần có ý đồ cùng Quân gia đối địch, toàn bộ một lưới bắt hết!

Hoàng đế sợ, hắn nhìn mặt Quân Vô Tà cười lạnh, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Cái kẻ điên này, không có gì là nàng làm không được!

"Để cho bọn họ đọc." Quân Vô Tà một tay đem cái túi trên lưng Hắc thú ném xuống trước mặt một đám đại thần, một đồng lớn quyền trục từ túi kia lăn xuống trên mặt đất.

Long Kỳ để Thụy Lân Quân đem phân biệt những quyền trục đó đặt trước mặt từng vị đại thần kia, tự mình triển khai, làm những người đó thấy rõ hết thảy trên mặt viết gì.

Trong lúc nhất thời, đám đại thần mặt xám như tro tàn, cả người run rẩy giống như tờ liễu trong gió.

"Đọc!" Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

Trường kiếm của Long Kỳ trực tiếp để ở trên cổ đại thần phía bên phải nhất, người nọ quả thực muốn khóc, hắn dùng thanh âm run rẩy, theo chữ trên quyền trục kia đã viết nói: "Lưu Phò..... Khai..... Khai Nguyên năm 23, cường..... cường đoạt dân nữ, giết..... giết cả nhà nàng kia....."

Thanh âm kia lấp bấp, lại đem một tông một tông tội ác truyền lại trong tai mỗi một người đứng xem.

Thẳng đến người nọ mở hôi lạnh như nước mưa lăn xuống, mới đưa một quyền trục đầy tội trạng kia đọc xong, trong nháy mắt hắn đọc xong giống như không còn sức lực, cả người nằm liệt trên mặt đất.

"Giết!" Quân Vô Tà nói.

"Oan uổng a! Ta thật sự không có....." đại thần Lưu Phò đang quỳ gối mở miệng kêu thảm, còn chưa chờ hắn nói xong, Thụy Lân Quân đứng phía sau hắn đã một đao chặt bỏ cổ hắn.

Đầu nhiễm huyết lăn lộn trên mặt đất ở trên phiến đá trước cửa cung, tạo thành một đạo vết máu màu đỏ tươi.

Các đại thần thấy hết thảy này, sớm đã bị dọa phá nát lá gan, quyền trục đặt trước mắt bọn họ, viết chính là tội trạng của người nào đó trong bọn họ, mà bọn họ không biết, người khác trong tay cũng có hay không có chứng cứ chính mình vi phạm pháp lệnh.

Từ vong đã bao phủ ở đỉnh đầu mỗi người bọn họ, bọn họ rốt cuộc ý thức được, Quân Vô Tà là thật sự muốn giết bọn họ!

Một khi quyền trục thuộc về bọn họ bị người đọc ra tới, chính là thời điểm bọn họ đầu rơi xuống đất.

"Bệ hạ xin hãy cứu chúng thần!"

"Bệ hạ!"

Tiếng khóc kêu vang, những đại thần đó một đám quỳ gối trên phiến đá lạnh, không ngừng khẩn cầu hoàng đế che chở.

"Quân Vô Tà! Những người này phạm pháp, tự nhiên sẽ có người đi truy tra, người là ai, lại dám xen tay vào!" Mặc Huyền Phi rốt cuộc không còn nhẫn nại, chỉ vào mũi Quân Vô Tà chửi ầm lên.

Quân Vô Tà hơi giương mắt, "Dân nữ là phụng mệnh hành sự."

"Bậy bạ! Người phụng mệnh của ai!"

"Đương kim thiên tử."

"Người nói bậy!" Mặc Huyền Phi hận không thể xé xác Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lại không vội thản nhiên nói: "Những người này đều tham dự vào chuyện mưu hại Nhị hoàng tử, việc này bệ hạ đã giao toàn quyền cho Lân Vương phủ ta xử lý."

Cho nên, nàng chỉ là phụng mệnh giết người mà thôi.

Không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Giết người là một môn nghệ thuật (4)

Mặc Huyền Phi đã gặp qua vô sĩ, lại chưa thấy qua vô sĩ giống như Quân Vô Tà như vậy!

Nàng cư nhiên dám làm ra vu oan giá họa rõ ràng như vậy! Hơn nữa đối tượng vẫn là một đám quan viên quan trọng nhất Thích Quốc!

Nàng rốt cuộc có mấy cái lá gan!

Giờ khắc này, ngay cả Mặc Thiên Uyên vẫn luôn xem kịch vui đều hoài nghi, Quân Vô Tà có phải hay không là hậu duệ của Quân gia, Quân gia cố nhiên là cường đại, nhưng tính tình người Quân gia lại cực kỳ chính trực. Tuyệt đối không làm ra chuyện vô sĩ dễ tiện như Quân Vô Tà loại này, mà làm người càng kính ngạc hơn chính là, Quân Vô Tà ở thời điểm làm những việc này, biểu tình cư nhiên lại nghiêm túc như vậy, căn bản là không nghĩ tới tâm trí ở tuổi này của nàng nên có!

Nhiều chứng cứ phạm tội của quan viên như vậy, nàng rốt cuộc là từ đâu sưu tập đến?

Càng đáng sợ hơn chính là, nàng thế nhưng ngay từ đầu đã đem mấy thứ này mang ở bên người, rõ ràng nàng từ lúc bắt đầu triệu tập Thụy Lân Quân, cũng đã chuẩn bị rất tốt toàn bộ sự tình đêm nay.

Mượn đao giết người!

Thật là hào thâm kế!

Quân Vô Tà tự nhiên là không có năng lực sưu tập mấy thứ này, những chứng cứ phạm tội của các quan viên kia đều là do Quân Tiễn tự mình chuẩn bị, nhưng mấy thứ này Quân Tiễn vẫn luôn đặt ở trong thư phòng, chưa bao giờ dùng qua, cũng không bao giờ nghĩ rằng những thứ này lại được Quân Vô Tà mang ra sử dụng trong trường hợp như thế!

Quân Tiễn biết, những người này làm trò gì hoàng đế tất nhiên đều biết, cho dù hấn vạch trần hành vi phạm tội của bọn họ, hoàng đế cũng sẽ không có bất luận xử phạt gì đối với bọn họ.

Nhưng Quân Vô Tà lại đem toàn bộ chứng cứ phạm tội này ra, nàng muốn không phải là quyền lực của hoàng đế, mà là lấy một cái có danh chính ngôn thuận làm thịt nhóm người này!

Tiếng hô của bá tánh, sẽ trở thành dao mổ có lợi nhất cho nàng.

Quân Vô Tà đem hết thảy này vận dụng một cách hoàn mỹ.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh không thể làm, thì để cho nàng cái tiểu bối này làm đi, nàng không thèm để ý chính lưng mình đeo thêm ít nhiều bêu danh, nàng chỉ nghĩ đến địch nhân muốn diệt trừ Lân Vương phủ, bức hoàng đế giao ra Quân Tiễn!

Một đám đại thần chết trên đao hạ xuống của Thụy Lân Quân, trước cửa cung vết máu đã nhuộm hồng phiến đá nơi đó, huyết hồng một mảnh nhìn thấy ghê người.

Nhưng hết thảy này, còn chưa có kết thúc.

Chỉ cần hoàng đế chưa giao ra Quân Tiễn, nàng liền sẽ đem một đám tay sai của hấn chém, từng tên từng tên một!

So với nhẫn tâm, so với tàn nhẫn, Quân Vô Tà không thua bất luận kẻ nào.

Hoàng đế thân thể đã lung lay sắp đổ, đôi môi tái nhợt cùng mi giác nổi gân xanh làm hấn đỏ gục xuống bên cạnh.

Tôn nghiêm của đế vương, bị Quân Vô Tà không chút khách khí tùy ý giẫm đạp.

Mỗi một phân mỗi một giây, việc Quân Vô Tà làm đều như đang đánh vào hấn mặt!

Nhưng ở dưới uy áp của mười vạn Thụy Lâm Quân, hấn căn bản vô lực phản kháng!

Quân Tiền đối với Thích Quốc trung thành và tận tâm, lại đối lấy sự hăm hại không ngừng của hoàng đế, hiện giờ nhìn thấy Quân Vô Tà khinh thường đối với hoàng quyền, lại làm hoàng đế vô cùng sợ hãi.

Người lương thiện thì bị người khinh, Quân Vô Tà thể vĩnh viễn không làm người lương thiện!

Chẳng sợ sau khi chết sẽ tiến vào địa ngục Tu La, nàng cũng muốn làm cho người chọc tới nàng biết, chọc tới nàng chính là chọc tới ác quỷ đáng sợ nhất trên thế gian này!

Chỉ cần Quân Tiền một khắc chưa xuất hiện, nàng sẽ không ngừng giết chóc.

Cho dù làm cho toàn bộ người hoàng thành chôn cùng, nàng cũng phải tìm bằng được gia gia!

Hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi đối với Quân Vô Tà đầy hận ý, sự tàn nhẫn độc ác của nàng đã biến thành một loại sợ hãi. Bọn họ cực kỳ sợ thiếu nữ này xuống tay vô tình, bọn họ thấy được tuyệt tình cùng ngoan độc trên người Quân Vô Tà mà ở Quân gia chưa từng có bao giờ.

Giờ khắc này, hoàng đế vô cùng hối hận, vì sao mình lại đi trêu chọc Quân gia. Nếu sớm biết rằng đại tiểu thư Quân gia là một người yêu nghiệt như vậy, dù đánh chết hấn, hấn cũng không dám động tâm tư đối với Quân gia!

"Mau! Mau phái người đi ngăn cản những người đó, không thể giết Quân Tiền, nhất định không thể giết, nếu như Quân Tiền chết, cái kẻ điên này nhất định sẽ làm chúng ta mọi người cùng chôn!" Hoàng đế trong giây lát bùng tình, Quân Vô Tà bất kể hậu quả tàn sát sau lưng như vậy đại biểu cho điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Giết người là một môn nghệ thuật (5)

Rốt cuộc Quân Vô Tà là đang tính toán cùng hoàng đế liều mạng, nàng đã làm sự tình đi đến tình trạng như thế này, hoàn toàn không sợ bị tính sổ phía sau, hoàng đế nếu lại đem nàng ra uy hiếp thì đã là quá mức ấu trĩ.

Nàng thật sự có thể hành thích vua!

Hoàng đế mở hôi lạnh chảy xuống, nguyên bản còn cho rằng nếu dễ qua đêm nay, Quân Vô Tà liền sẽ bắt lực trở về, nhưng nhìn tình huống hiện tại, Quân Vô Tà nếu như đêm nay tìm không tìm thấy Quân Tiền, liền lật đổ toàn bộ hoàng cung nàng cũng thật sự làm được!

Tới tình trạng này rồi, cho dù hoàng đế có muôn vàn tính kế, cũng đều thành vô dụng.

Hấn chưa bao giờ gặp qua người làm việc bất kể hậu quả như vậy, Quân Vô Tà này so với bất kể đối thủ nào hấn từng gặp qua đều là tàn nhẫn nhất!

Thái giám tuân lệnh lập tức chạy đến tổ chức nhằm ngăn chặn bị kịch phát sinh, trong khi Mặc Huyền

Phi sau khi nghe hết thấy như thế lại mờ to hai mắt nhìn, khó có thể tin nhìn chính phụ thân mình lùi bước.

Đường đường là thiên tử, thế nhưng bị một thiếu nữ bức tới loại tình trạng này, quả thực là không thể nào tưởng tượng nổi!

"Phụ hoàng, người sao lại có thể....."

"Câm miệng! Người chẳng lẽ còn nhìn không ra sao! Nếu như trước khi mặt trời mọc, Quân Vô Tà còn chưa nhìn thấy Quân Tiền, nàng liền sẽ trực tiếp mang binh chém giết hoàng cung! Đến lúc đó đừng nói người, ngay cả trăm nàng cũng dám giết!" Hoàng đế quần áo cả người đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp, thủ đoạn hung tàn của Quân Vô Tà, lần đầu tiên cho hấn biết sợ hãi.

Mặc Huyền Phi có chút hoảng hốt nhìn hoàng đế, "Sao có thể, nàng sao có thể làm ra sự tình hành thích vua?"

Hoàng đế nhú mày nói: "Người cho rằng nàng hiện tại là đang làm cái gì? Nàng là đang cảnh cáo ta, nàng có thể ở trước công chúng xuống tay giết nhiều đại thần như vậy, nàng cũng đã không có cổ kị gì, nếu không có được kết quả nàng muốn, nàng không ngại cả chết lưới rách. Nếu như giết Quân Tiền, nàng nhất định sẽ mang theo thủ hạ Thụy Lâm Quân tiến vào hoàng cung chém giết!"

Hoàng đế tưởng tượng đến cặp con người lạnh lùng kia của Quân Vô Tà, lập tức cả người phát lạnh.

"Chỉ bằng Ngự lâm quân trong hoàng cung này, có thể so được với mười vạn đại quân của Thụy Lâm Quân? Thụy Lâm Quân chỉ nghe theo mệnh lệnh của người Quân gia, người xem một loạt thủ đoạn này của Quân Vô Tà, rõ ràng làm nhiều sự tình phát nổ như vậy, nhưng những cái đó ở trong mắt bá tánh, nàng đã trở thành anh hùng trừ bạo an dân!"

"Giết người không đáng sợ, đáng sợ chính là, bất luận giết bao nhiêu người, nàng đều sẽ tuyệt đối đứng ở chính diện, người cho rằng bằng bản lĩnh của nàng, kích động Thụy Lâm Quân hành thích vua là sự tình không có khả năng sao? Người đừng thấy nha đầu kia không nói nhiều lời lắm, chính là đầu óc cùng thủ đoạn như vậy, cho dù người rèn luyện thêm mười năm, cũng so không được!" Hoàng đế thiết tình là bị Quân Vô Tà dọa phá nát lá gan.

Một thiếu nữ có tâm kế thiết kế bức vua thoái vị, chỉ cần dùng ngón ngón mấy chữ, liền có thể yêu nghiệt kích động nhân tâm, một cái tay ác quỷ cảm mười vạn Thụy Lâm Quân.....

Hắn đầu cùng nàng như thế nào?

Cái gọi là hoàng quyền, cái gọi là chi lễ quân thần, ở trong mắt Quân Vô Tà chỉ là cái rắm

Nàng muốn giết hoàng đế, không khác gì giết cẩu!

Những thứ hạn chế Quân gia trước kia, ở trong mắt Quân Vô Tà căn bản ngay cả cái rắm cũng không bằng!

Hoàng đế hiện tại thực sự lo lắng, Quân gia cư nhiên sinh ra một cái yêu nghiệt như vậy, ngày sau muốn chạm đến Quân gia cơ hồ là mơ mộng hảo huyền.

Nghĩ đến điều này, hắn liền hận không thể đem Mặc Huyền Phi đang sống sờ sờ bóp chết. Mặc Huyền Phi cùng Quân Vô Tà trước đây tiếp xúc nhiều như vậy, nhưng vì sao không nhìn ra được Quân Vô Tà là một con ác quỷ ẩn nấp!

Sớm biết như thế, thời điểm lúc Quân Vô Tà đối với Mặc Huyền Phi lưu luyến si mê, nên đem nàng trời buộc với hoàng gia!

Chính là hiện tại hết thấy đều đã muộn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Chờ chết đi (1)

Thiên hạ không có hối hận được, hoàng đế biết, Mặc Huyền Phi cũng biết.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể cầu nguyện, người bên kia đừng xuống tay quá nhanh, đủ thời gian để Quân Tiễn còn sống sót, nếu không bọn họ phải chôn cùng Quân Tiễn!

Gió ban đêm thực lạnh, nhưng cũng không lạnh bằng trận huyết tinh tàn sát này, người sắc mùi máu tươi làm dạ dày của rất nhiều người không ngừng quay cuồng, quan viên quan trọng của Thích Quốc, một đêm tại đây, bị chém rớt một phần ba, thi thể bọn họ đã bị vứt bỏ trước hoàng cung.

Cuối cùng sau khi một quan viên cuối cùng không còn chút sinh khí bị chop tới ngã trên mặt đất, Quân Vô Tà giương cánh tay lên, một loạt Thụy Lâm Quân lui về phía sau một bước, lấy vật áo lau đi vết máu trên đao, cương đao một lần nữa vào vỏ, lại nhuộm đầy mạng người.

Quân Vô Tà nhìn hoàng đế, khóe môi hơi giương lên.

Hoàng đế đứng trên đỉnh tường hoàng cung, cực kỳ sợ nàng tươi cười như vậy, hắn căn bản không dám chờ Quân Vô Tà mở miệng, lập tức nói: "Vô Tà, người hôm nay làm rất tốt, vì Thích Quốc diệt trừ nhiều u ác tính như vậy, không hổ là cháu gái Lâm Vương dạy ra, người yên tâm, trăm nhất định sẽ hảo hảo trọng thưởng Lâm Vương!"

Khóe môi của Quân Vô Tà cong một mạt, hai tròng mắt lạnh băng, đao qua hoàng đế mở hời lạnh che kín trên mặt.

Đây là lần đầu tiên hoàng đế chủ động nhắc tới Quân Tiễn, ý tứ bên trong Quân Vô Tà thực minh bạch.

Rất tốt, đây là kết quả nàng muốn!

Hoàng đế rớt cuộc thừa nhận không chịu được uy hiếp của tử vong, lựa chọn đem Quân Tiễn giao ra đây.

Bất quá.....

Quân Vô Tà đẩy mắt hiện lên một tia tuyệt tình, được hoàng đế khen ngợi trước mặt mọi người, cũng không đổi được tạ ơn của Quân Vô Tà, nàng chỉ là mặt lạnh, ngồi ở trên lưng Hắc thú.

Khóe miệng Hoàng đế có chút run rẩy, nội tâm không vui lại chỉ có thể cực lực nhẫn nại, Quân Vô Tà muốn không phải là hứa hẹn trên miệng hắn, mà chính là muốn nhìn thấy bản thân Quân Tiễn!

Hai phương lặng yên giằng co, hoàng đế chỉ có thể âm thầm cầu nguyện người phải đi có thể nhanh chút đem Quân Tiễn bình an trở về.

Giờ khắc này, hắn vô cùng kỳ vọng Quân Tiễn có thể giống như ngày xưa là quân thần trọng tình trọng nghĩa, làm Quân Vô Tà nhanh chóng thu tay lại!

Thời gian một phân một giây trôi qua, trên trán của hoàng đế mở hời lạnh càng ngày càng nhiều.

Một trận dồn dập tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, hoàng đế gấp không chờ nổi xoay người, sắc mặt lại *bá* một tiếng trở nên trắng bệch.

Cuối cùng bị kinh hãi khi thấy thái sắc trên mặt gã thái giám được phải đi ngăn cản bị kịch trở về, hắn cũng không có đem Quân Tiễn mang đến!

"Quân Tiễn đâu? Quân Tiễn người đâu!" Hoàng đế khẩn trương xoay người, một phen liền túm cổ áo thái giám thấp giọng quát.

Thái giám kia chảy nước mắt, "Bệ... Bệ hạ..... thời điểm nô tài đến, nơi đó đã sớm không có Lâm Vương, nô tài tại địa lao chỉ thấy được rất nhiều vết máu....."

Đầu hoàng đế như bị nổ tung.

Vết máu.....

Chẳng lẽ, Quân Tiễn đã bị giết?!

Bao nhiêu năm rồi, hoàng đế vẫn luôn đều ước gì Quân Tiễn chết càng sớm càng tốt. Chính là hiện tại Quân Tiễn chết đi, lại làm hấn cảm giác được sợ hãi chưa bao giờ từng có!

Quân Tiễn đã chết, Quân Vô Tà sẽ bỏ qua hấn sao!

Thân ảnh hoàng đế đột nhiên hốt hoảng một cái, hấn cũng không dám hướng tới bên ngoài cửa cung nhìn lại, hấn mở to hai mắt nhìn, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống.

Quân Vô Tà nhất định sẽ tiến vào hủy diệt hoàng cung! Nàng nhất định sẽ làm bọn họ mọi người đều chôn cùng Quân Tiễn!

"Bệ hạ." Thỉnh linh, Quân Vô Tà thanh âm thân nhiên vang lên, mang theo tiếng nói lạnh lẽo lại giống một đạo sấm sét bổ vào trên người hoàng đế, làm hấn cả người chấn động.

"Sao..... Làm sao vậy?" Hoàng đế cố gắng trấn định quay đầu, hấn tuyệt đối không thể để Quân Vô Tà biết, Quân Tiễn đã bị hấn an bài người giết!

Quân Vô Tà hai mắt quạnh quẽ, hai thanh băng nhận đao qua trên người hoàng đế.

Thỉnh linh, đồng tử nàng chột co rụt lại, sát ý tận trời khuếch tán ở đáy mắt của nàng.

Hấn cũng dám!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chờ chết đi (2)

"Long Kỳ!" Quân Vô Tà ánh mắt trở nên lạnh lẽo mà điên cuồng, thanh âm lãnh làm người phát run.

"Có thuộc hạ!"

"Cuồng đạo đã lên vào hoàng cung, dẫn dắt Thụy Lâm Quân cùng ta vào cung cứu giá!" Quân Vô Tà đôi mắt hơi nheo lại, biểu tình của hoàng đế làm nàng ý thức được tao ngộ của Quân Tiễn.

Nàng muốn làm cho cả hoàng thành, đều chôn cùng gia gia nàng!

"Lệnh cho Thụy Lâm Quân canh giữ bên ngoài phủ các tội thần lập tức động thủ! Nhỏ cỏ tận gốc!" Quân Vô Tà liên tiếp hạ hai cái mệnh lệnh, đều làm hoàng đế trên tường cung kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Xong rồi! Hết thấy đều xong rồi!

"Vâng!" Long Kỳ lập tức theo tiếng!

Ngăn ngừa hai câu lời nói, Quân Vô Tà liền lấy đi tánh mạng cả nhà những đại thần đó, mà nàng hiện giờ đã ý bảo Hắc thú hướng trước đại môn hoàng cung tiến tới!

Giết sạch bọn họ!

Một tên cũng không lưu!

Thụy Lâm Quân đi theo phía sau Quân Vô Tà, đi bước một tới gần cửa cung, Ngự Lâm Quân canh giữ trước cửa đã khẩn trương sắp hít thở không thông, bọn họ khoảng cách gần nhất với Quân Vô Tà, bọn họ có thể ở trên người Quân Vô Tà cảm nhận được sát ý di thiên!

Hành thích vua!

Quân Vô Tà thật sự muốn hành thích vua!

"Quân Vô Tà! Người không cần xứng bậy! Người là Quân gia đệ tử!" Hoàng đế kinh hoàng thất thố thét to.

"Đúng vậy, ta là Quân gia đệ tử." Quân Vô Tà khéo môi hơi gọi lên, dung nhan tuyệt mỹ say lòng người, lại như là ác quỷ câu đi tánh mạng.

Nàng từ địa ngục Tu La bò ra tới, liền muốn đem những người này cùng nhau tùm xuống địa ngục!

Gia gia, Vô Tà này liền báo thù cho người!

"Ngăn bọn họ lại!" Hoàng đế sợ hãi rống lên.

Ngự Lâm Quân chỉ có thể cúi đầu trước Thụy Lâm Quân, giao thủ ngắn ngủi, lại làm đội ngũ hai bên bị thương chênh lệch hiển lộ càng thêm rõ ràng. Trong nháy mắt, Ngự Lâm Quân thương vong vô số, bọn họ căn bản không kịp đánh trả, đã bị Thụy Lâm Quân chém chết!

Bá tánh bên cạnh đứng xem mắt đều choáng váng, bọn họ không biết, đến tốt cùng đã xảy ra sự tình gì.

Nhưng phía trước cách làm của Quân Vô Tà là trừ hại vì dân, cùng với địa vị cao lớn của Quân gia trong cảm nhận dân chúng, làm các bá tánh theo bản năng tin lời Quân Vô Tà nói.

Nhất định là những kẻ ám sát đang ẩn nấp trong hoàng cung, Quân gia đại tiểu thụ, là vì họ giá mới xông vào!

Trong trận loạn đá, quân lính Ngự Lâm Quân tan rã, Thụy Lâm Quân một đường thuận lợi tiến vào, giết đến trước cửa hoàng cung, cửa cung đóng chặt bị bọn họ không ngừng va chạm, đứng trên tường cung điện mọi người cơ hồ có thể rõ ràng cảm giác được dưới chân mặt đất rộng lớn đang không ngừng run rẩy.

"Tại sao lại như vậy..... Tại sao lại như vậy....." Hoàng đế hốt hoảng lui ra phía sau một bước, được Mặc Huyền Phi đỡ lấy thân hình.

Hắn sống trong nhung lụa mấy chục năm qua, trong khoảnh khắc phảng phất già hơn mười tuổi!

Xong rồi, thật sự xong rồi!

Ầm một tiếng vang lớn, đại môn hoàng cung bị Thụy Lâm Quân va chạm mở ra, đáy mắt Quân Vô Tà sát ý đã kéo lên tới cực điểm rồi, nàng cười cự thú màu đen, hướng tới trong hoàng cung tiến đến, nàng triển khai bảo thủ điên cuồng!

"Vô Tà." Một cái thanh âm quen thuộc đến cực điểm, đột nhiên vang lên, trên mặt chi khí giết chóc của Quân Vô Tà chợt tiêu tán, nàng kinh ngạc quay đầu.

Ở bên trong đám người, một thân ảnh chậm rãi đi tới, khuôn mặt từ ái cùng uy nghiêm kia, là quen thuộc như vậy.

Quân Vô Tà trong phút chốc hốc mắt đỏ một vòng, nàng há miệng thở dốc, nhẹ giọng kêu:

"Gia gia....."

Quân Tiễn từ ái nhìn chính cháu gái của mình, hắn từ trong đám người hướng Quân Vô Tà đi đến.

Quân Tiễn xuất hiện, Thụy Lâm Quân đều tự động nhường ra một con đường, bọn họ cung kính cúi đầu, giống như Quân Tiễn là vị thủ lĩnh tối cao.

Ở bên người Quân Tiễn, một mặt thân ảnh thon dài lặng yên, trên khuôn mặt tuấn mỹ mà yêu dị kia treo ý cười tà tử, cặp con ngươi ngấp ngừng nhìn Quân Vô Tà tiết lộ cảm xúc.

Tiểu gia hóa của hắn, sắp khóc đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chờ chết đi (3)

"Nha đầu ngốc." Quân Tiễn ở trước mắt bao người đi đến bên người Quân Vô Tà, đau lòng lại vui mừng nhìn Quân Vô Tà cả người tím máu, giờ tay xoa xoa đầu nàng.

"Gia gia không có việc gì."

Quân Vô Tà chớp đôi mắt một chút, cảm thấy nơi hốc mắt ẩm áp như muốn rơi xuống, nàng lập tức cúi đầu xuống dưới, đem *nóng bỏng*(*nước mắt*) sắp trào ra nhịn trở về.

Quân Tiễn vỗ vỗ bà vai Quân Vô Tà, ngẩng đầu nhìn sắc mặt hoàng đế trên tường cung điện bị dọa trắng bệch, "Bệ hạ xin yên tâm, trong cung thích khách đã bị thanh trừ, bệ hạ nhất định bình yên."

Quân Tiễn xuất hiện chẳng những làm Quân Vô Tà chấn động, cũng làm hoàng đế trợn mắt há hốc mồm.

Quân Tiễn không phải đã chết sao?

"Nga, nga..... Ái khanh vất vả, hôm nay Lâm Vương phủ đã lập đại công, trăm tất nhiên là sẽ không quên! Người tới, lập tức truyền ý chỉ của trẫm, thưởng Lâm Vương gấm vóc bạch thất, hoàng kim vạn lượng, lại đối với Thụy Lâm Quân hôm nay họ giá có công ban cho lời khen ngợi." Mặc kệ thế nào, chỉ cần Quân Tiễn không chết liền tốt!

Trời mới biết, Quân Vô Tà vừa rồi đã tính toán sẽ hành thích vua!

Nếu không có Quân Tiễn xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ hoàng đế đã đầu mình hai nơi!

Hoàng đế chưa bao giờ giống như hôm nay vậy, vô cùng cảm thấy may mắn vì Quân Tiễn còn sống!

Quân Tiễn không mở miệng, Quân Vô Tà cũng đã điều chỉnh cảm xúc, nàng ngửa đầu, nhìn hoàng đế nói: "Bệ hạ, việc hôm nay đều không phải là công lao của Lâm Vương phủ ta."

"....." Hoàng đế vừa nhìn thấy Quân Vô Tà liền cảm thấy hai chân nhũn ra, nơi nào còn dám mở miệng.

"Hôm nay việc của những tội thần đó, đều là Thái Tử điện hạ một tay trừ bị, điện hạ mấy năm nay cố ý che dấu thông tuệ của mình, lấy thái độ tầm thường xuất hiện trước người, vì chính là muốn để những người này không có phòng bị, có thể tìm được chứng cứ phạm tội không che bọn họ! Hôm nay đám loạn thần tặc tử đó, sỡ dĩ có thể bị đền tội, hoàn toàn dựa vào Thái Tử điện hạ cơ trí hơn người, Thái Tử điện hạ vì Thích Quốc, không tiếc tự hủy đi hình tượng, không tiếc bị thế nhân hiểu lầm, vì chính là muốn làm Thích Quốc ta càng thêm phú cường phồn vinh!"

Quân Vô Tà một hơi đem tảng bốc Mặc Thiên Uyên lên tận trời, đừng nói là hoàng đế, ngay cả bản thân Mặc Thiên Uyên, đều mờ to hai mắt mà nhìn, hoàn toàn không biết Quân Vô Tà rốt cuộc đang có chủ ý gì.

Hôm nay giết chóc tàn bạo biến thành vinh dự, nàng thế nhưng qua tay liền đưa cho Mặc Thiên Uyên!

"Thỉnh bệ hạ đem tường thưởng ban cho Thái tử, nếu không Lâm Vương phủ ta phải chịu hổ thẹn." Quân Vô Tà hoàn toàn mặc kệ người khác có hay không hiểu được cách làm của nàng, thẳng nói.

Hoàng đế có chút mơ hồ, nhưng để thoát khỏi Quân Vô Tà phát rồ giết chóc đêm nay, hắn chỉ có thể cứng đờ gật gật đầu, một bộ dáng nỗ lực già bộ từ ái, nhìn Mặc Thiên Uyên.

"Thiên Uyên, mấy năm nay vất vả người."

Mặc Thiên Uyên hoảng hốt lấy lại tinh thần, hắn giống như ý thức được cái gì, lại không xác định, "Nhi thần thân là Thái tử, việc này vốn là bổn phận mà nhi thần nên làm."

"Sự tình hôm nay ngươi làm rất tốt, trăm sẽ tự khen ngợi ngươi." Hoàng đế khoe môi run rẩy nói.

Nhìn hoàng đế cùng Mặc Thiên Uyên tôn sùng có qua có lại, Mặc Huyền Phi một bên càng thêm cảm hận hân.

Cách làm của Quân Vô Tà vừa rồi, rõ ràng là vì Mặc Thiên Uyên một lần nữa xây dựng uy vọng trong dân gian. Sự tình hôm nay một khi truyền ra ngoài, những hoàng đường về Mặc Thiên Uyên mấy năm trước lập tức sẽ bị mọi người quên đi. Mọi người vĩnh viễn đều chỉ biết hân là một Thái tử tốt, vì quốc gia, không tiếc hy sinh chính mình! Còn ai sẽ nhắc đến sự cuồng vọng cùng vô lễ của hân lúc trước?

Một chiêu này của Quân Vô Tà, đúng thật là nhanh! Tàn nhẫn! Chuẩn!

Hoàn toàn vượt qua dự kiến của mọi người!

Một chiêu liền đem hình tượng bi thảm của Mặc Thiên Uyên mấy năm qua, xoay chuyển hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Đây chỉ là mới bắt đầu (1)

"Phụ hoàng quá khen." Mặc Thiên Uyên nho nhã lễ độ mở miệng.

"Hôm nay bất luận là Thái tử hay là Lân Vương phủ, đều có công, trăm tự sẽ có tưởng thưởng thích đáng, hôm nay không còn sớm, Lân Vương cũng đã mệt mỏi, thỉnh trở về nghỉ sớm chút. Thích Quốc cũng không thể không có người." Hoàng đế về mặt cười hòa ái, nội tâm cũng đã phun ra một chậu máu, tối nay bị Quân Vô Tà bày một đạo lớn như vậy, thật là nghẹn khuất chưa từng có bao giờ.

Hân hiện tại chỉ nghĩ sớm một chút đem yêu nghiệt này nhanh chóng đuổi về Lân Vương phủ, ngàn vạn đừng lại xảy ra chuyện gì nữa.

Quân Tiễn không vội đáp lại, mà là nhìn Quân Vô Tà, nói rõ là sẽ không thu lại quyền lực đã giao trong tay Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà trong mắt tràn đầy giết chóc, ở một khắc kia khi Quân Tiễn xuất hiện cũng đã bình tĩnh trở lại, trên mặt lạnh như băng sương không có một tia ý cười, nàng chậm rãi mở miệng nói "Đa tạ bệ hạ, chỉ là những tên cuồng đạo đó chưa hoàn toàn bị thanh trừ, dân nữ muốn thỉnh Thái Tử điện hạ cùng đến Lân Vương phủ thương lượng một chút, nhìn xem còn có con cá nào lọt lưới."

Hoàng đế trong lòng giật mình, *còn có cá lọt lưới!!*

Quân Vô Tà đêm nay đã đại khai sát giới, hiện giờ Quân Tiễn cũng đã trở lại, nàng còn không dừng tay!

Nàng rốt cuộc muốn giết bao nhiêu người mới thỏa mãn!

Hoàng đế bị kinh hách cả đêm nơi nào còn dám phản kháng, chỉ có thể mang khuôn mặt tươi cười, "Vui tươi hơn hơ" gật đầu đáp ứng.

Mặc Thiên Uyên từ trong cung đi ra, đi tới bên người Quân Vô Tà, đêm nay phát sinh hết thảy, không chỉ làm hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi trong lòng run sợ, ngay cả hân cái mình hữu này, đều bị thủ đoạn hung tàn của Quân Vô Tà làm chấn kinh.

"Như vậy, ta liền cáo từ trước, bệ hạ hôm nay bị không ít kinh hách, cũng thỉnh sớm chút nghỉ ngơi." Quân Vô Tà dứt lời, xoay người rời đi, biểu tình bình tĩnh phẳng phát chuyện gì cũng đều chưa từng phát sinh.

Quân Vô Tà quyết định, ra kèm hiệu khiến Thụy Lân Quân lui binh, Thụy Lân Quân tập trung theo nàng rời khỏi hoàng cung, hai bên đường phố bá tánh đều đối với bọn họ tràn ngập khen ngợi cùng tôn kính.

Trên tường cung điện, hoàng đế nhìn theo Thụy Lân Quân rời đi, rốt cuộc không áp được nội tâm buồn bực, một búng máu phun trên mặt đất, bốn phía cung nhân vội vàng đem đỡ hân quay về tâm cung.

Chiến thắng trở về, Quân Vô Tà cười Hắc thú, song hành cùng Quân Tiễn cười trên tuần mã, Quân Vô Dược lại một lần nữa biến mất trong đám người, Quân Vô Tà tìm hồi lâu cũng không thể tìm được hân.

"Gia gia, vẫn bình thường chứ?" Quân Vô Tà nhìn như bình tĩnh dò hỏi.

"Thân thể già rồi, nếu trong khoảng thời gian này không có tay người điều trị, chỉ sợ xương cốt của lão già này cũng không chịu được đến bây giờ." Quân Tiễn mới vừa rồi nét mặt còn toả sáng, sau khi rời khỏi tầm mắt của người khác, không khỏi lộ ra một ít mệt mỏi.

Ánh mắt của Quân Vô Tà trở nên càng thêm âm trầm.

"Long Kỳ!"

"Có thuộc hạ!" Trải qua đêm nay, Long Kỳ đối với Quân Vô Tà đã bội phục *ngũ thế đầu địa (ý là thể hiện lòng tôn kính nhất)*, người khác có lẽ không biết, nhưng do vẫn luôn ngốc tại bên người Quân Khanh, hân lại rất rõ ràng hôm nay phát sinh hết thảy đến tận cùng là chuyện như thế nào.

"Truyền lệnh của ta, trước khi những kẻ ám sát hoàn toàn bị thanh trừ, Thụy Lân Quân cần thiết đóng tại hoàng thành, không được thả ra bất luận một người nào rời đi, cho dù là hoàng thân quốc thích cũng giống nhau! Phàm là có người muốn chống đối lao ra khỏi thành, lập tức làm thịt cho ta." Quân Vô Tà hí nửa mắt, hạ lệnh phong kín cả tòa hoàng thành.

Lời Quân Vô Tà nói ra làm Quân Tiễn cùng Mặc Thiên Uyên một bên kinh hãi, bọn họ mơ hồ đoán được ý niệm của Quân Vô Tà, lại sợ suy đoán kia quá mức kinh người, nên không dám nói ra miệng.

Sự tình hôm nay vẫn chưa kết thúc, Quân Vô Tà trả thù, đây chỉ là mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đây chỉ là mới bắt đầu (2)

Trở lại Lân Vương phủ, Quân Tiễn kiên cường chống đỡ thân thể rớt cuộc suy sụp xuống. Long Kỳ lập tức tiến lên nâng hắn đưa về phòng. Quân Khanh nghênh đón ở cửa vội vàng đi theo.

"Phúc bá, đem hòm thuốc của ta mang tới." Sắc mặt của Quân Vô Tà rất khó xem, Quân Tiễn hiện giờ tuy rằng thoát nhìn cũng không việc gì, nhưng nàng rất rõ ràng, sau khi được nâng điều dưỡng, thân thể Quân Tiễn mặc dù không thể cùng so sánh với người trẻ tuổi 20 xuất đầu, nhưng cũng thập phần cường tráng, hiện giờ vừa mới vào phủ đã chịu đựng không nổi, hẳn chắc chắn bị trọng thương rất nặng!

"Vô Tà....." Mặc Thiên Uyên trong lòng rất có nhiều nghi vấn, mấy vấn đề này chỉ có Quân Vô Tà mới có thể giải đáp.

Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Không muốn chết, liền đi theo ta, lại vô nghĩa, ta liền tự mình động thủ."

"....." Mặc Thiên Uyên trong lòng rung mình.

Quân Vô Tà bước nhanh hướng phòng Quân Tiễn đi đến, trong thời gian ngắn nhất kiểm tra thân thể Quân Tiễn, chính là một khi kiểm tra, lại làm đôi mắt nàng bắn ra đầy lửa.

"Là độc." Thanh âm của Quân Vô Tà nghe như bình tĩnh, nhưng người khác nghe vào trong tai, lại giống như lọt vào hầm băng.

"Không có việc gì, đừng lo lắng như vậy, ta đây không phải vẫn êm đẹp trở lại hay sao?" Quân Tiễn mới một bất kham ngồi dựa ở trên giường, bất chấp trên người đau nhức, cố gắng chống khuôn mặt tươi cười trấn an Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không mở miệng, Phúc bá đã đem đồ vật nàng muốn đưa tới, nàng lập tức lấy ra ngân châm, quyết đoán ghim kim trên mấy cái huyết vị ở trên người Quân Tiễn. Máu màu đen theo ngân châm không ngừng chảy xuống theo ngân châm nhỏ giọt trên giường, sắc mặt Quân Tiễn trở nên càng ngày càng tái nhợt, đôi môi hơi chuyển dần sang màu tím lam người kinh tâm.

"Phụ thân hắn....." Quân Khanh lo lắng mở miệng.

"Không có việc gì." Quân Vô Tà cúi đầu, đôi tay không ngừng bận rộn.

Chỉ cần nàng còn sống, liền tính Diêm La Vương, cũng đừng nghĩ đem gia gia nàng mang đi.

Máu đen dần dần bài xuất, sắc tím trên môi Quân Tiễn rút đi, tuy rằng còn có chút tái nhợt, nhưng không dọa người như trước nữa.

Quân Vô Tà lập tức lấy ra mấy viên đan dược, cho Quân Tiễn ăn vào.

Rất nhanh, huyết sắc trên mặt Quân Tiễn liền khôi phục một chút, nhũn nhặn mây cũng đã giãn ra, tinh thần dần dần khôi phục.

Hắn có chút mới mẻ như cũ, ngồi dựa ở trên giường.

Nhìn thấy Quân Tiễn khôi phục chút tinh thần, Quân Khanh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn nói: "Phụ thân, chuyện đêm nay rốt cuộc là như thế nào? Lấy thân thù của người cùng những người người mang đi đó, bên trong hoàng thành hẳn là sẽ không có vài người mới là đối thủ của người."

Quân Tiễn vừa mới giãn mây ra, lại một lần nữa nhũn lại, đáy mắt tràn ngập phần nộ, "Lâm Nhạc Dương là bị người hạ độc! Khi ta tìm được hắn, thần trí của hắn đã có chút không rõ ràng, hẳn vẫn luôn nhắc mãi vì sao phải hại cả nhà hắn, vì cái gì không buông tha hắn. Hắn ngay từ đầu không có nhận ra ta, cùng bọn thị vệ động thủ, ta không dám đã thương hắn, chỉ có thể để người chế phục hắn. Cũng may Vô Tà ngày thường đều làm ta mang chút đan dược tùy thân, ta cho Lâm Nhạc Dương dùng một viên hắn mới khôi phục lại chút thần trí."

Nhìn ân nhân ngày xưa, trong tình cảnh điên điên khùng khùng, Quân Tiễn cảm thấy rất chua xót.

"Sau khi Lâm Nhạc Dương khôi phục thần trí, liền lập tức hướng ta hét lớn, để ta nhanh chân dẫn người rời đi, hắn nói có người muốn lợi dụng hắn để hại ta, cả nhà hắn già trẻ, đều là bị thiết kế mà chết." Quân Tiễn nắm chặt nắm tay, ân nhân của nhi tử, lại vì hắn mà chết, cả nhà già trẻ, không ai sống sót, cái này hẳn làm sao mà chịu được.

"Nhưng khi hắn vừa mới nói xong, lại đột nhiên một lần nữa lâm vào điên cuồng, thân thể nhanh chóng bành trướng, cả người ầm ầm nổ tung, sau khi nổ mạnh, chúng ta cũng không biết là vì sao lại như vậy, chỉ cảm thấy cả người vô lực, từ trên ngựa ngã xuống....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Đây chỉ là mới bắt đầu (3)

Sau khi Quân Tiễn bọn họ ngã ngựa xuống, rất nhanh liền có một đám hắc y nhân vọt vào, người Quân Tiễn mang đi, toàn bộ trúng chiêu cả người vô lực, căn bản vô pháp phản kháng. Những tên hắc y nhân đó giết chết toàn bộ bọn họ, chỉ để lại Quân Tiễn. Quân Tiễn cho rằng thân thể mình đã trải qua Quân Vô Tà điều trị, so với những binh lính kia tốt hơn rất nhiều, còn có chút năng lực phản kháng, nhưng *hai đám khó để từ tay(*)*, hẳn cuối cùng quả là không địch lại bọn chúng, bị đám kia hắc y nhân đã thương mang về hoàng thành.

(*)双拳难第四手: hai đấm khó đệ tứ tay/Song quyền nan địch tứ thủ: nghĩa là "hai đấm khó địch lại bốn tay", một người không đánh lại nhiều người. Chỉ yếu không địch lại mạnh, ít không đánh lại đông.

Những binh lính đó đều là thân thù rất tốt trong Thụy Lâm Quân, rất nhiều người là do Quân Tiền tự mình mang tới, thân như người nhà, nhìn chính binh lính của mình bị hắc y nhân tàn sát, lòng Quân Tiền đau như nhô máu.

Hắn bị đưa tới một gian địa lao, nếu không có Quân Vô Dục đúng lúc đuổi tới, chỉ sợ không còn có cơ hội nhìn thấy nhi tử cùng cháu gái của mình.

Quân Tiền bình đạm nói, nhưng hết thảy kia đều là máu chảy đầm đìa.....

Làm người nghe lo lắng không thôi.

Mặc Thiên Uyên thân là người hoàng tộc cũng chỉ có thể cúi đầu, không dám hé răng, hắn bắt quá rất rõ ràng, đó là việc người nào đó đã làm.

Sắc mặt Quân Khanh đã khó coi tới cực điểm rồi, giờ đây, hoàng đế vì muốn diệt trừ Quân gia, không tiếc lấy Lâm Nhạc Dương làm mồi nhử, chính là đoán chắc Quân gia bọn họ sẽ không trơ mắt nhìn ân nhân không rõ ràng mà chết. Thâm kịch của Lâm gia, đều là bị bọn họ làm liên lụy.

"Là Quân gia liên lụy đến bọn họ a." Quân Tiền nhắm hai mắt lại trong đau đớn. Cả đời ngựa chiến, hắn sớm đã xem thường sinh tử, lại không nghĩ rằng, một lòng nguyện trung thành vậy mà để vương cư nhiên nhẫn tâm như vậy.

Đau lòng, lớn hơn đau thân.

"Thân thể của Gia gia, điều trị mấy ngày sẽ tốt." Quân Vô Tà sau khi lẳng lặng nghe Quân Tiền nói xong, đem đồ vật thu dọn.

Từ sau khi rời khỏi hoàng thành, nàng liền có vẻ bình tĩnh dị thường.

Loại bình tĩnh này, làm Mặc Thiên Uyên đã tận mắt chứng kiến sự tàn nhẫn của nàng cảm thấy bất an dị thường.

"Hôm nay gia gia cùng tiểu thúc đều mệt mỏi, sớm chút nghỉ ngơi." Quân Vô Tà đứng dậy.

"Vô Tà, ngươi chờ một chút." Quân Tiền lại ngồi dậy, hắn nhìn về phía Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên hiểu ý, người Quân gia sợ là có gì đó khó nói ra, nhưng khi hắn vừa muốn rời đi, Quân Vô Tà lại lên tiếng nói: "Ngươi lưu lại."

Mặc Thiên Uyên hơi sững sốt, chỉ có thể thành thành thật thật ngồi trở lại ghế trên.

"Gia gia, ta biết ngươi muốn nói gì. Ta hôm nay không phải là lỗ mãng, mà là ta đã quyết định những kẻ có tâm muốn hại người Quân gia ta, không thể sống thêm trên đời này nữa. Ta biết ngươi nhất định sẽ khuyên ta, nhưng, thỉnh tha thứ cháu gái bất hiếu, chuyện này, cháu gái là tuyệt đối sẽ không thay đổi." Quân Vô Tà vén lên làn váy, quý gối cạnh mép giường Quân Tiền, ánh mắt kiên định không đổi.

Nàng biết Quân Tiền xuất thân hàn vi (nghèo và không có địa vị), được tiên đế coi trọng, mới có thể có cơ hội rong ruổi sa trường, lập hạ chiến công. Quân Tiền một lần nữa dung nhẫn đối với đương kim thánh thượng, chính là bởi vì muốn báo đáp ân tình của tiên đế.

Nhưng, Quân Tiền có thể nhẫn, nàng không thể!

Quân Tiền khiếp sợ nhìn Quân Vô Tà quý gối ở mép giường mình, bất chấp thân thể mệt mỏi, một tay đem Quân Vô Tà kéo lên.

"Ngươi làm gì vậy!"

"Gia gia, tâm ý ta đã quyết." Quân Vô Tà dù cho bị Quân Tiền kéo thân mình lên, tâm ý lại không có bất luận chuyển biến gì.

"Ngươi đứa nhỏ này..... Rốt cuộc là giống tính tình của ai đây." Quân Tiền bắt đầu dĩ thời dài.

"Ta muốn khuyên ngươi, chính là lo lắng ngươi sẽ gặp nguy hiểm. Sự tình nếu động đến hoàng quyền, sẽ mang đến cho chính mình họa sát thân. Nếu như tâm ý ngươi đã quyết, gia gia nếu như còn sống cũng sẽ bảo đảm an toàn cho ngươi. Gia gia biết, ngươi tạo ra nhiều sát nghiệt như vậy, vì chính là muốn đảm bảo Quân gia ta không cần phải lo lắng. Ta đã già xương cốt cho dù không còn dùng được, cũng sẽ không để ngươi đứa nhỏ này gánh vác áp lực lớn như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Đây chỉ là mới bắt đầu (4)

Một mảnh lòng son dạ sắt đối lấy chính là tai ương ngập đầu, Quân Tiền cho dù là ngu trung, cũng đã tỉnh ngộ.

Hoàng đế đã không dung Quân gia bọn họ, hôm nay nếu không có Quân Vô Tà quả quyết ra tay, chặt đứt đường lui của hoàng đế, chỉ sợ Lâm Vương phủ đã gặp tai ương.

Thấy Quân Tiền tiếp nhận ý nghĩ của mình rồi, Quân Vô Tà rốt cuộc thờ dài một hơi nhẹ nhõm. Nàng không sợ người trong thiên hạ thóa mạ, không sợ thế nhân nhục diệt, nàng chỉ sợ, gia gia nàng, tiểu thúc nàng, hặn nàng.

"Thỉnh gia gia yên tâm, ta đã làm tốt chuẩn bị, ta sẽ không để Quân gia gặp nạn."

"Ta đều đã nghe tiểu thúc ngươi nói, kéo ra Lăng Vân Vang, ngươi đứa nhỏ này là gan thật đúng là rất lợi hại. Hết thảy mọi việc đêm nay ngươi làm ta đều đã biết, ta thực vui mừng khi thấy ngươi có thể đem mọi chuyện xử lý chu toàn như thế. Bắt quá sau này ngươi có tính toán gì đó, cần phải nói cho ta biết, không được giấu ta." Quân Tiền ra vẻ uy nghiêm, nhưng đáy mắt vẫn tràn ngập từ ái.

"Vâng." Quân Vô Tà gật đầu.

"Cháu gái chuẩn bị bắt hoàng đế thoái vị, để Thái tử đăng cơ."

Quân Vô Tà ngăn ngắn một câu, đem tất cả người một phòng đều hoảng sợ!

Bức vua thoái vị!

Nàng thế nhưng còn tính toán bức vua thoái vị!

Quân Khanh bị chất nữ dọa, cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Tối nay mọi việc ta làm, một là vì muốn bức hoàng đế đem gia gia giao ra, hai là vì muốn mượn cơ hội diệt trừ bè phái của hoàng đế, ba còn lại là vì muốn tạo thanh thế!"

Nghĩ cách để cứu Quân Tiễn, là mục đích chính yếu của Quân Vô Tà, mà hai cái sau, lại là nàng vì muốn phá hủy hoàng quyền mà chuẩn bị.

Tối nay tàn sát, là muốn giết sạch quan văn võ tướng đối địch cùng Lâm Vương phủ, những người đó phần lớn đều là trợ thủ đắc lực nhất giúp đỡ hoàng đế. Chỉ cần diệt trừ bọn họ, hoàng đế muốn ở trong triều làm ra chuyện gì, sẽ trở nên khó khăn rất nhiều.

Dưới bằng chứng đưa ra, tru sát loạn thần, sẽ giúp uy danh của Lâm Vương phủ đẩy lên vị trí tối cao!

"Người đã sớm có quyết định như vậy phải không? Người cuối cùng đem hết thảy công lao đẩy cho điện hạ, vì chính là muốn đạt mục đích của người?" Quân Tiễn lập tức liền mình bạch ý đồ của Quân Vô Tà. Cánh chim của hoàng đế đã bị chém xuống một nửa, nhân thời cơ này Quân Vô Tà lại đẩy uy danh của Mặc Thiên Uyên dâng lên trong lòng bá tánh.

Hết thảy, đều là cơ sở để thay đổi hoàng quyền!

"Vâng." Quân Vô Tà không chút nào che lấp ý đồ của mình.

Nếu hoàng đế hiện tại không dung Quân gia bọn họ, nàng sẽ khiến cho cái Thích Quốc này đổi người mới tới làm hoàng đế!

"Điện hạ muốn danh chính ngôn thuận bước lên để vị, danh vọng ở trong lòng bá tánh rất quan trọng." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên vẫn luôn ngồi ở một bên không hề rằng nhưng trong lòng nhảy dựng. Lúc trước thời điểm khi Quân Vô Tà giết Ngụy Đan Hoa, hẳn cũng mơ hồ cảm thấy, Quân Vô Tà sẽ chính thức thông cáo cùng hắn lên mình.

Nếu hoàng đế không xuống tay đối với Quân gia, Quân Vô Tà có lẽ sẽ không động thủ nhanh như vậy.

Là tâm hoàng đế muốn diệt Quân gia, bức ra giết chóc ở Quân Vô Tà!

"Như vậy sau khi người đề Thụy Lâm Quân phong tòa hoàng thành, chính là vì muốn nhanh chóng bức hoàng đế thoái vị?" Quân Tiễn càng nghe càng cảm thấy tâm tư cháu gái mình thâm sâu kinh người. Nàng lại có thể dưới con thịnh nộ, vẫn an bài thỏa đáng hết thảy, *tích thủy bất lậu*(*), tâm trí này chỉ sợ ngay cả hắn đều thua kém.

(*) 滴水不漏: Tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt. (make sure that not a single drop of water can leak out)

"Vâng, khi ta triệu tập Thụy Lâm Quân, cũng đã chuẩn bị tốt hết thảy. Nếu như hoàng đế không giao ra gia gia, ta liền trực tiếp mang binh tiến sát hoàng thành, nếu như hắn thả gia gia, ta liền sẽ phong tòa hoàng thành, buộc hắn thoái vị. Chỉ cần Thụy Lâm Quân trong tay khống chế hoàng thành, hoàng đế sẽ không thể cầu viện đội quân đóng bên ngoài biên cương. Chỉ cần để Mặc Thiên Uyên ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Quân gia ta liền không cần bận khoăn." Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, đáy mắt lập loè hàn quang sắc bén.

Công bố chứng cứ phạm tội, tru sát đại thần, phong tòa hoàng thành, Quân Vô Tà trước khi xuất phát, cũng đã tính hết sự phát triển của cả quá trình.

Bất luận thả người hay không thả, hoàng đế đều phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Đây chỉ là mới bắt đầu (5)

Quân Tiễn hít hà một hơi, hắn tất nhiên đoán được kế hoạch của Quân Vô Tà, lại không nghĩ đến nàng còn có thể an bài ổn thỏa như thế, tàn nhẫn như thế.

Nàng mới bao nhiêu tuổi?

Mặc dù Quân Vô Tà thân là cháu gái Quân Tiễn, hẳn cũng cảm thấy thật là kinh hãi.

Tiểu nha đầu ngày xưa cơ hồ không hề ra khỏi cửa, làm việc so với nam tử cư nhiên còn muốn quyết đoán tàn nhẫn tuyệt tình hơn, nội tâm của nàng rốt cuộc có bao nhiêu cường đại?

Bản thân Quân Vô Tà không tự đi giết người, nhưng nàng sở hữu mệnh lệnh, cũng đã làm hoàng thành nhiễm máu.

Không chỉ có Quân Tiễn, ngay cả Quân Khanh cùng Mặc Thiên Uyên đều bị an bài của Quân Vô Tà làm cho chấn kinh.

Mặc Thiên Uyên vô cùng khiếp sợ nhìn Quân Vô Tà, trong lòng cảm thấy vạn phần may mắn.

May mắn hắn cùng Quân Vô Tà sớm đã kết thành liên minh, nếu không có như thế, chỉ sợ hắn sớm hay muộn cũng sẽ chết ở trong kế hoạch của Quân Vô Tà.

"Ngươi..... để ta qua đây, không phải để nghe những lời này đúng không. Ngươi là vì muốn cứu ta có phải hay không?" Mặc Thiên Uyên trong giây lát ý thức được, Quân Vô Tà đem hân về Lân Vương phủ, không phải chỉ đơn giản như vậy.

Quân Vô Tà nhìn Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, im lặng xem như chấp nhận.

"Ngươi biết, trải qua chuyện đêm nay, người nọ khẳng định sẽ tức giận. Tuy rằng hiện tại hân không dám động tới Lân Vương phủ, nhưng nếu ta tiếp tục lưu tại Lâm Uyên Điện, hân nhất định sẽ nghĩ mọi cách để diệt trừ ta. Ngươi đã thể hiện sớm cùng ta liên hợp, thời điểm ấy, hân căn bản sẽ không cố kỵ điều gì, nhất định sẽ xuống tay từ ta, cho nên ngươi mới đưa ta đến nơi này, ngươi là sợ hân sẽ động thủ với ta ở Lâm Uyên Điện, có phải hay không!" Mặc Thiên Uyên rút cuộc minh bạch, Quân Vô Tà vì sao lúc gần đi lại kêu chính mình lên.

Lân Vương phủ đã cùng hoàng đế xé rách mặt, hoàng đế vốn đã không thích Mặc Thiên Uyên, hơn nữa khoảng thời gian trước Mặc Thiên Uyên cùng Quân Vô Tà thường xuyên tiếp xúc, hân nhất định sẽ lựa chọn ngay trong đêm nay động thủ diệt trừ Mặc Thiên Uyên.

"Ngươi còn tính không quá ngu xuẩn." Quân Vô Tà nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Mặc Thiên Uyên càng thêm khó coi, hân không rõ mình là khiếp sợ với việc hoàng đế sẽ không chút do dự giết chết mình, hay là khiếp sợ với tâm tư kín đáo của Quân Vô Tà.

"*Khụ*, Vô Tà." Quân Tiễn giọng nói thanh thanh, hơi xấu hổ nhìn Mặc Thiên Uyên.

Cháu gái nhà mình thật sự là một chút mặt mũi cũng không cho Thái tử.

"Không có việc gì, nàng là vì an toàn của ta, Vô Tà là ân nhân của ta, nếu không có nàng chỉ sợ ta sớm hay muộn sẽ chết không minh bạch." Mặc Thiên Uyên có chút tự giễu mở miệng, chính phụ thân thân sinh của mình muốn giết mình, mà người cứu hân lại là người ngoài, thật là buồn cười thật là đáng buồn.

Quân Tiễn thờ dài, sự tình hoàng gia, hân ít nhiều có nghe thấy chút ít.

"Nhìn các ngươi như vậy, là đã sớm có quyết định?" Quân Khanh ở một bên quan sát Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên. Lúc trước hân còn tưởng rằng Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên qua lại có chút ái muội, bởi vì Quân Vô Tà trừ bỏ ở Lân Vương phủ, đó là đi Lâm Uyên Điện, nhưng xét từ tình huống hiện tại, thì chỉ là do hân nghĩ nhiều.

"Ân, chỉ là không có nhanh như vậy." Quân Vô Tà về mặt bình tĩnh mở miệng, không chút nào chú ý tới ánh mắt cổ quái của Quân Khanh.

Tuy nhiên Mặc Thiên Uyên ý thức được hiểu lầm của Quân Khanh, tuấn mỹ trên mặt hơi hơi phỉếm hồng, có chút thẹn thùng cúi thấp đầu.

Quân Khanh đem phản ứng bất đồng của hai người hoàn toàn đập vào trong mắt, tạm thời đem việc này đặt qua một bên, hiện tại có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm.

"Vô Tà, ngươi là từ khi nào thì có ý niệm như vậy?" Quân Khanh không rõ, nha đầu Quân Vô Tà này không hề ra khỏi cửa, rốt cuộc từ khi nào nổi hứng tính toán muốn đổi hoàng đế.

"Mấy tháng trước." Từ khi nàng trở lại Lân Vương phủ, cái ý niệm này cũng đã xuất hiện, chỉ là lúc trước là vì chính mình, hiện giờ lại là vì toàn bộ Quân gia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Lễ vật tạ ơn (1)

Quân Khanh cùng Quân Tiễn đều trầm mặc, bọn họ căn bản đều không hề nghĩ đến, mọi thứ lại diễn ra sớm như vậy.

Khi đó Quân Vô Tà, ngay cả đại môn Lân Vương phủ đều không ra khỏi, làm sao có thể sinh ra ý niệm như vậy?

Hai cha con lại lôi kéo Quân Vô Tà hỏi rất nhiều điều, sau khi được Quân Vô Tà nói toàn bộ kế hoạch thì hoàn toàn bị dọa ngây người, hai người mới từ trong hoảng hốt để Quân Vô Tà trở về nghỉ ngơi.

Mặc Thiên Uyên được an trí ở trong biệt viện Lân Vương phủ, không chỉ là cố ý vẫn là vô tâm, khoảng cách từ sân kia đến sân Quân Vô Tà phi thường xa!

Sau khi rời khỏi phòng Quân Tiễn, Quân Vô Tà thở hắt ra, toàn thân mùi máu tươi nồng đậm làm nàng gần như tê mồi. Hắc thủ đang ghé vào cửa, nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện lập tức đứng lên, thân hình thật lớn dựa vào bên chân Quân Vô Tà cọ cọ.

"Miêu ~"

Chủ nhân, ngươi hôm nay thật là anh dũng!

"Đừng nháo, dơ muốn chết." Quân Vô Tà nhủ thầm nhìn làn váy nhiễm đầy máu của mình, nhanh chân bước đi về hướng sân của mình.

Thân ảnh Hắc thủ nhoáng lên, hóa thành mèo đen nhỏ bé, lên đến đầu vai Quân Vô Tà.

Một người một miêu rốt cuộc về tới trong viện. Những thi thể của đám người tới ám sát kia đều bị ném tới trước hoàng cung rồi, nhưng đây đất vẫn còn vương đầy vết máu. Toàn bộ trong viện đều tràn ngập mùi máu tươi làm người hít thở không thông. Tất cả hạ nhân đều đang dùng nước rửa sạch vết máu trên nền đá, chỉ là máu kia quá nhiều, trong chốc lát cũng không thể tẩy sạch sẽ.

Hạ nhân nhìn thấy Quân Vô Tà đều cung kính thi lễ, "Quân gia đã sai chúng ta chuẩn bị nước ấm cho đại tiểu thư, đại tiểu thư ngay bây giờ có thể đi tắm."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, bản khoản đã làm phiền Phúc bá chu toàn như vậy, cả người nàng đã bị mùi máu tươi như muốn bức điên lên rồi.

Cổ hương vị kia lượn lờ ở quanh thân nàng, gọi lại hình ảnh khi nàng trọng sinh, những ký ức đó đã bị áp chế, khi mùi máu tươi kích thích lại hiện lên, không ngừng nổi lên trong óc

nàng.

Nàng một mạch quay về phòng. Quân Vô Tà ném tiểu hắc miêu ở phòng khách, chính mình thẳng hướng phòng đi tắm rửa, làn nước ấm áp tràn đầy trong thùng gỗ, hơi nước tán ra tràn ngập trong không khí.

Quân Vô Tà cởi quần áo ra, làn da trắng nõn tiếp xúc với hơi lạnh trong không khí, thân mình nhỏ run rẩy, cả người nhanh chóng nhảy vào thùng tắm. Nước ấm áp làm làn da đang căng chặt trong nháy mắt được thả lỏng ra, các lỗ chân lông đều vui mừng nở ra.

Dưới làn nước ấm áp làm người mơ màng muốn ngủ, Quân Vô Tà đang ngâm mình, mí mắt đều gục xuống dưới.

Nàng chìm vào trong giấc ngủ nặng nề, chỉ đến khi cảm giác cả người có chút lạnh, nàng mới hoảng hốt tỉnh lại.

Trong nháy mắt mở mắt ra, Quân Vô Tà liền ngây ngẩn cả người!

Một gương mặt tuấn mỹ đến cực điểm đang ghé vào bên cạnh thùng tắm của nàng, cánh môi cong lên cười như có như không, đôi mắt tím nửa híp nhìn nàng chằm chằm.

"....." Quân Vô Tà gất gao trừng mắt không biết Quân Vô Dược khi nào thì xuất hiện.

"Ta cho rằng, lúc này ngươi nên thét chói tai." Quân Vô Dược một tay chống cằm, một tay khác thò vào trong thùng tắm. Ngón tay thon dài hoàn toàn đi vào trong làn nước ấm áp, thông thả ung dung trôi chọc mặt nước. Cặp mắt hàm chứa ý cười xuyên thấu qua làn sương mù, dừng lại trên gương mặt Quân Vô Tà, dường như đang chăm chú nhìn hàng lông mi của nàng.

"Sao ngươi lại ở chỗ này?" Quân Vô Tà mảy hơi nhấn lại, đem cánh hoa trên mặt nước che lấp người nàng.

"Ta không ở nơi này thì nên ở đâu?" Quân Vô Dược cười mở miệng.

"Lúc này ngươi đã đi rồi." Quân Vô Tà trên đường trở về không nhìn thấy thân ảnh Quân Vô Dược, nàng đã có thói quen hẩn luôn mất tích trong một thời gian dài.

Quân Vô Dược cười nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài trôi chọc làn nước ấm, "Trên người mùi máu tươi quá nặng, không tắm rửa sạch sẽ, làm sao có thể để người nhìn thấy?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Lễ vật tạ ơn (2)

Nói xong, Quân Vô Dược đột nhiên đứng lên, thân hình cao lớn hơi cúi thấp xuống, khuôn mặt tuấn mỹ vươn tới gần khuôn mặt nhỏ của Quân Vô Tà.

"Ngươi ngửi ngửi xem, bây giờ còn có một tia hương vị kia không?"

Khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên ghé sát vào, làm Quân Vô Tà không có phòng bị, không hề có mùi máu tươi làm người buồn nôn, cũng không có bất luận mùi mồ hôi gì, chỉ có một cỗ mùi vị nam tính, không miêu tả được khí vị.

"Ngươi..... đi ra ngoài trước." Quân Vô Tà theo bản năng quay mặt đi, trong lòng mơ hồ cảm thấy tình huống hiện tại của hai người có chút không thích hợp.

"Vì sao? Ta đã rửa sạch sẽ, không phải sao?" Quân Vô Dược tìm tìm cười nhìn Quân Vô Tà, nửa điểm ý tứ rời đi cũng không có.

Quân Vô Tà cau mày.

"Đừng lo lắng như vậy, gia gia không phải đã hảo hảo trở lại sao? Khó coi như vậy không thích hợp với ngươi." Quân Vô Dược nâng tay lên, ngón tay ướt át nhẹ nhàng đề ở *ấn đường(trấn)* của Quân Vô Tà, nhẹ nhàng vuốt xuyên một mặt chữ (川).

Tiểu gia hóa của hẩn, không thích hợp với việc cau mày cả ngày.

Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dược, khóe môi hồng nhuận hơi mở ra, thất thần một lát, nàng mới nói: "Cảm ơn."

Tay Quân Vô Dược không rời đi khuôn mặt nhỏ của nàng, ngược lại được một tác lại muốn tiến thêm một thước lướt qua gương mặt kiều nộn của nàng, ý cười nơi đáy mắt hẩn càng thêm nồng hậu.

"Cảm tạ ta vì cái gì?"

"Cứu gia gia." Quân Vô Tà có chút cứng đờ mở miệng, hôm nay nếu không phải đúng lúc Quân Vô Dược đuổi tới, Quân Tiễn chỉ sợ đã *thâm tao độc thủ* (惨遭毒手: bị giết một cách tàn nhẫn).

Mặc dù Quân Vô Tà luôn lạnh lùng xa lánh, nhưng đối phương cứu thân nhân quan trọng nhất của mình, nàng cũng biết, là phải cảm ơn.

Quân Vô Dược ngón tay vuốt xuống đôi môi nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt đi những giọt nước nhiễm trên đôi môi đỏ.

"Ngươi không cần phải nói lời cảm tạ ta, ta đã nói rồi, ta lưu lại là vì báo ân không phải sao?" Quân Vô Dược buông xuống đôi mắt. Cứu Quân Tiễn mà nói đối với hẩn dễ như trở bàn tay, chết sống của Quân Tiễn đối với hẩn mà nói cần bản không có gì khác nhau, hẩn làm như vậy, bắt quả là bởi vì có thể làm nàng *cao hứng(vui vẻ)* mà thôi.

Chỉ cần nàng cao hứng, hẩn có thể làm bất cứ điều gì.

Quân Vô Tà cẩn môi nhìn Quân Vô Dược, báo ân gì đó chỉ là kiếm cơm, nàng sớm đã không tin.

"Đừng cần, sẽ đau." ngón tay Quân Vô Dược cạy cái miệng nhỏ của Quân Vô Tà ra, đem cánh môi nàng hạ xuống từ hàm răng, đầu ngón tay ướt át vô tình ấn ấn nơi lưỡi nhỏ, con

ngươi màu tím của Quân Vô Dược chợt thâm sâu.

"Vô Tà."

"Ân?" Quân Vô Tà cũng cảm thấy cách làm của Quân Vô Dược, có chút gì đó không thích hợp, nhưng vì đối phương hôm nay cứu Quân Tiễn, nàng sẽ đối đãi khoan dung hơn.

"Nếu ngươi thật muốn cảm tạ ta, ta có thể đổi thành thứ khác được không?" ánh mắt Quân Vô Dược trở nên thâm trầm, như nóng cháy bùng trên cánh môi Quân Vô Tà, dường như có một đoàn lửa đang thiêu đốt đáy mắt hắn.

"Chỉ cần ta có." Quân Vô Tà về mặt bình tĩnh, nếu là đan dược, Quân Vô Dược cứ việc mở miệng, chỉ cần nàng có thể lấy ra, đều sẽ đưa cho hắn.

Quân Vô Dược nhìn biểu tình nghiêm túc của Quân Vô Tà, nhìn không được cười nhẹ, tối nay tiểu gia hòa đại khai sát giới, ở phương diện nào đó mà nói, thật đúng là giống như một tờ giấy trắng.

"Ngươi đương nhiên là có."

"Là cái gì?" Quân Vô Tà về mặt nghiêm túc.

"Ngươi nói, chỉ cần ngươi có, sẽ hứa cho ta, phải không?" Quân Vô Dược cũng không nóng lòng đáp lại nghi vấn của nàng.

"Vâng."

"Thật tốt, đây là chính ngươi lựa chọn." Một mặt tươi cười tà tử ở khóe miệng rộng mở của Quân Vô Dược.

Quân Vô Tà ẩn ẩn cảm thấy có chút cổ quái, nhưng còn chưa chờ nàng nghĩ lại, Quân Vô Dược bắt chợt đã sát bên nàng!

Quân Vô Tà mở to hai mắt mà nhìn, trên môi nàng đột nhiên có một loại xúc cảm nóng bỏng mà ôn nhu!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Lễ vật tạ ơn (3)

"!!!!!"

Cảm xúc nóng bỏng trong khoang miệng lan tràn, bá đạo đoạt lấy mỗi một sợi hơi thở của nàng.

Quân Vô Tà theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng ngoại trừ ven thành thùng tắm bằng gỗ ra, nàng còn nơi nào để lui nữa.

Không đợi nàng kháng cự, tay Quân Vô Dược đã chế trụ đỡ phía sau cổ nàng, mạnh mẽ đem khuôn mặt nhỏ của nàng hướng về phía mình.

"Đây là ngươi đã đáp ứng, cũng không thể đổi ý. Còn có..... nhớ rõ dùng cái mũi để thờ." Nhẹ nhàng nhắm nháp, làm bản thân không thể kiềm chế được, đôi mắt sâu thẳm của Quân Vô Dược cơ hồ có thể làm người chết chìm trong đó, hân hoan thở dốc, sau khi dặn dò một câu, không đợi Quân Vô Tà đáp lại, lại lần nữa hôn xuống.

"Ách!" Quân Vô Tà trong đầu trống rỗng, hơi thở của Quân Vô Dược tràn ngập xoang mũi nàng, cả người nàng như cạn hết sức lực, không thể vùng vẫy.

Quân Vô Dược thâm nhập sâu hơn, từ từ thương thức, giờ khắc này tham luyến hương vị ngọt ngào. Cánh tay hữu lực của Quân Vô Dược bắt chợt bế nàng lên từ trong nước ấm, đem cả người nàng ướt choẹt vòng nhập vào trong lồng ngực chính mình.

Tiểu hắc miêu đang ngồi xổm ngoài phòng tắm, trơ mắt nhìn Quân Vô Tà bị Quân Vô Dược ôm vào trong ngực cuồng ăn đậu hũ, cảm đều thất kinh như muốn rơi xuống đất.

Nó biết chủ nhân nhà mình không có nhận thức gì về quan hệ nam nữ, có sự sai lệch nghiêm trọng, nhưng hỗn đản này cũng không thể lợi dụng điểm này, dụ dỗ sự thuần khiết của chủ nhân nhà nó chứ!!

Chủ nhân ngươi phải phản kháng a!

Ngươi mau phản kháng a!!

Gia hỏa này muốn ở cùng ngươi căn bản không phải là muốn tạ ơn a!

Hắn là đang phi lễ ngươi a!

Mau giết chết hắn a!

Hung hăng chọc cho hắn mấy châm!

Đem trút hắn thành con nhím!

Đánh chết cái kẻ phóng đảng này!!!!!!

Không có tác dụng gì, đại não của Quân Vô Tà đã hoàn toàn ngừng hoạt động, hoàn toàn vô pháp tiếp thu tin tức của tiểu hắc miêu.

Tiểu hắc miêu chỉ có thể khóc không ra nước mắt mà nhìn nụ hôn đầu tiên cả hai đời của chủ nhân nhà mình, bị một cái hỗn đản đề tiện vô si lừa đi! (*hai đời ở đây ý nói kiếp trước & kiếp này*)

Nội tâm nó cơ hồ là hòng mất!

Đáng buồn nhất chính là.....

Nó đánh không lại kẻ phóng đảng kia!

Chỉ có thể yên lặng ngồi xỏm một bên, âm thầm gạt lệ, vì chủ nhân nhà mình mà bi ai một trăm lần!

Thời gian không biết qua bao lâu, Quân Vô Được mới lưu luyến rời khỏi cái khuôn miệng nhỏ nhắn kia.

Quân Vô Tà hiển nhiên tinh thần còn chưa tỉnh lại từ chuyện vừa rồi, con người híp lại trần ngập mê mang.

Quân Vô Được cười nhẹ, dùng áo khoác ngoài bao bọc quanh người Quân Vô Tà, trực tiếp ôm nàng ra khỏi thùng tắm.

"Thật muốn ăn người ngay lập tức, đáng tiếc....." Quân Vô Được ôm Quân Vô Tà tới trên giường mềm mại, nhìn gương mặt nàng hơi phỉm hồng, đôi mắt hơi nheo lại, dùng ngón tay vuốt ve gương mặt nàng lưu luyến không rời.

Quá nhỏ, mặc dù mỹ vị, nhưng còn chưa đến thời điểm tháo xuống để thưởng thức.

Việc làm cực hạn, đó là chờ đến một khắc khi hoa kia nở rộ, hái xuống dung nhan đẹp nhất của nàng.

Mà Quân Vô Tà vẫn đang là một nụ hoa chờ nở, còn chưa tới thời cơ tốt nhất để hái xuống.

Từ từ, còn phải chờ một chút mới được nột.

"Lớn nhanh lên một chút mới tốt a." Quân Vô Được thấp giọng nói.

"Người!" Quân Vô Tà rốt cuộc thanh tỉnh, nàng nâng tay lên muốn làm chút động tác, nhưng áo khoác ở trên người nàng, lại theo động tác nâng cánh tay của nàng rơi xuống.

Trong phút chốc, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Quân Vô Được lơ đãng nhìn nhìn, lông mày hơi nhấc lên, ý cười nơi khóe miệng càng đậm.

"Đi ra ngoài!" Quân Vô Tà vội vàng kéo chặt áo khoác, trừng mắt nhìn hắn nói.

Ai có thể đem ngân châm mang tới cho nàng!

"Thôi, lẽ vật tạ ơn ta đã nhận lấy, thật là..... nó là lẽ vật lớn nhất mà ta nhận được từ trước tới nay." Quân Vô Được mạnh mẽ cười, khóe mắt hay đuôi lông mày đều tiết lộ giờ này khắc này tâm tình hắn vô cùng tốt, tương lai còn dài, bọn họ còn một đoạn thời gian để lớn lên, không phải sao?

Mới nếm thử mùi hoa, mới rằng đã lưu hương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Linh lực tăng trưởng

Quân Vô Được mỉm cười mỹ mãn rồi đi, tiểu hắc miêu vẫn luôn tránh trong góc, lúc này mới nhảy đến trên giường Quân Vô Tà. Nó nghiêm trang ngồi ở trên đệm giường mềm mại, nhìn Quân Vô Tà sắc mặt phỉm hồng.

"Chủ nhân, ta muốn cùng người thảo luận một chút về nhân sinh."

"Ân?" Quân Vô Tà bọc chặt quần áo quanh mình, mày hơi hơi nhăn lại, đôi môi hơi có chút sưng, hơi thở bá đạo kia còn phảng phất chưa rời đi từ trên người nàng.

"Người từ nhỏ đã ở trong hoàn cảnh phong bế mà lớn lên. Ngoại trừ các loại đồ vật trong lĩnh vực y học, người căn bản không hề tiếp xúc qua bất cứ sinh hoạt thường thức của người bình thường. Tuy rằng sau này người gia nhập vào tổ chức kia, nhưng người cũng toàn là ngốc tại phòng thí nghiệm. Phòng thí nghiệm trang bị trợ thủ cho người toàn là nữ nhi, cho nên trên cơ bản người không hề có kinh nghiệm gì cùng người khác phải tiếp xúc. Điều này làm cho người ở trong quá trình cùng người khác phải kết giao, xuất hiện vấn đề khuyết thiếu về thường thức." Tiểu hắc miêu nghiêm túc nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà kiếp trước sống lâu như vậy, chưa từng đơn độc tiếp xúc với nam nhân, đối với vấn đề đối đãi như thế nào với nam nhân, lượng tri thức của nàng là bằng không.

Nếu như cứ mặc kệ như vậy, lấy sự vô si của Quân Vô Được, không chừng ngày nào đó sẽ đem chủ nhân nhà nó cấp ăn.

Nó tuyệt đối không cho phép loại tình huống này phát sinh!

"Cho nên?" Quân Vô Tà không hiểu trọng điểm mà tiểu hắc miêu muốn nói.

"Cho nên, giống cái loại tình huống như hôm nay, căn bản là là....."

Một tiếng *rít* vang lên, gối đầu mềm mại bị nên trực tiếp trên mặt tiểu hắc, đem lời của nó còn chưa nói xong toàn bộ phong kín.

"Miêu!!"

"Câm miệng!" Quân Vô Tà mặt càng thêm hồng nhuận, không biết vì sao, nàng một chút cũng không muốn nghe hết thấy ngôn luận về vấn đề vừa rồi.

"....." Tiểu hắc miêu hết chỗ nói, chủ nhân người có biết hay không biểu tình hiện tại của người phi thường..... Đây không thích hợp a! Chủ nhân ta là vì tốt cho người a! Người thật sự cần bù đắp một chút kiến thức của nhân loại bình thường khi kết giao nam nữ a!

Do dự, Quân Vô Tà đã hạ mệnh lệnh phong khẩu, tiểu hắc miêu chỉ có thể nghẹn khuất cào cào móng vuốt vào chân giường.

Quân Vô Tà đổi xong quần áo, sắc mặt khôi phục lại bình thường. Nàng đứng dậy đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, một tay chống cằm, nhìn hạt sen đã hé nở hoa một nửa.

Hiện giờ hạt sen đã có thể tính là một đóa hoa sen, mùi hương hoa sen cũng trở nên nồng đậm hơn. Quân Vô Tà có thể cảm giác được, chính linh lực của mình đang không ngừng tăng trưởng. Ở trong tay nàng có thể ngưng tụ ra linh lực màu đỏ, cũng càng ngày càng cường đại.

Hương khí lượn lờ, nội tâm Quân Vô Tà trở lại bình tĩnh như trước.

Kế hoạch thay đổi hoàng quyền, so với dự tính còn muốn sớm hơn rất nhiều. Linh lực nàng tu luyện còn chưa đủ, linh lực tuy là bảy cấp, chính là mỗi lần tăng lên một cấp đều cực kỳ khó khăn. Theo nàng biết thì giai đoạn xích linh là dễ dàng lên cấp nhất. Người bình thường muốn từ xích linh đột phá đến cam linh cần có ba năm thời gian, nếu có thiên phú tốt thì chỉ cần hai năm thời gian.

Nhưng từ cam linh đến hoàng linh thời gian cần thiết lại là gấp đôi, yêu cầu sáu năm thời gian.....

Linh lực càng trưởng thành lên cao, yêu cầu về thời gian cũng sẽ trở nên càng ngày càng nhiều, mà khoảng cách giữa người thường và người có thiên phú cũng rất lớn.

Người có điều kiện bẩm sinh tốt, không những có thể làm thời gian tu luyện linh lực ngắn lại, còn có thể đánh sâu vào cảnh giới cao hơn.

Mà điều kiện giống nhau, hoặc là người không đủ, nếu như trong một đoạn tu luyện cấp bậc linh lực hao phí thời gian quá lâu, tương lai bọn họ muốn đánh sâu vào cảnh giới càng cao khả năng thành công sẽ trở nên thập phần thấp.

Từ một cấp bậc cam linh muốn đột phá lên hoàng linh, nếu như thời gian vượt qua 12 năm, vậy hẳn cả đời này, trên cơ bản sẽ không có khả năng thăng cấp hoàng linh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Ngôi vị hoàng đế lung lay sắp đổ (1)

Quân Vô Tà đối với thế giới linh lực này còn rất xa lạ, nàng vô pháp phán đoán hiện tại linh lực của nàng đã đạt tới xích linh nào.

Tình thế trước mắt, làm nàng không thể tiếp tục chờ đợi được, mau chóng diệt trừ uy hiếp của Quân gia, mới là mấu chốt.

Nàng đã không còn nhiều thời gian.

.....

Trong hoàng cung Thích Quốc, hoàng đế ngồi trong thư phòng, một khuôn mặt âm trầm dọa người.

Mặc Thiên Uyên ngồi một bên, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ngắn ngủn trong một đêm, hai phụ tử thống trị thiên hạ, lần đầu tiên ném tư vị bị người đánh bại đến học máu, bao nhiêu thể diện, bao nhiêu tôn nghiêm, đều bị người dẫm dưới chân.

"Người cái phế vật này! Người nhìn người làm được cái chuyện tốt gì! Người cùng Quân Vô Tà tiếp xúc bao lâu? Cư nhiên một chút tài năng của nàng cũng dò không ra. Hiện tại khen ngược, để nha đầu kia khi dễ đến trên đầu! Trăm mặt mũi đều mất hết!" Hoàng đế cảm giận trừng mắt Mặc Huyền Phi, hẳn như thế nào cũng không thể tưởng được, biệt danh nữ thỏ phi hoàng thành, như thế nào đột nhiên liền biến thành nữ tu ta.

Đêm nay an bài hết thảy này, nhìn thế nào cũng thấy không giống như là một tiểu cô nương có thể tùy hứng nghĩ ra.

Mặc Huyền Phi cúi thấp đầu, từ khi bắt đầu đến ngự thư phòng, hẳn đã bị mắng như máu chó phun đầu. Hoàng đế cố tình chỉ trích làm hắn tìm không ra bất luận cái gì để phản bác.

"Ta..... Ta cũng không biết nàng vì sao lại đột nhiên biến thành như vậy. Trước đây khi ta cùng nàng ở bên nhau, tuy rằng không tính là ngu xuẩn, nhưng cũng không có thông minh, nếu không ngày ấy cũng sẽ không bị ta lừa đến bên cạnh vách núi." Mặc Huyền Phi nhỏ giọng nói thầm, Quân Vô Tà như thế nào lại đột nhiên trở nên thông minh như vậy?

"Người còn không biết xấu hổ! Ta đã nói cùng người, mặc dù người không thích Quân Vô Tà nữa, cũng phải nhìn vào mặt mũi của Lân Vương phủ mà nhường nhịn nhiều hơn, ai ngờ người hỗn đản này lại xuống tay trước. May mà Quân Tiên không có lòng nghi ngờ đến trên người của người, nếu không hẳn chẳng phải là muốn cùng trăm đua mạng già! Người làm cũng đã làm rồi, lại còn để Quân Vô Tà sống sót quay về, thật là ngu xuẩn!" Hoàng đế tức giận không nhẹ, hẳn hận không phải vì Mặc Huyền Phi xuống tay trước, mà là hận hắn không thể nhỏ cò tận gốc, để Quân Vô Tà lại nhặt về một cái mệnh.

Nếu như thủ đoạn ngày đó của Mặc Huyền Phi thành công, nơi nào còn có những việc xảy ra đêm nay.

"Phụ hoàng! Ta nếu như không hạ thủ, làm sao có thể thân cận cùng Vân Tiên? Ta vốn là không thích Quân Vô Tà, người lúc trước nói ta phải lấy đại cục làm trọng, gấp dấp thì chơi, ta cũng liền nhận. Nhưng sau này lúc người làm ta tiếp xúc cùng với Bạch Vân Tiên, Bạch Vân Tiên chính là đệ tử tông chủ Khuyết Vân Tông, nếu như ta còn kéo dài hôn ước cùng Quân Vô Tà, nàng sao có thể coi trọng ta." Mặc Huyền Phi cũng rất buồn bực, hẳn là không nghĩ tới mệnh của Quân Vô Tà cư nhiên lớn như vậy, huyền nhai cao như vậy, nặng nề xuống cư nhiên không chết.

Hoàng đế nổi giận đùng đùng trừng mắt Mặc Huyền Phi, nhưng cũng biết những lời hắn nói không sai.

Trên thực tế, hành động của Mặc Huyền Phi hoàng đế không phải hoàn toàn không biết, chỉ là ngầm đồng ý để hắn tiến hành.

Đáng tiếc, kế hoạch của Mặc Huyền Phi vẫn thất bại, Quân Vô Tà chẳng những còn sống, hơn nữa cả người đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Chuyện tới bây giờ, nói gì cũng đã vô dụng. Lân Vương phủ đã xé rách mặt với hoàng gia, Quân Tiễn vì sao lại sống sót trở về? Nếu hần không chết, kế hoạch chúng ta nhằm vào Lân Vương phủ cũng hoàn toàn bị bại lộ. Hiện tại đã không có đường sống để quay lại, động tác tối nay của Quân Vô Tà, chỉ sợ là có sẽ có động tác lớn hơn. Nàng thường xuyên tiếp xúc cùng Thái tử, hiện giờ lại đem Thái tử thỉnh tới Lân Vương phủ, xem ra nàng đã liên thủ cùng Thái tử." Hoàng đế nhạy bén đã nhận ra tình thế rất nghiêm trọng.

"Phụ hoàng, ý của người là..... Quân Vô Tà muốn để Thái tử thượng vị?" Mặc Huyền Phi kinh hãi thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Ngôi vị hoàng đế lung lay sắp đổ (2)

Hoàng đế trầm trọng gật đầu, nhưng vào lúc này, thái giám truyền đến tin tức mới, sau khi hoàng đế xem xong sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

"Quân Vô Tà này cư nhiên dám to gan như vậy!!"

"Phụ hoàng làm sao vậy?" Mặc Huyền Phi không rõ nguyên do hỏi.

Hoàng đế giận dữ đem tấu chương thái giám vừa mới đưa tới ném cho Mặc Huyền Phi, Mặc Huyền Phi nhanh chóng quét mắt một lần, trên mặt huyết sắc đều rút hết.

"Nàng..... Nàng cư nhiên dùng Thụy Lân Quân để phong tỏa toàn bộ hoàng thành? Nàng đây là muốn làm cái gì?"

"Làm cái gì? A, chỉ sợ nha đầu này nổi lên sát tâm đối với ta. Hoàng thành bị Thụy Lân Quân khống chế, trăm căn bản không cách nào cầu viện đội quân đóng ở ngoài thành, nàng là muốn bức vua thoái vị! Bức trăm thoái vị! Thủ đoạn thật là tàn nhẫn!" Hoàng đế cảm thấy cổ mình hiện tại đã bị Quân Vô Tà nắm chặt ở trong tay, hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn.

"Khó trách nàng lại vội đem Thái tử thỉnh đến Lân Vương phủ, nàng là sợ sau khi Thụy Lân Quân phong tỏa hoàng thành, trăm phát hiện ra ý đồ của nàng, sẽ diệt trừ Thái tử trước. Nếu không có Thái tử, Quân Vô Tà căn bản *danh bất chính ngôn bất thuận* ép trăm thoái vị." Bị một tiểu nha đầu tính kế như vậy, hoàng đế tức giận muốn học máu!

Mặc Huyền Phi sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hần chưa bao giờ nghĩ tới Quân Vô Tà cư nhiên sẽ quyết tuyệt như thế.

Trong óc nàng rối cuộc có cái gì? Như thế nào có thể nghĩ được nhiều kế hoạch như thế?

"Hiện tại phải làm sao bây giờ? Chúng ta..... Chúng ta chẳng lẽ cứ thức thủ chịu trôi như vậy?" Mặc Huyền Phi luống cuống, quan hệ của hần và Quân Vô Tà từ sau khi giải trừ hôn ước đã lên tới cực điểm rồi. Nếu như Quân Vô Tà xuống tay đối với hoàng đế, vậy thì chính hần cũng là chạy không thoát được đâu.

"Hoàng cái gì! Sự việc sẽ không được như nàng mong muốn, lập tức sai người cải trang, chờ đêm khuya ra khỏi thành." Hoàng đế neho neho mắt.

Mùi máu tươi từ sự giết chóc còn chưa tiêu tán trong hoàng thành. Hoàng đế lại phải ra người tại nơi tràn ngập mùi máu tươi này, trong bóng đêm âm thầm ra khỏi thành. Nhưng rất nhanh, hoàng đế đang ngồi trong ngự thư phòng liền nhận được tin tức truyền đến từ chỗ cửa thành.

Mọi người hần phải đi, đều đang lúc ra khỏi thành thì bị Thụy Lân Quân chém giết, ngay một người cũng không thể thành công ra khỏi thành.

"Sử dụng động vật hệ Giới Linh trong cung!" Trái tim Hoàng đế chợt như ngừng đập.

Hần ngàn vạn không hề nghĩ tới, chính người mình phải đi, toàn quân cư nhiên bị diệt.

Phải biết rằng, hần đã có tình để những người đó giả dạng làm bộ dáng bá tánh bình thường, Thụy Lân Quân cư nhiên mắt cũng không chớp cái nào liền giết người!

Bọn họ không sợ tạo nên sự phản nộ của dân chúng sao!

Nhưng mà, cho dù xuất động hết Giới Linh, đều kết thúc trong thất bại, bất luận là thú bay trên trời hay thú dưới đất, đều bị Thụy Lân Quân vô tình bán chết.

Trong lúc nhất thời, hoàng đế suy sụp ngồi ở trên ghế, mồ hôi lạnh không ngừng từ trán hần chảy ra.

Không ai có thể ra khỏi thành, tin tức bên trong hoàng thành hoàn toàn bị phong bế, hoàng đế muốn cầu viện, cơ hội xa vời!

"Đi! Đi mời Bạch Vân Tiên lại đây!" Hoàng đế đột nhiên nhớ tới, hần còn có một con át chủ bài.

Bạch Vân Tiên, đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, thế lực Khuynh Vân Tông rất cường đại, ngay cả hần cũng không dám trêu chọc, lúc này chỉ sợ cũng chỉ có Bạch Vân Tiên mới có năng lực xoay chuyển thế cục!

Mặc Huyền Phi lập tức nhanh chóng mời Bạch Vân Tiên tới thư phòng.

Nửa đêm từ trong giấc mơ ngủ bị người đánh thức, Bạch Vân Tiên sắc mặt thật không tốt lắm. Mắt nàng lạnh lẽo trừng Mặc Huyền Phi, giằng co một hồi thật lâu, mới thi lễ cùng hoàng đế cho có lệ.

"Không biết bệ hạ tìm ta tới vì chuyện gì?"

"Bạch tiểu thư, lúc này quan hệ trọng đại, còn thỉnh người ra tay tương trợ!" Hoàng đế xoa nỡ khuôn mặt già, vẻ mặt ngưng trọng mở miệng nói.

Bạch Vân Tiên hơi sững sốt, nàng hôm nay đi ngủ sớm, cũng không hay biết bầu trời của hoàng thành Thích Quốc đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Ngôi vị hoàng đế lung lay sắp đổ (3)

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Vân Tiên nhũn mày hỏi, sắc mặt hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi đều nhợt nhạt như vậy, nàng cũng không chấp Mặc Huyền Phi quấy nhiễu nàng nghỉ ngơi.

Hoàng đế nhìn Mặc Huyền Phi liếc mắt một cái, Mặc Huyền Phi lập tức ngậm miệng. Dung nhan tuấn mỹ lập tức treo một mặt cười khổ, thanh âm và tình cảm phong phú hướng Bạch Vân Tiên miêu tả hết thấy phát sinh đêm nay. Hôn nữa trong quá trình miêu tả, thêm mắm thêm muối cũng đem Bạch Vân Tiên liên lụy đi vào. Hắn nói Quân Vô Tà là bởi vì ghen ghét Mặc Huyền Phi từ bỏ nàng, mới có thể làm ra sự tình điên cuồng như thế.

"Quân Vô Tà kia, hiện giờ đã phong tỏa hoàng thành, bức ta đem người giao ra, nhưng Vân Tiên, ta làm sao mà bỏ người được? Người yên tâm, cho dù là mất mạng, ta cũng sẽ bảo hộ an nguy của người." Mặc Huyền Phi thâm tình nắm tay Bạch Vân Tiên, phảng phất trong thiên hạ hết thảy đều không theo kịp nàng nửa phần.

Bạch Vân Tiên sững sờ một hồi lâu, còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ.

"Người nói, Quân Vô Tà, bức người giao ta ra?" Nàng mở to hai mắt nhìn.

Quân Vô Tà thế nhưng mơ tưởng động đến nàng!

Chẳng lẽ nàng ta không sợ Khuyên Vân Tông sẽ không buông tha Quân gia sao!

"Vân Tiên! Ta tuyệt đối sẽ không để nàng ta như ý nguyện! Cái kẻ điên kia, muốn động đến người, trừ phi dẫm qua xác ta mà đi!" Mặc Huyền Phi ôm chặt Bạch Vân Tiên, hận không thể đem vỏ nát xương nàng.

Hoàng đế nhìn Mặc Huyền Phi, yên lặng gật đầu.

Mặc Huyền Phi âm thầm cười.

"Quân Vô Tà thật là không biết tự lượng sức mình, cho rằng phong tỏa hoàng thành thì ta không có biện pháp gì sao? Thụy Lân Quân là cái thá gì!" Bạch Vân Tiên có chút buồn bực đẩy Mặc Huyền Phi ra, nàng tuy rằng cảm động với thâm tình Mặc Huyền Phi, nhưng cách làm của Quân Vô Tà, lại làm cho tự tôn của nàng chịu thương tổn nặng.

Một cái tiểu thư vương phủ nhỏ nhoi, cư nhiên muốn động đến nàng? Thật là buồn cười!

Bạch Vân Tiên nói, làm Mặc Huyền Phi cùng hoàng đế trong lòng hơi vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại không có bất luận biến hoá gì.

"Vân Tiên, người có biện pháp?" Mặc Huyền Phi hỏi.

Bạch Vân Tiên gật đầu, nàng nâng lên tay lên. Đeo trên ngón tay áp út kia, một chiếc nhẫn ánh vàng rực rỡ nổi lên vàng sáng màu trắng, một con *bạch điệp(bướm trắng)* nhỏ nhoi biến ảo từ trong ánh sáng mà ra, bạch điệp kia thậm chí gần như trong suốt, run rẩy đôi cánh, rất đẹp.

"Đây là Giới Linh của, Mẫn Điệp. Hình thể của nó có thể tùy ý biến ảo, tại đây trong bóng đêm, không ai có thể phát hiện ra bóng dáng của nó, Thụy Lân Quân muốn phong kín toàn bộ hoàng thành? Thật là nằm mơ!" Bạch Vân Tiên cười lạnh, nàng đã sớm xem Quân Vô Tà không vừa mắt, không nghĩ tới Quân Vô Tà cư nhiên không biết sống chết, cư nhiên muốn động đến nàng!

Như vậy cũng tốt, nàng cũng muốn để cái tiểu thư vương phủ không biết trời cao đất dày kia thấy rằng: Lân Vương phủ ở trong thiên hạ là nhỏ bé cỡ nào, Bạch Vân Tiên nàng, chỉ cần động động một ngón tay, là có thể nghiền chết!

"Thật tốt quá! Có Mẫn Điệp, Quân Vô Tà cho dù có bản lĩnh cao bao nhiêu, cũng không có khả năng đem tin tức trong hoàng thành hoàn toàn phong bế! Vân Tiên, việc này liền nhờ người! Cách 150 dặm bên ngoài phía đông nam, có trú binh ở đó, chỉ cần người đem tin tức truyền đi, khi đại quân xuất động, thì không cần sợ hãi đến Thụy Lân Quân!" Mặc Huyền Phi trong lòng mừng như điên, quả nhiên hắn lựa chọn Bạch Vân Tiên là không sai! Quân Vô Tà dù tàn nhẫn như thế, trong tay cũng chỉ có mười vạn Thụy Lân Quân, những đội quân khác của Quân gia còn đang ở biên cảnh, ra roi thúc ngựa cũng không kịp đến hoàng thành!

Bạch Vân Tiên nhìn Mặc Huyền Phi liếc mắt một cái, nhẹ nhàng kích thích Mẫn Điệp, Mẫn Điệp mở ra đôi cánh từ cửa sổ bay đi, nửa thân ảnh trong suốt bên trong đêm tối như hoàn toàn biến mất.

"Đóng quân? Không, ta muốn thông tri, là sự phụ ta." Nàng sẽ để Quân Vô Tà biết, Khuyên Vân Tông không phải là nơi nàng ta có thể trêu chọc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Lung lay sắp đổ ngôi vị hoàng đế (4)

Hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi nháy mắt sắc mặt đều đen.

Truyền tin tức tới Khuyên Vân Tông?

Khoảng cách từ Khuyên Vân Tông tới Thích Quốc khá xa, này phải chờ tới khi nào?

Nếu như cầu viện đội quân đang đóng ở vùng phụ cận, nhiều nhất chỉ cần mấy ngày, bọn họ có thể có đủ thời gian chờ viện quân đến, nhưng lúc này cư nhiên muốn tìm cầu viện là

Khuynh Vân Tông xa những tám trăm dặm....

Di chuyển đến đây phải mất bao nhiêu thời gian!

Trời mới biết trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà sẽ làm ra sự tình gì!

"Vân Tiên! Sự tình này nếu làm phiền Khuynh Vân Tông chỉ sợ là không thích hợp đi? Người nếu là khách của Thích Quốc, mấy vấn đề này tự nhiên là do ta giải quyết giúp người mới đúng." Mặc Huyền Phi nóng nảy, chờ đến khi Khuynh Vân Tông tới, không chừng Quân Vô Tà đã tàn nhẫn ra tay đối với bọn họ.

Bạch Vân Tiên nói: "Mẫn Điệp của ta không thể nói, chỉ có sự phụ ta mới có thể thông qua Mẫn Điệp giải đọc tin tức do ta truyền lại, cho dù ta hướng đội quân đóng ngoài thành của Thích Quốc truyền tin tức, bọn họ cũng không rõ."

Mặc Huyền Phi hơi sùng sốt, lúc này mới nghĩ đến, Giới Linh của loài thú chỉ có thể cảm ứng cùng chủ nhân, chúng nó không có cách nào hướng những người khác ngoài chủ nhân truyền lại tin tức.

Nghĩ đến đây, tâm Mặc Huyền Phi trầm xuống.

Vốn tưởng rằng rốt cuộc tìm được hy vọng rồi, nhưng hiện giờ xem ra, hy vọng này chỉ sợ là có chút xa vời.

Nhìn biểu tình bí ẩn của Mặc Huyền Phi, Bạch Vân Tiên nhíu mày nói: "Tốc độ của Mẫn Điệp rất nhanh, chậm thì nửa tháng, sự phụ ta sẽ lập tức phái người đến."

Ngay cả khoảng cách từ Khuynh Vân Tông đến hoàng thành Thích Quốc mà nói, thời gian này đã là rất nhanh.

"Nhưng hiện giờ trong tay Quân Vô Tà cầm mười vạn Thụy Lâm Quân, nếu là nàng có dị động gì....." Mặc Huyền Phi trong lòng vẫn là lo lắng, sau khi nhìn xem qua Quân Vô Tà quyết đoán sát phạt tội nay, hẳn thật sự là đoán không nổi khi nào Quân Vô Tà sẽ lại động thủ.

"Nàng muốn động đến ta, cũng phải nhìn xem có bản lĩnh kia hay không! Người cho người chuẩn bị vài thứ tới cho ta, ta tự nhiên có biện pháp kéo dài thời gian." Bạch Vân Tiên đôi mắt nguy hiểm nheo lại.

"Vân Tiên người muốn làm gì?" Mặc Huyền Phi lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình của Bạch Vân Tiên âm lãnh như vậy, trong lòng có chút bất an.

Khóe môi Vân Tiên gợi lên cười lạnh, cặp mắt kia, như là đang nhỏ xuống nọc độc.

"Không phải người nói, Quân Vô Tà đã an bài mười vạn Thụy Lâm Quân đều ở bên trong hoàng thành hay sao? Nếu như ta có năng lực làm mười vạn Thụy Lâm Quân này đều không thể nhúc nhích, như vậy mười vạn đại quân so với mười vạn con kiến thì có gì khác nhau? Đừng quên, người cầm đàn được đưa cho Lâm Nhạc Dương dùng, chính là ta cho người."

Mặc Huyền Phi trong lòng chấn động, vì bắt giữ Quân Tiên, hẳn bắt đắc dĩ mới tìm Bạch Vân Tiên hỏi xin một loại đàn được, mà loại này đàn được này có thể làm loạn tâm trí con người. Hơn nữa trong một thời gian nhất định sau khi dùng, sẽ từ trong thân thể sinh ra độc tố mãnh liệt, khiến cho tự phát nổ. Mà sau khi nổ mạnh sẽ sinh ra khí vị, nếu người trực tiếp người phải liền đánh mất năng lực phản kháng.

Loại đàn được này, Mặc Huyền Phi chưa từng nghe nói qua, trước khi cấp Lâm Nhạc Dương dùng, hẳn đã từng bắt người làm thí nghiệm, sự thật chứng minh, lời Bạch Vân Tiên nói không hề sai.

Cũng đúng là bởi vì có đàn được kia của Bạch Vân Tiên, bọn họ mới có thể bắt lấy Quân Tiên dễ như trở bàn tay như vậy.

Chỉ là độc kia quá ác độc, ngay cả Mặc Huyền Phi lúc nhìn thấy hiệu quả của nó đều cảm thấy không rét mà run.

Lời vừa rồi Bạch Vân Tiên nói, làm hắn có suy đoán khác, "Vân Tiên, chẳng lẽ người có biện pháp, đem phế đi mười vạn Thụy Lâm Quân?" Ánh mắt Mặc Huyền Phi tràn ngập hưng phấn.

Bạch Vân Tiên cười lạnh nói: "Điều này có khó gì? Năng lực dùng độc của Khuynh Vân Tông ta, chính là không phân cao thấp với y thuật của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Túy liên (1)

Trong lúc hoàng thành phong bế. Bên trong thành bá tánh lo sợ bất an. Bọn họ cũng không rõ Lâm Vương phủ cùng hoàng đế tranh đấu, bọn họ chỉ biết rằng, toàn bộ những người đã từng tập kích Mặc Huyền Phi chưa bị bắt hết, cho nên không thể không phong tỏa hoàng thành, phòng ngừa những người đó chạy đi.

Ở thời điểm nhân tâm hoảng sợ, Mặc Thiên Uyên lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong tầm nhìn của bá tánh, quan tâm tới bá tánh, thể nghiệm và quan sát dân tình, giải quyết các tình huống thường ngày. Thời gian mấy ngày ngắn ngủi, thanh danh của Mặc Thiên Uyên ở trong hoàng thành, đã phủ qua Mặc Huyền Phi, trở thành hoàng tử được bá tánh kính yêu nhất.

Quân Vô Tà trong khoảng thời gian này lại không có nhiều động tác, nàng chỉ ở trong Lâm Vương phủ không ngừng tu luyện linh lực của mình.

"Chủ nhân, người không rèn sắt khi còn nóng sao?" Tiểu hắc miêu ghé vào hoa viên cạnh hồ hoa sen, cái đuôi lông xù ở trong ao nước lạnh lẽo đảo qua.

Quân Vô Tà ngồi ở bàn đá một bên, nhìn búp sen trong bồn nước dần dần nở rộ thành hoa sen, nhàn nhạt nói: "Còn chưa đến thời điểm, Mặc Thiên Uyên muốn danh chính ngôn thuận đăng cơ, cần phải tích góp sự ủng hộ của người dân."

Nếu như có thể dễ dàng để Mặc Thiên Uyên bước lên đế vị, nàng một đêm kia cũng đã làm rồi.

Hoàng đế tâm tư ác độc, nhưng danh tiếng trong dân gian lại rất tốt. Nàng chặt hết vây cánh của hắn, phong bế đường lui của hắn, lại không thể làm hắn từ trên vương vị lăn xuống

nhau như vậy, nếu không một khi Mặc Thiên Uyên đăng cơ liền sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.

Nàng nếu phải đứng sau đây tay thay đổi hoàng quyền này, tự nhiên muốn đem hết thảy phải thật hợp pháp và được sự ủng hộ của người dân.

Đều không phải là vì Mặc Thiên Uyên, nàng bắt quả là vì tốt cho Lân Vương phủ mà thôi.

Hoàng đế ai làm cũng được, Lân Vương phủ cùng Thụy Lân Quân tuyệt đối không thể bị đe dọa.

Tiểu hắc miêu như suy tư gật gật đầu, chủ nhân nhà nó từ hai phương diện mà nói, chính là ranh giới giữa thiên tài cùng ngu ngốc.

Đang nghĩ, muốn cùng Quân Vô Tà lại nói chuyện vấn đề tình cảm nam nữ hay không, tiểu hắc miêu chợt kêu thất thanh.

"Meo!!!"

Thân ảnh màu đen *tạch* một tiếng phi ra từ bên hồ hoa sen, ở giữa không trung, mèo đen chú ý trên đuôi mình thỉnh thoảng thêm một cái tiểu oa nhi bụi bặm.

Quân Vô Tà mở to hai mắt, nhìn Tiểu Bạch Liên gắt gao cắn lấy cái đuôi mèo đen, bị mèo đen kéo tán loạn quanh sân.....

"Hỗn đản! Buông ra!!!" Cái đuôi đau nhức, làm mèo đen ứa cả nước mắt, nó nâng móng vuốt lên, xoay người đối với Tiểu Bạch Liên mềm mại kia loạn nháo một hồi.

Trên làn da trắng như tuyết của Tiểu Bạch Liên, rất nhanh liền xuất hiện vô số vết máu.

"Oa ô ô ô!" Trong đau đớn, Tiểu Bạch Liên buông ra cái đuôi ngậm ở trong miệng, cuộn tròn trên mặt đất khóc lóc run lên run xuống.

Quân Vô Tà cảm thấy thật đau đầu, nàng đứng dậy đi qua, đem tiểu hắc miêu đang phẫn nộ cùng Tiểu Bạch Liên mỗi tay một cái xách lên.

"Hỗn đản! Người cư nhiên dám cắn đuôi ta!" Mèo đen tứ chi đập loạn nói.

"Ô ô..... Ta không biết, ta ở trong nước thì nhìn thấy một cái vật đen đen, ta tưởng đồ ăn....." Tiểu Bạch Liên rên rĩ, bĩu môi.

"Người lừa ai! Người là Giới Linh thực vật, người căn bản không cần ăn cái gì!" Gia hỏa này nhất định là đang trả thù nó, ngày thường hay khi dễ nó!

"Không..... Không phải..... Như vậy....." Tiểu Bạch Liên bị khí thế hung hăng của mèo đen dọa tới, sợ hãi rụt cổ lại.

Trên thực tế, hần cũng không biết chính mình vì sao lại đi cắn cái đuôi của mèo đen. Hần giống như bị mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ rõ mình là như thế nào bơi tới bên cạnh hồ hoa sen, đối với mèo đen cắn xuống. Đến khi chờ hần phản ứng lại đây, hần đã bị mèo đen cào cho thương thể chỗ chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Túy Liên (2)

Quân Vô Tà về mặt đạm nhiên nhìn hai tiểu gia hỏa khác khẩu không thôi, giờ tay trực tiếp đem tiểu hắc miêu xách tới trên bàn, sau đó đem hoa sen đang đường trong bồn hoa sen lấy ra, lại đem bồn nước hoa sen đưa cho Tiểu Bạch Liên.

"Đem rượu nơi này đồ đi." Trong quyền sách cổ kia ghi lại, thời điểm khi nuôi dưỡng Ngự Tuyệt Liên, không thể sử dụng Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn lại trong bồn. Khi rượu không thể phủ hết bộ rễ của nó, liền phải nhanh chóng thay đổi. Cho nên nàng mỗi một lần đổi đều sẽ đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn sót lại đó, trút vào trong hồ hoa sen.

Tiểu Bạch Liên, gật gật đầu, thút tha thút thít nức nở ôm bồn nước hoa sen hương bên cạnh hồ hoa sen chạy tới.

Hần một đường chạy chậm, hương rượu nồng đậm trong bồn xoắn vào xoang mũi, khuôn mặt nhỏ của hần dần dần phiếm hồng. Hần trộm quay đầu lại, nhìn nhìn Quân Vô Tà đang chuyên tâm quan sát hoa sen, âm thầm nuốt nước miếng.

Thứ này là không cần nữa đi.....

Cho nên, nếu hần uống một chút, hần là cũng không có việc gì đi.

Đang nghĩ, Tiểu Bạch Liên liền đem bồn nhỏ kia hướng trên miệng thăm tháu qua.....

"Người đang làm gì vậy?" Thanh âm thanh âm của tiểu hắc miêu vang lên.

Ngay trong nháy mắt tiểu hắc miêu mở miệng, Tiểu Bạch Liên giật mình một cái đem toàn bộ Ngọc Dịch Quỳnh Tương trong bồn đổ vào trong miệng, hần bị sắc mặt đỏ bừng bừng, thời điểm quay đầu nhìn về phía tiểu hắc miêu, về mặt hoảng sợ.

"Không..... Ta không làm..... Cái gì....." Tiểu Bạch Liên lắp bắp nói.

Tiểu hắc miêu *"tạch"* một tiếng từ trên bàn đá nhảy xuống, đi bước một hướng tới Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên bị dọa vội vàng lui về phía sau, đôi chân ngắn nhỏ trực tiếp dẫm lên bên cạnh hồ sen.

"Người..... Người đừng tới đây....."

"Người vụng trộm uống rượu." Tiểu hắc miêu híp mắt nói.

"Ta..... Ta không có..... A!!!"

Theo tiếng thét thảm của Tiểu Bạch Liên, thân mình hần ngã thẳng đến mặt hồ sen.

Bùm một tiếng, thanh âm rơi xuống nước.

Tiểu Bạch Liên rơi xuống bắn lên một chuỗi bọt nước lớn!

Mèo đen ngầy ngẩn cả người, nó bất quá là muốn hù dọa tiểu gia hòa này, như thế nào hần ta liền rớt vào trong nước?

"Đừng nào loạn." Quân Vô Tà cầm hoa sen, bất đắc dĩ nhìn hai cái tiểu gia hòa này đang làm ầm ĩ.

Mèo đen nhún vai, ở bên cạnh bờ ao chờ Tiểu Bạch Liên hiện thân.

Chính là đợi nửa ngày, nó cũng không thấy cái kia tiểu mập mạp kia xuất hiện.

"Thực vật được nuôi dưỡng ở trong nước, chẳng lẽ sẽ chết đuối?" Mèo đen dong đưa cái đuôi, hướng tới bên cạnh ao đi đến.

Nhưng mà, khoảnh khắc mèo đen vừa mới đi đến bên cạnh ao, một cái hắc ảnh thật lớn nhảy mắt phát triển trong nước, lan nhanh trên bề mặt.

Chỉ thấy một mặt thân ảnh màu trắng từ trong nước thỉnh thoảng bay ra, mang theo một chuỗi bọt nước, sai lạc trên mặt đất.

Đó là một vị thiếu niên tuổi mười bảy tóc bạc, quần áo màu ngân bạch nhiễm một tầng mỏng hơi nước. Hần nhảy lên không trung, khi đáp xuống thì bốn phía bắn ra bọt nước, dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống giống như những viên kim cương long lanh.

"Meo!!!" Mèo đen trong nhảy mắt biến thành Hắc thú thật lớn, nhảy về phía Quân Vô Tà, chặn trước người Quân Vô Tà.

Thiếu niên tuổi mười bảy tóc bạc nhanh nhẹn rơi xuống đất, hai chân nhẹ nhàng đạp trên phiến đá ướt át, tóc bạc lấy dính nước ao rồi tung ở sau người, một trang khuôn mặt tuổi mười bảy hơi phiếm hồng.

"Chính là ngươi, cả ngày khi dễ ta?" Thiếu niên tóc bạc bắt mẩn cau mày, con ngươi màu xanh băng nhìn chằm chằm Miêu nhi biến ảo thành Hắc thú.

"Thật là càng ngày càng vô dụng, cư nhiên bị một con xuân miêu khi dễ như vậy, *tắc(tiếng tắc lười)!*" Thiếu niên bĩu môi, đầy mắt tràn đầy tức giận.

Quân Vô Tà nhú mắt, nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

"Ngươi là ai?"

Thiếu niên tóc bạc trên mặt mang theo một tia dò ửng, nhìn Quân Vô Tà nói: "Ngay cả Giới Linh của chính mình cũng nhận không ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Túy Liên (3)

....." Quân Vô Tà choáng váng.

Giới Linh của nàng tựa hồ chỉ có một con.....

Hắc thú mở to hai mắt nhìn, nhìn thiếu niên tuổi mười bảy tóc bạc trước mắt.

"Tiểu..... Mập mạp?" Nó cũng không chắc chắn.

Mặt thiếu niên tóc bạc, nhảy mắt liên vắn vẹo.

"Ngươi mới là tiểu mập mạp! Đại gia ta phong hoa tuyệt đại! Nơi nào béo!"

"....." Hắc thú hết chỗ để nói rồi.

Ai tới nói cho nó, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Vì cái gì, cái tiểu mập mạp mềm như bông kia, sẽ đột nhiên biến thành thiếu niên tuổi mười bảy trước mắt!

Biến dị sao!!

"Ta chính là Thương Ngự Tuyệt Liên, hoặc là các ngươi cũng có thể kêu ta là Túy Liên, không cần đem ta cùng cái tiểu bạch si vô dụng kia nói nhập làm một." Thiếu niên tuổi mười bảy tóc bạc khoanh tay trước ngực, bắt mẩn hừ hừ nói.

Cư nhiên trở nên kiêu ngạo như vậy! Hắc thú cảm thấy cả ba giác quan của mình đều vỡ.

"Tốt, không cùng ngươi nhiều lời, ngươi gia hòa này, ngày thường khi dễ ta, khi dễ thực đã ghìen a? Tới! Ta hôm nay muốn cùng ngươi hảo hảo tính tính hết thấy!" Túy Liên nheo đôi mắt lại.

Khoảnh khắc ngay khi Túy Liên muốn cùng Hắc thú động thủ, Quân Vô Tà lại đột nhiên đứng dậy.

"Ngươi là chủ nhân của ta, ta sẽ không đánh ngươi, nhưng là gia hòa này ngày thường khi dễ ta, khi dễ đủ đường! Ta nhất định sẽ không bỏ qua nó!" Túy Liên không dám làm càn ở

trước mặt Quân Vô Tà.

"Bồn hoa sen ở đâu?" Quân Vô Tà về mặt bình tĩnh nhìn Túy Liên nói.

"....." Túy Liên sùng sốt một chút.

"Đưa ta." Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

"Ồ trong nước....." Túy Liên nuốt nuốt nước miếng, không biết vì sao vừa nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của Quân Vô Tà, hần cũng không dám xằng bậy.

"Mang lên." Quân Vô Tà mặt lạnh đảo qua, cả người Túy Liên giật mình một cái, không đợi Quân Vô Tà lại mở miệng lần nữa, hần đã phi thân nhảy, chui vào hồ hoa sen, bắn lên một chuỗi bọt nước.

Một lát sau, thiếu niên tuổi mới ướt dầm dề, cầm bồn hoa sen đứng ở trước mặt Quân Vô Tà.

"Người có thể biến thân?" Quân Vô Tà không tiếp nhận, chỉ là nhìn Túy Liên từ trên xuống dưới.

Túy Liên nói: "Ta cùng Thương Ngự Tuyết Liên là nhất thể, chỉ là trong quá trình tu luyện bản thể xuất hiện ngoài ý muốn, khiến cho ta vẫn luôn bị mắc kẹt ở trong thân thể nhỏ nhỏ kia, nếu như ta ngâm trong rượu, ta có thể tạm thời khôi phục."

"Lúc trước cần tiểu hắc, là ý tứ của ngươi?" Quân Vô Tà vốn rất kỳ quái, lấy tính tình của Tiểu Bạch Liên, sao có thể cùng tiểu hắc âm ỉ.

"Đúng." Mỗi ngày đều bị mèo đen kia cào một mặt máu, hần có thể không bức sao!

"Ngày thường lượng rượu ngươi đổ vào hồ hoa sen quá ít, làm ta không cách nào khôi phục được, ta chỉ có thể trong thời gian ngắn ngủi tạm thời tiếp quản ý thức của tiểu béo kia..... *tác(tiếng tác lười)*, ý ta là tiểu mập mạp." Túy Liên cắn chặt răng, về mặt cảm giác trừng mắt nhìn Hắc thú ngồi xôm bên người Quân Vô Tà.

Hắc thú *phụt* một tiếng, thực không cho hần chút mặt mũi mà bật cười thành tiếng.

Túy Liên lập tức liên bạo phát, thân ảnh thon dài nhảy mất đánh về phía Hắc thú.

Nhưng mà.....

Phụt một tiếng, một đoàn hơi nước bao phủ quanh thân hần.

Giây tiếp theo, Hắc thú liền cảm thấy một cái gì đó ướt ướt, mềm mại như bông, đang nhỏ từng giọt trên mặt nó.....

Đợi đến khi hơi nước kia tản ra, Tiểu Bạch Liên nức nở thút tha thút thít đang kinh hoàng dùng tứ chi bám vào trên mặt đại Hắc thú, cặp mắt đầy nước mắt lưng tròng, ở khoảng cách cực gần cùng đối mặt với ánh mắt hung ác của Hắc thú!

Một giây sau!

"*Oa ô ô ô ô!*" Tiểu Bạch Liên kêu khóc từ trên mặt Hắc thú bò xuống dưới, đôi chân ngắn nhỏ một bước chạy vội tới bên chân Quân Vô Tà, run run rẩy rẩy ôm chặt chân Quân Vô Tà, hoảng sợ nhìn chằm chằm đại Hắc thú.

Hần sao lại đột nhiên bám ở trên người mãnh thú kia! Hừ chết a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Nữ tử âm độc (1)

Bên trong hoàng cung, Mặc Huyền Phi khẩn trương nhìn 50 binh lính Ngự Lâm Quân đang quỳ trước mặt hần. Bạch Vân Tiên đứng ở bên người hần, ở phía sau nàng, vài tên cung nhân đang bưng khay, trên mỗi một cái khay đều bày mười ly rượu thuốc.

"Vân Tiên, ngươi muốn ta đưa bọn họ tới đây, để làm gì?" Mặc Huyền Phi mở miệng hỏi.

Bạch Vân Tiên nhìn 50 binh lính Ngự Lâm Quân quỳ gối trước mặt nàng, đầy mắt loé lên một tia cười lạnh.

"Tự nhiên là có thứ tốt muốn cho bọn họ, đây là rượu thuốc do Khuyên Vân Tông ta luyện chế. Sau khi uống xong có thể làm tốc độ tu luyện linh lực tăng nhanh hơn nhiều. Hiện giờ Thụy Lâm Quân hung hăng ngang ngược như vậy, lực lượng Ngự Lâm Quân tự nhiên cũng cần phải tăng lên."

Mặc Huyền Phi nhìn Bạch Vân Tiên như suy tư điều gì đó, chần chờ một lát không nói thêm gì nữa.

Nhưng thật ra trên mặt một đám 50 binh lính Ngự Lâm Quân kia đều lộ ra kinh hi. Bọn họ đều là binh lính bình thường nhất, đột nhiên bị Nhị hoàng tử gọi tới nơi này, trong lòng đều có chút bồn chồn. Một ngày qua, Thụy Lâm Quân phong tỏa hoàng thành, Ngự Lâm Quân căn bản không thể nhúng tay vào, chỉ có thể co đầu rút cổ trong hoàng cung.

Trong hoàng cung, hoàng đế chậm chạp không có động tác. Đêm hôm đó Thụy Lâm Quân sát phạt quyết đoán làm Ngự Lâm Quân trên dưới bị dọa phá gan, bọn họ căn bản không dám cùng Thụy Lâm Quân xảy ra bất luận xung đột gì.

Vốn tưởng rằng bị Nhị hoàng tử gọi tới, là có nhiệm vụ gian khổ gì đó, nhưng hiện giờ xem ra, lại là thiên đại chuyện tốt như thế này!

Đồ vật của Khuyên Vân Tông, là bảo bối bao nhiêu người tha thiết mơ ước? Bọn họ thế nhưng cũng có cơ hội được dùng!

"Các ngươi đều là những Ngự Lâm Quân xuất sắc nhất, bảo hộ bệ hạ là chức trách của các ngươi. Rượu thuốc này có thể trợ giúp các ngươi trong khoảng thời gian ngắn sẽ trở nên

cường đại." Bạch Vân Tiên vẫy vẫy tay, cung nhân đứng ở phía sau nàng lập tức đem khay rượu thuốc đưa đến trước mặt Ngự Lâm Quân.

Những Ngự Lâm Quân đó đem rượu thuốc nắm trong tay thật cẩn thận, vẻ mặt đầy khát vọng.

Bạch Vân Tiên đáy mắt hiện lên một tia âm độc, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

"Uống đi, sau khi uống xong, các người sẽ có được lực lượng để bảo hộ bệ hạ." Nàng mở miệng, mê hoặc.

50 binh lính Ngự Lâm Quân, lập tức đem rượu thuốc uống xuống cổ họng. Rượu thuốc chưa sót thâm nhập vào khoang bụng, làm cho thân thể bọn họ trở nên nóng như lửa. Nguyên bản màu da đang bình thường rất nhanh trở nên có chút đỏ. Từ lần đó ra, bọn họ rõ ràng cảm giác được, linh lực trong cơ thể bắt đầu không ngừng quay cuồng, tựa hồ có xu thế bành trướng. Loại cảm giác này, làm cho bọn họ trong lòng rất vui sướng.

"Hiện tại hoàng thành đang bị Quân gia quấy nhiễu, các người sẽ trở thành những anh hùng cứu vớt hoàng thành! Chờ đến buổi tối, ta sẽ phái người đem các người ra khỏi hoàng cung. Nhị hoàng tử đã bí mật an bài nơi mà các người sẽ an trí trong hoàng thành. Các người một khi tới nơi đó rồi, nhất thiết không thể ra ngoài, cũng không thể để người khác biết thân phận các người. Các người chỉ cần ngồi tại trong phòng, chuyên tâm tu luyện, đợi đến ngày phát động phản kích, đó là ngày các người lập công!" Bạch Vân Tiên con người lạnh băng nhất nhất đảo qua những người này, cổ động nhân tâm mà nói, làm thân sắc của những Ngự Lâm Quân dâng trào.

Được uống rượu thuốc của Khuynh Vân Tông, lại nhận được trọng trách do triều đình uỷ thác, bọn họ phảng phất thấy được điều tốt đẹp đó là rất nhanh sẽ được thăng chức trong tương lai đang tới.

Cơ hồ không ai nghi ngờ lời nói của Bạch Vân Tiên, bọn họ hận không thể trực tiếp dập mấy cái vang đầu đối với Bạch Vân Tiên.

"Hiện tại, các người có thể trở về nghỉ ngơi, đem chính mình hoá trang thành bộ dáng bá tánh bình thường. Các người là hy vọng của triều đình, ngàn vạn lần không thể bị Thụy Lâm Quân ngoài cung phát hiện ra thân phận của các người. An nguy của hoàng thành đều dựa vào các người." Bạch Vân Tiên mở miệng cười, trên dung nhan thanh lệ nở rộ lên một nụ cười tuyệt đẹp. Những Ngự Lâm Quân đang quỳ gối trước mặt nàng trong lúc nhất thời nhìn đến ngây ngốc, sững sờ hồi lâu, mới nhìn thấy ánh mắt không vui của Mặc Huyền Phi thì run run rẩy rẩy rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Nữ tử âm độc (2)

Sau khi đợi cho những Ngự Lâm Quân đó rời khỏi, Mặc Huyền Phi lập tức đuổi hết cung nhân ra ngoài. Trong viện, cũng chỉ còn lại hần cùng Bạch Vân Tiên hai người.

Lúc này không còn con mắt nào khác nhìn vào, biểu tình căng thẳng của Mặc Huyền Phi lập tức xuất hiện một tia lo lắng, "Vân Tiên, người rốt cuộc là muốn làm cái gì? Những rượu thuốc đó, không phải là dùng để đối phó với Thụy Lâm Quân sao? Vì sao..... lại để người của Ngự Lâm Quân uống?"

Đã qua nhiều ngày, Bạch Vân Tiên vẫn luôn bí mật luyện chế một thứ gì đó. Mặc Huyền Phi cũng không biết vài thứ kia là cái gì, chỉ biết là, đó là thứ mà Bạch Vân Tiên dùng để đối phó với Thụy Lâm Quân.

Chính là thứ này, vì sao lại vào bụng của Ngự Lâm Quân?

Bạch Vân Tiên cười lạnh một tiếng, đáy mắt âm độc làm người không rét mà run. Mũi đỏ của nàng hơi gọi lên, giống như một con nhện ác độc, chăm chăm nhìn Mặc Huyền Phi, "Vài thứ kia, tự nhiên là dùng để đối phó Thụy Lâm Quân."

"Nhưng....."

"Không có nhưng! Người đang nghĩ Thụy Lâm Quân đều là một đám ngu ngốc hay sao? Cho bọn hần độc được, bọn họ sẽ lập tức tự mình uống xuống?" Bạch Vân Tiên liếc mắt Mặc Huyền Phi một cái, tựa như đang trào phúng hần ngu xuẩn.

"Lúc trước cho người đàn được, người hần là còn nhớ rõ hiệu quả của nó chứ? Ta hiện giờ cấp đồ cho Ngự Lâm Quân uống, chính là có hiệu quả giống như đàn được kia a." Đang nói, nàng liếm liếm đôi môi hồng.

Mặc Huyền Phi trong lòng giật mình. Hiệu quả của đàn được ấy sau khi Lâm Nhạc Dương dùng xong thì như thế nào, hần tự nhiên là biết. Chỉ là hần không nghĩ tới, Bạch Vân Tiên bảo hần đưa Ngự Lâm Quân tới cư nhiên mục đích là như thế này!

"Vân Tiên, người tính dùng Ngự Lâm Quân làm vật hi sinh? Người vì sao không nói sớm? Ta hoàn toàn có thể tìm cho người một ít cung nữ thái giám bình thường, Ngự Lâm Quân dù sao, cũng là lực lượng chúng ta hiện tại cần dựa vào. Người dùng bọn họ tới đối phó với Thụy Lâm Quân, có phải không ổn lắm hay không?"

Bạch Vân Tiên không vui trừng mắt nhìn Mặc Huyền Phi liếc một cái, ý cười trên mặt đều rút đi, "Người thì biết cái gì! Được hiệu của rượu thuốc này, phát huy tác dụng lớn hơn khi hoà cùng với sức mạnh linh lực của những người linh! Những cung nữ cùng thái giám kia có bao nhiêu linh lực? Căn bản không đủ để phát huy hiệu quả chân chính. Ta để người an bài những người đó tại các nơi trong thành, là vì sau khi làm cho bọn họ bạo phát mà tự nổ, trong thời gian ngắn nhất có thể đem độc tố kia truyền bá đến các nơi trong hoàng thành."

Linh lực trong thân thể của cung nữ cùng thái giám sao có thể so sánh cùng với Ngự Lâm Quân. Binh lính Ngự Lâm Quân cho dù vô dụng, cũng đã là cảnh giới cam tiên. Những độc được kia được tàng trữ trong linh lực của cơ thể bọn họ, sau khi tự nổ, sẽ làm độc tố phát tán nhanh hơn ở trong không khí, hiệu quả của độc tố cũng sẽ càng mạnh hơn!

"Cái gì? Người muốn làm độc tố kia lan truyền khắp toàn bộ hoàng thành?" Mặc Huyền Phi hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Hần ngàn vạn lần không ngờ tới kế hoạch của Bạch Vân Tiên cư nhiên sẽ lan đến tất cả mọi người trong hoàng thành!

Nàng có phải là điên rồi hay không?

"Nếu không như thế thì làm sao? Bên trong hoàng thành chính là có mười vạn Thụy Lâm Quân, bọn họ lại không phải tự ở cùng một địa phương. Muốn toàn bộ bọn họ trúng độc, tự nhiên phải đem độc tố khuếch tán lan truyền đến toàn bộ hoàng thành. Ta phối chế loại rượu thuốc này, sau khi dùng trong cơ thể sẽ không ngừng thôi thúc linh lực của bọn họ. Đợi đến khi linh lực bành trướng đến cực hạn, thân thể bọn họ đều không thể đủ sức chứa đựng được linh lực tăng cao, mà sinh ra tự bùng nổ. Khi bọn họ tự nổ, độc tố trong cơ thể

bọn họ lập tức sẽ khuếch tán vào trong không khí. Chỉ cần là người thấy hương vị kia người sẽ lập tức trúng độc. Người trúng độc rất nhanh sẽ sinh ra hiệu quả tương tự, không ngừng tự nổ, kết quả sẽ là hàng loạt các vụ nổ. Cho dù Thụy Lâm Quân số lượng rất nhiều, bọn họ cũng trốn không thoát độc của ta." Bạch Vân Tiên đẩy mắt lập loè thần sắc điên cuồng, mặt âm độc kia, cùng dung mạo cao quý của nàng hoàn toàn không hợp nhau, vận vẹo cực đoan, làm khuôn mặt nàng thoát nhìn cực kỳ giống lệ quý bỏ ra từ trong địa ngục, không còn nhìn thấy màu sắc của vẻ đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Nữ tử âm độc (3)

50 binh lính Ngự Lâm Quân, hoàn toàn bị Mặc Huyền Phi phân tán ở các góc trong hoàng thành. Không có một ai ở gần nhau, hết thấy này, đều là Bạch Vân Tiên một tay chỉ đạo Mặc Huyền Phi đi làm.

Mới đầu Mặc Huyền Phi cũng không minh bạch dụng ý của Bạch Vân Tiên, nhưng hiện giờ, sau khi nghe được một phiên lời nói này của Bạch Vân Tiên, Mặc Huyền Phi mới rốt cuộc hiểu được.

Bạch Vân Tiên tính toán là làm cho độc kia trước tiên lan tràn ở bên trong bá tánh. Chỉ cần đa số bá tánh hoàng thành nhiễm độc tổ kia, không ngừng sinh ra tự bùng nổ, độc tổ kia sẽ nhanh chóng lan truyền vào trong không khí. Cho dù Thụy Lâm Quân phân bố ở các nơi trong hoàng thành, cũng sẽ trúng chiêu khi mà độc tổ hạ xuống dày đặc như vậy!

Mặc dù Mặc Huyền Phi tâm tư ngoan độc, cũng bị thủ đoạn tàn nhẫn này của Bạch Vân Tiên dọa tới.

Nàng thế nhưng muốn làm cho cả bá tánh hoàng thành chôn cùng!

"Vân Tiên, ngươi....." Mặc Huyền Phi cả kinh lùi lại một bước, huyết sắc trên khuôn tuấn mị đã sớm mất đi.

Hắn vẫn luôn cho rằng, Bạch Vân Tiên luôn là một thiên chi kiêu nữ bị mình nắm trong lòng bàn tay. Làm người tuy rằng có chút lãnh ngạo (*lạnh lùng, ngạo mạn*), nội tâm cũng không phức tạp.

Nhưng hiện giờ xem ra, hắn căn bản là vẫn không hiểu hết bản chất chân thật của Bạch Vân Tiên!

Bên trong hoàng thành là mấy chục vạn bá tánh, nàng không thèm chớp mắt một cái liền đem mọi người giết hết!

Bạch Vân Tiên lạnh lùng trừng mắt Mặc Huyền Phi, nhũn mày nói: "Nếu ngươi không vô dụng, ta nào muốn ra tay? Chẳng lẽ ngươi đang đau lòng vì những tiện dân đó?"

Mặc Huyền Phi kinh ngạc.

Đúng vậy, khuyên Bạch Vân Tiên ra tay, người bất chính là hắn hay sao?

Nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới, bản chất của Bạch Vân Tiên cư nhiên lại đáng sợ như vậy.

Nếu nói Quân Vô Tà ngoan độc, nhưng khi Quân Vô Tà giết người, đều là do có thù oán với Lân Vương phủ. Nàng không hướng lưỡi dao sắc bén tới bất kỳ một người vô tội nào, còn Bạch Vân Tiên thì sao? Nàng vì để đạt mục đích, căn bản không màng đến hủy diệt tất cả, ngay cả mấy chục vạn bá tánh vô tội ở trong mắt nàng, cũng chỉ là tiện dân có thể tùy ý hy sinh.

"Ngươi yên tâm, ta đã phối chế tốt giải dược. Trước tiên để mọi người trong hoàng cung đều dùng giải dược trước. Nếu ngươi còn đau lòng thay những tiện dân đó, cùng lắm thì sau khi Thụy Lâm Quân trúng độc, ta đem giải dược kia giao cho ngươi. Ngươi lấy thân phận là hoàng tử dùng giải dược đi giải cứu những bá tánh trúng độc đó, không phải là càng tốt hay sao?" Bạch Vân Tiên âm thanh lạnh lùng nói.

Mặc Huyền Phi sùng sốt một chút, sự hoảng sợ trên mặt chợt rút đi, hắn lập tức tiến lên một bước, gắt gao kéo tay Bạch Vân Tiên lại gần.

"Vân Tiên, ngươi thật sự là suy nghĩ chu toàn."

Chỉ cần có thể diệt trừ Thụy Lâm Quân cùng Lân Vương phủ, hy sinh một đám bá tánh thì như thế nào? Chỉ cần làm Thụy Lâm Quân trúng độc, hắn lại có thể dựa theo lời Bạch Vân Tiên nói, ở thời điểm thích hợp lấy ra giải dược, cứu lại những bá tánh đã trúng độc. Cứ như vậy, địa vị của hắn ở trong lòng bá tánh sẽ tăng tiến thêm một bước.

Bạch Vân Tiên ôn nhu cười, rúc vào trong lồng ngực Mặc Huyền Phi, "Những gì ngươi muốn, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi có được trong tay. Nhưng ngươi hãy nhớ, sau khi Thụy Lâm Quân trúng độc, trước tiên ngươi đừng động đến Quân Vô Tà."

"Không động đến nàng?" Mặc Huyền Phi có chút không rõ.

Bạch Vân Tiên ngẩng đầu, đẩy mắt thanh lãnh tràn đầy nọc độc.

"Một đao giết nàng, chẳng phải là tiện nghi nàng sao? Ta muốn băm vằm tứ chi nàng, cắt đầu lưỡi nàng, moi ra đôi mắt nàng, đem ngâm nàng bên trong một thùng thuốc độc, làm nàng... chịu đủ các loại tra tấn của kịch độc, mới có thể xoa dịu những đau đớn mà nàng đã gây ra cho ta!" Người dám cùng nàng đối nghịch, đều phải nhắm nháp tư vị sống không bằng chết.

Mặc Huyền Phi trên mặt mang theo ý cười thâm tình, ngầm đã bị cả kinh từ âm mưu ác độc của Bạch Vân Tiên mà toát ra một thân mồ hôi lạnh.

So với quyết đoán sát phạt của Quân Vô Tà, mưu kế của Bạch Vân Tiên mới là phát rõ chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Độc (1)

Dưới sự bao phủ của bóng đêm, 50 bóng người ăn mặc giản dị, từ cửa sau hoàng cung lặng yên đi ra ngoài. Bọn họ nhanh chóng phân tán tới các nơi trong hoàng thành. Nếu như có người lưu tâm, liền có thể phát hiện, những căn phòng nơi bọn họ tiến vào, đều rải khắp mọi nơi trong hoàng thành.

Bóng đêm không tiếng động, 50 người đều đóng chặt cửa phòng, ám sáng mãnh liệt, không người biết được, không lâu sau, sẽ là ác mộng của hoàng thành, bắt nguồn từ 50 người tự bùng nổ trong phòng này.

Nhiều ngày trôi qua...

Quân Vô Tà triệu tập Thụy Lâm Quân đã thâm nhập hoàng thành một thời gian, trong vòng bảy ngày này, Quân Vô Tà cũng không vội vã chuẩn bị làm gì tiếp, năng vẫn luôn ở trong Lâm Vương phủ không ngừng tu luyện linh lực của mình. Thân thể Quân Tiên sau khi được Quân Vô Tà điều trị, đã hoàn toàn khôi phục.

Hoàng thành trải qua một trận gột rửa, đã khôi phục lại sự yên tĩnh của ngày xưa. Mặc Thiên Uyên dưới sự trợ giúp của Quân Vô Tà, trong vòng bảy ngày này, đều buộc phải nhìn thấy những thực tế mà thường dân phải đối mặt hằng ngày.

Mỗi ngày đến trên đường cái làm việc thiện thi ân, là tất cả những việc Mặc Thiên Uyên cần làm.

Chính là đang lúc hần mang theo một đội Thụy Lâm Quân, khi đi qua một nhà dân, gian nhà có cửa phòng khoá chặt kia lại đột nhiên bị người phá ra, một thân ảnh điên cuồng kêu thảm từ trong cửa phòng vọt tới trên đường cái.

Đang là sáng sớm, trên đường phố bá tánh rất dày đặc, nháy mắt khi người nọ lao tới, liền đụng ngã vài người qua đường.

"Nhanh đi xem một chút có chuyện gì ở bên kia!" Mặc Thiên Uyên chú ý tới trên đường xôn xao, lập tức để Thụy Lâm Quân tiến đến xem xét.

Ở bên trong đám người, một nam tử cả người đỏ lên đang không ngừng phát ra tiếng kêu rên thê lương. Thân thể của hần bành trướng lên rất quý dị, quần áo trên người bị cơ bắp căng ra nứt toác, làn da trên dưới toàn thân bị căng ra rất quý dị. Không thể thừa nhận cái loại căng dần đến nứt da nứt thịt này sẽ tạo ra từng miếng máu. Máu tươi đang không ngừng chảy ra thành dòng từ miệng vết thương kia!

Mặt người nọ đã sưng to không còn nhìn thấy rõ nét mặt, ở trên mặt vết nứt nở ra, huyết nhục mơ hồ, giống như bị người chém vô số nhát đao, nhìn thấy mà ghê người.

Hần điên cuồng nhắm phía đám người chạy tới, đôi tay không ngừng cào xé trên thân thể của mình. Thụy Lâm Quân tiến đến xem xét muốn ngăn cản hành động của hần, lại bị hần cậy mạnh ném ra, lực lượng to lớn kia, căn bản không giống như nam tử tầm thường.

Nam tử điên cuồng, làm bá tánh trên đường phố loạn thành một đoàn, bọn họ không ngừng la hét chói tai, chạy toán loạn khắp nơi.

Mặc Thiên Uyên nhăn mày lại, sự hỗn loạn trước mắt làm hần không thể ngồi chờ lắng xuống, hần thỉnh thoảng hồi Giới Linh của mình ra. Giới Linh của hần là một trường thương màu bạc, có gắn tua màu đen như mực. Hần dẫm chân nơi mình vừa đứng, phi thân hướng tới nam tử điên cuồng kia bay đi, trường thương giống như một con rồng, nháy mắt cắm xuyên qua cánh tay người nọ, đem cầm hần ở trên mặt đất, ngăn hần lại điên cuồng va chạm lung tung.

Người nọ bị cầm trên mặt đất, lại không ngừng gãy giữa, phảng phất như không biết đau đớn, hoàn toàn không màng đến đau thương cắm trên cánh tay, gào rống, giống như dã thú không ngừng gãy giữa muốn đứng dậy.

Mặc Thiên Uyên đứng bên cạnh nam tử, nhủu mày nhìn nam tử như dã thú, đối phương rất quý dị làm hần cảm thấy thập phần khả nghi, hần định mở miệng dò hỏi vài điều.....

Đột nhiên, nam tử kia phát ra một tiếng rống đỉnh tai nhức óc, trong chớp mắt thân thể phình lớn gấp đôi.

Sau một tiếng vang lớn, cả người hần phát nổ chia năm xẻ bảy, huyết nhục cùng nội tạng phun tung toé khắp nơi, làm Mặc Thiên Uyên ở gần hần nhất, bị bắn một thân!

Một vụ nổ mạnh, làm một khu vực lớn trên đường phố, đều bị huyết nhục bao trùm, giống như một đóa hồng liên yêu dị, nở rộ bên trong hoàng thành yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Độc (2)

Bị bao phủ từ đầu đến chân bởi máu và lực phù ngũ tạng, Mặc Thiên Uyên đứng sững người, nhăn mặt lại. Đầu óc hần trống rỗng, bốn phía tĩnh lặng không có tiếng động nào, toàn bộ bá tánh, đều bị hình ảnh quý dị trước mắt này dọa nát lá gan.

Mặc Thiên Uyên áp chế nội tâm khiếp sợ, cố gắng duy trì khuôn mặt trấn tĩnh, hần gợn tay dùng ống tay áo lau máu ở trên mặt, đối với Thụy Lâm Quân một bên nói: "Lập tức phái người thu thập nơi này thật nhanh, lại phái người đi điều tra một phen lai lịch của người này."

Thụy Lâm Quân lập tức động thủ, lưu loát xử lý, làm đường phố đang hoảng loạn khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có. Dưới sự cảm tạ của bá tánh, Mặc Thiên Uyên mang theo một mớ máu me hỗn độn quay về Lâm Vương phủ.

Mới vừa tiến vào đại môn Lâm Vương phủ, Mặc Thiên Uyên liền gặp ngay phải Quân Vô Tà đang muốn ra khỏi cửa.

"Vô....."

"Lăn." (*lăn: cút;xéo;biến*)

"....." Mới vừa mở miệng nói một chữ, Mặc Thiên Uyên đã bị Quân Vô Tà thưởng một cái "Lăn", hần còn chưa kịp nói gì khác, Quân Vô Tà đã cau mày, xoay người bước

nhANH ĐI TRỞ VỀ.

"Ài, chờ đã!" Mặc Thiên Uyên cảm thấy hôm nay sự tình phát sinh là lạ, mới vừa chuẩn bị nói với Quân Vô Tà, lại bị mắNG không lưu tình như vậy rồi quay đi.

"Rửa sạch sẽ, lại đến tìm ta." Quân Vô Tà lãnh khốc ném xuống một câu như vậy, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Mặc Thiên Uyên.

"....." Mặc Thiên Uyên cảm thấy chính mình thật nhỏ nhoi!

Sáng nay hán bước ra vui vẻ vì về bề ngoài hằng ngày phải xuất hiện trước bá tánh, kết quả bị phun một mặt đầy ứ ế vật. Vừa mới về đến Lâm Vương phủ, không có được một tiếng quan tâm, trực tiếp bị thưởng một câu "lần", còn bị người ghét bỏ..... Hán thật sự là một Thái tử buồn nhất trên đời này!

Sau khi rửa mặt sạch sẽ một phen, Mặc Thiên Uyên cũng cảm thấy ghê tởm chính mình. Sau khi cọ xát sạch sẽ, hán liền hướng đi đến phía trước sân biệt viện Quân Vô Tà. Quân Vô Tà đang ngồi ở bên hồ hoa sen, trong tay nắm một quyển sách cổ cũ nát, chăm chú lật xem.

Nghe tiếng bước chân Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà ngẩng đầu lên.

"Vô....."

"Tránh xa ta một chút." Quân Vô Tà lạnh lùng quét Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, nàng phảng phất còn ngửi được một ít mùi máu tươi.

"....." Mặc Thiên Uyên tan nát cõi lòng, nhìn ánh mắt vô cùng ghét bỏ của Quân Vô Tà, hán chỉ có thể sờ sờ cái mũi, lui về phía sau vài bước, sau khi xác định khoảng cách đủ rồi, hán mới mở miệng nói: "Hôm nay ta gặp phải một sự kiện rất kỳ quái."

"Nói." Quân Vô Tà cúi đầu, vừa nghe Mặc Thiên Uyên nói chuyện, vừa nhìn quyển sách trên tay. Nàng mơ hồ cảm giác được, linh khí giai đoạn xích linh của nàng tăng trưởng có chút quá nhanh. Chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủn, nàng giống như đã chạm đến ngạch cửa cam linh. Tốc độ nhanh như vậy, làm nàng không thể không cẩn thận một chút.

"Hôm nay ta giống như thường lệ đi ra, tuần tra ở trên phố. Thời điểm đi đến Hoa Vân Phố, một người điên đột nhiên vọt tới đám người, người nọ thân thể bành trướng thập phần quý dị, không bao lâu liền tự phát nổ." Mặc Thiên Uyên nói.

Quân Vô Tà thình lình ngẩng đầu lên, mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm Mặc Thiên Uyên nói: "Người nói tự phát nổ?"

Tự phát nổ rất khó hiểu, đã từng một lần xuất hiện trên người Lâm Nhạc Dương!

"Cùng với tình huống của Lâm đại nhân không giống nhau lắm. Ta ở ngay bên cạnh hán, lúc hán tự nổ ta đã bị bắn một thân..... Khụ, nhưng ta cũng không có cảm giác gì khác lạ, năng lượng trong người cũng không bị mất đi." Mặc Thiên Uyên biết Quân Vô Tà hoài nghi, hán cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng tình huống sau khi Lâm Nhạc Dương tự nổ những người xung quanh theo như Quân Tiễn đã từng nói qua, rất khác so với tình huống Mặc Thiên Uyên hiện giờ gặp phải.

Quân Vô Tà mày hơi nhăn lại, "Lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Độc (3)

Mặc Thiên Uyên nghe vậy, cẩn thận đi tới bên cạnh bàn đá, thấy Quân Vô Tà nhăn mày càng sâu, hán âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

"Ngồi xuống." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Tay."

Quân Vô Tà một câu là một mệnh lệnh, Mặc Thiên Uyên ngoan ngoãn làm theo, nhưng ngay lúc Quân Vô Tà đang chuẩn bị bắt Mạch cho Mặc Thiên Uyên, Long Kỳ lại đột nhiên vọt tới trong viện Quân Vô Tà, thần sắc của hán mang theo một tia khẩn trương.

"Đại tiểu thụ!" Long Kỳ một bước thật dài đi đến trước mặt Quân Vô Tà, quỳ một gối xuống đất.

"Chuyện gì?" khứu giác của Quân Vô Tà rất nhạy bén làm nàng cảm giác được mùi máu tươi trên người Long Kỳ. Hương vị kia khá nhạt, cũng không nồng đậm giống như trên người Mặc Thiên Uyên, dường như là vô ý bị nhiễm mùi máu tươi trong không khí lưu lại.

"Đã xảy ra chuyện." Long Kỳ nhíu mày nói.

Ngắn ngủn trong vòng một ngày, bên trong hoàng thành có 50 chỗ đã xảy ra trường hợp người nổ mạnh rất quý dị, vị trí của 50 người đều không giống nhau, bộ dáng trước khi chết giống đúc như Mặc Thiên Uyên đã miêu tả.

Một người nổ mạnh, là ngoài ý muốn, nhưng nhiều người như vậy, đồng thời sinh ra nổ mạnh, không phải dùng mấy chữ "ngoài ý muốn" là có thể giải thích.

Nhiều chỗ nổ mạnh, đã gây ra náo động lớn bên trong bá tánh, trong lúc nhất thời nhân tâm hoảng sợ.

"Thụy Lâm Quân đã đi trấn an dân tâm, thuộc hạ cảm thấy những việc này chỉ sợ là có người cố tình." Trải qua một đêm bức vua thoái vị kia, Long Kỳ đã theo bản năng đem mọi sự tình bẩm báo cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà mắt đen trợn đầy một mảnh lạnh lẽo, sự tình nổ mạnh đã từng phát sinh ở trên người Lâm Nhạc Dương, chỉ là hiệu quả so với hiện giờ cũng không giống nhau, bất quá, dù vậy nàng cũng cho rằng hai việc này sợ là có sự liên hệ không hề nhỏ.

Mặc Thiên Uyên ở bên nghe âm thầm kinh hãi, hần vồn tưởng rằng mỗi mình gặp phải trường hợp đặc biệt, lại không hề nghĩ đến, ở bên trong hoàng thành cũng đã xảy ra mấy chục vụ giống như vậy!

Đột nhiên, Mặc Thiên Uyên cảm giác được một bàn tay nhỏ mềm mại ảm áp tay kéo cổ tay hắn. Hắn kinh ngạc nhìn lại, phát hiện chính Quân Vô Tà đang nắm tay hắn, đầu ngón tay đập trên mạch thượng của hắn. Trong khoảnh khắc đó, Mặc Thiên Uyên cảm thấy máu dồn trên mặt và có chút nóng kỳ lạ, hắn quay mặt một cách ngượng ngùng, nhưng cảm giác mềm mại truyền đến làn da, lại làm trái tim hắn đập mạnh liên hồi.

Khi tay bị buông ra, Mặc Thiên Uyên mới cảm thấy nổi lông bình tĩnh lại.

"Có cái gì không ổn sao?" Mặc Thiên Uyên hỏi.

Quân Vô Tà lắc lắc đầu, mạch tượng của Mặc Thiên Uyên vẫn bình thường, không có bất cứ cái gì dị thường.

"Có phải chúng ta nghĩ quá nhiều hay không?" Mặc Thiên Uyên nói.

*"Sự xuất hữu dị, tất hữu quỷ: *"* Quân Vô Tà lại không vì vậy mà thả lỏng cảnh giác. Thân thể của Mặc Thiên Uyên khác với người thường, hắn đã ăn vào đan dược do Tiểu Bạch Liên luyện chế, rồi lại trải qua quá trình điều trị thân thể. Hơn nữa, thường ngày hắn lại dùng đan dược của nàng, cũng có thể tránh được không ít độc, chính là vì để hắn khi sống ở Lâm Uyên Điện không cần lại trúng chiêu.

()事出有异, 必有鬼: Sự xuất hữu dị, tất hữu quỷ: ý của câu này đại loại giống câu "không có khói thì làm sao có lửa"*

Hiện giờ xem ra, dùng thân thể Mặc Thiên Uyên xem xét là không có bất cứ tác dụng gì.

"Người đem người của Thụy Lâm Quân hôm nay đi cùng người gọi tới đây." Quân Vô Tà cẩn thận mở miệng.

Mặc Thiên Uyên chỉ có thể thành thành thật thật đi gọi người. Thụy Lâm Quân ở hiện trường cùng với hắn tổng cộng có 10 tên, toàn bộ đều được đem tới trong viện của Quân Vô Tà.

Những Thụy Lâm Quân đó tuổi tác cũng không lớn lắm, tầm 25-26, nhưng thời gian mỗi người bọn họ gia nhập Thụy Lâm Quân, đều đã lên đến hơn 10 năm!

Bọn họ đứng ở trước mặt Quân Vô Tà, quần áo chỉnh tề, mắt sáng như đuốc, thân thể thẳng đứng tràn ngập khí thế quân nhân.

"Người, lại đây." Quân Vô Tà giờ tay, chỉ một nam tử có khuôn mặt cương nghị.

Người nọ lập tức sai những bước chân mạnh mẽ bước đi đến bên cạnh bàn đá, theo chỉ thị của Quân Vô Tà, vén lên cổ tay áo, đem cánh tay để ở trước mặt Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 149: Độc (4)

Người nọ lập tức sai những bước chân mạnh mẽ bước đi đến bên cạnh bàn đá, theo chỉ thị của Quân Vô Tà, vén lên cổ tay áo, đem cánh tay để ở trước mặt Quân Vô Tà.

Rất nhanh, Quân Vô Tà liền để người nọ đứng dậy, đổi một người khác tới bắt mạch.

Mười tên Thụy Lâm Quân, không bao lâu sau, đều được kiểm tra xong, mà trên mặt Quân Vô Tà, như được bao phủ một tầng băng sương.

"Long Kỳ, kêu Phúc bá lại đây, mấy người các người đến được phòng của ta chờ." Quân Vô Tà đứng dậy nói.

"Sao lại thế này?" phản ứng của Quân Vô Tà, làm Mặc Thiên Uyên ảm ảm có chút bất an.

Quân Vô Tà thanh âm lạnh lùng nói: "Trò trẻ con, bọn họ không thể nghĩ ra trò gì khác ngoài việc tự phát nổ hay sao?"

Mặc Thiên Uyên càng thêm mơ hồ, nổ mạnh nhiều loạn hoàng thành vốn đang yên ổn, ở trong miệng Quân Vô Tà như thế nào lại biến thành trò trẻ con? Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Rất nhanh, Phúc bá đã tới trong viện của Quân Vô Tà, "Tiểu thư có gì phân phó?"

"Lấy danh nghĩa của gia gia, điều động toàn bộ hiệu thuốc trong thành, để bọn họ đem thảo dược tồn kho, toàn bộ đưa đến Lâm Vương phủ, lập tức." Quân Vô Tà thanh âm không dung một tia nghi ngờ, Phúc bá sững sốt một lúc lâu, mới hồi phục lại tinh thần, không dám hỏi gì nhiều, lập tức thi hành lệnh.

Nhưng thật ra Mặc Thiên Uyên cùng Long Kỳ đứng một bên, bởi vì một loạt an bài của Quân Vô Tà mà đầu óc càng ngày càng thấy mơ hồ, không hiểu được.

"Vô Tà, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người muốn nhiều thảo dược như vậy để làm gì?" Mặc Thiên Uyên nhin không được mở miệng hỏi.

Quân Vô Tà ánh mắt lạnh lẽo đảo qua hai người, "Có người muốn tiêu diệt cả tòa hoàng thành."

"Cái gì!" Sắc mặt Mặc Thiên Uyên đột nhiên biến đổi!

"Những vụ nổ mạnh kia cũng không phải là vô ý, là có người cố tình an bài như vậy. Vật này có chút tương tự như trên người của Lâm Nhạc Dương, nhưng cũng có chỗ không giống. Vật trên người Lâm Nhạc Dương sẽ làm cho người trong một khoảng thời gian ngắn, tạm thời mất đi năng lực hành động. Nhưng lần này các người nhìn đến đồ vật này trên những người kia, lại không hề đơn giản như vậy. Trong thân thể bọn họ tích tụ một lượng chất độc rất mạnh. Sau khi bị nổ mạnh, độc kia sẽ khuếch tán vào trong không khí, chỉ cần ngửi qua một chút, liền sẽ trúng độc. Sau khi bị trúng độc không quá mấy ngày, liền sẽ tự nổ mà chết." Trong quá trình Quân Vô Tà nói chuyện, trên mặt vẫn luôn không có biểu tình gì. Những tin tức mà nàng nói với giọng điệu bình tĩnh như vậy, làm người nghe càng là kinh hồn táng đảm.

Cái này, đừng nói là Mặc Thiên Uyên, ngay cả trên mặt Long Kỳ cũng không còn một giọt máu.

Sau khi phát sinh 50 chỗ bùng nổ kia, đều là do Thụy Lâm Quân đuổi tới trước tiên, nếu như nói độc tố kia là dựa vào không khí để lan truyền, như vậy Thụy Lâm Quân bọn họ hôm nay tiến đến, chỉ sợ là đều đã trúng độc!

"Là người nào, ác độc như vậy! Chẳng lẽ muốn đem mấy chục vạn bá tánh trong hoàng thành đều giết hết hay sao?" Mặc Thiên Uyên với sắc mặt trắng bạch nói. Dựa theo những gì Quân Vô Tà đã nói, loại độc này vô sắc vô vị lại có thể khuếch tán đơn giản như vậy, một khi trúng độc, liền sẽ trở thành vật dẫn tiếp tục lan truyền độc tố. Hiện giờ chỉ mới bắt đầu có 50 vụ nổ mạnh, nhưng nếu như để mặc kệ không quan tâm, sau mấy ngày, chỉ sợ sẽ gia tăng đến mấy vạn!

Mấy vạn người cùng tự nổ một ngày, biện pháp giết người như vậy, thật sự là làm người không rét mà run!

Quân Vô Tà rũ mi mắt xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hướng hồ xuân thủy.

"Mục tiêu của bọn họ không phải là bá tánh, mà là Thụy Lâm Quân. Có chút *"câu bí bức cấp"**, muốn cản ngược lại một cái. Thủ đoạn ác liệt như vậy, nếu muốn trực tiếp động đến Thụy Lâm Quân liền không đơn giản chút nào. Nhưng nếu như đem kéo toàn bộ hoàng thành vào trong vũng bùn, Thụy Lâm Quân tự nhiên không thể may mắn thoát khỏi."

**狗被逼急: câu bí bức cấp: chó bị buộc nóng nảy; hoặc giống câu: chó cùng đường; chó bị dồn vào góc tường.*

Thủ đoạn này thật ra không tồi, đáng tiếc đối thủ của bọn họ, là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Múa rìu qua mắt thợ (1)

Quân Vô Tà đối với cách làm âm độc và tàn nhẫn như vậy, thật ra cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Nhưng nắm tay của Mặc Thiên Uyên đã tức giận đến phát run, "Bọn họ đúng là điên rồi! Một thành bá tánh, đều là người vô tội! Người kia, yêu quý thanh danh của mình như vậy, sao lại làm ra sự tình phát rồ này!"

Quân Vô Tà liếc mắt một cái thấy biểu tình kích động của Mặc Thiên Uyên, ánh mắt lưu chuyển vẫn bình tĩnh như nước, "Hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi còn chưa thể có bản lĩnh lớn như vậy, mấy thứ này hẳn là do Bạch Vân Tiên ra tay."

Rất tốt, nàng hiện tại có thể xác định, độc trên người Lâm Nhạc Dương chính là tác phẩm của Bạch Vân Tiên. Dám đặt tay tính kế gia gia của nàng, nàng sẽ để cho Bạch Vân Tiên biết, một chút ngoạn ý nho nhỏ này, không là gì ở trong mắt Quân Vô Tà nàng!

"Khuynh Vân Tông sao lại có vật ác độc như vậy?" Mặc Thiên Uyên ngây ngẩn cả người.

Quân Vô Tà không cho là đúng nói: "Y và Độc vốn là cùng một nhà."

Những người y thuật lợi hại, thủ đoạn dùng độc tuyệt đối sẽ không thấp!

"Đại tiểu thụ, những huynh đệ của chúng ta?" Long Kỳ không quan tâm đến những mưu đồ trong hoàng cung, hắn chỉ quan tâm đến các huynh đệ Thụy Lâm Quân.

"Những người đó đã trúng độc, nếu không vô hiệu hoá độc kia, không quá ba ngày, bọn họ liền sẽ chết." Quân Vô Tà không chút nào dấu diếm.

Sắc mặt Long Kỳ đại biến, hắn lập tức quỳ một gối xuống đất, khẩn cầu nói: "Khẩn cầu tiểu thụ cứu bọn họ!"

"Người cho rằng, ta đem lưu bọn họ lại là để làm gì?" Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn Long Kỳ, nàng cho rằng chính hành vi của mình đã quá rõ ràng.

Long Kỳ hơi sững sốt, lập tức đối với Quân Vô Tà vãi đầu mấy cái vang đầu.

Đã từng kiến thức qua y thuật của Quân Vô Tà, Long Kỳ tin tưởng, chỉ cần Quân Vô Tà mở miệng đồng ý, những người đó sẽ không thể chết được.

"Vô Tà, người đối với độc kia nắm chắc mấy phần?" Mặc Thiên Uyên cẩn thận mở miệng, độc có thể làm người tự nổ, hẳn thật sự là chưa từng gặp qua, độc kia nếu đến từ Khuynh Vân Tông, thì không phải là vật tầm thường.

Quân Vô Tà quét Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, dường như bức bối với câu hỏi của hắn.

"Đồ chơi của tiểu hài tử, người nghĩ sao?"

"....." Mặc Thiên Uyên cũng ý thức được chính mình hỏi một vấn đề thập phần ngu xuẩn, Quân Vô Tà đã nói rõ không đem đồ vật của Khuynh Vân Tông để vào mắt. Ngày đó Ngọc Lộ Hoàn của Bạch Vân Tiên, không phải đã bị Quân Vô Tà đánh cho nát sũng lên hay sao?

"Nhưng dựa theo lời người nói, độc kia truyền bá với tốc độ nhanh như vậy, chỉ sợ trong toàn bộ hoàng thành người trúng độc nhiều không kể xiết, việc này làm thế nào cho phải đây?" Mặc Thiên Uyên cân nhắc không dám tưởng tượng hiện tại trong hoàng thành có bao nhiêu bá tánh đã trúng độc. Cho dù Quân Vô Tà phỉ chế ra được giải được, chỉ cần còn sót lại một người chưa giải trừ độc tố, thì nổ mạnh sẽ vẫn tiếp tục.

"Cũng không đáng sợ như người nghĩ. Độc kia tuy rằng lan truyền rất nhanh, nhưng nếu phân tán ở trong không khí thì thời gian tồn lưu lại cực kỳ ngắn ngủi, nhiều nhất là một phần năm nén hương thời gian, độc kia sẽ mất tác dụng." Nếu như có thể vẫn luôn lưu lại trong không khí, bọn họ cũng không đến mức phải dùng đến 50 người đi tìm cái chết.

"Ta sẽ mau chóng phỉ chế ra giải được, chỉ cần có đủ được liệu, một chút ngoạn ý nho nhỏ này, ta còn thấy chương mất." Quan Công trước mặt chơi đại đao, Bạch Vân Tiên thật sự là tự nước lấy nhục.

"Tốt, thuộc hạ nhất định sẽ đảm bảo tất cả thảo dược đều được đưa đến." Long Kỳ quyết đoán mở miệng, độc này là hướng về phía Thụy Lâm Quân bọn họ mà tới, nhất định

không thể đề đối phương thực hiện được!

"Chuyện về thảo dược giao cho Phúc bá, ta có việc khác giao cho ngươi." Quân Vô Tà nhìn Long Kỳ, đáy mắt yên lặng từ lâu đã nổi lên sát ý tràn ngập.

Nếu sống không kiên nhẫn như vậy, vậy thì, nàng cũng không ngại đưa tiễn bọn họ một đoạn đường!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Múa rìu qua mắt thợ (2)

Sự kiện nổ mạnh, đã ảnh hưởng rất lớn trong hoàng thành. Tuy rằng đã được Thụy Lâm Quân trấn an, bá tánh đã có phần yên tâm, nhưng những người đã chứng kiến một màn kia, chỉ sợ là cả đời này đều không thể quên được hình ảnh máu chảy đầm đìa kia.

Bá tánh có tại hiện trường, có không ít người bị dọa mà sinh bệnh. Trưa hôm đó về đến nhà, liền bắt đầu sốt cao không ngừng, linh lực trong cơ thể giống giống như nước sôi trào ra, khiến bọn họ khó chịu dị thường. Đại phu toàn thành đều được mời đi, cũng không tra ra vì nguyên do gì.

Cả người đau đớn giống như bị lửa đốt, những bá tánh bị bệnh ngay cả giường cũng xuống không được, bọn họ còn chưa ý thức chính mình đã trúng độc.

Độc kia ở trên những người có linh lực cao hiệu lực không nhanh như vậy, vì nó không ngừng làm cho linh lực bành trướng. Người có linh lực càng cao, lượng linh lực cất chứa trong thân thể sau khi bành trướng cũng càng lớn. Ngược lại, bá tánh bình thường linh lực hầu như chỉ đạt đến xích linh, thân thể bọn họ không thể chứa nhiều linh lực sau khi bành trướng.

Trong Lâm Vương phủ, không ngừng được đưa vào rất nhiều dược liệu. Hiện giờ hoàng thành đã ở dưới sự khống chế của Thụy Lâm Quân. Những lão bản của các hiệu thuốc mặc dù không tình nguyện, nhưng nhìn đến đứng ngoài cửa là những binh lính trong tay cầm binh khí, cũng chỉ có thể run run đem toàn bộ dược tồn kho giao lên.

Cũng may mấy thứ này đều không có ràng buộc đưa tặng, Thụy Lâm Quân đã lên tiếng, chỉ cần là dược liệu do Thái tử cần, trả một ít phí tương ứng, qua mấy ngày sẽ được đưa đến chỗ bọn họ.

Lúc này mới làm những chương quây kia, không còn cảm giác đau đớn tiếc nuối nữa.

Biệt viện Quân Vô Tà đã bị chất đầy dược liệu. Có rất nhiều dược liệu không tài nào để được vào trong viện của nàng nữa, nên ngay cả biệt cư của Mặc Thiên Uyên ở tạm cũng đều bị dùng tới để trữ hàng.

Trong thời gian nửa ngày, Quân Vô Tà vẫn luôn ngồi tại trong dược phòng, không ngừng phân tích độc tố trong cơ thể mười tên Thụy Lâm Quân trúng độc kia, lấy trên người mỗi người một chén máu nhỏ, Quân Vô Tà rất nhanh liền tìm ra đột phá.

Màn đêm buông xuống, mặt trăng lấp ló lộ ra từ trong bóng tối u ám, ánh sáng yếu ớt tỏa sáng trời đất.

Quân Vô Tà ở bên trong dược phòng hỗn loạn, rốt cuộc cũng phối chế ra giải dược, để những binh lính đó ăn vào, sau một lát nàng lại bắt mạch cho bọn họ, mạch tượng đã khôi phục ổn định, linh lực trong cơ thể cũng từ từ khôi phục bình thường.

"Các ngươi trở về, gọi Long Kỳ tới."

Mấy người kia sau khi thi lễ với Quân Vô Tà, lập tức rời đi, một lát sau, Long Kỳ tiến đến.

Quân Vô Tà bận rộn một ngày, hai chân đều ần ần đau, nàng ngồi ở trên ghế, đem khăn xoa xoa đầu gối.

Long Kỳ im lặng không lên tiếng đi qua, cúi đầu rót một ly nước ấm cho Quân Vô Tà.

Đại tiểu thư cũng không mở miệng nói gì, cả ngày là một khuôn mặt lạnh lùng, làm người cảm thấy rất khó thân cận. Nhưng chỉ cần là việc nàng nguyện ý làm, đều sẽ làm đến hoàn mỹ. Lúc này, Long Kỳ đã gặp mười tên binh lính kia, từ sắc mặt bình thường của bọn họ có thể nhìn ra được, Quân Vô Tà đã hoàn thành phối chế giải dược.

Hắn là một vũ phu, không thể làm gì cho đại tiểu thư, chỉ có thể vụng về dùng phương thức của mình, biểu đạt lòng biết ơn.

Quân Vô Tà cũng không làm ra vẻ, cầm lấy cái chén lên uống xuống, nước ấm làm dịu bớt yết hầu khô khốc, mỗi một cá người dần dần tiêu tán.

"Thuộc hạ vô năng, không thể tra ra thân phận những người đó." Long Kỳ áy náy cúi thấp đầu, Quân Vô Tà để hắn đi tra lai lịch của 50 người kia, kết quả hắn lại không có được bất cứ kết luận gì.

Quân Vô Tà cũng không ngoài ý muốn, "Nổ thành như vậy, bình thường." Ngay cả xương cốt đều nát, trừ bỏ sản phẩm khoa học kỹ thuật trong kiếp trước, nơi này xác thật không ai có thể tra ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Múa rìu qua mắt thợ (3)

"Giải dược ta đã phối xong, không rõ trong toàn thành có bao nhiêu người trúng độc, cho nên ta đã chuẩn bị một lượng giải dược lớn. Ngày mai ngươi hãy cho toàn bộ Thụy Lâm Quân dùng trước, sau đó để bọn họ đem giải dược đến trong tay bá tánh."

Không phải cung nữ thái giám, thì là thị vệ Ngự lâm quân, Quân Vô Tà có thể xác định điểm này.

"Nhưng nếu như bị điều tra ra....." Quân Khanh quả thực không dám tưởng tượng. Nếu bị các bá tánh biết, độc kia lan truyền bắt đầu từ 50 người, chính là từ trong hoàng cung thả ra, hậu quả sẽ đáng sợ bao nhiêu.

"Người chính là muốn dùng sự phẫn nộ của bá tánh, để đối phó với hoàng đế?" Quân Khanh nói.

Quân Vô Tà lại lắc đầu.

"Loại báo thù này, ta có thói quen tự mình làm tới."

Mượn người khác tay, làm sao mà thống khoái được?

Còn nữa, bá tánh tức giận, trên đỉnh hoàng quyền, hiệu quả có thể kém đi.

Quân Khanh nhìn Quân Vô Tà, trong lòng rất chấn động, hẳn cố nhiên không biết Quân Vô Tà rốt cuộc còn có cái chiêu gì ở phía sau, nhưng hẳn biết rõ, bất luận mục tiêu của nàng là ai, lần này đều chết chắc rồi!

"Người nói độc kia xuất ra từ tay Bạch Vân Tiên? Vô Tà, người đối với Khuynh Vân Tông có lẽ không đủ hiểu biết. Ta chính là muốn nói, nếu như người muốn đối phó với hoàng đế, vẫn có thể đạt được là vì Mặc Thiên Uyên là thái tử nên có được về vâng. Nhưng nếu như phải đối phó với Bạch Vân Tiên, người phải thật cẩn thận, cẩn thận. Sau lưng nàng là toàn bộ Khuynh Vân Tông, giết nàng thì không khó, cái khó chính là phải đối phó với Khuynh Vân Tông sau lưng nàng ta." Quân Khanh cẩn thận mở miệng. Từ khi Quân Vô Tà nói cho hắn, độc mà Lâm Nhạc Dương dùng và độc lần này đều là một tay Bạch Vân Tiên làm ta, hẳn liền biết, Quân Vô Tà tuyệt đối sẽ không bỏ qua Bạch Vân Tiên.

Quân Vô Tà khẽ nhủ này, nàng đối với Khuynh Vân Tông cũng không hiểu biết lắm, chỉ là từ trong lời người khác nói mới biết được đó là một thế lực dựa vào y thuật mà có chỗ đứng trên thế gian. Bởi vì Khuynh Vân Tông nắm giữ y thuật, làm chư quốc cùng các thế lực lớn đều thập phần coi trọng. Rất ít người sẽ đối nghịch với Khuynh Vân Tông, không riêng gì bởi vì thế lực Khuynh Vân Tông, càng là bởi vì Khuynh Vân Tông nắm giữ y thuật tốt nhất.

Ai cũng đều có sinh lão bệnh tử, ai cũng đều hy vọng đến thời điểm máu chảy, Khuynh Vân Tông có thể ra tay cứu trị cho bọn họ.

Loại dựa dẫm này, nhìn như không rõ ràng, nhưng đến thời điểm thật sự động thủ, lại thập phần đáng sợ. Chỉ cần tông chủ Khuynh Vân Tông hô to một câu, những thua thiệt kia liền hướng tới kẻ thù của bọn họ. Những người nhận được sự giúp đỡ của hắn, nhất định là nhất hô bá ứng.

Trừ bỏ các chư quốc, còn có các thế lực du mục tự do bên ngoài cũng không thể khinh thường, còn có những cái cao nhân lánh đời đó.

Những người này, đều có khả năng tùy ý bị Khuynh Vân Tông sử dụng.

Chỉ cần làm Khuynh Vân Tông ra tay nhằm vào Quân gia, như vậy tình huống của Quân gia, so với lúc trước còn tồi tệ hơn, còn muốn nguy hiểm hơn gấp trăm lần!

Bốn phương tám hướng đều dốc toàn bộ lực lượng, cũng không phải mấy chục vạn quân nhân có thể ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Trò hay bắt đầu (1)

Quân Vô Tà neho neho mắt, nghĩ nếu như không gặp phải cục diện như vậy, chỉ có hai lựa chọn, một là từ bỏ trả thù đối với Bạch Vân Tiên, hai là không cho Khuynh Vân Tông biết hết thấy chân tướng.

Buông tha Bạch Vân Tiên?

Điểm này, Quân Vô Tà quyết không thể làm được.

Người dám tính kế đến trên người gia gia nàng, đều phải chết!

"Tiểu thúc, người yên tâm, ta đều đã có tính toán." Quân Vô Tà trong lòng đã có tính toán.

Quân Khanh nhìn nhìn Quân Vô Tà, ý đồ từ trên mặt nàng, tìm ra một tia manh mối, nhưng thật đáng tiếc, khuôn mặt Quân Vô Tà như đóng băng, căn bản không có bất cứ manh mối gì khiến người có thể đoán ra.

Nha đầu này tâm tư quá sâu, nếu như nàng không muốn nói ra, ai cũng đều đoán không được.

"Chính người hãy cẩn thận, bất quá người hãy nhớ kỹ, nếu như gặp nguy hiểm, có Quân gia cùng Thụy Lâm Quân cho người tựa lưng!"

"Vâng."

Rất nhanh, những gì Quân Vô Tà tung ra trong dư luận, đã mang đến hiệu quả.

Đó là nửa đêm, hai mươi gia đình quý gởi ngay trước đại môn Lâm Vương phủ, với ngọn đuốc trong tay và khóc suốt suốt.

Long Kỳ ra cửa hỏi thăm và biết được rằng 20 gia đình này đều là thân nhân của những binh lính Ngự lâm quân. Hôm nay sau khi biết được sự tình toàn thành trúng độc, lập tức đến lấy giải được từ tay Thụy Lâm Quân. Sau đó tụ tập với người nhà của những binh lính Ngự lâm quân khác, cùng đến doanh trại của Ngự lâm quân, đem giải được đưa qua.

Chính là những người khác đều đưa được giải được, còn bọn họ lại ngay cả thân nhân của mình mắt cũng chưa nhìn thấy. Một đám người hoảng sợ, ở trước đại môn Ngự lâm quân noi đó lại khóc lại nháo, nhưng bị người đuổi ra ngoài. Tưởng tượng ra sự lợi hại của độc này, bọn họ lập tức liền tới Lâm Vương phủ, cầu xin Thái tử Mặc Thiên Uyên đứng ra làm

chủ.

Khi Long Kỳ đem những người này đến trước mặt Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà cũng đã nhận được tin tức, ở một bên ngồi xuống. Nhìn những người này một phen nước mắt một phen nước mũi lo lắng cho người nhà, nàng kín đáo bắn cho Mặc Thiên Uyên một ánh mắt đầy ý vị.

Lúc đầu 50 người tử vong, không thể nào tra ra lai lịch, lúc này Ngự lâm quân, lại đột nhiên thiếu hơn hai mươi người, đây chẳng phải là quá trùng hợp hay sao?

Trong lòng đã có kết luận, Quân Vô Tà bất động thanh sắc xem diễn.

Mặc Thiên Uyên nhận được ám chỉ của Quân Vô Tà, lập tức bày tỏ mối quan tâm đồng tình với bọn họ, vỗ ngực cam đoan, sẽ đảm bảo giải quyết những vấn đề bọn họ đang lo lắng. Ngay sau đó mang theo một đội Thụy Lâm Quân, trực tiếp tiến đến trước đại môn Ngự lâm quân.

Ngự lâm quân sớm đã bị Thụy Lâm Quân dọa phá gan, nơi nào còn dám phản kháng, chỉ có thể khóc không ra nước mắt đem một đội sát thủ như vậy nghênh đón vào cửa.

Mặc Thiên Uyên mang theo một đám bá tánh khóc sụt sướt vào trong một toà đại doanh của Ngự lâm quân, ngồi xuống gác chân lên một cái bàn, bức thống lĩnh Ngự lâm đem những binh lính Ngự lâm quân có tên trong danh sách giao ra.

Một đêm kiểm tra, Ngự lâm quân trong mấy ngày gần đây, bỗng nhiên có 50 người biến mất không thể hiểu được, thống lĩnh kia càng là ghen đỏ mặt, cũng không thể nói ra những người đó đã đi nơi nào.

Trong lúc nhất thời, những bá tánh theo tới lại náo loạn cả lên.

Nào có sự trùng hợp như vậy? Trước đó không lâu mới xuất hiện 50 người nổ tan trong thành, Ngự lâm quân cư nhiên lại thiếu 50 người không thể hiểu được?

Trời còn chưa sáng, tin tức này, đã truyền khắp toàn bộ hoàng thành!

Tất cả mọi người đã đoán được, 50 người nổ mạnh ngày ấy, chính là 50 binh lính Ngự lâm quân đã mất tích kia!

Độc này thế nhưng là từ Ngự lâm quân chảy ra?

Toàn bộ hoàng thành lại lần nữa bị nghị luận cãi nhau ngất trời, Ngự lâm quân ngay cả đại môn cũng không dám ra, chỉ có thể trốn tránh trong quân doanh.

Cùng thời gian này, trong Lân Vương phủ, Quân Vô Tà đang đùa nghịch với hoa sen mới nở trong Ngọc Dịch Quỳnh Tương, Mặc Thiên Uyên gõ cửa tông vào, vẻ mặt vội vàng cùng vui sướng.

"Sự thành!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Trò hay bắt đầu (2)

Quân Vô Tà hơi giương mắt, nhìn sắc mặt ứng hồng của Mặc Thiên Uyên.

"Ngự lâm quân trong khoảng thời gian này hầu như đều ở trong hoàng cung, hiện tại các bá tánh đều nghĩ trong Ngự lâm quân có kẻ phản bội, quần chúng rất bức xúc muốn ta tìm ra những kẻ đó!" Mặc Thiên Uyên không biết diễn tả như thế nào về sự kích động của mình lúc này. Hắn biết rõ kế hoạch của Quân Vô Tà, Quân Vô Tà vẫn luôn án binh bất động, để hắn tích lũy danh vọng trong lòng bá tánh.

Mặc dù lúc này đây phải ngăn con sóng dữ, việc phân phát giải được đã đẩy cao tên tuổi của hắn. Hiện giờ hắn ở trong lòng bá tánh so với danh Thái tử ngu ngốc kia đã là cách biệt một trời!

Quân Vô Tà phải tiến hành thay đổi hoàng quyền, lại thập phần yêu quý thanh danh của Quân gia, cho nên nàng vẫn luôn đang đợi một cơ hội, mà hiện giờ, Bạch Vân Tiên cứ như vậy đem cơ hội ngàn năm một thuở này dâng trên tay Quân Vô Tà, Quân Vô Tà nếu như từ chối, chẳng phải là thực xin lỗi Bạch Vân Tiên đã khổ dụng lương tâm?

Lúc này đây, bất luận là Mặc Thiên Uyên, hay là Thụy Lâm Quân, đều là danh chính ngôn thuận có cơ thâm nhập vào hoàng cung!

Hoàng đế nếu như dám can thiệp, Quân Vô Tà có thể sẽ đem một chậu nước bẩn này đổ hết lên đầu hoàng đế đi.

Tội danh đầu độc làm hại bá tánh toàn thành, hoàng đế cũng không gánh nổi!

"Ân." Quân Vô Tà nhàn nhạt lên tiếng, cũng không có cảm xúc kích động quá mức.

Mặc Thiên Uyên lại kích động đến hai mắt đều đỏ, "Người như thế nào vẫn bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ người không kích động sao?" Sự tình phát triển đến tình trạng thế này, Mặc Thiên Uyên chưa từng tưởng tượng ra, mà người đã chuẩn bị hết thảy này, lại chính là Quân Vô Tà!

Hiện giờ vạn sự đã được chuẩn bị, Thụy Lâm Quân đã có lý do để tiến vào hoàng cung, như vậy sự tình bức vua thoái vị chính là dễ như trở bàn tay!

Mục đích của Quân Vô Tà sắp đạt tới, nàng vì sao còn giống như người không có việc gì?

"Kích động? Vì cái gì?" Quân Vô Tà nghiêng đầu, sợi tóc đen mịn vương trên bờ vai, cặp con ngươi ánh lên tia dò hỏi.

Mặc Thiên Uyên kinh ngạc.

"Đây vốn là nằm trong kế hoạch, không có gì phải kích động." Quân Vô Tà thu hồi tầm mắt, nàng không cần cái loại cảm xúc này nhiễu loạn đầu óc, nàng chỉ cần ở trong đầu đem kiểm tra mỗi một bước kế hoạch, xác định không có bất luận cái gì bại lộ là đủ rồi.

Hoàng đế ở trong mắt nàng đã là một người chết, nàng hiện tại cần suy xét, chính là làm sao "hồi báo" cái "hào ý" này của Bạch Vân Tiên.

Mặc Thiên Uyên trong chốc lát không biết nói gì cho phải, ngoại trừ đêm hôm đó Thụy Lâm Quân tấn công hoàng cung, hắn cơ hồ chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt Quân Vô Tà có biểu tình gì.

Hắn nhìn thấy nụ cười đêm hôm đó, mang đến tử vong cùng hư không, thật đẹp nhưng làm nhân tâm kinh sợ.

"Người định khi nào thì mang quân vào cung?" Mặc Thiên Uyên minh bạch, một khắc kia khi Quân Vô Tà mang Thụy Lâm Quân tiến cung, ngôi vị hoàng đế Thích Quốc liền đổi chủ, người kia không có khả năng xoay người.

"Một canh giờ sau." Quân Vô Tà nói.

"Nhanh như vậy?"

"Thừa dịp bá tánh đang xúc động phần nộ." Thiên thời địa lợi nhân hoà, tất cả nàng đều muốn.

Mặc Thiên Uyên hiểu rõ, "Ta hiện tại liền đi thông báo cho Long Kỳ." Dứt lời, lập tức chạy đi chuẩn bị.

Quân Vô Tà ngồi ở trên ghế, đáy mắt đượm đầy băng giá.

"Chủ nhân lại muốn đại khai sát giới?" Tiểu hắc miêu lên đến trên bàn, liếm liếm lông xù xù móng vuốt, ngữ điệu hơi cao không chút nào che giấu sự phản khởi tràn đầy trong đó.

Bản giao hưởng được viết bằng máu tươi, một khắc kia, thật đẹp.

Quân Vô Tà liếc nó một cái, "Ta chỉ cần Quân gia an toàn."

Người không phạm đến nàng, nàng không phạm đến người*, nếu như người có mắt không trông chọc phải nàng, nàng nhất định đem đôi phương xương nghiền thành tro, đánh đến hồn phi phách tán, làm người này vĩnh viễn không có ngày quay lại!

**Nhân bất phạm tha, tha bất phạm nhân (人不犯她, 她不犯人): ý nói người không quấy rầy nàng, nàng cũng sẽ không quấy rầy người.*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Trò hay bắt đầu (3)

Từ khi Thích Quốc khai quốc đến nay, ngoài Ngự lâm quân ra, không có đội quân nào khác có thể công khai tiến vào hoàng cung.

Mà ngày nay, hết thảy này đều bị đánh vỡ.

Mặc Thiên Uyên mang theo năm ngàn Thụy Lâm Quân tiến vào hoàng thành, ngoài cung các bá tánh không những không cảm thấy có điều gì không ổn, ngược lại xếp thành hai hàng vui vẻ đưa tiễn, phảng phất Thụy Lâm Quân vào cung đối bọn họ mà nói là sự tình đáng mừng cỡ nào.

Phía trên đại điện, hoàng đế ngồi ở vị trí đế vương, mặt mày đen tối đầy lo lắng. Thị vệ trong cung toàn bộ đứng trong ngoài đại điện, không ngừng khấn tụng.

"Đây là chuyện tốt người làm!" Hoàng đế cắn răng trừng mắt Mặc Huyền Phi. Việc Bạch Vân Tiên cùng Mặc Huyền Phi mưu đồ bí mật phản kích, hoàng đế cũng không thấy cảm kích. Nếu như hắn biết được, hắn quả quyết sẽ không để hai người này làm ra sự tình phát rò như vậy.

Đầu độc hãm hại bá tánh hoàng thành, đây là cách làm tàn bạo!

Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền (水能载舟亦能覆舟: Water can push a ship, water can also sink a ship). Bá tánh trong hoàng thành vốn đã đối với Quân gia cùng Thái tử đầy tôn sùng, hoàng đế cùng Nhị hoàng tử bị giam lỏng bên trong hoàng cung, đánh mất quyền khống chế hoàng thành. Vào thời điểm nguy ngập như thế, Mặc Huyền Phi thế nhưng lại cùng Bạch Vân Tiên nghĩ ra một ý tưởng *mừa nường (hở đồ)* như vậy.

Nếu bọn họ thành công, hắn cũng không có gì để nói. Nhưng hiện giờ Thụy Lâm Quân vẫn đang êm đẹp, một người cũng chưa bị thương. Nếu đem hất một chậu nước bẩn như vậy trên đầu Ngự lâm quân, vậy sẽ thành cái cớ cho Quân Vô Tà mang binh vào cung!

Mặc Huyền Phi trên mặt không còn chút máu nào, trong lòng một mảnh tuyệt vọng.

Thủ đoạn của Bạch Vân Tiên có lẽ hơi độc ác một chút, nhưng nếu như có thể thành, thì có thể giải vây cho bọn họ thoát khỏi khốn cảnh hiện giờ.

Chính là hắn vạn lần không ngờ, độc kia vừa mới bắt đầu, đã bị người bóp tắt, không nói cần bản không hề đạt tới kết quả dự đoán, ngược lại trở thành một ngọn lửa bùng cháy chọc giận bá tánh.

"Nhi thần biết tội! Thịnh phụ hoàng cứu nhi thần!" Mặc Huyền Phi quỳ một gối xuống đất, cả người run lên giống như tơ liễu trong gió.

"Cứu? Cứu như thế nào? Hiện giờ Mặc Thiên Uyên hạ tiện kia đã có thể dùng lý do này, mang theo Thụy Lâm Quân tiến vào hoàng cung, không bao lâu sau bọn họ sẽ đi vào đại điện này, trấn cứu người như thế nào? Trẫm vốn tưởng rằng người thông tuệ hơn người, lại không nghĩ rằng vô dụng như thế này! Bạch Vân Tiên nữ nhân điên kia nói, người cũng tin! Nàng là đệ tử Khuynh Vân Tông, cho dù bầu trời Thích Quốc thay đổi, sau lưng nàng cũng có Khuynh Vân Tông chống lưng, ngay cả Quân gia cũng phải cố kỵ Khuynh Vân Tông, sẽ không xuống tay tàn nhẫn đối với nàng. Nhưng trẫm cùng người thì sao?" Hoàng đế chán nản dựa vào trên vương vị, một mối chưa từng có.

Xong rồi, hết thảy đều xong rồi.

Bọn họ có thể ẩn nhẫn trong hoàng cung, chỉ cần chờ Khuynh Vân Tông ra mặt đến cứu viện, liền có thể văn hồi tình cảnh xấu nhất, nhưng Bạch Vân Tiên quá mức ngây thơ, cho

rằng thủ đoạn của mình có thể đánh bại Quân Vô Tà, hiện giờ xem ra, thật sự chỉ là một trò hề!

"Bạch Vân Tiên hiện giờ đang ở đâu?" Hoàng đế tức giận hỏi.

"Ồ trong cung." Mặc Huyền Phi run lên, chỉ khi hắn đi vào đại điện mới biết được tình huống ngoài cung, hiện tại Bạch Vân Tiên căn bản không hề biết kế hoạch của nàng đã bị hủy.

"Gọi nàng qua đây, việc này nàng một người dựng lên, nàng tốt xấu cũng là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, có nàng chống đỡ, thì Thụy Lân Quân cũng không dám quá xằng bậy. Bất cứ giả nào, chúng ta đều phải tận lực kéo dài thời gian, nhất định phải chờ đến khi người của Khuynh Vân Tông tới." Hoàng đế xoa xoa ấn đường, sự tình phát triển vượt ra khỏi tầm kiểm soát của hắn, Bạch Vân Tiên có bối cảnh xác thật đủ mạnh, nhưng chính nó cũng làm Bạch Vân Tiên trở nên cao ngạo. Nếu như nàng sớm đem tin tức truyền lại cho đội quân đang đóng ở vùng phụ cận, mà không phải là Khuynh Vân Tông, như vậy bọn họ sẽ không gặp phải vấn đề đau đầu này, mà Bạch Vân Tiên nếu như không làm ra kế hoạch độc ác như vậy, Thụy Lân Quân cũng không có lý do tiến vào hoàng cung!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Trò hay bắt đầu (4)

Không lâu sau, Bạch Vân Tiên liền bị thỉnh(mời) tới bên trong đại điện, từ trong miệng Mặc Huyền Phi nàng rót cuộc biết, kế hoạch ác độc của mình còn chưa bắt đầu, đã bị bóp tắt.

"Sao có thể....." Bạch Vân Tiên vẻ mặt khó tin, "Độc kia là sự phụ ta dạy ta luyện chế, trong thiên hạ, trừ bỏ trường lão cùng đệ tử của sư phụ ta ra, căn bản không ai có thể phối chế ra giải được kia!"

Mặc Thiên Uyên cùng hoàng đế nhìn nhau, đều mang vẻ kinh ngạc trong mắt.

Y thuật thượng thừa của Khuynh Vân Tông, luôn được thế nhân tán dương, Khuynh Vân Tông cứu người nhiều không kể xiết, mỗi người đều cho rằng Khuynh Vân Tông là nơi thần thánh thanh cao, thế nhưng trong ngầm ngầm, tông chủ Khuynh Vân Tông cư nhiên lại dạy chính đồ đệ của mình tạo ra đồ vật âm độc như vậy?

Giữ lại suy nghĩ trong lòng, hai cha con lúc này lại rất thông minh không có nói ra lời.

"Cũng không biết Quân Vô Tà kia thỉnh cao nhân nơi nào, mới hóa giải trận nguy cơ này, hiện giờ nàng và Mặc Thiên Uyên cùng nhau mang theo Thụy Lân Quân tiến cung, chỉ sợ là muốn tìm người phiên toái, Vân Tiên, người yên tâm, ta nhất định dùng hết khả năng che chở cho người." Mặc Thiên Uyên kéo tay Bạch Vân Tiên tình thâm ý thiết, lời ngon tiếng ngọt bay ra giống như không cần tiền giống nhau.

"Nàng có lá gan thì cứ việc tới! Ta muốn nhìn xem nàng dám làm gì ta! Mẫn Điệp đã tới Khuynh Vân Tông rồi, sư phụ ta ở bên kia đã sai người tiến đến, nếu như nàng dám làm ta bị thương dù chỉ một cây lông tơ, sư phụ ta sẽ không bỏ qua nàng." Bạch Vân Tiên cười lạnh một tiếng, "Ta vốn là tính toán, muốn trước khi người của Vân Tông đến, thu thập phiên toái này trước, hiện giờ không thành công cũng không có gì ghê gớm." Kế hoạch không thành công thì thế nào?

Bạch Vân Tiên khí thế hung hãn nên không hề chú ý tới, hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi trong lúc nàng đang nói chuyện đều lộ ra cười thầm.

Đây Bạch Vân Tiên ra, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất của bọn họ.

"Kẻ ngu dốt không biết sợ." Một tiếng hừ lạnh thình lình xuất hiện ở bên ngoài đại điện, ba người trong điện toàn bộ hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Chỉ thấy Quân Vô Tà đang đứng ngoài cửa đại điện, Mặc Thiên Uyên đứng ở bên cạnh người nàng, Thụy Lân Quân phía sau hai người lặng yên không một tiếng động, đem toàn bộ thị vệ ngoài điện bắt lấy!

Hoàng đế trong lòng lộ bộ một tiếng, cổ họng giống như bị người bóp lấy. Cặp mắt kia của Quân Vô Tà lạnh lẽo làm người sờn tóc gáy, cho dù không có một tia cảm xúc, lại làm người không dám nhìn thẳng, hắn theo bản năng rút thân mình lại trên vương vị(ngai vàng).

"Phụ hoàng." Mặc Thiên Uyên bất động thanh sắc đi cùng Quân Vô Tà tiến vào đại điện, nho nhả lễ độ mở miệng.

Bạch Vân Tiên vừa thấy Quân Vô Tà liền cắn chặt hàm răng, nếu không có Mặc Huyền Phi âm thầm giữ tay nàng lại, chỉ sợ nàng đã sớm tiến lên thương cho tiện nhân kia hai cái tát.

"Người đã đến rồi....." Thanh âm của hắn sớm đã mất đi uy nghiêm ngày xưa, thanh âm bị kiềm chế mang theo một tia run rẩy. Hoàng đế lời vừa ra khỏi miệng, liền giật mình có cảm giác không thích hợp, hắn vội vàng điều chỉnh thần sắc, cố gắng bình tĩnh lại chính mình.

"Khởi bẩm phụ hoàng, trong Ngự lâm quân có người hạ độc thù, ý đồ nguy hại bá tánh. Nhi thần trong lòng lo lắng cho an nguy của phụ hoàng, lúc này mới mạo muội mang binh vào cung. Không cầu phụ hoàng thông cảm, chỉ nguyện đem người đã hạ độc kia muốn hủy đi xã tắc Thích Quốc ta bắt lấy. Đợi khi nhi thần trở nã được kẻ phản bội kia, liền mại cho phụ hoàng xử trí!" Mặc Thiên Uyên quý gối trên đại điện, tiếng nói rõ ràng rành mạch làm mỗi một câu của hắn đều quanh quẩn ở bên trong đại điện.

Khóe miệng hoàng đế hơi run rẩy, một câu "mặc cho hắn xử trí" thật là tốt, lời này nói ra thật sự rất đường hoàng! Hiện giờ Mặc Thiên Uyên mang theo rất nhiều Thụy Lân Quân vào hoàng cung như vậy, hắn hoàng đế này nơi nào còn có năng lực trừng trị hắn ta sao!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 158: Trò hay bắt đầu (5)

Càng làm cho hoàng đế nôn ra máu chính là, Quân Vô Tà một bên từ đầu chí cuối đều như một lão thần đứng nơi đó, đứng nói là hành lễ, ngay cả một tiếng tôn xưng cũng không thềm kêu, hoàn toàn đem hoàng đế hấn coi như không khí.

Hoàng đế nghĩ không ra, rốt cuộc đã rẽ sai đường nơi nào, Thái tử đã sắp bị phế bỏ, cư nhiên đột nhiên khởi từ hồi sinh không nói, lại còn trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lấy lại được danh tiếng trong lòng bá tánh. Hết thấy này dường như thật khó có thể lý giải, nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại, tựa hồ tất cả đều bắt đầu kể từ khi Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên gần nhau thì phát sinh!

Một đại tiểu thư phế vật của vương phủ, một Thái tử thân mang kịch độc lại vô năng.....

Hai người này trước kia bản thân hấn có thể tùy ý xử lý, sau khi liên thủ, lại mang đến cho hấn tai ương ngập đầu.

Bức vua thoái vị đều bức tới trên đại điện rồi!

Hoàng đế muốn chửi ầm lên, lại biết nay đã khác xưa.

"Đứng lên đi, ngươi một lòng vì nước, trẫm sao có thể trách ngươi." Cẩn rắng nuốt máu, hoàng đế nghẹn khuất.

"Nhi thần không hiểu y thuật hay độc dược, cho nên cố ý thỉnh Vô Tà lại đây, lần này có thể giải độc cho bá tánh, hoàn toàn là Vô Tà ra tay." Bên ngoài, Quân Vô Tà đã đẩy hấn lên cao trong lòng bá tánh, nhưng tới trong cung này rồi, Mặc Thiên Uyên cũng sẽ không nhận lấy hết công lao.

Hoàng đế nghe vậy, ánh mắt chột lóc.

Nhưng Bạch Vân Tiên ở một bên, không kiềm chế được bức bối, cười lạnh nói: "Chỉ bằng nàng?" Độc kia không ai có thể rõ ràng hơn nàng, Quân Vô Tà là thứ gì, như thế nào có thể giải?

Đôi mắt lạnh lẽo của Quân Vô Tà dừng ở trên người Bạch Vân Tiên, ánh mắt nhìn như nhẹ nhàng băng quơ, lại làm Bạch Vân Tiên cảm thấy toàn thân mình như bị kim châm.

"Khô ai, bằng tiêu, mạn đồ nhĩ....." Quân Vô Tà thông thả ung dung từ trong miệng thoát ra một chuỗi tên thảo dược, có hơn chục loại, ngoài ba loại thông dụng trong đó mọi người đều biết đến, còn lại những loại khác, những người trên đại điện thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua.

Mọi người có ánh mắt nghi hoặc, nhưng sắc mặt Bạch Vân Tiên lại theo tên những thảo dược mà Quân Vô Tà nói ra, dần dần trắng bệch!

Nàng làm sao biết được!

Nàng làm sao biết được!

Bạch Vân Tiên khó tin lắng nghe Quân Vô Tà, Quân Vô Tà đã liệt kê tất cả dược liệu của độc mà nàng đã phối chế, một cái không thiếu, một cái không thừa!

Phối phương của độc này, chỉ Khuynh Vân Tông mới có, Quân Vô Tà là từ đâu mà biết đến!

Quân Vô Tà không nhanh không chậm đem một chuỗi thảo dược kia nói ra, khoe mát hơi giờ lên, lạnh lùng đảo qua khuôn mặt trắng bệnh của Bạch Vân Tiên, "Trò của tiểu hài tử, không cần phải lấy ra làm mất mặt xấu hổ."

Bạch Vân Tiên sắc mặt hoàn toàn đen, cả người nàng run rẩy trừng mắt Quân Vô Tà.

Trò của tiểu hài tử!

Mặc Huyền Phi thấy tình huống không đúng, lập tức đem Bạch Vân Tiên kéo vào trong lòng ngực, mà sau khi cặp mắt hấn nhìn thấy cặp mắt tràn ngập sát ý của Quân Vô Tà, trong lòng lập tức cả kinh.

Ánh mắt này, hấn cả đời này đều quên không được!

Đêm hôm đó, tàn sát ngoài hoàng cung, Quân Vô Tà cũng đã mang theo ánh mắt như vậy đứng trong vũng máu, giống như ác quỷ Tu La bò ra từ địa ngục tới lấy mạng.

Chi liếc mắt một cái, Mặc Huyền Phi thiếu chút nữa thì ngã ngồi trên mặt đất, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Vân Tiên, hấn đành phải cắn răng đối đầu cùng Quân Vô Tà.

"Quân Vô Tà, ngươi đây là đang nói cái gì, Vân Tiên là khách quý của Thích Quốc, sao có thể vô lễ như thế." Cần phải bảo vệ Bạch Vân Tiên! Mới có thể chờ được cứu viện của Khuynh Vân Tông.

Quân Vô Tà nhìn Mặc Huyền Phi xuất đầu vì Bạch Vân Tiên, khoe miệng đột nhiên giờ lên.

Cười kìa, lại làm mọi người trong đại điện lông tơ đều dựng đứng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Ta là dao thốt (1)

"Quý xuống." Tiếng nói của Quân Vô Tà mang theo ý cười quanh quẩn bên trong đại điện.

Mặc Huyền Phi khó tin trừng mắt Quân Vô Tà, choáng váng không hiểu nàng đang nói cái gì.

Đừng nói là Mặc Huyền Phi, ngay cả Mặc Thiên Uyên là người cùng Quân Vô Tà bức vua thoái vị, cũng bị lời nói của Quân Vô Tà làm cho hồ đồ.

"Ngươi....." Mặc Huyền Phi còn muốn mở miệng, chính là Quân Vô Tà lại không tính nghe hấn nói lời vô nghĩa, chỉ thấy trên đầu ngón tay của nàng bay ra hai đạo ánh sáng màu đỏ,

hướng tới hai đầu gối của Mặc Huyền Phi bay đi.

Còn chưa chờ mọi người phản ứng lại, Mặc Huyền Phi đã hét thảm lên một tiếng, hai chân giống như bị người đánh gãy, *bùm* một tiếng quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà, Bạch Vân Tiên đang nằm trong lồng ngực hắn cũng bị hắn lôi kéo ngã ngồi trên mặt đất.

Quân Vô Tà cao cao tại thượng, mắt lạnh nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mặc Huyền Phi đang vụn vỡ.

"Muốn nói cái gì, quỳ nói."

Quân Vô Tà tươi cười càng thêm sáng lạn, một dòng máu tươi chảy ra từ đầu gối của Mặc Huyền Phi, nhiễm hồng đá cẩm thạch trơn bóng dưới đầu gối hắn.

Hoàng quyền cố hừ, hoàng gia uy nghiêm, nếu thích bắt người quỳ như vậy, vậy tốt nhất là chính mình quỳ đi.

Không khí trong toàn bộ đại điện là một mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người nghen hống trần trối nhìn Quân Vô Tà.

Bạch Vân Tiên chặt vật đứng lên, máu chảy xuống từ đầu gối của Mặc Huyền Phi nhiễm hồng góc váy nàng, mái tóc buộc chặt dưới sự hốt hoảng của nàng cũng hơi hỗn loạn. Nàng lôi kéo tay Mặc Huyền Phi, ý đồ giúp hắn đứng lên, nhưng vừa hơi động, Mặc Huyền Phi liền phát ra tiếng kêu rên liên tiếp.

"Quân Vô Tà! Người thật điên rồi!" Bạch Vân Tiên chưa bao giờ gặp qua người ra tay ngang ngược như vậy, cái gì cũng không thêm nói, trực tiếp khiến người quỳ xuống.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, đem lời nhục mạ của Bạch Vân Tiên coi như một loại khen ngợi.

Bạch Vân Tiên nôn nóng bắt mạch cho Mặc Huyền Phi, lại phát hiện linh lực trong cơ thể Mặc Huyền Phi bị tắc nghẽn, gân mạch dưới đầu gối cùng linh mạch đều bị phong kín hoàn toàn, căn bản không hề có cảm giác.

Quân Vô Tà rút cuộc như thế nào mà làm được?

Hai đạo ánh sáng màu đỏ kia rốt cuộc là cái gì?

Mặc Huyền Phi kêu rên không ngừng, tim hoảng để hoàn toàn bị bóp chặt, hắn tuy rằng nhìn thấy Mặc Thiên Uyên mang binh vào cung, lời nói tuy có mơ hồ ẩn chứa ý uy hiếp, nhưng ngoài mặt vẫn thập phần lễ độ.

Nhưng ai biết, Quân Vô Tà vừa ra tay, liền không nói lí như vậy.

Đường đường là Nhị hoàng tử, lại phải quỳ mà nói chuyện cùng nàng!

Hoàng đế nắm chặt tay nắm của vương vị, mới kiềm chế được sự phẫn nộ không thể phát tiết ra ngoài, hắn nghiến răng, cố gắng duy trì bình tĩnh trên mặt.

"Huyền Phi vô lễ, Vô Tà không cần phải trách móc cùng hắn." Hoàng đế cơ hồ như từ trong lồng ngực nhảy ra một câu trấn an như vậy.

Hiện tại ngàn vạn lần đều không nên chọc đến kẻ điên này!

Ý cười trên mặt Quân Vô Tà càng tăng lên.

"Ta phong bế khí huyết hai chân hắn, nếu như trong vòng một canh giờ(2h), không thể hóa giải huyết đạo bị phong bế, cả đời này của hắn sẽ không thể đứng lên nổi."

Thế nhân cười nhạo tiểu thúc nàng tê liệt trên giường mười năm, hoàng gia nhìn giống như quan tâm, nhân sâm linh chi không ngừng đưa đến trong phủ, nhưng chưa từng ngăn cản người khác nhục mạ. Chân của tiểu thúc nàng, vì Thích Quốc mà bị phế mười năm, nếu như hoàng thất nhớ đến ân tình, cũng chỉ có thể dừng lại ở những hỗn trưởng khua môi múa mép kia. Nhưng bọn họ lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn để những nghị luận khó nghe truyền lưu hậu thế, làm trong lòng tiểu thúc nàng ngày đêm đều bị dày vò.

Hôm nay nàng liền để Nhị hoàng tử mà hoàng đế coi trọng nhất, ném thư tư vị này.

"Bất quá một chút thương thế nhỏ như vậy, đệ tử Khuyên Vân Tông, hắn là có thể nhẹ nhàng xoa bỏ đi?" Quân Vô Tà cười tùm tùm nhìn Bạch Vân Tiên.

Bọn họ càng để ý cái gì, nàng sẽ càng phải đem cái ấy bóp nát cho bọn hắn xem.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Ta là dao thốt (2)

Mặc Huyền Phi luôn tự cho mình là ở trên cao, cho rằng mình cao cao tại thượng được vạn người ngưỡng mộ, vậy nàng sẽ khiến cho hắn từ nay về sau chỉ có thể quỳ trên mặt đất, nhìn lên mọi người.

"Quân Vô Tà, người có thể càn rỡ tới khi nào? Ta nói cho người biết! Sự phụ ta sẽ nhanh chóng tới hoàng thành! Đến lúc đó, ta nhất định muốn người....."

Bang! Bang! Bang!

Bạch Vân Tiên còn chưa mắng xong, một đôi tay nhỏ của Quân Vô Tà mạnh mẽ vung ra, trực tiếp tát ba cái trên miệng rộng của nàng ta!

Lần này, chính là chân chân chính chính và mặt!

Tiếng vang kia, ngay cả Mặc Thiên Uyên một bên nghe thấy đều nhìn không được mà co rụt cổ lại.

Đánh thật tàn nhẫn!

"Ta yêu cầu ngươi cứu người, sao còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy." Nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ của Bạch Vân Tiên in dấu năm ngón tay, Quân Vô Tà cười ôn nhu dị thường.

Bạch Vân Tiên ngậy ngấn cả người, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, trên đời này, cư nhiên có người dám động thủ đánh nàng!

Nàng che lại gương mặt nóng rất, ánh mắt đại ra nhìn Quân Vô Tà, còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ khi bị đánh.

Hoàng đế hoàn toàn tròn tròn con mắt, Quân Vô Tà này có phải điên rồi hay không? Nàng thật dám đánh Bạch Vân Tiên?

"Ngươi..... Ngươi cũng dám đánh ta?" Bạch Vân Tiên chỉ vào Quân Vô Tà, cả người giận run.

Quân Vô Tà không chút khách khí, đối với khuôn mặt nhỏ của Bạch Vân Tiên, lại tát một cái, nhấc chân lên trực tiếp đá vào ngực Bạch Vân Tiên, đem nàng ta đá bay ra ngoài.

"Còn muốn xác nhận lại một lần nữa?" Quân Vô Tà khoe miệng giơ lên, khuôn mặt tinh xảo, tươi cười sáng lạn càng thêm mê người.

Trên khoe miệng Bạch Vân Tiên hiện lên một vết máu, tóc hoàn toàn tán loạn, dung nhan tinh xảo cũng đã nở hoa, nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Quân Vô Tà, tràn đầy sợ hãi giống như nhìn thấy một con ác quỷ.

Trong Khuynh Vân Tông, nàng là đệ tử tông chủ, chưa từng có người nào dám động một chút vào nàng, bên ngoài, mọi người đều sợ thế lực của Khuynh Vân Tông, càng là đối với nàng cung kính thuận theo.

Nhưng tới Thích Quốc, gặp phải Quân Vô Tà, hết thấy đều thay đổi.

Quân Vô Tà dùng hành động để nói cho nàng (Vân Tiên) biết, nàng (Vô Tà) chẳng những sẽ đánh nàng (Vân Tiên), hơn nữa tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình!

Lúc này, lần đầu tiên trong đời Bạch Vân Tiên ném được tư vị sợ hãi, sự cao ngạo vốn có đều không còn nữa.

"Kéo lại đây." Quân Vô Tà nói với Thụy Lâm Quân phía sau.

Hai tên Thụy Lâm Quân đi qua, đem Bạch Vân Tiên xui lơ trên mặt đất kéo dài tới trước mặt Quân Vô Tà.

Bạch Vân Tiên gầy gù suy nghĩ muốn thoát thân, nhưng với sức lực của nàng, làm sao có thể là đối thủ của Thụy Lâm Quân, bị kéo mạnh đến trước mặt Quân Vô Tà, không thể động dậy.

"Ngươi..... Ngươi không thể động đến ta..... Sư phụ ta..... Sư phụ ta là tông chủ Khuynh Vân Tông....." Bạch Vân Tiên run rẩy nhìn Quân Vô Tà. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy một người điên cuồng như vậy, mặc kệ sau lưng nàng là Khuynh Vân Tông có bao nhiêu cường đại, mặc kệ xuất thân nàng có bao nhiêu cao quý, ở trong mắt Quân Vô Tà, nàng giống như là một con kiến có thể tùy ý nghiền chết.

"Ngà?" Quân Vô Tà híp nửa mắt, giơ tay, hướng trên khuôn mặt nhỏ kia lại tát một cái.

"Khuynh Vân Tông, là thứ gì?"

Bạch Vân Tiên sợ hãi nhìn Quân Vô Tà, mọi hận ý đều đã bị sợ hãi thay thế, bị cặp con ngươi như giếng cạn kia nhìn chăm chăm, nàng cảm thấy chính mình như đang lọt vào địa ngục.

"Đi cứu tình lang ngươi đi, hắn có thể đứng lên hay không, liền dựa vào đệ tử Khuynh Vân Tông ngươi." Quân Vô Tà mở miệng cười, hai gã binh lính lập tức hiểu ý Quân Vô Tà, đem Bạch Vân Tiên chặt vật bất kham kéo tới bên người Mặc Huyền Phi.

Bạch Vân Tiên làm gì còn nữa điểm khí thế kiêu ngạo, cả người nàng phát run ngã ngồi bên cạnh Mặc Huyền Phi, nhìn hai chân Mặc Huyền Phi đã bị máu tươi nhiễm hồng, cả người nàng ngẩn không động được càng run hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Ta là đao thốt (3)

Hoàng đế nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn xem hết thấy trước mắt.

Hắn vốn tưởng rằng, có Khuynh Vân Tông chống lưng, Quân Vô Tà ngàn vạn lần cũng không dám động đến một đầu ngón tay của Bạch Vân Tiên, nhưng hiện giờ xem ra, chỉ là người si nói mộng.

Quân Vô Tà không dám động đến Bạch Vân Tiên?

Thật là buồn cười!

Nàng dám xuống tay với Bạch Vân Tiên, chắc chắn sẽ xuống tay với Mặc Huyền Phi càng nghiêm trọng hơn!

Mặc Thiên Uyên mắt nhìn thấy mà choáng váng, hắn đã chuẩn bị một bụng đề bức hoàng đế thoát vị đều vô ích dưới thủ đoạn đơn giản và thô bạo của Quân Vô Tà.

"Vô Tà, ngươi đây là muốn làm gì?" Mặc Thiên Uyên nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh nói: "Nhìn không ra?"

"....." Hắn thật đúng là nhìn không ra!

Quân Vô Tà lúc trước luôn chú ý tới hình tượng của Quân gia, bất luận là tru sát đại thần, hay là khổng chế hoàng thành, đều đã có kế hoạch hoàn hảo, làm người tìm không ra nửa điểm thất bại.

Nhưng hôm nay, nàng lại ra tay không hề có kỵ, thật sự là một chút lý do đều không có.

"*Người làm thịt cá, ta làm dao thớt**. Hà tất phải vô nghĩa." Quân Vô Tà nhướng mày, toàn bộ đại điện chỉ có hoàng đế ba người bọn họ, ngoài điện đã bị Thụy Lâm Quân khổng chế, không có người nhìn thấy hành động của nàng, nàng cần gì phải giữ mặt mũi cho người ta xem?

**Nguyên văn: 人为鱼肉, 我为刀俎: Nhân vi ngư nhục, ngã vì đao trở; nghĩa: Người làm thịt cá, ta làm dao thớt.*

"....." Mặc Thiên Uyên thiếu chút nữa đã quỵ xuống dưới chân Quân Vô Tà, đại tiểu thư ngấm ngấm giờ trò mưu ma quỷ kế một phen, không nghĩ tới lại chơi rất đơn giản thô bạo, hơn nữa là cực kỳ phát rõ.

Thật đúng là, cần có dạng gì, thì có dạng ấy, một chút hàm hồ cũng không có.

Quân Vô Tà hiện giờ đang tra tấn Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, không phải là đang trả thù tất cả những gì bọn họ đã từng làm hay sao?

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, Bạch Vân Tiên cả người đỏ mồ hôi, nhưng như cũ không tài nào cởi bỏ khí huyết đã bị phong bế của Mặc Huyền Phi, Mặc Huyền Phi ngay cả sức lực để kêu rên đều không có, chỉ có thể quỳ trên mặt đất, run bần bật.

"Vì sao..... Vì sao không thể giải được....." Bạch Vân Tiên đỏ mắt, nàng đã đem sở học suốt đời vận dụng vào đó, nhưng đều bất lực, ngay cả đan dược trên người nàng mang đến từ Khuyết Vân Tông, cũng đã đưa cho Mặc Huyền Phi ăn vào không ít, kết quả vẫn là thất bại.....

"Người đang gạt ta đúng không? Hấn căn bản là đã....." Bạch Vân Tiên run rẩy nhìn Quân Vô Tà, nàng cũng không dám dùng miệng lưỡi cao ngạo nói chuyện cùng Quân Vô Tà nữa.

Quân Vô Tà hơi nhướng mày, nhìn ánh mắt tan rã của Bạch Vân Tiên, tiến lên một bước đi đến bên người nàng ta cùng Mặc Huyền Phi.

Bạch Vân Tiên sợ hãi rút thân mình về phía sau.

Quân Vô Tà nhìn thấy thì chẳng buồn liếc nàng ta một cái, đôi tay dán ở hai sườn gối của Mặc Huyền Phi, từ giữa rút ra hai cây ngân châm nhiễm máu.

Ngân châm phong huyết, không lấy ngân châm ra, thì dù Bạch Vân Tiên cho Mặc Huyền Phi ăn vào bao nhiêu linh đan diệu dược cũng là uống công.

"Khám lại." Âm thanh lạnh lùng Quân Vô Tà vang lên.

Tay Bạch Vân Tiên run rẩy hướng về phía Mặc Huyền Phi bắt mạch, đôi mắt lập tức trũng lớn, đáy mắt tràn ngập không thể tin.

Khí huyết nguyên bản bị tắc nghẽn đã được giải khai, nhưng rất hỗn loạn, chính là nói cho Bạch Vân Tiên biết, hai chân của Mặc Huyền Phi đã bị phế!

Một canh giờ!

Thật sự chỉ có một canh giờ!

Phong huyết trước sau bất quá chỉ một canh giờ, Mặc Huyền Phi đời này đã thành phế nhân!

Bạch Vân Tiên tự xưng là y thuật trác tuyệt, cũng là đệ tử Vân Tông có thiên phú cực cao, nếu không cũng sẽ không được tông chủ nhìn trúng, chính là hiện giờ, nàng ngay cả bản lĩnh giải trừ ngân châm phong huyết đều không có, một thân y thuật của nàng, trong miệng Quân Vô Tà thật đúng là "trò của tiểu hài tử".

Sự kiêu ngạo cùng sự tự tôn, đều ở một khắc này hoàn toàn bị sụp đổ, Bạch Vân Tiên khóc không ra nước mắt nhìn Quân Vô Tà, phảng phất nhìn thấy vinh quang cùng tự tin trong dĩ vãng đều đã bị cặp mắt kia của Quân Vô Tà bóp đến dập nát.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Ta là dao thớt (4)

Trong một canh giờ này, Mặc Huyền Phi chịu đủ sự tra tấn của ngân châm, nháy mắt ngân châm được lấy ra, hấn rút cuộc thờ dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng hai chân như cũ vẫn chết lặng, lại làm đáy mắt hấn tràn ngập khiếp sợ.

Hấn giãy giụa muốn đứng lên, nhưng hai chân chết lặng hoàn toàn không nghe theo ý hấn, hấn chỉ có thể quỳ gối nơi đó, ngửa đầu nhìn mọi người.

"Mang xe lăn đã chuẩn bị cho Nhị hoàng tử tới đây." Quân Vô Tà cười nói.

Một gã thị vệ Thụy Lâm Quân, lập tức đem xe lăn mà Quân Vô Tà sớm đã chuẩn bị nâng tới bên trong đại điện.

Mặc Huyền Phi trừng mắt nhìn xe lăn kia, xe lăn kia hấn đã quá quen mắt, không phải năm đó sau khi Quân Khanh bị liệt, hoàng đế đã đưa cho Quân Khanh hay sao?

"Đỡ Nhị hoàng tử ngồi lên đi." Quân Vô Tà nói.

Hai gã binh lính Thụy Lâm Quân lập tức cúi tay ra kéo Mặc Huyền Phi, Mặc Huyền Phi giống như đã chịu kích thích rất lớn, điên cuồng vung cánh tay ra, không cho Thụy Lâm Quân chạm vào hấn.

"Quân Vô Tà! Người rút cuộc là có ý gì! Người rút cuộc muốn làm gì! Ta không cần ngồi xe lăn! Ta không cần!!" Bất luận Mặc Huyền Phi có giãy giụa kịch liệt bao nhiêu, Thụy Lâm Quân lĩnh mệnh vẫn mạnh mẽ đem hấn từ trên mặt đất kéo lên ngồi trên xe lăn, hai chân hấn mang theo máu, sau khi bị kéo tới trên xe lăn rồi, để lại một vết máu chói mắt.

"Nếu là phé nhân, liền phải nhận mệnh." Quân Vô Tà cười càng thêm sáng lạn, nhưng lời này của nàng rơi vào trong tai hoàng đế vẫn luôn âm thầm một bên, lại làm cho hoàng đế toàn thân giật mình một cái.

Nếu là phé nhân, liền phải nhận mệnh.....

Lời này, hắn đã từng nói qua.....

Hoàng đế trừng mắt nhìn bóng dáng Quân Vô Tà, cả người giống như ngấm mình ở trong nước đá, mỗi một lỗ chân lông đều đang gào rống vì sợ hãi.

Tro mắt nhìn chính nhi tử của mình cùng Bạch Vân Tiên bị Quân Vô Tà mang ra đùa bỡn, hắn đã bị dọa phá gan, hắn không phải không nghĩ cách trốn đi, mà là cần bán hắn trốn cũng không thoát.

Bên ngoài đại điện tất cả đều là binh lính Thụy Lâm Quân, hắn trốn không thoát! Trốn không thoát!

Mặc Huyền Phi bị cưỡng chế ngồi ở trên xe lăn nên phản ứng rất dữ tợn giống như một kẻ điên, nhưng bất luận hắn không tình nguyện như thế nào đi nữa, hai gã binh lính Thụy Lâm Quân đứng một phải một trái bên xe lăn, tay vẫn thủ sẵn nơi bờ vai của hắn, ấn hắn xuống ở trên xe lăn, không thể nhúc nhích nửa phần.

Hoàng tử cao quý, không còn sót lại chút gì.

Mặc Thiên Uyên lẳng lặng nhìn, hắn đã từng chứng kiến thủ đoạn âm ngoan ác độc của Quân Vô Tà, hiện giờ là đang chứng kiến đến bản lĩnh tra tấn người của nàng.

Một đao giết Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên thật ra rất đơn giản, nhưng nàng cố tình không làm như vậy. Nàng đem tất cả tự hào của hai người này hết thảy làm trò nghiên nát từng chút một trên mặt bọn họ, đưa tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của bọn họ xé rách không chút lưu tình, chỉ để lại cho bọn họ tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Một người linh hồn bị phá hủy hoàn toàn, cho dù là thần tiên hạ phàm, cứu được người bọn họ, cũng không thể cứu được tâm.

"Quân Vô Tà! Ta muốn giết ngươi! Ngươi tiện nhân này!" Mặc Huyền Phi giống như một con thú bị bao vây, ngồi ở trên xe lăn gào thét, đôi mắt hắn trở nên điên cuồng, đột nhiên chiếc nhẫn lỏng lẻo của hắn bắn ra một làn ánh sáng lóa mắt, một tiếng "sư" đình tai nhức óc vang vọng toàn bộ đại điện.

Thần sắc của Mặc Thiên Uyên căng thẳng, tiếng "sư" kia hắn rất quen thuộc. Năm đó Mặc Huyền Phi 14 tuổi, ngày Giới Linh thức tỉnh, đã chấn kinh toàn bộ hoàng thất!

Ngay sau khi ánh sáng rút đi, một con hùng sư ánh vàng rực rỡ xuất hiện ở bên trong đại điện, toàn thân giống như tỏa ra một tầng sáng ánh mặt trời loá hết cả mắt!

Hoàng Kim Cự Sư!

Trong suốt các thế hệ thành viên của hoàng thất Thích Quốc, đây là Giới Linh thức tỉnh mang hình thú mạnh nhất!

Mặc Huyền Phi ngay lúc này triệu hồi ra Hoàng Kim Cự Sư, chính là đang tính toán cùng Quân Vô Tà đồng quy vu tận!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 163: Hủy đi nuốt vào bụng (1)

Hoàng Kim Cự Sư uy phong lẫm lẫm phát ra tiếng rít gào đình tai nhức óc, hướng tới Thụy Lâm Quân ở hai bên sườn xe lăn cắn qua, may mắn thân thủ hai người kia nhanh nhẹn, mặc dù khó khăn nhưng vẫn tránh thoát, ngay sau đó cũng triệu hồi ra vũ khí hệ Giới Linh của mình nghiêm túc giao đấu.

Mặc Huyền Phi ác liệt nhìn Quân Vô Tà, đôi mắt tràn ngập máu điên cuồng.

Quân Vô Tà huy hoai hắn, hoàn toàn huy hoai hắn, hắn không muốn có kị bất cứ cái gì nữa, hắn muốn giết Quân Vô Tà!

Không khí trong toàn bộ đại điện đột nhiên trở nên khẩn trương lên, Mặc Thiên Uyên huyền hóa ra trường thương màu bạc, bước một bước chắn trước người Quân Vô Tà, "Đó là Hoàng Kim Cự Sư, là thú hệ Giới Linh cường đại nhất hoàng thất Thích Quốc từ trước tới nay."

"Giết nàng! Giết hắn!" Mặc Huyền Phi trừng mắt Quân Vô Tà, đối với Hoàng Kim Cự Sư gào rống hạ mệnh lệnh.

Hoàng đế lúc này đã kinh hãi từ trên vương vị đứng lên, đáy mắt hắn tràn ngập cảm xúc phức tạp.

Sự cường đại của Hoàng Kim Cự Sư hắn rất rõ ràng, trong toàn bộ Thích Quốc, cơ hồ tìm không ra vài loài thú hệ Giới Linh có thể đối đầu với nó, Mặc Huyền Phi cuối cùng là dùng phản kích để đánh cuộc!

Hoàng Kim Cự Sư gào thét hướng tới Quân Vô Tà phi qua, thân thể cao lớn tràn ngập lực lượng, móng vuốt lớn sắc bén chỉ cần vồ nhẹ nhàng một cái, liền có thể đem người xé thành muôn mảnh.

Đột nhiên, một hắc ảnh rất lớn nhào tới Hoàng Kim Cự Sư, mặc dù thân thể không cao lớn như Hoàng Kim Cự Sư nhưng áp lực của nó phát ra đầy sát khí tàn bạo.

Đó là một con cự thú màu đen, thân hình tất nhiên không khổng lồ như Hoàng Kim Cự Sư, nhưng uy áp nó phát ra tràn ngập giết chóc và cặp thú đồng tử(mắt) lại tràn ngập sát ý.

Chỉ liếc mắt một cái, Mặc Thiên Uyên đã nhận ra lai lịch của cự thú màu đen kia.

Không phải chính là tọa kỵ (*thú cưỡi*) của Quân Vô Tà sao?

Hai cự thú ở bên trong đại điện cắn xé lẫn nhau, rít gào rung trời làm nhân tâm kinh sợ, Giới Linh huyền hóa ra tới thú hình là không có vết máu, mặc dù trên người bị xé rách từng đường như miệng hổ, cũng không ngửi thấy một chút mùi máu tươi.

Tất cả mọi người bên trong đại điện đều mở to hai mắt để nhìn, Thụy Lâm Quân canh giữ ở ngoài điện đều tràn vào bên trong đại điện, bọn họ vây quanh bảo hộ Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên.

Hắc thú cùng hùng sư dây dưa bên nhau, đã thú rít gào tràn ngập vào tai mỗi người, điếc tai đau màng nhĩ.

"Có cần hỗ trợ hay không?" Mặc Thiên Uyên nhìn một đoàn Hắc thú chiến đấu cùng Hoàng Kim Cự Sư, thấp giọng hỏi Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lắc lắc đầu, ngoại trừ thú hệ Giới Linh của Quân Khanh, năng chưa bao giờ tiếp xúc qua thú hệ Giới Linh khác, năng rất muốn biết, sức chiến đấu của tiểu hắc sư so với thú hệ Giới Linh trong thế giới này như thế nào.

Lại nói kiếp trước, mãnh thú hung ác nhất cũng không phải là đối thủ của tiểu hắc sư sau khi biến dị, nhưng ở nơi này, Quân Vô Tà cũng không thể chắc chắn.

Nàng cần phải quan sát nhiều hơn.

Hắc thú dường như là cảm ứng được ý niệm của Quân Vô Tà, nó bắt đầu điên cuồng hướng tới Hoàng Kim Cự Sư cắn xé, răng nanh thật dài không ngừng xé rách từng đạo vết nứt ở trên người Hoàng Kim Cự Sư, mặc dù không thấy máu hay miệng vết thương nhưng lại khuếch tán ra một chút ánh sáng lỏng lẻo.

"Rống!!!" Hoàng Kim Cự Sư chưa bao giờ chiến bại lại bị vết thương chồng chất do Hắc thú lợi hại cắn xé, một vòng cổ đều bị cắn xuống một tầng lớn, nó phần nộ rít gào, mơn thân hình cường tráng va chạm vào Hắc thú.

Nhưng Hắc thú kia lại rất nhanh nhạy né tránh công kích của Hoàng Kim Cự Sư, phi thân nhảy lên, trực tiếp nhảy qua đỉnh đầu Hoàng Kim Cự Sư, ở giữa không trung đột nhiên xoay người một cái, lại đột nhiên đánh về phía phần lưng của Hoàng Kim Cự Sư, mờ mịt to như bồn máu ra, cắn xuống yết hầu Hoàng Kim Cự Sư!

"Rống!!!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng Hoàng Kim Cự Sư phát ra, nó điên cuồng ném người nhích khu, muốn đem Hắc thú trên lưng vứt ra, có điều Hắc thú lại cắn yết hầu của nó chết cũng không chịu buông, móng vuốt mở ra gắt gao cào vào da thịt nó

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Hủy đi nuốt vào bụng (2)

Hai cự thú tranh đấu, kịch liệt dị thường, làm tất cả mọi người bên trong đại điện xem đến ngây ngẩn cả người.

Hắc thú đang dần dần chiếm cứ thượng phong, Mặc Huyền Phi trong mắt điên cuồng, khuôn mặt vặn vẹo tràn ngập nghi ngờ.

Sao có thể như vậy?

Hoàng Kim Cự Sư của hắn, như thế nào lại bị một dã thú màu đen áp chế như vậy?

Đột nhiên, Mặc Huyền Phi cảm giác được linh hồn ở chỗ sâu trong người mình bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ điên cuồng lôi kéo, cái loại đau nhức này, làm hô hấp của hắn trở nên thập phần khó khăn, hắn che ngực lại, ngừng đầu.

Một màn trước mắt, lại làm hắn ngây ngẩn cả người.

Hắc thú bán ở trên lưng Hoàng Kim Cự Sư, bắt đầu từng ngum từng ngum cắn nuốt da thịt Hoàng Kim Cự Sư, thú hệ Giới Linh, vốn là không có huyết nhục chân chính, hình thái của nó đều là do lực lượng chúng nó ngưng tụ mà thành. Nhưng hiện giờ, Hắc thú lại bắt đầu cắn xuống da thịt Hoàng Kim Cự Sư, mờ mịt nuốt vào trong bụng, miệng vết thương chỗ bị cắn không hề lưu lại một giọt máu nào, chỉ là không ngừng khuếch tán ra bên ngoài từng điểm ánh sáng của linh hồn.

Sao có thể?

Linh hồn điên cuồng từ từ bị tách ra, Mặc Huyền Phi nắm lấy ngực, cắn răng chống cự, đáy mắt hắn nhìn thấy hình ảnh Hoàng Kim Cự Sư bị cự thú màu đen từng chút từng chút một hủy đi nuốt vào bụng, nỗi thống khổ chưa bao giờ từng có tràn ngập toàn thân hắn.

Đừng nói là Mặc Huyền Phi, ngay cả Mặc Thiên Uyên cùng những binh lính Thụy Lâm Quân, đều bị hành động của Hắc thú dọa tới.

Đem thú hệ Giới Linh đang sống sờ sờ nuốt vào trong bụng, sự tình này căn bản là chưa từng nghe thấy!

Rõ ràng chính là linh hồn và năng lượng tinh thần kết hợp lại mà thành, sao lại có thể bị sinh vật khác nuốt ăn?

Sự tình này quả thực là nghe mà rợn cả người!

Ánh mắt Mặc Thiên Uyên theo bản năng chuyển dời đến trên mặt Quân Vô Tà, lại thấy ý cười trên mặt nàng đã rút đi, con ngươi như đang suy tư gì đó nhìn chằm chằm hình ảnh Hắc thú không ngừng nuốt ăn.

Quân Vô Tà cũng không chú ý tới ánh mắt khiếp sợ của Mặc Thiên Uyên, hiện tại mọi chú ý của nàng đều bị tiểu hắc sư hấp dẫn.

Kiếp trước kiếp này, bất luận linh hồn bán thân ở nơi nào, chỉ có mèo đen này vẫn luôn đi theo bên người nàng, người khác cũng không biết được, mèo đen này, theo nghĩa nào đó mà nói, chính là một bộ phận của linh hồn nàng.

Trong kiếp trước, kẻ điên kia không ngừng lợi dụng trí thức các loại công nghệ cao bí mật nghiên cứu, mèo đen là một trong số đó.

Bản thể của mèo đen là một con *hợp thành thú* (合成兽). Hợp thành thú có được lực lượng cường hãn mà động vật tầm thường không có, nhưng lại không có trí lực gì. Chính xác mà nói, mèo đen cũng không được xem như là một thành phẩm hoàn chỉnh, nó chỉ là một vật phẩm người nọ dùng để thực nghiệm thí nghiệm. Cái thí nghiệm kia, chính là đem linh hồn tàn khuyết của hợp thành thú cùng linh hồn của nhân loại trộn lẫn bên nhau, cưỡng chế tính dung hợp, làm nguyên bản là hai loài khác nhau nhưng hai linh hồn lại liên hệ ở bên

nhau.

Linh hồn Quân Vô Tà đã dung hợp cùng linh hồn mèo đen, linh hồn của nàng ở nơi nào, mèo đen liền sẽ ở nơi đó.

Mèo đen có thể nói, cũng là một sản phẩm của linh hồn, cùng Giới Linh ở thế giới này có chút tương tự, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Chỉ đến khi vừa rồi, mèo đen truyền đạt một cái tin tức cho Quân Vô Tà!

Nó có thể nuốt ăn Hoàng Kim Cự Sư, đem toàn bộ linh hồn Hoàng Kim Cự Sư nuốt vào trong bụng!

Đây là một phát hiện hoàn toàn mới!

Quân Vô Tà rất hiếu kì, nếu tiểu hắc đem nuốt Hoàng Kim Cự Sư vào thì sẽ có cái dạng biến hoá nào? Là giống như những đồ ăn khác sẽ bị tiêu hóa, hay là sẽ sinh ra biến hoá khác?

Nàng bình tĩnh, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Hoàng Kim Cự Sư uy phong lẫm lẫm, ngay ở bên trong đại điện, làm trò trước mặt mọi người, bị Hắc thú từng chút xé rách nuốt vào, rõ ràng không hề có vết máu nào, lại làm người càng thêm sốt tóc gáy.

Ngay cả Giới Linh đều có thể bị Hắc thú nuốt ăn..... Rốt cuộc đây là thứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Hủy đi nuốt vào bụng (3)

Hoàng Kim Cự Sư cường đại nhất hoàng thất Thích Quốc, cứ như vậy bị Hắc thú từng chút từng chút nuốt vào trong bụng. Trong đại điện hỗn loạn, chỉ còn lại Hắc thú thỏa mãn đứng nơi đó, cảm thấy mỹ mãn liếm liếm móng vuốt sắc bén lợi hại của mình.

Hắc thú lắc lắc cái đuôi, đi bước một hướng tới Quân Vô Tà, phát ra tiếng kêu khiến mọi người muốn bỏ nhào.

"Miêu ô ~"

"Chưa từng ăn no giống như hôm nay!"

"....." Hắc thú một khi mở miệng, mọi người mới vừa rồi bị sự sợ hãi bao phủ ở trong lòng nháy mắt tan thành mây khói.

Cự thú màu đen, ngay cả Hoàng Kim Cự Sư đều có thể dễ dàng nuốt vào, tiếng kêu cứ nhiên như vậy..... Đáng yêu?

Trái tim của một đám hán tử nguyên bản bị khí phách uy phong của Hắc thú giam hãm, nháy mắt vỡ thành trò bụi.

"Có cảm giác gì?" Quân Vô Tà cũng không biết, thân hình và thanh âm của Hắc thú cực kỳ tương phản lẫn nhau, đã phá vỡ trái tim của mọi người. Nàng giờ tay xoa xoa đầu Hắc thú, nhìn từ trên xuống dưới thân hình Hắc thú.

"Miêu?"

"Cũng không có gì! Chỉ là có cảm giác rất no, rất thỏa mãn..... Ta có thể đi ngủ một hồi được không?"

Hắc thú ăn no thì cảm thấy mình như sắp không đứng lên nổi.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, Hắc thú ở quanh thân nàng vòng một vòng, cũng giống như khi xuất hiện, hóa thành một đạo hắc ảnh, ở trước mắt mọi người, biến mất vô tung vô ảnh.

Mặc Thiên Uyên nuốt nuốt nước miếng, sau khi chứng kiến hình ảnh Hắc thú cắn nuốt Hoàng Kim Cự Sư, hần đột nhiên cảm thấy, trước đây từng bị Hắc thú đạp lên dưới chân, cũng không phải là sự tình quá mất mặt.

Ít nhất, hần không bị ăn!

Hắc thú biến mất, làm mọi người trong đại điện hỗn loạn khôi phục lại sự bình tĩnh.

Mặc Huyền Phi phát ra một tiếng hét thảm, té khỏi xe lăn, cả người run rẩy nằm liệt trên sàn nhà lạnh lẽo, đôi tay gắt gao nắm cổ áo của mình, hần đau khiến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi không ngừng từ trên người lăn xuống, vốn là quần áo nhiễm máu, hiện giờ càng thêm vẻ hỗn loạn!

Tự cô chí kim, bọn họ cũng chưa từng nghe nói, có thể đem cướp đoạt Giới Linh từ trên người chủ nhân, nhưng vừa rồi, Giới Linh của Mặc Huyền Phi lại bị Hắc thú của Quân Vô Tà ăn một chút cũng không dư thừa, đây không phải có nghĩa là, Mặc Huyền Phi đã mất đi Giới Linh?

Ánh mắt mọi người trong đại điện theo bản năng nhìn hướng về phía trên tay Mặc Huyền Phi mang theo chiếc nhẫn nhìn lại. Chiếc nhẫn nguyên bản vàng óng, hiện giờ đã trở nên loang lổ rỉ sét, cũ nát bất kham, dưới tình trạng Mặc Huyền Phi không ngừng run rẩy, vết rách giống như mạng nhện nhanh chóng trải rộng ở trên toàn bộ chiếc nhẫn.

Xoạch một thanh âm vang lên, chiếc nhẫn do Giới Linh biến ảo hoàn toàn vỡ thành từng mảnh nhỏ, rơi xuống trên đá cẩm thạch.

Chiếc nhẫn Giới Linh..... Nát?

Loại tình huống này, chưa ai từng gặp qua!

Giới Linh từ sau nghi thức thức tỉnh lúc mọi người 14 tuổi, liền sẽ vẫn luôn đi theo bên người chủ nhân, cho đến khi chủ nhân già đi, Giới Linh mới có thể tiêu tán, chiếc nhẫn trên đầu ngón tay, cũng sẽ theo Giới Linh tiêu tán mà hoàn toàn biến mất, cũng không hề xuất hiện tình huống tan vỡ.

Mọi người đều cho rằng, Giới Linh cho dù bị thương nặng cũng chỉ trở nên thập phần suy yếu, nhưng sẽ không chết đi, chỉ cần chủ nhân nó còn sống, Giới Linh sẽ không chết, chỉ biết là sẽ ngủ say bất tỉnh.

Chính là hết thầy phát sinh trước mắt, lại hoàn toàn đảo lộn nhận thức của bọn họ.

Giới Linh sẽ không chết, nhưng chúng nó lại sẽ bị ăn luôn!!!

Sau khi bị ăn, cũng giống với tử vong, chiếc nhẫn sẽ vỡ vụn, mà chủ nhân *tắc*.....

Nhìn Mặc Huyền Phi không ngừng run rẩy đau đớn như muốn chết trên mặt đất, tất cả mọi người ở đây đều giật mình một cái, bọn họ một chút cũng không nghĩ muốn ném thù tư vị bị người phá hủy Giới Linh, ngay cả nhìn, cũng đã sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 166: Hủy đi nuốt vào bụng (4)

Cả người hoàng đế phát run nhìn Mặc Huyền Phi nằm trên mặt đất, trái tim như là bị người đâm vào một nhát dao.

Hắn cũng không phủ nhận, thời điểm khi Mặc Huyền Phi triệu hồi ra Hoàng Kim Cự Sư, hắn đã rất phản kích, nếu như Hoàng Kim Cự Sư thật sự có thể giúp bọn hắn xông ra giải vây, cũng coi như là một chuyện tốt.

Nhưng ngay khi hắn tận mắt nhìn thấy Giới Linh của nhi tử mình bị Hắc thú của Quân Vô Tà ăn đi, hắn đã có cảm giác tội tệ và trái tim trong nháy mắt như chìm xuống đáy cốc.

Yêu nghiệt!

Quân Vô Tà chính là một yêu nghiệt!

Hoàng đế đã không dám đem Quân Vô Tà xem như một người bình thường nữa, tuổi nàng còn nhỏ lại có thể nghĩ ra âm mưu kế hoạch mà ngay cả người trưởng thành cũng không thể nghĩ ra, lại có lòng can đảm bức vua thoái vị, hơn nữa Hắc thú kia còn có thể nuốt ăn Giới Linh.....

Quân Vô Tà không phải là người! Nàng chính là một yêu nghiệt!

Hoàng đế rét run cả người, run run rẩy rẩy ngồi trở lại vương vị, hắn đã không dám lại mở miệng nói một chữ, hắn thậm chí không dám cầu xin Quân Vô Tà buông tha Mặc Huyền Phi.

"Đem người nâng trở về." Quân Vô Tà nhú mày nhìn Mặc Huyền Phi đang run rẩy đã bắt đầu miệng sùi bọt mép, người này không đợi được chiêu tiếp theo của nàng, cũng đã sắp chết.

Bình lính Thụy Lâm Quân lập tức đem Mặc Huyền Phi không ngừng run rẩy nâng tới trên xe lăn, lúc này đây, Mặc Huyền Phi rốt cuộc không thể có bất kỳ phản kháng gì, mắt hắn đã trắng dã, khỏe miệng mang theo bọt mép, làn da toàn thân đều chuyển sang màu đỏ đậm quý dị.

Giới Linh bị hủy diệt một cách tàn nhẫn, đối với linh hồn chủ nhân không tránh khỏi bị thương ma diệt.

Bạch Vân Tiên nhìn thấy hết thảy, sớm đã dọa phá gan, nàng chặt vật cuộn tròn thân mình, nỗ lực hướng tới cây cột phía sau đại điện trốn đi, chỉ cầu Quân Vô Tà đừng phát hiện ra nàng.

Đáng tiếc, Quân Vô Tà như thể nào quên được một nữ nhân đã "chiếu cố" qua gia gia nàng như vậy?

Chỉ một cái ánh mắt, Mặc Thiên Uyên liền minh bạch ý tứ của Quân Vô Tà, hắn mang theo hai gã Thụy Lâm Quân đem Bạch Vân Tiên từ phía sau cây cột kéo ra tới, không để ý tới tiếng kêu thảm thiết thê lương của nàng ta, trực tiếp dùng vải bố chặn trên miệng nàng ta, để người kéo dài tới một góc bên trong, chờ đợi xử lý.

Khúc nhạc dạo bức vua thoái vị đã kết thúc, bây giờ là bắt đầu thời điểm bữa ăn chính.

Ý cười giết chóc trên mặt Quân Vô Tà đã biến mất, nàng mang theo vẻ mặt lạnh lẽo, đi bước một hướng tới vương vị mà hoàng đế với gương mặt trắng bệch đang ngồi.

"Người..... Người không cần qua đây....." Hoàng đế quá tuổi 50 đã bị dọa xanh cả mặt mày, hắn nỗ lực co rút thân mình, nhưng không tránh được đôi mắt lạnh như băng của Quân Vô Tà.

"Ta chỉ hỏi một câu." Thanh âm lạnh lùng của Quân Vô Tà vang lên.

"Người muốn hỏi cái gì?" Hoàng đế khẩn trương nhìn Quân Vô Tà.

"Phụ thân ta chết, tiểu thúc ta bị thương, có phải do người sai người âm thầm động tay động chân hay không?" Quân Vô Tà híp mắt, ánh sáng trong mắt phát ra buộc hoàng đế không dám hô ngôn loạn ngữ.

Hoàng đế run rẩy nhìn Quân Vô Tà, đáy mắt tràn ngập hoảng sợ.

Hắn không dám nói..... Cũng không thể nói.....

Nếu như nói, hắn nhất định sẽ chết!

"Không phải..... Không phải ta....."

Quân Vô Tà lạnh lùng khề động khoe miệng, đầu ngón tay thoát ra nắm cây ngân châm.

"Đây là ngươi tự tìm." Cho đến thời điểm này, còn không muốn thừa nhận, chỉ có một con đường, đó là chết!

Quân gia xuống dốc, tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, Quân Tiễn cùng Quân Khanh tuy rằng không muốn nhiều lời với nàng về chuyện phụ thân vì sao lại chết, nhưng nàng lại mơ hồ từ trong lời nói trốn tránh của bọn họ suy đoán được, là do hoàng đế âm thầm ra tay.

Giảo thỏ từ, tẩu cầu phanh*.

**Nguyên văn: 狡兔死，走狗烹: giảo thỏ tử, tẩu cầu phanh; nghĩa: khi con thỏ khôn ranh đã chết thì chó săn không còn tác dụng sẽ bị đem làm thịt.*

Thiên hạ thái bình, hoàng đế liền nổi lên ý niệm *điều tận cung tàng**!

**Nguyên văn: 鸟尽弓藏: điều tận cung tàng; nghĩa: chim chóc bị săn bắn hết rồi thì cất cung nỏ vào kho; vắt chanh bỏ vỏ.*

"Chiếu thư nhường ngôi, chính ngươi viết." Quân Vô Tà đưa lưng về phía Mặc Thiên Uyên nói.

Mặc Thiên Uyên hơi sững sốt, còn chưa rõ Quân Vô Tà có tính toán gì không, chính là giây tiếp theo, trong đại điện vang lên tiếng kêu thê lương, lại làm hấn kinh hải khiến trường thương màu bạc trong tay rơi xuống mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Thay đổi hoàng quyền (1)

Năm căn ngân châm trực tiếp đâm vào hai mắt hoàng đế, căn căn hoàn toàn đi vào tròng mắt, tiếng kêu thảm thiết của hoàng đế làm nhân tâm phát run, hấn ngồi ở trên ngôi vị không ngừng quay cuồng giãy giụa.

Quân Vô Tà mắt lạnh nhìn hoàng đế, đáy mắt không có một tia thương hại.

Nàng sẽ không để hoàng đế chết nhẹ nhàng như vậy, những gì hấn thiếu Quân gia, nàng sẽ từng chút từng chút bắt hấn trả lại hết.

"Đem ba người bọn họ mang vào địa lao." Thanh âm lạnh lùng của Quân Vô Tà vang lên.

Thụy Lâm Quân một bên đã xem choáng váng hết cả mắt, Quân Vô Tà ra tay quá tàn nhẫn, hoàn toàn không thèm để ý đến thân phận hoàng đế.

Làm gì có bức vua thoái vị? Rõ ràng chính là tảo bạo trắng trợn hành thích vua a!

Ngay người một hồi thật lâu, Thụy Lâm Quân mới đưa hoàng đế, Nhị hoàng tử cùng Bạch Vân Tiên kéo đi, ba người hôm qua còn oai phong vô hạn, hiện giờ lại giống như cầu chết bị binh lính túm kéo đi vào địa lao, tồn nghiêm, cao ngạo sớm đã không còn sót lại chút gì.

Trong đại điện Mặc Thiên Uyên trừng mắt nhìn ngôi vị hoàng đế trống rỗng, trong lúc nhất thời tinh thần còn chưa phục hồi lại.

Như vậy là xong?

Trước đó hấn đã suy nghĩ một bụng đường hoàng đế nói, kết quả một câu cũng chưa nói ra, Quân Vô Tà đã đem giải quyết hết thảy.....

Thật sự là đơn giản và thô bạo!

"Thủ phạm đã thâm nhập làm loạn hoàng cung, đã hạ độc tiên hoàng cùng Nhị hoàng tử, tiên hoàng bất hạnh bỏ mình, Quốc không thể một ngày không vua." Quân Vô Tà cảm lấy khăn tay, xoa xoa đôi tay trắng nõn của mình, con ngươi lạnh lùng đảo qua trên người Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên giật mình một cái, Quân Vô Tà này một câu ngắn ngủn, liền thay đổi hoàng quyền vốn có.

Lời này nhìn như trăm ngàn chỗ hở, nhưng cùng độc ở bên trong hoàng thành lại không mưu mà hợp.

Độc kia được xuất ra Ngự lâm quân, mà Ngự lâm quân lại hành sự ở trong hoàng cung. Nếu độc này bùng nổ ở trong hoàng cung cũng không phải là sự tình khó lý giải.

"Ngươi tính toán xử trí bọn họ như thế nào?" Mặc Thiên Uyên lòng còn sợ hãi nhìn Quân Vô Tà.

Xem Quân Vô Tà xuống tay đối với ba người kia, thật sự tàn nhẫn, nàng lưu lại mạng của bọn họ, tuyệt đối không phải là quá thiện tâm.

"Người Khuyneh Vân Tông ít ngày nữa sẽ tới hoàng thành, Bạch Vân Tiên còn chưa thể chết được." Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, Bạch Vân Tiên vừa rồi đã nói ra, nàng vẫn không quên.

Không biết nàng ta đã dùng biện pháp gì, thông tri cho người của Khuyneh Vân Tông, tạm thời chưa thể lấy mạng của nàng ta.

"Ngươi không giết nàng? Nhưng, nếu để nàng tiếp xúc với người của Khuyneh Vân Tông, đem sự tình nói ra ngoài....." Mặc Thiên Uyên quả thực không dám tưởng tượng, hấn không sợ sự tình truyền đi trong tai bá tánh Thích Quốc, chỉ là sợ dưới sự giận dữ của Khuyneh Vân Tông khiến người khó dự đoán được sẽ có chuyện gì xảy ra. "Tông chủ Khuyneh Vân Tông chính là rất bên vực người của mình. Trước đây có đệ tử Khuyneh Vân Tông khi đi lịch lãm bên ngoài, bị bọn cướp đánh cướp, kết quả Khuyneh Vân Tông chẳng những diệt toàn bộ đám cướp kia, còn đem quan viên ở nơi đó trên dưới một nhà giết sạch, nói bọn quan viên quân chế không tốt, dẫn đến đệ tử bọn họ bị cướp. Bạch Vân Tiên là đệ tử tông chủ Khuyneh Vân Tông, nếu để hấn biết, nàng gặp nạn ở chỗ này, chỉ sợ hậu quả...."

Đệ tử Khuyhnh Vân Tông bên ngoài đều có được lễ đãi như vậy, cũng là vì Khuyhnh Vân Tông luôn bên vực người của mình, ai cũng không hy vọng bị kịch sẽ xảy ra trên chính người của mình không phải hay sao?

Quân Vô Tà nhìn Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: "Bọn họ sẽ không biết."

"A?"

"Bạch Vân Tiên sẽ không nói." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên nhìn Quân Vô Tà, hẳn không biết Quân Vô Tà rốt cuộc còn có bao nhiêu bản lĩnh chưa hiển lộ, nhưng nếu nàng nói Khuyhnh Vân Tông sẽ không biết được việc này, như vậy hẳn cũng không cần lo lắng quá độ, chỉ cần an tĩnh nhìn xem mọi sự thay đổi là tốt rồi.

"Người hãy chuẩn bị tốt việc đăng cơ, chuyện khác, không cần người nhọc lòng." Quân Vô Tà ném ra những lời này, lập tức rời khỏi đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Thay đổi hoàng quyền (2)

Thái tử Mặc Thiên Uyên mang theo Thụy Lân Quân thâm nhập hoàng cung, sau nửa ngày, truyền ra tin tức hoàng đế bỏ mình, cả đất nước bi ai, tiền hoàng lưu lại thánh chi, để Thái tử Mặc Thiên Uyên kế vị.

Bảy ngày sau cử hành nghi thức đăng cơ.

Thích Quốc trong lặng yên không một tiếng động, *thay đổi hoàng quyền**.

**Nguyên văn: 变了天; (变天: thay đổi thời tiết; biến thiên; thay đổi bầu trời; Nghĩa: mình hiểu theo nghĩa đen ý nói thay đổi hoàng quyền.)*

Bởi vì lúc trước Quân Vô Tà ở trước cửa hoàng cung tàn sát một đám trung khuyển của hoàng đế, vì thế nên khi Mặc Thiên Uyên tuyên bố đăng cơ, không có một đại thần nào dám nghi ngờ gì.

Ai mà không biết, quan hệ giữa Mặc Thiên Uyên cùng Quân Vô Tà không giống như tầm thường. Mặc Thiên Uyên đăng cơ xưng đế, không chừng ngày sau vị trí hoàng hậu chính là Quân Vô Tà. Hiện tại Thụy Lân Quân còn thủ ở bên trong hoàng thành, bọn họ lại không phải là không muốn sống nữa.

Việc đăng cơ trở nên thuận lợi dị thường, Mặc Thiên Uyên đem hoàng cung từ đầu đến đuôi rửa sạch một lượt, loại bỏ một đám cung nhân thái giám bên người hoàng đế cùng Nhị hoàng tử, toàn bộ hoàng cung đã nằm trong khống chế của hắn.

Từ tính mạng bị đe dọa, đến ngày đăng cơ làm hoàng đế, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủn, Mặc Thiên Uyên cảm thấy hết thảy giống như cảnh thoáng qua trong mơ.

Nếu không có Quân Vô Tà, chỉ sợ hắn sớm đã chết ở Lâm Uyên Điện.

"Bệ hạ, đồ vật ngài sai người đưa tới Lân Vương phủ, đều đã đưa đi." Mặc Thiên Uyên còn có hai ngày nữa mới chính thức đăng cơ, nhưng thái giám bên người hắn, lại rất có ánh mắt, hiện giờ đã mở miệng một cái đều kêu bệ hạ.

Mặc Thiên Uyên không có ý kiến, ngồi trên ngôi vị hoàng đế, hắn cũng không quá vui sướng.

"Nga? Có từng nhìn thấy Quân tiểu thụ?" Từ sau ngày gặp nhau trên đại điện ngày ấy, Mặc Thiên Uyên không hề gặp qua Quân Vô Tà, ba người hiện giờ bị treo mệnh nhót tại địa lao hoàng cung, còn chờ Quân Vô Tà xử trí.

"Chưa từng."

Mặc Thiên Uyên hơi gật đầu, lúc trước hắn phái người đem toàn bộ Ngọc Dịch Quỳnh Tương đều đưa đến Lân Vương phủ, hắn nhìn ra được, Quân Vô Tà không có gì hứng thú với bất cứ thứ gì, nhưng thật ra lại có điểm đề ý đến mấy bình rượu này.

Bận rộn với việc đăng cơ, Mặc Thiên Uyên cũng không có thời gian rảnh rỗi, dù sao Quân Vô Tà làm bất cứ cái gì, đều không cần hắn nhọc lòng, tâm tư của nha đầu kia so với hắn còn cao thâm hơn nhiều.

Trong Lân Vương phủ, Quân Tiên cùng Quân Khanh ngồi song song trước mặt Quân Vô Tà, nghiêm túc dị thường.

Quân Vô Tà đã nhiều ngày không thể ra khỏi cửa, không vì cái gì khác, chính là bị hai vị này "thăm vấn" trong phủ.

Từ việc bức vua thoái vị đến thay đổi hoàng quyền, Quân gia phụ tử đem mọi thứ Quân Vô Tà đã an bài đều đào sâu ra tới (tìm hiểu chi tiết), cũng biết thủ đoạn của Quân Vô Tà ở trong hoàng cung là đơn giản mà thô bạo "bức vua thoái vị", một đường nghe xuống, khiến cho hai vị này toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Đều nói người Quân gia can đảm nhưng rất cẩn trọng, dụng binh như thần, nhưng đến khi tranh đấu thật sự tới trong triều đình, thì lại không am hiểu lắm. Không ngờ tới động thái của Quân Vô Tà mấy tháng qua, liền đem khôn cảnh mà Quân gia chịu đựng mười mấy năm qua hoàn toàn giải trừ. Hết thảy phát sinh quá nhanh, quá đột nhiên, Quân gia phụ tử cũng chưa kịp phản ứng lại, hết thảy *bị đã được giải quyết**.....

**Nguyên văn: 尘埃落定: trần ai lạc định; Nghĩa: bụi đã được giải quyết.*

"Người thật sự đem tiền đề bọn họ nhốt tại địa lao?" Quân Tiên càng nghe tim đập càng nhanh, Quân gia bọn họ ba đời đều trung thành với triều đình, cũng không biết như thế bài tạo ra một vị Quân Vô Tà ra tay quyết đoán, một tiểu yêu vật coi quân thần như là phế vật.

"Ân." Quân Vô Tà không chút dấu điểm gât gật đầu.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh nhìn nhau, trong ánh mắt đều tràn đầy phức tạp.

"Kế hoạch của ngươi cùng Thái tử rất hoàn mỹ, nhưng lời của Bạch Vân Tiên lúc trước có nói qua, ngươi chuẩn bị giải quyết như thế nào?" Kết cục của mọi sự đã định, Quân Tiễn cho dù muốn nói gì cũng vô nghĩa, hẳn hiện tại lo lắng, chuyện Bạch Vân Tiên ám chỉ người của Khuyhnh Vân Tông muốn tới hoàng thành Thích Quốc.

Khuyhnh Vân Tông, không phải dễ đối phó như tiên đế như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Thay đổi hoàng quyền (3)

"Gia gia yên tâm, nàng sẽ nói không nên lời về cái gì hết." Quân Vô Tà nhàn nhạt nói.

"Nói không nên lời?" Quân Tiễn nghi hoặc nhìn Quân Vô Tà.

"Chuyện này ta đều có tính toán, chờ sau khi Thái tử đăng cơ ta sẽ xử lý." Mạng của Bạch Vân Tiên nàng tự nhiên sẽ giữ lại, không những Bạch Vân Tiên, tiên đế, Nhị hoàng tử đều không chết được, nàng sẽ để bọn họ biết, tư vị sống so với chết càng thống khổ hơn.

Bọn họ khiến cho Quân gia khổ sở mười mấy năm, sao có thể để bọn họ giải thoát nhẹ nhàng như vậy?

Lời đã nói đến nước này, Quân gia phụ tử cũng không hỏi nhiều, trên thực tế trừ bỏ chuyện này, bọn họ trong lòng còn có một nghi hoặc khác.

Đã nhiều ngày qua, Mặc Thiên Uyên **** sai người tặng lễ đến Lâm Vương phủ, đồ vật nhiều đến nỗi nhà kho trong phủ đều tồn không được, ân cần như vậy, thật sự làm cho bọn họ rất là lo lắng.

Trước đây Mặc Thiên Uyên cùng Quân Vô Tà thường xuyên qua lại, hiện giờ, Quân Vô Tà lại yểm trợ Mặc Thiên Uyên bước lên ngôi vị hoàng đế, Mặc Thiên Uyên đối Quân Vô Tà càng là *hữu cầu tất ứng*.*

**Nguyên văn: 有求必应: hữu cầu tất ứng; Nghĩa: muốn thỉnh cầu điều gì đó thì chỉ cần mở miệng, nhất định sẽ được đồng ý.*

Nhìn như thế nào, nhìn kiểu gì cũng làm người cảm rất kỳ quái.

Mặc Thiên Uyên hiện giờ đã thành niên, khi làm Thái tử, cũng chưa từng thấy gần gũi bất kỳ nữ nhân nào, bây giờ đừng nói là thái tử phi, ngay cả vị trí trắc phi cũng không có.

Thường ngày hẳn không tiếp xúc cùng nữ tử, người duy nhất cùng hắn thân mật hơn một chút, đó chính là Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đã nhiều ngày không ra khỏi cửa, cũng không biết được lời đồn đãi bên ngoài, hiện tại bá tánh bên trong hoàng thành đều đang truyền lưu, sau khi Thái tử đăng cơ, sẽ nghênh thú Quân Vô Tà làm Hoàng Hậu.

Có Lâm Vương phủ cùng Thụy Lâm Quân làm hậu thuẫn, không còn nghi ngờ Quân Vô Tà thật sự có thể ngồi vào vị trí Hoàng Hậu bầy.

Chẳng qua.....

Quân gia phụ tử nhìn ngang nhìn dọc, cũng không nhìn thấy Quân Vô Tà có quyết định này.

Từ sau khi bức tiên đế thoái vị, Quân Vô Tà cũng không cùng Mặc Thiên Uyên gặp mặt.

Nhà đầu này, rốt cuộc là đang tính toán cái gì?

Quân Vô Tà thật đúng là không có ý niệm này, đối với nàng mà nói, Mặc Thiên Uyên chỉ là đồng minh để nàng bức hoàng đế thoái vị, là một lưỡi dao sắc bén dùng để bảo vệ Quân gia nàng. Đã nhiều ngày nay nàng đều không ra khỏi cửa, không phải bởi vì điều gì khác, mà là bởi vì mèo đen.....

Ngày ấy, sau khi mèo đen nuốt vào Hoàng Kim Cự Sư thì cả ngày uể oải ỉu xiu, mỗi ngày mười hai canh giờ, có tám canh giờ đều là ngủ.

Tình huống như vậy, làm Quân Vô Tà thật sự có chút không an tâm.

Từ biệt Quân gia phụ tử, Quân Vô Tà về tới trong viện của mình. Đó là một buổi trưa lúc mặt trời chính diện trên đỉnh đầu, trên bàn đá trong viện, cuộn tròn như một quả cầu có lông màu đen, ghé vào trên mặt bàn ngày nhẹ.

Những tia nắng vàng chiếu sáng trên lớp lông đen bóng mượt, phản chiếu một tầng ánh sáng vàng nhè nhẹ.

Quân Vô Tà đi qua, đem mèo đen ôm vào trong ngực, phơi nắng đã lâu, nhiệt độ thân mình mèo đen có chút nóng lên, Quân Vô Tà đem nó ôm vào trong phòng, nhả nài chải vuốt lông tóc cho nó.

"Khó chịu....." Tiểu hắc miêu chậm rãi tỉnh lại, con người nửa hip để lộ ra một tia không khoẻ.

"Làm sao vậy?" Quân Vô Tà hỏi.

"Thân mình trường trường, còn có chút nóng." Tiểu hắc miêu ở trong lòng ngực Quân Vô Tà gật gật, muốn tìm một vị trí thoải mái để nằm ngủ, nhưng bất luận động đậy như thế nào, đều cảm thấy rất khó chịu.

Linh hồn trong thân thể giống như không ngừng bị lửa thiêu cháy, nóng cháy làm nó muốn ngủ cũng ngủ không yên.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, thân thể mèo đen nói trắng ra là, bất quá là linh hồn tụ lại hoá thành, vì sao lại có cảm giác như vậy? Nàng không nhận được đem thân thể mèo đen tí mi xem xét một phen, lúc này mới chú ý tới, rõ ràng đã tiến vào trong nhà, tránh khỏi ánh nắng mặt trời, nhưng trên đá lông của Miêu nhi vốn là màu đen, lại như cũ tỏa ra một tầng ánh sáng màu vàng nhẹ nhẹ.

Sắc màu kia, thật ra rất giống với màu vàng trên người của Hoàng Kim Cự Sư.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Đoạt linh (1)

Quân Vô Tà nhăn mày càng sâu, linh hồn mèo đen cũng không hoàn chỉnh, lúc trước chưa dung hợp cùng linh hồn của nàng, mèo đen giống như là một con rối không có ý thức.

Hoàng Kim Cự Sư là do Giới Linh biến ảo mà thành, chính xác mà nói, cũng là một sợi linh hồn có năng lượng, mèo đen đem hắc nuốt vào trong bụng, tiêu hóa không phải da thịt, mà là linh hồn!

Kiếp trước, người nọ làm thực nghiệm, Quân Vô Tà cũng có một vài hiểu biết, nhìn tình huống của mèo đen hiện giờ, cực kỳ giống với phản ứng của hợp thành thú sau khi hợp thành.

Quân Vô Tà theo bản năng đem lực lượng của chính mình rót nhập vào trong thân thể mèo đen, giúp đỡ nó thuận lợi tiêu hóa linh hồn Hoàng Kim Cự Sư.

Mèo đen bất tri bất giác lại một lần nữa lằm vào ngủ say, ở trong mộng, một mảnh đen nhánh, mèo đen phảng phất thấy được một vạt ánh sáng màu vàng từ trong bóng đêm chậm rãi hiện thân.

"Rống!!" Hoàng Kim Cự Sư sớm đã bị nó nuốt vào, thể nhưng lại xuất hiện ở trong mộng.

Mèo đen cả người không khỏe chỉ trờng mắt nhìn quái vật khổng lồ kia, trong lòng hơi kinh hãi, nó muốn biến ảo thành cự thú màu đen, lại phát hiện căn bản không tài nào làm được.

Hùng sư rất lớn vươn bàn tay lớn hướng về phía mèo đen!

"Miêu!!"

Một tiếng kêu kinh tâm của Miêu nhi thỉnh linh từ trong lòng ngực Quân Vô Tà truyền đến, Quân Vô Tà cúi đầu nhìn tiểu hắc miêu trong lòng ngực, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ của nó nhũn chặt thành một đoàn, hai mắt nhắm nghiền, tứ chi ở trên người cứng ngắc, móng vuốt sắc bén bắn ra thịt, nháy mắt xé rách ống tay áo của nàng, ở trên làn da trắng nõn, để lại từng đạo vết máu.

Ánh sáng màu vàng ở quanh thân mèo đen càng ngày càng mờ mịt, Quân Vô Tà hít sâu một hơi, đem ôm chặt mèo đen vào trong ngực, móng vuốt của mèo đen lưu lại từng đạo vết máu ở trên người nàng.

Kiếp trước kiếp này, vẫn luôn làm bạn ở bên người nàng, cũng chỉ có nó.

Núi đao biển lửa, nàng cũng không thể đem nó ném xuống.

"Giới Linh này của ngươi thật ra rất đặc thù." Thanh âm mang theo ý cười thỉnh linh xuất hiện ở bên tai Quân Vô Tà, chưa chờ nàng phục hồi lại tinh thần, nàng đã bị ôm vào một cái ôm ấp ấm áp, hai bàn tay to đem xách Miêu nhi từ trong lòng ngực nàng kéo ra, đem móng vuốt sắc nhọn đang cào cấu tránh xa nàng.

"Trà ta!" Quân Vô Tà duỗi tay muốn đoạt lại mèo đen, nhưng cánh tay ôm bên hông nàng lại không chút dịch chuyển, đem nàng hoàn toàn ôm vào trong ngực.

Quân Vô Dục dựa hàm dưới vào đầu vai Quân Vô Tà, khoe miệng mang theo ý cười lười biếng.

"Ngươi không giúp được nó, nó nuốt Hoàng Kim Cự Sư, nhất định phải dựa vào chính lực lượng của mình để cắn nuốt hoàn toàn Hoàng Kim Cự Sư, nhưng bất quá ta thật ra không nghĩ tới, ở nơi này, cư nhiên còn có thể nhìn thấy đoạt linh." Ngươi thấy trên người Quân Vô Tà có hương được nhân nhạt, đôi mắt đẹp của Quân Vô Dục nửa nhắm lại.

"Đoạt linh?" Quân Vô Tà rốt cuộc dừng giấy giữa.

Quân Vô Dục tuy thân bí, nhưng chưa từng làm chuyện gì hại nàng, mà tựa hồ như hiểu biết của hắn so với Quân gia phụ tử còn nhiều hơn nhiều.

"Cướp lấy Giới Linh của người khác, cùng với chính Giới Linh cắn nuốt của mình, chẳng những có thể tăng lực lượng Giới Linh lên cực kỳ lớn, mà còn có thể hấp thu năng lực Giới Linh của đối phương." Quân Vô Dục ôm Quân Vô Tà, lòng tràn đầy thoải mái, tính tình rất tốt giải thích nghi hoặc của nàng.

Cướp lấy Giới Linh của người khác?

Quân Vô Tà hơi sững sốt, trọng sinh lâu như vậy, nàng cũng chưa từng biết đến, cư nhiên còn có loại chuyện này!

Mèo đen có thể cắn nuốt Hoàng Kim Cự Sư, đã vượt qua tưởng tượng của nàng, nhìn phản ứng của Mặc Thiên Uyên bọn họ, thế gian này rõ ràng không có khả năng xuất hiện loại chuyện này, nhưng vì sao, giọng điệu của Quân Vô Dục, lại có vẻ như việc này thực rất bình thường.

"Đây vốn là điều các ngươi không nên biết đến, bất quá..... Giới Linh này của ngươi tựa hồ trời sinh đã có năng lực như vậy, như vậy giúp ta tránh khỏi không ít chuyện." Quân Vô Dục hưởng thụ mỹ nhân trong ngực, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Đoạt linh (2)

Quân Vô Dược ôm Quân Vô Tà, một chút ý tứ buông tay đều không có, nhìn Quân Vô Tà nhủ chặt mày, hần cọ cọ nơi cổ nàng nói: "Nếu như ngươi có hứng thú, ta có thể giải thích cho ngươi nghe."

Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu muốn né tránh sự thân mật của hắn, nhưng không có hiệu quả, cả người nàng đều bị Quân Vô Dược vòng ở trong ngực, còn có thể trốn chạy đi đâu?

"Nói." Nàng bình tĩnh lại chính mình.

"Linh hồn Giới Linh vốn là sống ở U Linh Giới, một số có nguồn gốc từ linh thú thượng cổ, một số có nguồn gốc từ thần binh thượng cổ. Sau khi thân thể của chúng tiêu vong (biến mất), linh hồn sẽ trở lại U Linh Giới, ở U Linh Giới lấy thân phận Giới Linh để tồn tại. Cho đến khi duyên phận của chúng có người buông xuống, chúng liền sẽ đi theo bên người của người nọ, cùng dung hợp linh hồn, cho đến khi người nọ chết đi. Người thì sẽ chết, nhưng Giới Linh lại sẽ không chết. Sau khi người chết đi, Giới Linh như cũ lại quay trở lại U Linh Giới, chờ đợi người có duyên tiếp theo. Nhưng trong đó cũng có ngoại lệ....."

Quân Vô Dược nhìn một bên mặt của Quân Vô Tà, phát hiện lông mày nàng hơi giãn ra, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc hơn, trong lòng hiện lên một mặt ý cười, tiếp tục nói: "Sau khi Giới Linh cùng linh hồn người dung hợp tuy rằng sẽ không bởi vì người từ vong mà chết đi, nhưng không có nghĩa sự dung hợp kia không bị phá vỡ. Một số địa phương, nghiên cứu ra phương pháp cướp đoạt Giới Linh từ linh hồn con người, đem Giới Linh tồn tại từ trên người cướp lấy, cũng làm cho Giới Linh của chính mình có thể hấp thu nó."

"Sau khi Giới Linh rời khỏi U Linh Giới, tốc độ tu luyện sẽ giảm xuống rất nhiều, muốn tăng tốc độ tu luyện của chúng lên: hoặc là tìm được nhóm môi giới có thể giúp nó tiến hóa lực lượng, hoặc là cắn nuốt Giới Linh khác để đạt thành."

Quân Vô Tà hơi sùng sốt, nàng có thể xác định, loại phương pháp này ít nhất là người ở Thích Quốc không ai biết đến, mà Quân Vô Dược lại vừa mới nói qua, *"đây vốn là điều các ngươi không nên biết đến"*.

"Tiểu hắc nó chính là đoạt linh?" Quân Vô Tà hỏi.

Quân Vô Dược lắc lắc đầu, gương mặt cô nàng mang theo sợi tóc lạnh lẽo, không chút để ý nói: "Đoạt linh cũng không phải là sự tình chính Giới Linh của mình có thể hoàn thành, tiểu hắc của ngươi là một trường hợp đặc biệt, ta chưa từng gặp qua bao giờ, nào có một con thú hệ Giới Linh, có thể tự đem Giới Linh khác bong ra từng mảng và cắn nuốt. Nó thực đặc biệt, giống như ngươi cũng rất đặc biệt."

"Quá trình đoạt linh trở nên đơn giản hơn rất nhiều, bất quá muốn hoàn toàn tiêu hóa lực lượng của Giới Linh khác lại không đơn giản như vậy, cũng may lần này nó nuốt vào bất quá chỉ là một con thú hệ Giới Linh cấp 5, nếu như vượt quá cấp 7, chỉ sợ thân mình này của nó, sẽ không thể thừa nhận được."

"Cấp 5? Cấp 7?" Quân Vô Tà cảm thấy mình càng nghe càng không hiểu.

Quân Vô Dược chỉ cười khê, nhẫn nại giải thích nghi hoặc của nàng.

"Giới Linh của các ngươi ở nơi này, nhiều nhất chỉ có 7 cấp, cho nên cấp bậc phân chia cũng không rõ ràng, chờ sau này ta sẽ nói cho ngươi biết cách phân chia cấp bậc Giới Linh như thế nào, chỉ cần tiểu hắc ngươi lần này có thể thành công hấp thu linh hồn Hoàng Kim Cự Sư, lực lượng của nó cũng sẽ tăng lên một cấp."

Quân Vô Tà cắn cắn phiến môi, nàng tổng cảm thấy bí mật trên người Quân Vô Dược càng ngày càng nhiều.

Những lời hắn nói, "các ngươi nơi này" không phải lần đầu tiên.

Tựa hồ như nhận ra suy nghĩ của Quân Vô Tà, Quân Vô Dược cười nói: "Đừng lo lắng, bất luận ta đến từ nơi nào, đều sẽ không hại ngươi."

"Ngươi có thể buông ta ra." Quân Vô Tà rũ mắt nhìn toàn bộ cánh tay ở bên hông nàng, người này cũng thật kỳ quái, vì sao mỗi lần thấy nàng, vẫn luôn thích ôm ôm ấp ấp.

Quân Vô Tà đổi loại hành động thân mật này, cũng không bài xích, nhưng cũng không thích lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 172: Đây là dụ dỗ (1)

Tuy nhiên, Quân Vô Dược lại hoàn toàn không tính toán buông tay, hần cười rất là vô lại, ngược lại đem cánh tay vòng ở bên hông nàng càng ôm càng chặt.

"Thật là vô tình a, vừa mới dùng xong, liền ghét bỏ ta?" Dứt lời, hần đem mèo đen trong tay ném ở một bên trên bàn, khi Quân Vô Tà nháy mắt vừa mới nhủ mày, đã đem bả nàng lên.

"Làm gì?" Ánh mắt Quân Vô Tà hơi chột lóe, nhìn gương mặt tuấn mỹ miệng cười kia.

"Người bị thương, tự nhiên là muốn dùng được." Quân Vô Dược chỉ nhìn trên hai cánh tay ngọc của nàng bị tiểu hắc cào ra máu.

"Không cần."

"Dùng." Quân Vô Dược cười tùm tùm nhìn tiểu gia hóa trong lòng, cười vô cùng tà mị.

"....." Dù sao nàng nói cái gì, hần cũng sẽ không nghe.

Thấy tiểu gia hòa không hề gây gổ, Quân Vô Dược tâm tình rất tốt, khỏe môi nhai ý cười làm càn, đem Quân Vô Tà ôm đến mép giường, quen cửa quen nẻo từ rương gỗ nhỏ dưới giường nàng, lấy ra một lọ thuốc mỡ cầm máu.

Thuốc mỡ màu trắng ngà, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, Quân Vô Dược nhẹ nhàng kéo lên ống tay áo của Quân Vô Tà, đầu ngón tay thoa được, cẩn thận tinh tế thoa trên miệng vết thương của nàng.

Miêu nhi đã không nhận thức được hành động của nó, cào phá da thịt, miệng vết thương tuy rằng không sâu, lại nhìn rất chói mắt, đầu ngón tay ẩm áp chắm vào thuốc mỡ hơi lạnh, bôi ở trên miệng vết thương đầy to máu, mang theo một chút đau đớn, từ cánh tay thẳng tới trái tim, có chút nhún nhảy, có điểm tê dại.

Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, nhìn người nọ nhẫn nại bôi được cho nàng, mỗi một cái miệng vết thương nhỏ cũng không chịu buông tha.

Miệng vết thương trên hai tay đều đã được thoa được, vì phòng ngừa ống tay áo cọ vào thuốc mỡ trên da, Quân Vô Dược cũng không có buông ống tay áo của Quân Vô Tà xuống, mà là đem tay nhỏ của nàng nắm ở trong tay, tinh tế thường thức đầu ngón tay trắng nõn mượt mà của nàng.

Mềm mại, nộn nộn.

"Có thể buông ta ra." Phần lưng Quân Vô Tà hơi cứng còng, hiện giờ nàng bị Quân Vô Dược ôm vào trong ngực từ phía sau, hai tay còn bị bàn tay to của hắn nắm lấy, thân ảnh vốn là nhỏ xinh bị thân hình cao lớn của Quân Vô Dược che lấp xuống, cơ hồ tồn tại cảm giác bị bao bọc lấy.

Phía sau lưng nàng, dính sát vào ngực hắn, làn da sau lưng có thể cảm giác được rõ ràng ngực hắn, nhịp điệu của trái tim hắn.

Quân Vô Dược thấp giọng cười, tiểu gia hóa thân hình cứng còng làm sao có thể thoát khỏi đôi mắt hắn.

Ít nhất là có phản ứng không phải hay sao?

"Tiểu gia hóa nhà người, thật sự là không tâm không phổi, giải thích nghi hoặc cho người lại bôi được cho người, dùng xong rồi, liền muốn một chân đem ta đá văng ra phải không? Uống công ta mỗi lần vì để gặp người, đều phải tắm gội thay quần áo, ài....." Giọng nói kia còn mang theo một tia phiền muộn, như là bị ủy khuất rất lớn, chỉ là khuôn mặt tuấn tú kia, lại không ngại mà uyển chuyển cọ ở cổ Quân Vô Tà, cọ cọ tựa như đang làm nũng.

"Không phải." Quân Vô Tà cảm thấy có chút đau đầu, nàng chưa bao giờ nghĩ muốn tiếp xúc nhiều hơn với Quân Vô Dược, người nam nhân này từ lúc bắt đầu đã tràn ngập nguy hiểm cùng thân bị, nàng nửa điểm cũng không muốn trêu chọc hắn.

Rõ ràng là muốn từng bước tách ra, nhưng mỗi một lần, hắn đều sẽ xuất hiện đúng lúc.

"Không phải cái gì? Con quý nhỏ, người chán ghét ta như vậy sao?" Tiếng nói trầm thấp mang theo nồng đậm mắt mát, làm người nghe lo lắng không thôi.

"Không chán ghét." Quân Vô Tà không biết nên như thế nào cho phải, nàng đối với Quân Vô Dược vốn cũng không có gì để giận, lúc trước hai người giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau mới rời khỏi được vách núi kia, nàng đối với hắn mà nói thì không phải là thích, nhưng cũng không chán ghét.

Huống chi, Quân Vô Dược cứu gia của nàng, đối với nàng có ân, nàng như thế nào chán ghét ân nhân của mình?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Đây là dụ dỗ (2)

Quân Vô Tà kiếp trước kiếp này, tính tình đều rất lạnh lùng, trái tim cũng không có cảm giác, người có thể làm nàng nhớ trong lòng, bẽ đầu ngón tay mà đếm, số lượng cũng không vượt quá một bàn tay.

Những người đó, không phải đồng bạn của nàng cùng sinh cùng tử, thì chính là huyết mạch tương thông thiết tình đối đãi với nàng giống như thân nhân.

Nhưng Quân Vô Dược, nàng lại không biết định nghĩa như thế bảo vệ thân phận của hắn.

Hắn cũng không tính là đồng bạn của nàng, cũng không phải có quan hệ huyết thống với nàng.

Nhưng hắn lại thường xuyên sẽ ở bên nàng khi nàng cần ra tay, sau đó lại biến mất vô tung vô ảnh, phảng phất tìm không thấy, lại phảng phất đều ở nơi đây.

Chán ghét sao?

Hình như cũng không có loại cảm xúc này.

"Không chán ghét, thì đó là thích?" Quân Vô Dược đẩy mắt hiện lên một mạt ý cười ác liệt, nắm tay nhỏ của Quân Vô Tà nâng lên, ý cười dạt dào ở rơi xuống đầu ngón tay nàng hôn ân một cái.

"Ta rất vui, nguyên lai con quý nhỏ thích ta à?"

"Cũng không phải." Thích là cái gì, nàng không rõ, nhưng nàng biết, Quân Vô Dược cho nàng cảm giác không giống như đồng bạn hay thân nhân.

Nàng biết nếu thích, thì cũng chỉ có hai loại này, nếu không giống nhau, vậy không phải là thích.

"Ngà? Vậy quả nhiên vẫn là chán ghét sao?" Giọng điệu bất ngờ biến đổi, ưu thương làm người rơi lệ.

Quân Vô Tà hết chỗ nói rồi, nàng vừa rồi không phải nói không chán ghét hắn sao?

"Không có." Nàng cảm thấy đầu càng đau.

"Không chán ghét, chính là thích?"

"....." Nàng cảm thấy vốn từ của nàng đã nghèo, dứt khoát không để ý tới những câu hỏi liên tiếp của hắn.

Âm thầm nhìn biểu tình của tiểu gia hỏa hơi buồn bực, ý cười nơi đáy mắt Quân Vô Dược càng đậm hơn.

Không hiểu cũng không sao, hắn có thể chậm rãi dạy nàng.

"Người im lặng, đó chính là ứng thuận đúng không?." Quân Vô Dược ý xấu dụ dỗ, ôm thân mình nhỏ nhỏ của Quân Vô Tà nở nụ cười.

Quân Vô Tà không còn lời nào để nói, khoảnh khắc lúc nàng đang tự hỏi làm sao để ném Quân Vô Dược ra, trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn bỗng nhiên cảm giác được một mặt cảm xúc utor nóng.

Quân Vô Dược hôn trên má nàng một cái, trong ánh mắt kinh ngạc của Quân Vô Tà, nụ cười của hắn nở rộ, hai mắt nửa híp có ý cười giống như nưỡng rượu làm say lòng người, "Thật tốt, ta cũng thích người."

Bùm.

Trái tim Quân Vô Tà đập lỡ một nhịp.

Nàng tròn to mắt nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, cảm thấy khuôn mặt đẹp này làm người có chút loá mắt.

Nàng nên lấy ngón châm chọc thủng động mạch hắn, để hắn lẩn xa một chút.

Nhưng hắn có ân cùng nàng, tựa hồ nàng không thể lấy oán trả ơn.

Vì rối rắm, Quân Vô Tà cắn cắn phiền muộn, quay mặt đi.

Không chút khách khí khi nhìn thấy sự ngại thẹn của thiếu nữ trước mặt, bản tính nam tử đại phát, thủ đoạn dụ dỗ của Quân Vô Dược một chút cũng không nương tay, hắn giờ tay nắm lấy cằm của Quân Vô Tà, đem nàng khuôn mặt nhỏ vận lại hướng mình, nhìn đuôi lông mày nàng hơi ản ản cong lên, ý cười nơi đáy mắt hắn càng đậm hơn.

"Tốt, hôm nay ta nên nhận hết phần thưởng."

"Cái gì?" Quân Vô Tà hơi hơi sững sờ, còn chưa chờ nàng phản ứng lại, Quân Vô Dược đã cúi thân mình xuống, một tay đặt ở bên hông nàng, một tay thủ sẵn sau gáy nàng, mang theo ý cười trên môi, bá đạo lấp kín cái miệng nhỏ của nàng.

"Ngô!"

Quân Vô Tà mờ to hai mắt mà nhìn, cơ hồ là theo bản năng, từ bên hông nàng lấy ra mấy cây ngón châm, không cần suy nghĩ đâm vào thái dương Quân Vô Dược.

Máu tươi nhè nhẹ theo ngón châm nhỏ giọt ở trên gương mặt tuần mỹ của hắn, chảy xuống ở trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nàng, mùi máu tươi gay mũi cùng với huyết sắc chi hoa yêu dị kia, chui vào trong khoang miệng làm đầu lưỡi Quân Vô Tà càng thêm điên cuồng, gần như với hủy diệt, đoạt lấy mỗi một phần ngọt lành thuộc về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Đây là dụ dỗ (3)

Máu chảy xuống ở khóe môi, bị mang vào trong miệng rất kịch liệt, máu tanh ngọt kích thích đầy đầu.

Mắt đen Quân Vô Dược phảng phất bị máu này kích thích, một tia sáng màu tím rớt cuộc bùng lên trong mắt không tài nào che lấp.

Mùi máu tươi nồng đậm hỗn loạn cùng hương vị chiếm hữu của Quân Vô Dược tràn lên đầu và khứu giác của Quân Vô Tà, mùi máu tươi kia đồng thời cũng khơi dậy ký ức kiếp trước của nàng, khiến nàng đột nhiên cần mạnh.

Tảng lớn máu tươi ở trong miệng nàng nổ tung, Quân Vô Dược rút cuộc buông lỏng đôi môi nàng ra, mắt tím thâm tháy nhìn không thấy đáy, bên môi mang theo vết máu yêu diễm.

Quân Vô Tà nhân cơ hội này trốn thoát khỏi lồng ngực hắn, đứng trên mặt đất, thờ hờn hờn nhìn Quân Vô Dược.

Quân Vô Dược nâng tay lên, quyết vết máu nơi khóe miệng, đầu lưỡi đau nhức nói cho hắn biết, một ngụm kia của nha đầu này không có một chút lưu tình nào, nếu hắn không phản ứng cực nhanh, chỉ sợ đầu lưỡi đều đã bị cắn xuống.

Móng vuốt tiểu miêu nhi quá dài, quả nhiên không dễ trêu chọc.

"Chớ có tức giận, máu bản môi người, là ta sai." Không có chút ý tứ tức giận nào, Quân Vô Dược vẫn như cũ tươi cười đầy mặt, hắn giờ tay rút ra ngón châm trên thái dương, đi đến trước mặt Quân Vô Tà, đem chúng đặt ở trong tay nàng.

"Miêu nhi người có cần nuốt được linh hồn Hoàng Kim Cự Sư hay không, tối nay sẽ biết, nếu như xảy ra cái gì ngoài ý muốn, người hãy gọi ta, ta sẽ ở quanh đây." Quân Vô Dược tìm tìm cười mở miệng, hoàn toàn không quan tâm đến cặp con người tràn ngập lạnh lẽo của Quân Vô Tà.

Sau khi nói xong, hắn liền rời khỏi phòng Quân Vô Tà.

Sau khi đóng cửa phòng lại, ý cười trên mặt Quân Vô Dược không có tan đi, thường thức máu vẫn đang chảy nơi đầu lưỡi, hương vị kia kích thích làm màu mắt hắn không thể biến mất trong một khoảng thời gian ngắn.

Một hắc ảnh canh giữ một bên lặng yên xuất hiện ở bên người Quân Vô Dược, hắc quỳ một gối xuống đất, trong tay giơ lên một lọ thuốc trị thương.

"Tước gia." Nam tử hắc y nhìn vết máu bên môi và trên trán Quân Vô Dược, hai mắt hơi hơi co rụt lại.

Thiên hạ thế gian này người có thể làm Tước gia bị thương rất ít ỏi không có mấy, nhưng Quân gia đại tiểu thư này lại thường xuyên làm Tước gia thấy máu.....

Nhìn ý cười trên khoé miệng Quân Vô Dược, nam tử yên lặng đem đầy bụng bức tức nuốt xuống.

Biểu tình của Tước gia cảm thấy mỹ mãn như vậy, thật đúng là làm người cảm thấy sồn tóc gáy, bất quá Tước gia chẳng lẽ thật sự không ý thức được việc hắc cùng đại tiểu thư ở chung sẽ tồn tại một vấn đề rất lớn hay sao?

Lúc này người thỉnh thoảng bị đâm trúng mạch máu, một thân nhiễm máu quay lại.....

"Không cần." Quân Vô Dược cũng không thèm nhìn tới thuốc trị thương kia, đáy mắt ý cười càng ngày càng nồng đậm.

Trái tim Tiểu gia hòa rất lạnh lùng không có cảm giác, dần dần đã có chút cảm xúc dao động, đây đối với hắc mà nói thì là một chuyện tốt.

"Bất quá là một chút lễ vật nhỏ, không cần phải làm kinh sợ tiểu quái, người trông chừng ở đây." Quân Vô Dược ngửi ngửi mùi máu tươi trên người mình, tự nhiên sẽ hiểu hương vị này, làm tiểu gia hóa bên trong kia không vui.

Hắc y nhân chỉ có thể yên lặng gật đầu, nhìn theo bóng dáng thân thanh khí sáng của Quân Vô Dược, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Tước gia..... Ngay cả khi người cố ý tiếp cận với đại tiểu thư, cũng không thể dùng biện pháp như vậy a, theo đuổi giai nhân, không ai có thể hồi hồi lại mang một thân máu a, ngài thật sự không phải là đang dùng sai phương pháp hay sao?

Không lâu sau, Quân Vô Dược tắm gội thay quần áo lại lần nữa quay về trước cửa phòng Quân Vô Tà, hắc không vội không vàng, ở ngoài cửa Quân Vô Tà ngồi xuống.

Tiểu gia hòa này rất coi trọng mèo đen, hắc đành thay nàng trông chừng một chút thì đâu có sao?

Nghĩ vậy, tay Quân Vô Dược hơi hơi nâng lên, hắc y nam tử ở một bên chăm chú nhìn, một đạo sương mù màu đen tan rã ở trong không khí, theo khe hở nơi cánh cửa chui vào trong phòng của Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Xử lý (1)

Trong phòng, Quân Vô Tà đã rửa miệng rất nhiều lần, cũng không thể thoát khỏi mùi máu tươi kia, nàng ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn tiểu hắc miêu trên bàn không ngừng gầy gù, trong ánh mắt quanh quẩn lần đầu tiên xuất hiện lo lắng.

Nàng nâng tay lên, giống như thường ngày như vậy, vuốt ve da lông mèo đen.

"Vượt qua đi."

Mèo đen không biết chính mình đã gầy gù bao lâu, chỉ nhớ rõ Hoàng Kim Cự Sư to lớn kia bị nó từng chút một xé rách, trong bóng đêm nó bị vết thương chồng chất, mỗi một bất kham, ngã xuống bên trong hư vô, nó phảng phất nghe được một thanh âm, quen thuộc đến cực điểm.

"Miêu."

Quân Vô Tà từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, trước tiên mờ to mắt, chỉ thấy tiểu hắc miêu quen thuộc, đang dán trên mặt nàng mà cọ.

"Sao lại ngủ ở nơi này?" Mèo đen chớp chớp đôi mắt, nhìn Quân Vô Tà, nó vừa mới tỉnh lập tức nhìn thấy Quân Vô Tà ghé trên bàn nặng nề ngủ.

Quân Vô Tà ngồi dậy, không vội vả đáp lại nghi vấn của mèo đen, nàng nhìn nó từ trên xuống dưới, phát hiện trước ngực mèo đen xuất hiện thêm đám lông màu vàng, đám lông màu vàng kia như là một cái dây xích khảm ở trên da lông màu đen bóng mượt của nó.

Mèo đen nghiêng đầu, theo tầm mắt của Quân Vô Tà nhìn lông của chính mình, lúc này mới thấy dấu vết của đám lông màu vàng kia.

"Ách, như thế nào lại nhìn giống như cái của con to kia vậy?" Mèo đen trầm nói.

"Hiện tại có cảm giác như thế nào?" Quân Vô Tà nói.

"Thần thanh khí sáng! Sư từ kia không biết như thế nào lại chạy vào trong giấc mộng của ta, ta lại đem nó ăn một lần nữa, ha ha." Tiểu hắc miêu kiêu ngạo ngẩng đầu, phảng phất dấu vết màu vàng trước ngực nó, là huy chương anh hùng.

Quân Vô Tà duỗi tay xoa xoa đầu nhỏ của nó, trái tim treo ở giữa không trung, lúc này mới buông xuống.

Mèo đen cũng không có cảm giác biến hoá khác trên người mình, vì thế cũng không nghĩ nhiều.

Hai ngày sau, Thái tử Mặc Thiên Uyên đăng cơ, toàn quốc ăn mừng, hoàng đế mới lên ngôi, đại xá thiên hạ, trong lao ngục những trường hợp phạm tội nhẹ toàn bộ được phóng thích.

Ngày đầu tiên đăng cơ, Mặc Thiên Uyên lập tức cải cách chế độ triều đình, đem một đám sáu một tham ô nhận hối lộ từ vị trí cao nhất đuổi xuống, sau đó lại đề bạt đệ tử con nhà nghèo.

Tân đế phân công quan viên không xem trọng nơi sinh ra, không coi trọng gia thế, chỉ lấy năng lực bản thân làm tiêu chuẩn, rất được lòng dân.

Trong khi đang diễn ra lễ chúc mừng, một thân ảnh chật vật bị hai gã Thụy Lâm Quân mạnh mẽ túm kéo đứng ở bột góc trong triều, trở mắt nhìn Mặc Thiên Uyên mặc long bào ngồi ở trên vương vị chỉ điểm giảng sôn.

"Một màn này, không đẹp hay sao?" Quân Vô Tà từ nơi âm u đi ra, nhìn lão già mặt xám như tro tàn.

Tiền đế sắc mặt tái nhợt, đầy mắt tràn ngập tuyệt vọng, hắn đã từng vẫn luôn cẩn thận bảo vệ vương vị, hiện giờ lại bị nhử từ mà hắn chán ghét nhất ngồi lên, mà bản thân hắn, lại bị Thụy Lâm Quân ép buộc, xem hết toàn bộ quá trình đăng cơ.

Ngân châm của Quân Vô Tà đâm vào hai mắt hắn, không làm hắn mù, ngược lại làm hắn lúc nào cũng phải tròn tròn mắt, mặc dù hắn không muốn xem, nhưng ngân châm trong mắt cũng làm hắn không nhắm mắt được.

Quân Vô Tà muốn hắn trở mắt nhìn chính vị trí hoàng đế mà mình coi trọng nhất, bị chính nhử từ mình trở trên cướp đi!

Từ một quân vương đứng ở vị trí trên vạn người, trở thành một kẻ tù nhân, sự dả kích này, khiến tiền đế trong vòng mấy ngày ngắn ngủn, sinh ra một đầu bạc trắng, cả người thoát nhìn, phảng phất già hơn mấy chục tuổi.

"Quân Vô Tà, được làm vua thua làm giặc, ta bại trong tay ngươi, nhận thua! Bất quá ngươi không cần quá đắc ý, Mặc Thiên Uyên nếu có thể giết cha đoạt vị, chờ hắn đăng cơ, sao có thể tha cho Lâm Vương phủ ngươi phát triển an toàn!" Tiền đế ác độc nhìn chằm chằm Quân Vô Tà, hắn biết rất rõ Mặc Thiên Uyên có bao nhiêu khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Xử lý (2)

Nếu như không có sự giúp đỡ của Quân Vô Tà, Mặc Thiên Uyên cả đời này cũng đều không đăng cơ được!

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn Quân Vô Tà một cái, hoàng đế như chó nhà có tang, đôi mắt nhanh chóng dừng lại trên người Mặc Thiên Uyên ngồi ở vị trí ở trên vương vị kia, phần chấn anh khí bùng bùng.

"Ngươi cho rằng, vì sao hắn phải làm như vậy?"

Tiền đế hơi sùng sốt, sau đó hắn cắn răng nói: "Lòng muông dạ thú, cần gì lý do?"

Quân Vô Tà ánh mắt không di chuyển, "Hắn vốn là con chó trung thành, lại bị ngươi dưỡng thành lang sói. Ngươi giết mẫu thân hắn, diệt cả nhà ngoại tổ hắn, lại hạ độc hắn, ngươi nếu chặt đứt đường sống của hắn, cắt đứt quan hệ phụ tử, hiện giờ còn có thể diện gì mà tự xưng mình là phụ thân hắn?"

Tình huống như vậy, thật giống như đã từng quen biết, một đời trước người nọ không hề đối xử với nàng như quan hệ huyết thống, chỉ giống như đối đãi với một con chó, cả ngày nhốt lại. Một đời này nàng lại từ trên người Quân Tiễn minh bạch, gia gia nguyên lai là cái dạng này.

Chính mình gieo hạt, tất nhiên là chính mình muốn ăn trái cây này nhất.

Mặc Thiên Uyên đi đến một bước này, không phải chính là tiền đế đã bước trước một bước hay sao?

Tiền đế cứng họng, biểu tình tuyệt vọng.

"Cũng đã đến thời điểm nên xử lý các ngươi." Quân Vô Tà nhìn thoáng qua hoàng đế, hướng một cái ánh mắt với Thụy Lâm Quân đang hộ giá hắn.

Trong lòng Tiền đế giật mình, sợ hãi đối với Quân Vô Tà đã như sóng gió động trời, hắn muốn há mồm kêu gọi, lại bị Thụy Lâm Quân mạnh mẽ bịt miệng lại, mạnh mẽ kéo đi từ một góc trong đại điện.

Địa lao trong hoàng cung, vĩnh viễn là nơi hoang vu nhất trong gia đình hoàng tộc, nơi này tối tăm mà ảm đạm, ngoại trừ hoàng đế và thành viên hoàng tộc, rất ít người biết một chỗ như thế này tồn tại. Qua nhiều thế hệ quân vương cai trị, ở chỗ này không biết đã xử quyết bao nhiêu tai họa tâm phúc (ý chỉ những người bên cạnh phản đối). Ngày đó Quân Tiễn đó cũng bị ép vào địa lao trong này, chờ đợi bị giết bất cứ lúc nào.

Tiền đế bị Thụy Lâm Quân kéo vào địa lao, xích sắt ở trên hai chân hắn kéo xuống sàn, phát ra thanh âm của kim loại đánh vào tảng đá, tiếng vang ở nơi địa lao trống rỗng, vang lên rất rõ ràng.

Tại hai sườn địa lao, phía sau song sắt, Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên bị tách ra nhốt riêng, thanh âm xích sắt va chạm đưa bọn họ sợ hãi từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, trong giây lát bọn họ mở to mắt, hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Lúc này Mặc Huyền Phi sớm đã không có tôn quý cao nhả của Nhị hoàng tử ngày xưa, Giới Linh bị hủy, hai chân đã phế, đôi tay hắn bị còng ở trên xe lăn, khi ngủ cũng chỉ có thể nghiêng đầu, không được nằm xuống, quần áo trên người hắn đã dơ bẩn bất kham, vết máu cùng bụi bẩn bao trùm không phân biệt được nhan sắc, đầu tóc hỗn độn còn kèm theo mấy sợi rom lũng lảng, sắc mặt bị đau nhức sau khi bị tra tấn biến thành một mảnh xám trắng, hai má hõm sâu, hai mắt không có cảm xúc, chỉ có nỗi kinh hoàng.

Người không ra người quý không ra quý, một phế nhân đầu bù tóc rối như thế liền tính ném ở trên đường cái, cũng không ai sẽ tin tưởng hắn chính là Nhị hoàng tử thân như ngọc.

Hắn bị tiếng đánh từ dây xích mà bừng tỉnh, trên mặt xám xịt tràn đầy sợ hãi, hắn nhìn thấy phụ hoàng mình bị Thụy Lâm Quân túm kéo trở về địa lao, bị lôi đi giống như gia súc, tùy ý ném vào bên trong nơi giam giữ.

"Nhị hoàng tử, lâu rồi không gặp." Thành linh một thanh âm mang theo một tia lạnh lẽo truyền tới từ bên ngoài song sắt, đồng tử của Mặc Huyền Phi chợt rụt lên, toàn thân không thể

không chế run rẩy.

Hầm rặng hấn phát run quay đầu lại, nhìn thấy Quân Vô Tà đang đứng một mình ngoài hành lang.

Nàng mặc một bộ váy sam màu xanh nhạt, màu mát mẻ phù hợp với tính cách lạnh lùng của nàng, khuôn mặt nhỏ tinh tế không mang theo một tia biểu tình, con ngươi như giếng cạn nhìn hấn, tựa như nhìn một con chó đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Xử lý (3)

Mặc Huyền Phi muốn trốn về phía sau, nhưng ngồi ở trên xe lăn nên hấn không thể lùi.

"Ngươi..... Ngươi muốn làm gì?" Mặc Huyền Phi sợ, thật sự sợ, nỗi thống khổ khi Giới Linh bị hủy chẳng những tra tấn thân thể hấn, còn phá hủy linh hồn của hấn, cổ đau đớn kia tuy rằng đã qua đi, nhưng vừa nhìn thấy Quân Vô Tà, cổ đau đớn kia lại tựa hồ quay lại lan tràn đến toàn thân.

Quân Vô Tà liếc mắt quét qua hấn một cái, cũng không nói gì với hấn, mà chỉ xoay người nhìn về phía sau địa lao.

Ở nơi đó, một bạch y nữ tử đang cuộn tròn hai chân, cố gắng co rụt mình trong một góc của địa lao,

dưới thân nàng tràn đầy rom rạ khô khốc, theo nàng run bần bật truyền đến một chuỗi ồn ào.

Với khuôn mặt tiêu tụy, đầu bù tóc rối so với Mặc Huyền Phi, đãi ngộ của Bạch Vân Tiên có thể nói là tốt hơn nhiều.

Tuy rằng bị nhốt bên trong địa lao này, không được tự do. Nhưng Thụy Lâm Quân đều đưa cho nàng toàn là thức ăn mới mẻ, rửa mặt dùng nước ấm và quần áo sạch sẽ cũng chưa bao giờ thiếu, lúc này mới khiến cho đệ tử Khuynh Vân Tông này, nhìn không giống như tội phạm.

Điểm đãi ngộ khác biệt này, làm Bạch Vân Tiên trong nhiều ngày qua đã ảm ảm bốc cháy lên một tia hy vọng, Quân Vô Tà có lẽ sẽ không giết nàng.

Nhưng dù vậy, nàng cũng lại không dám đối nghịch cùng Quân Vô Tà.

"Kéo ra đây." Quân Vô Tà nói với Thụy Lâm Quân ở một bên.

Thụy Lâm Quân lập tức mở cửa nhà giam ra, đem Bạch Vân Tiên kéo ra tới, Bạch Vân Tiên rụt cổ, run run rẩy rẩy nhìn Quân Vô Tà.

Nàng không biết Quân Vô Tà rốt cuộc muốn đối xử với nàng như thế nào, nàng chỉ cầu nguyện, Quân Vô Tà đừng giết nàng.

"Đem hấn ra đây." Quân Vô Tà chỉ vào Mặc Huyền Phi nói.

Chỉ chốc lát sau, Mặc Huyền Phi đã bị người kéo xe lăn mang ra ngoài, tiền đề chịu đã kích lớn ngồi ở bên trong phòng giam, kính hồn nhìn Quân Vô Tà bên ngoài.

"Y thuật của ngươi ở trong Khuynh Vân Tông như thế nào?" Quân Vô Tà đột nhiên đối diện với Bạch Vân Tiên sắc mặt trắng bệch nói.

Bạch Vân Tiên cả người run lên, nhìn Quân Vô Tà không dám hé răng, sự tự tin về y thuật của nàng sớm đã bị Quân Vô Tà tàn phá một chút dư thừa cũng không còn.

Quân Vô Tà không thấy nàng trả lời, cũng không nóng nảy, nàng nói với Thụy Lâm Quân: "Bề miệng của Nhị hoàng tử ra."

Trong lòng Mặc Huyền Phi cả kinh, muốn giãy giụa, đáng tiếc hai chân đã bị phế, hai tay còn bị còng ở trên xe lăn, căn bản không thể động đậy, binh lính Thụy Lâm Quân mạnh mẽ bề miệng hấn ra, hấn chỉ có thể từ cổ họng, phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Quân Vô Tà giờ tay đem một viên đan dược đen nhánh ném vào trong họng Mặc Huyền Phi, buộc hấn nuốt vào.

"Nhìn." Quân Vô Tà nhìn Bạch Vân Tiên nói.

Bạch Vân Tiên âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

Nhưng mà giây tiếp theo, Mặc Huyền Phi bị trói ở trên xe lăn bắt đầu điên cuồng kêu rên, trên khuôn mặt tuấn tú của Mặc Huyền Phi bắt đầu xuất hiện một dải màu xanh lá cây, những ấn ký màu xanh lá đó nhanh chóng bắt đầu sưng to, làn da trưởng ra như là bị nước đun sôi, màu thịt non đỏ tươi từ miệng vết thương hiện lộ, ảm ảm biến thành màu đen, vết màu xanh lá cây kia không ngừng lan ra từ trên mặt Mặc Huyền Phi tràn đến cổ, sau đó là toàn thân. Nhị hoàng tử nguyên bản sống trong nhung lụa, trong nháy mắt liền biến thành một quái vật cả người tràn đầy thịt thối. Hấn không ngừng kêu la thảm thiết, thịt thối trên người rớt xuống tí tách trên mặt đất, phát ra từng đợt tanh tươi.

Bạch Vân Tiên nhìn hết thấy một màn trước mắt bị dọa choáng váng, nếu không phải có Thụy Lâm Quân đỡ nàng, chỉ sợ chân nàng sớm đã mềm nhũn và ngã ngồi ở trên mặt đất.

Nam nhân ngày xưa tuấn dật tiêu sái, thế nhưng ở ngay trước mắt nàng biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Hiện tại thoát nhìn Mặc Huyền Phi, giống như một khối thi thể đang không ngừng thối rữa!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Xử lý (4)

"Bề miệng nàng ra." Âm thanh Quân Vô Tà đột nhiên lạnh lùng nói.

Bạch Vân Tiên đang đắm chìm trong sợ hãi, sau khi nghe được lời nói này của Quân Vô Tà, hoàn toàn điên rồi, nàng bắt đầu không ngừng giãy giụa, gào rống, nước mắt không ngừng chảy xuống, khốn khổ chật vật.

"Không cần..... không cần..... ta không muốn chết..... ta không muốn chết, cầu xin người buông tha ta, ta cũng không dám đối nghịch cùng người nữa....." Bạch Vân Tiên khóc rống cầu xin tha thứ, nàng rút cuộc minh bạch, Quân Vô Tà để Mặc Huyền Phi dùng độc được kia trước, vì chính là muốn nàng nhìn rõ ràng hiệu quả sau khi ăn vào độc được kia.

Cả người hư thối, giống như một khối thi thể đang..... Kia quả thực rất là đáng sợ!

Mặc dù xuất thân từ Khuynh Vân Tông, Bạch Vân Tiên cũng chưa thấy qua độc được âm độc như vậy.

Bạch Vân Tiên gào đến khản giọng, cũng không cách nào chạy thoát khỏi vận mệnh, binh lính Thụy Lâm Quân đem độc được nhét vào trong miệng nàng, sau khi buộc nàng nuốt vào, cả người Bạch Vân Tiên như bị sét đánh, cứng đờ ở nơi đó, cả người run rẩy giống như sẽ tan ra bất cứ lúc nào.

"Độc được này sẽ không lấy đi tính mạng người, chỉ là da thịt của người sẽ bị hư thối rơi xuống từng chút một, không cần lo lắng, người sẽ không chết, chờ đến khi chỉ còn lại xương cốt, thịt sẽ một lần nữa được tái sinh trở lại, cho nên người yên tâm, người tuyệt đối không chết được." Ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà nhìn Bạch Vân Tiên xấu xí, tiếng nói lạnh băng vang lên, nháy mắt lại làm nước mắt của Bạch Vân Tiên đông cứng.

Bất tử như vậy..... không bằng hoàn toàn chết đi.....

Đây chẳng phải có ý là, cả đời này của nàng, đều phải sống giống như ác quỷ?

Không biết sức lực tới từ đâu, Bạch Vân Tiên tránh thoát sự kiểm chế của Thụy Lâm Quân, nàng gục xuống ở cạnh chân Quân Vô Tà, lệ rơi đầy mặt khóc lóc cầu tình: "Ta cầu xin người buông tha ta, ta cầu xin người! Cầu xin người! Chỉ cần người buông tha ta, ta có thể đáp ứng người bất cứ chuyện gì..... ta..... sự ty của ta bọn họ sẽ lập tức đến Thích Quốc, người đừng giết ta, ta cam đoan cái gì cũng đều sẽ không nói....."

Bạch Vân Tiên thật sự luống cuống, nàng đã thả Mẫn Diệp ra và truyền tin tức đi, người của Khuynh Vân Tông, nhiều nhất chỉ còn năm ngày nữa sẽ đến hoàng thành Thích Quốc. Nàng vốn tưởng rằng đây là hi vọng cuối cùng của nàng, nhưng hiện giờ xem ra, Quân Vô Tà cho nàng ăn độc được vào, chính là mạnh mẽ chặt đứt mơ tưởng của nàng.

Nếu như cả đời này, chỉ có thể lấy bộ dáng như quỷ kia mà sống, nàng tình nguyện đi tìm chết!

Quân Vô Tà vừa lòng nhìn Bạch Vân Tiên cầu xin, hơi nâng tay với Thụy Lâm Quân một bên, hai gã binh lính kia lập tức đỡ Bạch Vân Tiên đứng lên lần nữa.

"Được này có thể ức chế độc trong cơ thể người, người phải duy trì liều lượng, nếu không thôi nữa sẽ bắt đầu, đến khi ấy nếu lại ăn vào cũng sẽ vô dụng." Quân Vô Tà lấy ra một viên đan dược nho nhỏ đặt ở trước mắt Bạch Vân Tiên, Bạch Vân Tiên cơ hồ là không chờ nổi liền há mồm nuốt xuống.

Nhìn Bạch Vân Tiên đã nuốt giải được vào, đáy mắt Quân Vô Tà hiện lên một tia lạnh lùng vừa lòng.

"Nhớ rõ những gì hôm nay người đã đáp ứng, nếu như đổi ý, ta sẽ làm người so với Mặc Huyền Phi càng thống khổ hơn." Quân Vô Tà lạnh lùng ném ra cảnh cáo.

Bạch Vân Tiên vội vàng gật đầu, ném thứ qua một số thủ đoạn tàn nhẫn của Quân Vô Tà, Bạch Vân Tiên sớm đã mất đi tư tưởng đầu với Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà để Thụy Lâm Quân đem Bạch Vân Tiên cùng Mặc Huyền Phi nhét lại vào bên trong nhà giam, hơn nữa lại khiến Bạch Vân Tiên nói ra thông tin về các thành viên của Khuynh Vân Tông tiến đến hoàng thành lần này.

Bạch Vân Tiên ngồi quỳ tại địa lao, trong tay nắm bút, trải giấy trên mặt đất, bên tai đều quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của Mặc Huyền Phi, chỉ cần nàng vừa nhấc đầu, liền có thể nhìn thấy gian phòng giam đối diện, Mặc Huyền Phi đã lộ ra xương cốt, mỗi một cái liếc mắt, đều làm nàng kinh hồn táng đảm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Lực lượng khuynh vân tông (1)

Tiên đế bị nhốt cùng với Mặc Huyền Phi trầm mặc nhìn Bạch Vân Tiên đối diện, trong ánh mắt hỗn độn lộ ra một mặt ngoan độc. Nếu Bạch Vân Tiên không tự chủ trương đem Mẫn Diệp phóng ra đi tìm người Khuynh Vân Tông, hiện tại bọn họ đã được cứu viện. Nếu không có Bạch Vân Tiên dùng thủ đoạn âm độc như vậy đối phó với toàn bộ bá tánh trong hoàng thành, Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên cũng không có cơ mang binh thâm nhập vào hoàng cung như vậy.

Hắn cũng sẽ không bị bức thoái vị, Mặc Huyền Phi cũng sẽ không biến thành bộ dáng người không ra người, quý không ra quý như hiện giờ.

Đều là nữ nhân này!

Ngu xuẩn vô tri, làm hại bọn họ thua hết cả bản cờ.

Bạch Vân Tiên đang chán kinh quá độ nên không chú ý tới ánh mắt ác độc của tiên đế, nàng chỉ đang cầu nguyện chính mình sẽ không trở thành bộ dáng giống như Mặc Huyền Phi kia.

Giờ này khắc này, cái gì mà *ân ái tình triền (tình yêu, tận tụy)*, ở trong mắt nàng đều không quan trọng bằng tính mạng của chính mình.

Tiên đế mất lạnh nhìn Bạch Vân Tiên, sự tình đã phát triển tới loại tình trạng này rồi, hắn đã không còn bất kỳ hy vọng nào nữa, bất quá Quân Vô Tà muốn thông qua Bạch Vân Tiên lừa gạt người Khuynh Vân Tông, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

Có một số việc, là hẳn cùng tông chủ Khuynh Vân Tông lên lút ước định, mấy thứ này ngay cả chính Bạch Vân Tiên cũng không hiểu được, Khuynh Vân Tông phái người tới, cũng không phải đơn giản chỉ là để giải vây cho Bạch Vân Tiên.....

Hắn muốn nhìn xem, nhìn Quân Vô Tà, nhìn Mặc Thiên Uyên, nhìn Bạch Vân Tiên chết không được từ tế!

Tiên để nghĩ đến đây, tâm tư ác độc làm hắn phát ra tiếng cười trầm thấp, tiếng cười kìm nén và vắn vẹo, Bạch Vân Tiên sợ hãi nhìn về phía tiên đế, chỉ thấy tiên đế đang dùng một loại ánh mắt cừu hận chăm chăm nhìn nàng, thật sự nóng lòng muốn xé xác nàng giống như xé xác kẻ thù của hắn.

Bạch Vân Tiên rụt rụt bả vai, nàng không có một tia áy náy, cũng không cảm thấy hết thảy này là do bản thân mình ngu xuẩn tạo thành, nàng hoàn toàn chính là một người bị hại, nếu không có kẻ điên Quân Vô Tà ở Thích Quốc, nàng sao có thể bị tra tấn như vậy? Còn không phải do tiên đế và Mặc Huyền Phi vô năng nên mới liên lụy tới mình hay sao? Nàng bo bo giữ mình, thì có cái gì là sai!

Năm ngày sau, một đội xe ngựa hoa lệ từ ngoài hoàng thành Thích Quốc chậm rãi đi tới, ngoài xe ngựa treo cờ xí phía trên vẽ biểu tượng hình đám mây, binh lính ngoài cửa thành nhìn thấy cờ xí kia lập tức cho qua, không dám có nửa điểm ngăn trở.

Biểu tượng hình đám mây, là huy hiệu của Khuynh Vân Tông, đội ngũ mang biểu tượng hình đám mây này, không kẻ nào có gan đối địch.

Ở giữa đoàn xe, trong xe ngựa hoa lệ nhất, một nữ tử mặc váy sam màu lam nhạt có dung nhan tuyệt thế. Nàng ngồi ở bên trong xe ngựa, hai tròng mắt sáng ngời xuyên thấu qua cửa sổ xe, duỗi đầu nhìn về phía bá tánh xung quanh bên đường phố trong hoàng thành Thích Quốc, khoe môi hồng nhuận hơi hơi gợi lên một mạt ý cười, nhẹ nhàng mà thanh nhã.

"Bên này là hoàng thành Thích Quốc?" Nữ tử áo lam thu hồi tầm mắt, cười nói.

"Đúng vậy, đại tiểu thư." Cùng ngồi ở trong xe ngựa chính là một già tóc trắng xoá, lão già kia tuy tuổi đã cao, nhưng cặp mắt rất sắc bén và khôn khéo tiết lộ tinh lực của hắn cũng không thua kém gì người trẻ tuổi.

"Không ngờ nha đầu Vân Tiên kia lại bị nhốt tại nơi như thế này, thật là....." Nữ tử khề thờ dài một hơi, ôn nhu trên mặt mang theo một tia bất đắc dĩ, chỉ là trong đôi mắt buông xuống lại để lộ ra một cổ khinh miệt.

"Đó là những gì mà Mẫn Diệp của tiểu thư Vân Tiên truyền tin." Lão già cung kính nói.

"Ta thấy bên trong bên ngoài hoàng thành này thủ vệ cũng không nhiều, không phải Vân Tiên nói rằng thành này đã bị đội ngũ gọi là Thụy Lâm Quân vây quanh hay sao?" Nữ tử chống cằm không cho là đúng. Xe ngựa Khuynh Vân Tông một đường tiến vào, cũng không nhìn thấy bất luận có điều gì không ổn, binh lính bên trong bên ngoài thành căn bản cũng không nhiều, điều này cùng với tin tức mà Mẫn Diệp truyền đến hoàn toàn không khớp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Lực lượng khuynh vân tông (2)

"Chuyến này không chỉ có là vì Vân Tiên tiểu thư, cũng là vì muốn thu hồi đồ vật của tông chủ, đại tiểu thư cũng đã lâu chưa từng ra ngoài đi lại, nhân tiện ra cửa giải sầu cũng tốt." Lão già cười mờ mờ.

Nữ tử áo lam cười cười không nói gì nữa.

Trên đường cái đang rộn ràng nhộn nhạo, ánh mắt của các bá tánh đều bị một đội xe ngựa này hấp dẫn, chen chúc ở hai bên đường phố duỗi đầu nhìn xung quanh, dựa vào cửa sổ ở một nơi trên lầu hai của một toà lầu trên đường phố, Quân Vô Tà từ trên cao nhìn xuống đội xe ngựa kia đang vào hoàng thành.

"Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà neho neho mắt, một đội xe ngựa này tổng cộng có mười chiếc, trừ bỏ xa phu đánh xe bên ngoài, bên trong mỗi một chiếc xe ít nhất cũng có hai người trở lên.

"Đúng như lời của Bạch Vân Tiên, lúc này đây người Khuynh Vân Tông tiến đến, ước chừng có 10 người, dẫn đầu chính là nữ nhi của tông chủ Khuynh Vân Tông - Tàn Ngừ Yên, cùng tiến đến còn có trưởng lão Khuynh Vân Tông - Khương Thần Thanh, còn 8 người kia đều là đệ tử nội môn Khuynh Vân Tông. Ngoại trừ đệ tử bốn tông của Khuynh Vân Tông, có 15 vị khác là cao thủ bên ngoài cùng đi với Khuynh Vân Tông." Mặc Thiên Uyên ngồi ở một bên cầm tin tức của Bạch Vân Tiên giao lên ngồi kiểm tra đối chiếu. Vì Khuynh Vân Tông là đệ nhất tông môn về y thuật, cường giả trên thế gian nguyện ý vì bọn họ bán mạng chỗ nào cũng có, 15 vị cao thủ lai lịch không rõ ràng kia chính là một bộ phận trong đó.

"15 người kia là ai, Bạch Vân Tiên cũng không biết được. Bất quá những người Khuynh Vân Tông đó nàng thật sự đã ra nói ra sạch sẽ, Khương Thần Thanh hiện giờ đã đột phá thanh linh, là cao thủ hiếm thấy, ngoại trừ hắn ra, những đệ tử Khuynh Vân Tông khác cấp bậc cũng toàn trên hoàng linh, lần này Khuynh Vân Tông thật đúng là tác danh, chẳng những phóng ra cấp thanh linh, còn thỉnh 15 vị bên ngoài viện trợ, ta đoán thực lực của 15 người kia tuyệt đối cũng không kém Khương Thần Thanh chút nào đi."

Quân Vô Tà lắng lắng nghe, dựa theo tốc độ tu luyện bình thường, một người muốn đột phá thanh linh thì tuổi chỉ sợ đã hơn trăm, nhưng theo những gì Bạch Vân Tiên nói, Khương Thần Thanh kia hiện giờ bất quá 70 xuất đầu, từ xích linh đến thanh linh, hẳn nganh sinh lại cần hơn 30 năm, thiên phú này tự nhiên rất lợi hại.

Phóng tầm mắt ra toàn bộ Thích Quốc, cũng không có một vị đột phá cao thủ thanh linh, thiên phú của tiểu thúc nàng đã thập phần xuất chúng, nhưng bất quá cũng chỉ là hoàng linh đỉnh, mà cảnh giới của gia gia nàng ở lục tiên đã gãy giữa hơn 20 năm, cũng không thể đột phá thanh linh.

Từ lục linh đến thanh linh, tuy rằng chỉ có một cấp bậc chênh lệch, nhưng một người có thiên phú giống nhau, lại cần thời gian gần 60 năm.....

Người bình thường ngay sau khi Giới Linh thức tỉnh, bắt đầu ngày ngày không ngừng khổ tu, muốn trở thành lục linh cũng yêu cần tầm 107 tuổi, thời điểm này nếu thăng cấp không hề gặp khó khăn nào, có thể thuận lợi tiến hành thì mới có thể hoàn thành.

Nếu như khi thăng cấp xảy ra cái gì ngoài ý muốn, chỉ sợ thời gian cần sẽ phải tăng lên gấp đôi.

Tăng linh lực lên nhìn thì đơn giản, chỉ cần người chuyên tâm là có thể, nhưng thăng cấp lên mỗi một cấp bậc lại làm roi rớt tâm tồn hy vọng của vô số người.

Tu luyện linh lực không cần thiên phú, nhưng đột phá thăng cấp lại cần nó.

Có bao nhiêu người, tu luyện cả nửa đời người, cũng bất quá chỉ dừng lại ở cam linh?

Quân Vô Tà cắn chặt hàm răng, nàng hiện giờ bất quá mới là một cái xích linh nho nhỏ, tuy rằng đã có cảm giác mơ hồ sắp thăng lên cấp cam linh, nhưng ở trước mặt thanh linh, chỉ sợ trong thời gian một cái chớp mắt nàng sẽ bị *hồi phi yên diệt* (*bị diệt không còn vết tích*).

Còn chưa đủ!

Nàng còn chưa đủ cường đại!

Khuyneh Vân Tông tùy tiện vừa ra tay, đó là cường giả thanh linh, thực lực như vậy giống như núi lớn đè trong lòng Quân Vô Tà, làm hô hấp của nàng trở nên chậm chạp hơn.

Khuyneh Vân Tông cường đại, càng làm nội tâm của Quân Vô Tà thêm kiên định, vô luận như thế nào, hiện tại nàng không thể để Quân gia cùng Khuyneh Vân Tông đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Lực lượng khuyneh vân tông (3)

"Bên kia thế nào?" Quân Vô Tà thu liễm tâm mắt hỏi.

Mặc Thiên Uyên nói: "Hết thấy đều dựa theo sự an bài của người mà tiến hành, Bạch Vân Tiên hiện giờ ở trong Lâm Uyên Điện của ta, bảo đảm khi người của Khuyneh Vân Tông tới sẽ lập tức thấy nàng, cũng sẽ không phát hiện ra bất cứ dị thường gì." Đang nói, Mặc Thiên Uyên dừng lại một chút, hơi chau chừ nhìn về phía Quân Vô Tà, "Người thật sự tin tưởng Bạch Vân Tiên sẽ giữ miệng kín như bưng? Nếu như nàng nhìn thấy cứu binh của mình, sinh lòng phản bội thì tính sao bây giờ?"

"Những gì nàng đã chứng kiến trong nhiều ngày qua, sẽ giúp nàng biết lựa chọn như thế nào." Quân Vô Tà nhấp trà, hương trà tràn ngập ở trong miệng.

"Người là có ý đem Mặc Huyền Phi biến thành thế kia?" Mặc Thiên Uyên hơi sùng sốt, đã nhiều ngày qua bộ dáng của Mặc Huyền Phi làm người nhìn một cái là có thể bị dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh, da thịt toàn thân hư thối bại hoại, ở địa lao dơ bẩn, miệng vết thương hư thối của hắn hấp dẫn không ít xà trùng chuột kiến, vài thứ kia thực sự găm da thịt hắn, hiệu quả hù bại càng tăng tốc.

Mặc Thiên Uyên chính mắt gặp qua Mặc Huyền Phi, toàn thân chỉ còn lại một tầng thịt hơi mỏng, bao trùm ở trên xương cốt, không ít nơi đều lộ ra xương cốt trắng, mắt thấy tựa như một người đã chết, nhưng không bao lâu trên người hắn lại nổi lên một lớp da thịt mới, bất cứ lúc nào cũng lại tiếp tục hù bại.

Bạch Vân Tiên ở đối diện biết ngược đãi của Mặc Huyền Phi, nàng không tính sẽ xem, nhưng cổ hủ thối tanh tươi cùng thanh âm nhắm nuốt da thịt của lũ chuột lại như hình với bóng cứ đi theo nàng.

Cho dù người vẫn luôn kiên định bao nhiêu, sau khi nhìn đến sự thống khổ của Mặc Huyền Phi, cũng sẽ không bao giờ dám để loại chuyện như thế này phát sinh ở trên người chính mình.

"Bạch Vân Tiên thực sự quý trọng tính mạng của bản thân, nàng có ý niệm phản bội là chuyện bình thường, nhưng trước khi làm vậy, nàng cần phải xác định xem người Khuyneh Vân Tông, có thể luyện chế ra giải dược cho nàng hay không." Quân Vô Tà hơi hơi nhướn mày, chống cằm, nhìn đoàn xe đang đi phía xa.

"Cho nên, người để ta thả Mặc Huyền Phi ra, để hắn lấy thân phận là thân vương ngốc tại trong cung? Vì chính là để Bạch Vân Tiên có thể mượn độc trên người Mặc Huyền Phi thăm dò người của Khuyneh Vân Tông, có thể giải được độc hay không?" Mặc Thiên Uyên nhìn chăm chăm Quân Vô Tà. Cách hai ngày trước đó, Quân Vô Tà chẳng những thả Bạch Vân Tiên ra từ địa lao, ngay cả Mặc Huyền Phi nửa sống nửa chết cũng đã bị người xách tới tâm cung của hắn.

Ngay từ đầu Mặc Thiên Uyên cũng không rõ tính toán của Quân Vô Tà, chính là hiện giờ xem ra, hết thấy mọi chuyện mà Mặc Huyền Phi gặp phải, đều là lợi thế để Quân Vô Tà uy hiếp Bạch Vân Tiên.

"Người thật sự chắc chắn, những người Khuyneh Vân Tông đó, không giải được độc của người?" Mặc Thiên Uyên cẩn thận hỏi.

Hiện giờ có thể phong bế miệng của Bạch Vân Tiên hay không, đó là mấu chốt nhất.

"Chỉ bằng bọn họ?" Quân Vô Tà hừ lạnh một tiếng, biểu lộ thái độ của nàng.

"Có những lời này của người là đủ rồi! Người ngựa của Khuyneh Vân Tông đã sắp đến hoàng cung, hoàng đế như ta đây cũng nên trở về chuẩn bị 'nghênh đón' khách quý." Cho dù đã làm hoàng đế, Mặc Thiên Uyên ở trước mặt Quân Vô Tà vẫn có thói quen như cũ dùng "ta" với nàng.

Quân Vô Tà vẫy vẫy tay, Mặc Thiên Uyên lập tức lặng yên rời đi, sau khi Long Kỳ canh giữ ở dưới lầu thấy Mặc Thiên Uyên đã rời đi, lúc này mới đi lên lầu.

"Có phát hiện điều gì khác thường?" Quân Vô Tà hỏi.

Long Kỳ nói: "Mã phu đánh xe kia chỉ là người bình thường, những người bên trong xe ngựa vẫn luôn không hề lộ diện, nhưng thật ra có thời điểm có một xe ngựa ở trong đó, nhìn thấy có một thiếu nữ phía sau cửa sổ."

"Nữ nhi tông chủ Khuyneh Vân Tông?" Quân Vô Tà hơi hơi nhướn mày.

"Thuộc hạ không biết."

"Tìm người trông chừng bọn họ, không cần thân cận quá, cũng đừng để người phát hiện ra các người."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Lực lượng khuynh vân tông (4)

Xe ngựa của Khuynh Vân Tông dừng lại ở ngoài hoàng cung. Thị vệ ngoài hoàng cung giống như sớm có chuẩn bị, đã xếp thành hàng hoan nghênh, nơi cửa cung, Mặc Thiên Uyên một thân long bào mang theo ý cười đón gió mà đứng.

Tần Ngữ Yên xuống xe ngựa, dung nhan tuyệt sắc đưa tới vô số chú mục.

"Cung nghênh Tần tiểu đến chơi một thời gian." Mặc Thiên Uyên không chút ngạo mạn vì thân phận hoàng đế, mỉm cười đi lên đón.

Khương Thần Thanh nhú mày nhìn hoàng đế trẻ tuổi, "Ngươi là hoàng đế Thích Quốc?" Ngữ khí kia không có chút tôn kính nào.

Mặc Thiên Uyên cũng không giận, cười nói: "Tiền đế thân thể không tốt, trước đó không lâu đã truyền ngôi cho trẫm, hiện giờ trẫm là hoàng đế Thích Quốc."

"Ngươi là Mặc Thiên Uyên?" Khương Thần Thanh nói.

"Đúng vậy."

Khương Thần Thanh vừa nghe, trên mặt lập tức hiện lên một tia lạnh lẽo, linh lực quanh thân hần bắt đầu khuếch tán, uy áp cường đại làm hô hấp của Mặc Thiên Uyên trở nên thập phần khó khăn.

"Xem ra Vân Tiên nói quả không sai, ngươi cùng Quân gia tiện nhân kia khi dễ đệ tử Khuynh Vân Tông ta!"

Đang nói, Khương Thần Thanh đã muốn ra tay!

Sau khi Bạch Vân Tiên truyền tin tức cho Khuynh Vân Tông, đã từng nhắc tới qua Quân Vô Tà liên thủ cùng Thái tử Mặc Thiên Uyên, hiện giờ Khương Thần Thanh này vừa nhìn thấy ngôi vị hoàng đế Thích Quốc ở trên tay Mặc Thiên Uyên, lập tức tin lời Bạch Vân Tiên nói.

"Tiền bối xin hãy nghe vãn bối giải thích! Trên dưới Thích Quốc làm sao có người có thể động đến một đầu ngón tay của Bạch tiểu thụ? Bạch tiểu thụ truyền tin tới Khuynh Vân Tông là có nguyên nhân, đều không giống như nàng đã nói!" Mặc Thiên Uyên mở hời lạnh chảy xuống, cố gắng bình tĩnh lại chính mình.

"Khương thúc thúc, hãy để hần nói hết đi." Tần Ngữ Yên vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên mở miệng, ngăn Khương Thần Thanh lại.

Khương Thần Thanh lúc này mới hừ lạnh một tiếng, thu linh lực đã khuếch tán, chỉ là cặp mắt kia, lại gắt gao chăm chăm nhìn Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên một thân toát mồ hôi lạnh, hần tổng cảm thấy tính tình Bạch Vân Tiên đã thập phần can rở, nhưng Khương Thần Thanh loại này vừa ra tay đã muốn lấy mạng người có thể so sánh với kẻ điên, Bạch Vân Tiên cũng không phải là tiểu bạch thỏ?

Tần Ngữ Yên tiến lên một bước, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa.

"Bệ hạ không cần khẩn trương, Khương thúc thúc bất quá là lo lắng cho an nguy của Vân Tiên, trong này nếu như có hiểu lầm gì, sớm giải thích cũng tốt." Thanh âm Tần Ngữ Yên uồn lượn như ngọn núi, làm người nghe lập tức cảm thấy thoải mái.

Giọng điệu dịu dàng và thông tình đạt lý, làm người một bên đều âm thầm khen ngợi.

Không hổ là đại tiểu thụ Khuynh Vân Tông, khí chất tu dưỡng bậc này, quả nhiên không phải nữ tử tầm thường có thể so.

"Đa tạ đại tiểu thụ hạ thủ lưu tình, việc này kỳ thật..... thực ra cũng cùng Thích Quốc ta có quan hệ, chứ vị đã đi xa một nhọc, không bằng trước hết tiến vào hoàng cung nghỉ ngơi, sau khi gặp được Bạch tiểu thụ, hết thấy đều sẽ minh bạch." Trên mặt Mặc Thiên Uyên mang theo ý cười, trong lòng lại không có nửa điểm vui sướng.

Đường đường là vua của một nước, ở trước mặt trưởng lão Vân Tông, lại là muốn đánh liền đánh, muốn giết liền giết, làm gì có một chút mặt mũi nào đâu?

Tần Ngữ Yên gạt đầu cười, "Như thế rất tốt, làm phiền."

"Vui lòng, vui lòng."

Có Tần Ngữ Yên lên tiếng, những người khác cũng chỉ im lặng đi theo.

Khương Thần Thanh liếc mắt trừng Mặc Thiên Uyên một cái, "Đừng nghĩ rằng ngươi có thể giờ thủ đoạn ở đây, nếu như vào hoàng cung, phát hiện ngươi có nửa điểm không thành thật, ta sẽ cho ngươi biết, Khuynh Vân Tông ta không phải nơi mà người nào cũng có thể khinh thường." Dứt lời, bước chân Khương Thần Thanh đã đuổi kịp Tần Ngữ Yên cùng nhau vào hoàng thành.

Mặc Thiên Uyên nhìn theo người Khuynh Vân Tông rời đi, sau lưng đã là một thân mồ hôi lạnh, nhưng hần mặc dù có hơi khẩn trương lại không hề mang theo một tia sợ hãi. Hần âm thầm cảm rằng, nhìn bóng dáng đám kia cao ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Âm thầm so chiêu (1)

Người Khuyneh Vân Tông vào hoàng cung, Mặc Thiên Uyên cũng đi theo sau đó, không bao lâu, tầm 20 người đã được mời tới ngồi trên đại điện.

Bên trong đại điện trừ bỏ cung nhân nữ mất cặp mị, cũng chỉ có Mặc Thiên Uyên một người ứng đối với "khách mời" Khuyneh Vân Tông. Mặc Thiên Uyên thời trẻ vì bị độc mà thân mình bị thương, linh lực không tăng trưởng nhiều lắm, linh lực của hắn thấp kém như vậy ở trong mắt một đám người, quả thực là một kích trí mạng.

"Vân Tiên đâu?" Khương Thần Thanh mới vừa ngồi xuống, liền sụ mặt, cung nhân đưa nước trà lên cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Tần Ngữ Yên cúi đầu uống nước trà, khoe miệng mang theo ý cười ôn hòa, nhưng cũng không nói gì.

Mặc Thiên Uyên âm thầm đem phản ứng của bọn họ xem ở trong mắt, trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn là tươi cười thân thiết.

"Đã phái người đi mời, mờ chứ vị ngồi chờ thêm một lát."

Thời điểm Bạch Vân Tiên tới Thích Quốc là đãi ngộ cao nhất, Mặc Huyền Phi vì muốn làm nằng cao hứng đã tiêu phí không biết bao nhiêu tâm tư, Bạch Vân Tiên vẫn lạnh lùng ngạo mạn, nhưng cũng không vô lực như bây giờ.

Khương Thần Thanh thậm chí không thèm quan tâm đến bàn đồ ăn của hoàng đế!

Trưởng lão Khuyneh Vân Tông, thật sự là rất khó lường!

Khương Thần Thanh nhìn thoáng qua Tần Ngữ Yên, thấy nàng không nói gì, liền áp xuống nội tâm không vui.

Hắn thật sự không để vào trong mắt một Thích Quốc nhỏ nhỏ, nếu muốn so thế lực với Vân Tông, lực lượng của quốc gia liền có vẻ mỏng manh hơn nhiều, nếu không phải vì Bạch Vân Tiên truyền tin, bọn họ quả quyết sẽ không tiến đến nơi này.

Một lát sau, một thiếu nữ bạch y thân nhiên đi đến.

Bạch Vân Tiên ăn mặc một thân gấm vóc màu trắng, trên đầu được trang trí bằng một cái trâm cài đầu Đông Châu, khuôn mặt nhỏ hồng nhuận tinh xảo rất khả ái, nàng nhanh nhẹn đi đến, sau khi nhìn đến mọi người bên trong đại điện ánh mắt hơi hơi sùng sốt, sau đó lại thu liễm thần sắc yếu điệu.

"Vân Tiên bá kiến sư tỷ, trưởng lão." Bạch Vân Tiên thi lễ nói.

Từ Bạch Vân Tiên xuất hiện, Khương Thần Thanh ánh mắt liền khóa ở nàng trên người, một đôi mắt sắc bén nhìn Bạch Vân Tiên từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, xác định Bạch Vân Tiên không phải chịu bất luận điều gì khắt khe, trên mặt không vui lúc này mới thoáng biến mất.

"Vân Tiên, người ở đây vẫn tốt chứ? Phụ thân người nhận được tin của người thì rất lo lắng, vì hắn còn đang bế quan, không thể rời khỏi tông môn, lúc này mới để Khương thúc thúc bồi ta tới đây một chuyến, xem người có bị ủy khuất gì hay không." Tần Ngữ Yên cười đứng dậy, kéo Bạch Vân Tiên lên, ý cười trên mặt ôn nhu như nước, nhưng sắc mặt Bạch Vân Tiên lại hơi có chút cứng đờ.

Trong nháy mắt Tần Ngữ Yên đứng dậy đỡ nàng, tay Tần Ngữ Yên liền đáp ở mạch thượng nàng!

"Làm phiền sư phụ lão nhân gia nhớ mong, việc này cũng là do ta hồ đồ, trong lòng quýnh lên không có chừng mực, còn thỉnh sư tỷ cùng trưởng lão khoan dung tha thứ." Bạch Vân Tiên thấp đầu, không dám lộn xộn.

Y thuật của Tần Ngữ Yên cao hơn nàng rất nhiều, tuy nàng là đệ tử tông chủ Khuyneh Vân Tông, nhưng vẫn không thể so sánh được với nữ nhi thân sinh của tông chủ, Tần Ngữ Yên âm thầm bắt mạch cho nàng, nàng chỉ có thể ra vẻ không biết, trong lòng lại là một trận sông cuộn biển gầm.

Sau khi Quân Vô Tà ép nàng ăn vào độc dược, nàng cũng từng khám qua mạch của chính mình, nhưng mạch tượng lại thập phần vững vàng, không có chút nào giống như bị trúng độc.

Sư tỷ có thể tra được trong thân thể nàng bị người hạ độc hay không? Nếu như sư tỷ có thể tra ra, có thể chứng minh sư tỷ có năng lực cứu nàng hay không?

Bạch Vân Tiên không chỉ ngẩn đầu, mà cõi lòng tràn đầy chờ mong nhìn Tần Ngữ Yên.

Nhưng mà, Tần Ngữ Yên sau khi đáp lên mạch nàng, không lâu sau thì xoay tay lại, trên mặt vẫn là tươi cười thanh uyển như cũ.

Ánh mắt Bạch Vân Tiên hơi tối sầm lại.

Tần Ngữ Yên, quả nhiên không điều tra ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Âm thầm so chiêu (2)

"Nha đầu người rót cuộc đã gặp chuyện gì? Lúc trước đệ Mẫn Diệp truyền đến tin tức kinh người như vậy, nếu thật sự có người khi dễ người, sư tỷ nhất định vì người lấy lại công đạo." Tần Ngữ Yên cười mở miệng, giọng điệu ôn nhu giống như đang dỗ dành hài tử.

Mạch tượng của Bạch Vân Tiên bình thường, cũng không giống bộ dáng chịu qua nội thương.

Nhưng tình huống hiện giờ, hoàn toàn khác so với những gì Bạch Vân Tiên đã truyền tin cho Khuyneh Vân Tông, Tần Ngữ Yên chỉ có thể bình tĩnh chờ xem diễn biến.

Bạch Vân Tiên trong lòng cười khỏ, về mặt nàng áy náy nói: "Ta thật sự là không có cách nào, Huyền Phi hẳn trúng độc, ta dùng hết biện pháp cũng không thể đem hắn trở về, hiện giờ hắn đã sắp chết, ta nghĩ chỉ có sư phụ mới có thể cứu hắn một mạng, cho nên..... Cho nên mới tự mình bịa đặt nói ra như vậy."

Bạch Vân Tiên nói, làm tắt cả mọi người trên đại điện hơi sững sốt.

Lời này nói ra hoàn toàn bất đồng với những lời bọn họ đã nghe lúc trước!

Trước khi tới, bọn họ đều biết, trong Thích Quốc có người cả gan làm loạn, ý đồ hãm hại Bạch Vân Tiên, nhưng hôm nay từ trong miệng Bạch Vân Tiên nói ra, lại là một câu chuyện hoàn toàn khác!

"Huyền Phi? Là ai?" Tàn Ngữ Yên cũng có chút phản ứng không kịp.

Trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Bạch Vân Tiên lặng yên nổi lên hai mảnh đỏ ửng, nàng có chút ngượng ngùng nói: "Là Nhị hoàng tử Thích Quốc, hiện giờ đã được tân đế tôn là Huyền vương, Huyền vương chiếu cố ta rất nhiều, ta cùng với hắn đã..... đã..... tư định chung thân."

Một đường còn sống, không phải là Huyền vương sao?

Điều này, làm tắt cả mọi người có chút tròn tròn đôi mắt.

Nếu không phải Bạch Vân Tiên gấp mặt nói những lời này, bọn họ thật sự là khó mà tin được.

Đệ tử tông chủ Khuyneh Vân Tông, chỉ vì cứu tình lang của mình, đã giả truyền tin tức trở về, lao sư động chúng, chỉ vì cứu một người nam nhân?

Tầm mắt mọi người làm sắc mặt Bạch Vân Tiên đỏ lên, ngay cả trên mặt Tàn Ngữ Yên cũng mất đi ý cười.

"Khụ, Bạch tiểu thư cũng là vì huynh đệ của trăm mối bày ra hạ sách này, trăm cũng có trách nhiệm, nếu như các vị tiền bối Khuyneh Vân Tông nguyện ý ra tay cứu trị Huyền vương, như vậy trăm cùng Thích Quốc tất nhiên thâm tạ." Nguyên bộ diễn kịch ca xướng, Mặc Thiên Uyên cũng phụ họa mở miệng.

Nguyên bản cho rằng nàng bị bức bách, lại bị tình chàng ý thiếp thay thế, điều này làm cho trên mặt người Khuyneh Vân Tông không có chút ánh sáng. Vì tin tức của Bạch Vân Tiên, bọn họ không chỉ xuất động đại tiểu thư cùng trưởng lão, thậm chí còn mời một ít cao thủ đồng hành, kết quả lại nháo ra một chuyện đáng chê cười như vậy.

Sắc mặt Khương Thần Thanh âm trầm, khóe miệng run rẩy, nghẹn nửa ngày cũng không nghẹn ra được một câu.

"Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, trăm đã mở tiệc đón gió tẩy trần cho chư vị, còn thỉnh chư vị dời bước, việc cứu trị Huyền vương, trăm cũng không có ý miễn cưỡng." Mặc Thiên Uyên cười mở miệng nói.

Tàn Ngữ Yên nhìn Bạch Vân Tiên hồi lâu, lúc này mới mở miệng: "Thích Quốc cùng Khuyneh Vân Tông ta nếu đã là bằng hữu, chúng ta nếu như đã tới, tự nhiên không có đạo lý thấy chết mà không cứu, chờ sau khi dùng bữa, ta sẽ cùng Khương thúc thúc đi xem Huyền vương."

Mặc Thiên Uyên ra vẻ kinh hi nhìn Tàn Ngữ Yên, vội vàng gạt đầu, lập tức lệnh người an bài người Khuyneh Vân Tông tiến đến ăn cơm, mà chính mình thừa dịp trong khoảng thời gian này, đi tới Lâm Uyên Điện.

Mặc Thiên Uyên đã đăng cơ, tự nhiên là dọn ra khỏi tầm cung Thái tử, nhưng Lâm Uyên Điện vẫn giữ nguyên bộ dáng ban đầu, ngoại trừ để nhớ lại hồi ức, cũng là vì để lại nơi này cho Quân Vô Tà có nơi lưu trú ở trong hoàng cung.

Giờ này khắc này, Quân Vô Tà đã tới trong hoàng cung, người Khuyneh Vân Tông tới, nàng không thể không cẩn thận, tránh xảy ra vấn đề, ngoài ra càng muốn quan sát thực lực của Khuyneh Vân Tông, vì thế nàng tạm thời ngốc tại trong điện Lâm Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Âm thầm so chiêu (3)

Khi Mặc Thiên Uyên gõ cửa phòng là lúc, đứng ở trong phòng, là một tiểu thái giám mi thanh mục tú.

Mặc Thiên Uyên hơi sững sốt, cung nhân Lâm Uyên Điện đều là do hắn tự mình chọn lựa, nhưng tiểu thái giám trước mắt này lại chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"Bọn họ tin?" Tiểu thái giám kia bình tĩnh nhìn ngôi cửu ngũ trước mắt, một khi vừa mở miệng, lập tức làm trên mặt đối phương lộ ra một chút kinh ngạc.

"Vô Tà?" Mặc Thiên Uyên kinh ngạc nhìn sự thay đổi của Quân Vô Tà, nếu không có giọng nói cùng ngữ khí kia, hẳn thật sự không cách nào đem tiểu thái giám trước mắt cùng Quân Vô Tà liên hệ ở bên nhau.

Ngũ quan cùng khuôn mặt đều đã thay hình đổi dạng, ai có thể đoán được?

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, cho dù thay đổi dung mạo, nhưng khí thế lạnh lẽo lại chưa từng mấy may suy giảm.

"Người sao lại biến thành..... đáng về này?" Mặc Thiên Uyên trừng mắt.

"Bọn họ tin lời Bạch Vân Tiên nói?" Quân Vô Tà không phản ứng lại sự giật mình của Mặc Thiên Uyên, tiếp tục với câu hỏi của mình.

"Tin, hơn nữa biểu tình rất xuất sắc." Mặc Thiên Uyên tưởng tượng đến sự vênh váo tự đắc, tự cho mình là siêu phẩm của Khương Thần Thanh, sau khi nghe được "lý do" của Bạch Vân Tiên, sắc mặt biến đen, liền cảm thấy rất thống khoái.

"Đáp ứng trị liệu cho Mặc Huyền Phi?" Quân Vô Tà lại hỏi.

"Đáp ứng rồi, Khương Thanh tuy rằng là một kẻ hỗn dãn, nhưng đại tiểu thư Tần Ngữ Yên bọn họ, làm việc thật ra khá ổn thỏa, ta cũng không nghĩ tới bọn họ sẽ thật sự đáp ứng." Hiện tại Mặc Thiên Uyên tiếp xúc với người Khuynh Vân Tông, cũng chỉ có một người là Tần Ngữ Yên còn khiến người nhìn thuận mắt một chút.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn Mặc Thiên Uyên một cái, nói: "Ta muốn đích thân nhìn xem bọn họ trị liệu cho Mặc Huyền Phi."

Mặc Thiên Uyên hơi sùng sốt, nháy mắt mình bạch vì sao Quân Vô Tà phải đích dung, thân phận cùng dung mạo Quân Vô Tà không cho phép nàng xuất hiện ở nơi đó, nhưng nếu như đổi thành tiểu thái giám bình thường, an bài ở trong cung thì không ai có thể phát hiện ra.

"Người sợ bọn họ có thể giải được độc trên người Mặc Huyền Phi?"

Quân Vô Tà lắc đầu, "Ta có tự tin, cùng đi qua bất quá là vì muốn hiểu biết thêm về Khuynh Vân Tông."

Nàng đối với Khuynh Vân Tông có lẽ không hiểu biết nhiều, nhưng thông qua thực lực của Bạch Vân Tiên, so với năng lực của các đại phu khác trong hoàng thành. Nàng đại khái có thể suy tính ra, y thuật của mình cùng người nơi này có sự chênh lệch lớn bao nhiêu. Nơi này bất luận là y dược hay là hạ độc, đều dựa vào dược vật làm cơ sở căn bản nhất, đây là phương thức điều trị sớm nhất trong y học Trung y. Tuy nhiên trong thế giới trước đây của Quân Vô Tà, đừng nói tới *được hiệu được thảo (hiệu nghiệm của thuốc)*, ngay cả gien cũng đều có thể thay đổi. Nếu như nơi này có phòng thí nghiệm, nàng có thể làm ra được những đồ vật, chỉ sợ sớm sẽ vượt qua sự tưởng tượng của mọi người ở đây.

Sự khác biệt trong y thuật, hoàn toàn có thể khiến cho Quân Vô Tà đem đại phu nơi này ném ra xa vạn dặm.

Nàng cho Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên nuốt độc dược, ngoại trừ để cho bọn họ tự thân thối rửa, chính yếu vẫn là phá hủy tế bào trong cơ thể bọn họ, vô hiệu hoá tế bào tự chữa bệnh của cơ thể. Chỉ cần một chút bị thương nhỏ thì sẽ không ngừng khuếch tán, không cách nào tự động khép lại. Khi cơ thể không thể tự mình chữa trị, sẽ làm mất ngoài của vết thương không ngừng lan rộng. Hơn nữa trong độc dược nàng có bổ sung một dược khác, có thể làm cho hiệu quả đáng sợ ở người trên người *không ngừng tuần hoàn (thành chu kỳ luân quán)*.

Đó là hiệu quả, không phải người ở thế giới này người có thể dùng cách bắt mạch là có thể tra rõ ràng, nếu như không có dụng cụ khoa học tiên tiến, bọn họ muốn từ trên người Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên tìm ra dấu vết hạ độc, căn bản là mơ mộng hảo huyền.

Người Khuynh Vân Tông, muốn so thủ đoạn cùng với Quân Vô Tà, một bác sỹ thiên tài trong thế giới hiện đại, thật sự là không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Âm thầm so chiêu (4)

Mặc Thiên Uyên cũng không biết bí mật này của Quân Vô Tà, hần chỉ biết là, y thuật của Quân Vô Tà vượt qua mọi người mà hần từng gặp, mạng của hần đều là do Quân Vô Tà cứu, cho nên hần đối với Quân Vô Tà chỉ có tín nhiệm vô điều kiện.

"An bài người đi qua đó không có vấn đề gì, bất quá sau khi người đi chính mình hãy cẩn thận, tuy rằng linh lực của Tần Ngữ Yên không cao, nhưng thực lực của Khương Thanh bên người nàng lại rất cường đại."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, đột nhiên như nghĩ tới điều gì, nàng mở miệng hỏi: "Bọn họ đáp ứng cứu trị Mặc Huyền Phi là do Bạch Vân Tiên mở miệng cầu xin?"

Mặc Thiên Uyên lập tức lắc đầu, "Không phải, ta vốn là chuẩn bị chờ đến thời điểm trong yến hội mới nói một câu với bọn họ, để bọn họ ra tay, như một chủ đề cho câu chuyện, kỳ thật..... ta cảm thấy cho dù ta không mở miệng, Bạch Vân Tiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nếu chưa có được được đáp án từ người Khuynh Vân Tông, nàng tự nhiên sẽ không chết tâm. Trước khi xác định được độc kia Khuynh Vân Tông có thể giải được hay không, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời. Ta đoán nếu ta không nói, nàng cũng sẽ nghĩ ra phương pháp làm Tần Ngữ Yên bọn họ ra tay cứu trị cho Mặc Huyền Phi, như vậy nàng mới có thể nhìn ra được chính mình có thể phản bội hay không."

Đừng một chút, Mặc Thiên Uyên tiếp tục nói: "Nhưng không nghĩ tới, ta cùng Bạch Vân Tiên đều chưa nói gì, người Khuynh Vân Tông đã đáp ứng rồi."

Thái độ đáp ứng cứu người của Khuynh Vân Tông, không khỏi có chút quá quyết đoán.

Ngay cả khi Mặc Thiên Uyên có cảm giác Tần Ngữ Yên không tồi, trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy, đây không giống tác phong của Khuynh Vân Tông.

Bị chính đệ tử của mình bày ra một đạo, làm mất mặt mũi, cũng không hề nổi trận lôi đình, cư nhiên còn có hảo ý đáp ứng cứu trị cho Mặc Huyền Phi, đây căn bản không phải phong cách của Khuynh Vân Tông.

"Trước khi bọn họ đáp ứng, ta rõ ràng nhìn đến trên mặt lão già Khương Thanh Thanh đều đen, ta còn tưởng rằng ngay sau đó hần sẽ nổi bão, không nghĩ tới, Tần Ngữ Yên lại đột nhiên đáp ứng rồi."

Quân Vô Tà neho neho mắt, nàng không ở hiện trường, không biết toàn bộ quá trình phát triển của sự tình, nàng vốn tưởng rằng, Khuynh Vân Tông đáp ứng ra tay, nhất định là do Bạch Vân Tiên không ngừng cầu khẩn, nhưng tình huống hiện tại, lại hoàn toàn khác với dự đoán của nàng.

Nếu như nói thái độ của Khuynh Vân Tông là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, điều này không khỏi có chút buồn cười.

Vô số người đã chết dưới chân núi của Khuynh Vân Tông, cũng không thấy Khuynh Vân Tông giơ tay cứu lấy một vị, đối với bọn họ người không có giá trị, bọn họ trước nay đều sẽ không lãng phí một chút tâm tình.

Quan hệ giữa Thích Quốc và Khuynh Vân Tông cũng không tính là rất chặt chẽ. Mặc Thiên Uyên đã đăng cơ, Mặc Huyền Phi liền mất đi khả năng bước lên ngôi vị hoàng đế, Khuynh Vân Tông càng có thêm lý do không đáng cứu một thân vương đã mất đi thế lực. Huống chi, vì cứu thân vương này, chính đệ tử bọn họ còn náo loạn cho bọn hần bị người chế cười, làm cho trên mặt bọn họ không có chút ánh sáng.

Nhìn ngang nhìn dọc, khả năng để Khuynh Vân Tông chủ động ra tay là không có.

Nhưng bọn họ vẫn làm như vậy.

"Hãy để cung nhân hầu hạ người Khuyhnh Vân Tông, âm thầm chú ý hành động của bọn họ, nghe được cái gì, lập tức báo cho ta." Quân Vô Tà không thể không cẩn thận. Giờ này khắc này, nếu như bị Khuyhnh Vân Tông phát hiện ra nàng ở sau lưng làm những sự tình đó, không chỉ có nàng, mà toàn bộ Lân Vương phủ đều phải gặp tai ương theo.

Trước khi không đủ cường đại, nàng cần thiết phải rất cẩn thận với mỗi một bước đi.

"Ách, có lẽ bọn họ chỉ là thiện tâm quá độ? Không chừng chỉ ở lại mấy ngày liền đi." Mặc Thiên Uyên nói.

Quân Vô Tà nhìn hần một cái, "Sự xuất khác thường tất có yêu."

**Sự xuất khác thường, tất có yêu: 事出反常必有妖: Nghĩa: sự việc xảy ra khác thường, nhất định là có điều kỳ lạ.*

Mặc Thiên Uyên trong lòng giật mình, hần mình bạch bản khoản của Quân Vô Tà, "Ta sẽ sai người chú ý!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Dịch ngoài sáng ta trong tối (1)

Đêm đó, sau khi mọi người rượu đủ com no, Mặc Thiên Uyên cùng Bạch Vân Tiên dẫn Tần Ngữ Yên cùng Khương Thần Thanh đi tới tẩm cung nơi Mặc Huyền Phi đang ở.

Còn chưa vào cửa phòng, Tần Ngữ Yên đã ngửi tới một mùi hương thoải tanh tươi, rất nhiều hương thảo được hỗn tạp trong không khí, nhưng những được vị đó lại hoàn toàn không thể xua nổi mùi hôi thối bao trùm.

Đẩy cửa vào, ở bên trong tẩm điện, một nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Không!

Chuẩn xác mà nói, càng giống như là một khối thi thể bắt đầu hư thối, thịt thối nát treo ở phía trên xương trắng, dù cho có quần áo che lấp, nhưng làn da bại lộ ở bên ngoài quần áo, sớm đã không có một khối hoàn chỉnh. Mùi dịch màu vàng dày đặc bám vào các vết thương đỏ đen hỗn loạn không ngừng chảy ra từ trên mặt, trên cổ, trên tay người nọ. Nếu không có sự phập phồng mỏng manh ở ngực, chỉ sợ ai cũng không thể hình dung được người trước mắt, là một người sống.

Dù cho Khương Thần Thanh đánh đá chua ngoa trầm ổn, nháy mắt khi nhìn đến Mặc Huyền Phi, cũng phải hít hà một hơi.

Vừa mới thở một hơi, nháy mắt không khí tanh tươi lập tức dừng mảnh ủa vào lồng ngực, khiến Khương Thần Thanh một trận choáng váng.

Đây còn là người sống sao? Như cũ, căn bản chỉ là một khối thi thể hư thối mà thôi!

Không ngừng hư thối, khiến một đầu tóc đen của Mặc Huyền Phi đã rớt không còn một mảnh, da đầu hơi mòng rách mướp, đã có thể nhìn thấy đầu lâu rất rõ ràng.

Ý cười treo trên môi Tần Ngữ Yên cứng đờ, tay rũ tại người hơi hơi run lên.

Mặc Thiên Uyên âm thầm đem phản ứng của hai người xem ở trong mắt, đáy lòng không khỏi cảm thấy giải hận, kín đáo nhìn về phía thân ảnh đang đứng ở góc tẩm điện. Thân hình Quân Vô Tà vốn đã nhỏ xinh, thay bộ quần áo thái giám, đem đường cong vừa mới phát dục hoàn toàn che khuất, lại xứng với khuôn mặt nhỏ nhắn kia, giấu ở trong một đám cung nhân, thật sự là không ai có thể phát giác.

"Bên này là đệ đệ trẫm, hần trúng độc đã lâu, nếu không có Bạch tiểu thư kiệt lực cứu giúp, chỉ sợ hần căn bản không thể tồn tại đến bây giờ, thỉnh Tần tiểu thư giúp hần nhìn xem."

Tươi cười trên mặt Tần Ngữ Yên có một tia cứng đờ, nghe nói Mặc Huyền Phi trúng độc, trong lòng nàng đã chuẩn bị tâm lý, chính là trăm triệu nàng cũng không thể nghĩ tới, sau khi Mặc Huyền Phi trúng độc lại biến thành đáng về này.....

Đây còn có thể gọi là người hay sao?

Đây căn bản chính là một đồng thịt nát!

"Khương thúc thúc là trưởng lão Khuyhnh Vân Tông ta, y thuật lợi hại, hãy để Khương thúc thúc xem một chút đi." Trên mặt Tần Ngữ Yên khôi phục tươi cười dịu dàng tao nhã, nhưng không muốn đi về phía Mặc Huyền Phi bên kia.

Nhị hoàng tử đã từng làm bao thiếu nữ Thích Quốc khuynh đảo, bộ dáng hiện giờ đủ để dọa thiếu nữ thất sắc.

Khương Thần Thanh cũng bị bộ dáng của Mặc Huyền Phi làm cho hoảng sợ, nhưng bọn họ đã đáp ứng ra tay, chỉ có thể căng da trên đầu.

Nhìn bộ mặt của Khương Thần Thanh banh ra, đi về phía Mặc Huyền Phi, Tần Ngữ Yên đem tầm mắt chuyển qua trên người Bạch Vân Tiên, lúc này ánh mắt Bạch Vân Tiên vẫn luôn nhìn chăm chăm Mặc Huyền Phi, có sợ hãi cũng có chờ mong.

"Vân Tiên, người đối với Huyền vương thật là tình thâm ý trọng." Tần Ngữ Yên cười nói.

Bạch Vân Tiên một lòng muốn chờ kết quả sau khi Khương Thần Thanh bắt mạch, tâm tư tự nhiên không đặt ở trong lời nói của Tần Ngữ Yên, nàng chỉ là gạt đầu thay vì lên tiếng.

Góc bên trong, Quân Vô Tà ăn mặc quần áo thái giám, yên lặng đem phản ứng của ba người này xem ở trong mắt. Khương Thần Thanh tuy nói là trưởng lão Khuyhnh Vân Tông, nhưng từ cuộc nói chuyện cùng Tần Ngữ Yên không khó nhìn ra, Tần Ngữ Yên nắm trong tay quyền lực của hần. Tần Ngữ Yên chính là người chỉ huy đoàn người này, tuyệt đối chiếm địa vị chủ đạo.

Tần Ngữ Yên nhìn như đang quan tâm đến quan hệ giữa Bạch Vân Tiên và Mặc Huyền Phi, nhưng trên thực tế nàng lại là đang muốn thử, Bạch Vân Tiên có thật sự muốn cứu Mặc Huyền Phi như vậy hay không.

Chương 188: Địch ngoài sáng ta trong tối (2)

Bất quá, hiển nhiên Tần Ngữ Yên cũng không cảm nhận được điều gì khác thường. Bạch Vân Tiên hiện tại không phải là rất "thiệt tình thực lòng" muốn cứu Mặc Huyền Phi hay sao?

Chỉ có Mặc Huyền Phi được cứu, nàng mới thoát khỏi sự khống chế của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà tuy rằng vẫn đang luôn quan sát, nhưng trong lòng lại không có nửa điểm lo lắng.

Khuynh Vân Tông tự xưng là y thuật thiên hạ đệ nhất, để nàng tới nghiệm chứng một chút, thực lực của bọn họ có thể kiểm nghiệm ra độc này hay không.

Khuong Thần Thanh cố nén dục vọng nôn mửa, bắt mạch cho Mặc Huyền Phi, không hề che giấu vẻ mặt chán ghét, nhưng nháy mắt khi hần tra đến mạch đập trên tay Mặc Huyền Phi, hần liền ngay ngắn cả người, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ.

"Sao có thể?"

Khuong Thần Thanh kinh hô khiến Tần Ngữ Yên và Bạch Vân Tiên cùng chú ý tới.

"Khuong thúc thúc, làm sao vậy?" Tần Ngữ Yên hỏi.

Trên mặt Khuong Thần Thanh tràn ngập sự khó tin, hần không che Mặc Huyền Phi có bao nhiêu ghê tởm, lại tỉ mỉ tra xét một lần nữa, sự khiếp sợ trên mặt chẳng những không thuyên giảm, ngược lại càng tăng thêm.

"Đại tiểu thụ, điều này..... tốt hơn là người tự mình xem một chút đi." Khuong Thần Thanh không muốn nhiều lời.

Hần càng như vậy, Bạch Vân Tiên càng sốt ruột, nhưng lại không thể nói toạc ra trước mặt, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tần Ngữ Yên chần chờ một lát, cố gắng điều chỉnh cảm xúc trong lòng, nỗ lực duy trì mặt ngoài bình tĩnh, tiến tới bắt mạch cho Mặc Huyền Phi.

Chính là sau khi khám, lại khiến đáy mắt nàng xuất hiện khiếp sợ như Khuong Thần Thanh.

Người này rõ ràng đã hù bại sắp tắt thở, nhưng mạch đập lại không khác gì người bình thường, nếu không phải bệnh tình của Mặc Huyền Phi quá mức rõ ràng, Tần Ngữ Yên thật muốn cho rằng mình đang bắt mạch cho một người khỏe mạnh.

Đây là có chuyện gì?

"Sur ty! Hần còn có thể cứu chữa hay sao?" Bạch Vân Tiên nhin không được mở miệng hỏi.

Tần Ngữ Yên mím đôi môi, thối lui khỏi người Mặc Huyền Phi.

"Mạch tượng của hần rất bình thường, cũng không giống như là trúng độc."

Bạch Vân Tiên hơi sững sốt, một chút hy vọng duy nhất rút khỏi đáy mắt.

Đúng vậy, sau khi dùng được của Quân Vô Tà, nàng cũng từng tự mình bắt mạch qua cho chính mình, nhưng kết quả cũng giống như Tần Ngữ Yên.

Không có bất luận dị thường gì!

Hiện giờ xem ra, Tần Ngữ Yên cùng Khuong Thần Thanh sẽ không thể giúp nàng giải độc.

"Bệ hạ, kết quả sau khi chúng ta bắt mạch cho Huyền vương, hần không phải là do trúng độc, đối với việc này chúng ta cũng không có cách nào giải quyết, chỉ có thể tận lực giúp hần kéo dài thời gian và giảm bớt thống khổ." Tần Ngữ Yên xoay người đi về phía Mặc Thiên Uyên, đối với sự tình bản thân mình bất lực, tựa hồ cũng không để ý.

Mặc Thiên Uyên ra vẻ tức nuối thờ dài, "Thôi, đây có lẽ chính là mệnh, làm phiền nhị vị."

Hiện tại tâm tình của Tần Ngữ Yên rất không tốt, có thể cứu Mặc Huyền Phi hay không nàng cũng không để ý. Ý định của nàng là trước hết cứu Mặc Huyền Phi, khiến Mặc Thiên Uyên thiếu một ân tình của Khuynh Vân Tông, sẽ dễ dàng hơn trong việc hoàn thành mục tiêu kế tiếp của nàng. Nhưng hiện giờ không cứu nổi người, nàng chỉ có thể đem sự tình nói thẳng với Mặc Thiên Uyên.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức lấy ra một lọ đan dược, giao cho Mặc Thiên Uyên.

"Đây là Long Yển đan, là đan dược không được phép truyền ra ngoài của Khuynh Vân Tông ta, đan dược này có thể giúp người kéo dài tuổi thọ, cũng có thể tạm bổ linh lực." Tần Ngữ Yên nói.

Mặc Thiên Uyên hơi sững sốt, không thể đoán được hành động của Tần Ngữ Yên. Đầu tiên là chủ động mở miệng muốn cứu người, sau đó lại trực tiếp đưa ra đan dược tốt như vậy. Nếu nói nàng không có yêu cầu gì, mà chỉ là từ lòng tốt và sự khoan dung, Mặc Thiên Uyên hần, sẽ không tin.

"Đan dược trân quý như thế, trăm sao có thể nhận lấy?" Mặc Thiên Uyên vội vàng chối từ, có Quân Vô Tà, đan dược của Khuynh Vân Tông, hần mới không hiếm lạ.

Chương 189: Hòn ngọc (1)

Trong chỗ tối Quân Vô Tà lập tức tỉnh táo tinh thần, nằng đã sớm đoán được Khuynh Vân Tông tuyệt đối sẽ không có lòng tốt như vậy.

Tần Ngữ Yên thấy Mặc Thiên Uyên từ chối, cũng không nói nhiều, dứt khoát gọn gàng nói: "Thật không dám dấu diếm, Thích Quốc thay đổi để quân thật sự nằm ngoài dự liệu của chúng ta. Trước đó, phụ thân ta cùng tiên hoàng đã có một giao dịch, lần này Vân Tiên đến đây, chính là tới để lấy một vật, nhưng nàng cũng không được biết đến nó. Hiện giờ tiên hoàng đã không còn ở đây, nhưng vẫn còn giao dịch giữa Thích Quốc và Khuynh Vân Tông. Cho nên ta hy vọng bề hạ, có thể dựa theo ước định của hai bậc cha chú, hoàn thành giao dịch của chúng ta."

"Giao dịch gì?" Điều này khiến Mặc Thiên Uyên ngáy ngẩn cả người, hẳn cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe người nọ nói qua còn lên lút có giao dịch gì cùng Khuynh Vân Tông!

"Là Hòn Ngọc." Tần Ngữ Yên nói.

"Người nói Hòn Ngọc?" Mặc Thiên Uyên hơi kinh hãi.

"Đúng vậy, Thích Quốc tổng cộng có hai viên Hòn Ngọc, từng nằm trong tay để quân khai quốc của Thích Quốc. Trước kia hai viên Hòn Ngọc vốn là một viên, sau khi Thích Quốc thành lập, để quân đã chia Hòn Ngọc thành hai nửa, một nửa lưu tại trong cung, một nửa khác tặng cho tướng quân cùng hãn giành thiên hạ là Quân Tiên. Hòn Ngọc này đối với các người mà nói có lẽ chỉ là một loại biểu tượng, nhưng đối với Khuynh Vân Tông chúng ta lại rất quan trọng. Khuynh Vân Tông nguyện dùng một lô đan dược trân quý trao đổi cùng Thích Quốc, việc này trước đây cũng đã được sự đồng ý của tiên đế. Lần này ta đến đây, một là vì đón Vân Tiên về, một việc khác đó là muốn cùng Thích Quốc hoàn thành giao dịch này. Đan dược của Khuynh Vân Tông đã được Vân Tiên đưa tới trước một bước, bây giờ chỉ còn thỉnh bề hạ sớm đem hai viên Hòn Ngọc giao cho chúng ta." Tần Ngữ Yên không nhanh không chậm mở miệng, ngữ điệu ôn hòa, nhưng càng về sau, rốt cuộc không che dấu nổi cường thế bên trong ngữ khí.

Mặc Thiên Uyên đầu đầu, hẳn thật sự không ngờ tới Khuynh Vân Tông lại muốn Hòn Ngọc.

Hòn Ngọc đã ở Thích Quốc mấy chục năm nay, trừ bỏ biểu tượng vinh quang lúc trước, cũng không có tác dụng gì khác, đưa cho Khuynh Vân Tông cũng không có gì ghê gớm.

Vấn đề chính là, một viên kia ở trong tay Quân Tiên.

Nếu như hãn nhớ không lầm, năm đó đại nhi tử Quân Tiên, cũng chính là phụ thân Quân Vô Tà sau khi chết trận, Hòn Ngọc kia đã hạ táng theo thi thể phụ thân Quân Vô Tà, nếu như muốn lấy ra, chính là phải đào phần mộ Quân Cố a!

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Mặc Thiên Uyên chảy ra, hẳn biết những lời này, Quân Vô Tà nhất định đều đã nghe được.

Hắn cũng không dám làm trò trước mặt người Khuynh Vân Tông, nói Hòn Ngọc trong tay Quân gia đã theo Quân Cố xuống mồ, nếu không, dựa vào sự bá đạo của Khuynh Vân Tông, chỉ sợ sẽ lập tức sai người đi đào mồ Quân Cố a!

"Đây là tự nhiên, ta nhất định sẽ nhanh chóng đem hai viên Hòn Ngọc đưa đến trong tay nhị vị." Sự tình xảy ra đột ngột, Mặc Thiên Uyên cũng không dám mở miệng nhiều lời, chỉ có thể ứng phó ngoài miệng.

Tần Ngữ Yên gật gù đầu vừa lòng, trao đổi vài lời với Khương Thần Thanh trước khi được Mặc Thiên Uyên hộ tống trở về.

Bên trong tấm điện, Bạch Vân Tiên tuyệt vọng nhìn Mặc Huyền Phi nửa chết nửa sống, cả người đều bị bao phủ bởi áp lực trong không khí.

"Hết hy vọng?" Thình lình một giọng nói lạnh lẽo truyền đến từ một góc trong tấm điện, giọng nói quen thuộc kia làm cả người Bạch Vân Tiên một trận rét run.

Quân Vô Tà khôi phục dung nhan, từ trong chỗ tối đi ra, cho dù nằng ăn mặc như một thái giám, nhưng khí thế lạnh lẽo kia lại làm hai chân Bạch Vân Tiên mềm nhũn.

"Ta..... Ta....." Bạch Vân Tiên hoảng sợ nhìn Quân Vô Tà.

"Thiên hạ trừ bỏ ta, không ai có thể cứu ngươi, nếu như ngươi đã minh bạch, thì nên biết nên làm như thế nào." Quân Vô Tà lạnh như băng nhìn Bạch Vân Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Hòn ngọc (2)

Bạch Vân Tiên *bùm* một tiếng ngồi trên mặt đất, cả người run rẩy không thể khống chế.

"Ta minh bạch, từ nay về sau ta đều sẽ nghe ngươi! Chỉ cần ngươi để ta sống."

Quân Vô Tà thu hồi tầm mắt, giọng lạnh lùng nói: "Lăn."

Bạch Vân Tiên một khắc cũng không dám dừng lại, từ tấm điện chạy ra ngoài, vừa vịn dầm vào người Mặc Thiên Uyên đứng lúc quay về. Mặc Thiên Uyên vừa thấy sắc mặt Bạch Vân Tiên, liền biết vị đại tiểu thụ lại đe dọa người.

Đi đến trong tấm điện, Mặc Thiên Uyên nhìn thấy cung nhân đang đem Mặc Huyền Phi đi về phía địa lao, trong phòng đã điểm huân hương, nhằm thoát khỏi mùi hôi thối kia.

Quân Vô Tà đứng ở nơi đó, lặng lẽ nhìn hãn.

Mặc Thiên Uyên thanh thanh giọng nói, "Những lời Tần Ngữ Yên nói vừa rồi, người đều nghe được?"

Quân Vô Tà gật đầu.

"Vậy người cảm thấy việc này phải làm sao bây giờ?" Mặc Thiên Uyên không có lá gan nói Quân Vô Tà đào mộ lão cha mình lên.

"Theo ý bọn họ nói mà làm." Quân Vô Tà không hề nghĩ ngợi, bất quá là hai khối ngọc, hiện tại còn chưa phải là thời điểm đối đầu cùng Khuynh Vân Tông.

"A?" Mặc Thiên Uyên mở to hai mắt nhìn, khó tin nhìn Quân Vô Tà.

"Người..... Người đồng ý giao ra Hồn Ngọc sao?"

"Vì cái gì mà không thể?" Quân Vô Tà từ trên xuống dưới, một bộ dáng người sống gấp quý, "Ta phát hiện ta thật là càng ngày càng không hiểu về người, ta cho rằng người rất lợi hại luôn bênh vực cho người nhà mình, không nghĩ tới..... Người cư nhiên nguyện ý đào mộ Quân Đại tướng quân, bất quá, cho dù Đại tướng quân ở dưới suối vàng biết được, cũng không hy vọng người đối đầu cùng Khuynh Vân Tông....."

Vì vật phẩm trang sức mà trở mặt cùng Khuynh Vân Tông, nàng mới không ngu xuẩn như vậy.

Mặc Thiên Uyên nhìn Quân Vô Tà từ trên xuống dưới, một bộ dáng người sống gấp quý, "Ta phát hiện ta thật là càng ngày càng không hiểu về người, ta cho rằng người rất lợi hại luôn bênh vực cho người nhà mình, không nghĩ tới..... Người cư nhiên nguyện ý đào mộ Quân Đại tướng quân, bất quá, cho dù Đại tướng quân ở dưới suối vàng biết được, cũng không hy vọng người đối đầu cùng Khuynh Vân Tông....."

Mặc Thiên Uyên nói còn chưa nói xong, Quân Vô Tà đã liếc mắt một cái trừng mắt nhìn lại.

"Người nói cái gì?"

"Ách..... Ta..... Ta chưa nói cái gì a." Mặc Thiên Uyên vội vàng thu miệng.

"Người nói đào mộ ai?" Quân Vô Tà nheo đôi mắt nguy hiểm lại.

Mặc Thiên Uyên nuốt nuốt nước miếng nói: "Quân Cố, Quân Đại tướng quân a. Hồn Ngọc trong tay Quân gia, không phải là thời điểm lúc Quân Đại tướng quân xuống mộ, cùng nhau hạ táng hay sao?"

Sắc mặt Quân Vô Tà hơi đổi.

"Người không biết?" Mặc Thiên Uyên phát hiện dị thường.

"Không biết." Quân Vô Tà cau mày, thời điểm khi Quân Cố chết, Quân Vô Tà còn rất nhỏ. Đối với phụ thân mình, nàng không có nhiều ký ức, càng không thể nhớ rõ có vật gì đó bồi táng cùng Quân Cố.

Mặc Thiên Uyên hiểu rõ, khó trách Quân Vô Tà lại đáp ứng dứt khoát như thế.

"Vậy người còn tính sẽ đưa ra sao?" Mặc Thiên Uyên hỏi.

Quân Vô Tà cau mày, nàng chưa bao giờ gặp qua Quân Cố, tình cảm đối với Quân gia cũng chỉ là đối với hai người Quân Tiễn và Quân Khanh. Loại chuyện đào mộ, nàng cũng không cảm thấy có gì không ổn, nhưng, đây dù sao cũng là nhĩ tử của Quân Tiễn và là ca ca của Quân Khanh, chuyện này không phải nàng có thể tự tiện làm chủ.

Trong lòng Quân Vô Tà, không muốn tổn thương nhất, đó là Quân gia phụ tử.

"Ngày mai sẽ hỏi đáp người." Quân Vô Tà nghĩ nghĩ, lúc này nàng tốt nhất cần phải cùng gia gia và tiểu thúc thương lượng một chút, ít nhất, trước tiên muốn xác nhận, Hồn Ngọc có phải thật sự bị mang đi chôn cùng hay không.

"Được, ta sẽ giúp người đề ý người Khuynh Vân Tông, người hãy yên tâm." Mặc Thiên Uyên cười mở miệng, hẳn đã tính toán, nếu như ngày mai Quân Vô Tà không thể đem Hồn Ngọc giao ra, hẳn sẽ đem nửa viên Hồn Ngọc trong hoàng thất kia đến trong tay Tần Ngừ Yên, trước tiên trấn an nàng ta, để Quân Vô Tà có thể tranh thủ thời gian.

Quân Vô Tà gật đầu, không có ý định lưu lại hoàng cung, nàng cần lập tức trở lại Lâm Vương phủ, cùng Quân Tiễn thương lượng việc này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Ta muốn mạnh mẽ hơn (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà một lúc sau thì về đến Lâm Vương phủ, lập tức đều mời Quân Tiễn cùng Quân Khanh tới thư phòng, nói ra sự tình Hồn Ngọc.

Sắc mặt Quân Tiễn nháy mắt liền biến đổi, "Hồn Ngọc đã được hạ táng cùng phụ thân người."

Quân Vô Tà không lên tiếng, xem biểu tình của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nàng liền biết, Quân gia phụ tử không hề muốn đi quấy rầy phụ thân an giấc ngàn thu một chút nào.

Từ trong miệng Quân Tiễn nàng biết được, người trong thế giới này, khi hạ táng sẽ đặt ở trong miệng người chết một viên ngọc bích, ngụ ý trừ tà, cũng hy vọng linh hồn người chết có thể siêu thoát. Tình huống đặt viên ngọc trong hàm người chết khi hạ táng, ở đời trước Quân Vô Tà cũng từng nghe nói qua, ở thời cổ đại xa xôi, xác thật là có phong tục như vậy.

Hồn Ngọc là do quân vương đời thứ nhất của Thích Quốc ban tặng, cũng là tượng trưng vinh quang của Thích Quốc. Lúc trước Quân Cố bỏ mình, Quân Tiễn tuyệt vọng, vinh

Ai có thể nghĩ đến sau nhiều năm như vậy,
Khuynh Vân Tông lại đột nhiên chạy đến Thích
Quốc để tìm Hồn Ngọc.

Wattpad@Emily_Ton

"Chuyện này, ta sẽ cùng tiểu thúc người xử lý."
Quân Tiễn thở dài, trong lòng đã có quyết đoán.

Người chết đã qua đời, trong khi người sống vẫn
còn phải chịu đựng sự đau thương loạn thế, lực
lượng Khuynh Vân Tông không phải Lâm Vương
phủ có thể đối kháng. Cho dù bọn họ không
muốn, nhưng một chuyện Hồn Ngọc được hạ
táng cùng Quân Cố, đại bộ phận người Thích
Quốc đều biết đến, Khuynh Vân Tông muốn tìm
ra, cũng không phải là việc gì khó.

Lấy sự bá đạo của Khuynh Vân Tông, dù Quân gia không muốn động đến phần mộ của Quân Cố, bọn họ cũng sẽ không để ý.

So với chờ người Khuynh Vân Tông cưỡng chế ra tay, không bằng chính bọn họ làm trước.

Quân Vô Tà trầm mặc, nàng nhìn khuôn mặt bí ẩn bất đắc dĩ của Quân Tiễn và Quân Khanh, đôi tay lặng yên nắm chặt.

Thực lực chênh lệch, chính là tàn nhẫn như vậy.

Nhỏ yếu, chỉ có thể chờ đợi cường giả xấu xí, rõ ràng không cam tâm tình nguyện, cũng vô kế khả thi (无计可施: chịu bó tay).

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 192: Ta muốn mạnh mẽ hơn (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Note: Vì không vui lắm nên từ giờ mình sẽ vẫn public cho các bạn cùng đọc vì truyện càng ngày càng hay a, nhưng thỉnh thoảng sẽ chèn ảnh vào.

Tips: Để đọc toàn màn hình, bạn chỉ cần Click vào ảnh thì sẽ rất rõ và phóng lên rất to!

Bạn nào thấy phiền thì chờ đọc trên diendanlequydon, vì mình cũng sẽ áp lên đó dần dần.

Chương 191: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (1)

Người dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà một lúc sau thì về đến Lâm Vương phủ, lập tức đều mời Quân Tiễn cùng Quân Khanh tới thư phòng, nói ra sự tình Hồn Ngọc.

Sắc mặt Quân Tiễn nháy mắt liền biến đổi, "Hồn Ngọc đã được hạ táng cùng phụ thân ngươi."

Quân Vô Tà không lên tiếng, xem biểu tình của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nàng liền biết, Quân gia phụ tử không hề muốn đi quấy rầy phụ thân an giấc ngàn thu một chút nào.

Từ trong miệng Quân Tiễn nàng biết được, người trong thế giới này, khi hạ táng sẽ đặt ở trong miệng người chết một viên ngọc bích, ngụ ý trừ tà, cũng hy vọng linh hồn người chết có thể siêu thoát. Tình huống đặt viên ngọc trong hàm người chết khi hạ táng, ở đời trước Quân Vô Tà cũng từng nghe nói qua, ở thời cổ đại xa xôi, xác thật là có phong tục như vậy.

Hồn Ngọc là do quân vương đời thứ nhất của Thích Quốc ban tặng, cũng là tượng trưng vinh quang của Thích Quốc. Lúc trước Quân Cố bỏ mình, Quân Tiễn tuyệt vọng, vinh quang quá khứ sớm đã thành cái gai trong lòng, vì thế đem Hồn Ngọc hạ táng cùng Quân Cố.

Ai có thể nghĩ đến sau nhiều năm như vậy,
Khuynh Vân Tông lại đột nhiên chạy đến Thích
Quốc để tìm Hồn Ngọc.

Wattpad@Emily_Ton

"Chuyện này, ta sẽ cùng tiểu thúc người xử lý."
Quân Tiền thở dài, trong lòng đã có quyết đoán.

Người chết đã qua đời, trong khi người sống vẫn
còn phải chịu đựng sự đau thương loạn thế, lực
lượng Khuynh Vân Tông không phải Lâm Vương
phủ có thể đối kháng. Cho dù bọn họ không
muốn, nhưng một chuyện Hồn Ngọc được hạ
táng cùng Quân Cố, đại bộ phận người Thích
Quốc đều biết đến, Khuynh Vân Tông muốn tìm
ra, cũng không phải là việc gì khó.

Lấy sự bá đạo của Khuynh Vân Tông, dù Quân gia không muốn động đến phần mộ của Quân Cố, bọn họ cũng sẽ không để ý.

So với chờ người Khuynh Vân Tông cường chế ra tay, không bằng chính bọn họ làm trước.

Quân Vô Tà trầm mặc, nàng nhìn khuôn mặt bí ai bất đắc dĩ của Quân Tiền và Quân Khanh, đôi tay lặng yên nắm chặt.

Thực lực chênh lệch, chính là tàn nhẫn như vậy.

Nhỏ yếu, chỉ có thể chờ đợi cường giả xấu xí, rõ ràng không cam tâm tình nguyện, cũng vô kế khả thi (无计可施: chịu bó tay).

Có thể bức tiên hoàng thoái vị thì như thế nào?
Thiên hạ to lớn, có thể bức lực lượng Quân gia
thật sự là quá nhiều.

Hiện giờ, Khuynh Vân Tông chắc chắn có thể
bức Quân gia phải tự đào lên phần mộ Quân Cố,
nếu như để Khuynh Vân Tông biết, những gì
Quân Vô Tà đã làm với Bạch Vân Tiên, chỉ sợ
bọn họ lập tức sẽ diệt trên dưới Quân gia.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Dù cho có mười vạn Thụy Lâm Quân bảo vệ bọn
họ, nhưng chỉ hơn 20 người Khuynh Vân Tông,
cường giả rất nhiều, ngay cả thực lực của
Khương Thần Thanh, nếu như hắn muốn giết ba
người Quân gia, cho dù là mười vạn Thụy Lâm
Quân cũng vô pháp ngăn cản!

Quân Vô Tà âm thầm cắn răng, nàng không muốn Quân gia bị nghiền khuất như thế.

"Người về trước nghỉ ngơi đi." Quân Tiển thờ dài, cho dù trong lòng tất thấy đều không tình nguyện, hắn cũng không muốn mạo hiểm tính mạng cháu gái và tiểu nhi tử của mình.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội*.

* Nguyên văn: 匹夫无罪怀璧其罪: (thất phu vô tội, hoài bích có tội): Nghĩa: kẻ vô tri không có tội nhưng gặp rắc rối vì một chiếc nhẫn ngọc mà có tội. (Dịch: @EmilyTon)

Đó là tình cảnh hiện giờ của Quân gia.

Khuynh Vân Tông đã biết một nửa Hồn Ngọc khác đang ở trong tay Quân gia, cho dù bọn họ không chủ động giao ra, người Khuynh Vân Tông, cũng sẽ tìm tới cửa.

Quân Vô Tà đứng dậy, không nói lời nào, lập tức rời đi.

Nàng ra khỏi thư phòng, nhìn sắc trời đen nhánh, mặt trăng nhô cao, bao phủ đầy sao, nhưng không thể khơi dậy nửa điểm thương thức của nàng.

"Đang suy nghĩ gì?" Giọng nói mang theo ý cười, sâu kín vang lên.

Quân Vô Tà không quay đầu lại, cũng biết đối phương là ai.

"Quân Vô Dục." Nàng nhìn sao trời, mở miệng nói.

"Àn?"

"Người rất mạnh sao?"

Quân Vô Được đi đến phía sau Quân Vô Tà thì dừng bước, hắn không vội vã tiến lên như thường làm, thân thiết cùng tiểu gia hỏa, hắn chỉ híp lại nửa cặp mắt, nhìn vào bóng lưng cô đơn trước mặt.

"A, đại khái đi."

Chương 192: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (2)

"Mạnh bao nhiêu?" Quân Vô Tà vẫn không quay đầu lại.

Quân Vô Được cười nói: "Người hy vọng ta mạnh bao nhiêu?"

"Giết những người đó, có thể làm được sao?" Quân Vô Tà rút cuộc quay đầu lại, đôi mắt sáng rỡ lộ lên sự quyết tâm.

Không ai có thể cảm nhận được, khi nàng nhìn thấy ánh mắt bất lực và tuyệt vọng của Quân Tiên cùng Quân Khanh, lòng nàng đau đớn đến mức nào.

Người nhà nàng, không nên hèn mọn như thế.

Quân Vô Được hơi nhướng mày, đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà mở miệng yêu cầu hắn giết người, có chút nằm ngoài sự mong đợi của hắn, hắn vẫn luôn cho rằng, tiểu gia hỏa này không có hứng thú gì đối với hắn.

"Chỉ cần người muốn, không có gì ta không làm được." Quân Vô Được cười nói.

"Bọn họ muốn đồ vật của Quân gia ta, nhưng nếu cho đi vật ấy, gia gia cùng tiểu thúc sẽ rất khổ sở." Quân Vô Tà cắn đôi môi, nàng có lẽ còn xa lạ với cảm xúc liên quan tới mối quan hệ với mọi người, nhưng có thể cảm nhận được sự đau đớn trong trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 193: Ta muốn mạnh mẽ hơn (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Note: Vì không vui lắm nên từ giờ mình sẽ vẫn public cho các bạn cùng đọc vì truyện càng ngày càng hay a, nhưng thỉnh thoảng sẽ chèn ảnh vào.

Tips: Để đọc toàn màn hình, bạn chỉ cần Click vào ảnh thì sẽ rất rõ và phóng lên rất to!

Bạn nào thấy phiền thì chờ đọc trên diendanlequydon, vì mình cũng sẽ áp lên đó dần dần.

Chương 191: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (1)

Người dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà một lúc sau thì về đến Lâm Vương phủ, lập tức đều mời Quân Tiễn cùng Quân Khanh tới thư phòng, nói ra sự tình Hồn Ngọc.

Sắc mặt Quân Tiễn nháy mắt liền biến đổi, "Hồn Ngọc đã được hạ táng cùng phụ thân ngươi."

Quân Vô Tà không lên tiếng, xem biểu tình của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nàng liền biết, Quân gia phụ tử không hề muốn đi quấy rầy phụ thân an giấc ngàn thu một chút nào.

Từ trong miệng Quân Tiễn nàng biết được, người trong thế giới này, khi hạ táng sẽ đặt ở trong miệng người chết một viên ngọc bích, ngụ ý trừ tà, cũng hy vọng linh hồn người chết có thể siêu thoát. Tình huống đặt viên ngọc trong hàm người chết khi hạ táng, ở đời trước Quân Vô Tà cũng từng nghe nói qua, ở thời cổ đại xa xôi, xác thật là có phong tục như vậy.

Hồn Ngọc là do quân vương đời thứ nhất của Thích Quốc ban tặng, cũng là tượng trưng vinh quang của Thích Quốc. Lúc trước Quân Cố bỏ mình, Quân Tiễn tuyệt vọng, vinh quang quá khứ sớm đã thành cái gai trong lòng, vì thế đem Hồn Ngọc hạ táng cùng Quân Cố.

Ai có thể nghĩ đến sau nhiều năm như vậy,
Khuynh Vân Tông lại đột nhiên chạy đến Thích
Quốc để tìm Hồn Ngọc.

Wattpad@Emily_Ton

"Chuyện này, ta sẽ cùng tiểu thúc người xử lý."
Quân Tiền thở dài, trong lòng đã có quyết đoán.

Người chết đã qua đời, trong khi người sống vẫn
còn phải chịu đựng sự đau thương loạn thế, lực
lượng Khuynh Vân Tông không phải Lâm Vương
phủ có thể đối kháng. Cho dù bọn họ không
muốn, nhưng một chuyện Hồn Ngọc được hạ
táng cùng Quân Cố, đại bộ phận người Thích
Quốc đều biết đến, Khuynh Vân Tông muốn tìm
ra, cũng không phải là việc gì khó.

Lấy sự bá đạo của Khuynh Vân Tông, dù Quân gia không muốn động đến phần mộ của Quân Cố, bọn họ cũng sẽ không để ý.

So với chờ người Khuynh Vân Tông cường chế ra tay, không bằng chính bọn họ làm trước.

Quân Vô Tà trầm mặc, nàng nhìn khuôn mặt bí ai bất đắc dĩ của Quân Tiền và Quân Khanh, đôi tay lặng yên nắm chặt.

Thực lực chênh lệch, chính là tàn nhẫn như vậy.

Nhỏ yếu, chỉ có thể chờ đợi cường giả xấu xí, rõ ràng không cam tâm tình nguyện, cũng vô kế khả thi (无计可施: chịu bó tay).

Có thể bức tiên hoàng thoái vị thì như thế nào?
Thiên hạ to lớn, có thể bức lực lượng Quân gia
thật sự là quá nhiều.

Hiện giờ, Khuynh Vân Tông chắc chắn có thể
bức Quân gia phải tự đào lên phần mộ Quân Cố,
nếu như để Khuynh Vân Tông biết, những gì
Quân Vô Tà đã làm với Bạch Vân Tiên, chỉ sợ
bọn họ lập tức sẽ diệt trên dưới Quân gia.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Dù cho có mười vạn Thụy Lâm Quân bảo vệ bọn
họ, nhưng chỉ hơn 20 người Khuynh Vân Tông,
cường giả rất nhiều, ngay cả thực lực của
Khương Thần Thanh, nếu như hắn muốn giết ba
người Quân gia, cho dù là mười vạn Thụy Lâm
Quân cũng vô pháp ngăn cản!

Quân Vô Tà âm thầm cắn răng, nàng không muốn Quân gia bị nghiền khuất như thế.

"Người về trước nghỉ ngơi đi." Quân Tiễn thờ dài, cho dù trong lòng tất thấy đều không tình nguyện, hắn cũng không muốn mạo hiểm tính mạng cháu gái và tiểu nhi tử của mình.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội*.

* Nguyên văn: 匹夫无罪怀璧其罪: (thất phu vô tội, hoài bích có tội): Nghĩa: kẻ vô tri không có tội nhưng gặp rắc rối vì một chiếc nhẫn ngọc mà có tội. (Dịch: @EmilyTon)

Đó là tình cảnh hiện giờ của Quân gia.

Khuynh Vân Tông đã biết một nửa Hồn Ngọc khác đang ở trong tay Quân gia, cho dù bọn họ không chủ động giao ra, người Khuynh Vân Tông, cũng sẽ tìm tới cửa.

Quân Vô Tà đứng dậy, không nói lời nào, lập tức rời đi.

Nàng ra khỏi thư phòng, nhìn sắc trời đen nhánh, mặt trăng nhô cao, bao phủ đầy sao, nhưng không thể khơi dậy nửa điểm thương thức của nàng.

"Đang suy nghĩ gì?" Giọng nói mang theo ý cười, sâu kín vang lên.

Quân Vô Tà không quay đầu lại, cũng biết đối phương là ai.

"Quân Vô Dục." Nàng nhìn sao trời, mở miệng nói.

"Àn?"

"Người rất mạnh sao?"

Quân Vô Được đi đến phía sau Quân Vô Tà thì dừng bước, hắn không vội vã tiến lên như thường làm, thân thiết cùng tiểu gia hỏa, hắn chỉ híp lại nửa cặp mắt, nhìn vào bóng lưng cô đơn trước mặt.

"A, đại khái đi."

Chương 192: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (2)

"Mạnh bao nhiêu?" Quân Vô Tà vẫn không quay đầu lại.

Quân Vô Được cười nói: "Người hy vọng ta mạnh bao nhiêu?"

"Giết những người đó, có thể làm được sao?" Quân Vô Tà rút cuộc quay đầu lại, đôi mắt sáng rỡ lộ lên sự quyết tâm.

Không ai có thể cảm nhận được, khi nàng nhìn thấy ánh mắt bất lực và tuyệt vọng của Quân Tiên cùng Quân Khanh, lòng nàng đau đớn đến mức nào.

Người nhà nàng, không nên hèn mọn như thế.

Quân Vô Được hơi nhướng mày, đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà mở miệng yêu cầu hắn giết người, có chút nằm ngoài sự mong đợi của hắn, hắn vẫn luôn cho rằng, tiểu gia hỏa này không có hứng thú gì đối với hắn.

"Chỉ cần người muốn, không có gì ta không làm được." Quân Vô Được cười nói.

"Bọn họ muốn đồ vật của Quân gia ta, nhưng nếu cho đi vật ấy, gia gia cùng tiểu thúc sẽ rất khổ sở." Quân Vô Tà cắn đôi môi, nàng có lẽ còn xa lạ với cảm xúc liên quan tới mối quan hệ với mọi người, nhưng có thể cảm nhận được sự đau đớn trong trái tim mình.

Quân Vô Tà cũng không biết, vì sao nàng lại đột nhiên nói những điều này với Quân Vô Dục.

Người nam nhân này, thần bí, nguy hiểm, lại rất can rở, nhưng không biết vì sao nàng lại tổng cảm thấy, chỉ cần nàng mở miệng, hẳn nhất định có thể làm được.

Loại tin tưởng không thể giải thích được này, khiến nàng có chút bối rối.

"Nếu như không muốn cho, vậy không cần cho."

Quân Vô Dục nhận ra đêm nay Quân Vô Tà có chút bất thường, cặp mắt của nàng tràn ngập quá nhiều cảm xúc phức tạp, như là đang tự nghĩ, lại như là đang tự học hỏi.

"Đối phương rất mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với Lâm Vương phủ, nếu như không cho, bọn họ có thể xuống tay với Lâm Vương phủ." Quân Vô Tà có thể khẳng định, Lâm Vương phủ trong mắt Khuynh Vân Tông, không là gì cả. Không chỉ có Lâm Vương phủ, mà ngay cả toàn bộ Thích Quốc, chỉ sợ cũng không lọt vào mắt của Khuynh Vân Tông.

Hết thảy này, từ thái độ của Khương Thần Thanh đối với Mặc Thiên Uyên, cũng có thể nhìn ra.

Hãy mạnh dạn đứng lên phản kháng, hay là hèn mọn phục tùng?

"Vậy thì, giết hết bọn họ đi." Quân Vô Dục cười tà mị, phảng phất giết người đời hán mà nói, không khác gì ăn cơm uống nước.

"Người đang suy nghĩ, rốt cuộc có nên nhất thời ần nhẫn khiến gió êm sóng lặng hay không?" Quân Vô Dục nhìn Quân Vô Tà hỏi.

Quân Vô Tà chần chờ một lát, khẽ gật đầu.

Nàng dám xuống tay đối với tiên đế cùng Nhị hoàng tử bọn họ, là nắm chắc có thể nhổ cỏ tận gốc, vĩnh tuyệt hậu hoạn, nhưng thế lực của Khuynh Vân Tông nàng lại không nắm chắc như vậy.

Giết những người đang ở trong hoàng thành này, không khó, cái khó chính là sự trả thù sau này của Khuynh Vân Tông.

Quân Vô Dược đi đến bên người Quân Vô Tà, hấn gior tay, giữ hai vai Quân Vô Tà, quay về phía hấn để nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen nhánh của Quân Vô Tà.

"Thoái nhượng, vĩnh viễn đều là sự lựa chọn của kẻ yếu, lui một bước, ngày sau sẽ quen thói không ngừng khoan dung ản nhẫn, trên thực tế người một chút nhẫn cũng không thể, đúng hay không?"

"Đúng." Quân Vô Tà gật đầu, Quân gia đã chịu đựng quá nhiều trong 10 năm qua, nàng không muốn để gia gia cùng tiểu thúc lại phải chịu áp lực như vậy mà sống. Nếu như đem Hồn Ngọc giao ra, có lẽ có thể tránh được *lửa sém lông mày (tạm thời bình an)*, nhưng sự tự tin mà Quân gia thật vất vả giành được từ người dân sau khi thay đổi hoàng quyền, sẽ trở thành vô ích và dần chìm vào tiêu cực.

"Vậy không cần nhẫn, ta đã nói muốn báo ân, cho nên..... người không cần phải khách khí mà xin người hãy lợi dụng ta đi." Ý cười trên môi Quân Vô Dược mở rộng ngay sau đó, hấn khom lưng kéo tay nhỏ của Quân Vô Tà, đặt xuống một nụ hôn nhẹ nhàng trên tay nàng.

"Ta có thể trở thành lợi kiếm của ngươi, cũng có thể trở thành hộ thuẫn của ngươi, sử dụng như thế nào thì chính ngươi quyết định."

Ánh mắt Quân Vô Tà hơi chột lóe, "Vì cái gì?"

Bọn họ sớm đã không ai nợ ai, người này vì sao phải giúp nàng?

Chương 193: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (3)

Quân Vô Địch cười nói: "Ta vui."

Đúng là một câu trả lời tùy hứng lại cuồng vọng.

Quân Vô Tà nhìn hắn, muốn suy đoán trong lòng nam nhân này rốt cuộc nghĩ đến điều gì.

"Chỉ cần làm những chuyện ngươi muốn làm, ta sẽ vẫn luôn bảo hộ bên cạnh ngươi, ta là ca ca của ngươi, bảo hộ muội muội không phải là điều đương nhiên sao?" Quân Vô Địch giờ tay xoa xoa đầu nhỏ của Quân Vô Tà, đột nhiên cảm thấy, nếu như tiểu gia hỏa ngày thường cũng có thể nói chuyện với hắn tốt như vậy, mặc dù không ôm và hôn nàng một cái, thật ra cảm giác cũng không tồi.

Quân Vô Tà hơi sững sờ.

Ca ca?

Đây cũng là một loại người nhà đi.

Quân Vô Tà lại nhìn thoáng qua Quân Vô Địch, ánh mắt đã khác với dĩ vãng, nàng gật gật đầu với Quân Vô Địch, lập tức xoay người chạy hướng thư phòng.

Nàng muốn đi nói cho Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nàng không đồng ý đào phần mộ phụ thân.

Cho dù có phải đối đầu với Khuyết Vân Tông, Quân gia bọn họ cũng tuyệt đối không thể cong lưng!

Nhìn bóng dáng Quân Vô Tà xa dần trong tầm mắt, ý cười trên khóe miệng Quân Vô Dục đều thu hết lại.

"Đây vẫn là lần đầu tiên, *Tiểu Tà Nhi* (*) có vẻ mặt ôn hoà nói chuyện cùng ta như vậy, cảm giác không tồi." Quân Vô Dục đứng một mình trong viện, giống như làm bầm lẫu bẫu.

**Tiểu tà nhi: 小邪儿: cách Quân Vô Dục gọi Quân Vô Tà: con quỷ nhỏ.*

Một đạo hắc ảnh lặng yên thình lình xuất hiện bên cạnh người hắn, giống như chiếc bóng của hắn.

"Đại tiểu thư biết Tước gia đối tốt với nàng."

Hắc y nam tử thấp giọng mở miệng, một màn vừa rồi hắn đã xem toàn bộ ở trong mắt, hắn âm thầm liếc mắt nhìn Quân Vô Dục một cái, tổng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

"Trừ bỏ Quân Tiển cùng Quân Khanh, nàng chưa từng dùng ngữ khí tốt như vậy nói chuyện với người nào khác." Quân Vô Dục tâm tình rất tốt, nghĩ đến tiểu gia hỏa luôn quát mắng với Thái tử đáng chết kia, lại nghĩ đến ánh mắt Quân Vô Tà nhìn hắn đêm nay trước khi rời đi, trái tim lạnh lẽo của hắn, cảm thấy vô cùng rung động.

"Đại tiểu thư rất coi trọng thân nhân." Hắc y nam tử mở miệng nhắc nhở.

Tuy nhiên, tâm tình mẫu vị đại gia rất tốt, cũng không nhận thấy có điều gì khác thường.

"Ân."

Hắc y nam tử nhìn nụ cười tràn ngập hạnh phúc của đại gia nhà mình, trong lòng hồi hộp, hắn rốt cuộc có nên nhắc nhở Tước gia hay không, rằng đại tiểu thư đã thay đổi thái độ sai phương hướng với Tước gia rồi?

Đại tiểu thư rõ ràng là đem câu nói "ca ca" của Tước gia nghe rất rõ ràng a!

Rõ ràng là, hiện tại đại tiểu thư bắt đầu chuyển phương hướng, đem Tước gia xem như một vị ca ca a!

Hắn thế nhưng cũng không cảm thấy, Tước gia muốn để đại tiểu thư xem hắn như là một người ca ca.

Tước gia đang hướng tới, hắn là "tình ca ca" với đại tiểu thư đi..

"Đi tìm hiểu tất cả mọi thứ về địa phương nhỏ kêu là Khuynh Vân Tông cho ta." Quân Vô Dục mở miệng dặn dò, nếu như Quân Vô Tà thật sự tính toán phản kháng, vậy tiêu diệt những người Khuynh Vân Tông đang ở trong hoàng thành chỉ là một sự khởi đầu, dựa vào tính cách của Quân Vô Tà, chỉ sợ là nàng muốn trừ cò tận gốc.

"Vâng." Mắt nhìn thấy sự hung tàn của đại gia nhà mình, được khích lệ bởi ánh mắt "thiện ý" của đại tiểu thư, thì sự tình phía sau, đều sẽ bắt đầu chuẩn bị vì đại tiểu thư, hắc y nhân thật không biết là nên khóc hay nên cười.

Ngọt ngào và tí mỉ như vậy, thật không giống phong cách Tước gia bọn họ.

"Tước gia, thuộc hạ nghe nói, Khuynh Vân Tông cùng với một điện tựa hồ có sự liên hệ, người xem....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Khai quan (1)*

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khai quan: 开棺: mở quan tài.

Thời điểm Quân Vô Tà chạy tới thư phòng, Quân Tiển cùng Quân Khanh đã không còn ở trong đó, thậm chí Long Kỳ cùng một đội binh lính Lâm Vương phủ đều mất tích. Quân Vô Tà lập tức tới tìm Phúc bá, thế mới biết, Quân Tiển cùng Quân Khanh sớm đã hạ quyết định, vì bảo vệ sự an nguy của Quân gia, suốt đêm chạy tới mộ địa Quân Cố.

Ý đồ thập phần rõ ràng.

"Tiểu hắc!" Quân Vô Tà lập tức ném mèo đen ra ngoài, mèo đen ở trong đêm đen hóa thân thành cự thú màu đen. Dải màu vàng phía trước sau khi hoá thân kéo dài thành một cái bòm trước ngực, nhìn qua càng thêm uy phong凛凛.

Quân gia mỗi năm đều sẽ mang Quân Vô Tà đi bái tế Quân Cố, vì thế Quân Vô Tà tự nhiên nhớ rõ địa điểm mộ địa Quân Cố ở nơi nào. Dưới màn đêm, Quân Vô Tà ngồi trên người Hắc thú, một đường chạy như điên hướng tới mộ địa Quân Cố.

Quân gia không thể công lưng, mộ Quân Cố, tuyệt đối không thể đào!

Một đường đuổi theo ra khỏi hoàng thành, Quân Vô Tà chạy tới mộ viên bên ngoài hoàng thành, ở nơi đó mai táng rất nhiều binh lính cùng tướng lĩnh đã từng phục vụ dưới trướng Quân gia, bọn họ đều là trung quân liệt sỹ chết trận sa trường.

Quân Tiển đã từng nói qua, huynh đệ Quân gia cùng các chiến hữu Quân gia đều phải mai táng bên nhau, cho dù tới địa phủ rồi, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Thời điểm khi Quân Vô Tà nhìn thấy mộ viên, hai gã binh lính mộ viên canh giữ ở cửa đều mặc phục trang thị vệ Lân Vương phủ. Bọn họ vừa nhìn thấy Quân Vô Tà đến liền ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp mở miệng, Hắc thú đã chở Quân Vô Tà chạy như bay lướt qua.

Bọn thị vệ vừa mới chuẩn bị hành lễ, trái tim cơ hồ sụp đổ.....

Trong mộ viên, hơn mười binh lính Thục Lân Quân đang đứng, trong tay bọn họ cầm cây đuốc đứng ở trong vườn, trên mặt mỗi người đều tràn ngập bi ai và không đành lòng.

Long Kỳ mang theo người đào lên phần mộ Quân Cố, mỗi một tác được đào lên, vành mắt hắn liền đỏ một vòng.

Chôn ngay tại chỗ này, là chiến thần trong tim bọn họ, người này, đã từng là thần tượng chí cao vô thượng trong cảm nhận của tất cả mọi người bọn họ, nhưng hôm nay, bọn họ lại bắt buộc phải tự mình đào lên phần mộ của hắn, quấy nhiễu giấc ngủ của hắn.

Quân Tiễn nhắm chặt hai mắt đứng một bên, không đành lòng nhìn xem, Quân Khanh chỉ có thể yên lặng đứng bên người phụ thân.

"Nhi tử, vì Quân gia, đành phải ủy khuất ngươi." Quân Tiễn thấp giọng mở miệng, trong giọng nói tràn ngập bi thương không đếm hết.

Quân Khanh cúi đầu, hai nắm tay nắm chặt.

Quan tài mang theo bụi đất bị người nâng tới, Quân Tiễn nhìn thoáng qua, thân hình cao lớn hơi lao đảo lui một bước.

"Lân Vương, thật sự muốn....." Long Kỳ với đôi mắt đỏ rực, nhìn Quân Tiễn, đôi tay đã bắt đầu phát run.

Quân Tiễn hít sâu một hơi, cưỡng chế nội tâm thống khổ, nhắm mắt cắn răng nói: "Khại!" ("Mở!")

Vô Tà vì bảo hộ Quân gia, đã ra tay với tiên đế, việc hôm nay, hắn đã tính toán không để hài tử kia tham dự, dù cho Quân Cố khi chết, hài tử còn nhỏ tuổi, nhưng đây là phần mộ phụ thân nàng, hắn làm sao có thể nhẫn tâm để Quân Vô Tà trơ mắt nhìn nơi phụ thân mình đang yên giấc bị người phá hỏng?

Cho nên, Quân Tiễn cùng Quân Khanh chờ Quân Vô Tà đi rồi, lập tức xuất phát, không tính toán sẽ đem việc này nói cho Quân Vô Tà.

Long Kỳ cắn chặt hàm răng, cùng các binh lính một bên đẩy ra phần nắp quan tài.

Theo tiếng kéo kẹt nặng nề vang lên, một hắc ảnh thật lớn đột nhiên chạy tới.

"Không thể khai quan!" Giọng nói của Quân Vô Tà đột ngột vang lên, Quân Tiễn cùng Quân Khanh kinh ngạc nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Quân Vô Tà đang cười Hắc thú vọt lại đây, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo một tia nóng.

"Vô Tà? Sao ngươi lại tới đây?" Quân Tiễn hơi sững sốt, lập tức liếc một ánh mắt ra hiệu cho Quân Khanh.

Quân Khanh lập tức hiểu ý, tiến lên một bước, chặn đường Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Khai quan (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

**Khai quan: 开棺: mở quan tài.*

Thời điểm Quân Vô Tà chạy tới thư phòng, Quân Tiên cùng Quân Khanh đã không còn ở trong đó, thậm chí Long Kỳ cùng một đội binh lính Lâm Vương phủ đều mất tích. Quân Vô Tà lập tức tới tìm Phúc bá, thế mới biết, Quân Tiên cùng Quân Khanh sớm đã hạ quyết định, vì bảo vệ sự an nguy của Quân gia, suốt đêm chạy tới mộ địa Quân Cố.

Ý đồ thập phần rõ ràng.

"Tiểu hắc!" Quân Vô Tà lập tức ném mèo đen ra ngoài, mèo đen ở trong đêm đen hóa thân thành cự thú màu đen. Dải màu vàng phía trước sau khi hoá thân kéo dài thành một cái bòm trước ngực, nhìn qua càng thêm uy phong凛凛.

Quân gia mỗi năm đều sẽ mang Quân Vô Tà đi bái tế Quân Cố, vì thế Quân Vô Tà tự nhiên nhớ rõ địa điểm mộ địa Quân Cố ở nơi nào. Dưới màn đêm, Quân Vô Tà ngồi trên người Hắc thú, một đường chạy như điên hướng tới mộ địa Quân Cố.

Quân gia không thể cong lưng, mộ Quân Cố, tuyệt đối không thể đào!

Một đường đuổi theo ra khỏi hoàng thành, Quân Vô Tà chạy tới mộ viên bên ngoài hoàng thành, ở nơi đó mai táng rất nhiều binh lính cùng tướng lĩnh đã từng phục vụ dưới trướng Quân gia, bọn họ đều là trung quân liệt sỹ chết trận sa trường.

Quân Tiên đã từng nói qua, huynh đệ Quân gia cùng các chiến hữu Quân gia đều phải mai táng bên nhau, cho dù tới địa phủ rồi, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Thời điểm khi Quân Vô Tà nhìn thấy mộ viên, hai gã binh lính mộ viên canh giữ ở cửa đều mặc phục trang thị vệ Lân Vương phủ. Bọn họ vừa nhìn thấy Quân Vô Tà đến liền ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp mở miệng, Hắc thú đã chở Quân Vô Tà chạy như bay lướt qua.

Bọn thị vệ vừa mới chuẩn bị hành lễ, trái tim cơ hồ sụp đổ.....

Trong mộ viên, hơn mười binh lính Thụy Lân Quân đang đứng, trong tay bọn họ cầm cây đuốc đứng ở trong vườn, trên mặt mỗi người đều tràn ngập bi ai và không đành lòng.

Long Kỳ mang theo người đào lên phần mộ Quân Cố, mỗi một tác được đào lên, vành mắt hắn liền đỏ một vòng.

Chôn ngay tại chỗ này, là chiến thần trong tim bọn họ, người này, đã từng là thần tượng chí cao vô thượng trong cảm nhận của tất cả mọi người bọn họ, nhưng hôm nay, bọn họ lại bắt buộc phải tự mình đào lên phần mộ của hắn, quấy nhiễu giấc ngủ của hắn.

Quân Tiễn nhắm chặt hai mắt đứng một bên, không đành lòng nhìn xem, Quân Khanh chỉ có thể yên lặng đứng bên người phụ thân.

"Nhi tử, vì Quân gia, đành phải ủy khuất ngươi." Quân Tiễn thấp giọng mở miệng, trong giọng nói tràn ngập bi thương không đếm hết.

Quân Khanh cúi đầu, hai nắm tay nắm chặt.

Quan tài mang theo bụi đất bị người nâng tới, Quân Tiễn nhìn thoáng qua, thân hình cao lớn hơi lao đảo lui một bước.

"Lân Vương, thật sự muốn....." Long Kỳ với đôi mắt đỏ rực, nhìn Quân Tiễn, đôi tay đã bắt đầu phát run.

Quân Tiễn hít sâu một hơi, cưỡng chế nội tâm thống khổ, nhắm mắt cắn răng nói: "Khại!" ("Mở!")

Vô Tà vì bảo hộ Quân gia, đã ra tay với tiên đế, việc hôm nay, hắn đã tính toán không để hài tử kia tham dự, dù cho Quân Cố khi chết, hài tử còn nhỏ tuổi, nhưng đây là phần mộ phụ thân nàng, hắn làm sao có thể nhẫn tâm để Quân Vô Tà trơ mắt nhìn nơi phụ thân mình đang yên giấc bị người phá hỏng?

Cho nên, Quân Tiễn cùng Quân Khanh chờ Quân Vô Tà đi rồi, lập tức xuất phát, không tính toán sẽ đem việc này nói cho Quân Vô Tà.

Long Kỳ cắn chặt hàm răng, cùng các binh lính một bên đẩy ra phần nắp quan tài.

Theo tiếng kéo kẹt nặng nề vang lên, một hắc ảnh thật lớn đột nhiên chạy tới.

"Không thể khai quan!" Giọng nói của Quân Vô Tà đột ngột vang lên, Quân Tiễn cùng Quân Khanh kinh ngạc nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Quân Vô Tà đang cười hắc thú vọt lại đây, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo một tia nóng.

"Vô Tà? Sao ngươi lại tới đây?" Quân Tiễn hơi sững sốt, lập tức liếc một ánh mắt ra hiệu cho Quân Khanh.

Quân Khanh lập tức hiểu ý, tiến lên một bước, chặn đường Quân Vô Tà.

"Vô Tà, ngươi tới đây làm gì! Mau trở về!" Quân Khanh lần đầu tiên nghiêm khắc đối với Quân Vô Tà, hẳn thật sự không đành lòng để nàng tận mắt nhìn thấy phần mộ của phụ thân mình bị người chà đạp.

Chương 195: Khai quan (2)

Quân Vô Tà từ trên lưng Hắc thú nhảy xuống, nhìn vẻ mặt căng thẳng của Quân Khanh, nàng nói: "Tiểu thúc, ta sẽ không giao Hồn Ngọc ra, đừng chạm vào quan tài."

"Cái gì?" Quân Khanh hơi sửng sốt.

Nhưng đúng lúc này, Long Kỳ lại đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

"Lân Vương! Các người mau đến xem!"

Quan tài Quân Cô đã bị mở ra, trên mặt Long Kỳ xuất hiện vẻ kinh sợ.

Ba người Quân gia lập tức chạy nhanh qua.

Đến khi Quân Vô Tà bọn họ nhìn thấy tình huống bên trong quan tài, đều ngây ngẩn cả người.

"Tại sao lại như vậy....." Trên mặt Quân Tiễn tràn đầy khiếp sợ, thân hình cao lớn hơi phát run.

Một nam tử khuôn mặt tuấn mỹ, đang lẳng lặng nằm bên trong quan tài, nhắm mắt nhìn đến người nọ, Thụy Lân Quân bốn phía cơ hồ hồng mắt.

Mười năm!

Mười năm!

Đã 10 năm qua, bọn họ đã không nhìn thấy khuôn mặt này, mười năm trước, khi một ngày kia thi thể Quân Cố bị nâng nhập quan tài, tất cả mọi người đều nhận định, đó sẽ là ký ức cuối cùng của bọn họ.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, 10 năm sau, lúc quan tài Quân Cố bị mở ra, hắc nam đó nhìn giống đúc như khi bọn họ đưa hắc nam đến nơi an nghỉ vĩnh hằng, giống như là đang ngủ.

Nếu đây không phải là mộ viên, Quân Cố cũng không nằm ở bên trong quan tài, chỉ sợ không ai nghĩ rằng hắc nam là một người đã chết 10 năm.

Một thập kỷ trôi qua, dù là người đang sống, dung mạo cũng đã thay đổi, huống chi là người chết chôn sâu phía dưới.

Nhưng Quân Cố nằm ở trong quan tài lại giống nhau như đúc với khi hạ táng 10 năm trước, làn da màu đồng của hắc nam căng đầy có độ co dãn, đầu tóc đen nhánh trải dài dưới thân, hai mắt nhắm nghiền, một đôi mày kiếm nổi bật. Dưới mũi nhọn thẳng là miệng hơi mở ra, phía trong miệng còn nhậm nửa khối mỹ ngọc. Đôi tay hắc nam chồng lên nhau ở trên bụng, nắm trong tay thanh kiếm đã theo hắc nam chinh chiến sa trường bao nhiêu năm qua.

Thanh gươm sáng rực rỡ dưới ánh trăng, mười năm chưa hiện, nhưng vẫn như cũ sắc nhọn bức người.

Nháy mắt Quân Tiên cùng Quân Khanh liếc nhìn hắc nam.

Mười năm trôi qua, không để lại bất luận dấu vết gì lưu lại ở trên người Quân Cố, so với Quân Khanh còn nhỏ hơn vài tuổi.

"Làm sao Quân Cố lại như thế này? Đã qua mười năm..... xác của hắn sao vẫn còn bảo tồn hoàn hảo như vậy?" Giọng nói của Quân Tiễn có chút khàn khàn, trước mắt Quân Cố phảng phất trở lại thời gian cách đây 10 năm, vào một ngày Quân Cố được hạ táng.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Bọn họ đã vượt qua mười năm, nhưng quan tài Quân Cố lại chỉ như là trôi qua trong nháy mắt.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Thời gian 10 năm, xác chết không thối không rữa, loại chuyện này bọn họ dường như chưa từng nghe nói qua, cho dù là có, thân thể cũng phải bắt đầu từ ngày tử vong, đem bảo tồn vào trong giá lạnh, đông lạnh trong băng tuyết.

Thi thể Quân Cố thể nhưng không có loại đãi ngộ này.

Áp lực khai quan lấy ngọc, vào giờ phút này đều tan thành mây khói, nhìn Quân Cố lẳng lặng như đang nằm ngủ, Quân gia phụ tử cùng Thụy Lâm Quân một bên âm thầm lau nước mắt.

Cho dù người này đã rời đi mười năm, nhưng trước sau vẫn không hề rời xa khỏi lòng bọn họ.

Quân Vô Tà nhìn Quân Cố nằm trong quan tài, ánh mắt phức tạp.

Dung mạo Quân Cố cùng Quân Khanh có chút giống nhau ba phần, so với Quân Khanh lại đẹp hơn năm phần, nếu nói ngũ quan của Quân Khanh có nhiều di truyền của Quân Tiễn, như vậy dung mạo Quân Cố phóng chừng càng có rất nhiều di truyền từ mẫu thân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Khai quan (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mặt như ngọc bích, tuần mỹ vô trù.

Dung mạo Quân Vô Tà, chắc chắn là được di truyền từ Quân Cố, tinh xảo, đẹp.

Thời điểm Quân Cố chết đi, chỉ có 28 tuổi, còn rất trẻ tuổi.

Mười năm trước, Quân Khanh chỉ có 20 tuổi, nhưng hiện giờ thoát nhìn, Quân Khanh thật ra so với Quân Cố còn lớn hơn một chút.

Chương 196: Khai quan (3)

Lần đầu tiên nhìn thấy "phụ thân" chính mình, cảm giác của Quân Vô Tà rất phức tạp.

Nếu như Quân Khanh đã hóa thành một đồng xương trắng, có lẽ nàng sẽ không có cảm giác gì, nhưng nhìn dung nhan có chút tương tự như mình, Quân Vô Tà rất khó đem đối phương thành một điều gì đó trong quá khứ mà bỏ qua.

"Để ta xem kỹ hơn." Quân Vô Tà nhìn mặt Quân Cố, đè nén những cảm xúc phức tạp quét tới trọng lòng. Thời đại này cũng không có kỹ năng gì có thể chống phân hủy, Quân Khanh đã chết mười năm, lại chôn ở dưới đất, theo thường lệ mà nói sớm nên hóa thành xương trắng, nhưng tình huống hiện tại của hắn, chỉ giống như là vừa mới chết đi.

Quân Khanh lập tức nhường vị trí cho Quân Vô Tà, không biết bắt đầu từ khi nào, hẳn đã có thói quen tín nhiệm những gì Quân Vô Tà nói.

Quân Vô Tà cẩn thận kiểm tra thi thể Quân Cố, tim và mạch Quân Cố đã đã không còn đập nữa, thân thể lạnh băng, xác thật là đã chết không sai, nhưng Quân Vô Tà lại phát hiện một số vấn đề không giống bình thường.

Da thịt Quân Cố thập phần mềm mại, chân tay cũng không xuất hiện tình huống cứng đờ, điều này cũng không tương ứng với thời gian tử vong của hẳn, trạng thái hiện tại của Quân Cố, giống như là vừa mới chết đi.

Mười năm, thân thể không thối rữa, tay chân không cứng, điều này thật sự làm người rất khó lý giải.

Thân thể Quân Cố cũng không có dị thường gì, như vậy.....

Ánh mắt Quân Vô Tà trôi theo tầm thức nhìn về phía miếng ngọc trong miệng của Quân Cố, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, chắc hẳn chính là do Hồn Ngọc.

Có thể khiến Khuyên Vân Tông lao sư động chúng, tự mình tới lấy, tuyệt đối không phải là một vật bình thường.

Chẳng lẽ nói, nguyên nhân khiến xác Quân Cố đã chết không bị thối rữa, chính là do Hồn Ngọc?

Tay Quân Vô Tà chậm rãi sờ về hướng Hồn Ngọc.

Đầu ngón tay xẹt qua Hồn Ngọc bóng loáng mà lạnh lẽo, trong giây lát, một cỗ lực lượng xa lạ từ đầu ngón tay chui vào trong đầu Quân Vô Tà.

Trong đầu nổ vang một tiếng, tất cả những suy nghĩ và cân nhắc của Quân Vô Tà đều bị lực lượng cường hãn kia xua tan.

Một lực lượng cường đại đang không ngừng lôi kéo linh hồn của nàng, trong thân thể phảng phất như xuất hiện một lỗ xoáy rất lớn, không ngừng có ý đồ muốn hấp thụ linh hồn của nàng!

"Miêu!!" Hắc thú kêu thảm thiết đâm vào màng tai!

Toàn thân thống khổ nói không nên lời, đang không ngừng phát triển mạnh mẽ hơn!

"Vô Tà!" Trong giây lát Quân Khanh ở một bên nhìn thấy trên mặt Quân Vô Tà xuất hiện thần sắc thống khổ, cả người nàng phảng phất như bị hút hết sức lực, lui về phía sau.

Quân Khanh lập tức đuổi tay ôm Quân Vô Tà vào trong ngực.

Nháy mắt đầu ngón tay rời khỏi Hồn Ngọc, loại lực lượng lôi kéo kia lập tức biến mất, Quân Vô Tà nằm trong lòng ngực Quân Khanh, thở phì phò từng ngum từng ngum, đôi mắt nàng hơi tròng lên nhìn, hết thấy phát sinh vừa rồi, khiến lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Loại cảm giác không thể khống chế nổi linh hồn, giống như phảng phất giây tiếp theo linh hồn của chính mình lập tức sẽ bị rút ra rất là thống khổ, là điều mà Quân Vô Tà chưa từng thể nghiệm qua.

Chỉ là tiếp xúc ngắn ngủi, cũng đã làm cả người Quân Vô Tà không còn sức lực nữa, mồ hôi làm ướt quần áo nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tái nhợt một mảnh, không có huyết sắc.

Bộ dáng của Quân Vô Tà, khiến Quân Tiễn cùng Quân Khanh kinh hãi.

"Vô Tà ngươi làm sao vậy?" Trái tim Quân Tiễn đều bị nắm lên, một người mới vừa rồi còn êm đẹp, như thế nào đột nhiên biến thành đáng sợ này? Quân Tiễn thỉnh thoảng nghĩ tới hành động vừa rồi của Vô Tà, hần nhìn về phía quan tài, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào phía trên Hồn Ngọc trong miệng Quân Cố.

Vô Tà chính là sau khi sờ đến Hồn Ngọc mới xuất hiện loại tình huống này, chẳng lẽ là Hồn Ngọc thật sự có năng lực đặc thù gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197: Khai quan (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quân Tiễn nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của cháu gái, lại nhìn nhìn thì thể nhi tử sinh động như thật trong quan tài, hấn vươn tay hướng tới Hồn Ngọc kia.

"Gia gia, không cần!" Quân Vô Tà che ngực lại, kêu lên sợ hãi.

.....

Chương 197: Khai quan (4).

Nháy mắt Quân Vô Tà mở miệng, Quân Tiễn đã sờ đến Hồn Ngọc, cảm xúc lạnh lẽo từ trên tay truyền đến, Quân Tiễn khẽ nhú mày, hấn..... cũng không xuất hiện bất luận dị thường gì.

"Vô Tà ngươi rốt cuộc là làm sao vậy? Đừng dọa tiểu thúc." Quân Khanh ôm Quân Vô Tà, toát ra một thân mồ hôi lạnh. Một khắc không thích hợp mới vừa rồi của Quân Vô Tà, khiến cho Hắc thú cũng chịu sự thống khổ giống như Quân Vô Tà, và Hắc thú lúc này vẫn còn thờ hồn hèn quỳ rạp trên mặt đất. Trong nháy mắt ngắn ngủn, Quân Vô Tà cùng Hắc thú giống như bị thương rất nặng, khiến người lo lắng.

Chủ nhân cùng Giới Linh đồng thời xuất hiện loại tình huống này, thật sự làm người lo lắng.

"Ta không có việc gì." Quân Vô Tà lắc lắc đầu, cố gắng thanh tỉnh chính mình, loại thống khổ vừa rồi khác với đau đớn trên thân thể, thương tổn linh hồn càng đáng sợ hơn. Nàng cố gắng đứng lên, nhìn Quân Tiễn.

"Gia gia, ngươi không có việc gì chứ?" Ánh mắt nàng dừng trên bàn tay Quân Tiễn vẫn đang vuốt vuốt khối Hồn Ngọc.

Quân Tiễn hơi sững sốt, lập tức buông tay thăm dò Hồn Ngọc, đi đến bên người Quân Vô Tà.

"Ta đương nhiên không có việc gì, người ổn chứ?"

Quân Vô Tà gật gật đầu, nhưng trong lòng không khỏi có chút kỳ quái, mới vừa rồi thời điểm khi nàng đụng tới Hồn Ngọc, cảm giác linh hồn của mình đã chịu ảnh hưởng nghiêm trọng, nhưng nhìn bộ dáng của Quân Tiễn, sau khi hấn sờ Hồn Ngọc tựa hồ cũng không xuất hiện bất luận điều gì khó chịu, tại sao lại như thế?

"Miêu ô." Hắc thú sau một hồi bò trên mặt đất, nhìn thấy Quân Vô Tà đang cố hết sức để đứng lên, thấp đầu phát ra thanh âm rên rỉ đáng thương, đi đến bên người Quân Vô Tà, cọ cọ mu bàn tay nàng.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

'Cảm giác này thật là kinh khủng, ta cho rằng đời này sẽ không bao giờ còn gặp lại lần nữa...'

Trong giọng nói của Hắc thú tràn ngập chán nản và u sầu.

Quân Vô Tà lại hơi sững sốt, nàng cúi đầu nhìn về phía Hắc thú nói: "Trước đây từng gặp?"

Hắc thú gật đầu.

"Miêu."

"Trước khi cùng người dung hợp, thời điểm linh hồn ta bị tách rời từ trong thân thể ra, chính là loại tình huống này."

Nghe mèo đen nói xong, Quân Vô Tà rất cuộc
minh bạch những gì bọn họ mới trải qua vừa
rồi, nếu như đoán không sai, khối Hồn Ngọc kia
có được lực lượng hấp thụ linh hồn, mà loại hấp
thụ linh hồn này, chỉ sợ là có giới hạn.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Nàng vốn không phải là linh hồn nguyên bản
của thân xác này, cho nên linh hồn cũng không
có tính ổn định, mà bản thân Quân Tiễn có phần
linh hồn rất hoàn chỉnh, cho nên Hồn Ngọc sẽ
không sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Hồn Ngọc này, có thể tiến hành hấp thụ đối với
những linh hồn không ổn định, điều này khiến
Quân Vô Tà không thích chút nào.

Bất quá, Hồn Ngọc sinh ra tác dụng đối với linh hồn, cũng không thể dùng để giải thích tình huống xác Quân Cố không hề thối rữa.

Chẳng lẽ nói, bên trong Hồn Ngọc còn có bí mật gì không người biết đến?

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, nàng có thể xác định, Quân Cố có thể bảo trì thân thể hoàn hảo, tuyệt đối có quan hệ cùng Hồn Ngọc, nếu như lấy Hồn Ngọc ra, thân thể Quân Cố không bao lâu liền sẽ bị phân hủy.

Nhìn Quân Cố tuần mỷ bên trong quan tài, Quân Vô Tà cũng không hy vọng phá hỏng giờ phút an bình này của hắn.

"Gia gia, ta muốn cùng người thương lượng một chút." Quân Vô Tà đi về phía Quân Tiễn.

"Ta không tính sẽ đem Hồn Ngọc giao cho Khuyết Vân Tông, hơn nữa di thể phụ thân rất có thể là bởi vì Hồn Ngọc mới có thể bảo tồn hoàn chỉnh như thế, nếu như đem Hồn Ngọc giao ra, chỉ sợ....." Câu kể tiếp Quân Vô Tà không nói xong, nhưng Quân Tiễn đã minh bạch.

Có thể khiến cho xác chết mười năm không bị phân hủy, loại đồ vật này trong thiên hạ tuyệt đối là có một không hai.

Chương 198: Khai quan (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu nói trước đây, Quân Tiễn còn có quyết tâm, nhưng hiện giờ sau khi nhìn đến dung nhan thanh thần của Quân Cố, hẳn tuyệt đối không thể nhẫn tâm, phá hư hết thủy này.

Chương 198: Khai quan (5)

Quân Vô Tà nhìn khuôn mặt rối rắm của Quân Tiễn, trong lòng đã biết, Quân Tiễn cũng không muốn Quân gia đối đầu với Khuynh Vân Tông.

Điểm này Quân Vô Tà cũng từng nghĩ đến, chỉ là sự tình Bạch Vân Tiên tuy nói hiện tại đã giấu diếm được, nhưng nàng tin tưởng thế gian này mọi bức tường đều có vết nứt, sớm hay muộn Khuynh Vân Tông cũng sẽ biết chân tướng.

Một khi đã như vậy, vậy hãy *tiên hạ thủ vi cường**!

(*)先下手为强: *Tiên hạ thủ vi cường*: có nghĩa là người nào ra tay trước thì là kẻ mạnh, sẽ giữ thế chủ động và dễ thành công hơn. Đánh nhau cũng vậy, ai ra tay trước thì sẽ dễ dàng hạ gục đối phương hơn. (The early bird catches the worm)

"Tùy người đi." Quân Tiên thở dài, chính miệng hắn nói đem Hồn Ngọc giao ra, hắn thật sự là nói không nên lời.

Quân Vô Tà gật gật đầu, nói với Long Kỳ một bên: "Các người âm thầm di chuyển phụ thân ta trở về, đừng để bất luận kẻ nào phát hiện ra."

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

"Vận chuyển trở về?" Quân Vô Tà nói, làm Quân Tiên cùng Quân Khanh không khỏi có chút giật mình, bọn họ nhìn Quân Vô Tà, ánh mắt đều cực kỳ phức tạp. "Vô Tà, chẳng lẽ là người có biện pháp gì, có thể khiến phụ thân người....." Không thể trách Quân gia phụ tử có ý nghĩ kỳ lạ, mà là thi thể Quân Khanh cư nhiên có thể bảo tồn hoàn hảo như vậy, cùng với những hành động trước đây của Quân Vô Tà càng không ngừng mang đến kinh hỉ cho bọn hắn.

Chân của Quân Khanh, độc của Mặc Thiển Uyên.....

Quân gia phụ tử cảm lòng không đau mà nghĩ, Vô Tà có phải cũng có biện pháp làm Quân Cố sống lại hay không?

"Ta..... tạm thời không có cách nào." Trong đầu Quân Vô Tà thật ra có rất nhiều phương pháp có thể đem người vừa mới chết cứu trở về. Thời điểm người vừa mới chết phần lớn đều ở trạng thái chết giả, các khí quan trên thân thể bắt đầu từng bước suy kiệt, theo sau mới là chân chính tử vong. Nhưng Quân Cố đã chết mười năm, cho dù Hồn Ngọc có thể bảo tồn thân thể Quân Cố hoàn hảo vô khuyết, nhưng cũng đã trải qua một thời gian dài.

Người chân chính tử vong là khi linh hồn biến mất, Quân Vô Tà cho dù có thể khiến cho thân thể Quân Cố khôi phục giống như người sống, nhưng linh hồn đâu?

Không có linh hồn mà nói, Quân Cố vẫn như cũ, chỉ là một khối thi thể được bảo tồn rất hoàn chỉnh mà thôi.

Quân Cố đã chết mười năm, linh hồn chỉ sợ sớm đã vào luân hồi.

Bất quá, có một điều, Quân Vô Tà cảm thấy rất kỳ quái.

Hồn Ngọc có thể hấp thu linh hồn con người, như vậy sau khi Quân Cố chết, trước khi linh hồn rời khỏi cơ thể, Hồn Ngọc có hút linh hồn của hắn hay không?

Nếu như linh hồn Quân Cố thật sự đang ở bên trong Hồn Ngọc, muốn sống lại, cũng không phải là không có cách.

Ý tưởng to gan này, Quân Vô Tà không dám nói với Quân Tiễn cùng Quân Khanh.

Trước khi chưa có được đáp án chuẩn xác, nàng không hy vọng khiến cho hai người bọn họ có thêm thất vọng.

Quân gia phụ tử không khỏi có chút mất mát, nhưng nghĩ lại, đây cũng là sự tình đương nhiên, trong thiên hạ cũng không nghe nói người nào có y thuật có thể khởi tử hồi sinh.

"Không thể dễ thân thể phụ thân ở tại chỗ này, người Khuynh Vân Tông nếu biết một nửa Hồn Ngọc ở trên tay chúng ta, bọn họ chỉ cần hỏi qua, liền có thể biết sự tình Hồn Ngọc đã được hạ táng theo phụ thân, đến lúc đó bọn họ sẽ không tới tìm chúng ta, mà sẽ trực tiếp tới đào mộ." Quân Vô Tà nói.

Quan tài Quân Cố đã đào ra, vậy quả quyết không có khả năng lại đặt về vị trí cũ.

Quân Tiễn hiểu lo lắng của Quân Vô Tà cũng không phải không có đạo lý, nhìn lại bộ dáng hiện giờ của Quân Cố, hẳn thực sự rất tán đồng quyết định của Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Trấn Hồn Ngọc (1)

Theo yêu cầu của Quân Vô Tà, thân thể Quân Cố được lưu tại trong viện của nàng, bởi vì bản thân không thể nào tiếp xúc với Hồn Ngọc, Quân Vô Tà chỉ có thể tiến hành khiến tra thân thể Quân Cố.

Kiểm tra kết quả ngoài dự đoán của mọi người, thân thể Quân Cố giống như bị đông lại trong nháy mắt khi tử vong, các bộ vị khí quan trên thân thể đều thập phần hoàn chỉnh, không có bất luận dấu hiệu suy kiệt nào.

Mười năm, không phải mười ngày, ngoại trừ nguyên nhân từ Hồn Ngọc, Quân Vô Tà đã không thể nghĩ ra được nguyên nhân nào khác có thể khiến cho thân thể Quân Cố được bảo trì hoàn hảo vô khuyết như thế.

Từ khi Quân Vô Tà tiếp xúc cùng với Hồn Ngọc, đã hiểu Hồn Ngọc đối với linh hồn không ổn định sẽ sinh ra lực hấp dẫn thật lớn. Ngày Quân Cố tử vong, được đưa về Lân Vương phủ suốt đêm, cơ hồ là ngay sáng sớm hôm sau đã vào quan tài, nửa Hồn Ngọc kia, cũng bắt đầu kể khi đó, liền vẫn luôn đặt trên người Quân Cố.

Quân Vô Tà có lý do tin tưởng, khi đó linh hồn của Quân Cố còn chưa hoàn toàn tiêu tán, linh hồn của hắn rất có khả năng đã bị hút vào bên trong Hồn Ngọc.

Nếu như có thể tìm được linh hồn của Quân Cố, như vậy ở dưới tình huống thân thể hắn được bảo tồn hoàn hảo như thế, Quân Cố sống lại cũng không phải là sự tình không có khả năng hoàn thành.

Nhưng trước mắt, Quân Vô Tà lại gặp một vấn đề gian nan.

Nàng không thể tiếp xúc cùng Hồn Ngọc, một khi đụng chạm vào Hồn Ngọc, Hồn Ngọc liền sẽ sinh ra lực hấp dẫn đối với linh hồn của nàng, đừng nói là tra xét, ngay cả hoa văn mặt trái của Hồn Ngọc, Quân Vô Tà đều không thể biết đến.

Đối với sự thần bí của Hồn Ngọc, Quân Vô Tà chỉ có thể giương mắt nhìn, nhưng những suy đoán vẫn lượn lờ trong lòng khiến nàng không tài nào đi vào giấc ngủ.

Tiểu Bạch Liên chân đứng không vững, tung ta tung tăng chạy tới bên cạnh quan tài, hắn nhón chân nhỏ, cúi đầu nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Quân Cố, hắn nhìn nhìn Quân Cố, lại nhìn nhìn Quân Vô Tà, đôi mắt to tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

"Chủ nhân! Đại ca ca này lớn lên trông thật giống ngươi!"

Tiểu Bạch Liên đã gặp qua Quân Tiễn, Quân Khanh cùng Quân Vô Địch, những người có cùng quan hệ huyết thống với Quân Vô Tà hẳn đều gặp qua, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người tương tự như Quân Vô Tà.

Đại ca ca..... Quân Vô Tà nhìn về mặt hồn nhiên của Tiểu Bạch Liên, cúi tay xoa xoa đầu nhỏ của hắn nói: "Hắn là phụ thân ta."

Đại ca ca gì đó, thế hệ trẻ!

"Phụ thân?" Tiểu Bạch Liên nghiêng đầu.

"Nhưng phụ thân chủ nhân, vì sao lại có đồ vật của U Linh Giới chúng ta?"

Quân Vô Tà hơi sững sốt, "Đồ vật của U Linh Giới?"

Ba chữ U Linh Giới này không phải là lần đầu tiên Quân Vô Tà nghe được từ trong miệng Tiểu Bạch Liên. Tuy rằng nàng không biết rõ đó là địa phương nào, nhưng từ trong lời nói của Tiểu Bạch Liên không khó đoán ra, U Linh Giới đại khái chính là nơi cư trú của Giới Linh.

Nơi mà Giới Linh cư trú, Quân Vô Tà chỉ nghe nói qua từ trong miệng Tiểu Bạch Liên, nàng đã từng hỏi qua Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nhưng hai người bọn họ tựa hồ chưa từng nghe qua cái gì mà U Linh Giới. Nghĩ đến cũng lạ như thế, Giới Linh của người bình thường không phải là vũ khí hệ thì là thú hệ. Hai loại Giới Linh này tuy rằng có thể sinh ra

cảm ứng cùng chủ nhân, nhưng tuyệt đối không thể có khả năng nói chuyện. Tiểu Bạch Liên tuy rằng là Giới Linh thực vật hệ, nhưng hẳn lại có năng lực có thể hóa thành hình người, năng lực hạng nhất này, có thể giúp Quân Vô Tà nghe được những gì mà người khác không nghe được, đó là âm thanh đến từ Giới Linh. "Đó không phải là Trần Hồn Ngọc hay sao?" Tiểu Bạch Liên sử dụng bốn chân, bò tới trong quan tài, tay nhỏ chỉ vào nửa khối Hồn Ngọc trong miệng Quân cổ, "Bất quá Trần Hồn Ngọc này sao lại bị người làm hỏng mất rồi, sao lại chỉ có một nửa?" Tiểu Bạch Liên mơ hồ gãi gãi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Trần Hồn Ngọc (2)

"Trần Hồn Ngọc? Đây không phải là Hồn Ngọc?" Quân Vô Tà nhìn Tiểu Bạch Liên, tên nói ra từ trong miệng hắn, so với nàng biết, nhiều hơn một chữ".

Tiểu Bạch Liên chớp chớp đôi mắt, có chút chần chờ nói: "Hồn Ngọc là cái gì, ta chưa từng nghe nói qua, nhưng ở u Linh Giới ta đã gặp qua

bức họa về Trần Hồn Ngọc, chính là dạng này không sai, hơn nữa

trên ngọc này, có hồn lực của u Linh Giới."

"Hồn lực là cái gì?" Quân Vô Tà càng nghe càng hồ đồ, Tiểu Bạch Liên nói quá nhiều thuật ngữ trong thế giới Giới Linh.

Tiểu Bạch Liên nhìn ánh mắt nghi hoặc của Quân Vô Tà, do dự một chút, nhảy xuống mặt đất, hắn nghiêm trang nhìn Quân Vô Tà nói: "Chủ nhân dường như không hiểu chút nào về U Linh Giới a, được rồi, ta có thể chậm rãi nói cùng ngươi."

"Hồn lực chính là lực lượng tu luyện Giới Linh, còn gọi là linh hồn lực, bản thân Giới Linh chúng ta chính là linh hồn, cho nên lực lượng cũng là một bộ phận của linh hồn. Trần Hồn Ngọc là một trong bảy đại pháp bảo của U Linh Giới, có khả năng bảo hộ linh hồn và chữa khỏi năng lực của linh hồn. Bất luận linh hồn bất kham cỡ nào, dưới ảnh hưởng của Trần Hồn Ngọc, cũng sẽ dần dần lấy lại sự bình tĩnh của nó, sau đó khôi phục bản tâm. Bất quá..... từ trước tới nay ta chưa thấy qua Trần Hồn Ngọc chân chính. Trước đây chỉ nghe bọn hắn nói, bảy bảo vật đã thất truyền trong đại chiến, hiện tại ở U Linh Giới, chỉ còn lại sách vẽ lại hình ảnh của bảy bảo vật, vì thế giới chủ đã tạo ra rất nhiều Giới Linh đều đi tìm vị trí của bảy bảo vật."

Nói xong, trên mặt Tiểu Bạch Liên lại lộ ra tươi cười ngây ngô.

"Không nghĩ tới vận khí của ta lại tốt như vậy, cư nhiên có thể phát hiện ra Trần Hồn Ngọc! Nếu có thể đem Trần Hồn Ngọc mang về U Linh Giới, ta nhất định có thể sẽ có được rất nhiều tiền thù lao." Tiểu Bạch Liên càng nghĩ càng vui vẻ, không hề chú ý tới, sắc mặt của Quân Vô Tà đã dần dần biến thành màu đen.

Một tiểu Giới Linh ngây ngô, làm trò trước mặt chủ nhân nhà mình nói muốn đem bảo bối của chủ nhân nhà mình mang đi.

Ngoài từ chết, không thể tìm thấy tính từ thứ hai.

"Chủ nhân, ta có thể giết chết tiểu tử này sao?" Tiểu hắc miêu hí nửa mắt, nóng lòng nhìn Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên lập tức giật mình một cái, vội thu hồi tươi cười trên mặt, nhút nhát sợ sệt nhìn tiểu hắc miêu.

"Ngươi..... Ngươi đừng tới đây....."

"Ngươi còn có thể ngu xuẩn thêm chút nữa sao? Liên tính không có điểm để dùng, cư nhiên còn dám nhìn trộm bảo bối của chủ nhân, ngươi là loại tiểu bạch nhãn lang (chó trắng) vô dụng, giữ lại cũng thật là lãng phí, không bằng để ta ăn ngươi!" Nuốt Giới Linh nuốt thực đã nghiền, tiểu hắc miêu liếm liếm răng nanh bén nhọn.

Lá gan của bông hoa ngu xuẩn này đúng thật là càng ngày càng lớn!

Tiểu Bạch Liên đột nhiên sững sốt, ngốc lăng lăng nhìn tiểu hắc miêu, giây tiếp theo, nước mắt lăn xuống từ khóe mắt hắn, hắn oa một tiếng gục xuống bên chân Quân Vô Tà, một đôi tay nhỏ hồ hồ thật ôm lần vấy Quân Vô Tà lau nước mắt nước mũi một phen nói: "Ta..... ta không có ý tứ này, ta không nghĩ sẽ lấy đồ vật của chủ nhân, ta chỉ muốn nói, về sau nếu chủ nhân không còn, ta mới có thể đem trần Hồn Ngọc mang về."

Hắn là một bông hoa trung thành, mới sẽ không đi trộm đồ vật của chủ nhân!

Sắc mặt Quân Vô Tà càng đen. Bông hoa ngu xuẩn này lại còn mượn gió bẻ măng, bay lên một mức dễ nguyên rửa nàng chết sớm. Tiểu hắc miêu mài móng vuốt, phi thân đánh về phía bông hoa ngu xuẩn. Trong phút chốc, toàn bộ trong phòng mùi hương hoa sen trở nên nồng đậm dị thường, cùng với mùi hoa nồng đậm, là tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Bạch Liên không ngừng truyền đến. Quân Vô Tà xoa xoa mi mắt, nhìn một miêu một hoa lần thành một đoàn. Nàng rốt cuộc có thể tìm được đáp án mình muốn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Trần Hồn Ngọc (3)

Dưới sự chà đạp lợi hại từ móng vuốt của mèo đen, Tiểu Bạch Liên ôm đầu gối, thút tha thút thít nức nở tránh ở một góc trong phòng.

Quân Vô Tà đem Tiểu Bạch Liên đang khóc lóc và hồn hên thờ xách đến trong lòng ngực, nhẩn nại trấn an.

"Ngươi có thể xác định đó chính là Trần Hồn Ngọc?" Quân Vô Tà đối Hồn Ngọc hay là Trần Hồn Ngọc, tràn ngập tò mò. Nếu nửa kia của khối Hồn Ngọc đúng thật chính là Trần Hồn Ngọc của U Linh Giới, điều đó có thể giải thích khi nó có được lực lượng hấp thu linh hồn con người.

Tác dụng của Trấn Hồn Ngọc là bảo hộ linh hồn và chữa khỏi linh hồn, và nó chỉ có tác dụng đối với linh hồn tàn khuyết (không đầy đủ). Cho nên, nếu người bình thường đụng tới, cũng sẽ không có bất luận cảm giác dị thường nào.

Khác với trường hợp của nàng, linh hồn của nàng và linh hồn mèo đen sớm đã dung hợp cùng nhau, hiện giờ lại xuyên qua đến dị thể, chiếm hữu thân xác Quân Vô Tà, linh hồn của nàng hẳn là chưa dung hợp hoàn toàn cùng với thân thể này. Vì thế đối với Trấn Hồn Ngọc mà nói, linh hồn nàng chính là tàn khuyết, cho nên Trấn Hồn Ngọc mới có thể muốn đem linh hồn nàng hút vào trong ngọc, tiến hành trị liệu.

"Ta..... ta không biết, ta chỉ biết là nó giống như đúc bức họa mà ta đã thấy trên sách, hơn nữa cũng có hồn lực U Linh Giới." {{Truyện FULL chấm VN}} Dưới sự trấn an của Quân Vô Tà, Tiểu Bạch Liên rút cuộc khôi phục lại sắc mặt, hần trộm nhìn thoáng qua tiểu hắc miêu, phát hiện tiểu hắc miêu còn đang chăm chăm nhìn hần. Hần lập tức đem mặt chôn ở trong lồng ngực Quân Vô Tà.

Miêu miêu hư!

Ngoại hình và lực lượng, Tiểu Bạch Liên đã xác nhận hai điểm, mà hai điểm này lại khiến Hồn Ngọc có cảm ứng với Quân Vô Tà, cơ hồ có thể xác nhận nó chính là Trấn Hồn Ngọc không sai.

Nhưng đồ vật của U Linh Giới, vì sao lại xuất hiện ở Thích Quốc?

U Linh Giới rốt cuộc là địa phương nào? Khuynh Vân Tông vội vã muốn có Hồn Ngọc như vậy, nguyên do là bởi vì bọn họ đã biết Hồn Ngọc chính là Trấn Hồn Ngọc hay sao?

Một khối Hồn Ngọc, đưa tới vô số điều không xác định được, trong lúc nhất thời Quân Vô Tà cũng tìm không nghĩ ra được bất luận manh mối gì.

Nếu như nói, Hồn Ngọc thật sự chính là Trấn Hồn Ngọc, và nó có được lực lượng hồi phục lại linh hồn như vậy, rất có khả năng trở thành môi giới để Quân Cố sống lại.

Điều duy nhất hiện tại nàng rất chắc chắn là, nàng tuyệt đối sẽ không đem Hồn Ngọc giao cho người Khuynh Vân Tông, mà khối ngọc trên tay Mặc Thiên Uyên, nàng cũng muốn lấy tới trong tay!

Trong lòng đã có quyết định, Quân Vô Tà lập tức chuẩn bị đi đến hoàng cung.

"Đã trễ thế này, còn muốn đi nơi nào?" Quân Vô Dược lười biếng dựa vào trước cửa, nhìn Quân Vô Tà trong phòng, híp nửa con ngươi chậm rãi đảo qua quan tài đang rộng mở một bên.

Tiểu gia hỏa của hần, có sở thích lật là độc đáo, cư nhiên bày một cái quan tài ở trong phòng?

Quân Vô Tà nháy mắt nhìn đến Quân Vô Dược thì ngây ngẩn cả người, chính là lúc này đây, trên mặt nàng không còn lộ ra lạnh nhạt băng giá như đã từng có, mà chỉ là sự thờ ơ.

"Đi theo ta." Quân Vô Tà ngẩng đầu nhìn về phía Quân Vô Dược.

Điều này, Quân Vô Dược thật sự là ngây ngẩn cả người.

Hần..... vừa nghe được câu gì?

Đi cùng nàng?

Tiểu gia hỏa mấy canh giờ phía trước, vừa mới dùng thái độ ôn hoà đối với mình như vậy, lúc này, muốn cùng hần đi trốn?

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, tươi cười trên mặt của Quân Vô Dược gần như tan chảy.

Mang theo tâm tình bay bổng, Quân Vô Dược đi đến bên người Quân Vô Tà, đáy mắt ôn nhu cơ hồ có thể khiến người chết đuối.

"Chân trời góc biển, người muốn đi nơi nào?" Quân Vô Tà nhìn ý cười dạt dào của Quân Vô Dược, quyết đoán nói-"Hoàng cung." "Ngươi tới vừa đúng lúc, lấy thực lực của ngươi, để tránh khỏi người Khuynh Vân Tông, mang ta thâm nhập vào hoàng cung hẳn là không có vấn đề gì." Quân Vô Tà vẻ mặt nghiêm túc, tuy rằng không biết lai lịch của Quân Vô Dược ra sao, nhưng hần rất cường đại là điều không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Trấn Hồn Ngọc (4)

Ý cười trên khóe miệng của Quân Vô Dược vẫn như cũ, nhưng đáy mắt ôn nhu đã phai mờ như thủy triều rút đi, một đi không trở lại.

Quân Vô Tà không hề biết đến sự thay đổi này: "Lôn này không cần làm hại bọn họ, ta chỉ cần gặp Mặc Thiên Uyên."

Được ơ, hoá ra là muốn hần mang nàng đi gặp tên Thái tử đáng ghét kia!

Đáy mắt Quân Vô Dược đã áp ủ nổi lên một phen sát ý sắc bén, thật tốt, hần sẽ mang nàng đi, thuận đường, làm thịt tên tân để chướng mắt kia!

Khi không nghe được lời đáp lại của Quân Vô Dược, Quân Vô Tà ngẩng đầu nhìn về phía hần, thấy thần sắc Quân Vô Dược có sự thay đổi, Quân Vô Tà âm thầm cắn môi.

Nàng đã quên, quan hệ giữa bọn họ, cũng không phải là người xa lạ lệ dụng lẫn nhau.

Căn cứ vào sau khi trọng sinh, từ sau khi cùng Quân gia phụ tử ở chung, nàng đã học được kỹ năng giao tiếp với người thân, Quân Vô Tà có chút cứng đờ mở ra miệng nhỏ, yếu đuối gọi một tiếng.

"Ca ca?"

"....." Trái tim Quân Vô Dược, giống như hiện lên một đạo sấm sét!

Đông đi xuân tới, băng tuyết hòa tan, vạn vật sống lại! (冬去春来, 冰雪融化, 万物复苏!: *Winter left, and the ice and snow melted, and spring was the time of rebirth!*)

Lòng tràn đầy sát khí, ở trong nháy mắt hóa thành băng tan khi mùa xuân đến, làm ấm lên trái tim hắn!

Quân Vô Dược không nói một lời, thân ảnh thon dài nhảy mất vọt đến bên cạnh Quân Vô Tà, cánh tay hữu lực duỗi ra, thỉnh thoảng thân hình nhỏ nhắn của Quân Vô Tà ôm vào trong lòng ngực, dưới chân vừa giẫm, phi thân mà đi!

Quân Vô Tà theo bản năng duỗi tay ôm vòng trên cổ Quân Vô Dược, bước nhảy trực tiếp đem Quân Vô Dược đến giữa không trung, hắn ôm nàng ở trong không trung chậm bước, sao trời trên đỉnh đầu phảng phất duỗi tay liền có thể chạm đến.

"Vô Tà." Giọng nói Quân Vô Dược theo tiếng gió truyền vào trong tai.

"Àn?"

"Hãy nói lại một lần nữa." Trong giọng nói hơi khàn khàn, ẩn chứa một tia mong chờ.

Quân Vô Tà hơi sững sốt, suy tư một lát, mới ý thức được hắn nói chính là cái gì.

"Ca ca."

Cánh tay cuốn quanh người Quân Vô Tà càng thu càng chặt, phảng phất muốn đem nàng hoà nhập vào trong cốt nhục chính mình.

"Người về sau muốn đi nơi nào, muốn làm cái gì, ca ca đều sẽ bồi người, được chứ?" Quân Vô Dược cúi đầu, nhìn Quân Vô Tà trong lòng ngực, rõ ràng tiểu gia hóa nhệ như vậy, lúc này lại làm hắn cảm thấy nặng vạn cân, nếu không dùng hết sức lực toàn thân, liền sẽ lặng yên từ trong lòng rời đi mất.

Quân Vô Tà nhìn cảm xúc có chút không thích hợp của Quân Vô Dược, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh nàng đã bình thường trở lại.

Gia hỏa này cổ nhiên cường đại, nhưng

trong lòng hắn có lẽ cũng giống như mình.

Lần đầu tiên chính mình cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của Quân Tiển cùng Quân Khanh, không phải cũng là như thế hay sao?

Quân Vô Dược ngoại trừ nàng ra, cũng không tiếp xúc cùng những người khác, hắn đối nàng, có lẽ đúng là bởi vì nàng là ân nhân cứu mạng trong miệng hắn, mới tích lũy ý lại như vậy.

Quân Vô Tà người đã bị tước đoạt tình yêu, tự nhiên đem sự khác thường của Quân Vô Dược và kinh nghiệm riêng của bọn họ liên hệ ở bên nhau.

"Được." Nàng khẽ gật đầu.

Nàng có gia gia, tiểu thúc, có lẽ về sau nàng còn có phụ thân, thêm một ca ca, cũng không có gì là không tốt.

Quân Vô Dược cười vô cùng thỏa mãn, hắn không biết là vì sao, khiến tiểu gia hỏa ngây thơ này đột nhiên thông suốt, bất quá, bất luận là bởi vì cái gì, hiện tại hắn đều có cảm giác rất tuyệt vời!

Hai người gần bó gắt gao, nhưng mang theo hai chữ "ca ca" này với lý giải hoàn toàn trái ngược. Trong Lâm Vương phủ, mèo đen ngồi xổm trong viện, ngửa đầu nhìn những điểm đen càng ngày càng nhỏ trong không trung, chòm râu không đủ run rẩy. "Mơ ma! Chủ nhân lại bị biến thái bắt cóc!" "Chủ nhân người đây là không cần ta sao!!" "Mang ta theo!" Tiểu Bạch Liên một bên, yên lặng hoạt động đôi chân ngắn nhỏ, sờ soạn hướng tới quầy rượu Ngọc Dịch Quỳnh Tương được bày biện trong phòng đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Trần Hồn Ngọc (5)

Bên trong màn đêm, trong ngoài hoàng cung thủ vệ vẫn giữ nhiệm vụ bảo hộ an toàn cho tòa cung điện. Ai cũng không chú ý tới, trên đỉnh đầu bọn họ, đang có một vật thể không rõ lạng lạng xẹt qua.

Quân Vô Tà ở trong lòng ngực Quân Vô Dược, thể nghiệm cảm giác một lần "mang người bay".

"Bên kia." Từ không trung Quân Vô Tà chỉ ra tầm cung quen thuộc của Mặc Thiên Uyên.

Ánh mắt Quân Vô Dược đen tối, ngay sau đó liền dựa theo phương hướng Quân Vô Tà đã chỉ đáp xuống.

Thị vệ canh giữ bên ngoài tầm cung, bỗng nhiên nhìn thấy một hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, bị dọa thiếu chút nữa ném đi binh khí trong tay, đợi khi nhìn thấy rõ người tới, bọn họ chưa kịp kinh hô, lại phát hiện, hắc ảnh bị ôm trong lòng ngực, bất quá chính là đại tiểu thụ Lâm Vương phủ, Quân Vô Tà?

Hiện giờ bên trong bên ngoài hoàng thành, đều biết Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên "tình thâm ý thiết", chỉ cần chờ Mặc Thiên Uyên ban bố một đạo thánh chỉ, mời Quân Vô Tà trú nhập Đông Cung.

Vừa thấy Hoàng Hậu nương nương tương lai ban đêm phóng vào tầm cung, một đám thị vệ đang chắn kinh liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ là ánh mắt bọn hắn lại không tự chủ được dừng ở trên người nam tử đang ôm Hoàng Hậu nương nương tương lai của bọn họ.

Chỉ một cái liếc mắt, đã khiến cho bọn họ sợ hãi thiếu chút nữa phải quỳ xuống.

Nam nhân này khí thế quá cường đại, ánh mắt làm người không rét mà run!

"Bệ hạ ở bên trong?" Quân Vô Tà từ trong lòng ngực Quân Vô Dược nhảy xuống, không chú ý tới, sau khi nài nỉ rời khỏi thì đáy mắt Quân Vô Dược hiện lên một tia tức nuối.

"Vâng." Thị vệ thành thành thật thật trả lời.

Quân Vô Tà nghe xong, cũng không nói thông báo, thẳng hướng tới đại môn tử cung đi đến.

Quân Vô Dược đi theo phía sau nàng, thị vệ hai bên sườn còn muốn tiến lên đòi hỏi một vài câu, nhưng lại không có can đảm tới gần Quân Vô Dược nửa bước, chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng, yên lặng đứng ở một bên.

Bệ hạ, không phải bọn thuộc hạ bỏ rơi nhiệm vụ, là Hoàng Hậu nương nương mang đến một người thật là đáng sợ!!

Quân Vô Tà không coi ai ra gì đá văng đại môn tử cung. Trong cung, Mặc Thiên Uyên chính là đang cởi áo tháo thắt lưng chuẩn bị nghỉ ngơi liền ngay ngắn cả người.

Khóe miệng Mặc Thiên Uyên run rẩy nhìn Quân Vô Tà hùng hổ đứng ở trước cửa tử cung, tay vẫn nắm chặt đai lưng không khỏi có chút cứng đờ, áo rơi trên vai bại lộ bộ ngực tinh trắng.

Cho dù đã bị hăm hại một thời gian dài ở Lâm Uyên Điện, dưới sự tự thân Quân Vô Tà điều trị cho Mặc Thiên Uyên, thân mình này, mười phần cũng không hề xấu.

"Hồn..... Ách." {{Truyện FULL chấm VN}} Không hề cảm thấy có gì không đúng, Quân Vô Tà vừa đang chuẩn bị nói sự tình Hồn Ngọc với Mặc Thiên Uyên thì bị một bàn tay ầm ập che lại đôi mắt của nàng.

Mặc Thiên Uyên kinh ngạc nhìn nam tử đứng ở phía sau Quân Vô Tà, dung nhan tuấn mỹ mà càn rỡ như vậy, khí thế tuyệt đỉnh như vậy, hẳn chưa từng gặp qua bao giờ.

Càng làm cho Mặc Thiên Uyên giật mình, là cặp mắt hắc đồng sâu không thấy đáy.

"Phi lễ chó coi." Quân Vô Dược nhẹ giọng mở miệng với Quân Vô Tà, nhưng cặp con ngươi đen nhánh, lại như hai lưỡi dao sắc bén, chọc thủng khắp nơi trên người Mặc Thiên Uyên. Cặp mắt kia, giống như tùy thời đều có thể đem hắn xé nát, ánh mắt sắc bén cùng ngữ khí ôn hòa, nổi bật sự tương phản rõ nét.

Mặc Thiên Uyên âm thầm lau mồ hôi lạnh, hẳn cũng không phải là người ngu xuẩn, tự nhiên mình bạch ý tứ của nam tử kia, vội vàng cầm quần áo mặc lại, thứ cảm giác căng thẳng trên người, lúc này mới biến mất một chút. Quân Vô Dược lúc này mới buông xuống tay đang che ở trước mắt Quân Vô Tà. Sau khi Quân Vô Tà nhìn lại, hiển nhiên không hề biết đã xảy ra sự tình gì. Nàng nhìn thoáng qua Quân Vô Dược, thấy hắn không có phản ứng gì, nên cũng không để ý nhiều, bước nhanh đi vào tử cung, chuẩn bị cùng Mặc Thiên Uyên hảo hảo thương lượng một chút về sự tình Trần Hồn Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Thế nào là cường đại

"Vị này chính là?" Mặc Thiên Uyên có chút sợ hãi nhìn Quân Vô Dược phía sau Quân Vô Tà, nam nhân này cho hắn cảm giác quá nguy hiểm.

"Quân Vô Dược, ca..... ca." Quân Vô Tà vẫn là lần đầu tiên giới thiệu Quân Vô Dược với người khác.

Ca ca? Mặc Thiên Uyên lòng tràn đầy nghi hoặc, hẳn không nhớ rõ Quân gia còn có một nhân vật như vậy, bất quá, hẳn cũng không thể xem nhẹ, nhưng ở thời điểm Quân Vô Tà nói lên từ "ca ca" này, đáy mắt nam nhân nguy hiểm kia nổi lên một tia ý cười.

Ngày đó, sau khi Quân Vô Dược cứu được Quân Tiễn, rồi đưa Quân Tiễn đến bên ngoài hoàng cung, lúc đó mọi người đều bị Quân Tiễn đột nhiên xuất hiện hấp dẫn lực chú ý, cho nên không có người chú ý tới sự tồn tại của Quân Vô Dược.

"Muốn như vậy ngươi tới tìm ta, là có chuyện gì sao?" Mặc Thiên Uyên theo bản năng cách xa Quân Vô Tà một chút, không vì cái gì khác, mà là vì Quân Vô Dược đang ở phía sau nàng.

Quân Vô Tà nói: "Là Hồn Ngọc."

"Hồn Ngọc? Ngươi không nên thật sự....."

Quân Vô Tà biết hắn muốn nói gì, quyết đoán lắc đầu.

"Ta sẽ không đem Hồn Ngọc giao cho Khuynh Vân Tông, không chỉ có như thế, ta còn muốn nửa khối Hồn Ngọc trên tay ngươi."

"Cái gì?" Mặc Thiên Uyên mở to hai mắt nhìn, khó tin nhìn Quân Vô Tà.

Nàng chẳng những không tính toán đem Hồn Ngọc của Quân gia giao ra đây, hơn nữa..... Còn muốn phần kia của hoàng thất?

Nàng điên rồi phải không?

"Vô Tà, ngươi muốn Hồn Ngọc làm gì? Đó bất quá chỉ là một khối ngọc bình thường mà thôi, nếu như ngươi thích, ta có thể cho người sưu tập ngọc thạch càng nhiều càng tốt giúp ngươi, vì một khối ngọc mà đối địch cùng Khuynh Vân Tông, đây cũng không phải là một quyết định tốt." Mặc Thiên Uyên luôn luôn tin tưởng phán đoán của Quân Vô Tà, nhưng lúc này đây, Quân Vô Tà nói, lại khiến đầu óc hắn hoàn toàn sờ không tới.

Quân Vô Tà, không giống người không biết nặng nhẹ như vậy a.

"Người cho, hay là không cho?" Quân Vô Tà híp nửa cặp mắt, chuyện Hồn Ngọc chính là Trấn Hồn Ngọc, nàng không tính toán giải thích nhiều cùng Mặc Thiên Uyên, sự tình liên quan tới Quân Cổ nàng không thể không để tâm.

Đây vẫn là lần đầu tiên Mặc Thiên Uyên bị Quân Vô Tà nhìn chăm chăm như vậy, hần phảng phất cảm nhận được, Mặc Huyền Phi bọn họ khi bị Quân Vô Tà nhìn chăm chú có bao nhiêu sợ hãi.

Mồ hôi lạnh từ trán hần chảy ra, "Người muốn, ta khẳng định sẽ cho người, chỉ là..... phía Khuynh Vân Tông muốn xử lý như thế nào? Xem tư thế bọn họ, nếu như không có được Hồn Ngọc, bọn họ quả quyết sẽ không bỏ qua."

"Vật đã cho ta, ta tự nhiên sẽ xử lý bọn họ." Quân Vô Tà từ lúc bắt đầu, đã không tính toán bắt tay giảng hoà cùng Khuynh Vân Tông.

Sau khi nàng biến Bạch Vân Tiên thành bộ dáng kia, liền chú định nàng không có khả năng sống hoà bình cùng Khuynh Vân Tông.

Quân Vô Tà nói làm Mặc Thiên Uyên trong lòng kinh hãi, "Chẳng lẽ người muốn cùng người Khuynh Vân Tông..... Không được! Vô Tà! Người cũng đã thấy thực lực của Khương Thần Thanh, cho dù có Thụy Lân Quân bảo vệ, dựa vào thực lực hơn 20 người của Khuynh Vân Tông, chúng ta cũng không thể đối....."

Mặc Thiên Uyên nói còn chưa nói xong, bên trong tấm điện đột nhiên tràn ngập uy áp cường đại, ở trong nháy mắt khiến hần cảm thấy giống như bị núi nặng đè lên vai. Trong khoảnh khắc đó, cả người hần bắt đầu điên cuồng run rẩy, sức lực hai chân như là bị người rút ra, bùm một tiếng quỳ gối trên mặt đất, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ trên người hần, trong chớp mắt làm ướt cả nền đá cẩm thạch dưới thân hần.

"Chiều theo lời nàng nói mà làm." Giọng nói mang theo uy áp cường đại quanh quẩn bên tai Mặc Thiên Uyên, thanh âm kia rõ ràng không lớn, nhưng truyền vào trong tai Mặc Thiên Uyên lại khiến màng tai hần không ngừng đau đớn, máu tươi ẩm áp tràn ra từ khóe môi hần, tích tấp dừng ở trên đầu gối hần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Đánh cuộc (1)

Chỉ là thanh âm đã đủ khiến người bị thương nặng như thế, cổ khí thế cường đại kia, làm Mặc Thiên Uyên kinh hãi không thôi.

Thanh linh? Lam linh? Vẫn là Tử linh trong truyền thuyết.....

Mặc Thiên Uyên hoàn toàn không thể nào suy đoán được thực lực Quân Vô Dục rốt cuộc đã đạt tới tình trạng nào, không hề tiết ra linh lực ở bên ngoài, cũng đã cường đại như vậy!

Trong thiên hạ, thế nhưng còn có lực lượng đáng sợ như thế?

Thực lực cường đại như vậy, chớ nói hơn 20 người kia ở trong hoàng thành, cho dù là tông chủ Khuynh Vân Tông tự mình rời núi, chi sợ cũng chỉ có thất bại.

“Hồn Ngọc.” Quân Vô Dục nhìn Mặc Thiên Uyên nói.

Mặc Thiên Uyên lau đi vết máu bên môi, âm thầm liếc mắt liếc Quân Vô Dục một cái, lúc này cũng không dám có bất luận chần chờ gì, lập tức sai người đi lấy Hồn Ngọc lại đây.

“Vô Tà.” Sau khi Mặc Thiên Uyên sai người đi làm việc, chính mình thật cẩn thận đối Quân Vô Tà nói: “Người nói người có biện pháp đối phó Khuynh Vân Tông, chẳng lẽ là tính mời... ca ca người ra tay? Đem bọn họ.....” Mặc Thiên Uyên làm một động tác cắt cổ.

“Đúng.” Quân Vô Tà không hề có ý dấu diếm.

Đôi mắt Mặc Thiên Uyên lập tức trừng lên.

Đây là muốn hạ sát thủ?

Không phải là quá tàn bạo hay sao?

“Người Khuynh Vân Tông, tuy rằng không hiền lành, nhưng bọn họ cũng không làm sự tình gì thương thiên hại lý, người nhanh như vậy liền quyết định..... không phải chứ?” Mặc Thiên Uyên cho dù cảm thấy Khuynh Vân Tông sẽ không từ bỏ Hồn Ngọc, nhưng Quân Vô Tà chỉ trong giây lát đã muốn hạ sát thủ, quả thực làm hần hơi khó có thể tiếp thu.

Hơn nữa, phái đoàn mấy người này cũng không phải là toàn thể Khuynh Vân Tông, nếu như động đến bọn họ, thì Khuynh Vân Tông tất sẽ phản công.

Một Quân Vô Dục, có thể chống đỡ được sự trả thù của toàn bộ Khuynh Vân Tông?

Nếu có thể, Mặc Thiên Uyên vẫn hy vọng, một sự nhịn chín sự lành.

Quân Vô Tà không mở miệng, nàng chỉ nhìn Mặc Thiên Uyên đang rối rắm, nàng hiểu rất rõ lo lắng của Mặc Thiên Uyên, hiện giờ hần đã là hoàng đế Thích Quốc, hết thảy mọi thứ hần làm, không thể không suy xét cho an nguy của toàn bộ quốc gia, bất quá..... Quá mức nhân từ nương tay, cũng không thích hợp đảm đương làm vua của một nước.

Chỉ có thể thủ (bảo vệ) nhưng không thể công (tấn công).

Trầm mặc một lát Quân Vô Tà nói: “Lòng dạ đàn bà.”

Sắc mặt Mặc Thiên Uyên cứng đờ, không phải hần quá nhân hậu, mà là Quân Vô Tà xuống tay quá tàn nhẫn.

“Như vậy, ta cùng người đánh cuộc một lần.” Quân Vô Tà quay đầu nhìn về phía Mặc Thiên Uyên, đem hộ thuẫn này, tốt nhất là mài giữa một phen.

“Đánh cuộc gì?”

“Đánh cuộc Khuynh Vân Tông có thể tự tìm đường chết hay không.” Đôi mắt Quân Vô Dược hơi hơi nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Đánh cuộc (2)

“Có ý tứ gì?” Trong lòng Mặc Thiên Uyên đột nhiên nhảy dựng.

“Hồn Ngọc ta nhất định phải có, tuyệt đối sẽ không chấp tay dâng cho người khác. Người không phải cảm thấy ta vô duyên vô cớ phải giết bọn hắn như vậy, quá mức tàn nhẫn? Như vậy chúng ta hãy chờ nhìn xem, nếu như Khuynh Vân Tông biết Hồn Ngọc ở trong tay chúng ta, mà chúng ta lại không muốn giao ra, bọn họ sẽ làm như thế nào?” Nguyên bản Quân Vô Tà tính toán tiên hạ thủ vi cường, nhưng hiện giờ nàng lại từ bỏ.

Không vì cái gì khác, mà chỉ vì muốn làm Mặc Thiên Uyên trở thành hộ thuẫn đồng thời cũng biến hắn thành một thanh kiếm.

Tính tình của hắn ôn nhu như vậy, có chỗ lợi cũng có chỗ hại.

Tương lai Quân gia có lẽ sẽ còn phải đối mặt với những vấn đề khác, Quân Vô Tà không hy vọng mỗi một lần Mặc Thiên Uyên đều mang tâm địa từ bi để ứng phó, vì vinh tuyệt hậu hoạn, nàng không ngại trước tiên mài giữa hắn một phen.

Chỉ có để hắn ý thức được sự tàn nhẫn của địch nhân, hắn mới có thể minh bạch, lòng dạ đàn bà thì chỉ có tự đi tìm đường chết.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, bọn thị vệ đã mang theo Hồn Ngọc lại đây, Mặc Thiên Uyên tiếp nhận, đưa tới trước mặt Quân Vô Tà.

Nửa khối Trấn Hồn Ngọc nho nhỏ nằm ở bên trong hộp gỗ, sau khi Quân Vô Tà xác nhận, đóng nắp hộp gỗ, cẩn thận cất đi.

Mặc Thiên Uyên cũng từng thấy qua Hồn Ngọc, cũng chưa từng cảm thấy thứ này có cái gì quan trọng. Nhưng hắn vạn lần không ngờ tới, Hồn Ngọc nho nhỏ cư nhiên có thể khiến Quân Vô Tà không tiếc đổi đầu cùng Khuynh Vân Tông. Hắn cũng không tính hỏi nhiều về nguyên do, dù sao Quân Vô Tà bất luận làm chuyện gì, luôn có đạo lý của chính nàng.

Đồ vật tới tay, đánh cuộc đã hạ, Quân Vô Tà không có gì để nói nữa, nàng xoay người rời khỏi tầm điện, Quân Vô Dược đi theo phía sau nàng lặng yên rời đi.

Ra khỏi tầm điện, Quân Vô Tà nhìn sao trời lấp lánh, xoay người nhìn về phía Quân Vô Dược vẫn luôn đi theo nàng, khóe miệng Quân Vô Dược mang theo ý cười, tự nhiên đem nàng ôm vào trong lòng, dưới chân vừa giẫm, lại lần nữa phi thân mà đi.

Bọn thị vệ bên ngoài tầm điện, trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt thân ảnh phiêu dật theo gió lên vào trong đêm, yên lặng nuốt nuốt nước miếng.

Trong bầu trời đầy sao, gió lạnh từ từ lướt qua, nhiệt độ không khí thấp nhưng cũng không làm Quân Vô Dược cảm thấy một tia lạnh lẽo, nữ nhân trong lòng ngực tính tình rõ ràng rất lạnh lẽo, nhưng ôm vào trong ngực, lại là ấm áp như vậy.

“Người hà tất phải lãng phí miệng lưỡi, đánh đồ cùng ngu xuẩn kia?”

Nếu như cảm thấy không thể lưu, liền không cần lưu.

“Tiểu Tà Nhi đối với hắn cũng thật là tốt.” Quân Vô Dược cười mờ miệng, nhưng đáy mắt lại không có nửa điểm ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Đánh cuộc (3)

Tốt sao? Quân Vô Tà khẽ nhún mày, nàng cũng không cảm thấy nàng đối với Mặc Thiên Uyên có cái gì tốt.

Bọn họ bắt quá là lợi dụng lẫn nhau để đạt được mục đích của chính mình.

“Người làm gì, ta đều nghe người.” Quân Vô Dược cười mờ miệng, bất quá là để những binh tôm tướng của kia nhảy nhót thêm vài ngày, điểm kiên nhẫn này hắn vẫn có.

Quân Vô Tà chớp chớp mắt, nàng có đôi khi cảm thấy, Quân Vô Dược đối nàng “cưng chiều” nhiều hơn so với Quân Tiễn.

Ca ca này, thật sự rất không tồi.

“Há mồm” Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng.

Quân Vô Dược không nghi ngờ gì lập tức hé miệng, giấy tiếp theo, một viên đan dược hơi ngọt rơi vào trong miệng hắn, dọc theo yết hầu chạy xuống thực quản, trong miệng còn lại mùi hương nhàn nhạt, một cổ cảm giác ấm áp bắt đầu tràn lan khắp thân thể hắn, gân mạch hắn trở nên dị thường thoải mái dưới sự nuôi dưỡng ấm áp này.

Ý cười trên khóe miệng Quân Vô Dược càng đậm hơn, hắn làm sao lại không biết Quân Vô Tà đã cho hắn ăn cái gì?

Thân thủ luyện chế đan dược của nàng, cũng chỉ có Quân gia phụ tử mới có may mắn dùng, hôm nay nàng lại lấy ra cho hắn.....

Một đêm này, có thể nói là kể từ khi Quân Vô Dục tránh thoát gông xiềng tới nay, là đêm tuyệt vời nhất.

Khi trở lại Lâm Vương phủ, đã là đêm khuya tĩnh lặng, Quân Vô Dục ôm Quân Vô Tà rơi xuống biệt viện của nàng. Vừa mới rơi xuống đất, Quân Vô Tà đã ngửi thấy một cổ hương rượu nồng đậm.

Hương rượu say lòng người lượn lờ ở trong sân, chỉ ngửi thôi cũng khiến người nổi lên men say.

“Hương vị Ngọc Dịch Quỳnh Tương?” Quân Vô Tà nhăn mũi lại, cổ hương rượu này nàng đã quá quen thuộc, mỗi ngày nàng trau dồi Thương Ngự Tuyết Liên đều ngửi tới mùi này, nhưng không nồng đậm như vậy.

Không đợi Quân Vô Tà hiểu tới là chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên một tiếng gầm rú, từ trong phòng truyền đến!

“Ngươi ta miêu! Mau thả ta ra!” Thanh âm mèo đen hỗn loạn rống giận từ trong phòng truyền đến, ngay sau đó là một trận hỗn động tiếng vang hết đợt này đến đợt khác!

“Động a? Ngươi sao lại bất động vậy? Sao không giống như lúc trước vậy, đánh ta một chút nhìn xem a?” Túy Liên gọi lên khỏe môi, hai chân thon dài kẹp chặt eo sườn Hắc thú, đè nó ở trên mặt đất. Thân mình đẹp thon dài hơi ngửa ra sau, tay không, vót cái đuôi Hắc thú đang lắc không ngừng, nắm chặt ở trong tay, đuôi thú lông xù xù ở trong tay không ngừng giãy giụa, Túy Liên xoắn tay một cái, đột nhiên kéo mạnh.

“Miêu ô!!!” Hắc thú phát ra tiếng kêu chói tai thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Chiến đấu liên (1)

Editor: Emily Ton

Quân Vô Tà mang theo khuôn mặt lạnh lùng, nhìn một hoa một thú dây dưa bên nhau, đôi mắt nàng thỉnh thoảng quét về phía giá rượu một bên. Ngọc Dịch Quỳnh Tương trong ngăn tủ đã được sắp xếp cẩn thận, nguyên bản tràn đầy trên giá rượu, hiện giờ đã trở nên hỗn loạn. Những vỏ rượu xiêu xiêu vẹo vẹo ngã trên giá rượu, còn có một đồng tửng mảnh nhỏ bị vỡ nát tán loạn nằm trên mặt đất. Ngọc Dịch Quỳnh Tương tràn quý rai đầy đất, khó trách mùi hương kia nồng đậm như thế!

Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt Quân Vô Tà biến lạnh.

"Đem tách bọn họ ra cho ta." Quân Vô Tà híp mắt, lạnh lùng nói.

Quân Vô Dục tự nhiên biết nàng đang nói cùng ai, hần không nói một lời quét về phía "chiến trường" hỗn loạn, đôi tay thon dài mờ ra, trực tiếp vươn tới với trên người Túy Liên.

Túy Liên đang bận rửa mối nhục xưa, hoàn toàn không chú ý tới Quân Vô Tà bọn họ đã trở về, thẳng đến khi Quân Vô Dục đã tới gần, hần mới đột nhiên ngẩng đầu.

Nhưng, hết thấy đều quá muộn.

Nháy mắt Túy Liên ngẩng đầu, tay Quân Vô Dục đã nắm ở trên vai hần, bị lực lượng cường đại giam cầm khiến Túy Liên cảm thấy xương bả vai mình như bị bóp nát.

"Đáng chết!" Túy Liên hét lên một tiếng, nhanh chóng chột chuyển thân mình lại, đôi tay nắm chặt khuỷu tay Quân Vô Dục, hai chân vững vàng đạp trên mặt đất, đột nhiên đẩy ra!

Quân Vô Dục không việc gì, nhướn mày nhìn thiếu niên tuấn tú đang say khướt.

"Còn có chút năng lực, bất quá, không đúng đối thủ." Khỏe môi Quân Vô Dục hơi hơi giương lên, tay đang nắm trên vai Túy Liên đột nhiên vừa chuyển, ánh mắt Túy Liên lập tức tràn lên sự thống khổ, sức lực cả người phảng phất như bị tan mất.

Hắc thú thật vất vả mới tránh thoát khỏi áp bách, còn đang muốn nhảy dựng lên phản công, kết quả lại bị người nắm da lông sau cổ xách lên, phần nộ quét mắt nhìn qua.....

Một đôi mắt tím, nháy mắt dọa cho lòng Hắc thú lui hết thiên quân vạn mã!

"Nháo đủ rồi?" Quân Vô Tà khoanh tay trước ngực, mặt không có biểu tình nhìn hai kẻ gây tai họa bị Quân Vô Dục một trái một phải xách theo.

Nàng mới đi ra ngoài bao lâu?

Nháy mắt Hắc thú cùng Túy Liên nhìn đến sự xuất hiện của Quân Vô Tà, bỗng trở nên hiền lành.

Cặp con ngươi lạnh như băng, ẩn hàm nô dịch, quét nhìn từ bộ mặt lông xù xù, rồi nhanh chóng quét về phía khuôn mặt tuấn tú, lại quét trở về.

"Nói!" Giọng nói lạnh có thể kết thành băng.

Hắc thú lập tức ngao lên, "Chủ nhân! Hỗn đản trong khi ngươi đi rồi, đã trộm rượu để uống! Ta muốn ngăn cản hần! Nào biết hần cư nhiên trực tiếp biến thân động thủ cùng ta....."

Đây là lần gặp mặt thứ hai của Hắc thú và Túy Liên, lần đầu tiên bởi vì có Quân Vô Tà, hai bên không thể đánh nhau, kết quả hôm nay chân trước Quân Vô Tà vừa mới rời đi, Tiểu Bạch Liên đã nhện không được thêm thưởng, sờ đến giá rượu nơi đó, lấy Ngọc Dịch Quỳnh Tương đổ vào trong miệng. Sau khi tiểu hắc miêu phát hiện lập tức tiến đến ngăn cản, kết quả Tiểu Bạch Liên uống xong rượu lập tức hóa thân thành Túy Liên, hoàn toàn không để ý tới kêu gào của tiểu hắc miêu, ôm vỏ rượu quất lên điên cuồng.

Roi vào đường cùng mèo đen chỉ có thể biến thân thành Hắc thú, liều mạng cùng Túy Liên.

Nhưng mà kết quả lại rất là bi tráng.....

Tương tượng đến sự hùng dũng oai vệ của mình, luôn có khí phách hiên ngang, lại bị thiếu niên tuấn tú nhỏ yếu một quyền ném trên mặt đất, mạnh mẽ đè ép cả một buổi tối, nội tâm Hắc thú cơ hồ sụp đổ!

Ngay cả Hoàng Kim Cự Sư đều bị nó cắn nuốt, nhưng đến lượt tên trộm rượu vô si trước mặt, nó cư nhiên bị đánh..... đây thật sự là không có khoa học!

Quân Vô Tà vừa mới muốn trừng trị hai kẻ gây tai họa này một chút, nhưng sau khi nghe mèo đen miêu tả xong, nàng lại trầm mặc xuống, phần nộ trong cặp mắt cũng dần dần rút đi, mang theo biểu tình như đang suy tư điều gì, nàng đi tới trước mặt Túy Liên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Chiến đấu liên (2)

Thực lực của mèo đen sau khi biến thân có bao nhiêu cường đại, Quân Vô Tà rất rõ ràng, đặc biệt là sau khi hấn cắn nuốt Hoàng Kim Cự Sư, thực lực của mèo đen càng tăng cao hơn, nhưng Túy Liên lại có thể đàn áp khiến Hắc thú bất lực.

Quân Vô Tà vẫn luôn cảm thấy Tiểu Bạch Liên chỉ có giá trị dùng được nhất định, sức mạnh chiến đấu còn không bằng chủ nhân là nàng đây, nhưng biểu hiện bây giờ của Túy Liên, lại khiến nàng không thể không một lần nữa đánh giá lại khả năng chiến đấu của hấn.

"Người có thể đánh nhau?" Quân Vô Tà híp mắt, nhìn Túy Liên với khuôn mặt đỏ rần.

Túy Liên ở trước mặt Hắc thú thì kiêu ngạo cuồng vọng, nhưng nhìn thấy Quân Vô Tà lại không dám có một tia khí thế, hấn nhủ mày nói: "Đánh miêu kia thì không thành vấn đề."

"Trước sau tương phản rất lớn." Quân Vô Tà nói.

Tiểu Bạch Liên cùng Túy Liên bất luận là tính cách hay là thực lực, khác biệt đều rất lớn.

"Thương Ngư Tuyệt Liên vốn là dựa vào rượu ngon mà sinh ra, mất đi rượu dưỡng, lực lượng của ta không thể phát huy." Túy Liên buồn bực mở miệng, nếu không phải như thế hấn sao có thể ngày thường bị miêu đen kia khi dễ đến tình trạng này!

"Lời hấn nói chính là sự thật." Quân Vô Dược đột nhiên mở miệng, hấn thấy tiểu gia hòa có hứng thú với Túy Liên, không keo kiệt giải thích nghi hoặc của nàng: "Thương Ngư Tuyệt Liên vốn nên là đáng về này, uống rượu ngon càng nhiều, thực lực sẽ càng cường đại, bọn họ trời sinh vốn luôn khao khát với rượu, tiểu oa nhi của người trộm rượu uống, cũng không phải là ngoài ý muốn."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, nếu thật sự là như thế, vậy Giới Linh của nàng có lẽ cũng không phải là phế vật như trong tưởng tượng của nàng.

Bất quá.....

Đây cũng không phải là có để Túy Liên có thể đập hống tất cả Ngọc Dịch Quỳnh Tương!

Quân Vô Tà nâng tay lên, nắm cầm Túy Liên, nửa híp mắt nói: "Muốn uống rượu, có thể. Nhưng rượu nơi này người không thể chạm vào."

Túy Liên há hốc mồm, nhìn cặp con ngươi sắc bén, không thể nói nổi một từ, chỉ có thể cứng đờ gật gật đầu.

.... Editor: Emily Ton....

Quân Vô Tà buông lỏng tay ra, trước đây nàng vẫn luôn buồn rầu với thực lực của bản thân không đủ mạnh, thực lực của tiểu hắc tuy rằng không tồi, nhưng cũng không thể khiến nàng thỏa mãn, nếu như sau này Túy Liên có thể trở thành một tay chiến đấu cường lực, cũng là một lựa chọn không tồi.

"Thực lực của hấn như thế nào?" Quân Vô Tà hỏi thẳng Quân Vô Dược.

Quân Vô Dược nói: "Điều này phụ thuộc vào hấn uống bao nhiêu rượu, rượu uống vào là rượu gì, nếu như có đủ rượu ngon cung ứng, đối phó với Tử Linh là không có bất luận áp lực nào." Chỉ là điểm năng lực này của Túy Liên còn chướng mắt hấn, bất quá bộ dáng của tiểu gia hòa tựa hồ rất vừa lòng.

Phóng nhãn trong toàn thiên hạ, lam linh đã là đỉnh, trăm năm qua chưa từng có một Tử Linh nào được sinh ra, thực lực của Túy Liên ở trong Thích Quốc, tuyệt đối là đứng đầu!

"Rượu lần trước, còn không?" Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dược hỏi.

Quân Vô Dược hơi mỉm cười, cảm giác được tiểu gia hòa đang luyến tiếc Ngọc Dịch Quỳnh Tương, đem chủ ý đánh tới trên Bích Nguyệt của hấn.

"Chỉ cần người mở miệng, cần bao nhiêu ta đều sẽ làm ra cho người."

"Thả bọn họ xuống đi." Quân Vô Tà nói.

Được ân chuẩn, Hắc thú cùng Túy Liên lúc này mới được tự do, ở trước mặt Quân Vô Tà, hai kẻ có lá gan lớn đến đâu cũng không dám xằng bậy.

"Sau này nếu như muốn uống rượu, hãy đi tìm hấn." Quân Vô Tà nói với Túy Liên.

Túy Liên nhìn thoáng qua Quân Vô Dược, trong lòng không khỏi có chút khổ sở.

Hấn đánh không lại người này!

Người này xuống tay quá tàn nhẫn, bất quá hấn là Giới Linh không phải người, nếu như người thường bị hấn ta nhéo như vừa rồi, dù không chết bất đắc kỳ tử cũng phải tàn phế.

Chủ nhân nhà hấn, thế nhưng còn muốn hấn đi tìm một kẻ khủng bố như vậy uống rượu cùng!

Túy Liên tức khắc cảm thấy, ngày tháng sau này của mình chỉ sợ là không dễ chịu lắm.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Cường quyền (1)

Sáng sớm ngày thứ hai, không đợi Mặc Thiên Uyên thượng triều, người Khuynh Vân Tông đã hùng hổ đi tới đại điện.

Mặc Thiên Uyên vừa mới ngồi xuống vương vị đối mặt với tất cả các quan văn võ trong triều, nhìn thấy sau khi người Khuynh Vân Tông đến thì tất cả đều hoảng sợ thối lui đến bên ngoài cửa, ánh mắt hân hoan tối sầm lại.

"Hồn Ngọc đâu?" Khương Thần Thanh hoàn toàn không ý thức được, cách làm của bọn họ, đã đem thể diện đế vương của Mặc Thiên Uyên dẫm lên dưới chân, không có báo trước cũng không có bất luận thông báo gì, trực tiếp xâm nhập triều đình, bức lui cả triều văn võ, đứng ở trong đại điện nói lên yêu cầu của bọn họ.

Có lẽ không phải không ý thức được, mà là hân cần bản không thêm để ý cổ kị gì với đế vương của một tiểu quốc bình thường.

Mặc Thiên Uyên cường chế nội tâm bất mãn, cười nói: "Chư vị khởi giá sớm như vậy? Người tới, cấp ghế cho khách quý."

Một đám thái giám đã chuyển ghế dựa đến, người Khuynh Vân Tông bình yên ngồi xuống.

"Nha đầu Văn Tiên đã làm chuyện ngu xuẩn chúng ta tạm thời không đề cập tới, nhưng giao dịch giữa tiên đế cùng tông chủ ta trước đây vẫn còn, chúng ta cũng không có ý quấy rầy Thích Quốc, làm phiền bệ hạ sớm chút đem Hồn Ngọc giao cho ta, chúng ta cũng muốn quay về Khuynh Vân Tông phục mệnh." Khương Thần Thanh gọn gàng dứt khoát mở miệng, tuy lời nói còn có chút khách khí, nhưng giọng điệu cùng thần thái lại không có nửa điểm tôn trọng.

Mặc dù tính tình của Mặc Thiên Uyên khá tốt, nhưng cũng bị làm cho tức giận muốn phun cả máu, chính là ngại với thực lực của Khuynh Vân Tông, hân cũng chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt máu.

Giờ khắc này, hân thật sự hận không thể lập tức đồng ý với đề nghị tối qua của Quân Vô Tà, trực tiếp chém đám hỗn đản không coi ai ra gì, thay vì nhìn bọn họ ở chỗ này điều vô dương oai.

"Nguyên lai là việc này, hôm qua trẫm đã đáp ứng chư vị rồi, tự nhiên sẽ làm được, trẫm đã sai người đi tìm Hồn Ngọc suốt đêm, nhưng lại xảy ra vài vấn đề." Mặc Thiên Uyên đem những gì đã nghĩ tới hôm qua nói ra.

"Vấn đề? Có vấn đề gì?" Nháy mắt sắc mặt Khương Thần Thanh liền trầm xuống.

Nếu Bạch Văn Tiên không tự mình truyền tin tức giả về, bọn họ đâu cần phải lao sư động chúng như thế.

Thân là trưởng lão Khuynh Vân Tông, quốc gia như Thích Quốc căn bản là chướng mắt hân, hiện giờ tới, hân chỉ nghĩ sớm chạy lấy người.

"Hồn Ngọc đúng là ở Thích Quốc, chư vị cũng biết, năm đó Hồn Ngọc đã bị tổ tiên ta cắt thành hai mảnh, một phần tặng cho Lâm Vương Quân Tiên, một phần lưu tại trong cung. Mười năm trước, trưởng tử Quân Tiên là Quân Cố chết trận sa trường, Quân Tiên quá bi thống liền đem nửa Hồn Ngọc kia hạ táng cùng Quân Cố, mà nửa kia trong tay hoàng thất, sau khi tiên đế chết vì bệnh cũng đã theo vào hoàng lăng....." Mặc Thiên Uyên không nhanh không chậm nói, tiên đế hiện giờ còn bị nhốt tại trong địa lao, bất quá đối với bên ngoài sớm đã tuyên truyền hân đã tử vong. Hoàng lăng của tiên đế hiện giờ bất quá là một tòa mồ không, hạ táng bên trong bất quá là một thi thể của một phạm nhân mang tội tử hình.

Chỉ là hết thấy này, chỉ có hai người biết được là Mặc Thiên Uyên và Quân Vô Tà.

Thời điểm Mặc Thiên Uyên nói xong hết thấy, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Tần Ngữ Yên, hân không trông cậy vào phản ứng của Khương Thần Thanh, nhưng vị đại tiểu thư này thật ra thoát nhìn còn thấu tình đạt lý, còn có chút trông cậy vào, có lẽ nàng có thể thông cảm với người đã chết, nói không chừng sẽ thu tay lại cũng nên.

Nhưng mà, sau khi Mặc Thiên Uyên nói xong hết thấy, sắc mặt Khương Thần Thanh đã đen tới cực điểm rồi, hân thình lình đứng lên, nhìn chăm chăm vào Mặc Thiên Uyên nói: "Quả thực là hồ nháo, Hồn Ngọc sao có thể hạ táng! Thật đúng là vô tri! Hiện tại lập tức đi lấy hai khối Hồn Ngọc về cho chúng ta, cho dù phải đào mồ các người cũng phải làm, lăng mộ cũng thế! Lúc này đây, chúng ta nhất định phải lấy được Hồn Ngọc trong tay!"

Căn bản không còn chỗ cho bất cứ thương lượng nào, Khương Thần Thanh mở miệng đã làm cho Mặc Thiên Uyên cùng Quân gia phải đi đào mồ nhà mình!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Cường quyền (2)

Tần Ngữ Yên vẫn luôn không hề mở miệng, nàng chỉ an tĩnh ngồi ở chỗ kia, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa.

Nghe thấy Khương Thần Thanh nói vậy, sắc mặt Mặc Thiên Uyên cứng đờ, vội vã nói: "Điều này..... chỉ sợ là không tốt. Tổ tiên đã xuống mồ, hiện tại muốn khai quật mộ, thật sự là....."

"Người chết không tính, bệ hạ hà tất phải buồn rầu như vậy?" Tần Ngữ Yên sâu kín mở miệng, "Tiên đế cùng Quân Cố nếu như đã chết, sẽ không còn liên quan đến thế gian này nữa, vì sao bệ hạ phải vì hai người đã chết mà đặt Thích Quốc vào trong nguy hiểm?"

Mặc Thiển Uyên kinh ngạc nhìn Tần Ngữ Yên, hẳn quả thực không thể tin được, những gì mình đã nghe.

Đặt Thích Quốc vào trong nguy hiểm?

Lời này rõ ràng là uy hiếp!

Mặc Thiển Uyên trăm triệu cũng không nghĩ tới, Tần Ngữ Yên nhìn như ôn hoà mà lời nói lại còn tàn nhẫn hơn cả Khương Thần Thanh.

Không có chỗ cho thương lượng, nàng trực tiếp đưa ra tối hậu thư.

Giao ra Hồn Ngọc, bọn họ lập tức rời đi, nếu như kháng kháng không giao, bọn họ sẽ không khách khí đối với Thích Quốc.....

Giờ khắc này Mặc Thiển Uyên mới ý thức được, ý tưởng lúc trước của mình ngây thơ biết bao nhiêu, hẳn còn cho rằng có thể dễ dàng nói chuyện với người đứng đầu phái đoàn của Khuynh Vân Tông?

Nhìn nhìn Khương Thần Thanh, lại nhìn nhìn Bạch Vân Tiên, đều là người Khuynh Vân Tông, nhưng có người nào có thể thương lượng?

Mặc Thiển Uyên lúc này mới nhớ, một tay Bạch Vân Tiên gần như hủy diệt hoàng thành bằng chất độc của mình, và độc đó chính là đến từ Khuynh Vân Tông.....

"Bệ hạ nếu như cảm thấy khó xử, chúng ta có thể thay người làm điều đó." Tần Ngữ Yên không chờ Mặc Thiển Uyên mở miệng, đứng thẳng dậy, nhìn về phía Khương Thần Thanh, "Khương thúc thúc, phiền người cùng chư vị chia nhau đi một chuyến hoàng lăng và mộ viên Quân gia, lấy Hồn Ngọc mang về."

"Chờ đã! Tần tiểu thư, người....." Mặc Thiển Uyên còn muốn nói gì đó, nhưng Tần Ngữ Yên lại ngắt lời hẳn.

"Bệ hạ tốt nhất là không nên hành động thiếu suy nghĩ, ta cũng là suy nghĩ cho người cùng quốc gia người, người hẳn là cũng không hy vọng, con dân quốc gia người, gặp phải bất cứ thương tổn nào đi?" Trên mặt Tần Ngữ Yên nở rộ tươi cười ôn hoà, nhưng dưới sự ôn hòa kia, lại khiến người cảm thấy lạnh lẽo tận xương.

Dứt lời, Tần Ngữ Yên đã cùng người Khuynh Vân Tông rời đi.

....Editor: Emily Ton....

Chờ đến khi bọn họ ra khỏi đại điện, các triều thần ở bên ngoài lúc này mới nom nóp lo sợ trở lại trong điện, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt âm u của Mặc Thiển Uyên, bọn họ liền rất tự giác ngậm miệng, không người nào dám hỏi thêm một câu.

Toàn bộ bên trong đại điện, yên tĩnh như đã chết hết, Mặc Thiển Uyên ngây ngốc ngồi trên vương vị, nhìn bóng dáng những người Khuynh Vân Tông đã đi xa, đáy lòng hoàn toàn lạnh.

【Hồn Ngọc ta nhất định phải có, tuyệt đối sẽ không chấp tay dâng cho người khác. Người không cần cảm thấy ta vô duyên vô cớ phải giết bọn hắn như vậy, quá mức tàn nhẫn? Như vậy chúng ta hãy chờ nhìn xem, nếu như Khuynh Vân Tông biết Hồn Ngọc ở trong tay chúng ta, mà chúng ta lại không muốn giao ra, bọn họ sẽ làm như thế nào?】

Tối hôm qua, lời Quân Vô Tà nói khi rời đi vào giờ phút này bỗng hiện lên ở trong óc, ánh mắt nàng khi nói chuyện không hề có tia nghi hoặc, đều là tuyệt đối chắc chắn.

Mặc Thiển Uyên đột nhiên rất muốn cười, chỉ sợ Quân Vô Tà sớm đã nhìn thấu bản chất Khuynh Vân Tông, nếu không cũng sẽ không cùng hắn đánh cuộc như vậy.

Nhưng thật ra chính bản thân hắn, buồn cười đến cực điểm, rõ ràng đã từng trải qua bao nhiêu hãm hại của tiên đế cùng Mặc Huyền Phi, vì sao hắn vẫn còn muốn giữ lại sự nhân từ buồn cười như thế?

Quân Vô Tà, rốt cuộc là do chính hắn ngu xuẩn, trách không được người khác.

Bên trong triều đình yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên một chuỗi tiếng cười, tất cả các đại thần đều kinh hoàng nhìn đế vương cười to không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Cường quyền (3)

....Editor: Emily Ton....

Sau khi đoàn người Khuynh Vân Tông rời khỏi đại điện, Khương Thần Thanh lập tức muốn nhanh chóng an bài người chia thành hai đường đi lấy Hồn Ngọc.

"Thật là buồn cười, tiểu hoàng đế kia rốt cuộc là nghĩ như thế nào, vẫn còn không muốn giao ra Hồn Ngọc? Trương lão, người nghĩ hẳn nói Hồn Ngọc đã bị chôn, rốt cuộc là thật hay giả?" Đệ tử Khuynh Vân Tông đi theo nhìn không được cùng nhau tiến đến hỏi Khương Thần Thanh.

Khương Thần Thanh hừ lạnh một tiếng nói: "Hắn dám? Không phải chỉ là một Thích Quốc nho nhỏ thôi sao, nếu hắn có lá gan lớn dám lừa gạt chúng ta như vậy, tối nay ta sẽ cho hắn biết, Khuynh Vân Tông không phải là nơi mà loại quốc gia như bọn họ có thể chọc đến."

Thích Quốc được thành lập chưa đầy trăm năm, bất luận là căn cơ hay là binh lực đều không tính là cường đại, ở bên trong chư quốc chỉ có thể xem như là một tiểu quốc, mà để bảo vệ lãnh thổ của quốc gia, đại bộ phận đều là dựa vào Thụy Lân Quân của Quân gia.

"Sự tình Hồn Ngọc ở phần mộ Quân Cổ của Quân gia, tiên đế thật ra đã từng nhắc qua, nghĩ chắc là bọn họ cũng không biết khả năng chân chính của Hồn Ngọc, mới mang đi hạ táng." Tần Ngữ Yên chậm rãi mở miệng nói.

Nàng cũng không tin tưởng, Mặc Thiển Uyên sẽ có lá gan lớn đến nỗi nói dối về vị trí của Hồn Ngọc.

"Điều này thật ra ta chưa từng nghe tông chủ nhắc qua, tiền đề cùng Quân gia cũng không hòa thuận lắm, hấn lo lắng Quân Tiên công cao chấn chủ, cố ý diệt trừ trên dưới Quân gia, lúc này mới muốn lấy Hồn Ngọc đổi lấy sự giúp đỡ của Khuynh Vân Tông ta. Ta thấy tâm tư của Mặc Huyền Phi cũng giống như phụ thân hấn, nếu không vì sao Vân Tiên tới Thích Quốc chưa được bao lâu, đã khẳng khái một mực muốn ở cùng hấn? Chi sợ bọn họ chính là nghĩ muốn từ Vân Tiên có thể mượn sức của Khuynh Vân Tông." Khương Thần Thanh khinh thường cười lạnh.

Đệ từ Khuynh Vân Tông thú vị lắng nghe, không khỏi hiếu kỳ nói: "Hoàng đế Thích Quốc này có phải là ngốc từ hay không? Thích Quốc nếu như không có Thụy Lâm Quân của Quân gia tọa trấn, sớm đã bị chư quốc như hồ rình mồi nuốt chửng. Thế nhưng bọn họ ngay khi quốc gia vừa mới yên ổn đã muốn xuống tay đối với Quân gia, đây không phải tự tìm đường chết hay sao?"

Một tiểu quốc muốn sinh tồn ở trong các cường quốc, quả quyết không thể không có lực lượng cường đại bảo hộ.

Thụy Lâm Quân của Quân gia là một thanh đao sắc bén nhất của Thích Quốc, đẩy lui các cuộc xâm lăng, gìn giữ đất đai lãnh thổ bọn họ.

Nhưng tiền đề Thích Quốc lại muốn hủy diệt vũ khí mạnh nhất của bọn họ, đúng thật là hồ đồ.

"Tâm trí của người ngu, không phải chúng ta có thể lý giải, Thích Quốc ra sao chúng ta không cần phải hỏi nhiều, tiền đề đã chết, ước định ban đầu cùng Thích Quốc cũng có thể tạm thời sửa đổi. Đan được nêu như đã được đưa đến, chúng ta hiện tại chỉ cần thu hồi Hồn Ngọc, còn chuyện Thích Quốc ngày sau như thế nào, chúng ta cũng không nên nhọc lòng." Tàn Ngữ Yên cười mở miệng nói.

"Đại tiểu thư nói đúng, tiểu hoàng đế kia cũng không biết, trong bản ước định giữa chúng ta cùng phụ thân hấn, có bao gồm điều kiện phải bảo hộ Thích Quốc trong vòng 20 năm không chịu bất cứ thế lực nào quấy nhiễu." Khương Thần Thanh cười mở miệng.

Tàn Ngữ Yên hơi mỉm cười, "Lấy được Hồn Ngọc, chúng ta không liên quan gì với nơi này nữa."

Dứt lời, người Khuynh Vân Tông liền cười rời đi, phân ra hai hướng đi tới mục tiêu đã định.

Nhưng bọn họ không chú ý tới, ở ngay phía trên đỉnh đầu bọn họ có một nam tử tuấn mỹ cao lớn đang ôm một thiếu nữ nhỏ xinh, đối thoại vừa rồi của bọn họ, một chữ cũng không thoát khỏi tai hai người.

"Đây là người Khuynh Vân Tông?" Quân Vô Tà nhìn xuống những thân ảnh đó dần dần đi xa, đáy mắt nổi lên tia lạnh lẽo, vừa rồi nàng dù không ở trong đại điện, nhưng từ cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ, nàng cũng có thể đoán được, hôm nay khi Mặc Thiên Uyên ứng đối với những người này, chi sợ là không chiếm được chút ích lợi gì.

"Bất quá chỉ là con kiến, không cần để ý, Tiểu Tà Nhi tính toán khi nào thì muốn mạng bọn họ?" Khóe miệng Quân Vô Dục hơi gợn lên, nếu như máu của những người này có thể giành được nụ cười của Quân Vô Tà, thật ra đó chính là vinh quang của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Đột phá (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà thu hồi tầm mắt, "Không cần nóng nảy, nếu muốn dạy Mặc Thiên Uyên, tự nhiên là muốn hấn học nhiều một chút."

Vẫn nên tận dụng những nguồn lực sẵn có, nàng cũng không có nhiều thời giờ đi dạy dỗ một đế vương.

Quân Vô Dục hơi nhướng mày, không tỏ ý kiến.

"Đi về trước." Quân Vô Tà mở miệng nói, xem tư thế của những người Khuynh Vân Tông, chi sợ mộ viên Quân gia cùng hoàng lăng rất nhanh sẽ không được bình yên.

Ngày đó nàng để Mặc Thiên Uyên tìm một thi thể phạm nhân phạm tội tử hình giả trang làm tiền đề để vào hoàng lăng, nhưng thật ra không hề lo lắng người Khuynh Vân Tông sẽ phát hiện ra sự tình tiền đề còn chưa chết.

....*Editor: Emily Ton....*

Trở lại Lâm Vương phủ, Quân Vô Tà giống như người không có việc gì, tiếp tục dưỡng hoa sen trong bồn nước hoa sen. Hiện giờ hoa sen đã nở, hương hoa làm bạn với hương rượu tản ra mùi thơm mê người, Quân Vô Tà tu luyện linh lực chính là để như trở bàn tay như vậy. Linh lực trong cơ thể nàng không ngừng trưởng thành, dần dần tràn vào kỷ kinh bát mạch nàng. Chỉ là mấy ngày gần đây, tựa hồ xuất hiện linh lực đang trên đà trưởng thành dường như ngừng lại, đã qua nhiều ngày nhưng không thấy bất luận tiến triển gì.

"Là phải tăng cấp sao?" Quân Vô Tà nhìn xích linh ngưng tụ trong tay mình, hiện tại nàng đã có thể khống chế rất tốt xích linh tiết ra ngoài, nhưng linh lực chiến đấu như thế nào, nàng vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Quân Vô Dục lúc này an vị trên ghế ở một bên, hai chân thon dài bắt chéo bên nhau, một tay chống cằm, dù bận vẫn ung dung nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của Quân Vô Tà.

Từ sau khi Quân Vô Tà kêu một tiếng "Ca ca", hình thức hai người gặp nhau đã hoàn toàn thay đổi, ít nhất hiện giờ thời điểm khi Quân Vô Dục ở chung cùng một phòng với Quân Vô Tà, sẽ không phải nhận bất cứ lệnh đuổi khách nào nữa.

"Tu luyện linh lực Giới Linh hệ thực vật rất đặc thù, tuy rằng linh lực trưởng thành rất nhanh, nhưng khi thăng cấp sẽ khó khăn hơn nhiều so với người bình thường." Quân Vô Dục hảo tâm nhắc nhở tiểu gia hòa ngày thơ.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Quân Vô Dục, nàng có cảm giác giai đoạn thăng cấp đã giằng co một đoạn thời gian, nhưng vẫn không có bất luận tiến triển gì, vì thế nàng còn cố ý đi dò hỏi dò Quân Khanh cùng Long Kỳ, nàng vốn tưởng rằng mình đã sai ở nơi nào đó.

"Thăng cấp khó khăn?"

Đối với người bình thường sau mấy năm tu luyện, muốn thăng cấp sẽ thật phần đơn giản, chỉ cần một khi linh lực đạt tới giai đoạn bão hòa, sẽ có thể có được cơ hội đột phá. Khó khăn cho sự đột phá của rào cản cấp độ, sẽ theo cấp bậc tăng lên mà tăng cao hơn. Nhưng không quá khó để đột phá xích linh hay cam linh, trừ phi người đó không có đủ thiên tư, vì thế tiến bộ mới luôn ngừng lại.

Việc không đủ thiên tư, nghĩa là gân mạch người đó không thể nào cất chứa đủ linh lực. Độ dẻo dai kiên cường gân mạch của mỗi người chẳng những quan hệ đến tiến độ tu luyện, cũng sẽ quan hệ đến linh lực tích góp.

Linh lực ở trong cơ thể không ngừng tu luyện và tích lũy, người tu luyện có thiên phú càng tốt thì linh lực càng nhiều, mà gân mạch bọn họ có khả năng hấp thu đủ linh lực cũng sẽ càng nhiều. Nếu người không đủ thiên tư, trong quá trình tu luyện không ngừng, linh lực tăng trưởng rất chậm, mà gân mạch bọn họ cũng không thể nào chống đỡ linh lực lưu động, kết quả là một phần linh lực thu được từ quá trình tu luyện và phát triển sẽ bị rò rỉ theo gân mạch hoạt động thoát ra bên ngoài cơ thể, thế cho nên bọn họ rất khó cung ứng đủ linh lực để đột phá rào cản của cấp bậc.

Nhưng thân thể Quân Vô Tà là do năng đã ti mi điều dưỡng qua, gân mạch có thể nói là đã điều dưỡng tới trạng thái tốt nhất rồi, không còn tồn tại khả năng linh lực sẽ xói mòn.

Quân Vô Dược mỉm cười và giơ tay lên, một đoàn sương mù màu đen ngưng tụ lại từ lòng bàn tay hắn, khi hắn nhẹ nhàng phát tay, đám sương mù rất nhanh bay về phía Quân Vô Tà, khuếch tán từ trên đỉnh đầu năng và tản xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214: Đột phá (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Màn sương mù màu đen khuếch tán ở quanh thân Quân Vô Tà, dần dần mờ nhạt và biến mất. Theo màn sương mỏng màu đen tiêu tán, trên người Quân Vô Tà dần dần hiện lên một vầng sáng màu đỏ. Ánh sáng đỏ được phát ra từ trong cơ thể năng, xuyên thấu qua làn da trắng nõn, có thể nhìn thấy rõ ràng gân mạch trên làn da đang nhấp nháy ánh sáng màu đỏ.

"Linh lực trong cơ thể ngươi đã đạt tới cảnh giới tiêu chuẩn, nhưng phương thức tu luyện hệ thực vật, lại không giống như những Giới Linh khác. Ngươi muốn đột phá, ngoại trừ linh lực, còn cần một vật khác." Quân Vô Dược nheo nheo mắt.

"Thứ gì?" Quân Vô Tà khó hiểu nói.

"Giới Linh."

"....."

"Linh lực của Giới Linh hệ thực vật giống như là vạn vật sinh trưởng, không ngừng sinh sôi, nhưng lại thiếu lực lượng mạnh mẽ cần thiết để ngươi phá tan cấp bậc. Nếu ngươi muốn đột phá, nhất định phải hấp thu Giới Linh khác, sử dụng lực lượng của chúng để trợ giúp ngươi đột phá." Quân Vô Dược nói.

Quân Vô Tà hơi sững sốt, "Ta? Hấp thu Giới Linh?"

Loại chuyện này, thật sự quá mức không thể tưởng tượng.

"Ngươi có biết, vì sao nơi này chưa từng xuất hiện bất cứ một Giới Linh hệ thực vật nào hay không?"

"Vì cái gì?" Quân Vô Tà cũng rất nghi hoặc, kể từ khi trọng sinh đến nay, năng cũng chưa từng nghe nói đến Giới Linh hệ thực vật thứ hai.

Ít nhất ở trong trí nhớ năng thừa kế, thế giới này cũng chỉ có hai loại Giới Linh: một là Giới Linh hệ vũ khí, một là Giới Linh hệ thú. Tiểu Bạch Liên là lần đầu tiên năng gặp và nghe qua, là Giới Linh hệ thực vật duy nhất.

Quân Vô Dược cười nói: "Trước khi Giới Linh thiết lập liên hệ cùng với con người, sẽ căn cứ vào thể chất con người để chọn lựa Giới Linh thích hợp cho chính mình. Nhưng, trong thiên hạ người có thể hấp thu lực lượng Giới Linh đã ít lại càng thêm hiếm. Giới Linh hệ thực vật cơ hồ là chưa bao giờ buông xuống thế gian. Nếu ngẫu nhiên xuất hiện một lần, cũng sẽ bởi vì chủ nhân không thể nào tu luyện và đột phá mà trở thành phế linh. Rất nhiều người thậm chí không hề ý thức được Giới Linh của mình đã thức tỉnh, vì thế thường mang theo Giới Linh hệ thực vật sống qua loa cả đời."

Có một câu hán không nói ra, đó chính là.....

Thiên hạ trong miệng hắn, là dưới tam giới nơi Quân Vô Tà đang sống, mà không phải là thiên hạ chân chính mà hắn biết.

"Nhưng ngươi thì khác, ngươi có thể chất song hồn, mào đen của ngươi có thể cắn nuốt Giới Linh, ngươi cũng có thể." Quân Vô Dược đứng dậy, đi đến trước mặt Quân Vô Tà, thời điểm một chữ cuối cùng thoát ra từ trong miệng, hán điểm ngón tay ở trên trán Quân Vô Tà.

"Muốn đột phá, hãy đi cắn nuốt Giới Linh."

Quân Vô Tà hơi ngửa đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười tuần mỹ tuyệt luân của Quân Vô Dược.

Hắn biết, linh hồn của tiểu hắc miêu đã hoà hợp cùng linh hồn năng!

"Cắn nuốt Giới Linh càng cường đại, hiệu quả đột phá đối với ngươi càng tốt, không cần phải lãng phí cơ hội đột phá này của ngươi, nó sẽ mang đến hiệu quả không thể tưởng được cho ngươi." Quân Vô Dược hơi cúi đầu, ngón tay để ở trên trán Quân Vô Tà chậm rãi trượt xuống, thẳng đến cằm nhỏ của năng. Ngón tay hắn hơi cong lên, nâng hàm dưới của năng lên và nói: "Bất quá ngươi không cần lo lắng, là một người ca ca, ta sẽ giúp ngươi chuẩn bị cho lần đột phá Giới Linh đầu tiên của ngươi, ngươi chỉ cần phụ trách hấp thu là được."

Giới Linh hệ thực vật trong lần đầu tiên hấp thu Giới Linh và đột phá, sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng đối với con người. Quân Vô Dục không nghĩ sẽ tùy tiện tìm một Giới Linh phế vật để Quân Vô Tà cắn nuốt.

Tiểu Tà Nhi của hân, tự nhiên phải là tốt nhất!

"Hấp thu như thế nào?" Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, lần trước chính là tiểu hắc miêu hấp thu Hoàng Kim Cự Sư, không phải năng. Loại chuyện hấp thu Giới Linh, người khác nghe cũng chưa từng nghe qua, huống chi là làm.

"Ta sẽ chỉ giáo ngươi." Khóe môi Quân Vô Dục gọi lên, nhìn biểu tình rối rắm của tiểu gia hỏa, ý cười nơi đáy mắt hân càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Đột phá (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Quân Vô Tà, Quân Vô Dục không nhịn được liền duỗi tay ôm nàng vào trong lòng, cầm đề ở trên đỉnh đầu nàng, đôi bàn tay to nâng tay nhỏ của nàng lên, đặt vào một quả thủy tinh cầu ở trong lòng bàn tay nàng như là một giải thưởng.

"Ta sớm đã chuẩn bị Giới Linh giúp ngươi, nó ở ngay bên trong." Quân Vô Dục mỉm cười, nói.

Quân Vô Tà nhìn thủy tinh cầu trong tay, lấp lánh và có thể nhìn xuyên thấu rất đẹp, nhưng khi nhìn kỹ mới chú ý tới, bên trong nó không hề đơn giản như vậy. Giống như có một luồng ánh sáng lưu động, không ngừng quay cuồng ở bên trong, từng luồng ánh sáng loé lên và dường như còn sống.

"Bên trong này là Giới Linh?" Bề mặt của hình cầu lạnh lẽo và cứng rắn, cảm thấy giống như một viên pha lê thật đẹp nhưng lại có sự khác nhau, nàng không biết được đây rốt cuộc là vật liệu gì.

"Cái này gọi là hộp Tự Linh, chuyên dùng để giam cầm vật thể như linh hồn, sau khi chủ nhân của Giới Linh từ vong trong vòng một canh giờ (2h), sẽ phải quay lại U Linh Giới. Bắt giữ chúng chỉ có thể tiến hành trong vòng một canh giờ kia. Đem chúng nó nhốt vào trong hộp Tự Linh, chúng sẽ không thể trốn thoát." Tâm tư Quân Vô Dục cũng không nằm ở trên hộp Tự Linh. Sau khi hân phát hiện ra Tiểu Bạch Liên, cũng đã sai người âm thầm chuẩn bị, hân tin tưởng tiểu gia hỏa nhất định một ngày nào đó sẽ cắn đứt đến nó.

"Đây là Giới Linh gì?" Quân Vô Tà nhìn chăm chăm trên hộp Tự Linh, luồng ánh sáng chính là linh hồn thể, đã bị giam cầm, căn bản không thể nhìn ra hình dạng ban đầu của nó.

"Đăng Xà." Quân Vô Dục neho neho mắt, thượng cổ linh thú Đăng Xà, được sinh ra cùng lúc khi thiên địa được tạo ra.

"Tuy rằng dựa vào thực lực hiện tại của ngươi, muốn hấp thu hoàn toàn Đăng Xà sẽ có khó khăn nhất định, nhưng đối với ngươi mà nói thì lần đầu tiên hấp thu Giới Linh là quan trọng nhất. Không cần lo lắng, ta sẽ trợ giúp ngươi đột phá, ngươi phải nhớ kỹ, bất luận có bao nhiêu thống khổ, đều phải luôn kiên trì. Một khi bắt đầu hấp thu, không thể từ bỏ giữa chừng, nếu không ngươi lập tức sẽ bị Giới Linh phản phệ cắn nuốt." Để Giới Linh xích linh hấp thu Đăng Xà cường đại này tất nhiên là rất mạo hiểm, nhưng Quân Vô Dục lại không muốn có bất kỳ lựa chọn nào thay thế.

Người có được Giới Linh hệ thực vật, ở lần đầu tiên khi hấp thu Giới Linh để đột phá, nó sẽ dung nhập với linh lực bên trong thân mình. Đây là một Giới Linh hoàn chỉnh nhất mà Quân Vô Tà có khả năng hấp thu, cho nên Quân Vô Dục không muốn Quân Vô Tà từ bỏ cơ hội này.

Đăng Xà cổ nhiên là cường đại, nhưng năng lực của nó có thể khiến tu luyện của Quân Vô Tà ngày sau sẽ nâng cao thêm một bước.

Mạo hiểm thì sao?

Chỉ cần có hân ở đây, tiểu gia hỏa còn có thể xảy ra chuyện gì sao?

"Ngươi, tin tưởng ta sao?" Quân Vô Dục nói.

Quân Vô Tà hơi ngửa đầu, phát hiện chính mình cũng không thể nhìn được sau lưng Quân Vô Dục, liền từ bỏ.

"Tin."

Quân Vô Dục ý cười càng đậm, tiểu gia hỏa đã buông xuống phòng bị đối với hân, thật sự khiến hân hận không thể giữ nàng trong vòng tay hân.

"Mở hộp Tự Linh ra."

Quân Vô Tà y theo lời nói của Quân Vô Dục, đôi tay đặt ở trên đỉnh và dưới đáy hộp Tự Linh, đồng thời xoay chuyển theo hướng ngược nhau. Thủy tinh cầu hoàn hảo không hề có một khe hở chậm rãi chuyển động theo động tác của nàng. Linh hồn Đăng Xà ở trong hộp Tự Linh không ngừng giãy giụa rốt cuộc tìm thấy một con đường sống duy nhất để chạy ra, không ngừng đẩy linh hồn thoát ra từ khe hở.

"Làm ngay bây giờ! Giống như hằng ngày ngươi hấp thu linh lực Thương Ngự Tuyệt Liên, hấp thu linh hồn Đăng Xà vào bên trong thân thể. Không cần nóng nảy quá mức, chậm rãi dung nhập linh hồn của nó vào trong gân mạch ngươi, luyện hoá từng chút một." Ngay trong nháy mắt Đăng Xà được thả ra, Quân Vô Dục lập tức triển khai ở quanh thân một thanh chắn cường đại để giam cầm linh hồn, đem Giới Linh đang muốn tháo chạy hoàn toàn phong kín ở bên trong.

Quân Vô Tà nhắm mắt lại, bắt đầu dẫn linh hồn Giới Linh vào bên trong thân thể của mình.

Vừa mới bắt đầu làm, Quân Vô Tà liền cảm giác được một luồng linh hồn vô cùng hung hãn bắt đầu không ngừng va chạm ở trong thân thể nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Đột phá (4)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đó là năng lượng của linh hồn tuyệt đối xa lạ, bá đạo vô cùng, tràn ngập sức mạnh công kích hủy hoại. Trong nháy mắt Quân Vô Tà bắt đầu tiếp xúc, liền cảm thấy trong đầu mình một mảnh hỗn loạn, dây thần kinh phảng phất như giấy tiếp theo sẽ lập tức đứt đoạn!

Những hạt mồ hôi lớn như hạt đậu trong nháy mắt làm quần áo nàng ướt sũng!

Linh hồn đau đớn thống khổ không thể tả nổi, tội tệ hơn bất cứ nỗi đau thân thể nào đã từng cảm thấy.

Quân Vô Tà xưa nay vốn không sợ đau đớn, nhưng dưới sự thống khổ như vậy, sắc mặt nàng cũng đã trắng bệch.

Thân thể đau đớn có thể khiến người trong nháy mắt ngất đi, nhưng khi linh hồn bị tra tấn lại vĩnh viễn sẽ không làm người mất đi ý thức, nguyên nhân chính là vì linh hồn vẫn luôn tra tấn ở bên trong, ý thức của con người ngược lại sẽ càng thêm rõ ràng. Giờ khắc này, độ miễn cảm trên người Quân Vô Tà dường như còn cao xa hơn người, đến nỗi một vòi nước nhẹ nhàng, cũng đủ để khiến nàng cảm thấy hiệu quả giống như tảng đá đập vào người.

Thân thể nhỏ bé trong lòng ngực trong nháy mắt trở nên nóng bỏng, máu ở trên mặt cũng trút hết trong nháy mắt, nhưng Quân Vô Dược lại không có nhiều hành động, hần chỉ là rất cẩn thận bảo vệ Quân Vô Tà ở trong ngực.

Hần biết rõ, hiện tại Quân Vô Tà nếu có bất cứ đụng chạm gì đều sẽ là tra tấn cùng thương tổn.

Linh hồn không ngừng bị công kích, Quân Vô Tà âm thầm cắn răng. Hầu hết mọi người cả đời đều sẽ không thể có cơ hội để trải nghiệm sự tra tấn thống khổ này, nhưng đối nàng mà nói thì lại không xa lạ gì.

Năm đó thời điểm linh hồn mèo đen dung hợp cùng linh hồn nàng, nàng cũng đã thể nghiệm qua cảm giác sống không bằng chết này.

Khi đó nàng còn rất nhỏ tuổi, thời điểm khi nàng rời khỏi bàn giải phẫu, đã mất hình dạng con người, hiện giờ lại một lần nữa ném thử đau đớn quen thuộc, nội tâm nàng không có bất luận sợ hãi gì.

Chết còn không sợ, còn sợ điều này?

Đáy lòng cố chấp của Quân Vô Tà bị khơi mào, nàng chẳng những không hề sợ hãi, ngược lại chính mình tăng lên tốc độ hấp thu.

Có bản lĩnh liền giết chết ta, bằng không, hãy ngoan ngoãn bị ta nuốt!

Linh hồn Đằng Xà không ngừng rung động nhiều hơn, nó không cam lòng bị một nhân loại hấp thụ, nhưng giam cầm bên ngoài lại khiến nó căn bản không có cơ hội đào tẩu. Hơn nữa dưới sự dẫn đường của nam nhân kia, nó bắt đầu không ngừng bị thiếu nữ nhân loại trước mắt hấp thụ vào trong cơ thể!

Đằng Xà không cam lòng bắt đầu điên cuồng công kích linh hồn Quân Vô Tà. Linh hồn nhân loại yếu ớt hơn nhiều, nó không tin, hủy hoại linh hồn tiểu nha đầu này, nó còn trốn không thoát!

Nhưng linh hồn của Quân Vô Tà trong tương tượng của Đằng Xà còn muốn cứng cỏi hơn, bất luận nó công kích như thế nào, linh hồn nhìn như nhỏ yếu kia vẫn không có chút sụt mẻ, một chút khả năng tiêu tán đều không có.

Sau khi linh hồn Đằng Xà hoàn toàn bị Quân Vô Tà hấp thụ vào trong thân thể, Quân Vô Tà vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ.

Ý thức nàng, theo linh hồn chìm vào trong bóng tối vô tận.

Ở nơi đó nàng nhìn thấy một mảnh thú thật lớn.

Thật lớn giống như Cự Long trong truyền thuyết, thân thể như rắn, lại có một đôi cánh với móng vuốt dài. Đôi cánh không ngừng vỗ đập, khiến thân thể lớn như rắn thể có thể xoay quanh giữa không trung!

Từ sau khi Quân Vô Tà trọng sinh, trong số thú linh mà nàng từng nhìn thấy, chỉ có Hoàng Kim Cự Sư là có kích thước lớn nhất. Tuy nhiên, chỉ cái đầu của Đằng Xà trước mắt này đã muốn không lồ hơn cả Hoàng Kim Cự Sư! Cổ hơi thở mạnh mẽ không ngừng khuếch tán, phô trương lực lượng của nó!

"Nhân loại làm càn! Ngươi thật sự muốn cắn nuốt linh hồn ta!" Đằng Xà cao cao tại thượng, nhìn Quân Vô Tà nhỏ xinh, linh hồn Quân Vô Tà nhỏ đến nỗi một cái răng nanh của nó đều muốn lớn hơn cả nàng!

Quân Vô Tà ngẩng đầu, nhìn Đằng Xà khí phách vô biên, trong ánh mắt đen nhánh, lại là một mảnh bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Đột phá (5)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, nhìn Đằng Xà khí phách vô biên, trong ánh mắt đen nhánh, lại là một mảnh bình tĩnh.

Quân Vô Tà ngồi xếp bằng trong bóng tối, cũng không tính sẽ chiến đấu cùng Đằng Xà.

Khi thể của Đằng Xà tăng vọt, nhưng thấy nhân loại nhỏ bé kia cứ nhiên ngồi xuống ngay dưới mí mắt mình, không hề bị uy hiếp của mình mà run rẩy sợ hãi.

"Người! Không sợ ta xé xác người sao!" Đằng Xà quát.

Quân Vô Tà hơi giương mắt, ánh hoàn toàn bình tĩnh.

"Người ở trong thân thể ta, xé xác ta như thế nào?"

Đằng Xà hơi sùng sốt, *tiểu nha đầu này, không khỏi có chút bình tĩnh quá mức đi?*

Cho dù nó không biết chính mình đã bị đưa tới nơi nào, nhưng trong nháy mắt bị phóng xuất ra vừa rồi, nó lại cảm giác rất rõ ràng rằng hơi thở nơi này cũng giống như lúc trước, nơi này rõ ràng chính là dưới Tam Giới!

Trong Tam Giới phía dưới, đừng nói đến cấp bậc của nó, ngay cả Giới Linh cấp 7 trở lên đều không có, linh hồn của nhân loại này nhìn thấy nó, không phải là nên bị dọa mà mất đi sự tỉnh táo hay sao?

Hơn nữa, nàng làm sao mà biết, hiện tại bọn họ đang ở bên trong thân thể của nàng?

"Người làm sao biết được?" Đằng Xà hơi sùng sờ trước phản ứng của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà vừa mới nhắm mắt lại, nghe thấy Đằng Xà mở miệng, có chút không kiên nhẫn mở mắt ra nói: "Người không phải là dị hồn thứ nhất tiến vào nơi này, cho nên không cần phải âm ỉ."

Nếu là người khác, lần đầu tiên hấp thu cơ thể linh hồn, có lẽ sẽ có chút kinh hoàng thất thố, nhưng loại chuyện này đối Quân Vô Tà mà nói, cũng không xa lạ gì.

Năm đó thời điểm tiểu hắc miêu bị dung nạp, cũng giống như tình huống hiện giờ. Thế giới dường như đen nhánh này, trên thực tế chính là một không gian trong linh hồn nàng. Bộ dáng hiện giờ của nàng bất quá là linh hồn biến thành, Đằng Xà kia cũng giống như thế. Lần đầu tiên tiến vào nơi đây, thời điểm nhìn thấy tiểu hắc miêu, Quân Vô Tà đã trải qua sự hoảng loạn và bất lực, hiện giờ nàng sẽ không lặp lại tình huống như vậy nữa!

Ở nơi tâm tối trong linh hồn của nàng, những dị hồn căn bản không có khả năng nào có thể thương tổn nàng. Hiện tại nàng cần phải làm, chính là tĩnh tâm, lợi dụng không gian linh hồn này, phân hoá và hấp thu linh hồn Đằng Xà từng chút một.

Tâm quan trọng của kinh nghiệm!

Quân Vô Tà thắng tuyệt đối!

Đằng Xà trợn mắt há hốc mồm nhìn Quân Vô Tà ngồi dưới đất an tâm tu luyện, nó có thể cảm nhận được hồn mình đang bị tiêu hoá từng chút một trong không gian linh hồn này.

Lần này, Đằng Xà đã bình tĩnh lại!

Nó dường dường là Đằng Xà, thế nhưng bị một tiểu nha đầu nhân loại cấp "Nuốt" như vậy!

"Chờ một chút! Người không thể!" Đằng Xà giật mình cầu xin, nó không muốn bị người cắn nuốt!

Nếu không phải vì nam nhân đáng sợ kia, nó sao có thể lưu lạc đến nông nỗi này!

Quân Vô Tà hoàn toàn không để ý đến kêu gào của Đằng Xà, nàng chỉ kiên nhẫn từng chút một cắn nuốt linh hồn Đằng Xà.

Từ khi Đằng Xà bắt đầu tiến vào không gian linh hồn của nàng, nó cũng đã đánh mất khả năng trốn chạy. Tiến vào nơi này, chỉ khi linh hồn Quân Vô Tà tan rã, Đằng Xà mới có thể đào tẩu, hoặc là phải chịu số phận bị cắn nuốt.

Không biết qua bao lâu, Quân Vô Tà mở mắt ra từ trong tu luyện, ánh vào mí mắt không phải là nơi tâm tối vô tận kia, mà là căn phòng quen thuộc.

Một giọng nói mang theo âm vị hài hước đột nhiên vang lên từ trên đỉnh đầu nàng, "Ta biết, người nhất định không có vấn đề gì." Khi giọng nói đó rơi xuống, Quân Vô Dược xoay thân mình Quân Vô đang Tà trong lòng ngực, đối diện với chính mình.

Trên khuôn mặt nhỏ của Quân Vô Tà được che kín bằng những giọt mồ hôi, cặp mắt to đen trắng rõ ràng hơi mở to, phảng phất còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại. Nháy mắt nhìn đến Quân Vô Dược, nàng hơi sùng sốt, theo bản năng cúi đầu, lòng bàn tay mình không biết từ khi nào đã bốc cháy lên một tia sáng màu cam của *hỏa linh hồn (Linh Viêm: 灵炎)*.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Đột phá (6)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Linh lực màu cam, ngưng tụ thành ngọn lửa, sáng ngời mà lóng lánh. Khi ánh sáng màu cam rực rỡ đập vào mắt, trong đôi mắt luôn bình tĩnh không gợn sóng của Quân Vô Tà cũng nhấc lên một tia kinh hi.

"Ta đột phá."

"Đúng vậy, Tiểu Tà Nhi giỏi quá." Quân Vô Dược nhân cơ hội hôn xuống trán Quân Vô Tà một cái, chỉ lướt qua liền ngừng, không có động tác tiến thêm bước nữa.

Gần đây tiểu gia hòa có chuyển biến thái độ đối với hần, hần không hy vọng đánh vỡ bầu không khí tốt đẹp này.

Tốc độ đột phá của tiểu gia hòa so với dự tính của hần còn muốn nhanh hơn, xem ra quá trình hấp thu Đẳng Xà cũng không tạo ra bất luận khó khăn gì cho nàng.

Thật không hổ là người hần coi trọng!

Từ xích linh đến cam linh, Quân Vô Tà chỉ dùng trong thời gian mấy tháng ngắn ngủn, người bình thường phải cần dùng đến mấy năm mới có thể đạt đến tình trạng này, thật sự là làm người khó có thể tin.

Bất quá nếu như không có Quân Vô Dược chuẩn bị tốt Giới Linh trước, Quân Vô Tà muốn đột phá có thể sẽ không đơn giản như vậy.

"Sau khi tiến vào cam linh, linh lực của ngươi dùng để tu luyện cũng sẽ tăng lên gấp đôi, bất quá ngươi còn trẻ, không cần nóng vội." Quân Vô Dược giơ tay sờ tóc đẹp của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà gật gật đầu, Thương Ngự Tuyết Liên đầu tiên đã hoàn toàn nở rộ. Sau khi Thương Ngự Tuyết Liên nở ra thì cung cấp linh lực cho nàng càng ít, cũng may mấy tháng qua, Tiểu Bạch Liên đã nuôi dưỡng được mấy hạt sen, tạm thời cũng đủ để Quân Vô Tà sử dụng.

Dựa theo trên sách cổ ghi lại, nếu dưỡng bằng Thiên Tuyền Chi Thủy, Thương Ngự Tuyết Liên chỉ cần một tháng liền có thể nở hoa, hiệu quả của Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn kém hơn rất nhiều.

Mặc dù đã đột phá thành công nhưng Quân Vô Tà cũng không vội vã tiến hành tu luyện. Thời điểm khi nàng tiêu hóa Đẳng Xà, đã bắt tri bất giác trôi qua ba ngày, mà ba ngày này, biến hóa bên trong hoàng thành chính là long trời lở đất!

Người Khuyneh Vân Tông không hề có chút bận tâm đến mặt mũi hoàng gia, không nói đến việc đột nhập và mở hoàng lăng ra, ngay cả phần mộ Quân Cổ cũng bị người đào lên.

Nhưng người Khuyneh Vân Tông cẩn thận tìm kiếm một phen, vẫn như cũ không thể tìm thấy tung tích Hồn Ngọc, điều này khiến bọn họ muốn thối hết tất cả lên!

Quân Vô Tà thậm chí còn không kịp rửa mặt, đã nghe được một chuỗi găm rú đỉnh tai nhức óc, nàng khẽ cau mày, vót lên một cái áo ngoài che lại sự chật vật trong ba ngày qua của mình, trực tiếp bước ra cửa phòng.

"Tiểu hắc!"

Mèo đen đang ghé ngoài cửa nghe thấy Quân Vô Tà kêu gọi thì lập tức hóa thân thành Hắc thú, cồng Quân Vô Tà hướng tới nơi thanh âm phát ra mà chạy.

Quân Vô Dược không nhanh không chậm đi ra từ trong phòng, nhìn bóng dáng vội vã của Quân Vô Tà, ý cười trên khóe miệng dần dần biến mất.

Rốt cuộc là con kiến nào không biết sống chết, cũng dám quấy rầy đúng ngay lúc Tiểu Tà Nhi đang nghỉ ngơi.....

Con người đen nhánh chậm rãi lộ ra một tia màu tím nguy hiểm, hơi thở bao phủ toàn bộ bên trong biệt viện làm người hít thở không thông. Hắc y nhân ẩn nấp trong bóng tối cả kinh trước sự tức giận của Quân Vô Dược, khăn trương lắc mình xuất hiện, quỳ gối trước mặt hần.

"Tước gia!"

"Là người nào?" Khóe miệng Quân Vô Dược banh ra thành một đường thẳng tắp lạnh băng.

"Là người Khuyneh Vân Tông."

"Thật tốt, hảo hức muốn chết như vậy, ta sẽ thanh toán cho bọn họ." Quân Vô Dược cười lạnh, đột nhiên khóe mắt hần thoáng nhìn qua Tiểu Bạch Liên đang gầy gù từ nãy đến giờ bên cạnh hồ hoa sen, con người màu tím hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Tiểu Bạch Liên đột nhiên bị nhìn chăm chăm, lông tơ toàn thân đều dựng lên, mới vừa rồi hần còn đang êm đẹp tu luyện ở hồ hoa sen, kết quả là bị uy áp mà Quân Vô Dược phóng xuất ra áp cả người hần đau nhức. Hiện tại, vừa mới hóa thành hình người chuẩn bị rời khỏi nơi đây, nhưng mà đã bị đại ma vương này nhưng thấy.

"Đi lấy một vò Bích Nguyệt tới đây." Quân Vô Dược nhìn Tiểu Bạch Liên, dạn dò nói với hắc y nhân một bên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Vả mặt lần thứ ba (1)

Bên ngoài Lân Vương phủ tràn ngập khói, rất nhiều Thụy Lân Quân xuất hiện ở ngoài phủ, mà đứng đối diện trước mặt bọn họ, là 10 người Khuyneh Vân Tông.

"Ta nói, không cần phải lãng phí thời gian, chút thực lực ấy của các ngươi còn chưa đủ xem, ngoan ngoan giao ra Hồn Ngọc, đừng tự tìm ăn khổ." Một đệ tử Khuyneh Vân Tông xoay cổ tay của mình, mang một đôi bao tay màu đen ở trên tay hần. Hần nhìn về phía Thụy Lân Quân vừa rồi bị một quyền của hần đánh bay va vào trước đại môn Lân Vương phủ, trong mắt tràn ngập miệt thị.

Ở phía sau hần, còn có ba gã Khuyneh Vân Tông mặc phục sức đệ tử, ngoài ra còn có sáu người khác mặc quần áo khác nhau, thực rõ ràng đây là những cường giả khác do Khuyneh Vân Tông mang đến lần này.

Bá tánh vây quanh ở một bên hoảng sợ, hỗn loạn như vậy đã xảy ra liên tục từ hôm qua đến giờ, người Khuyneh Vân Tông bỗng nhiên gây khó dễ cho Lân Vương phủ, nếu Thụy Lân Quân không đuổi tới đúng lúc, chỉ sợ hiện tại Lân Vương phủ sớm đã bị hủy trong tay nhóm người này.

Số lượng Thụy Lân Quân tụ tập bên ngoài Lân Vương phủ đã hơn trăm, nhưng ưu thế về nhân số của Thụy Lân Quân, hiện giờ lại bị người Khuyneh Vân Tông đè đánh.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngẩn ngẩn trong vòng một ngày, Thụy Lâm Quân thiệt hại gần như hơn trăm, mà 10 người Khuynh Vân Tông lại may may không có tổn thất nào.

Giờ này khắc này, Quân Tiền kéo dài khuôn mặt, nhìn hỗn loạn trước mắt, hai bên giao thủ đã lâu, nhưng người Khuynh Vân Tông chân chính động thủ cũng chỉ có bốn gã đệ tử bốn tông, sáu người khác thế nhưng vẫn ở trong trạng thái bàng quan.

Bốn người ra tay này, trong khoảng 30 tuổi, mà thực lực mỗi người bọn họ đều là Lục Linh trở lên.

Khuynh Vân Tông cực kỳ để ý đối với Hồn Ngọc, đệ tử được phái tới lần này, không có một ai là có thể trêu chọc.

"Phụ thân, để ta tới." Quân Khanh vẫn luôn ngồi ở trên xe lăn, già vò tàn phế đã không áp được phần nộ trong lòng. Trong ngày này, hắn trở mắt nhìn những binh lính giống như huynh đệ, bị thương và bị chèn ép bởi người Khuynh Vân Tông, tích tụ ở trong lòng khiến hắn không cam lòng cùng phần nộ, cơ hồ làm hắn không cách nào ngồi xuống.

Khuynh Vân Tông khinh người quá đáng!

Quân Tiền vẫn không mở miệng, ánh mắt hắn nhìn về những người phía sau đệ tử Khuynh Vân Tông.

Sáu người kia, trẻ tuổi nhất cũng đã qua tuổi nửa trăm, có vài vị niên cấp thậm chí vượt qua Quân Tiền. Bọn họ chậm chạp chưa có ra tay, cũng không phải do tuổi tác bọn họ đã cao, mà là bởi vì cục diện trước mắt đệ tử Khuynh Vân Tông cũng đủ sức ứng phó, cho nên không cần bọn họ ra tay.

Quân Tiền có thể xác định, thực lực của sáu người này, không có một ai dưới hắn!

Hiện giờ thực lực Quân Tiền đã là Lục Linh, liên thủ cùng Thực Cốt Bạch Kiều để đối phó những đệ tử đó của Khuynh Vân Tông có khả năng sẽ ngang sức ngang tài, nhưng.....

Sáu người kia, Quân Khanh tuyệt đối không thể ứng phó được.

Quân Tiền chậm chạp không muốn để Quân Khanh ra tay, không phải hắn không quý trọng tính mạng Thụy Lâm Quân, mà là hắn biết rõ, một khi Quân Khanh hoặc hắn gia nhập cuộc chiến, chỉ sợ sáu người kia lập tức sẽ không ở vào vị trí bàng quan như vậy.

Căn cứ vào suy tính của Quân Tiền, thực lực kém nhất của sáu người, chỉ sợ đều đã tới sơ cấp Thanh Linh, một khi để bọn họ ra tay, trong khoảnh khắc liền sẽ huyết tẩy Lâm Vương phủ!

"Như thế nào? Vẫn chưa từ bỏ ý định?" Nam tử mang theo bộ găng tay màu đen ngạo mạn hất cằm lên. Găng tay của hắn là Giới Linh của hắn. Dưới phụ trợ của Giới Linh, một quyền của hắn liền có thể đánh chết sư tử, những người binh lính, căn bản là không chịu đựng nổi một quyền của hắn!

"Lâm Vương phủ nhỏ nhỏ, sẽ không cần mưu toan đối nghịch cùng Khuynh Vân Tông, nhưng vẫn cố chấp mê không tỉnh ngộ như vậy, chúng ta thật sự là không thể khách khí." Đây đưa một ngày, đệ tử Khuynh Vân Tông đã có chút không còn kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Vả mặt lần thứ ba (2)

"Nếu bọn họ chấp mê bất ngộ (bướng bỉnh), lập tức không cần dong dài, bắt phế vật kia lại, ta không tin Lâm Vương còn có thể ôm Hồn Ngọc không buông." Hai gã đệ tử Khuynh Vân Tông công khai thảo luận kế hoạch, hoàn toàn không quan tâm đến sự hiện diện của Thụy Lâm Quân và sự phẫn nộ của phụ tử Quân gia.

Phế vật trong miệng bọn họ, tất nhiên là Quân Khanh đang ngồi trên xe lăn.

Đôi mắt Quân Khanh nháy mắt đỏ bừng, hận không thể xông lên tử chiến một trận với đám hỗn đản này!

Không có bất cứ thương lượng nào, cũng không có bất cứ dò hỏi nào, Khuynh Vân Tông vừa đến cửa lập tức đại khai sát giới. Bên ngoài Lâm Vương phủ, còn có một số binh lính đã bị trọng thương, bọn họ bị người Khuynh Vân Tông đã thương không chút lưu tình, sinh tử chưa biết!

Xưa nay nghe nói Khuynh Vân Tông hành sự bá đạo, nhưng chỉ có những người tự mình thể nghiệm qua mới biết, người trong đệ nhất tông môn này không nói lí ra sao!

"Các ngươi không cần khinh người quá đáng!" Thụy Lâm Quân phần nộ nắm chặt binh khí trong tay, đứng yên che ở trước người Quân Khanh và Quân Tiền.

Bọn họ có lẽ không cường đại như đệ tử Khuynh Vân Tông, nhưng tin ngưỡng của bọn họ lại không dung bất luận kẻ nào xâm phạm!

"Muốn động tới tiểu Vương gia, hãy bước qua xác của chúng ta trước!" Long Kỳ dẫn đầu bước tới, đứng ở vị trí hàng đầu, thanh kiếm phát ra ánh sáng lấp lánh bất chèo trước người.

"Ha ha ha." Đệ tử Khuynh Vân Tông, nhìn đến cảnh tượng này thì âm âm cười to, tiếng cười như đang nhạo báng kẻ yếu.

"Chỉ bằng vào các ngươi? Các ngươi thật sự đang nghĩ chúng ta không giết được các ngươi sao? Nếu như các ngươi muốn chết, chúng ta đây cũng sẽ thành toàn cho các ngươi, yên tâm, chờ sau khi các ngươi chết đi, ta sẽ dẫm lên xác của mỗi người các ngươi, kéo dài tiểu Vương gia phế vật của các ngươi tới trên mặt đất, khiến hắn phải quỳ gối bên chân ta cầu xin tha thứ."

Ngôn ngữ nhục nhã, như một lưỡi dao sắc bén cắt vào trong lòng mỗi người Thụy Lâm Quân.

Người mà bọn họ đã tuyên thệ nguyện trung thành, sao có thể cho phép người khác khi dễ như thế!

Long Kỳ thành linh phi thân bắn ra ngoài, thanh kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng lấp lánh, giống như tia chớp lao về phía người nọ vừa nhả ra lời vũ nhục đối với Quân Khanh!

Đệ tử Khuynh Vân Tông không hề sợ hãi, đối diện trực tiếp với công kích của Long Kỳ, trong tay hắn ta nắm hai thanh đao giới linh hệ vũ khí, có thể biến ảo thành cong. Trong nháy mắt, khi kiếm của Long Kỳ đâm tới, hắn ta chột cúi thấp người, né tránh một đòn trí mạng, thân mình linh hoạt như ảo ảnh loé lên bên cạnh, thanh song đao trong tay tiếp đón hướng về phía trên người Long Kỳ!

Trong nháy mắt, Long Kỳ và người nọ đã đánh thành một đoàn.

Những người khác của Khuynh Vân Tông không chút để ý đứng ở một bên xem diễn, thật giống như phát sinh trước mắt sẽ kết thúc theo cùng cách của những cuộc chiến phía trước, sẽ kết thúc trong sự nhục nhã lần nữa của Thụy Lâm Quân.

Nhưng mà rất nhanh, nụ cười trên mặt bọn họ lập tức biến mất.

Long Kỳ mạnh mẽ chống lại công kích của thanh song đao, trong nháy mắt khi song đao của người nọ đâm vào bả vai trái và phải của Long Kỳ. Long Kỳ lập tức phát lực, cơ bắp bắt đầu mở rộng khoả chặt hai thanh đao cắm chặt vào trong thịt, không màng đau nhức trên người, hắn quát lớn một tiếng, một kiếm đâm tới vị trí trái tim người nọ!

"Đáng chết!" Đệ tử Khuynh Vân Tông hiển nhiên chưa bao giờ đựng qua đấu pháp không muốn sống như thế, để né tránh, người nọ không thể không buông song đao trong tay ra, nhưng dù là như thế, mũi kiếm của Long Kỳ vẫn như cũ đâm thủng cánh tay trái của người nọ.

Đã chiến đấu với mấy chục người, đệ tử Khuynh Vân Tông có thể duy trì vẫn còn nguyên vẹn, trùng mắt nhìn Long Kỳ đã làm hắn ta chảy máu, song đao giới linh sau khi rời khỏi khỏi tay hắn ta đã hoá thành hư vô, thoát khỏi giam cầm của Long Kỳ, trở về trong tay hắn ta.

Long Kỳ thẳng tắp đứng ngay tại chỗ, hai miệng vết thương nơi bả vai không ngừng chảy máu, hắn cũng không màng để ý tới, đôi mắt khiến lòng người run sợ, như hai lưỡi dao sắc bén, đảo qua trên mặt tất cả đệ tử Khuynh Vân Tông.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Vả mặt lần thứ ba (3)

"Kiếm tiếp theo, sẽ lấy mạng ngươi." Long Kỳ híp nửa mắt, khiêu khích nhìn về phía người Khuynh Vân Tông.

Sắc mặt người nọ âm trầm, cơ hồ không dám tin, Long Kỳ có thể khiến mình bị thương.

"Hiện tại cũng không phải là thời điểm để chơi, rác rưởi như vậy cần gì phải lãng phí thời gian, trước hết hãy hoàn thành nhiệm vụ của đại tiểu thụ, sau đó từ từ giết chết bọn họ cũng không vội." Nhìn thấy đồng bạn bị thương, tức giận tăng lên, một tên đệ tử khác của Khuynh Vân Tông vội vàng tiến lên một bước.

Tiểu đánh tiểu nháo* đã đủ rồi, bọn họ không có quá nhiều thời gian để lãng phí ở nơi này.

**Tiểu đã tiểu nháo (小打小闹: đánh với quy mô nhỏ (small-scale) {Edit & Dịch: Emily Ton}*

"Lưu lại mạng chó của gia hòa này, ta phải dùng hắn để thử nghiệm được." Nam tử bị thương thấp giọng nói một tiếng, đôi mắt nhìn về phía Long Kỳ, tràn đầy ác độc.

"Tùy ngươi."

Dứt lời, bốn người Khuynh Vân Tông đồng thời công kích về phía Long Kỳ.

Đột nhiên phải đối mặt với cuộc tấn công của bốn Lục Linh, Long Kỳ ngay cả thời gian thở dốc cũng đều không có.

Thình lình, một tiếng kêu to vang lên ở phía trên đám người, Thực Cốt Bạch Kiều màu trắng lao xuống trước đại môn Lâm Vương phủ, theo sát phía sau là một thân ảnh thon dài!

"Phụ thân, ta không nhịn nổi nữa." Quân Khanh ngay khoảng khắc ra tay đã nói với Quân Tiễn.

Long Kỳ giống như huynh đệ hắn, hiện giờ huynh đệ lại liều mạng vì hắn, muốn hắn ngồi ở chỗ kia quan sát trận chiến, hắn quả quyết làm không được.

Quân Tiễn khẽ thở dài một tiếng, nhưng đáy mắt lại mỉm cười.

"Vậy không cần nhịn nữa! Thụy Lâm Quân nghe lệnh! Tru sát hết những người này!" Quân Tiễn ra lệnh một tiếng, Thụy Lâm Quân vẫn luôn vâng quân lệnh lập tức đánh về phía 10 người Khuynh Vân Tông!

Trong chốc lát, cả trăm người bắt đầu đại chiến, tiếng gầm rú cùng tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Ngay nháy mắt khi tất cả Thụy Lâm Quân ra tay, sáu người kia vẫn luôn trầm mặc chưa hề ra tay rút cuộc di chuyển!

Cố kỵ của Quân Tiễn giờ phút này đã trở thành hiện thực, rõ ràng là sáu vị lão già đã qua tuổi 50, nhưng thân thủ của sáu người còn muốn linh hoạt hơn so với bốn đệ tử Khuynh Vân Tông! Năm đạo linh khí Thanh Linh màu xanh lá cây bắn xuyên tận trời, ngoài ra còn có một ánh sáng màu lam lóa mắt.

Dưới Tử Linh, Lam Linh là mạnh nhất!

Nháy mắt khi ánh sáng màu lam xuất hiện, toàn bộ Thụy Lâm Quân đều có thể cảm giác được uy áp cường đại chưa từng có bao giờ!

Lam Linh cường đại, đủ để cho những người dưới Lục Linh hô hấp khó khăn, chó nói đến khả năng chiến đấu, ngay cả đi đường cũng phải cố hết sức.

Toàn thân tản ra linh khí màu lam, là một lão già có râu hoa râm, đôi tay hắn nắm ở phía sau lưng, đứng phía sau mọi người, một đôi mắt khôn ngoan đang khảo sát cuộc chiến, mày hơi nhăn lại.

Khuynh Vân Tông huy động cả thầy có hai vị cường giả Lam Linh, một trong số họ là Khương Thần Thanh đã vào hoàng cung cùng với Tần Ngữ Yên để tìm và tính sổ với Mặc

Thiên Uyên, và một vị khác đang đứng ở trước đại môn Lân Vương phủ!

Dưới uy áp của cường giả Lam Linh, sức chiến đấu của binh lính Thụy Lân Quân bị giảm xuống, chỉ có Long Kỳ, Quân Tiễn, Quân Khanh và rất ít người còn có thể cố gắng chống đỡ. Nhưng kế tiếp bọn họ phải đối mặt, chính là liên thủ đả kích của bốn gã cường giả Lục Linh và năm tên cường giả Thanh Linh!

Tình huống tồi tệ tới cực điểm!

Mọi người Quân gia đang lâm vào khổ chiến, miệng vết thương lớn lớn bé bé bắt đầu không ngừng lan rộng toàn thân bọn họ, mùi máu tươi dày đặc tràn ngập ở trong không khí, khiến người hít thở không thông!

Đúng ngay lúc này, một tiếng rống chột vang lên tận trời!

Một hắc ảnh thật lớn vọt ra từ trong đại môn Lân Vương phủ, một thân ảnh nhỏ xinh đứng ở trên đó!

"Ai dám đụng đến gia gia và tiểu thúc ta!" Giọng nói lạnh băng truyền vào trong tai mọi người. Tất cả mọi người đang ở trong trận chiến, theo bản năng nhìn lại về nơi giọng nói phát ra.

Chỉ thấy trên lưng một con Hắc thú hùng hổ, một người thiếu nữ tuyệt sắc đang hí một nửa đôi mắt lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: Vả mặt lần thứ ba (4)

Con người lạnh lẽo của Quân Vô Tà đảo qua toàn trường, ánh mắt chạm đến thương thế trên người Quân Tiễn và Quân Khanh, trong đầu nổ vang một tiếng.

Nàng vốn tính toán dùng tính cuồng vọng của Khuyết Vân Tông để giáo dục Mặc Thiên Uyên về đạo làm đế vương, cũng đã chuẩn bị để Quân Vô Dược ra tay nhằm chấm dứt mâu thuẫn với Khuyết Vân Tông. Nhưng, nàng lại không hề nghĩ đến, trùng hợp với thời gian khi mình đột phá, trong lúc hôn mê, Khuyết Vân Tông cư nhiên đã giết tới cửa bọn họ!

Quân Vô Dược trước đó vẫn luôn bận tâm bảo hộ nàng đột phá cam linh, cho nên không cách nào biết được Lân Vương phủ đã bị lâm nguy.

Hiện giờ nhìn đến thân ảnh nhiễm máu của Quân Tiễn và Quân Khanh, trong đầu Quân Vô Tà, chỉ có một ý niệm!

Nàng muốn khiến cho Khuyết Vân Tông chết không có chỗ chôn, toàn tông trên dưới chó gà không tha!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Thiếu nữ và Hắc thú đột nhiên xuất hiện, khiến cho đám người Khuyết Vân Tông hơi sững sốt. Đợi sau khi bọn họ thấy rõ dung mạo của Quân Vô Tà, lập tức buông lỏng cảnh giác trong lòng.

Bất quá là một tiểu nha đầu 14-15 tuổi, Quân Tiễn và Quân Khanh đều bị bọn họ đã thương, tiểu nha đầu này còn có thể làm nên chuyện gì?

Mọi người ở đây, chỉ có cường giả Lam Linh, khi nhìn đến sự xuất hiện của Quân Vô Tà thì hơi sững sốt.

Hắn đã thả ra uy áp, người dưới Lục Linh đều sẽ có ảnh hưởng nặng nề, nhưng khuôn mặt nha đầu này vẫn lạnh lùng, dường như ít bị ảnh hưởng nhất. Mà càng khiến hắn nghi hoặc hơn chính là, hắn không thể nhìn ra cấp bậc giới linh của Hắc thú phía dưới Quân Vô Tà.

Cường giả Lam Linh khẽ nhíu mày, với thực lực hiện giờ của hắn, liếc mắt một cái liền nhìn ra thực lực của Quân Vô Tà, tuy nhiên khi vừa nhìn thấy, lại khiến hắn hơi kinh hãi trong lòng.

Nha đầu này, tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng đã là Cam Linh!

Với số tuổi của nàng, chỉ sợ Giới Linh vừa mới thức tỉnh chưa được bao lâu, trong thời gian ngắn như thế, lại có thể đột phá từ Xích Linh tới Cam Linh, điều này quả thực khiến người khó có thể tin!

Cam Linh nho nhỏ, hắn không để vào trong mắt, nhưng điều khiến hắn khiếp sợ, chính là số tuổi của Quân Vô Tà!

Một nha đầu 14 tuổi đã có thể đột phá Cam Linh, lại hoàn toàn không chịu bất kỳ áp lực nào dưới uy áp của hắn, điều này thật sự khiến người cảm thấy khó lý giải.

"Tiểu hắc." Giọng nói lạnh lùng của Quân Vô Tà vang lên.

"Giết!"

Lúc giọng nói rơi xuống, Quân Vô Tà đã nhảy xuống khỏi lưng Hắc thú. Tuy rằng nàng vừa mới đột phá Cam Linh, nhưng hiện giờ thân nhân quan trọng nhất của mình, đang bị người gây thương tích ở ngay trước mắt, nàng không thể chịu nổi hận ý trong lòng.

Hắc thú lớn gào thét phi nhanh về phía đệ tử Khuyết Vân Tông. Mục tiêu thứ nhất của nó đó là một đệ tử Khuyết Vân Tông đang dây dưa bên người Quân Tiễn.

Người nọ nhìn thấy đó là giới linh Hắc thú của Quân Vô Tà, cũng không cảm thấy có gì đáng sợ, nhưng khoảng khắc khi Hắc thú chụp lấy hắn, hắn lại ngây ngẩn cả người!

Làm sao lại nhanh như vậy!

Không kịp có bất luận phản kháng nào, gia hỏa quá mức khinh địch, đã bị Hắc thú một ngụm cắn đứt cổ!

"Rống!!!" Hắc thú đột nhiên ném cái đầu đã bị cắn xuống vút ra ngoài.

Đầu mang theo máu tươi vẽ ra một đường cong quý dị trong không trung, máu tươi ảm áp, vậy tới trên người những người Khuynh Vân Tông khác.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, ai cũng không thể nghĩ đến, một giới linh không nhìn ra cấp bậc lại có thể xuống tay nhanh chóng như thế!

"Hôm nay, một tên trong số các ngươi, cũng đừng nghĩ rồi đi." Quân Vô Tà thu hẹp mắt lại, phóng thích Cam Linh vừa mới thức tỉnh.

Một vầng sáng màu cam linh khí tán ra quanh thân của Quân Vô Tà, 9 người Khuynh Vân Tông còn lại, khiếp sợ nhìn Quân Vô Tà.

Giai đoạn Cam Linh, đã có thể giải phóng được linh lực ra ngoài với mức độ như thế!

Sao có thể!

Trước mắt mọi người, bất quá chỉ là một Cam Linh, thậm chí còn yếu hơn rất nhiều so với Quân Tiễn bọn họ, nhưng vì một lý do không rõ ràng nào đó, khi bị cặp mắt giống như băng hàn kia theo dõi, bọn họ liền cảm thấy giống như lọt vào địa ngục Tu La khiến nhân tâm kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Vả mặt lần thứ ba (5)

Một vầng sáng màu cam linh khí tán ra quanh thân của Quân Vô Tà, 9 người Khuynh Vân Tông còn lại, khiếp sợ nhìn Quân Vô Tà.

Giai đoạn Cam Linh, đã có thể giải phóng được linh lực ra ngoài với mức độ như thế!

Sao có thể!

Trước mắt mọi người, bất quá chỉ là một Cam Linh, thậm chí còn yếu hơn rất nhiều so với Quân Tiễn bọn họ, nhưng vì một lý do không rõ ràng nào đó, khi bị cặp mắt giống như băng hàn kia theo dõi, bọn họ liền cảm thấy giống như lọt vào địa ngục Tu La khiến nhân tâm kinh hãi.

Một cam linh quý dị, một giới linh nhìn không ra cấp bậc, sự kết hợp này không thể không làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi.

Quân Khanh đang ở trong hỗn chiến kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, hẳn rõ ràng nhớ rõ giới linh của Quân Vô Tà vừa mới thức tỉnh được mấy tháng, năng như thế nào đã đột phá tới cam linh?

Tốc độ đột phá điên cuồng bậc này, ngay cả Quân Khanh cũng thực sự hoảng sợ!

Quân Vô Tà đã chuẩn bị ra tay, nhưng mà ngay khoảnh khắc nâng đánh sâu về phía đệ tử Khuynh Vân Tông, một thân ảnh màu trắng lại lạng yên bay qua từ phía sau nàng.

"Loại tiểu nhân vật này giao cho ta xử lý đi, chủ nhân có thể nghỉ ngơi ở một bên." Giọng nói trong trẻo của thiếu niên truyền vào trong tai Quân Vô Tà, gió nhẹ mang đến một mùi nồng đậm hương rượu, tràn ngập quanh hơi thở của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi sùng sốt, nhìn bóng dáng màu trắng kia, bước chân đang đi bỗng thu trở về.

Túy Liên!

Bạch y của thiếu niên phát phơ ló ra sau một gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, hai má trên mặt còn hơi ửng đỏ, nhảy bước lớn vào bên trong chiến trường. Nơi hắn đi qua, giống như cuốn lên một đạo gió xoáy, đám người Quân Tiễn đang gặp nguy cơ bên trong, chỉ cảm thấy có một luồng lực lượng ngang ngược lôi kéo cổ áo bọn họ, giây tiếp theo, bọn họ đã bị ném trực tiếp ra khỏi chiến trường!

Trong thời gian chớp mắt, toàn bộ đám người Long Kỳ đang bị vây khốn bên trong đã bị ném ra ngoài chiến trường.

Trên chiến trường, duy thấy một nữ thiếu niên bạch y đơn độc lạnh lùng đứng ở bên trong vòng vây của Khuynh Vân Tông, quần áo hẳn hơi rộng mớ, lộ ra một mảnh da thịt trắng tinh, hẳn hơi nhún vai, nghiêng tay, trong tay còn xách theo một bầu rượu tinh xảo hoa mỹ.

Túy Liên đáp hai chân lên trên đất ướt, vết máu nhớp dính trải rộng các nơi dưới chân hắn, hẳn hơi ngửa đầu, con ngươi bừa bãi đảo qua toàn bộ người Khuynh Vân Tông.

"Gia gia! Tiểu thúc!" Đồng thời khi Quân gia phụ tử bị ném ra, Quân Vô Tà lập tức dùng linh lực đón lấy hai người, vững vàng hạ xuống trên mặt đất.

"Vô Tà, thiếu niên kia là ai?" Quân Khanh đỡ Quân Tiễn, nhìn Túy Liên đang bị Khuynh Vân Tông vây quanh, mới vừa rồi hẳn căn bản không cảm giác được có bất luận kẻ nào tới gần, đã bị người ném ra ngoài, hiện giờ xem ra, tất cả đều là do thiếu niên kia làm.

"Hắn là Túy Liên." Quân Vô Tà banh mặt, ánh mắt nhanh chóng đảo qua trên người Quân gia phụ tử. Sau khi xác định bọn họ không có vết thương trí mạng, lúc này mới hơi nhẹ nhàng thở ra. Nhưng lại nhìn thấy quần áo nhiễm đầy máu hồng cùng với những miếng vết thương dữ tợn của hai người, tức giận vừa mới tắt, lại lần nữa cuốn lên lửa giận ngập trời!

Quân Vô Tà quay đầu nhìn về phía Túy Liên và Hắc thú ở trên chiến trường, lạnh giọng hạ lệnh.

"Một tên cũng không lưu."

Đám làm Quân Tiễn và Quân Khanh bị thương, liền tìm chết đi!

"Thu nhận." Khóe môi Túy Liên gợi lên, linh hồn dưới sự kích thích của rượu, dần dần chìm đắm trong điên cuồng!

"Ngươi là người nào!" Thiếu niên đột nhiên xâm nhập vào cuộc chiến và làm rối tung xung lượng của bọn họ, trên mặt đệ tử Khuynh Vân Tông lập tức lộ ra hận ý dữ tợn.

Đầu tiên là Hắc thú nhanh chớp nhoáng, sau đó là mỹ thiếu niên xuất quỷ nhập thần, sự tình phát sinh liên tiếp, đã làm điên đảo nhận thức của bọn họ.

Nếu nói tốc độ của Hắc thú quá nhanh, tuy nhiên bọn họ ít nhất còn có thể thấy rõ thân ảnh Hắc thú, nhưng thiếu niên này thì xuất hiện khi nào?

Không một ai chú ý tới!

Ngay cả vị cường giả lam linh, cũng là sau khi Túy Liên đứng yên, mới ý thức được có nhiều thêm một vị thiếu niên đẹp như vậy.

Túy Liên quét mắt lạnh, tùy tay giơ lên bầu rượu xách theo, vui sướng rót vào trong miệng, tiêu sái lau tí rượu bên môi, giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên: "Nhớ kỹ, hôm nay đưa các ngươi lên đường, là ông nội Túy Liên của các ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Vả mặt lần thứ ba (6)

"Khẩu khí thật lớn! Tiểu tử thú nhà ngươi đúng là không biết sống chết....." Đệ tử Khuynh Vân Tông nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Túy Liên, không biết hỗn trưởng này chạy ra từ nơi nào, cũng dám cuồng vọng như vậy.

Túy Liên nhướng mày, bạch y như tuyết, cuốn theo một con gió xoáy màu trắng, thổi qua và quét về phía người nọ!

Người nọ chấn động cả người, nhưng không thể nhìn thấy được thân ảnh Túy Liên!

Tốc độ này..... còn nhanh hơn so với Hắc thú!

Đột nhiên, Túy Liên hiện thân cách trước mặt người nọ nửa thước, khuôn mặt lạnh lùng mang theo men rượu say sưa, hắn thành linh nâng tay ném một quyền về phía người nọ!

Đệ tử kia của Khuynh Vân Tông, thấy Túy Liên trực tiếp đâm một quyền tới, trong lòng âm thầm cười lạnh một tiếng, hội tụ linh lực toàn thân vào hai chiếc găng tay Quyền Bộ của mình. Trong suốt những cuộc đụng độ một ngày trước, hắn đã dùng giới linh hệ vũ khí Quyền Bộ biến ảo này đánh bay không biết bao nhiêu Thụy Lâm Quân, huống chi là thiếu niên gây yếu trước mắt này!

Nam tử tin tưởng mười phần, bùng nổ ném ra một quyền, trực tiếp vào nắm tay của Túy Liên!

Trong phút chốc, âm thanh xương cốt vỡ vụn xuyên qua màng tai, bàn tay đang mang theo Quyền Bộ màu đen, trong nháy mắt chạm đến nắm tay sạch sẽ trắng nõn của Túy Liên, dùng mất thường có thể nhìn thấy được tốc độ biến hình vận vạo của xương tay hắn, xương tay xương cốt, tác tác bị nghiền áp thành bột phấn!

Nhưng mà, hết thấy còn chưa kết thúc, khoe miệng Túy Liên nhai một ngụm cười điên cuồng, rút cuộc một quyền quán triệt, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp xuyên thấu xương tay, xuyên qua xương cốt toàn bộ cánh tay.

Tiếng nứt *rắc rắc* giòn tan vang lên, xương cốt người nọ trực tiếp bị đánh xuyên qua từ chỗ khuỷu tay!

Da thịt trắng bị xương cốt phá vỡ, bị bỏ ra giống như bó củi, lộ ra ở trong không khí, máu đỏ tươi, theo xương trắng sái lạc đầy đất.

"Tắc, đó là tất cả sức lực ngươi có?" Túy Liên hơi nâng cằm, nhìn nam nhân đang rên rỉ trong đau đớn, khoe môi treo lên một tia khinh thường.

Hắc thú một bên đang chiến đấu với một người Khuynh Vân Tông khác, sau khi nhìn đến hình ảnh xương tay người nọ gãy vỡ, xù xì lông lón trên mặt, xuất hiện một tia vận vạo.

Ngay cả nó đều ngăn không được một quyền của Túy Liên, huống chi là người thường đó!

"*A a a!*" Đệ tử Khuynh Vân Tông ngã vào trong vũng máu, nơi nào còn có kiêu ngạo và cao ngạo của ngày xưa, một khuôn mặt tái nhợt run rẩy không kiểm soát được trên mặt đất, phát ra rên rỉ tê tâm liệt phế.

Ác mộng cũng chưa kết thúc, bạch y thiếu niên chột ngồi xỏm thân mình xuống, nhìn đệ tử Khuynh Vân Tông ở trên mặt đất, đôi mắt dưới tác dụng của rượu trở nên đỏ đậm, hắn thành linh nâng tay lên, hai đầm như nước mưa trút xuống trên người của người nọ.

Mỗi một quyền, đều là xương thịt nứt vỡ tàn nhẫn!

Máu tươi vẩy ra tại thời điểm Túy Liên vùng quyền, nhiễm đỏ quần áo trắng tuyết của hắn, máu tươi ảm áp ở trên mặt hắn, cùng với mỹ mạo tăng thêm một phần yêu dị.

Trong thời gian chớp mắt, một người đang sống sờ sờ, ngay khi nắm tay Túy Liên hạ xuống, biến thành một bãi thịt nát, tìm không ra một khối xương cốt hoàn chỉnh.

Hình ảnh đầm máu kia, dùng nói là người Khuynh Vân Tông xem đến sắp phun ra, ngay cả Quân Tiên mấy chục năm huyết chiến trên chiến trường, mặt mũi đều trắng bệch. Hắn kinh hãi nhìn về phía Quân Vô Tà, nhưng phát hiện sắc mặt Quân Vô Tà vẫn lạnh lẽo như cũ, cặp con ngươi quạnh quẽ, nơi nào thấy được một chút khoa chịu.

"Gia gia, bọn họ đáng chết." Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh băng, nếu không phải thực lực hiện giờ của nàng không đủ, nàng cũng sẽ tự mình nghiền nát xương của đám người kia thành tro.

Cảm thấy Túy Liên mỹ mạo đứng lên, khoe môi treo lên ngụm cười điên cuồng, hai tay nắm thành nắm đấm phát ra tiếng vang thanh thúy, hắn nghiêng đầu, nhìn những người Khuynh Vân Tông khác sớm đã trợn mắt há hốc mồm, nhả ra những lời khiến người sồn tóc gáy: "Tiếp theo, nên đến phiên ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Vả mặt lần thứ ba (7)

Túy Liên nói, khiến sắc mặt người Khuynh Vân Tông nháy mắt trở nên thập phần khó coi, đồng thị nát trên mặt đất kia, tuy rằng không được coi là có thực lực mạnh nhất trong số bọn họ, nhưng nắm tay của người nọ lại là một công kích tính mạnh nhất. Một người am hiểu dùng quyền như vậy, lại bị thiếu niên trước mắt dùng một quyền đánh nát xương tay! Bọn họ quả thực không dám tưởng tượng, nắm tay thiếu niên này rốt cuộc đáng sợ cỡ nào?!

Mặc dù là cường giả Lục Linh, cũng không có ai dám tiếp một quyền của Túy Liên.

Nhưng, mệnh lệnh Quân Vô Tà đã hạ, cho dù bọn họ muốn tránh, Túy Liên cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội!

Chỉ thấy thân ảnh Túy Liên đã quay sang một tên đệ tử khác của Khuynh Vân Tông, người nọ hoảng sợ phát ra tiếng thét chói tai, "Giết hắn! Ôn tiền bối! Mau ra tay a a!"

Lúc người nọ hét lên, đầy mắt cường giả Lam Linh mang theo một sự mâu thuẫn, hẳn vốn không có liên quan đến người Khuynh Vân Tông, lần này là vì có việc muốn nhờ, mới đáp ứng lời mời của tông chủ, gia nhập đội ngũ Thích Quốc trước. Nhưng, khi hắn đối mặt với Thụy Lâm Quân lại không có ra tay, thậm chí ở thời điểm khi những người khác công vây Quân gia phụ tử, hắn cũng chỉ phóng xuất ra uy áp, cản trở tiến công của Thụy Lâm Quân. Hắn chậm chạp không có ý động thủ, không phải là hắn không thể, mà là hắn không muốn.

Người có thể tu luyện đến Lam Linh, bất luận là thiên phú hay là tâm tính đều khác người thường.

Hắn sống gần trăm năm, có thể nói là đã nghe nhìn khắp thế gian, đối với thanh danh Quân gia cũng thoát khỏi tai. Thực lực Quân gia có lẽ không lọt vào mắt hắn, nhưng khí tiết người Quân gia lại khiến hắn thập phần kính nể, đây mới là nguyên nhân căn bản khiến hắn không muốn ra tay.

Nếu như người Khuynh Vân Tông có thể giải quyết vấn đề của bọn họ, như vậy hắn tự nhiên sẽ không quan nhiều. Tuy nhiên, hiện giờ tình hình lại đột nhiên biến đổi, đối mặt với đả kích liên hợp của Túy Liên và Hắc thú, Khuynh Vân Tông đã bỏ mình hai gã đệ tử, những cường giả còn lại được mời tới cũng không thể không tiến hành bao vây tiền trừ Túy Liên và Hắc thú, nhưng nhìn xem thân thủ một người một thú, lập tức có thể biết được kết cục.

Ra tay hay là không ra tay?

Nhưng mà, sau khi suy nghĩ đến thương thế của người nọ ở trong nhà, hắn không tránh được thờ dãi, ánh mắt nhìn về phía Quân Vô Tà một bên.

Hắn nhìn ra được, người chân chính có thể chỉ thị được thiếu niên và Hắc thú, đó là tiểu nha đầu Quân gia này.

"Giao ra Hồn Ngọc, việc này kết thúc ở đây." Hắn nói với Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước nói: "Dám dă thương thân nhân của ta, nhục nhã thanh danh Quân gia ta, muốn kết thúc không dễ dàng như vậy. Hôm nay, ta tuyên bố ở chỗ này, không chỉ có đệ tử Khuynh Vân Tông ở trong Thích Quốc phải chết, ngày sau ta tất nhiên sẽ tự mình xuất hiện trước công chính Khuynh Vân Tông! Muốn trên dưới Khuynh Vân Tông, chó gà không tha!"

Cường giả Lam Linh khiếp sợ nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Quân Vô Tà, khí thế bá đạo như vậy, lại có thể xuất hiện từ trên người tiểu nha đầu này, mà lời tuyên bố cuồng vọng cực điểm kia, năng cũng có thể nói ra!

Diệt tông môn lớn nhất thiên hạ? Nha đầu này không khỏi hơi quá cuồng vọng!

"Hậu bối không biết gì, ngươi có biết người đang đối mặt với cái gì hay không?." Cường giả Lam Linh khẽ nhủ mày.

Giọng nói lạnh lùng của Quân Vô Tà vang lên: "Người hắn là nên hỏi người Khuynh Vân Tông một chút, bọn họ có biết bọn họ đang chọc phải ai hay không?"

Dứt lời, Quân Vô Tà lại nói: "Ta thấy rằng ngươi vẫn luôn không hề ra tay, lúc này rồi đi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Nhưng nếu hôm nay, tất cả những kẻ đã khiến ông nội ta và tiểu thúc ta bị thương, đều phải chết."

Cường giả Lam Linh hơi chấn động, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ có một ngày bị một tiểu nha đầu vừa mới đột phá Cam Linh uy hiếp.

Trong khi hắn đang rất khiếp sợ, Túy Liên đã đem tên đệ tử Khuynh Vân Tông kia đánh thành thịt nát!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Kính người như một hán tử (1)

Lập tức, sắc mặt cường giả Lam Linh trở nên xám trắng. Ba gã đệ tử Khuynh Vân Tông bị chém giết ở trước mắt hắn, còn thừa một người cũng đang gầy dựa chết dưới công kích của Hắc thú. Càng đáng sợ hơn chính là, bạch y thiếu niên đang nhắm vào cường giả lục linh Ngụy công công hắn. Thủ đoạn tàn ngược không hề nương tay, phảng phất như lục linh và thanh linh không hề có bất luận khác nhau nào đối với hắn!

Nhìn thân thủ của thiếu niên, đừng nói là thanh linh, chỉ sợ ngay cả lam linh là hắn cũng nhất định đều không phải là đối thủ!

Đây rốt cuộc là yêu nghiệt nơi nào nhảy ra!?

Cường giả lam linh, căn bản không hề nghĩ đến thân phận Túy Liên là một giới linh.

Trên thế gian mọi người đều biết rõ, chỉ có giới linh hệ vũ khí hệ và hệ thú, ai có thể nghĩ đến mỹ thiếu niên trước mắt này sẽ là giới linh hệ thực vật? Hơn nữa, sẽ không nghĩ đến giới linh hệ thực vật còn có thể biến ảo thành hình người.

Dựa vào tuổi tác của Túy Liên, bất quá cũng chỉ là 17-18 tuổi. Thời điểm công kích không hề có bất luận linh lực nào được tiết ra ngoài, khiến người căn bản không thể nắm được thực lực của hắn rốt cuộc cường đại bao nhiêu.

Ngay cả dưới sự liên thủ của vài tên cường giả thanh linh, hắn cũng giải quyết bọn họ một cách dễ dàng, chẳng lẽ hắn cũng là lam linh?

Không có khả năng!

Hơn mười tuổi đã là cường giả lam linh, căn bản là không tồn tại!

"Ôn Hân Hàm! Ngươi còn chờ gì nữa! Nếu như chúng ta chết, ngươi cũng không thể giải thích với người Khuynh Vân Tông! Ngươi rốt cuộc có muốn cứu *tôn tử (cháu trai)* ngươi không?!" Cường giả thanh linh bị Túy Liên liên tiếp đánh bại nhìn không được gào rống thành tiếng. Hắn chưa từng thấy qua thiếu niên có thực lực cường đại như vậy, buộc mấy tên cường giả thanh linh bọn họ không thể không liều chết chống lại.

Lam linh là cường giả duy nhất của bọn họ, cũng chỉ có một mình Ôn Hân Hàm, nhưng hắn vẫn chưa có động thái gì.

"Hắn là Ôn Hân Hàm?" Quân Tiền đang xử lý miệng vết thương một bên hơi sừng sốt, nhìn gương mặt cường giả lam linh lộ vẻ rối rắm, ánh mắt đầy kinh ngạc.

"Phụ thân, ngươi nhận ra hắn?" Quân Khanh nghi hoặc nói.

Quân Tiền nhíu mày nói: "Nhận ra, hắn là người Yến Quốc, là thiên tài hai mươi tuổi đã đột phá hoàng linh. Năm đó phụ thân hắn làm quan ở Yến Quốc, bị hoàng đế bí mật hạ sát thủ, cả nhà trên dưới đều bị giết sạch, chỉ có một mình hắn trốn thoát, sau đó mai danh ẩn tích. Không nghĩ tới hắn vẫn còn sống. Ôn gia rất trung thành với đế vương, không thua kém Quân gia ta chút nào, khi ta còn nhỏ tuổi đã nghe không ít chuyện xưa của Ôn gia."

Sau khi nói xong với Quân Tiền thì nhìn về phía Quân Vô Tà một bên, "Vô Tà, nếu như có thể, đừng động tới Ôn Hân Hàm, hắn vẫn luôn không có ra tay, ta nghĩ lương tâm hắn vẫn còn. Ta tin người Ôn gia, tuyệt đối không phải là người trợ giúp cho kẻ xấu."

Trước khi giao chiến, Ôn Hân Hàm vẫn luôn không hề ra tay, nếu như lam linh hắn ra tay, chỉ sợ không đợi được Quân Vô Tà xuất hiện, Quân gia phụ tử cũng đã mất mạng.

Quân Vô Tà nhìn Quân Tiền, không phải nàng nhìn không ra Ôn Hân Hàm đang giãy giụa, nhưng nó cũng chẳng có quan hệ gì với nàng. Nếu như Ôn Hân Hàm tiếp tục bàng quang đứng xem, nàng sẽ phóng cho hắn một con ngựa, nếu như vẫn khăng khăng muốn thông đồng làm bậy với Khuynh Vân Tông, nàng cũng sẽ không lưu mạng hắn.

Nhưng hiện giờ, Quân Tiền đã mở miệng, Quân Vô Tà không thể không suy nghĩ nhiều hơn.

Gia gia muốn nàng thủ hạ lưu tình, nàng cần phải làm theo.

Lúc Ôn Hân Hàm chuẩn bị gia nhập cuộc chiến, Quân Vô Tà lại đột nhiên lên tiếng: "Ôn tiên bối, nếu ngươi buộc phải bắn tay vì có điều cầu đến Khuynh Vân Tông, như vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi một con đường khác."

Ôn Hân Hàm hơi sừng sốt, nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà giờ tay, ném ra đem một lọ đan dược cho Ôn Hân Hàm, Ôn Hân Hàm duỗi tay tiếp nhận.

"Chỉ cần ngươi muốn cứu người còn chưa chết, dược này sẽ khiến hắn có thể sống sót. Hôm nay nếu ngươi vẫn muốn ra tay, đừng nói người ngươi muốn cứu, ngay cả chính ngươi đều phải chết ở chỗ này." Quân Vô Tà hơi nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Kính người như một hán tử (2)

Ôn Hân Hàm kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, cúi đầu nhìn nhìn được bình trong tay.

Nhà đầu này nói như vậy là có ý gì?

Sau khi chứng kiến thân thủ của Túy Liên, chính hắn cũng không thể nắm chắc mười phần có thể toàn thân trở ra, tự nhiên minh bạch khi Quân Vô Tà nói hắn sẽ chết ở chỗ này, đều không phải là một lời đe dọa trống rỗng.

Nhưng nàng nói..... chỉ cần ăn đan dược này vào, lập tức có thể cứu người..... lời này rốt cuộc là thật hay giả?

Mất thấy Ôn Hân Hàm vừa mới động cư nhiên bị một lọ đan dược của Quân Vô Tà lừa gạt, vài tên cường giả thanh linh đang bị Túy Liên và Hắc thủ đánh lập tức tức giận muốn học máu.

"Ôn Hân Hàm! Ngươi đừng nghe nhà đầu này mê hoặc, bệnh của tôn tử ngươi ngay cả tông chủ Khuynh Vân Tông đều không nắm chắc mười phần, nhà đầu này có thể có bản lĩnh gì! Nàng bất quá là đang kéo dài thời gian, sau khi giết chết chúng ta có thể củng cố lại lực lượng và ra tay đối phó ngươi! Ngươi ngàn vạn đừng mắc mưu!"

Ôn Hân Hàm nhíu mày nhìn Quân Vô Tà, hắn thậm chí vốn không nên tin tưởng vào tuổi tác của nhà đầu này, nhưng không biết vì sao, nhìn đến đôi mắt bình tĩnh không hề gợn sóng của Quân Vô Tà, hắn lại linh ngộ sự chắc chắn từ nàng.

Liều chết một lần trong đời, hay là mang theo hi vọng cuối cùng này rồi đi?

Nếu như hắn chết, tôn tử sẽ không còn đường sống, hắn quá hiểu sự vô tình của Khuynh Vân Tông, cho dù hôm nay hắn chết trận tại đây vì giúp bọn họ, bọn họ tuyệt đối cũng sẽ không quản sống chết của tôn tử hắn.

Một khi đã như vậy, hắn cần gì phải liều chết vì một trận chiến?

"Người gọi là Quân Vô Tà?" Ôn Hân Hàm ngừng đầu, nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Đúng."

"Ta sẽ nhớ kỹ người, việc hôm nay ta không nhúng tay vào, được này của người nếu thực sự dùng được, từ nay về sau Ôn Hân Hàm ta sẽ thiếu người một mạng, nhưng nếu người gạt ta, cho dù phải liều mạng cái xương già này của ta, ta cũng sẽ diệt sạch Quân gia người." Ôn Hân Hàm quyết định đánh cược một lần, hân không cách nào đảm bảo mình sẽ sống sót trong cuộc chiến với Túy Liên. Một khi hân chết, tôn tử hân nhất định cũng sống không được.

Tiếp nhận đề nghị của Quân Vô Tà, là một lựa chọn thay thế khác, nếu có thể cứu tôn tử hân là tốt nhất, nếu như không cứu được, hân nhất định sẽ khiến Quân Vô Tà phải trả giá đại giới bằng máu.

"Mạng của người ta không quan tâm." Giọng nói của Quân Vô Tà lạnh lùng vang lên, trực tiếp xác định đáp án của mình.

Ôn Hân Hàm đột nhiên cười ha hả, đối với nha đầu tự tin mà cuồng vọng này, thật ra hân không tìm thấy sự chán ghét.

"Được! Nếu sự thành, ngày sau ta nhất định sẽ báo vệ Quân gia người đến khi ta chết đi, như thế nào?"

"Người cho rằng ta không báo vệ được?"

Cuồng vọng!

Đây là lần đầu tiên Ôn Hân Hàm nhìn thấy tiểu gia hỏa nổi loạn như vậy, nếu không phải hôm nay không đúng thời điểm, hân thật sự muốn nhìn xem, tiểu nha đầu bằng này tuổi, nhẹ nhàng đột phá được cam linh rốt cuộc có bản lĩnh lớn bao nhiêu.

"Hôm nay đã quấy rầy, ngày sau gặp lại." Ôn Hân Hàm vô tình đẩy đưa cùng Khuynh Vân Tông, nếu không phải mạng tôn tử hân mong như sợi chỉ, hân quả quyết sẽ không tăng tị với tông phái ra về đạo mạo Khuynh Vân Tông.

Dứt lời, Ôn Hân Hàm lập tức giải tán uy áp, tay áo vang lên, phi thân rời đi, ném lại tiếng hô của vài tên cường giả thanh linh đang hấp hối gãy giữa ra phía sau đầu.

"Hân thật sự đi rồi?" Quân Khanh trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, thật sự không hiểu, Ôn Hân Hàm như thế nào đã bị đắm ba câu nói của Quân Vô Tà đã lập tức rời đi.

Quân Vô Tà nói: "Thực lực của Túy Liên đã hiện, hân tự biết mình không có khả năng toàn thân trở ra, nếu như hân chết, Khuynh Vân Tông cũng sẽ không đi cứu người hân muốn cứu. Thay vì ở chỗ này cục cựa tận tụy với Khuynh Vân Tông, không bằng đánh cược một phen." Không thể không nói, Quân Vô Tà thật sự rất rõ ràng tâm lý của Ôn Hân Hàm.

Đối với người có thể tồn tại sau cuộc đuổi giết của hoàng đế Yến Quốc, còn có thể trở thành một cường giả lam linh, Quân Vô Tà có đủ lý do để tin, Ôn Hân Hàm biết nên lựa chọn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Kính người như một hán tử (3)

Một Túy Liên có thể khiến cho cường giả lam linh sợ hãi, hơn nữa Quân Vô Tà lại đưa ra lựa chọn thứ hai cho Ôn Hân Hàm, tự nhiên sẽ tiến đi những cường giả vốn không thích Khuynh Vân Tông.

Vũ lực và mưu lược, Quân Vô Tà đều kéo xuống.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Áp lực của Ôn Hân Hàm đã bị mất đi, Thụy Lâm Quân vốn hành động không tiện lập tức sinh long hoạt hổ, bao vây quanh bọn người Khuynh Vân Tông, bức bọn họ không thể thoát khỏi móng vuốt của Hắc thú và nắm đấm của Túy Liên.

Dưới Tử Linh lại có nắm đấm vô địch, Túy Liên bắt đầu phát tiết và mặc sức tàn sát.

Nửa canh giờ (1h) ngắn ngủn, bốn gã đệ tử Khuynh Vân Tông, cùng với năm tên cường giả được mời tới trợ giúp, đều đã chết trong tay Túy Liên và Hắc thú.

Máu tươi chói mắt nhuộm hồng dưới chân Túy Liên, cũng nhuộm hồng một thân bạch y của hân, nhưng trên gương mặt tuấn mỹ phi phạm lại không hề có chút khó chịu nào, ngược lại tràn đầy hào hứng sau một màn giết chóc máu chảy đầm đìa!

"Sáng khoái!" Túy Liên sung sướng gầm nhẹ một tiếng, máu nhiễm đầy đôi tay nâng tới trước ngực, chông chéo song song ẩn trong tay áo, dưới chân vừa nhẹ nhàng giẫm, thân ảnh phiêu dật về ra một độ cong mỹ lệ, hạ xuống trước mắt Quân Vô Tà.

"Chủ nhân, giết xong rồi." Túy Liên cười híp đôi mắt đẹp.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, nguy cơ ở Lâm Vương phủ đã được giải trừ, nhưng sự tình lại còn lâu mới kết thúc. Quân Vô Tà lập tức sai người nâng binh lính bị thương hồi phủ điều dưỡng, chỉ cần còn có một hơi thở, năng đều có thể nắm chắc cứu người trở về.

Thương thế của Quân Tiễn và Quân Khanh cũng không nghiêm trọng, ngược lại Long Kỳ có ba xương sườn bị gãy, nhưng vẫn cắn răng không rên một tiếng.

Sau khi phát xuống đan dược ổn định thương thế, Quân Vô Tà không quay vào Lâm Vương phủ, mà là đứng ở trước đại môn, nhìn thi thể mọi người Khuynh Vân Tông, ánh mắt âm lãnh.

"Tiểu Tà Nhi, đang suy nghĩ gì vậy?" Quân Vô Dược vẫn luôn không xuất hiện, lặng yên đi đến bên người Quân Vô Tà.

"Là người khiến Túy Liên ra đây?" Quân Vô Tà hỏi.

Quân Vô Dược hơi mỉm cười, quét mắt nhìn những thủ hạ "thịt vụn" chết không toàn thây dưới tay Túy Liên, khẽ môi giờ lên, "Không phải người vẫn luôn rất muốn biết thực lực Túy Liên rốt cuộc như thế nào sao?" Cho nên, hẳn cho Túy Liên cơ hội như vậy.

Bắt quá, thủ đoạn giết người của Túy Liên, thật ra rất hợp với tâm ý hắn.

"Ta muốn đi hoàng cung." Quân Vô Tà nói.

Ý cười trên mặt Quân Vô Dược hơi động lại.

"Người Khuynh Vân Tông sẽ không dừng lại, chưa tìm được Hồn Ngọc, bọn họ sẽ không bỏ cuộc, ta nghĩ những người khác, lúc này đã qua tìm Mặc Thiên Uyên." Quân Vô Tà nheo nheo mắt. Từ trong miệng Long Kỳ, nàng biết được Khuynh Vân Tông đã ra tay một ngày trước, xem ra Mặc Thiên Uyên cũng đang ở trong tay Khuynh Vân Tông một ngày.

Không biết, ngày đó tiểu hoàng đế đã thật sự cảm nhận được thủ đoạn của Khuynh Vân Tông hay không.

"Người muốn đi cứu hắn?" Quân Vô Dược hơi nhướn mày.

"Đúng."

Độ cong trên khóe miệng Quân Vô Dược dần dần biến mất.

"Ta sẽ đi cùng người." Mỹ nhân cứu chó, hắn không cảm thấy vui.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, ngay sau đó lệnh cho Hắc thú và Túy Liên, để bọn họ đi hoàng cung trước, mà chính nàng thì sau khi nói xong lời nói, liền bị Quân Vô Dược ôm ở trong lòng ngực, mang theo nàng bay về phía hoàng cung.

Bên ngoài Lân Vương phủ, Hắc thú buồn bực nhìn toàn thân Túy Liên tất cả đều là máu tươi, khóe miệng hơi run rẩy.

Túy Liên hơi nhướn mày, trực tiếp nhảy lên phía sau lưng Hắc thú, nhéo da lông sau cổ Hắc thú một phen, cười lạnh nói: "Con mèo ngu ngốc! Còn không mau mang ta đi?"

"....." Trái tim Hắc thú cơ hồ sụp đổ.

Chủ nhân của nó đừng nên lại ném nó cho yêu tinh hoa biến thái này được không!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 229: Lột xác (1)

Bên trong hoàng cung tràn ngập một mùi máu tươi gay mũi. Trong đại điện, Tần Ngữ Yên ngay ngắn ngồi trên ngai vàng tượng trưng cho ngôi vị đế vương. Trên mặt xinh đẹp duyên dáng, mang theo một nụ cười nhẹ nhàng bình thường, nhưng nụ cười không đến được nơi đáy mắt.

Dưới ngai vàng trong đại điện, Khương Thần Thanh cảm đầu nhóm đệ tử Khuynh Vân Tông ngồi vây quanh ở một bên. Khóe miệng bọn họ mỉm cười, ánh mắt thống nhất nhìn về phía người đang phủ phục ở giữa đại điện.

.....*Editor: Emily Ton*.....

Người nọ một thân hoa phục đã rách nát, tóc tai hỗn loạn, trên người đầy miệng vết thương lớn lớn bé bé nhiều không đếm xuể. Máu tươi diễn lệ theo miệng vết thương dữ tợn chảy xuống trên đá cẩm thạch lạnh băng, thân mình vốn đỉnh bật hiện giờ lại cuộn tròn bên nhau, run rẩy trong đau đớn.

Cung nhân đứng ở góc đại điện sợ hãi nhìn một màn trước mắt, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ gặp một thảm họa như vậy.

"Bệ hạ vẫn không muốn tiết lộ nội cất giữ Hồn Ngọc sao? Tại sao phải lựa chọn chịu đựng đau khổ như vậy? Khuynh Vân Tông và Thích Quốc vốn là bạn hữu tới lui, người hà tất phải khiến sự tình trở nên phiền lòng bực này?" Tần Ngữ Yên hoành tráng ngồi trên ngai vàng thờ dài một tiếng, dường như có chút bất đắc dĩ, nhìn thân ảnh đang nằm liệt trên mặt đất giống như nhìn chó chết.

Mặc Thiên Uyên, tân đế vừa mới đăng cơ của Thích Quốc, hẳn vốn nên được vạn người kính ngưỡng, hiện giờ tại bên trong đại điện này, đang chịu đựng sự tra tấn.

Lúc này hắn không còn một chút sức lực để gãy gập, chỉ là hấp hối nằm ở bên trong đại điện lạnh băng. Trên gương mặt tuấn mỹ, đã có hai vết rách dữ tợn, một vết từ phía lông mày bên trái giao nhau với một vết từ phía lông mày bên phải cùng nhau trượt xuống cho đến dưới hàm. Miệng vết thương vẫn còn đang mới và không ngừng chảy máu, nhưng Mặc Thiên Uyên đã phớt lờ đau đớn kia, bởi vì trong cơ thể hắn, hiện giờ giống như đang bị người dùng đao kiếm khuấy lên, thống khổ tột cùng khiến người sắp ngất.

Tuy nhiên, Mặc Thiên Uyên biết, hắn sẽ không ngất.

Hắn không còn nhớ được mình rốt cuộc đã chịu đựng loại thống khổ này trong bao lâu, hắn chỉ duy nhất nhớ rõ là sáng sớm hôm qua, người Khuynh Vân Tông đã xâm nhập hoàng cung, bức lui vân vũ cả triều, đóng cửa chính của đại điện. Sau đó kéo vị vua một nước là hắn xuống từ trên ngai vàng, ép đổ xuống cỏ hòng hắn độc được không tên.

Thống khổ đã bắt đầu từ đó.....

Gân tay gân chân đều bị đánh gãy, xương sống cũng bị chém đứt. Toàn thân không biết đã bị chém bao nhiêu đao, rõ ràng đau đớn ngay cả một khắc đều không thể kiên trì. Nhưng người Khuynh Vân Tông lại cho hắn ăn một loại đề giữ hắn thanh tỉnh. Thậm chí đau muốn nổi điên, hắn cũng vĩnh viễn không cách nào ngắt đi, chỉ có thể bị dằn vò đau nhức tê tâm liệt phế bên trong.

Mặc Thiên Uyên muốn cười, cười sự ngây thơ của mình, cười sự ngu xuẩn của mình. Tất cả những gì hắn gặp hôm nay, còn không phải là do lòng dạ đàn bà của hắn?

Nếu như nghe lời Quân Vô Tà nói, tiền hạ thủ vi cường, hắn sao có thể sẽ rơi vào tay Khuynh Vân Tông?

Tuy nhiên, hắn thật sự không nghĩ tới, đại tông môn đệ nhất thiên hạ, có thể sẽ xuống tay ngoan độc như thế, thậm chí ngay cả chết, cũng không thể chết một cách thống khoái.

Hắn cho rằng, Quân Vô Tà ra tay ngoan độc, nhưng nếu so sánh với người Khuynh Vân Tông, quả thực là đáng gặp sự phụ.

Ít nhất, Quân Vô Tà sẽ không *hạ sát thủ (giết)* những người vô tội.

Đây là đánh cuộc mà Quân Vô Tà muốn nói cùng hắn hay sao?

Đánh cuộc xem Khuynh Vân Tông có giữ danh tiếng của một đệ nhất tông môn hay không, đánh cuộc xem Tần Ngữ Yên có dễ nói chuyện giống như trong tưởng tượng của hắn hay không?

Mặc Thiên Uyên nuốt máu tươi vào trong cổ họng, khó khăn khê động khóe miệng, một tia tra tấn thống khổ thẳng hoa khỏi đáy mắt hắn, tan thành mây khói.

"Vẫn không chịu nói sao?" Tần Ngữ Yên dùng một tay chống cằm, thiếu kiên nhẫn nhìn Mặc Thiên Uyên không hề rên lên một tiếng. Nàng ta thật sự không nghĩ tới, đế quân của một tiểu quốc lại có can đảm lừa gạt nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Lột xác (2)

Hoàng lăng và mộ viên Quân gia nàng ta đều đã đến, nhưng tất cả mọi nơi, nhưng trước sau vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng Hồn Ngọc.

Tần Ngữ Yên ý thức được, Mặc Thiên Uyên đã lừa nàng.

Đại giới phải trả khi lừa gạt Khuynh Vân Tông, không phải là điều mà mọi người có thể chịu đựng được.

Nàng ta sẽ không giết chết Mặc Thiên Uyên, nàng sẽ lưu lại cho hắn một mệnh. Chờ sau khi ép hỏi được vị trí của Hồn Ngọc, nàng ta sẽ tự mình mang hắn về Khuynh Vân Tông, chặt đứt tay chân hắn, ngâm hắn vào trong lu độc được chứa đầy chất độc tàn phá, để hắn phải chịu đủ sự tra tấn của độc được, muốn sống không được muốn chết không xong.

Đó là hậu quả của việc lừa gạt Khuynh Vân Tông.

....Edit & Dịch: Emily Ton....

"Vân Tiên." Tần Ngữ Yên đột nhiên mở miệng. Bạch Vân Tiên vẫn luôn đứng ở một bên, cả người giật mình một cái, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, hốt hoảng quỳ gối trước mặt Tần Ngữ Yên.

"Sư tỷ, ta biết sai rồi! Ta cũng không dám hồ nháo nữa." Từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu toát ra từ trên người Bạch Vân Tiên. Người khác đều bị mê hoặc bởi vẻ ôn nhu ngoài mặt của Tần Ngữ Yên, nhưng nàng thân là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, so với bất luận kẻ nào đều rất rõ ràng khuôn mặt khủng bố của Tần Ngữ Yên.

Vị đại tiểu thụ này nhìn như hiền hậu nhẹ nhàng, căn bản là một con ác quỷ nguy trang.

Tần Ngữ Yên am hiểu nhất không phải là y thuật, mà là chế độc!

Ở hậu viện của Tần Ngữ Yên, bày biện mấy chục cái lu lớn. Trong mỗi một lu đều được lấp đầy các loại độc được dùng để ủ độc. Trong lu kia ngoại trừ đã được bỏ độc được vào, còn nhét vào một người đã bị đào mắt cắt lưỡi và chém đứt chân tay. Tần Ngữ Yên đã dùng những người đó để thí nghiệm đủ loại độc được. Thường là những người mà nàng nhìn thấy không thuận mắt, đều sẽ bị nàng mang đi thử độc, rơi vào nông nỗi muốn sống không được muốn chết không xong.

Ngay cả Bạch Vân Tiên là đệ tử tông chủ, nhưng cũng rất kính sợ Tần Ngữ Yên.

Nữ nhân này xuống tay chưa từng nhân từ nương tay, cho dù là đệ tử Khuynh Vân Tông, nếu chọc tới nàng cũng chỉ có một con đường chết.

Tần Ngữ Yên cười tủm tỉm nhìn Bạch Vân Tiên đang rơi xuống mồ hôi lạnh, phát phát tay, một đệ tử Khuynh Vân Tông liền xuất hiện từ phía sau điện và đẩy ra một chiếc xe lăn. Ngồi trên xe lăn đúng là người không ra người quý không ra quý, Mặc Huyền Phi.

"Nếu ngươi đã biết sai, nên biết phải làm như thế nào. Ngươi là sư muội ta, phụ thân lại có kỳ vọng rất cao với ngươi. Đây chưa phải là cùng với Vương gia này, cũng không phải là sự tình sẽ khiến lão nhân gia vui." Trong lúc nói, Tần Ngữ Yên ném ra một thanh chủy thủ đến trước mặt Bạch Vân Tiên, "Giết hắn, sau đó quay trở về lãnh phạt với ta."

Bạch Vân Tiên hơi sững sốt, run rẩy nhìn chủy thủ trước mắt, chần chờ một lát mới cầm lên. Nàng run run rẩy rẩy đứng lên, bước đi từng bước một về phía Mặc Huyền Phi đang trong mê sảng.

Mỹ nam tử đã từng hăng hái đầy khí phách, hiện giờ đã trở thành một bãi bùn lầy, không có dung nhan tuấn mỹ, không có khí chất cao quý, toàn thân tản ra mùi hôi thối khiến người buồn nôn.

"Luyện tiếu?" Tần Ngữ Yên nhìn Bạch Vân Tiên nói.

"Không có." Bạch Vân Tiên khẽ run lên, nếu như đây là Mặc Huyền Phi trong quá khứ, có lẽ nàng sẽ có chút tình nghĩa. Nhưng, từ sau khi Mặc Huyền Phi bị lưu lạc đến tận bây giờ, Bạch Vân Tiên sớm đã không có tâm tư kia nữa.

Giết hắn, sư tỷ sẽ lập tức buông tha cho bản thân mình.

Gần như không có chút do dự nào, Bạch Vân Tiên nắm chủy thủ trong tay, hung hăng đâm vào ngực Mặc Huyền Phi. Mặc Huyền Phi đang dần dần hồi lâu, phảng phất tại một khắc này đột nhiên khôi phục thần trí, hồn độn trong mắt nháy mắt biến mất. Hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Vân Tiên đâm chủy thủ vào ngực hắn, trong ánh mắt tràn ngập khó tin cùng oán hận và không cam lòng.

"Ta không còn lựa chọn nào khác, ngươi chết, sẽ tốt hơn là ta chết." Bạch Vân Tiên cắn răng nói nhỏ, nhìn ánh sáng nơi đáy mắt Mặc Huyền Phi biến mất, nhìn hắn trút xuống một hơi thở cuối cùng, Bạch Vân Tiên lập tức xoay người quỳ gối trước mặt Tần Ngữ Yên.

"Su ty, hắn đã chết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Lột xác (3)

Tần Ngữ Yên gật đầu hài lòng. Bạch Vân Tiên như trút được gánh nặng thối lui sang một bên. Tần Ngữ Yên lại ra hiệu một ánh mắt với một đệ tử khác của Khuynh Vân Tông, người nọ lập tức đi đến bên người Mặc Thiên Uyên, nắm tóc của hắn, kéo đầu Mặc Huyền Phi lên để nhìn thấy rằng hắn đã chết trên xe lăn.

"Bệ hạ, đệ đệ ngươi đã chết, nếu ngươi không muốn bị giống như hắn, hãy sớm nói hết những điều chúng ta muốn biết." Tần Ngữ Yên không chút để ý mở miệng, Mặc Thiên Uyên cố chấp giữ miệng còn lâu hơn so với tưởng tượng của nàng. Nàng đã hạ độc được cho hắn, cũng không phải là độc bình thường. Tuy rằng độc kia sẽ không lấy mạng người ngay lập tức, nhưng sẽ gây ra tổn thương kịch liệt tới lục phủ ngũ tạng người. Loại cảm giác đau đớn này, đủ để khiến người ta hận không thể tự kết thúc đời mình.

Nhưng cho dù như vậy, Mặc Thiên Uyên vẫn cắn răng đến chết cũng không chịu mở miệng.

Điều này thật sự khiến Tần Ngữ Yên rất kinh ngạc.

Mặc Thiên Uyên gắt gao nhìn thi thể Mặc Huyền Phi, nhưng trong mắt lại không có chút đau lòng và bi ai, chỉ có thống khoái.

Chỉ là hết thảy này, không phải là điều mà người Khuynh Vân Tông có thể biết đến.

"Xem ra bệ hạ chưa nhìn thấy quan tài chưa đồ lễ a." Tần Ngữ Yên than nhẹ một tiếng, ý bảo đệ tử kia nâng Mặc Thiên Uyên lên, "Mọi người đều nói tay đứt ruột xót. Khương thúc thúc, làm phiền người giúp ta xác minh một chút."

Khương Thần Thanh đứng dậy, đi tới trước mặt Mặc Thiên Uyên, túm lấy cánh tay không có lực của hắn, hai ngón tay kẹp vào đầu ngón tay út bên phải của Mặc Thiên Uyên, đột nhiên phát lực!

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng khắp đại điện.

Ngón tay út của Mặc Thiên Uyên, bắt đầu bị Khương Thần Thanh bóp nát từng chút một, thịt nát lẫn với máu tươi sái lạch đầy đất. Các cung nhân đứng tránh ở một bên nhìn xem mà choáng váng, bọn họ chỉ có thể run rẩy ôm nhau, hoảng sợ nhìn hoảng sợ của mình đang gặp tai ương ngập đầu.

"Đau không?" Tần Ngữ Yên lại cười mở miệng, nụ cười dịu dàng kia tràn đầy tàn nhẫn.

Ngón út của Mặc Thiên Uyên đã hoàn toàn bị bóp nát, đau đớn xuyên tim khiến môi lưỡi hắn trắng bệch. Hắn không biết, đến tận cùng mình còn phải chịu đựng bao nhiêu tra tấn, mới có thể kết thúc hết thảy này.

Nếu như sớm nghe Quân Vô Tà... nếu như sớm nghe Quân Vô Tà..... hết thảy này đều sẽ không thể phát sinh.....

"Tiếp tục." Tần Ngữ Yên mỉm cười và nói ra những lời tàn nhẫn cực điểm.

....*Edit & Dịch: Emily Ton*....

Ngay thời điểm Khương Thần Thanh chuẩn bị tiếp tục dụng hình đối với Mặc Thiên Uyên, cửa đại điện đang đóng chặt đột nhiên bị một luồng lực đạo mạnh mẽ mở ra!

Một mỹ thiếu niên cả người tím máu, uy phong凛凛 cười trên lưng Hắc thú, xâm nhập vào bên trong đại điện!

"Rống!" Hắc thú phát ra tiếng gầm rung trời!

Từ khi mèo đen cắn nuốt Hoàng Kim Cự Sư, nó có thể phát ra tiếng gầm của Hoàng Kim Cự Sư, thanh âm kia, khí phách hơn nhiều so với tiếng *miêu miêu miêu*!

"Người nào!" Khương Thần Thanh lập tức ném Mặc Thiên Uyên xuống và đứng thẳng thân mình, trừng mắt nhìn một người một thú vừa mới xâm nhập.

"Những lời này, hắn là ta hỏi các ngươi mới đúng." Giọng nói lạnh lẽo bất chợt vang lên, ở bên ngoài cánh cửa đại điện đang rộng mở, không biết từ khi nào đã có thêm hai giọng nói. Khuôn mặt lạnh lùng của Quân Vô Tà nhìn chằm chằm mọi người trong đại điện. Khóe miệng Quân Vô Được mỉm cười lặng yên đứng ở phía sau nàng.

"Các ngươi tính là thứ gì, dám làm bậy ở Thích Quốc?" Ánh mắt Quân Vô Tà xẹt qua trên người Mặc Thiên Uyên đang nằm trên mặt đất, đẹp mi lập tức nhú lại.

Đánh chó còn phải nhìn mặt chủ nhân, cho dù nàng muốn giáo huấn Mặc Thiên Uyên một chút, nhưng rốt cuộc nàng đã xem nhẹ sự ngoan độc của Khuynh Vân Tông.

"Vô Tà....." Mặc Thiên Uyên với sắc mặt trắng bệch, khoảnh khắc vừa nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện, đau đớn trên người phảng phất đều biến mất ở trong khoảnh khắc đó. Hắn cố hết sức khẽ động khóe miệng, nở một nụ cười yên tâm.

Rốt cuộc, nàng đã tới.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 232: Lột xác (4)

Giọng nói của Mặc Thiên Uyên rất nhẹ, nhưng vẫn vào trong tai Tần Ngữ Yên, nàng hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Quân Vô Tà đang đứng ở cửa đại điện.

Vô Tà?

Nếu như nàng ta nhớ không lầm, đại tiểu thư Quân gia, dường như cũng gọi là Quân Vô Tà.

Nhưng, bọn họ đã cử nhân thủ đến Quân gia bên kia, Quân Vô Tà làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Tuy nhiên, khi ánh mắt Tần Ngữ Yên chạm đến Quân Vô Dược đang đứng ở phía sau Quân Vô Tà, tươi cười trên mặt nàng ta lại xuất hiện một tia ngưng đọng không thể rời mắt.

Nam nhân thật là tuấn tú!

Nàng ta cũng không biết, trong thiên hạ lại có một nam nhân đẹp như thế.

"Trẻ con, nếu ngươi muốn chết, ta thật ra có thể thành toàn cho ngươi!" Khương Thần Thanh không thèm quan tâm đến thân phận của đối phương là gì, diện mạo như thế nào. Hắn chỉ biết nếu Quân Vô Tà cũng dám nói Khuyết Vân Tông như vậy, nhất định phải lấy cái chết để tạ tội!

Khương Thần Thanh đột nhiên nhào tới về phía Quân Vô Tà. Hắn cũng không thèm đặt Túy Liên bọn họ ở trong mắt, ba người một thú xuất hiện ở chỗ này, chỉ có Hắc thú thoát nhìn còn có chút thực lực. Ba người này còn rất trẻ, thoát nhìn người lớn nhất bất quá chỉ là 20 tuổi. Cho dù là kỳ tài ngút trời, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn!

.....Editor: Wattpad@Emily Ton.....

Tuy nhiên, không đợi Khương Thần Thanh đụng tới góc áo của Quân Vô Tà, một thân ảnh đầy máu đột nhiên lên đến trước mắt hắn.

Thiếu niên tuấn mỹ nhanh như tia chớp vung quyền tới trên mặt Khương Thần Thanh, tốc độ nhanh kinh người, khiến cả người Khương Thần Thanh chấn động. Hắn đột nhiên nhiên giờ tay bảo vệ mặt già, nhưng không tránh khỏi một quyền mạnh mẽ đánh thẳng vào cánh tay. Một cơn đau nhức nhối truyền xuyên qua cánh tay khiến toàn thân hắn tê tâm liệt phế!

Trong nháy mắt, Khương Thần Thanh đã bị đẩy trở lại, tay dùng để ngăn trở một quyền của Túy Liên đang nhỏ máu tươi đầm đìa. Xương tay trực tiếp bị đánh gãy, xương cốt vỡ ra đâm thủng da thịt nơi mu bàn tay, tiếp xúc với không khí!

Đây là sức mạnh của địa ngục!

Khương Thần Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn Túy Liên, vẻ mặt khó tin.

Hắn đường đường là một cường giả thanh linh, lại bị một thiếu niên hơn mười tuổi, đánh một quyền gãy cả xương tay, nếu lời này được truyền ra ngoài, căn bản sẽ không ai tin!

Túy Liên hùng mạnh, chẳng những khiến Khương Thần Thanh chấn động, mà ngay cả những người Khuyết Vân Tông khác bên trong đại điện cũng đều kinh hãi đứng lên từ trên ghế!

Khương Thần Thanh có thực lực thế nào, bọn họ đều biết rất rõ ràng, ngay cả khi bị tiểu bạch kiểm kia đánh lén, sao có thể rơi vào tình huống thảm thiết như thế?

Túy Liên giờ hai nắm đấm ở trước ngực mình, đầu ngón tay hắn vừa mới nhiễm máu tươi, nhỏ từng giọt xuống trên mặt đất. Cho dù hắn cuồng vọng kiêu ngạo, nhưng cũng giống như tất cả Giới Linh khác, luôn tận lực bảo vệ chủ nhân của mình. Dám công kích Quân Vô Tà ở trước mắt hắn!? Đây là đã sống quá lâu, muốn đi tìm chết!

"Người rót cuộc là người nào?" Khương Thần Thanh nắm lấy cánh tay không ngừng đổ máu, trừng mắt nhìn Túy Liên, hắn tuyệt đối không tin tưởng, thiếu niên trước mắt này thật sự chỉ mới hơn mười tuổi!

"Người còn chưa có tư cách để biết." Túy Liên khinh thường cười nói.

Tần Ngữ Yên đang ngồi phía trên ngai vàng nheo nheo mắt, thu liễm nhìn trộm dung mạo của Quân Vô Dược. Khương Thần Thanh đã là thanh linh, người bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn. Hơn nữa, hắn thân thuộc với việc dùng độc, trừ phi là cường giả lam linh, nếu không bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến chiếm được chỗ tốt khi hắn hạ thủ.

Tuy nhiên, thiếu niên này rõ ràng còn rất ít tuổi, sao có thể chỉ một quyền đã đánh Khương Thần Thanh thành bộ dạng kia?

Đôi mắt Tần Ngữ Yên lưu chuyển, đột ngột đứng dậy, mỉm cười nhìn Túy Liên cuồng ngạo nói: "Không biết vị tiền bối này hôm nay vì sao lại đến đây? Có chút hiểu lầm nào đó với Khuyết Vân Tông hay không? Hôm nay Khuyết Vân Tông ta đang xử lý một chút việc riêng tư, muốn thỉnh tiền bối nhường chỗ, ngày sau Khuyết Vân Tông tất có hậu tạ." Bất luận thiếu niên này có thân phận là gì, Tần Ngữ Yên đều không hy vọng sẽ trừu chọc tới một đối thủ như thế. Đơn giản nói ra trên của Khuyết Vân Tông, để đối phương bán chút mặt mũi. Đối với Mặc Thiên Uyên và Quân Vô Tà, nàng ta có thể đợi lát nữa thu thập cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: Vả mặt lần thứ tư (1)

Tần Ngữ Yên đoán rằng, thiếu niên này rất có thể là cứu binh mà Quân Vô Tà mời từ nơi khác đến.

Quân Vô Tà chỉ là một đại tiểu thư vương phủ nhỏ nhỏ, có thể hứa cho nhân gia chỗ tốt gì? Bất cứ nàng có thể lấy cái gì, Khuynh Vân Tông nhất định cũng có thể lấy ra.

Thế gian này không có liên minh bất khả chiến bại, việc làm kiên định trung thành, bất quá là lực độ đủ hoặc không đủ lớn mà thôi.

Tần Ngữ Yên tin tưởng, giữa Lâm Vương phủ và Khuynh Vân Tông, ngốc tử cũng biết lựa chọn người để theo.

Túy Liên nheo nheo mắt, nhìn nữ nhân đáng vẻ ketchup kia, không kiên nhẫn kéo kéo khóe miệng.

"Nói vớ vẩn xong chưa? Nói xong thì ngoan ngoãn nhận lấy cái chết! Khuynh Vân Tông tính là thứ gì? Không xứng xé rách giày cho đại gia ta!" Dựa vào một tông môn của nhân loại, nói điều kiện với một Giới Linh, nữ nhân này có phải đầu óc đã bị nước vào hay không?

Trên khuôn mặt mềm mại của Tần Ngữ Yên, xuất hiện một tia cứng đờ, bị Túy Liên nói không chút khách khí, ghen nừa ngày không thể thốt ra một chữ.

Ba chữ Khuynh Vân Tông này, ở trong thiên hạ có thể nói là mọi việc đều thuận lợi, đây vẫn là lần đầu tiên, bị người và mặt không lưu tình như thế!

"Túy Liên." Quân Vô Tà đột nhiên lên tiếng.

"Có!"

"Đừng dong dài, động thủ." Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, nàng không có hứng thú tổn nhiều môi lưỡi với người Khuynh Vân Tông, sớm ngay tại thời điểm khi bọn họ xuống tay đối với Quân gia phụ tử, cũng đã chủ định kết cục bọn họ hẳn là phải chết.

Nàng hà tất phải lắng nghe người chết, vô nghĩa?

"Vâng!" Khóe môi Túy Liên giờ lên, có mệnh lệnh của Quân Vô Tà, áp lực nơi đáy mắt hẳn bạo ngược đầy sát khí bức vào trong không khí không có bất luận cái gì có thể che lấp, thân ảnh đầy máu truy kích về phía Khương Thần Thanh.

"Tiểu hắc."

"Miêu..... Rống!!"

"Mang người lại đây." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

Liên kết với tâm linh nàng chính là Hắc thú, tự nhiên biết, Quân Vô Tà vừa nói, chính là Mặc Thiên Uyên nửa chết nửa sống!

Hắc thú nhanh chóng nhảy vào đại điện, trực tiếp lao về phía Mặc Thiên Uyên.

Tần Ngữ Yên tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, nàng ta không nghĩ tới, Quân Vô Tà lại có thể chỉ thị thiếu niên kia ra tay dễ dàng như thế, càng khiến nàng ta không nghĩ tới chính là, Quân Vô Tà cũng chưa nói được hai câu, đã trực tiếp động thủ!

Cách làm cuồng vọng kiêu ngạo như vậy, chẳng phải là đã dẫm lên thể diện của Khuynh Vân Tông dưới chân sao?!

"Khinh người quá đáng! Quân Vô Tà, ngươi chớ có không coi ai ra gì! Thật dám khi dễ Khuynh Vân Tông ta? Chư vị, hôm nay Tần Ngữ Yên ta nói ở chỗ này, chỉ cần hôm nay có thể tru sát Quân Vô Tà cùng với Túy Liên trong đại điện này, Khuynh Vân Tông sẽ thưởng một khoản ân tình. Ngày sau nếu có bất luận yêu cầu gì, Tần Ngữ Yên ta đều có thể đại diện cho phụ thân đồng ý!" Tần Ngữ Yên thật là khí độ, bỗng nhiên dọn ra điều kiện mê người như vậy.

Nơi này chỉ có vài tên đệ tử Khuynh Vân Tông, còn lại hơn mười người đều là cường giả Khuynh Vân Tông mời đến, bọn họ vốn là có điều muốn cầu Khuynh Vân Tông, hiện giờ có được hứa hẹn của Tần Ngữ Yên, lập tức không hề do dự gia nhập cuộc chiến!

Trong phút chốc, hơn 10 tên cao thủ vốn đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế, thỉnh thoảng ra tay, bên trong bọn họ không có người nào thấp hơn Thanh Linh, thậm chí có một người giống như Ôn Hán Hàm, đã đạt tới cảnh giới Lâm Linh!

Tần Ngữ Yên cẩn thận nhìn Quân Vô Tà, lúc đang nói ra trọng thưởng, nàng cố tình xem nhẹ tên nữ nam tử đang đứng ở phía sau Quân Vô Tà.

Người nọ vẫn luôn không hề lên tiếng, cũng không biết là có thân phận gì, nếu như hắn thức thời, sau khi tru sát Quân Vô Tà sẽ mang hắn về Khuynh Vân Tông, nếu như không thức thời.....

Ánh mắt Tần Ngữ Yên hơi lạnh lùng, hậu viện của nàng có rất nhiều luộc đê thả người!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Vả mặt lần thứ tư (2)

Trong nháy mắt, bên trong đại điện hỗn loạn thành một mảnh, các cung nhân cuộn tròn ở góc phát ra những tiếng thét chói tai.

"Hừ? Muốn lên một lúc tất cả sao? Thật sự là quá tốt!" Đối mặt với công vây của mọi người, Túy Liên không chút nào sợ hãi, ngược lại, nhiệt huyết sôi trào, uống sạch một hơi rượu ngon trong hồ lô, Túy Liên phui tay, vui sướng nói: "Tới! Đại gia ta hôm nay muốn giết một cách thống khoái!"

"Ta xem ngươi còn có thể can rở tới khi nào! Làm thật hán!" Khương Thần Thanh mang một khuôn mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Túy Liên, đời này kiếp này hẳn chưa từng bị làm nhục qua như thế bao giờ, hẳn nhất định phải nghiền xương thiếu niên này thành tro!

Đệ tử Khuynh Vân Tông cùng vài tên cường giả thanh linh bắt đầu triển khai công vây Túy Liên. Hắc thú nhân cơ hội này nhanh chóng thoát ra từ trong đám người. Hai gã cường giả thanh linh còn muốn ngăn trở đường đi của nó, nào ngờ thân hình Hắc thú rất lớn nhưng hành động lại linh hoạt như thế, ngay cả sợi lông bọn họ cũng chưa sờ được thì Hắc thú đã chạy qua!

Ngủ ngốc, các người cứ chậm rãi đánh nhau! Ta muốn đi cứu người trước!

Hắc thú ngoe nguẩy cái đuôi, căn bản không có ý định sẽ dây dưa cùng với những người đó, nhắm thẳng tới mục tiêu của mình là Mặc Thiên Uyên!

Mà tên cường giả lam linh đã mang theo ba gã cường giả thanh linh đến trước mặt Quân Vô Tà, bọn họ đều nhìn ra được, tiểu nữ hài nhỏ tuổi này mới là người người chỉ huy cả nhóm. Bất giác phải bất vua trước, chỉ cần làm thịt tiểu nha đầu này, bọn họ còn có rất nhiều thời gian để đối phó với thiếu niên và Hắc thú kia.

Tuy nhiên, bọn họ đã hoàn toàn xem nhẹ mỹ nam tử phía sau Quân Vô Tà.

Khóe miệng Quân Vô Dược trước sau đều mang theo một nụ cười, nhìn bốn người gào thét lao đến, đỉnh mày hơi nhíu, ngay nháy mắt cường giả lam linh động đến Quân Vô Tà, hất đuôi một tay ra ôm Quân Vô Tà vào trong lòng, thân ảnh thon dài phi lên giữa không trung phía trên, phiêu dật tiêu sái nói không nên lời.

"Tiểu Tà Nhi, không phải là tay dư các người có thể chạm vào." Quân Vô Dược nhai nụ cười tà mị, nhưng nụ cười lại không hề hiện lên trong mắt hắc.

Cường giả lam linh chộp vào không khí, trợn to mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ của Quân Vô Dược.

Đầu ngón tay Quân Vô Dược nhẹ búng, những hắc ảnh nhanh như tia chớp bay về phía trên mặt của bốn người kia!

Vừa rơi vào trên mặt người, những hắc ảnh kia đột nhiên hành động, chúng chính là những hắc xà có chiều rộng bằng ngón! Những chiếc vây trên người hắc xà hơi nhô lên, giống như lưỡi dao có tâm chất kịch độc, vẽ ra từng vết vết máu có màu đỏ sẫm ở trên mặt bốn người. Suông mù màu đen không ngừng từ phân tán tán ra trên không trung, những tiếng kêu thảm thiết thể lương mạnh mẽ không ngừng tuôn ra từ trong miệng bốn gã cường giả!

Da thịt trên mặt giống như bị lửa đốt, đau đớn khó nhịn, sự đau nhức từ trên mặt dần dần lan tràn đến toàn thân!

"Xà này có độc! Mau dùng linh lực hộ thể!" Cường giả lam linh có phản ứng trước tiên, lập tức phóng xuất ra linh khí màu lam, bao vây toàn thân mình lại, ba người còn lại cũng học theo cùng làm giống nhau!

"Chút linh lực này, cũng muốn thoát khỏi Mặc

Xà của ta?" Quân Vô Dược cười nhẹ một tiếng.

Bốn người đều tiết hết linh lực ra ngoài, bảo vệ bản thân khỏi các cuộc công kích của Mặc Xà đang không ngừng khuyến tán trên người. Tuy nhiên, những linh lực đó đều không có chút tác dụng đối với con rắn nhỏ kia. Rắn nhỏ linh hoạt có tốc độ cực nhanh, từ trên mặt bốn người trượt xuống dưới cổ áo, những nơi nó đi qua, lưu lại một chuỗi vết thương nóng rát!

Linh lực căn bản không có chút tác dụng nào!

Đừng nói ba gã cường giả thanh linh kia, ngay cả cường giả lam linh, cũng đang bất lực thống khổ chịu đựng sự tra tấn của Mặc Xà.

Kích thước của Mặc Xà rất nhỏ, thân hình linh hoạt, không đợi bọn họ đuổi tay bắt lấy, nó đã hoàn toàn đi vào trong quần áo, trong thời gian chớp mắt, quần áo bốn người đã bị ướt sũng máu tươi, đau đớn đến nỗi không tài nào đứng thẳng được.

Mà người đã khởi xướng hết thảy này, lại đang ôm Quân Vô Tà, nụ cười dạt dào nhìn vào kiệt tác của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Vả mặt lần thứ tư (3)

Trong nháy mắt, bốn vị cường giả run rẩy ngã xuống dưới sự tấn công mạnh mẽ của Mặc Xà.

Tần Ngữ Yên đứng ở trước ngai vàng trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thảy này, không thể tin được, tên nam tử tuấn mỹ kia, cư nhiên có bản lĩnh nghịch thiên như vậy!

Hắn chỉ giật giật ngón tay, mấy con rắn nhỏ đã giải quyết xong bốn gã cường giả, hướng chỉ bên trong còn có một vị đã đột phá lam linh!

Hắn rốt cuộc có địa vị gì!

Sự ngưỡng mộ trong lòng vào giờ phút này hóa thành sợ hãi, Tần Ngữ Yên rốt cuộc không thể nào che dấu được nụ cười nguy trang trên mặt.

Quân Vô Dược ôm Quân Vô Tà chậm rãi rơi xuống đất, hoàn toàn không có hứng thú quan tâm đến mấy người kia. Hắn chỉ cười tủm tỉm nhìn Quân Vô Tà từ trên xuống dưới. Sau khi xác định trên người nàng không nhiễm một giọt máu, lúc này mới vừa lòng thu hồi tầm mắt.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Trong đại sảnh, Túy Liên phảng phất hoàn toàn đắm chìm bên trong giết chóc, trong ánh mắt đẹp của hắn tràn ngập điên cuồng gần như sôi trào, hai đấm như tia chớp bay ra, mỗi một lần đều khiến người đau đớn muốn chết.

Linh khí hộ thể thì như thế nào?

Cường giả thanh linh là gì?

Ở trên nắm tay Túy Liên, tất cả mọi chống cự đều trở thành một trò vui đùa.

Một quyền đánh nổ tung đầu của một đệ tử Khuyết Vân Tông. Bạch y trên người Túy Liên hoàn toàn đã bị máu tươi nhuộm hồng, toàn thân tản ra sát khí dày đặc khiến người sợ

hải. Khương Thần Thanh nguyên bản kêu gào muốn làm thịt Túy Liên đã bị Túy Liên đánh gãy đôi tay và xương sống ở lưng, chặt vật bất kham ngã trên mặt đất, nhìn đại sát thần như từ trên trời giáng xuống!

Khương Thần Thanh rút cuộc minh bạch, vì sao Quân Vô Tà thân là một thành viên của Quân gia lại xuất hiện ở chỗ này.

Dựa vào thân thù của Túy Liên, chỉ sợ những người lúc trước tới Lân Vương phủ, đã sớm toàn quân bị diệt!

Khương Thần Thanh trăm triệu không nghĩ tới, nửa đời hân oai phong một cõi, thế nhưng sẽ lên đường và ngã xuống ở một tiểu quốc như Thích Quốc, được thành lập chưa đầy một trăm năm.

Ai có thể nghĩ đến, Thích Quốc lại xuất hiện một vị thiếu niên đáng sợ như vậy!

Thực lực bậc này, chớ nói cường giả lam linh, ngay cả tử linh huyền thoại chưa từng xuất thế đều khó khăn lắm mới có thể chiến đấu ngang bằng mà thôi.

Tất cả kiêu ngạo và kiêu căng, vào lúc này đều biến mất vô tung vô ảnh. Khương Thần Thanh chỉ có thể phí công nằm trên mặt đất, nhìn Túy Liên điên cuồng tàn sát những người khác trong điện.

Hắc thú đem Mặc Thiên Uyên nửa chết nửa sống từ trong hỗn loạn chạy đến. Mặc Thiên Uyên vốn đã là dầu hết đèn tắt, dưới sự vùi vạc chạy đi của Hắc thú, lục phủ ngũ tạng cơ hồ giống như muốn tuôn ra từ trong miệng, hân dùng hết toàn lực, cắn chặt hàm răng.

Đã chống chọi được đến hiện tại, hân tuyệt đối không thể từ bỏ.

"*Tình huống của hân, thật sự không tốt.*" Hắc thú dừng bước chân lại ở trước Quân Vô Tà, vẫy vẫy đuôi to lông xù.

Cho dù nó không phải là bác sĩ, nhưng đã theo Quân Vô Tà lâu như vậy, dưới mưa dầm thấm đất, nó cũng nhìn ra được, Mặc Thiên Uyên không sống được bao lâu. Hân có thể kéo dài tới hiện tại, là bởi vì người Khuynh Vân Tông còn muốn móc tin tức về Hồn Ngọc từ trong miệng hân. Tuy nhiên, các khí quan trong thân thể hân đều đã suy kiệt, gân mạch toàn thân đều bị cắt đứt, cách cái chết không xa.

Quân Vô Tà nheo nheo mắt, nằng đã quen nhìn thấy máu, nhưng sau khi nhìn đến sự thê thảm của Mặc Thiên Uyên, cũng không nhịn được nhíu nhíu mày.

Nhóm người này, xuống tay cũng không phải là tàn nhẫn bình thường.

Thân thể Mặc Thiên Uyên cơ hồ giống như cái vỏ trống rỗng, hoàn toàn dựa vào một ít được để giữ mạng, cuối cùng vẫn cố gắng giữ một hơi thở. Đôi môi hân ép chặt lại với nhau, nhưng máu tươi chói mắt, vẫn tiếp tục chảy ra thành dòng dưới môi hân.

Quân Vô Tà hít sâu một hơi, nhìn về phía Túy Liên đang chìm trong giết chóc, nói: "Mau chóng kết thúc."

Nàng có thể chờ, nhưng thương thế của Mặc Thiên Uyên, sợ là chờ không được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Vả mặt lần thứ tư (4)

Túy Liên đang vui vẻ nhẹ nhàng giết chóc, đột nhiên nhận được lệnh của Quân Vô Tà, động tác công kích hơi dừng một chút.

Mà thời gian thờ dốc một lát này, lại khiến những cường giả đang bị Túy Liên đánh bỗng nhiên sợ hãi, kinh hồn táng đảm.

Cái gì gọi là nhanh chóng kết thúc?

Chẳng lẽ tiểu tử này còn chưa xuất hết toàn lực?

Một đám cường giả ôm theo hy vọng có được sự ủng hộ của Khuynh Vân Tông mà lao vào giết chết tên tiểu lâu la, giờ này khắc này, thật sự không thể có nổi nửa nụ cười.

Bọn họ có thể đột phá thanh linh, tự nhiên không phải là nhân vật tầm thường, mỗi một người, đều là cường giả xưng bá một phương.

Nếu không phải có sự cầu tới Khuynh Vân Tông, bọn họ vì sao phải ngần ngại xa xôi đi vào Thích Quốc? Nhưng không ai trong số bọn họ có thể nghĩ đến, một chuyện này lại trở thành cuộc hành trình cuối cùng của bọn họ.

Thích Quốc được thành lập chưa đến trăm năm, có thể nói là không có bất cứ cảm giác đang tồn tại ở giữa các chư quốc hùng mạnh. Đại quốc khinh thường muốn tránh, tiểu quốc lại bởi vì khoảng cách xa xôi mà không tiện tấn công. Những chư quốc lân cận, lại có thực lực tương đương với Thích Quốc, lúc này mới khiến Thích Quốc có thể thành công phát triển ở trong thời loạn thế.

Trong mắt những cường giả bọn họ, một tiểu quốc nho nhỏ như thế, thậm chí còn kém xa tất cả những khu vực mà bọn họ đã chiếm lĩnh.

Tuy nhiên, hiện giờ chính bên trong tiểu quốc mà bọn họ từ trước tới nay đều khinh thường, thế nhưng xuất hiện một đại sát thần khiến bọn họ nghe tiếng đã sợ vỡ mặt!

Hơn mười tuổi, đã có thể dễ dàng chém giết cường giả thanh linh, thậm chí dưới sự bao vây của nhiều người, vẫn nằm ở một vị trí bất khả chiến bại!

Gia hỏa này, rốt cuộc còn có phải là người hay không?!

Túy Liên đương nhiên không phải là người, đáng tiếc, đám người luôn tự cho mình là đúng đều rất ngu xuẩn, cả đời đều sẽ không thể biết được điểm này.

"Buông tha chúng ta! Sự tình hôm nay, Khuynh Vân Tông tự nhiên sẽ bồi tội! Các người muốn gì, ta đều sẽ đáp ứng các người! Ta là trưởng lão Khuynh Vân Tông! Trong tay ta có rất nhiều đan dược trân quý!" Một tiếng "*Mau chóng kết thúc*" của Quân Vô Tà, đã khiến Khương Thần Thanh đang nằm trên mặt đất kinh hồn táng đảm. Thiếu niên nghe lệnh

Quân Vô Tà này, thực lực rất cuộc đáng sợ bao nhiêu, hẳn đều rõ ràng hơn bất luận kẻ nào.

Hắn tin tưởng, chỉ cần Quân Vô Tà nói, thiếu niên này thật sự sẽ làm như thế!

Thiếu niên kia căn bản là không quan tâm tới việc trả thù sau này của Khuyên Vân Tông!

Từ vọng chưa bao giờ tới gần giống như hôm nay như vậy, Khương Thần Thanh luôn luôn kiêu ngạo cũng không tránh khỏi sợ hãi.

Túy Liên cau mày nhìn Khương Thần Thanh, quay đầu nhìn về phía Quân Vô Tà, hẳn thật sự không hiểu gì về giao dịch giữa con người, chỉ biết giết hay không giết, còn phải nhìn xem tâm tình của chủ nhân nhà hắn.

Khương Thần Thanh nhìn thấy những lời mình nói có tác dụng, lại thấy Túy Liên dường như đang dò hỏi ý của Quân Vô Tà, hắn lập tức nói với Quân Vô Tà: "Quân tiểu thư, chỉ cần ngươi buông tha chúng ta, ta sẽ thỉnh tông chủ trị liệu hai chân của tiểu thúc ngươi!" Hắn còn nhớ rõ, Quân gia dường như còn có một tiểu vương gia què chân.

Quân Vô Tà vừa mới chuẩn bị mở miệng, đã bị Khương Thần Thanh nói chặn một hơi, hai mắt nàng hơi nheo lại.

"Chân tiểu thúc ta, năm đó đó là do tông chủ các ngươi xem qua?."

Khương Thần Thanh vội nói: "Nay đã khác xưa! Năm đó tông chủ cũng không phải là thiện tâm muốn chữa khỏi cho hắn, nhưng lần này ta cam đoan, chỉ cần ngươi buông tha chúng ta, ta nhất định sẽ thỉnh tông chủ chữa khỏi chân cho tiểu thúc ngươi!"

Quân Vô Tà trầm mặc nhìn Khương Thần Thanh, độ ẩm nơi đáy mắt vụt tắt trong nháy mắt, hai tròng mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm khuôn mặt đầy máu của Khương Thần Thanh.

"Túy Liên."

"Có!"

"Giết hắn."

Khương Thần Thanh trừng lớn hai mắt, khó tin nhìn Quân Vô Tà, vì sao nàng đột nhiên liền hạ sát thủ với hắn!

Hắn cũng không biết, hết thảy những gì hắn nói, đã trở thành lá bùa đòi mạng của hắn.

Nếu như hắn không nói mấy câu đó, có lẽ hắn còn có thể sống lâu hơn chút lát so với những người khác, ít nhất người chết đầu tiên, không phải là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 237: Vả mặt lần thứ tư (5)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Không đợi Khương Thần Thanh dò hỏi nguyên nhân, Túy Liên đã lắc mình đi tới trước mặt hắn. Hắn dùng một tay xách lên Khương Thần Thanh đã bị chặt đứt xương sống đang nằm trên mặt đất. Tất cả mọi người một bên sớm đã bị Túy Liên dọa nát lá gan, nào dám động thủ với hắn? Chỉ có thể trở mặt nhìn Túy Liên xách Khương Thần Thanh mặt xám như tro tàn trong tay.

"Tự làm bậy thì không thể sống, nếu như ngươi bớt tranh cãi, ta còn để ngươi chết cuối cùng, nhưng ngươi đã làm trái lòng chủ nhân nhà ta, không phải là đang tìm chết sao?" Túy Liên buồn cười nhìn Khương Thần Thanh. Quân Vô Tà luôn luôn lạnh lùng và vô cảm, sự tình trên thế gian có thể khiến nàng tức giận thật sự không nhiều lắm.

Nhưng bất cứ sự tình gì có quan hệ với người Quân gia, đều có thể dễ dàng khơi mào sát ý của nàng.

Kẻ ngu xuẩn này cư nhiên còn dám vạch trần, sự tình tông chủ Khuyên Vân Tông năm đó không trị liệu tốt cho hai chân của Quân Khanh.

Khiến Quân Khanh trở thành phế nhân mười năm, Quân Vô Tà sao có thể bỏ qua bọn họ?

Thù mới hận cũ, gia hỏa này đáng chết!

"Đừng....." Khương Thần Thanh bị dọa khiến cả người phát run, nơi nào còn có khí thế kiêu ngạo ngày đó khi tới Thích Quốc?

"Thuận đường nói cho ngươi một câu, y thuật của chủ nhân ta còn tốt hơn gấp nhiều lần so với tông chủ chó má của các ngươi, hai chân tiểu thúc đã lành." Túy Liên thường thức bộ dáng bị dọa muốn nứt lá gan của Khương Thần Thanh, một quyền đánh chết chẳng phải là quá dễ dàng cho hắn? Người khiến chủ nhân không thoải mái, sẽ phải thường thức nỗi sợ hãi kinh hoàng một chút trước khi chết.

Trên mặt Khương Thần Thanh đã trắng bệch, mục đích của Túy Liên đã đạt tới, không còn lý do để lưu lại một mạng cho hắn.

Nắm tay nhiễm máu, đột nhiên nhấc lên và hướng vào giữa mặt Khương Thần Thanh, đâm xuống một quyền. Toàn bộ hộp sọ trên đầu nổ tung trong nháy mắt. Máu tươi, óc, xương cốt bao phủ một thân Túy Liên. Tuy nhiên, hắn không hề có nửa điểm ghét bỏ, ngược lại ánh mắt càng thêm nóng cháy.

Tư vị giết chó, thật là vui sướng!

Tùy tay ném thi thể Khương Thần Thanh qua một bên, thân ảnh Túy Liên không hề tạm dừng chút nào, trực tiếp nhắm về phía mục tiêu kế tiếp.

Những tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác vang lên ở bên trong đại điện. Những cường giả đã đạp lên tôn nghiêm hoàng quyền Thích Quốc và Quân gia, hiện giờ đều trở thành son dương đội bị làm thịt. Đau khổ, giãy dụa dưới nắm tay của Túy Liên, cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục chết không toàn thây!

Rõ ràng là một thiếu niên quyền rũ và lộng lẫy như vậy, nhưng thủ pháp giết người lại huyết tính gấp trăm lần so với bất luận kẻ nào mà bọn họ từng gặp qua!

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủn, quanh thân Túy Liên chỉ còn lại một đồng thi thể tàn khuyết không được đầy đủ.

Mùi máu tươi tràn ngập trong đại điện, người Khuynh Vân Tông gần như toàn quân bị diệt, duy nhất chỉ còn lại Tần Ngữ Yên đang ngây ngốc ở trên ngai vàng cùng với Bạch Vân Tiên đang tránh ở một góc và run lên bần bật.

Tần Ngữ Yên ngốc lẳng nhìn đại điện đầy máu, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi và khiếp sợ.

Khương Thần Thanh đã chết, đệ tử Khuynh Vân Tông đã chết, ngay cả những cường giả mà phụ thân nàng ta đặc biệt mời đến, đều chết không còn một người.....

Nàng ta thình lình ngừng đầu lên, mặt không còn chút máu nhìn Quân Vô Tà đang đứng ở trước cửa đại điện. Hết thảy phát sinh nơi này, đều là do Quân Vô Tà đã ra lệnh tiến hành. Quân Vô Tà rõ ràng chỉ là một đại tiểu thư trong vương phủ của một tiểu quốc mà thôi, nàng rốt cuộc năng lực gì, có thể mời được nhiều người có thực lực cường đại như vậy tới đây trợ giúp?

"Chủ nhân, kẻ kia..... cũng muốn giết sao?" Túy Liên cảm thấy mỹ mãn đi đến trước mặt Quân Vô Tà, máu nhiễm đầy trên khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười vui sướng, hân tụy ý giờ tay chỉ vào Tần Ngữ Yên trên ngai vàng, hỏi.

Chỉ một lóng tay, lại khiến cho máu chảy từ trên xuống dưới toàn thân Tần Ngữ Yên đều trở nên lạnh lẽo ở trong nháy mắt. Nàng ta hốt hoảng lui về phía sau một bước, chặt vật ngã ngồi ở trên ngai vàng.

Ngai vàng mang ánh vàng rực rỡ, không biết từ khi nào đã bị bắn đầy vết máu. Màu đỏ tương phản với màu vàng lấp lánh, làm nổi bật nên cảnh tượng ghê người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Vả mặt lần thứ tư (6)

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Người không thể giết ta, ta là đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, nếu như người dám giết ta, phụ thân ta nhất định sẽ không buông tha các người, Khuynh Vân Tông nhất định sẽ diệt toàn bộ Thích Quốc!" Cố gắng khởi động một sự cao ngạo cuối cùng, Tần Ngữ Yên ra vẻ bình tĩnh nhìn Quân Vô Tà. Tuy nhiên, bàn tay bấu chặt ở trên ngai vàng, những đốt ngón tay trắng bệch lại tiết lộ, giờ này khắc này nàng ta đang rất khẩn trương.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, trước đó nàng cũng không tiếp xúc trực tiếp cùng với Tần Ngữ Yên, nhưng lời nói uy hiếp của Tần đại tiểu thư, thật ra giống nhau như đúc với Bạch Vân Tiên lúc trước.

Nghĩ lại cảnh này, Quân Vô Tà nhìn thoáng qua Bạch Vân Tiên đang tránh ở một bên. Bạch Vân Tiên bị Quân Vô Tà nhìn thoáng qua, hai chân hoàn toàn mềm nhũn, run bần bật râm một tiếng quỷ trên mặt đất.

Ngoại trừ Khuynh Vân Tông, các nàng không có gì mới mẻ?

"Bắt lại." Quân Vô Tà nhẹ nhàng nói một câu.

Túy Liên lập tức đánh về phía ngai vàng, tiếng kêu thảm thiết của Tần Ngữ Yên bắt chợt vang lên.

Tần Ngữ Yên, thân thể quý giá, làm sao có thể là đối thủ của Túy Liên. Trong thời gian chớp mắt, đã bị Túy Liên nắm tóc kéo xuống từ trên ngai vàng tới trước mặt Quân Vô Tà.

Đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, hiện giờ lại rơi vào nông nổi thế thảm như thế, nhưng Túy Liên lại không hề đối xử với nàng ta giống như một con người.

"Độc trên người hân, là người hạ?" Quân Vô Tà chỉ vào Mặc Thiên Uyên trên lưng Hắc thú.

Đôi môi Tần Ngữ Yên hơi run lên, muốn lấy Khương Thần Thanh làm kẻ chết thay, nhưng bị cặp mắt Quân Vô Tà lạnh lùng như sương nhẹ nhàng đảo qua, nàng ta cũng không dám nói ra mà nuốt chứng lời nói dối vào trong cổ họng.

"Ta có giải được!" Tần Ngữ Yên vội vàng như sợ không được nói.

Bạch Vân Tiên một bên âm thầm cười lạnh một tiếng, nàng cũng giống như Tần Ngữ Yên, hiện giờ nhìn đến vị đại tiểu thư cao cao tại thượng, rơi vào nông nổi giống mình, trong lòng có một loại cảm giác thống khoái.

Giải được?

Với y thuật của Quân Vô Tà, làm gì phải cần giải được của Tần Ngữ Yên.

"Độc được và thuốc giải, đều giao ra đây." Quân Vô Tà mở miệng nói không rõ ràng.

Tần Ngữ Yên vội vàng lấy hết đồ vật ra, nhưng Quân Vô Tà lại tiếp tục nói: "Toàn bộ."

Tần Ngữ Yên lập tức sững sốt một chút, giây tiếp theo, da đầu bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn xuyên tim. Thống khổ kia khiến nàng ta trong nháy mắt khóc như hoa lê dính mưa, xúc động nhìn về hướng mỹ nam tử phía sau Quân Vô Tà, ánh mắt cầu cứu.

Quân Vô Địch chỉ cười mỉa mai.

"Nghe không hiểu sao? Giao ra hết tất cả độc được và giải được trên người của người." Túy Liên không kiên nhẫn lại túm đầu tóc Tần Ngữ Yên một lần nữa, nhưng không nghĩ rằng, đã dùng quá sức, trong tay lập tức có thêm một nắm tóc đen đã bị chặt đứt.

Tóc bị mạnh mẽ kéo xuống, Tần Ngữ Yên nháy mắt kêu rên, còn chưa chờ nàng hoà hoãn lại, Túy Liên lại nắm một lần nữa.

"Nhanh lên, nếu không ta sẽ nắm xuống toàn bộ tóc trên đầu ngươi." Quân Vô Tà chỉ nói không giết, nhưng không hề nói không thể ngược đãi!

Giọng điệu âm trầm của Túy Liên khiến Tần Ngữ Yên bị dọa đến nổi cả người phát run, nàng ta vội vàng từ trên người lấy ra tất cả các bình đan dược đặt ở trước mặt Quân Vô Tà.

Mười mấy bình dược nháy mắt xuất hiện ở trước mắt Quân Vô Tà. Nàng nhìn sắc mặt trắng bệch của Tần Ngữ Yên, lại nhìn nhìn những đan dược đó, lập tức mở ra từng bình dược một, nhất nhất ngửi qua ở trước mũi.

"Chỉ cần ngươi có thể thả ta, ngươi muốn bao nhiêu đan dược đều được! Phụ thân ta sẽ cho, tất cả những gì ngươi muốn." Sự tàn bạo của Túy Liên đã dọa nát tâm hồn nàng ta, Tần Ngữ Yên khóc thành một lệ nhân. Dung nhan kiều mị như hoa cũng đã mất đi thần thái của ngày xưa. Đáng về này, chỉ sợ ai cũng không thể nghĩ nàng ta chính là đại tiểu thư Khuynh Vân Tông thâm trầm mang đầy tâm cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Điều để lại cho ngươi (1)

Quân Vô Tà không để ý đến khúc lóc cầu xin của Tần Ngữ Yên. Từ trong những bình đan dược, nàng chọn ra mấy bình, còn lại đều ném hết xuống đất.

Toàn bộ linh đan khiến người tìm kế đoạt phá đến nổi da đầu long tróc, hiện giờ bị ném xuống đất giống như rác rưởi. Miệng bình bị mở ra khiến đan dược lăn ra giữa sàn và tán ra mùi hương.

Ánh mắt Tần Ngữ Yên hơi kinh hãi, nàng ta vì sao không thể nhìn ra, những thứ Quân Vô Tà ném xuống đất chính là cái gì?

Tất cả những gì Quân Vô Tà đã ném xuống đều là đan dược trị liệu, bao gồm tất cả giải dược, mà những gì nàng đang nắm trong tay, toàn bộ đều là độc dược!

"Bè miệng nàng ra." Quân Vô Tà nói với Túy Liên.

Tần Ngữ Yên hoàn toàn luống cuống, nàng ta liều mạng giãy giụa, nhưng sức lực của nàng ta nào phải là đối thủ của Túy Liên?

Túy Liên dễ như trở bàn tay bẻ miệng Tần Ngữ Yên ra, Tần Ngữ Yên chỉ có thể trừng lớn hai mắt, nước mắt lớn như hạt đậu không ngừng lăn xuống từ hốc mắt nàng ta, từ trong miệng đã bị bẻ ra, truyền ra từng tiếng khúc cầu ê a a.

"Sợ sao?" Quân Vô Tà nhìn Tần Ngữ Yên, lạnh lùng nói.

Tần Ngữ Yên vội vàng chớp chớp mắt, nàng ta đâu chỉ là sợ, quả thực là sợ muốn chết!

Nàng ta chưa bao giờ gặp qua người phát rõ giống như Quân Vô Tà, biết rõ nàng ta là đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, nhưng vẫn xuống tay tàn nhẫn như vậy.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, nhìn khuôn mặt nhỏ Tần Ngữ Yên khóc như hoa lê dính hạt mưa, "Thời điểm ngươi xuống tay đối Mặc Thiên Uyên, cũng chưa từng sợ qua." Những độc dược mà Quân Vô Tà giữ lại, đều là những thứ mà Tần Ngữ Yên đã dùng ở trên người Mặc Thiên Uyên. Hiện giờ, Tần Ngữ Yên thật ra rất sợ, độc dược mà nàng ta tự mình đổ cho Mặc Thiên Uyên uống, thời điểm nhìn thấy hắn sống không bằng chết, từng có một chút thương hại?

Không hề ngần ngại, Quân Vô Tà đổ tất cả mấy bình độc dược vào trong miệng Tần Ngữ Yên. Túy Liên xác định thời cơ thật chuẩn khép miệng Tần Ngữ Yên lại, cường bức nàng ta nuốt hết độc dược trí mạng kia vào trong bụng.

"Buông nàng ta ra." Quân Vô Tà nói.

Túy Liên lập tức ghét bỏ ném Tần Ngữ Yên về phía một bên, phảng phất như tiếp xúc nhiều hơn một giây đều khiến hắn cảm thấy ghê tởm.

Thời gian chớp mắt, độc dược nuốt vào trong bụng, lập tức nổi lên tác dụng. Tần Ngữ Yên vốn đã chật vật, đột nhiên cảm nhận được đau nhức từ lục phủ ngũ tạng. Nháy mắt đau đến nổi cuộn tròn ở trên mặt đất và bắt đầu run lên đờ đẫn, kêu rên thống khổ không ngừng truyền ra từ trong miệng nàng ta. Giọng giống như lệ quỷ, khiến nhân tâm rợn người.

Quân Vô Tà mất lạnh nhìn Tần Ngữ Yên, đáy mắt không có một chút thương hại.

Nhân từ đối với địch nhân, chính là tàn nhẫn với chính mình. (对敌人仁慈,便是对自己残忍. *Magnanimity to your enemies equates to cruelty to yourself.*) {Dịch: Emily Ton}

Khuynh Vân Tông đối Quân gia và Mặc Thiên Uyên, đáng nói là không có nửa điểm nhân từ, nàng vì sao phải trở thành thánh nhân, nhân từ nương tay?

Người kính nàng một thước, nàng liền kính người một trượng.

Nếu người dám làm nàng bị thương một phân, nàng tất sẽ trả lại gấp trăm lần!

"Khuynh Vân Tông một khi đã lợi hại như vậy, vậy thì ngươi hãy ở trong đại điện này và ngắm xem tự cứu mình như thế nào, tất cả những giải dược đó ta đều giữ lại cho ngươi." Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng.

Nháy mắt khi nàng mở miệng, Túy Liên và Bạch Vân Tiên đang tránh ở một góc, đều ngây ngẩn cả người.

Quân Vô Tà đang nói gì? Nàng cư nhiên để lại hết giải dược cho Tần Ngữ Yên? Vậy thì Tần Ngữ Yên có thể giải độc không phải là sự tình một giây?

Ngay cả Tần Ngữ Yên đang thống khổ bất kham, cũng ngay khi Quân Vô Tà nói xong, lập tức giãy giụa ngồi dậy, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng, xuất hiện một tia sáng đầy hy

vọng.

Quân Vô Tà, không phải thật sự muốn giết nàng!

Nhưng mà giây tiếp theo, Quân Vô Tà lại nâng tay lên, một luồng linh khí màu cam bay ra từ lòng bàn tay nàng, lao thẳng vào đồng giải được nằm trên mặt đất và biến chúng thành bột phấn. Các loại linh đan có giá trị cao, đã trở thành một đồng rác. Các mảnh sứ vỡ vụn cùng với bột phấn màu đen trộn lẫn với nhau, không thể phân biệt rõ bộ dáng vốn có của chúng.

"Tất cả đều để lại cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Điều để lại cho ngươi (2)

Giải được, Quân Vô Tà xác thật đã để lại cho Tần Ngữ Yên, tiền đề chính là, Tần Ngữ Yên có thể tách ra được giải được từ trong đồng rác hỗn độn kia.

Đừng nói hiện giờ Tần Ngữ Yên đang đau đớn muốn chết, cho dù là khi nàng còn hoàn hảo như lúc ban đầu, cũng không có khả năng tìm được giải được từ trong đồng bột phấn như vậy.

Vừa mới bốc cháy lên hy vọng, ở khoảnh khắc tiếp theo đã bị dập tắt, Tần Ngữ Yên chỉ cảm thấy tuyệt vọng sâu thẳm.

Từ trên đám mây cao ngã xuống trên bùn đất lầy lội, cảm thấy chênh lệch và tuyệt vọng, cuối cùng khiến cho một chút tôn nghiêm của Tần Ngữ Yên đều bị phá hủy không còn chút nào.

Độc được mang đến sự thống khổ và tàn phá thân thể nàng, mà Quân Vô Tà sau khi cho hy vọng lại cho tuyệt vọng lớn hơn nữa, đã phá hủy ý chí của Tần Ngữ Yên.

Quân Vô Tà sẽ bỏ qua Tần Ngữ Yên?

Thật sự là người si nói mộng.

Nhìn đến bộ dáng thê thảm của Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà chỉ muốn lột hết da Tần Ngữ Yên.

Nàng đã mất bao nhiêu sức lực, mới dưỡng được thân thể Mặc Thiên Uyên cường tráng như vậy, kết quả bị Tần Ngữ Yên lấn lộn một hồi, thật sự là một chiêu phóng lại như trước!

Tần Ngữ Yên đã không dám đề cập nổi một tia chờ mong, chỉ có thể chịu đựng sự tàn phá của độc được trong nỗi tuyệt vọng, cả người đau đớn khiến nàng ta không ngừng run rẩy, xương cốt đều giống như đang bị kiến gặm.

Độc được ác độc đó, còn không phải là do bản nhân nàng tự mình luyện chế? Trong quá khứ, không biết có bao nhiêu người bị độc được đó tra tấn đến nỗi muốn sống không được muốn chết không xong. Nhưng hôm nay, cũng rốt cuộc đến phiên Tần Ngữ Yên nàng tự mình linh hội!

"Tất cả mọi người hãy rời khỏi đây, để lại nơi này cho Tần đại tiểu thụ, chậm rãi tìm thuốc giải." Giọng nói của Quân Vô Tà không hề thăng trầm, nhưng nàng vừa dứt lời liền nhập vào trong tai người khác, so với sấm sét lại càng dọa người hơn. Cung nhân bên trong đại điện, lập tức chạy trốn ra ngoài, đối mặt với một điện đầy thi thể, bọn họ sớm đã không còn sự nhẫn nại.

Bạch Vân Tiên đang tránh ở một góc, đi cũng không được, không đi cũng không được, chỉ có thể ngốc nghếch đứng ở nơi đó, sợ hãi nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn về phía Bạch Vân Tiên, còn chưa chờ nàng kịp mở miệng, Bạch Vân Tiên đã ngay lập tức quỵ xuống bên chân nàng. Khuôn mặt nhỏ trắng bệch run run rẩy rẩy nói: "Ta chưa nói gì! Ta thề! Mặc Huyền Phi là Tần Ngữ Yên ép ta giết! Ta..... ta chưa nói ra một chữ."

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, nàng thật ra không hề nghĩ tới, hiện giờ Bạch Vân Tiên đã sợ nàng tới mức này.

Bất quá.....

Mặc Huyền Phi đã chết? Như thế quá dễ dàng cho hắn.

"Lên." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng, Bạch Vân Tiên còn cần phải sống, mệnh này, nàng sẽ tạm thời lưu lại cho nàng.

Nếu như Bạch Vân Tiên dám vạch trần bản thân mình ở trước mặt Tần Ngữ Yên, như vậy nàng ta tất yếu cũng giống như không tồn tại. Tuy nhiên, hiện giờ xem ra, nữ nhân này thật ra cũng không quá ngu xuẩn.

Bạch Vân Tiên run run rẩy rẩy đứng lên, biết mạng nhỏ của mình xem như tạm thời an toàn.

"Ngươi ở lại chỗ này, đừng để nàng ta tự sát." Quân Vô Tà nhìn lướt qua Tần Ngữ Yên nói.

Bạch Vân Tiên lập tức gật đầu, không dám có ý kiến.

Nói xong, Quân Vô Tà liền xoay người rời đi, Quân Vô Được sóng vai cùng nàng, Hắc thú công Mặc Thiên Uyên hôn mê bất tỉnh đi theo sát bên. Tủy Liên đi ở cuối cùng, vừa rời khỏi đại điện, trở tay đóng lại cửa đại điện, trói chặt một điện đầy huyết tinh.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên trong đại điện, cũng chỉ còn lại Tần Ngữ Yên đang run rẩy, cùng với Bạch Vân Tiên thờ dài một hơi nhẹ nhõm.

Khỏe miệng Tần Ngữ Yên chảy ra máu tươi, đôi mắt ác độc hung hăng trừng Bạch Vân Tiên. Hết thấy mới vừa rồi đã khiến nàng ta minh bạch, tiện nhân này, đã sớm thông đồng cùng với Quân Vô Tà.

Bạch Vân Tiên bị Tần Ngữ Yên nhìn chăm chăm nên có chút không kiên nhẫn, nàng nhũn mày nói: "Sur ty, việc này ngươi cũng không nên trách ta, ngươi và sur phụ không phải vẫn luôn dạy dỗ ta rằng: kẻ thức thời là trang tuấn kiệt?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Đề đề lại cho ngươi (3)

"Ngươi trừng ta cũng vô dụng, không phải ta ăn cây táo, rào cây sung, mà là các ngươi thật sự không phải là đối thủ của Quân Vô Tà." Bạch Vân Tiên dừng lại một chút, nghĩ rằng Tần Ngữ Yên lần này không thể nghi ngờ hẳn là phải chết. Vì thế, không hề có chút dấu điểm, lúc này mới tiết lộ sự thật, nói: "Nói thật cho ngươi biết, độc trên người Mặc Huyền Phi chính là do Quân Vô Tà hạ. Hơn nữa, nàng cũng hạ cùng loại độc ấy ở trên người ta. Ngày đó, ta dẫn các ngươi tới nhìn xem Mặc Huyền Phi, chính là muốn biết ngươi và Khương Thần Thanh có thể phối chế ra giải được hay không. Nếu như có thể, ta sẽ nói hết thấy mọi điều cho ngươi."

"Đáng tiếc các ngươi thật sự đã khiến ta quá thất vọng. Các ngươi căn bản giải không giải được độc do Quân Vô Tà hạ, ta làm sao dám nói ra hết thấy với các ngươi? Sur ty, không phải ngươi luôn luôn tự xưng y thuật của mình là trác tuyệt sao? Vì sao hiện giờ, ngay cả độc do một tiểu nha đầu hạ cũng không giải được?" Bạch Vân Tiên giờ này khắc này rất cuộc có tâm tình triển lộ miệng cười.

Ngươi chết vì tiền chim chết vì mồi, người không vì mình, trời tru đất diệt.

(Editor's Noted: 人为财死鸟为食亡: human beings will die for riches, just as birds will for food, 人不为己天诛地灭: Look out for yourself, or heaven and earth will combine to destroy you.) {Dịch: Emily Ton}

Bất quá nàng chỉ vì muốn cứu mệnh chính mình mà thôi.

Nghĩ ngày xưa Tần Ngữ Yên cao cao tại thượng, cũng bại dưới tay Quân Vô Tà, trong lòng Bạch Vân Tiên cũng nhiều thêm một tia vui sướng, đồng dạng, sợ hãi đối với Quân Vô Tà cũng càng thêm lớn.

Một thân y thuật ngay cả Khuynh Vân Tông cũng không thể so sánh, còn có một đám cường giả có thực lực cao thâm khó đoán như vậy. Hiện giờ, ngay cả khi Bạch Vân Tiên có một trăm lá gan, nàng cũng không dám đối nghịch cùng Quân Vô Tà. Nàng chỉ cầu mạng sống, trong lòng cũng không dám dâng lên nửa điểm hận ý.

Tần Ngữ Yên đau đớn không tài nào hé răng, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Bạch Vân Tiên, hận không thể nuốt nàng vào bụng!

"Tiền..... nhân....." Cắn răng, từ trong miệng thốt ra một âm tiết nguyên rủa, nhưng Tần Ngữ Yên phải trả giá cho một ngụm máu tươi nôn ra ở trên mặt đất.

"Sur ty, ta khuyên ngươi vẫn nên giữ lại một chút sức lực, Quân Vô Tà cũng sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy. Ta thấy độc mà nàng hạ cho ngươi, đó không phải là tác phẩm mà ngươi rất đặc ý hay sao?. Ngươi hẳn là biết rõ tác dụng của nó tốt hơn bất kỳ ai. Chỉ cần không ai động đến ngươi, qua mấy ngày ngươi cũng không chết được. Quân Vô Tà có lẽ tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng đầu óc và thủ đoạn của nàng lại cường đại nhất mà ta từng thấy. Ngươi nghĩ vì sao Thích Quốc bỗng nhiên lại thay đổi hoàng đế? Hết thấy này đều là một tay Quân Vô Tà lên kế hoạch. Tiền nhiệm quân vương Thích Quốc, hiện giờ vẫn còn đang bị nhốt ở trong địa lao hoàng cung, sống không bằng chết. Ngươi đối phó với nàng giống như thiếu nữ bình thường hơn 10 tuổi, thật sự là quá ngây thơ rồi." Bạch Vân Tiên mở miệng không có ý tốt.

Ngày xưa, nàng đều luôn bị Tần Ngữ Yên đàn áp, hiện tại ở nơi này nàng đã tìm được cơ hội phản kích.

Mặc dù sự trả thù có hơi méo mó, nhưng cũng khiến Bạch Vân Tiên có thêm một cảm giác hài lòng.

Tần Ngữ Yên chỉ hận không thể làm thịt phản đồ Bạch Vân Tiên, nhưng sau khi nghe Bạch Vân Tiên nói xong, trái tim nàng ta lại rơi vào trong sợ hãi vô tận.

Những độc được đó do nàng ta phối chế, ở trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không lấy tánh mạng người, nhưng lại có thể khiến người chịu sự đau khổ của cái gì gọi là sống không bằng chết.

Nàng ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, độc được của mình, có một ngày sẽ báo ứng ở trên chính người mình.

Bạch Vân Tiên nói, chỉ sợ chính là thật sự.

Quân Vô Tà không dùng một đao giết nàng, không phải là muốn buông tha nàng, mà là muốn **** khiến nàng lâm vào bên trong thống khổ, tận lực tra tấn mấy ngày mới có thể đến được từ vong để giải thoát.

*(Note: dấu **** là từ bán gốc)*

Hiện giờ, từ vong, đối Tần Ngữ Yên mà nói, đều trở thành một loại xa xỉ!

"Vân..... Tiên..... giết..... giết..... ta....." Tần Ngữ Yên miệng đầy máu tươi, nước mắt không ngừng lăn xuống.

Bạch Vân Tiên quét mắt liếc nàng ta một cái, vồ vồ ống tay áo nói: "Sur ty, ngươi phải cố gắng chịu đi, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra hay sao? Quân Vô Tà chính là đang báo thù cho Mặc Thiên Uyển."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Khởi tử hồi sinh (1)

Hắc thú công Mạc Thiên Uyên, một đường đi theo Quân Vô Tà đến tâm cung của Mạc Thiên Uyên. Hộ vệ trong cung và cung nhân nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện, không ai dám ngăn trở, chỉ có thể rút lui, nhìn theo Quân Vô Tà mang những người khác đi vào tâm điện.

Thương thế của Mạc Thiên Uyên thực sự nghiêm trọng, không chỉ có độc trong thân thể hần, còn có những miệng vết thương lớn bé trên người, thực sự không dễ giải quyết.

Quân Vô Tà đỡ Túy Liên nâng Mạc Thiên Uyên tới trên giường, sau đó lập tức lấy ra một ít đan dược mang theo tùy thân, rồi lại tìm vị trí dễ thi châm. Trong thời gian ngắn nhất, đâm vào mấy chỗ đại huyết trên người Mạc Thiên Uyên.

Chỉ thấy máu đen theo ngân châm từng chút một chảy ra từ trong cơ thể. Quân Vô Tà cũng không dừng lại một lát, mà lấy ba viên đan dược bỏ vào trong miệng Mạc Thiên Uyên, giúp hần ăn vào, sau đó bắt đầu xử lý vết thương bên ngoài của hần.

Quân Vô Dược từ đầu chí cuối đều khoanh tay trước ngực tùm tùm cười nhìn Quân Vô Tà cứu người.

"Miêu."

[Chủ nhân, hoàng đế bị thương thực sự rất nghiêm trọng.] {Edit & Dịch: Emily Ton}

Hắc thú một đường công Mạc Thiên Uyên lại đây liếm liếm móng vuốt. Mới vừa rồi nó đã cảm giác được hơi thở của Mạc Thiên Uyên thập phần mỏng manh, hần hiện giờ đã là *mạnh hết đả*.

Xương cốt trên người đều bị vỡ nhiều nơi không thể kể xiết, gân mạch bị đứt đoạn, mất máu quá nhiều, các khí quan đều đã bắt đầu suy kiệt. Những miệng vết thương chưa trải qua xử lý đã bắt đầu có triệu chứng viêm, khiến Mạc Thiên Uyên sốt cao không ngừng, bắt đầu xuất hiện bệnh trạng mất nước. Hơn nữa, trong thân thể hần có độc, người này nếu bị ném ở trên đường cái, không bao lâu sau có thể sẽ chết.

"Meooo?"

[Thật sự muốn cứu sao? Thậm chí nếu đó là người, phỏng chừng cũng phải tiêu phí sức lực rất lớn, không bằng chúng ta lại nâng đỡ một hoàng đế mới có tốt hơn không?.]

Quân Vô Tà nhú nhú mày, không để ý đến lời nhắc của Hắc thú.

Nhưng những lời Hắc thú nói, lại khiến ánh mắt nàng càng thêm âm lãnh.

Nếu không phải Khuynh Vân Tông xuống tay quá ngoan độc, sao có thể tạo thành phiền toái nhiều như vậy cho nàng.

Mạc Thiên Uyên đã bị tiên hoàng tính kế từ nhỏ, quanh năm suốt tháng ăn hoa Dạ Mạch trong Ngọc Dịch Quỳnh Tương, thân thể vốn đã yếu nhược. Nếu không phải Quân Vô Tà có lòng nện xuống vô số đan dược, còn cho hần ăn vào hạt sen Thương Ngự Tuyệt Liên, Mạc Thiên Uyên hiện giờ căn bản không thể chờ nổi đến khi nàng tới. Nhưng ngay cả khi đó là một nam tử thành niên khỏe mạnh, bị Khuynh Vân Tông lẫn lộn như vậy, cũng cách cái chết không xa.

"Gia hỏa này, dường như luôn thu hút thiên tai và thảm họa." Túy Liên dựa vào mép giường, không nỡ nhìn Mạc Thiên Uyên thảm hại đang nằm ở trên giường, không khỏi cảm thấy thứ này thật đúng là bị kịch, ngay cả hần là người hung tàn như vậy, đều sắp sửa đồng tình với hần ta.

Chính cha mình hại chết mẹ mình cùng với gia tộc bên ngoài không nói, người cha hỗn trưởng kia cư nhiên còn thông đồng với đệ đệ hỗn trưởng cùng nhau độc hại hần. Thật vất vả mới gặp được Quân Vô Tà, khổ tận cam lai, đáng cơ xưng đế, kết quả lại gặp thêm một hỗn trưởng Khuynh Vân Tông, tiểu tử này có phải bất tự quá tồi hay không?

"Đều cam miệng lại." Quân Vô Tà lạnh giọng quát lớn, thương thế của Mạc Thiên Uyên vốn đã rất nghiêm trọng, nàng cần phải xử lý quá nhiều vấn đề, nhưng một hoa một thú cư nhiên còn lải nhải bên tai nàng mãi không yên.

Nếu không phải thời gian không cho phép, nàng thật sự muốn cho bọn hần hai châm phong bế á huyết bọn họ.

Hắc thú và Túy Liên rất thành thật, nhìn tư thế này của Quân Vô Tà, xác định chắc chắn là muốn cứu Mạc Thiên Uyên.

Quân Vô Tà chuyên tâm trị liệu cho Mạc Thiên Uyên, đôi tay trắng nõn lại giống như đã được giao cho thần lực, tay nắm ngân châm bay nhanh như vũ động.

Trước hết, thanh trừ độc trong thân thể hần, sau đó lại dùng bổ huyết đan để bổ sung máu đã mất. Tiếp theo lấy nước ấm bổ sung hơi nước, ổn định sức sống. Sau đó tiến hành chữa trị gân mạch và xương cốt đã bị gãy nát. Phần thương thế bên ngoài tạm thời không cần phải xen vào, cho đến phần xử lý cuối cùng.....

Toàn bộ quy trình cứu trị, được hình thành trong đầu của Quân Vô Tà chỉ trong vài giây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 243: Khởi tử hồi sinh (2)

Quá trình cứu trị được tiến hành đầu vào đấy, giống như kiếp trước Quân Vô Tà đã từng trải qua quá vô số tranh đoạt cùng với từ thân. Vào lúc này, trong đầu Quân Vô Tà, chỉ có bình tĩnh tuyệt đối.

Chậm rãi bài xuất ra máu độc, ánh mắt Quân Vô Tà trở nên lạnh lẽo, cách mỗi chốc lát lại cho Mạc Thiên Uyên dùng một viên bổ huyết đan (đan dược bổ sung máu), trộn cùng với một chút nước ấm để hỗ trợ sự hấp thụ. Hiện tại dưới tình huống thương thế nghiêm trọng như thế của Mạc Thiên Uyên, Quân Vô Tà không có cách nào tiến hành bổ sung một lượng máu quá lớn cho hần. Nếu không với tình huống thân thể hần, căn bản không thể nào thừa nhận dinh dưỡng quá thừa, ngược lại sẽ dẫn đến độc tố trong máu khuếch tán nhanh hơn lượng máu lưu thông.

Độc huyết từng chút một chảy ra từ trong thân thể Mặc Thiên Uyên, chần dậm dưới thân hần đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm, ần ần tăn ra một mùi vị không tốt lắm hoà trong không khí.

Cho đến khi màu sắc của máu bị bài xuất dần dần chuyển sang màu đỏ tươi, Quân Vô Tà lúc này mới bắt đầu cho Mặc Thiên Uyên ăn vào một lượng lớn bổ huyết đan, nhưng vẫn như cũ không thể bổ sung quá nhiều nước, chỉ có thể tuân tự từng bước, chậm rãi ăn được vào.

Hiện giờ Mặc Thiên Uyên vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, xương cốt đã gãy trên người không thể bị di chuyển dễ dàng. Sau khi Quân Vô Tà đã ổn định tình huống suy kiệt lực phù ngũ tạng của hần, lập tức xuống tay xử lý miệng vết thương trên gân mạch bàn tay đã bị đánh gãy của hần, những miệng vết thương thâm sâu đến nỗi có thể nhìn thấy xương cốt, lộ ra huyết nhục đỏ sậm dữ tợn. Quân Vô Tà rút ra một cây ngân châm, luồn qua ngân châm một sợi chỉ còn muốn mảnh và mịn hơn cả sợi tóc, bàn tay giống như phép thuật dẹt qua không khí, khâu lại gân.

Túy Liên đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể khâu lại gân mạch, hần mờ to hai mắt nhìn, xem với sự thích thú, càng xem càng cảm thấy y thuật chủ nhân nhà mình thật sự cao thâm khó đoán.

Tay Quân Vô Tà rất ổn định, tốc độ cũng rất nhanh, gân mạch đã tách ra được nâng nhanh chóng khâu lại, ngay sau đó nàng liền thay đổi một cây ngân châm, tiếp tục khâu lại miệng vết thương.

Một người sống, tới tay Quân Vô Tà, giống như biến thành một búp bê vải, khâu khâu vá vá, nhưng chính vì sự tình đơn giản như vậy, lại đang từng bước khôi phục lại sinh mệnh suy tàn của Mặc Thiên Uyên.

Đầu tiên là các cơ quan chức năng, rồi đến gân mạch, ngay sau đó là xương cốt bị gãy.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Sau khi Quân Vô Tà khâu lại toàn bộ miệng vết thương toàn thân cho Mặc Thiên Uyên, lập tức nhanh chóng bôi lên thuốc mỡ giúp vết thương khép lại, tốc độ những miệng vết thương dữ tợn khép lại có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Tiếp đó Quân Vô Tà liền không khách khí tiến hành nẹp dây để cố định nhiều chỗ trên người Mặc Thiên Uyên, giúp cho xương cốt đã được sắp xếp theo đúng cách có thể hoàn hảo khép lại bên nhau.

Trong thời gian nửa ngày, Quân Vô Tà đều tranh đoạt thời gian cùng với tứ thần, mãi đến khi mặt trời lặn ở núi phía Tây, nàng mới rốt cuộc rút lui khỏi mép giường.

Hiện giờ Mặc Thiên Uyên, tuy rằng sắc mặt còn có chút tái nhợt, nhưng hơi thở đã dần dần tăng lên, chỉ là toàn thân hần đều bị băng vải quấn từ đầu đến chân, thoạt nhìn thập phần thê thảm.

"Gọi thị vệ canh giữ ngoài cửa tiến vào." Quân Vô Tà nói với khuôn mặt nhò tái nhợt, ngồi xuống trên ghế một bên, vừa mới ngồi xuống, một tách trà hương thơm ngào ngạt xuất hiện ở trước mắt nàng.

Nàng hơi ngẩng đầu, đáy mắt đối diện với đôi mắt cười như không cười của Quân Vô Dược, hơi sùng sốt, nàng có chút cứng đờ tiếp nhận nước trà, cúi đầu nhấp một ngụm, để làm khô cổ họng của nàng.

Nàng cảm thấy đã không mất quá nhiều thời gian để điều trị cho Mặc Thiên Uyên. Ở kiếp trước, thậm chí nàng từng gặp phải tình huống liên tục ba ngày ba đêm không chớp mắt đứng ở trước bàn giải phẫu, sau khi phẫu thuật liên tục mấy lần, nàng đã được người nâng ra khỏi phòng phẫu thuật.

Ở trong quá trình trị liệu, nàng hoàn toàn không cảm giác được mệt mỏi, chỉ cần đứng ở trước mục tiêu nàng quyết định cứu trị, nàng lập tức sẽ biến thành một cái máy chữa bệnh bình tĩnh đến khủng bố.

Cho đến khi kết thúc, nàng đều không có cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Khởi tử hồi sinh (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Túy Liên lập tức gọi hai gã thị vệ canh giữ ở bên ngoài tiến vào, hai người kia vừa vào cửa, đã bị mùi máu tươi ngập trời làm cho hoảng sợ, bọn họ thấy Hắc thú công hoàng đế tiến vào trong phòng rất thâm nên không nở nhìn, hiện giờ ngửi được hương vị này, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

"Hai ngày nay, các người hãy chăm sóc cho hoàng đế, cách mỗi nửa canh giờ lập tức cho hần uống một ly nước ấm....." Quân Vô Tà đem mấy bình đan dược đặt ở trên bàn, hướng dẫn cho bọn thị vệ cách sử dụng từng cái. Hiện giờ tình huống của Mặc Thiên Uyên đã khá ổn định, chỉ là vẫn đang lâm vào hôn mê, cần phải có người trông chừng và chiếu cố.

Việc này, Quân Vô Tà khẳng định sẽ không tự mình làm.

Hai gã thị vệ nghe được thì sùng sốt và sùng sốt, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể nhất nhất ghi tạc tất cả những gì Quân Vô Tà phân phó, không dám có nửa điểm qua loa.

Sau khi giải thích xong, Quân Vô Tà lập tức rời khỏi hoàng cung, một ngày này bốn phía đều ngập trong mùi máu tươi, quả thực đã khiến nàng không thể nào chịu đựng được.

Mãi đến khi Quân Vô Tà cùng đám người ra khỏi tầm cung hoàng đế, hai gã thị vệ kia, lúc này mới có lá gan nhìn xem Mặc Thiên Uyên trên giường, chính là vừa nhìn thấy, lại dọa cho hai người bọn họ thiếu chút nữa ngã ngối trên mặt đất.

Chỉ thấy Mặc Thiên Uyên bị bao bọc toàn thân giống như cái bánh chưng, nằm ở trên long sàng tràn đầy máu, nếu không phải ngực vẫn hơi phập phồng, hai gã thị vệ thật sự cho rằng, nằm ở trên chính kia là người đã chết.

Trên thực tế, thời điểm khi Hắc thú công Mặc Thiên Uyên trở về, ngay lúc đó những thị vệ này cũng đã vội vàng thoáng nhìn qua tình huống của Mặc Thiên Uyên, lúc ấy bọn họ chỉ cảm thấy..... Xong rồi! Bệ hạ đây là muốn băng hà!

Tuy nhiên, hiện tại nhìn thấy Mặc Thiên Uyên, tuy rằng hơi thâm một chút, nhưng hô hấp lại rất ổn định, cũng không giống một người sắp chết.

Hai gã thị vệ có hơi mơ hồ, mới vừa rồi chỉ có đại tiểu thư Quân gia cùng với hai vị nam tử xa lạ tiến vào tầm cung, sau đó cũng không thấy Quân Vô Tà cho truyền bắt luận ngự y nào tiến vào trị liệu, như thế nào chỉ mới qua nửa ngày, bệ hạ bọn họ đã khởi tử hồi sinh?

Chẳng lẽ là, hai gã nam tử bên trong, có một vị nào đó là thần y?

Hai thị vệ đem mục tiêu giả định nằm ở trên người Quân Vô Dược và Túy Liên, căn bản không nghĩ tới, cứu Mặc Thiên Uyên một mạng, thế nhưng chính là Quân Vô Tà!

Quân Vô Tà nghĩ muốn nhanh chóng quay về Lân Vương phủ nghỉ ngơi, nhưng vừa mới đi đến trước cửa đại điện, đã nhìn đến các đại thần vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài đại điện, đang dùng một loại ánh mắt rất phức tạp nhìn nàng.

Những đại thần này vốn là hôm nay tới tham dự thiết triều buổi sáng, kết quả lại bị đám người Tần Ngữ Yên đột nhiên xông vào đuổi hết ra ngoài. Bọn họ đâu không lại người Khuynh Vân Tông, cũng không dám cứ thế rời đi, chỉ có thể mỗi mắt trông mong và canh giữ ở bên ngoài điện, chờ hoàng đế nhà mình có thể an toàn rời đi.

Nhưng, bọn họ chỉ có thể nghe được một loạt tiếng kêu thảm thiết khiến người không rét mà run.

Ngày đó Quân Vô Tà đã chém giết một đám tay sai của tiên đế ở ngoài hoàng cung, một lần rửa sạch hơn một nửa triều đình Thích Quốc, chỉ lưu lại phần lớn trung thần đều thật lòng tận trung với Thích Quốc. Sau khi Mặc Thiên Uyên đăng cơ, hắn đã bác bỏ hết những thành kiến môn hộ, chiêu nạp và đề bạt những thiếu niên nhà nghèo có bản lĩnh thay cho những đại thần khuyết thiếu. Những người này đều mang on tri ngộ đối Mặc Thiên Uyên. Hiện giờ ở tại nơi đây, phần lớn đều là những người này.

Canh giữ ở ngoài đại điện, chính tai bọn họ nghe thấy quân vương gấp phải cảnh ngộ bi thảm, nghe thấy sự cuồng vọng và kiêu ngạo của Khuynh Vân Tông, chỉ hận không thể lấy thân thay thế.

Trong lòng bọn họ chỉ có hận ý ngập trời đối Khuynh Vân Tông, nhưng bọn họ lại bất lực, tìm như bị đao cắt, chỉ có thể làm cá để cho người thối.

Mãi cho đến khi Quân Vô Tà đến, xoay chuyển hết thái độ này, cứu vớt bọn họ thoát ra từ bên trong tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Tiểu gia hỏa lúng túng (1)

Nhìn Quân Vô Tà dẫn người nhảy vào đại điện, nhìn những người Khuynh Vân Tông đó bị một đám người chém giết, nội tâm của các đại thần đều sôi trào máu.

Nhìn đến Quân Vô Tà đi ngang qua từ cửa đại điện, một lão già tóc trắng xóa thình lình tiến lên một bước, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, dừng bước chân lại, nàng thật ra đã nhận ra được lão nhân này, tính cả thế hệ của Mặc Thiên Uyên, đã là nguyên lão ba triều của Thích Quốc. Luôn là người thuộc phe trung lập, không tranh không đoạt, lại là một gân cây ngay thẳng, nếu không cũng sẽ không thể lẫn lộn được qua ba thời đại triều đình. Nhưng cũng không phải vì vẫn luôn không cao không thấp, mà là Mặc Thiên Uyên nhớ tới lão luôn trung thành đối với hoàng thất, mới thăng quan tiến chức cho lão. Nếu không, chỉ sợ lão vẫn còn đang là quan văn nhàn tản từng bước từng bước.

Lão nhân này tuy rằng không có bản lĩnh lớn bao nhiêu, nhưng tuổi tác và lịch sử lại khiến lão có uy vọng rất cao ở trong triều. Tuy nhiên, cũng không biết giữ miệng lưỡi, ngay cả Mặc Thiên Uyên cũng bị lão nói thẳng mà không hề có kỵ, khiến hắn bị mắc ghen rất nhiều lần.

Hiện giờ lão nhân này lại đột nhiên tiếp cận Quân Vô Tà, Quân Vô Tà đã mệt mỏi nên không tính toán muốn nghe lão cần nhờ.

Tuy nhiên, còn chưa chờ Quân Vô Tà hiện ra thần sắc không kiên nhẫn, lão thần kia đã bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà. Động tác đột ngột xảy ra, khiến Quân Vô Tà có chút kinh ngạc.

"Lão thần khấu tạ ân tình Quân tiểu thư đã hộ giá!"

Quân Vô Tà ngây ngẩn cả người, nàng nhìn lão đại thần ngay thẳng đã đau đầu trải qua ba triều đại đế vương, quỳ gối trước mặt mình, trong đầu thế nhưng không biết nên phản ứng như thế nào.

Theo lão thần kia quỳ lạy, các đại thần đứng ở phía sau, đột nhiên cùng nhát trí với một động tác, quỳ xuống đầy đất.

Ngày đó, Quân Vô Tà đã đại khai sát giới ở ngoài hoàng cung, tuy rằng những việc làm đó đều nói có sách mách có chứng và được có được dân tâm, nhưng lại khiến cho rất nhiều đại thần Thích Quốc có chút trơ trẽn. Thậm chí là sau khi Mặc Thiên Uyên đăng cơ, bọn họ cũng vẫn như cũ, cảm thấy vị đại tiểu thư Lân Vương phủ làm việc quá mức tàn nhẫn độc ác, không phải là nhân vật hiền lành.

Hiện tại, bọn họ mới ý thức được, những ý định tốt đẹp của Quân Vô Tà.

Nếu không có sự quyết đoán tàn nhẫn của Quân Vô Tà, tôn nghiêm của Thích Quốc hôm nay chẳng phải là đã bị Khuynh Vân Tông dẫm đạp lên bùn?

Bọn họ là các đại thần cả ngày miệng đầy đạo đức, chỉ có thể đứng ở bên ngoài đại điện bó tay không có biện pháp, trơ mắt nhìn quân vương mình bị người giẫm đạp và làm nhục như thế, đây là loại cảm giác hồ thẹn gì?

Bọn họ canh giữ ở bên ngoài đại điện, sau khi Mặc Thiên Uyên được cứu đi, vẫn không chịu rời đi, không vì cái gì khác, mà là muốn có một lời tạ ơn với Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hôm nay đã cứu, không chỉ là một vị hoàng đế, nàng còn cứu cả sự tôn nghiêm của Thích Quốc!

Vương quốc tuy nhỏ, nhưng linh hồn không thể bị phân tán!

Hôm nay nếu như để người Khuynh Vân Tông tiếp tục hành động. Mặc Thiên Uyên không thể nghi ngờ hẳn là phải chết. Trụ cột Thích Quốc nếu bị người đánh gãy, những người như bọn họ làm sao còn có mặt mũi để đối mặt với liệt tổ liệt tông!

Cả triều văn võ uốn gối quỳ xuống đất, buông bỏ tôn nghiêm, dùng phương thức của bọn họ, cảm kích Quân Vô Tà.

Tàn nhẫn độc ác cũng cũng hoàn toàn có chỗ tốt, Thích Quốc có lẽ đúng là đang khuyết thiếu loại tàn nhẫn này, vì thế mới luôn là một tiểu quốc không có gì nổi bật như vậy.

Quân Vô Tà sững sờ một lát, mới hiểu được ý đồ của những người này, nàng hơi cau mày, nhìn tất cả các đại thần, trầm mặc một lát mới nói: "Ta chỉ làm những gì ta nên làm, các ngươi không cần cảm tạ ta." Dứt lời, Quân Vô Tà bước chân nhanh hơn rồi đi, không để ý thêm tới những vị đại thần đó.

Quân Vô Dược quét mắt nhìn qua đám đại thần, bước chân theo sau đuôi kịp Quân Vô Tà, đôi mắt sắc bén của hắn nắm giữ một hình ảnh thú vị.

Đôi tai nhỏ xinh tiểu xảo của Quân Vô Tà, khi nàng vội vã rồi đi, tựa hồ có hơi phiếm hồng.

Nhận thấy được phản ứng của Quân Vô Tà, Quân Vô Dược chỉ cảm thấy tiểu gia hỏa này thật sự rất đáng yêu, chỉ sợ tính tình kia của nàng, chính là có chút lúng túng không biết làm gì khi nhìn đến một đám các đại thần, tuổi tác không sai biệt lắm với gia gia nàng, mang bộ dáng bày tỏ lòng biết ơn quá mức đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Tiểu gia hỏa lúng túng (2)

Vội vàng trở lại Lâm Vương phủ, Quân Tiễn và Quân Khanh sớm đã chờ rất lâu. Nhìn thấy Quân Vô Tà trở về, Quân Khanh vốn định tiến lên dò hỏi tình huống trong cung, lại bị Quân Tiễn kéo cánh tay hắn lại, nói với Quân Vô Tà: "Thời gian không còn sớm nữa, người mau đi rửa mặt nghỉ ngơi, có cái gì, ngày mai lại nói."

Quân Vô Tà chân chờ một lát mới gật gật đầu, nàng thật sự là không thể chịu đựng được dáng vẻ này của chính mình. Hiện tại, nàng một lòng chỉ nghĩ đến ngâm mình vào trong nước ấm, tắm sạch sẽ một thân máu me.

"Phụ thân....." Quân Khanh có chút không hiểu nhìn về phía Quân Tiễn.

Quân Tiễn khẽ lắc đầu nói: "Người không nhìn thấy Vô Tà đã thực sự rất mệt sao?"

Quân Khanh hơi sững sờ, lúc này mới nhớ tới, vừa rồi Quân Vô Tà tuy rằng nhìn như bình thường, nhưng sắc mặt lại có vẻ có chút tái nhợt.

"Đứa nhỏ này, sợ là đã phải căng thẳng cho đến bây giờ. Hiện tại nàng đã bình an trở về, sự tình hoàng cung bên kia hẳn là đã xử lý xong, để nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai lại hỏi nàng cũng không muộn." Quân Tiễn thở dài, nhà đầu 14 tuổi, vốn nên là tuổi hưởng phúc, nhưng Quân Vô Tà đã không có cơ hội như vậy.

Đồng thời với sự vui mừng vì cháu gái đã hiểu chuyện và trở nên cường đại, Quân Tiễn cũng không khỏi đau lòng vì sự mệt mỏi của Quân Vô Tà.

"Là nhĩ tử nóng này, ta đây sẽ sai người chuẩn bị chút đồ ăn, đưa tới cho Vô Tà." Quân Khanh lập tức ý thức được sơ xuất của chính mình, lập tức sai người đi chuẩn bị đồ.

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton*.....

Khi Quân Vô Tà trở lại trong phòng, trong phòng đã chuẩn bị xong nước ấm, cởi quần áo ra, nàng lập tức ngâm mình ở bên trong nước ấm, thân thể căng chặt cả một ngày rốt cuộc lúc này mới thả lỏng xuống.

Vừa mới đột phá cam linh, đã phải trải qua hai trận chinh chiến, một **** này, thật sự là có chút mệt mỏi.

*(Dấu ****: là của bản gốc)*

Hắc thú biến thành mèo đen, linh hoạt ngâm một bộ quần áo ngoài lấy ra từ trong tủ quần áo, treo ở trên bình phong trong phòng tắm. Tùy Liên đang muốn vào nhà, lập tức bị mèo đen mạnh mẽ chặn lại ở bên ngoài. Bích Nguyệt đã uống hết, không có rượu thì không thể nào chống lại mèo đen. Tùy Liên lại biến thành Tiểu Bạch Liên ngu ngốc, vừa nhìn thấy móng vuốt sắc bén của mèo đen, lập tức khóc lóc chạy về bên hồ hoa sen ngâm mình.

Mèo đen quay đầu muốn nói đôi câu với Quân Vô Tà, nhưng lại phát hiện, Quân Vô Dược đã đứng ở cửa phòng tắm, toàn bộ thân thể nó đều đông cứng.

Quân Vô Dược lặng yên không một tiếng động đi vào bên cạnh bồn tắm, nhìn Quân Vô Tà đang nằm ở bên trong, nhắm mắt lại, khóe môi đẹp không khỏi hơi gọi lên. Hắn đi vào phía sau bồn tắm của Quân Vô Tà, đôi tay đẹp thon dài vươn ra đáp xuống ở hai vai trắng nõn của Quân Vô Tà, lực đạo như có như không chạm rãi xoa bóp các cơ bắp căng chặt trên bà vai của Quân Vô Tà.

Có lẽ là hôm nay đã quá mệt mỏi, có lẽ là lực đạo mát xa của Quân Vô Dược quá thoải mái, Quân Vô Tà ở trong bồn tắm cũng không hề phòng bị liên nghĩ, hơi nghiêng đầu nhỏ, dựa vào trên tay Quân Vô Dược.

Mùi hương thiếu nữ tựa hồ theo hơi nước ấm lượn lờ ở trong không khí vờn quanh mũi của Quân Vô Dược, đầu ngón tay hạ xuống làn da có cảm xúc mềm mại, không lúc nào là không trêu chọc lửa nóng dần dần nổi lên trong nội tâm của hắn.

Mèo đen khăn trương nhìn chằm chằm bóng dáng Quân Vô Dược, động cũng không được, bất động cũng không xong.

Nó âm thầm hạ quyết tâm, nếu như Quân Vô Dược dám làm bậy, vì sự trong sạch của chủ nhân, nó..... nó nhất định sẽ đánh thức chủ nhân!

Tuy nhiên, sự khinh bạc trong dự đoán lại chưa xuất hiện, Quân Vô Dược sau khi nhận thấy nước đã dần dần giảm nhiệt độ xuống, một tay kéo quần áo được treo ở trên bình phong, một tay vớt Quân Vô Tà ra từ trong bồn tắm, thật cẩn thận dùng quần quần áo quanh người nàng, đưa nàng đến trên đệm giường mềm mại.

Trừ lần đó ra, không có thêm một hành động nào khác.

Mèo đen căng chặt thần kinh nửa ngày, phát hiện rằng sự tỉnh cũng không giống như tưởng tượng của nó như vậy.

Đại ma vương này, chẳng lẽ đã thay đổi tính? Vì sao lại trở nên quân tử như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Tính toán của Quân Vô Tà (1)

Dịch: Emily Ton.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Quân Vô Tà tỉnh lại thì phát hiện chính mình đã mặc áo và đang ẩm áp nằm trong chăn, trong đầu lại không thể nào nhớ rõ mình đã bò lên giường khi nào và như thế nào.

Khi dùng cơm sáng, ba thế hệ Quân gia đều tề tụ lại với nhau, Quân Vô Dược vẫn như thường lệ: thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Trong bữa cơm sáng, Quân Vô Tà đơn giản nói ra hết thấy phát sinh trong hoàng cung ngày hôm qua cho Quân gia phụ tử biết. Sau khi kết thúc, cũng mặc kệ sắc mặt khiếp sợ như thể nào của Quân gia phụ tử, cúi đầu bắt đầu uống trà.

"Người nói rằng, thánh thượng hiện giờ vẫn còn nằm trên giường không thể nào nhúc nhích? Và Tàn Ngữ Yên đang bị người nhốt ở bên trong đại điện?" Quân Khanh thiếu chút nữa đã bị hù chết bởi cách làm kinh người của chất nữ nhà mình. Mặc dù biết rằng Mặc Thiên Uyên ở trước mặt Quân Vô Tà không thể nhắc nổi nửa điểm tư thế quân vương, nhưng lúc sinh mệnh bị đe dọa như vậy, Quân Vô Tà thật sự ném hoàng đế nửa chết nửa sống ở trong tâm cung, thậm chí ngư y cũng không gọi một người, chỉ tùy tiện tìm hai thị vệ thủ ở bên cạnh, đây không khỏi cũng có chút..... quá qua loa, đúng không?

Còn có đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, Quân Vô Tà công khai khoá người ở trong đại điện như vậy, cho dù hiện tại Mặc Thiên Uyên không thể lên triều được, cũng không thể làm xằng bậy như vậy.

Nhưng Quân Vô Tà lại không cảm thấy những gì mình làm có chỗ nào không đúng.

"Mặc Thiên Uyên sẽ không chết, Tàn Ngữ Yên mấy ngày gần đây cũng không chết được." Quân Vô Tà nói.

"....." Quân Khanh đầu hàng đối tiểu chất nữ nhà mình.

"Người có ý định giữ Tàn Ngữ Yên cho tới khi nào? Người cũng không thể đóng triều đình lại như vậy đúng không?"

"Hôm nay ta sẽ ném Bạch Vân Tiên và Tàn Ngữ Yên vào nhà lao." Dù sao đã có một vị hoàng đế ở đó, thêm một đại tiểu thư cũng không có gì khác biệt. Quân Vô Tà uống xong tách trà cuối cùng, cảm thấy nên nói rõ tâm tư cùng với tiểu thúc và gia gia mình.

"Tàn Ngữ Yên sớm hay muộn đều sẽ chết, không cần nhọc lòng với một người chết, ta có chuyện khác muốn nói với gia gia và tiểu thúc."

Quân Tiển và Quân Khanh liếc mắt nhìn nhau một cái, chậm rãi đợi Quân Vô Tà mở miệng.

"Ta có ý định đi một chuyến tới Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà nói ra những lời kinh người.

"Cái gì?"

"Ồ nháo!"

Nhìn thần sắc hai vị chí thân không tán đồng, khoẻ miệng Quân Vô Tà giật giật, tự hỏi phải giải thích mục đích chuyến đi này như thế nào cho bọn họ hiểu.

Đối với tất cả những gì Khuynh Vân Tông đã làm với Quân gia, Quân Vô Tà sao có thể quên, cho dù đã giết hết một đám người Khuynh Vân Tông, nhưng người đã khởi xướng kia vẫn ngồi trên núi Vân Tông. Nếu như đế tông chủ Khuynh Vân Tông biết nữ nhi của mình, trưởng lão, đệ tử đều chết ở Thích Quốc, Khuynh Vân Tông tuyệt đối sẽ tuyên chiến với Thích Quốc, Thích Quốc nhỏ nhỏ sẽ không có cách nào đối kháng chính diện cùng với Khuynh Vân Tông.

Để bắt kè thù khi bọn họ chưa có sự chuẩn bị thì phải tận dụng ngay cuộc tấn công đầu tiên, hoặc là phải chuẩn bị đón nhận toàn bộ hành động trả đũa của bọn họ*. Quân Vô Tà cũng không tính toán sẽ dạy thêm cho Mặc Thiên Uyên một bài học nữa.

**Tiền hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương (Nguyên văn: 先下手为强, 后下手遭殃): Nghĩa là ra tay trước sẽ có lợi thế mạnh hơn, ra tay sau dễ gặp tai ương.*

Ngoài ra, Quân Vô Tà còn có một mục đích khác khi đến Khuynh Vân Tông.

Đó chính là Trần Hồn Ngọc!

Khuynh Vân Tông đã huy động rất nhiều nguồn lực để có bằng được Trần Hồn Ngọc, tất nhiên là có nguyên nhân của bọn họ. Tuy rằng Tiểu Bạch Liên đã nhận ra Hồn Ngọc chính là Trần Hồn Ngọc của U Linh Giới, nhưng lại không hiểu cụ thể cách dùng như thế nào. Quân Vô Tà luôn cảm thấy rất có khả năng Trần Hồn Ngọc sẽ giúp phụ thân nàng khỏi từ hồi sinh, cho nên cần thu thập thêm tin tức về Trần Hồn Ngọc, đó cũng là mục đích chính để nàng đi đến Khuynh Vân Tông.

Chỉ là, lý do phía sau nàng cũng không tính toán sẽ nói với Quân gia phụ tử, sự tình vẫn còn chưa xác định rõ, nàng không muốn cho bọn họ hy vọng, cuối cùng lại chỉ còn lại tuyệt vọng.

Quân Vô Tà che giấu lý do phía sau, chỉ nói ra sự tình tiền hạ thủ vi cường, nhưng dù là như vậy, cũng đã khiến Quân gia phụ tử, rất là khiếp sợ.

Bọn họ đều biết Quân Vô Tà có năng lực, nhưng Khuynh Vân Tông là nơi nào? Đó chính là tông môn đệ nhất thiên hạ!

Nhà đầu này chẳng lẽ thật sự muốn diệt Khuynh Vân Tông sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Tính toán của Quân Vô Tà (2)

Tuy nhiên, nếu suy nghĩ cẩn thận lại, kế hoạch của Quân Vô Tà cũng không hề sai, lần này bọn họ đã giết người Khuyhnh Vân Tông, trong đó còn bao gồm cả khuê nữ tông chủ Khuyhnh Vân Tông, nếu như để người Khuyhnh Vân Tông biết được, rốt cuộc càng khiến bọn họ phải liều mạng.

Nếu thật sự chờ đến khi Khuyhnh Vân Tông khuấy động và bắt đầu trả đũa, đối phó với Thích Quốc, như vậy tình cảnh của bọn họ càng trở nên nguy hiểm hơn.

Sự lợi hại của Khuyhnh Vân Tông không chỉ có thực lực bản thân của nó, mà sau lưng nó còn lôi kéo các cường giả và các thế lực lớn. Nếu như Khuyhnh Vân Tông thực sự điều động những người đó, cho dù là mười Thích Quốc, cũng không đủ để cho bọn họ diệt.

"Vô Tà, ta biết ngươi rất có bản lĩnh, nhưng đi đến Khuyhnh Vân Tông thật sự quá mạo hiểm." Quân Tiền thở dài, sự tình cứ từng đợt tiếp tục kéo đến, căn bản khiến người không có thời gian để sống yên ổn.

"Gia gia yên tâm, ta đều có biện pháp của ta. Ta sẽ không lấy cứng đối cứng với Khuyhnh Vân Tông. Hơn nữa, không phải ta còn có sự phụ hay sao? Hắn sẽ giúp ta." Quân Vô Tà rơi vào đường cùng, chỉ có thể dọn vị sự phụ kia ra, lúc này sắc mặt Quân Tiền mới tốt hơn một chút.

"Ngoài ra, hiện giờ chúng ta muốn tránh cũng không thể tránh, so với chờ đến khi bị Khuyhnh Vân Tông phát hiện, bị động chạy trốn, không bằng tiên hạ thủ vi cường, đánh khi bọn hắn trở tay không kịp."

"Vô Tà, sự tình rất trọng đại, nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, không được gạt chúng ta." Quân Khanh không yên tâm dặn dò một câu.

Quân Vô Tà gật đầu đồng ý.

Chuyến đi đến Khuyhnh Vân Tông, ít nhất phải mất vài tháng, nàng không có khả năng mất tích dưới mí mắt của Quân Tiền và Quân Khanh lâu như vậy, cho nên chỉ có thể thẳng thắn nói sự thật với bọn họ. Hiện giờ có lẽ dùng đến vị sự phụ kia, Quân Vô Tà thật ra có thể miễn cưỡng thuyết phục được bọn họ.

.....Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton.....

Trưa hôm đó, Quân Vô Tà đi tới hoàng cung. Trong đại điện Tần Ngữ Yên đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê, dung nhan kiều mị đã thấm đến nỗi không nở nhìn, hai mắt trắng dã, cả người run rẩy.

Bạch Vân Tiên nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện, lập tức thành thành thật thật bước đến một bên, nhìn bọn thị vệ kéo Tần Ngữ Yên đang hôn mê đi ra từ bên trong đại điện, nhìn thấy rất nhiều cung nhân dừng mãi đi vào đại điện và tẩy sạch vết máu đầy đất không còn một mảnh, cũng không dám lộn xộn một phần.

"Ngươi đi theo ta." Quân Vô Tà liếc nhìn Bạch Vân Tiên, sau đó đi về hướng Lâm Uyên Điện.

Lúc trước "cho mượn" Lâm Uyên Điện để Mặc Huyền Phi "ở tạm", hiện giờ Mặc Huyền Phi đã chết khiến nơi này lại khôi phục yên tĩnh của ngày xưa.

Bạch Vân Tiên Yên lặng lẽ đi theo phía sau Quân Vô Tà, không dám nói một câu nào, toàn bộ hành trình đều cúi thấp đầu không dám lơ đãng.

Quân Vô Tà ngồi xuống trong phòng, nhìn Bạch Vân Tiên khẩn trương, nàng mở miệng nói: "Ta muốn ngươi nói tất cả tình huống Khuyhnh Vân Tông mà ngươi biết."

Bạch Vân Tiên kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Quân Vô Tà.

Tuy rằng Quân Vô Tà chưa nói, nhưng là nàng đã đoán được tính toán của Quân Vô Tà.

Thiếu nữ này làm việc rất tỉ mỉ và không để lại dấu vết gì. Ngay tại thời điểm tru sát sư giả Khuyhnh Vân Tông, chi sớ cũng đã nổi lên sát tâm với Khuyhnh Vân Tông.

Nàng ấy biết, Khuyhnh Vân Tông sẽ không bỏ qua nàng ấy, cho nên lúc này mới tính toán tiên hạ thủ vi cường?

Nghĩ đến điều này, trong lòng Bạch Vân Tiên không tránh khỏi có chút bất an, cứ cách mỗi ba ngày nàng đều phải dùng giải dược, nếu như Quân Vô Tà đi Khuyhnh Vân Tông, vậy nếu nàng bị độc phát thì phải làm sao bây giờ?

"Đây là giải dược nửa năm của ngươi, ta sẽ giao cho tiểu thúc ta, sau khi ta rời khỏi đây, cách mỗi ba ngày hắn sẽ phái người đưa dược tới cho ngươi. Trong khi ta không ở đây, ngươi sẽ phải ngốc tại hoàng cung." Quân Vô Tà nói như thể đang đọc tâm tư của Bạch Vân Tiên. Quân Vô Tà lấy ra một hộp sứ trắng tinh xảo, chậm rãi mở nắp hộp ra, một mùi hương đan dược quen thuộc tán ra từ đồng đan dược đang lắng lắng nằm bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Tính toán của Quân Vô Tà (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Với sự đảm bảo của Quân Vô Tà, Bạch Vân Tiên thở phào nhẹ nhõm. Hiện giờ nàng đã hoàn toàn chặt đứt quan hệ với Khuyhnh Vân Tông. Chỉ cần là người có chút đầu óc đều cũng có thể đoán được kết cục của đám người Tần Ngữ Yên. Bạch Vân Tiên khẳng định đã thông đồng cùng với Quân Vô Tà, nàng quả quyết không có khả năng quay về Khuyhnh

Vân Tông.

Nhiều ngày qua, Bạch Vân Tiên đều luôn tính tế quan sát tác phong và cách xử lý của Quân Vô Tà, phát hiện chỉ cần không đối địch với Quân Vô Tà, thật ra có thể sống rất an ổn.

Trừ bỏ độc trên người, cuộc sống của Bạch Vân Tiên ở trong hoàng cung đều trôi qua khá dễ chịu.

Hiện giờ không còn có đường lui, nàng đã học được cách sống đủ.

"Khuyên Vân Tông có 12 đỉnh núi, trừ bỏ đỉnh núi chủ nơi tông chủ trấn tọa, còn lại 11 đỉnh núi kia là của 11 vị trưởng lão. Nghe nói, mỗi một trưởng lão trên mỗi đỉnh núi đều am hiểu về những môn đạo hoàn toàn khác nhau. Trong đó, trưởng lão Nhiếp Vân Phong (蹑云峰) là trẻ tuổi nhất, cũng là nhi tử thân sinh của tông chủ đời trước. Tông chủ đương nhiệm không phải là huyết mạch của Khuyên Vân Tông, hẳn chỉ là đệ tử của tông chủ đời trước, cũng không biết nguyên nhân vì sao vị trí tông chủ lại rơi xuống tay hắn. Tuy nhiên, tông chủ và vị trưởng lão Nhiếp Vân Phong xưa nay đều không hợp nhau."

"Mặc dù có tâm loại trừ, nhưng vì thế lực của tông chủ tiền nhiệm lưu lại vẫn còn rất đáng kể, không thể động thủ được. Nhưng trong những năm gần đây, tông chủ đã âm thầm trừ bỏ không ít những người đó, hiện giờ tình cảnh của trưởng lão Nhiếp Vân Phong rất là âm đạm"

"Nếu như đại tiểu thư cố ý đi đến Khuyên Vân Tông, có thể xuống tay từ Nhiếp Vân Phong. Trưởng lão Nhiếp Vân Phong tên là Mộ Thần. Mỗi tháng 12 đỉnh núi Khuyên Vân Tông đều sẽ chiêu nạp hiền tài, nếu dựa vào y thuật của đại tiểu thư, có thể nhân cơ hội tiến vào Khuyên Vân Tông cũng không có gì khó."

Với ý định đầu nhập về phe của Quân Vô Tà, lúc này Bạch Vân Tiên thật sự là biết gì nói hết, không có nửa lời gian dối, hẳn không thể chờ Quân Vô Tà có thể tận diệt Khuyên Vân Tông, ngày sau mình sẽ không sợ bị Khuyên Vân Tông trả thù.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, rất vừa lòng đối với cách làm của Bạch Vân Tiên.

Người ích kỷ tốt nhất nên tận dụng, chỉ cần nắm giữ mạng sống của nàng ta, liền có thể lợi dụng khi cần.

Lúc trước Quân Vô Tà giữ lại Bạch Vân Tiên, đó là muốn dùng để đối phó với Khuyên Vân Tông.

Thấy Quân Vô Tà vừa lòng, Bạch Vân Tiên cảm thấy được khích lệ, bán sạch sẽ trong ngoài Khuyên Vân Tông, phạm là những gì nàng biết đến, liền không dấu diếm bất luận điều gì.

Người có thực lực mạnh nhất Khuyên Vân Tông, đó là tông chủ Khuyên Vân Tông, Tàn Nhạc, hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Lam Linh. Ngoại trừ đệ tử bốn tông, bên trong Vân Tông, còn có vài tên khách quan thường trú, thực lực những người đó đều là Lam Linh. Bình thường bọn họ sẽ không ra mặt, chỉ cần có người dám quấy rối Vân Tông, bọn họ sẽ lập tức xuất hiện và giải tỏa hết những rắc rối này.

Mỗi tháng Khuyên Vân Tông đều sẽ mở cửa núi một ngày, những người có y thuật cao đều có thể bài nhập tông môn vào thời điểm này. Chỉ cần thông qua khảo hạch, lập tức có thể nhập học y thuật ngoại môn. Người ưu tú vào năm thứ hai có thể học tập y thuật độc đáo nội môn Khuyên Vân Tông. Nếu như có vận khí tốt, có thể được tông chủ hoặc trưởng lão của 12 đỉnh núi coi trọng, lập tức có thể một bước lên trời, trực tiếp tiến vào nội môn để tu luyện.

Quân Vô Tà cũng không tính toán sẽ lãng phí một năm tại Khuyên Vân Tông, nhiều nhất là ba tháng, nàng muốn Khuyên Vân Tông sẽ biến mất trên đời này!

"Mỗi tháng vào ngày bao nhiêu?" Quân Vô Tà hỏi.

Bạch Vân Tiên nói: "Ngày 15 mỗi tháng, đó là ngày thu nạp đệ tử mới."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Bạch Vân Tiên như nghĩ tới điều gì, đột nhiên thần sắc ngưng trọng nói: "Nhưng có một chuyện, còn thỉnh đại tiểu thư ghi nhớ."

Quân Vô Tà nhướng mày.

"Trong 12 hai đỉnh núi có một đỉnh núi, tên là Tàng Vân Phong (藏云峰), trưởng lão tên là Kha Tàng Cúc (柯藏鞠). Bề ngoài Tàng Vân Phong chính là nghiên cứu dược liệu, nhưng trên thực tế lại chuyên nghiên cứu về độc dược. Bình thường Tàng Vân Phong luôn đặt ngưỡng cửa thấp nhất để thu nhận đệ tử, những đệ tử được thu nhận đều đủ số lượng cần thiết, nhưng..... những đệ tử đó cuối cùng đều chết không minh bạch." Bạch Vân Tiên nhún mày nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Đạo làm Đế Vương (1)

"Nếu như đại tiểu thư đi đến Khuyên Vân Tông, ngàn vạn nhớ rõ, không thể đến Tàng Vân Phong." Bạch Vân Tiên cẩn thận dặn dò. Đệ tử Tàng Vân Phong không phải là đã mất tích không thể hiểu được, mà là mất mạng không hề minh bạch. Đây là những người bên ngoài không biết sự tình, những người đó rõ ràng không có bản lĩnh gia nhập vào Khuyên Vân Tông, nhưng lại được Kha Tàng Cúc bí mật coi trọng, đưa về Tàng Vân Phong. Những người đó còn cho rằng đời mình đã gặp vận may lớn, không nghĩ tới chính mình đã bước một chân vào quỷ môn quan.

"Vậy Kha Tàng Cúc có địa vị gì?" Quân Vô Tà chưa bao giờ nghĩ tới Khuyên Vân Tông có chỗ nào quang minh chính đại, có thể dạy ra một đồ đệ như Bạch Vân Tiên, còn có một nữ nhi như Tàn Ngừ Yên, tông chủ Khuyên Vân Tông quả quyết không phải là thứ gì tốt.

"Kha Tàng Cúc vốn không phải người Khuyên Vân Tông, mà là sau khi Tàn Nhạc bước lên vị trí tông chủ, mới đưa hắn gia nhập vào Khuyên Vân Tông. Tuy nhiên, mấy năm sau thì trở thành trưởng lão trên đỉnh Tàng Vân Phong."

Bạch Vân Tiên thẳng thắn thành khẩn bẩm báo, "Ta cũng không biết thân phận của Kha Tàng Cúc, chỉ biết hắn là một người rất âm trầm, ngày thường hầu như không xuất hiện ở trong Vân Tông. Tàng Vân Phong của hắn cũng được đóng lại cho những đệ tử khác, cho dù là Tàn Nhạc muốn đến, cũng cần phải thông báo trước một tiếng."

Quân Vô Tà nhớ kỹ nhân vật đáng tiền này, sau khi nghe Bạch Vân Tiên nói về tình huống Khuyên Vân Tông thêm một lúc, nàng liền để Bạch Vân Tiên lui ra trước, tự mình đi tới

tâm cung Mặc Thiên Uyên.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton...*

Hôn mê một đêm, Mặc Thiên Uyên đã tỉnh lại, nhưng toàn thân đau nhức khiến hần đau đớn không tài nào nói nổi, cả người bị bọc giống như cái bánh chưng, thậm chí đứng dậy cũng là hy vọng xa vời.

Thời điểm Quân Vô Tà tiến vào, đã nhìn thấy hai tên hộ vệ mà nàng gọi vào phòng hôm qua đứng một trái một phải bên cạnh long sàng. Một gã trong đó tay ôm ấm trà, một gã trong tay bưng cái khay bày đầy bình dược phía trên, sắc mặt tiêu tụy, có thể thấy được cả đêm không hề chớp mắt.

"Quần tiểu thư." Hai gã hộ vệ vừa nhìn thấy Quân Vô Tà, lập tức vội vã quỳ xuống.

"Ra ngoài." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng.

Hai tên hộ vệ không ngần ngại khác giống như chạy trốn ra ngoài, còn không quên lưu lại đồ vật trên tay.

"Người đã đến rồi....." Mặc Thiên Uyên không thể động dậy, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào nơi đầu giường.

"Đầu óc đã thông suốt chưa?" Quân Vô Tà cũng không xem xét thương thế của Mặc Thiên Uyên, chỉ ngồi xuống ở trên ghế một bên.

Mặc Thiên Uyên cười khổ, kết quả lại khê động đến miệng vết thương trên mặt, hần đau đớn nên tươi cười cũng đều vụn vụn.

"Hiện tại không thể không thông, người có phải cảm thấy ta đã gieo gió gặt bão hay không?" Nếu không phải hần đã khuyên can Quân Vô Tà, hần cũng sẽ không gặp phải cảnh ngộ này. Rốt cuộc là do hần không biết nhìn người, cho rằng thiên hạ đệ nhất tông sẽ là nơi thông tình đạt lý, nhưng không ngờ rằng thực tế lại là một đám cầm thú không có nhân tính.

Không chờ Quân Vô Tà đáp lại, Mặc Thiên Uyên chỉ có thể tiếp tục nói.

"Ta thực sự rất ngu xuẩn, nếu không cũng sẽ không rơi vào nông nổi như thế, còn cần người ba lần bốn lượt tới cứu ta. Khi còn nhỏ, mẫu hậu từng nói với ta, nhân chi sơ, tính bản thiện. Mặc dù là người hung ác, cũng có một mặt thiện lương của hần. Thật tình đối xử với trái tim chân thật sẽ đạt được đền đáp xứng đáng ngang nhau. Ta cho rằng những gì mẫu hậu nói đều rất đúng, hiện tại nghĩ đến, khả năng là ngay từ đầu, mẫu hậu ta cũng đã sai rồi."

"Mẫu hậu đã đối đãi với người nọ tốt như vậy, dè nén sự ghen ghét trong trái tim mình, chủ trì lục cung chỉ mong muốn hậu cung được yên ổn. Bất luận người nọ sùng ái ai, mẫu hậu cũng chỉ tươi cười chống đỡ, cũng chưa bao giờ hãm hại bất cứ phi tần nào, một lòng phụ tá người nọ trở thành minh quân một đời."

"Bị người nọ dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, chỉ sợ đến thời điểm mẫu hậu chết đi, cũng sẽ không nghĩ đến, chính mình và gia tộc của mình, cuối cùng đều bị hủy hoại bởi chính bàn tay của người bên gối mình." Mặc Thiên Uyên nói giọng khàn khàn, ần dẫu không biết bao nhiêu chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Đạo làm Đế Vương (2)

"Khi còn nhỏ ta luôn cảm thấy, phụ vương và mẫu hậu sống rất hoà hợp, cho dù bên người người nọ mỹ nữ như mây, nhưng vẫn luôn đối xử rất tôn trọng đối với mẫu hậu, nhưng đó là vì ta vẫn chưa biết cái gì gọi là *tiểu lí tàng đao**."

**Tiểu lí tàng đao (笑里藏刀): một lưỡi dao giấu dấu trong nụ cười. (a dagger hidden in smiles)*

"Sau khi mẫu hậu qua đời, ông ngoại bị bọn họ tàn hại, một tộc đã từng cường thịnh nhất hiện giờ chỉ còn lại mấy người ít ỏi, còn bị đẩy tới biên cương xa xôi, mà bản thân ta cũng bị giam cầm ở bên trong lồng giam, còn dùng cả độc mãn tính. Trong lòng ta chỉ còn có hận, ta cũng cho rằng ta đã từ bỏ cái gọi là nhân đức, nhưng hiện giờ nó đã được chứng minh, ta vẫn là một kẻ ngu ngốc."

"Quần Vô Tà, ta nợ người quá nhiều, đời này kiếp này cũng không thể trả hết, mạng này của ta, từ nay về sau chính là của người, người nói cái gì, làm cái gì, ta sẽ không có bất luận dị nghị gì nữa." Mặc Thiên Uyên đã nghĩ hoàn toàn thông suốt, nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với chính mình.

Hần đã hoàn toàn chịu đủ hết thấy tàn nhẫn này rồi, không muốn lại làm son dương đời bị làm thịt, không muốn mỗi một lần đều phải chờ người khác tới cứu.

Cho đến khi giọng nói của Mặc Thiên Uyên hoàn toàn nghẹn lại, Quân Vô Tà rốt cuộc mới mở miệng.

"Mạng của người, ta không cần. Người là hoàng đế Thích Quốc, không cần phải nghe theo ta."

Mặc Thiên Uyên còn muốn nói gì đó, nhưng cổ họng khô khốc không thể thốt ra một từ.

"Thiên hạ Thích Quốc ở trong tay người, điều người muốn làm thì không phải nghe theo mệnh lệnh của ai, mà là chính người cần phải học cách làm thế nào để trở thành một đế vương chân chính. Với sự cò xát gần đây với Khuynh Vân Tông, ta tin tưởng người đã minh bạch cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Ta sẽ đi xa vào tháng tới, có thể sẽ mất ba tháng, hoặc nửa năm, ta mới có thể trở về."

"Ta sẽ để lại Bạch Vân Tiên cho người, nàng ta là người không thể tin, nhưng một thân y thuật của nàng ta lại tốt hơn nhiều so với ngự y. Giải dược của nàng ta, ta sẽ để lại một phần cho tiểu thúc ta, nhưng phối phương của giải dược này ta sẽ để lại cho người. Làm thế nào để biến Bạch Vân Tiên trở thành người có thể sử dụng, chính là nhiệm vụ ta để lại cho người." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

Nàng đã không có ý niệm giết Bạch Vân Tiên, thứ nhất nàng lười ra tay, thứ hai đó là sau này nàng cũng không có khả năng sẽ luôn ở Thích Quốc, mà trình độ đại phu ở Thích Quốc thật sự là chóng mặt nàng. Bạch Vân Tiên nếu so sánh với nàng, tuy rằng không đáng để nhắc tới, nhưng đối với những đại phu Thích Quốc, lại tốt hơn không biết bao nhiêu.

Có thể nói, lưu giữ Bạch Vân Tiên chính là để lại một thanh kiếm hai lưỡi. Nếu như Mặc Thiên Uyên có thể chế tạo thanh kiếm này trở thành binh khí phù hợp trong tay mình, như vậy đế vương này của hần, đã đủ tư cách.

Đế vương Thích Quốc là họ Mặc, không phải là họ Quân!

Nói xong những gì nên nói, Quân Vô Tà lập tức bắt đầu kiểm tra Mặc Thiên Uyên. Trong lòng Mặc Thiên Uyên có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với Quân Vô Tà, muốn hỏi nàng đến tột cùng là muốn đi đâu, nhưng sau khi nhìn đến khuôn mặt lãnh đạm của Quân Vô Tà, tất cả lời nói đều nuốt vào trong bụng.

Quân Vô Tà muốn hắn học cách tự lập, sao hắn có thể cô phụ tín nhiệm của nàng.

Thương thể của Mặc Thiên Uyên lần này thực sự nghiêm trọng, cũng may lúc trước từng dùng hạt sen Thương Ngự Tuyết Liên, có thể che chắn cho thân thể một chút. Hơn nữa, Quân Vô Tà lúc cứu hắn đã không tiếc nên xuống rất nhiều đan dược trân quý, mệnh này của hắn xem như đã nhặt được trở về. Không chỉ có như thế, thân thể hắn sau này khôi phục lại cũng sẽ không có di chứng gì, nhưng vẫn không thể tránh khỏi nỗi đau và sự thống khổ hắn phải chịu đựng trên con đường hồi phục.

Trong giai đoạn Mặc Thiên Uyên nằm liệt giường, chúng đại thần đều được miễn nhiệm vụ thượng triều. Tuy nhiên trong khi không phải thượng triều, đám đại thần này lại có một nơi mới để đi —— Lân Vương phủ.

Kể từ sau khi Quân Vô Tà lãnh trách nhiệm tiến vào hoàng cung cứu Mặc Thiên Uyên, một đám các lão thần ngoan cố cổ hủ đột nhiên ý thức được nàng rất tốt, ngay cả ngày thường vì tránh bị hiềm nghi thông đồng với Lân Vương phủ mà không dễ dàng báỉ phỏng, hiện giờ đều trở thành điểm quan tâm nhất mà bọn họ thực hiện mỗi ngày!

.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Trù bị

Mấy ngày gần đây, Quân Tiên có chút đau đầu, Lân Vương phủ xưa nay đều không kết giao với những đại thần khác, không kết giao cùng với võ tướng là để tránh khỏi hiềm nghi, không tiếp xúc với văn thần là vì không chịu nổi khi bọn văn thần há mồm.

Nhưng trong khoảng thời gian này, đám quan văn võ tướng đều giống như cùng nhau thương lượng, mỗi ngày đều đưa tin đến Lân Vương phủ, một đám cười giống như đóa hoa cúc, nói chưa đến hai câu, lập tức chuyển chủ đề tới trên người Quân Vô Tà.

Thật ra Quân Tiên không chú ý nhiều, nhưng bọn họ càng nói càng có điểm không thích hợp, Quân Tiên rốt cuộc cũng hiểu ra.

Hoá ra đám đại thần này chính là rất coi trọng Quân Vô Tà, tất cả đều vội vàng tới đây cầu thân!

Trước đây, danh tiếng của Quân Vô Tà trong Thích Quốc có thể nói là xấu đến cực điểm. Sự ngang bướng của nàng bỏ qua một bên không nói, thêm vào chuyện cũ của nàng và Nhị hoàng tử Mặc Huyền Phi cũng khiến rất nhiều đại thần coi đó là sự trợ trớn. Ngay cả sau khi tân đế Mặc Thiên Uyên đăng cơ, vẫn luôn miệng khen ngợi Quân Vô Tà không dứt, cũng không thể nào xoay chuyển ấn tượng về Quân Vô Tà trong lòng bọn họ.

Tuy nhiên! Hiện tại, hết thảy đều đã khác!

Những hành động vinh quang của Quân Vô Tà anh dũng tiến vào hoàng cung cứu giá, đã truyền khắp hoàng thành. Trong lúc nhất thời, nhận thức của văn võ bá quan đối Quân Vô Tà đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nha đầu này lớn lên rất xinh đẹp, lại có dũng có mưu, thật sự là một người con dâu hoàn hảo!

Vì thế, bất cứ người nào trong nhà nếu có nhi tử hay thậm chí là tôn tử, đều bắt đầu nhắm ngay vào Quân Vô Tà giống như một đóa hoa như ngọc. Nếu không phải thanh danh của Lân Vương phủ quá lớn, bọn họ không chừng sẽ tới làm ra hành động đoạt người.

Tuy nhiên, Lân Vương phủ hiện giờ trong ngoài đều có Thụy Lân Quân giáp sắt canh giữ, khiến cho tâm tư các đại thần này đều thu lại, chỉ có thể lựa chọn che dấu cảm xúc và lảng nghe lý do. Một mặt diên cuồng khen ngợi con cháu nhà mình trước mặt Quân Tiên, một mặt ca tụng công đức hành động cứu giá của Quân Vô Tà, thuận đường chỉ trích đối thủ muốn tranh đoạt con dâu hay cháu dâu của mình.

Thật là náo nhiệt.

Quân Tiên thật sự bất lực đối với điều này, người không bao giờ mang nổi khuôn mặt tươi cười, khi người tỏ ra thân ái, hắn lại không thể nào đuổi kịp, chỉ có thể nhẫn nại ngồi nghe đám đại thần mang ý đồ muốn tranh đoạt cháu gái ngoan của hắn.

Đối với những điều này, Quân Vô Tà thật sự không biết gì cả, tất cả mọi người đều bị Quân Tiên chắn ở nơi tiền viện, phàm là có người muốn tiến vào nội viện, lập tức sẽ bị Long Kỳ canh giữ ở cửa xua đi ra ngoài.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Vẫn còn khoảng 23 ngày nữa mới tới ngày Khuyên Vân Tông mở cửa tiếp nhận đệ tử của đợt tiếp theo. Trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà cũng không có bất luận sự tình gì cần làm, điều duy nhất nàng phải làm, chính là chuẩn bị cho chuyến đi xa.

Trước khi rời khỏi Thích Quốc, nàng cần phải chắc chắn có đủ số lượng đan dược dự trữ trong Lân Vương phủ, còn có một việc khác khiến nàng đau đầu, chính là tăng linh lực lên.

Hiện giờ linh lực của nàng tăng lên, đều là dựa theo phương pháp đào tạo ở trên sách cổ để tu dưỡng Thương Ngự Tuyết Liên, mà nuôi dưỡng Thương Ngự Tuyết Liên lại cần phải có Ngọc Dịch Quỳnh Tương. Tuy nhiên, Quân Vô Tà cũng không thể ôm một đồng bình lọ Ngọc Dịch Quỳnh Tương cùng đi đến Khuyên Vân Tông.

Không có Ngọc Dịch Quỳnh Tương, sẽ không thể gieo trồng Thương Ngự Tuyết Liên, điều này cũng có nghĩa rằng, linh lực Quân Vô Tà không thể tiếp tục tăng lên trong mấy tháng đi đến Khuyên Vân Tông.

Đây cũng không phải là mong muốn của Quân Vô Tà.

Không còn lựa chọn nào khác, Quân Vô Tà đành phải tiếp tục tìm trong quyển sách cổ những thực vật khác có thể gieo trồng dùng để tăng linh lực lên.

Nhưng những thực vật trong phá thư đã ghi lại, phần lớn đều là những cái tên mà Quân Vô Tà chưa từng nghe nói qua, muốn tìm được phương pháp thứ hai để tăng linh lực lên, nào có thể sẽ dễ dàng như vậy?

Vào ngày thứ bảy sau khi ép Tần Ngự Yên vào trong địa lao hoàng cung, Mặc Thiên Uyên phái người đưa tin từ vọng của Tần Ngự Yên đến cho Quân Vô Tà.

Chỉ sợ Tần Ngự Yên đến khi chết cũng không thể nào nghĩ tới, nàng thân là đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, sẽ chết một cách thê thảm ở bên trong lao ngục của một tiểu quốc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Đi xa

Khi không có vật nào có thể dùng để tăng linh lực lên, Quân Vô Tà không thể không đánh chủ ý tới trên những hoa và thực vật khác.

Linh lực của nàng có thể tăng lên dựa vào gieo trồng Thương Ngự Tuyết Liên, liệu hạt giống của thực vật khác cũng sẽ có hiệu quả giống như vậy hay không?

Vì để chứng minh điểm này, Quân Vô Tà đã thử bắt đầu gieo trồng và chăm sóc một số hoa cỏ ở trong viện của mình. Sau khi trải qua mười ngày thử nghiệm, rốt cuộc nàng cũng phát hiện ra, hoa cỏ bình thường hoàn toàn không thể nào cung cấp bất cứ linh lực nào cho nàng. Tuy nhiên, nếu đó là thảo dược quý hiếm thì vẫn là có thể cung cấp cho nàng một chút linh lực tăng trưởng. Mặc dù vậy, tốc độ tăng trưởng của loại này so với khi gieo trồng Thương Ngự Tuyết Liên, quả thực hoàn toàn không đáng kể.

Nhưng vẫn còn tốt hơn là không có gì.....

Còn bảy ngày nữa sẽ tới thời điểm ngày 15 tháng sau. Sau khi Quân Vô Tà từ biệt Quân Tiễn và Quân Khanh, ngồi trên xe ngựa đi tới Khuynh Vân Tông. Để nhìn một hàng này, Mặc Thiên Uyên với thân thể đã tốt hơn lặng yên bước lên cửa thành, nhìn theo người Quân gia hộ tống Quân Vô Tà ra khỏi thành.

Lần này từ biệt, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, ánh mắt Mặc Thiên Uyên thâm trầm, giống như không thể thu lại nhìn xe ngựa Quân Vô Tà từng chút một biến mất trong tầm mắt của mình.

Bên trong xe ngựa, một người thiếu niên thanh tú đang ngồi an tĩnh, trong lòng ngực ôm mèo đen ngoan ngoãn.

Trước khi rời khỏi Lân Vương phủ, Quân Vô Tà cũng đã dịch dung, lại biến thành tiểu thiếu niên xuất quỷ nhập thành ngày đó. Chuyến đi này nàng chỉ dẫn theo mèo đen và tiểu Bạch Liên, trong xe ngựa mang theo mấy bình nhỏ Ngọc Dịch Quỳnh Tương, để khi lên đường nàng cũng có thể tiếp tục tu luyện ở trên đường. Trước khi rời đi, nàng vốn định từ biệt Quân Vô Dược, nhưng không thể nào tìm được bóng dáng tên kia, chỉ có thể từ bỏ.

"Chủ nhân, người thật sự muốn đi tới tông gì đó hay sao? Trở thành đệ tử?" Tiểu hắc miêu đang cọ cọ tìm một vị trí thoải mái trong lòng ngực Quân Vô Tà. Tuy rằng biết mục đích Quân Vô Tà đi tới Khuynh Vân Tông, nhưng tiểu hắc miêu tưởng tượng đến lúc ấy Quân Vô Tà thật sự muốn nhận sự phụ gì đó nơi kia, bỗng cảm thấy cả người không được thoải mái.

Thế gian này, người có thể trở thành sự phụ dạy y thuật cho Quân Vô Tà chỉ sợ còn chưa được sinh ra!

"Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà nhắc nhở nói.

Dựa theo tình báo của Bạch Vân Tiên, mục tiêu lần này của Quân Vô Tà đi tới Khuynh Vân Tông chính là tiến vào đỉnh núi Nhiếp Vân Phong của Mộ Thần. Định nhân của địch nhân chính là băng hữu, Quân Vô Tà không ngại tìm thêm đồng minh.

Xe ngựa càng lúc càng xa, đứng ở hoàng thành đã không thể nhìn thấy được bóng dáng xe ngựa.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên ngoài hoàng thành, Quân Vô Dược nhìn nơi xe ngựa của Quân Vô Tà biến mất, con người đen nhánh như đang suy tư điều gì.

Hắc y nam tử như hình với bóng lặng yên đi đến bên người Quân Vô Dược, ánh mắt phức tạp. Tước gia đã biết rõ hôm nay đại tiểu thư sẽ đi xa, nhưng lại tránh đi không gặp. Chờ đến lúc đại tiểu thư đi rồi, lại đứng ở chỗ này nhìn theo hồi lâu. Từ khi đi theo Tước gia đến nay, hắc sao lại không rõ Tước gia thật ra là muốn đồng hành cùng đại tiểu thư.

"Dạ Sát." Quân Vô Dược đột nhiên mở miệng.

"Có thuộc hạ." Hắc y nam tử Dạ Sát (夜煞) lập tức quỳ xuống.

"Hãy đi theo sau, bảo vệ nàng cho tốt." Quân Vô Dược neho mắt lại, nếu không phải sự tình nơi này hắc còn chưa xử lý xong, hắc sao có thể để tiểu gia hòa rồi đi một mình.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Dạ Sát lập tức lĩnh mệnh, trong lòng lại nói quả nhiên là như thế.

"Nếu như không có nguy hiểm gì, đừng để nàng biết đến sự tồn tại của người." Quân Vô Dược nhìn Dạ Sát nói giọng lạnh như băng.

Một Khuynh Vân Tông nho nhỏ hắc không thềm để vào trong mắt. Nếu như chỉ có Khuynh Vân Tông, hắc tin tưởng Tiểu Tà Nhi có thể tự mình ứng phó. Tuy nhiên, điều khiến hắc đề ý đến, là thế lực sau lưng Khuynh Vân Tông.

Một trong mười hai trong điện, bất luận là một điện nào, đều không phải là thứ mà Quân Vô Tà hiện tại có thể ứng phó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Vân Sơn (1)

Ngày 15 mỗi tháng, đều là thời điểm náo nhiệt nhất Vân Sơn. Vân Sơn là những ngọn núi có mây bao phủ bên cạnh biên giới giao nhau giữa các nước, độc lập và không thuộc về bất luận nước nào. Những ngọn núi Vân Sơn rất dốc và hiểm trở, có tất cả 12 đỉnh núi. Tuy nhiên, chỉ có một con đường duy nhất từ dưới chân núi lên đến đỉnh núi.

Vân Sơn nổi danh nhất không phải là bản thân nó, mà là những người Khuynh Vân Tông đã chiếm trọn 12 đỉnh núi Vân Sơn!

Dựa vào y thuật tự xưng là thiên hạ đệ nhất đại tông môn, vào ngày 15 mỗi tháng, đều sẽ mở rộng cửa núi, mời chào tất cả mọi người trong thiên hạ có am hiểu về y thuật tiến vào núi và tham gia khảo hạch. Người thông qua khảo hạch, liền có cơ hội bái nhập môn hạ Khuynh Vân Tông.

Khuynh Vân Tông ngồi vững trên vùng đất rộng lớn, phía sau đã là mấy trăm năm, các đại tông chủ và trưởng lão đều có y thuật trác tuyệt. Bên trong Vân Tông cất giữ sách quý về y dược nhiều không kể xiết, là thánh địa mà tất cả những người si mê y dược trong thiên hạ đều tha thiết mơ ước. Chỉ cần có thể tiến vào Khuynh Vân Tông, thân phận bọn họ sẽ giống như nước lên thì thuyền lên, nếu như may mắn tiến vào nội môn, càng giống như một bước lên trời.

Rất nhiều người đều dùng bất cứ giá nào để chiếm được một vị trí nhỏ trong Khuynh Vân Tông. Những ngày mở cửa núi, con đường dẫn tới Vân Sơn đều tràn ngập người.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Một chiếc xe ngựa khiêm tốn dừng lại ở dưới Vân Sơn, tiểu thiếu niên thanh tú mặc một thân quần áo mộc mạc nhảy xuống từ trên xe ngựa. Sau khi thấp giọng dặn dò hai câu với xa phu, tiểu thiếu niên lập tức đi về hướng Vân Sơn.

Con đường chính khá lớn dẫn đến Vân Sơn, chen chúc đầy người tiến đến bái sơn, tuổi tác của những người đó đều không tính là quá lớn, người lớn nhất cũng chỉ có mười tám tuổi, mà người nhỏ nhất cũng đều mười bốn tuổi trở lên.

Khuynh Vân Tông thu nhận đệ tử có một quy định cứng nhắc, chỉ tuyển nhận thiếu niên từ mười bốn đến mười tám tuổi, quá mười tám tuổi hoặc là chưa đầy mười bốn, cho dù thiên phú cao bao nhiêu, cũng sẽ bị đuổi về nhà.

Quy định này dường như không có gì đối với tất cả mọi người, nhưng Quân Vô Tà lại không cho rằng như vậy.

Mười bốn tuổi đến mười tám tuổi, chính là bốn năm quan trọng nhất sau khi Giới Linh thức tỉnh, cũng là một đoạn thời kỳ ý thức của thiếu niên hỗn loạn nhất. Khuynh Vân Tông muốn tuyển nhận đệ tử trẻ tuổi này, bất quá là vì sẽ tốt hơn để cho bọn họ tẩy não, giáo huấn các nguyên tắc và triết lý của Khuynh Vân Tông.

Trong dòng người nhốn nháo rộn ràng, không ít thiếu niên tràn đầy tinh lực với khuôn mặt hồng hào đỉnh đặc nói chuyện cùng với thân nhân đưa tiễn bọn họ.

Chỉ có các thiếu niên tiến đến bái sư mới có tư cách đi đến Vân Sơn, mà người nhà của bọn họ chỉ có thể lưu tại dưới chân núi và chờ đợi tin tức. Nếu dám đi lên trên núi, lập tức sẽ bị đệ tử Khuynh Vân Tông canh giữ ở dưới chân núi đuổi ra ngoài.

Còn có nhiều thiếu niên đến khi lâm trận mới bắt đầu mài giũa, đứng ở dưới chân núi ôm sách y thuật và cuộn găm, hận không thể nhét hết nội dung cả quyển sách vào trong đầu mình.

Quân Vô Tà hồ hững nhìn cảnh tượng này không biết nên khóc hay nên cười. Nàng thật sự không biết, một tông môn với y thuật bình thường như vậy, sao có thể thu hút nhiều người phải gào thét và đánh nhau chỉ để được gia nhập vào trong như vậy.

Mà sự tĩnh lặng của nàng, lại khiến những thiếu niên đang khẩn trương cảm thấy rất không bình thường. Rất nhiều người đều liếc mắt quét nhìn tiểu thiếu niên cô độc này một cái, nhìn thấy quần áo trên người Quân Vô Tà rất mộc mạc, trên người không có đồ trang sức, tuổi lại nhỏ như vậy, bọn họ liền rất nhạo báng.

"Một tiểu quý như vậy, còn muốn bái nhập Khuynh Vân Tông?"

"Được rồi, nhân gia không chừng chỉ tới để xem việc đời, không nhìn thấy hẳn không có chuẩn bị gì sao?"

"Cũng đúng, cho dù không bái nhập được vào Khuynh Vân Tông, tốt xấu cũng có thể kiến thức được sự cường thịnh của đệ nhất đại tông môn một chút..... Ài, ta muốn nói, ngưỡng cửa Khuynh Vân Tông cũng không khỏi quá thấp, ngay cả chó mèo cũng đều dám đến đây xem náo nhiệt." Vài tên thiếu niên hoa phục tự xưng là xuất thân từ thế gia y dược buông sách trên tay xuống, bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ chế nhạo Quân Vô Tà.

Không nghĩ tới, người mà bọn họ đang nhạo báng này, không lâu sau đó, đã xoá sạch cảm nhận về đệ nhất đại tông môn trong tâm trí bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Vân Sơn (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đám người chen chúc khiến Quân Vô Tà hơi nhăn mày lại, ngũ quan của nàng sau khi đột phá Cam Linh cũng được tăng cường, những câu nói trào phúng kia không thoát một chữ đều rơi vào trong tai nàng, nhưng nàng vẫn không có phản ứng gì.

Cùng với con kiến, cần phải phí lời sao?

Bởi vì người hái sơn quá nhiều, nếu như khảo hạch tất cả, chỉ sợ mười ngày nửa tháng cũng không thể giải quyết được, cho nên Khuynh Vân Tông đã đưa ra một tiêu chuẩn khảo hạch cho tất cả những người đến hái sơn.

Đó là một kiến thức cơ bản nhất, xác định các loại dược.

Ở lưng chừng giữa núi Vân Sơn, có hàng trăm cái bàn dài được xếp thành hai hàng ở cả hai bên đường. Trên mỗi một cái bàn đều chất một đồng cỏ dại hỗn độn, mỗi một người đi ngang qua, đều có năm phút thời gian để chọn lựa. Bọn họ cần dùng năm phút ấy, chọn lựa ra loại thảo dược được ghi trên thẻ bài do Khuynh Vân Tông phát, lấy ra từ một đồng thảo dược kia.

Phân biệt thảo dược cũng không có gì khó khăn, nhưng nếu như từ trong trăm loại thảo dược được trộn lẫn lung tung với nhau, hiệu quả sẽ hoàn toàn khác.

Những thảo dược đã được chất đồng ở trên bàn, vừa nhìn thấy liền biết là vừa mới được ngắt xuống không lâu. Có rất nhiều bộ rễ phía trên còn lay dính bùn đất rất mới, trong những thảo dược đó cơ hồ không có một gốc cây hoàn chỉnh, giống như đã bị người thô bạo ngắt lấy, phần lớn đều là tàn khuyết không được đầy đủ, điều này khiến cho rất nhiều người đang tràn ngập niềm tin lúc ấy lập tức trợn tròn mắt.

Phân rõ thảo dược, trước hết là dựa vào hình dáng và vẻ ngoài của nó, những thảo dược này đều đã bị tàn phá nặng nề, bọn họ làm thế nào để tìm kiếm?

Khảo hạch đầu tiên nhìn như rất đơn giản, cũng đã khiến rất nhiều người bó tay không có biện pháp.

Thiếu niên hơn mười tuổi, cho dù xuất thân từ thế gia y dược, tiếp xúc với thảo dược từ nhỏ, cũng không có khả năng nhớ rõ hết tất cả các loại thảo dược, càng không cần phải đề cập tới nhận dạng và chọn chúng từ những mảnh vỡ nhỏ xíu từ các loại thảo dược khác.

Sự tự tin của các thiếu niên đã nhanh chóng trở nên mất hết tinh thần khi nhìn thấy một đồng thảo dược trước mắt, hận không thể đâm đầu chui vào tìm kiếm từng cái, nhưng thời gian Khuynh Vân Tông đưa ra lại cực kỳ ít ỏi.

Quân Vô Tà không nhanh không chậm đi đến trước một cái bàn bày biện thảo dược, thời điểm khi nàng tới giữa sườn núi cũng đã có đệ tử Khuynh Vân Tông đưa một thẻ bài về tên dược liệu mà nàng cần phải tìm kiếm.

Tìm cỏ.

Một loại rất thường thấy, thảo dược có ngoại hình giống như cỏ dại bình thường. Một đám vài tên thiếu niên cũng cùng đi lên với Quân Vô Tà đều nhận được nhiệm vụ giống nhau. Khi bọn họ nhìn thấy tên thảo dược mà bọn họ định tìm, cảnh xuân đầy mắt đều đã bị thay thế bởi khuôn mặt u sầu.

"Người nào có thể tìm thấy những thứ này?" Về mặt như đưa đám của thiếu niên, hận không thể động tới những thảo dược có tên được viết trên thẻ bài trong tay.

Thời điểm những người khác giống như ruồi nặng không có đầu óc tìm kiếm khắp nơi, Quân Vô Tà xẹt qua từ bên cạnh, tùy tay cầm lấy nửa thanh thảo dược chỉ lớn hơn ngón tay út, không do dự chút nào đi về phía trước.

Mấy thiếu niên đi theo phía sau nàng, bỗng nhiên nhìn thấy Quân Vô Tà đã chọn lựa xong thảo dược và muốn rời đi, sắc mặt của một vài người nháy mắt trở nên xanh trắng.

Quân Vô Tà còn chưa đi được vài bước, con đường phía trước đã bị hai gã thiếu niên chặn lại. Nàng ngẩng đầu nhú mày nhìn về phía đối phương, phát hiện hai gã thiếu niên này đúng là những kẻ đã xoi mói khinh thường nàng ở dưới chân núi.

"Tránh ra." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng.

Tuy nhiên, hai người kia lại không có ý định để Quân Vô Tà rời đi, ánh mắt bọn họ đều chăm chú nhìn chăm chăm trên thảo dược ở trong tay Quân Vô Tà, dù cho chỉ có nửa thanh, nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn ra được, trong tay Quân Vô Tà chính là cỏ cần tìm.

Tiểu quý này rốt cuộc làm thế nào tìm ra dược nó? Bọn họ đã nhận được thẻ bài cùng một lúc, nhưng chỉ trong thời gian chớp mắt, bọn họ còn chưa có manh mối để thăm dò, tiểu quý này cư nhiên không cần suy nghĩ, tùy tay đã lấy ra dược loài cỏ cần tìm?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Vân Sơn (3)

Nên nói vận khí của hần tốt? Hay là gì?

Thời gian Khuynh Vân Tông cho bọn hần rất hạn chế, bọn họ căn bản là không thể nắm chắc trong thời gian quy định có thể tìm ra cỏ cần tìm, mắt thấy Quân Vô Tà đã tìm được, bọn họ lập tức nổi lên tâm tư khác.

Tiểu quý trước mắt quần áo bình thường, thoạt nhìn rất nghèo nàn, tất nhiên là không có bối cảnh gia thế để dựa vào.

Đối với một đám thiếu niên bức thiết muốn gia nhập Khuynh Vân Tông mà nói, loại người như Quân Vô Tà thoạt nhìn đều rất yếu đuối, thật sự là một mục tiêu rất tốt.

Khuynh Vân Tông chỉ nói cần phải tìm ra thảo dược, nhưng cũng không có quy định không thể ăn cắp cướp đoạt.

"Tiểu quý, giao cỏ tìm được trong tay ngươi cho chúng ta, dù sao thì ngươi tìm ra nó thực sự dễ dàng, tự mình lại đi tìm tiếp là được." Một thiếu niên không có ý tốt nhìn Quân Vô Tà, nói rõ ý định muốn chiếm đoạt.

Thật ra, loại chuyện giống như thế này, thời điểm khi mở cửa núi mỗi tháng đều sẽ phát sinh. Nếu như tuổi còn nhỏ mà tìm được thảo dược trước, lập tức sẽ dễ dàng bị người lớn tuổi hơn cướp đoạt. Đối với điều này, đệ tử Khuynh Vân Tông cũng không để ý cũng không nghe thấy. Trước Quân Vô Tà, đã có một số thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi bị người lớn tuổi hơn lên thủ cướp đoạt thảo dược tìm được. Thảo dược bị đoạt mất, cũng có nghĩa là vòng thứ nhất bọn họ đã bị đào thải, chỉ có thể ghen khắt đẹp đường hồi phủ, khó khăn có cơ hội hái nhập Khuynh Vân Tông lại bị người tước đoạt mất.

Thật không may, thiếu niên nhỏ tuổi không có đủ vũ lực, chỉ có thể chấp nhận bị người khác mạnh hơn chiếm đoạt.

Hai vị trước mặt Quân Vô Tà, cũng đều có tâm tư giống như thế.

Cũng không trách được vì sao bọn họ lại nhằm mục tiêu vào Quân Vô Tà. Tuy rằng Quân Vô Tà mới mười bốn tuổi, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô nương. Mặc dù đã dịch dung thành bộ dáng thiếu niên, nhưng khung xương đặt ở nơi đó, so với tất cả những thiếu niên tiền đến báisơn, cơ hồ là tìm không ra người nào nhỏ nhắn lạnh lợi hơn nàng. Vốn đã nhỏ lại gầy, lại còn ăn mặc tầm thường, khiến cho không có bất luận người nào có cố kỵ gì. Không phải điều này đã khiến nàng trở thành dê béo trong mắt người khác hay sao?

Quân Vô Tà nhúu mày nhìn chăm chăm vào hai thiếu niên càn rỡ này, hơi nhướn mày lên.

Thật sự có người dám đoạt đồ của nàng?

Ngay trong nháy mắt khi Quân Vô Tà muốn mở miệng, một thân ảnh giống như tia chớp gào thét vọt tới trước mặt nàng. Trước khi nàng còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh mảnh khảnh kia đã vươn tay về phía một thiếu niên trong đó, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, một tên đã bị quăng qua vai, vút thiếu niên cướp bóc nửa đường bay đi ra ngoài!

"Đám vương bát đần các ngươi, chán sống sao?! Cưng nhiên dám đánh cướp! Đừng khiến ta phải giết chết các ngươi!" Một người thiếu niên ăn mặc chắp vá hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng ở trước người Quân Vô Tà, chỉ vào thiếu niên bị rơi thất điên bát đảo và thiếu niên đang đứng một bên há hốc mồm nhìn xem, chửi ầm lên.

"....." Biểu tình của Quân Vô Tà nháy mắt đóng băng.

Sau khi mắng xong, thiếu niên kia lập tức quay đầu lại, một gương mặt rất tinh xảo khác thường đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Quân Vô Tà.

"Ha ha, thật sự là quá trùng hợp. Cưng nhiên lại gặp được người ở chỗ này! Ngươi yên tâm, từ nay về sau ta sẽ che chở ngươi! Nếu như có người nào dám khi dễ ngươi, ta sẽ đánh cho bọn họ nở hoa đầy mặt!" Thiếu niên nhiệt tình tùm tùm cười dào dạt nhìn Quân Vô Tà, toàn thân đều tản ra hơi thở quen thuộc.

Khóe miệng Quân Vô Tà hơi run rẩy, nhìn thiếu niên cực kỳ xa lạ trước mắt, tìm kiếm ở trong đầu lần nữa, cũng không tìm được ấn tượng nào về người này.

"Ngươi nhận sai người." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng.

Thiếu niên kia hơi sững sốt, tươi cười nhiệt tình trên mặt chuyển thành rối rắm, hần gãi gãi đầu, có chút buồn khổ nhìn Quân Vô Tà. Rốt cuộc, giống như hắn đã nghĩ được điều gì, ngồi xổm thân mình xuống, chà tay trên mặt đất đầy bụi, nhanh chóng bôi lên mặt mình một hoi, thuận tay nhặt một nhánh cỏ dại treo lên ở khóe miệng, lại đứng trước mặt Quân Vô Tà lần nữa, nói: "Ngươi hãy cẩn thận ngắm lại xem?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Kiêu Sớ (1)

Nhìn thấy kiểu tạo hình này, nháy mắt Quân Vô Tà nghĩ tới, thiếu niên này còn không phải là người bán sách cổ cho nàng ngày đó ở Quý Thị hay sao?

Chỉ là khuôn mặt đã được rửa sạch sẽ, thật lòng là không thể nào nhận ra.

"Nghĩ ra chưa?" Thiếu niên chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt chờ mong.

"Là ngươi?" Quân Vô Tà bình tĩnh mở miệng.

Thiếu niên lập tức lau mặt, "Xem như ngươi đã nhận ra ta."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, nàng chỉ từng xuất hiện ở Quý Thị một lần, sau khi không dùng dịch dung cũng từng xuất hiện ở Quý Thị một lần nữa. Chỉ là, nàng không nghĩ tới, sự tình đã cách đây mấy tháng, thiếu niên này vẫn còn có thể nhận ra nàng từ một cái liếc mắt.

"Không nghĩ tới ngươi cũng sẽ đến Khuynh Vân Tông, ngươi dường như cũng không cần vật gì ở nơi này đi?" Thiếu niên thản nhiên dùng tay áo lau khô mặt mình. Mới vừa rồi nhìn thấy Quân Vô Tà từ rất xa nhưng hắn không dám nhận, hắn thật sự không hiểu, vì sao một thiếu niên có thể luyện chế ra đan dược còn tốt hơn cả Khuynh Vân Tông, sẽ đi xa ngàn dặm chạy đến Khuynh Vân Tông để báisư.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, cũng không có ý mở miệng.

Giống như xem mình đã xen vào việc người khác, thiếu niên rất buồn bực gãi gãi đầu nói: "Ta không phải muốn tìm hiểu chuyện riêng của ngươi, chẳng qua thật khó mà gặp được người quen ở chỗ này, cho nên có hơi kích động."

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, bọn họ hình như không được xem như là người quen, đúng không?

Tuy nhiên, thiếu niên tựa hồ hoàn toàn không sợ hãi bởi ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà, ngược lại càng thêm nhiệt tình.

Tên thiếu niên bị ném ra xa bên ngoài lúc này đã đứng lên, đỡ mông nổi giận và trừng mắt nhìn như muốn giết thiếu niên kia nửa đường nhảy ra xen vào việc người khác.

"Ngươi là cái gì của hắn! Dám động thủ với ta!" Thiếu niên bị ném ngã đau nhức hết cả người đang được đồng bạn hắn nâng lên, chỉ vào mũi to của đối phương và mắng.

Thật sự là trời đất đã đảo lộn, tiểu tử nghèo nàn toàn thân ăn mặc đầy những mảnh vá rốt cuộc đã nhảy ra từ nơi nào, chưa nói lời nào đã ném hắn qua vai và quăng ra ngoài, thiếu chút nữa đã khiến hắn ngất xỉu.

Thiếu niên kia cũng không thêm liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ nói với Quân Vô Tà: "Đúng rồi, ta gọi là Kiêu Sớ (乔楚), tên ngươi là gì?"

Quân Vô Tà nhìn thiếu niên quen thuộc trầm mặc một lát mới nói: "Quân Tà."

Đã bị chặt vật một lần, thiếu niên nhìn thấy Quân Vô Tà tán gẫu với Kiều Sở đã hoàn toàn nổi giận, nháy mắt muốn xông lên trước lý luận với bọn họ, nhưng Kiều Sở bỗng nhiên lấy lại tinh thần, vẫy vẫy tay về phía hắn.

"Yếu đuối giống gà như ngươi, một mình ta có thể đánh mười tên như thế." Có ý uy hiếp mười phần.

Thiếu niên kia nghĩ đến vừa rồi bị Kiều Sở ném ngã thật bị thảm, nháy mắt trở nên lúng túng, rụt rụt cổ, chỉ có thể mạnh miệng không ngừng chửi bậy.

Quân Vô Tà bị đối phương làm ồn thì có chút phiền lòng, cách thời gian kết thúc chỉ còn lại hai phút, nàng cũng không tính toán lãng phí thêm thời gian trên đám người ngu ngốc này tại đây.

Quân Vô Tà tiến lên một bước, ném cô đã tìm được ở trong tay đến trên mặt thiếu niên kia, quát lạnh nói:

"Lăn."

Thiếu niên kia đã lau sạch bùn trên mặt ngạc nhiên, còn đang muốn tiếp tục dậm chân, vừa nhìn thấy nhánh cỏ rơi xuống trên mặt đất, đôi mắt lập tức trừng lớn, hần vội vàng khom lưng nhặt lên. Hắn vốn cho rằng tiểu quý kia đã tìm được một chỗ dựa, vụ đánh cướp này không còn có gì trông cậy được nữa, nào ngờ tiểu quý này không bị dọa sợ nữa, vẫn đưa cô đã tìm được cho hắn.

"Xem ra tiểu tử ngươi thức thời! Chúng ta đi!" Chuyển biến tốt thì nên kết thúc, tuy rằng bị ném ngã cả người đau nhức, nhưng thiếu niên kia vẫn vui tươi hơn hờ nắm cô trong tay, cùng đồng bạn thương lượng xem nên phân phối như thế nào.

Mà Kiều Sở đang đứng ở một bên, trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy những gì mà Quân Vô Tà đã làm.

"Ngươi..... ngươi có phải bị choáng váng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Kiều Sở (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà bỏ qua phản ứng buồn bực của Kiều Sở, xoay người sang đồng thảo được một bên, tìm và rút ra một cây cỏ hoàn chỉnh hơn, cũng không quay đầu lại mà chạy tới bàn giao nhiệm vụ.

Kiều Sở ngây ngốc đứng ngay tại chỗ, mãi đến khi Quân Vô Tà đã đi xa khoảng bảy bước bên ngoài, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, lập tức đuổi theo.

"Ta biết ngươi có bản lĩnh, tuy nhiên ngươi cũng không nên để đám nhóc chết tiết kia lợi dụng." Kiều Sở chưa từng hoài nghi về thực lực của Quân Vô Tà, nhưng tưởng tượng đến đám ngu ngốc kia vô duyên vô cớ chiếm được tiện nghi, hắn cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Gặp được Quân Vô Tà ở chỗ này, đối với Kiều Sở mà nói, tuyệt đối là một vui mừng rất lớn.

Từng nhớ trước đây, sau khi hắn quay về từ Quý Thị, tuy rằng mang về mấy viên Đồng Châu, nhưng sau khi hắn nói hết thấy phát sinh tại Quý Thị cho

các đồng bạn mình biết. Ngay lập tức hắn đã bị mắng ngu ngốc một vòng, đám tiện nhân kia còn bắt hắn tiếp tục đi nằm vùng ở Quý Thị, nhìn xem có thể gặp lại tiểu thiếu niên có năng lực luyện đan kia hay không. Nhưng, Kiều Sở ngồi ở Quý Thị một tháng cũng không thể nào gặp lại Quân Vô Tà, khiến hắn muốn nôn hộc cả máu.

Ai ngờ, đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công. Thật sự như mong muốn của hắn, đã gặp được Quân Vô Tà tại Vân Tông!

Kiều Sở xem như đã hạ quyết tâm, lần này cho dù da mặt có chết, hắn cũng muốn quán lấy Quân Vô Tà, tuyệt đối sẽ không thể để tiểu thiên tài này đào tẩu từ trong tay mình!

Căn cứ vào tâm tính muốn bắt cóc Quân Vô Tà, Kiều Sở cảm thấy, hai tên ngu ngốc kia lợi dụng Quân Vô Tà, chính là đang lợi dụng mình. Nếu như không phải hắn đi Khuynh Vân Tông còn có việc, xác định chắc chắn đã kéo hai tên ngu xuẩn kia vào trong rừng và đánh một trận!

Quân Vô Tà cảm cô tìm được tiền đến bàn giao nhiệm vụ, Kiều Sở vẫn luôn lải nhải ở bên tai nàng, Quân Vô Tà hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Kiều Sở.

Kiều Sở hơi sững sốt, chớp chớp đôi mắt.

"Đồ của ta, không phải người nào cũng có thể đoạt." Dứt lời, Quân Vô Tà đã xoay người giao cô tìm được cho đệ tử Khuynh Vân Tông. Sau khi trải qua nghiệm chứng, thuận lợi thông qua một hồi khảo hạch. Kiều Sở cũng theo đi sát bên và giao lại thảo dược của mình, chỉ là trong lúc nhất thời hắn vẫn không thể nào suy nghĩ cẩn thận lời nói của Quân Vô Tà là có ý gì.

Ngay lúc Kiều Sở mê mang, hắn bỗng nhiên nghe được một trận âm thanh chửi bậy ồn ào truyền đến từ nơi xa. Hắn giương mắt nhìn lại, phát hiện ra hai thiếu niên đã đánh cướp Quân Vô Tà lúc trước đang cãi nhau với đệ tử Khuynh Vân Tông.

Trong nắm tay của một người trong đó, không còn là nhánh cỏ vẫn còn tươi mới. Đó căn bản là một gốc cây cỏ dại đã sớm khô héo, mà càng khiến mọi người kinh ngạc chính là, nắm cỏ khô trong tay thiếu niên đã ần ần biến thành màu đen, rõ ràng là tình huống trúng độc!

Liên tưởng đến lời nói vừa rồi của Quân Vô Tà, Kiều Sở không khỏi rụt rụt cổ.

Hoá ra tiểu tử này ngay từ đầu đã không tính sẽ buông tha hai tên ngu ngốc kia, ném cô đã tìm được cho bọn họ, khiến bọn họ tự cho là đã có mộng đẹp. Không nghĩ tới, bọn họ đã trêu chọc phải Diêm Vương, nơi nào còn có trái cây ngon để ăn!

Tuy nhiên, rốt cuộc là Quân Vô Tà đã động tay động chân ở trên cô đã tìm được khi nào? Kiều Sở nghĩ muốn nát óc cũng nghĩ không ra.

Quân Vô Tà đã động tay khi nào? Chỉ sợ chỉ có chính nàng mới biết được.

Linh lực của nàng tăng lên rất nhanh, nhưng Cam Linh ở trong thế giới này lại không có ý nghĩa nhiều. Mục đích nàng tới Khuynh Vân Tông cũng không phải là du sơn ngoạn thủy, nếu ôm tham vọng hủy diệt thiên hạ đệ nhất tông mà đến, vật nàng chuẩn bị trên tay, sao có thể sẽ đơn giản như vậy.

Trên cổ tay của Quân Vô Tà, có mang theo một chiếc vòng tay, đã được che lấp bởi ống tay áo, không có bất luận kẻ nào sẽ chú ý tới.

Tuy nhiên, trong vòng tay bình thường kia lại chứa đựng bảy loại độc được khác nhau, chỉ cần nhẹ nhàng chuyển động, trong nháy mắt lập tức có thể lấy tính mạng người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 259: Mười hai đỉnh núi (1)

倾云宗最初的测验有三项，除了第一项君无邪遇到两个白痴之外，剩下的两项都轻易通过。

Khuynh Vân Tông tiến hành ba phần trắc nghiệm ban đầu cho cuộc tuyển chọn. Ngoại trừ lần đầu tiên Quân Vô Tà gặp phải hai kẻ ngu ngốc kia ra, hai phần còn lại đều dễ dàng thông qua.

而这三项测验，也成功的将前来拜山的上万人刷至几百人。

Mà ba phần trắc nghiệm này, cũng thành công quét trên vạn người tiến đến bãi son, chỉ còn lại mấy trăm người.

拥挤的大道此时才显得宽敞起来。

Con đường đông đúc chen chúc lúc này đã trở nên rộng rãi hơn.

令人意外的是，看起来吊儿郎当的乔楚竟然也顺利通过了所有测试，如今正笑呵呵的跟在君无邪身边，整一路上，嘴巴都没闲着。

Điều đáng ngạc nhiên là, Kiều Sở thoát nhìn rất cầu thả cũng thuận lợi thông qua tất cả các bài kiểm tra, hiện tại đang cười ha hả đi theo bên người Quân Vô Tà, dọc theo đường đi, miệng vẫn không hề nhàn rỗi.

通过测试的人，就有机会加入倾云宗，余下的几百人都已经来到了云山之巅，看着那恢宏的倾云宗主殿，每一个人的心中都荡漾着莫名的激动。

Những người thông qua khảo nghiệm, sẽ có cơ hội gia nhập vào Khuynh Vân Tông. Mấy trăm người còn lại đều đã đi tới đỉnh Vân Sơn, nhìn thấy chủ điện Khuynh Vân Tông rộng rãi, trong lòng mỗi người đều cuộn cuộn dâng lên cảm giác phấn kích.

只要能加入倾云宗，他们日后便可水涨船高！

Chỉ cần có thể gia nhập Khuynh Vân Tông, ngày sau của bọn họ sẽ là nước lên thì thuyền lên!

领着众人入山巅的倾云宗弟子抬手，让喧闹的人群归于安静。

Các đệ tử Khuynh Vân Tông dẫn mọi người vào núi, giờ tay lên, khiến cho đám đông đang ồn ào và phấn khích an tĩnh lại.

一个高大的身影在众人的簇拥下从倾云宗的主殿缓缓走出，那是一位器宇轩昂的中年男子，看起来不过三十出头的年纪，可是知道的人都晓得这位已经年过四旬，是倾云宗真正的主人——秦岳。

Một người có thân ảnh cao lớn đang được hộ tống chậm rãi đi ra từ chủ điện Khuynh Vân Tông. Đó là một vị nam tử trung niên khí vũ hiên ngang, thoát nhìn chỉ mới 30 tuổi, nhưng người biết đến đều hiểu rằng vị này đã hơn 40 tuổi, là chủ nhân chân chính của Khuynh Vân Tông —— Tần Nhạc.

在秦岳的身后，跟着十名年岁不同的男人，他们有的已经白发苍苍，有的却正当年，不论哪一位，都带着超然的气质，身着华服，静静的跟在秦岳身后。

Ở phía sau Tần Nhạc, đi theo 10 nam nhân có tuổi tác khác nhau. Một số người trong số bọn họ đã có mái tóc trắng xoá, một số người lại đang là tuổi lớn. Mỗi một người trong số họ, đều mang theo khí chất siêu phàm, trên người đều mặc hoa phục, lặng lẽ đi theo phía sau Tần Nhạc.

乔楚站在君无邪的身边，看着倾云宗出来的诸位当权者，忍不住在君无邪耳边嘀咕道：“那为首的就是倾云宗宗主秦岳，后面的就是十一峰的长老们……呃，不过有点奇怪，十一位长老怎么只来了十位？苍云峰的姜辰青跑哪里去了？”

Kiều Sở đứng ở bên người Quân Vô Tà, quan sát những người nắm giữ quyền lực của Khuynh Vân Tông, không nhịn được nói thầm ở bên tai Quân Vô Tà: "Người cầm đầu chính là tông chủ Khuynh Vân Tông, Tần Nhạc. Phía sau chính là các trưởng lão của 11 đỉnh núi…… Ách, tuy nhiên có chút kỳ quái, có 11 vị trưởng lão sao lại chỉ tới 10 vị? Khương Thần Thanh của đỉnh núi Thương Vân Phong đã chạy đi đâu?"

姜辰青去哪了？

Khương Thần Thanh đã đi đâu?

可不就被他身边这位的戒灵给活撕了嘛。

Không phải là hắn đã bị giới linh của vị bên người này xé sống hay sao?

君无邪半眯着眼睛将秦岳和他身后众人扫了一边，白云仙曾经同她说过倾云宗宗主和各位长老的外貌，其中最让她在意的便是蹶云峰的慕辰和藏云峰的柯藏鞠。

Quân Vô Tà neho mắt quét tới những người ở phía sau Tần Nhạc. Bạch Vân Tiên đã từng nói qua về sự xuất hiện của tông chủ và các vị trưởng lão của Khuynh Vân Tông cho

nàng. Trong đó khiến nàng để ý tới, đó là Mộ Thần của Nhiếp Vân Phong và Kha Tăng Cúc của Tăng Vân Phong.

慕辰是十一峰長老中年紀最輕的，十分好辨認，君无邪几乎一眼就看到了站在長老那一圈最外圍的年輕男子，慕辰有着一副好相貌，俊逸非凡却没有半点輕佻，他身着淺藍色錦衣，安靜的站在最邊緣處，雖然各位長老之間并無交談，可是還是能够隱約感覺到慕辰和其他幾位長老关系并不融洽。

Mộ Thần là người trẻ nhất trong số những trưởng lão của 11 đỉnh núi, rất dễ dàng nhận ra. Quân Vô Tà gần như ngay lập tức đã nhận ra hắn là nam tử trẻ tuổi đứng ở vị trí ngoài cùng trong nhóm trưởng lão kia. Mộ Thần có một gương mặt khá đẹp, vẻ đẹp của hắn không hề phù phiếm. Trên người hắn mặc một chiếc áo choàng màu xanh nhạt, im lặng đứng ở cuối hàng. Không nói chuyện cùng với các vị trưởng lão, nhưng mơ hồ vẫn có thể cảm giác được, Mộ Thần có quan hệ không được hoà hợp với những vị trưởng lão khác.

和慕辰被排斥的情况一样，柯藏鞠的身边也并无什么長老接近，只是和慕辰不同，柯藏鞠的容貌极为丑陋，身材并不算高大，最醒目的还是他那微微弓起的驼背，他穿着一身暗紫色长袍，整个人阴沉的像从坟墓里捞出来一样。据白云仙所言，柯藏鞠在倾云宗的人脉并不好，除了和宗主秦岳有所往来之外，他几乎从不搭理任何長老，为人阴沉且又不屑与其他長老交好，再加上他那副尊荣，实在让人亲近不起来。

Tình huống bị bài xích giống như Mộ Thần, Kha Tăng Cúc bên người cũng không tiếp cận bất cứ vị trưởng lão nào. Điều khác với Mộ Thần, đó là tướng mạo của Kha Tăng Cúc cực kỳ xấu xí, đáng người cũng được xem là cao lớn, bắt mắt nhất vẫn là tấm lưng hơi gù cong lại của hắn. Hắn mặc một thân trường bào màu tím sẫm, cả người âm trầm giống như được vớt ra từ một ngôi mộ cổ. Theo lời nói của Bạch Vân Tiên, Kha Tăng Cúc dường như không có quan hệ tốt lắm với mọi người trong Vân Tông. Ngoại trừ qua lại với tông chủ Tần Nhạc, hắn gần như không có phản ứng gì với bất luận trưởng lão nào. Hắn có thái độ âm trầm, khinh thường và tránh giao tiếp với những trưởng lão khác. Hơn nữa bộ dáng tôn vinh của hắn, thật sự khiến người cũng không thể nào thân cận nổi.

然而，实际上，柯藏鞠才是十一位長老里最受秦岳重視的一人，即便是一直跟隨秦岳的姜辰青，也沒有柯藏鞠的待遇。

Tuy nhiên, trên thực tế, Kha Tăng Cúc mới là người được Tần Nhạc coi trọng nhất trong số 11 vị trưởng lão. Mặc dù Khương Thần Thanh là người vẫn luôn đi theo Tần Nhạc, cũng không được hưởng đặc quyền của Kha Tăng Cúc.

秦岳將傾云宗最好的資源都提供給了柯藏鞠，更是下了命令，任何人不得擅自進入藏云峰，即便是其他幾位長老也不能。

Tần Nhạc đã cung cấp những nhân tài tốt nhất của Khuynh Vân Tông cho Kha Tăng Cúc, còn ra mệnh lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện tiến vào Tăng Vân Phong, thậm chí là cả những vị trưởng lão khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 260: Mười hai đỉnh núi (2)

Với sự xuất hiện của tông chủ Khuynh Vân Tông cùng với các vị trưởng lão, một đám thiếu niên lập tức phấn khởi không thôi, nỗ lực đứng thẳng người và kéo dài thân thể rắn chắc, hận không thể trực tiếp nhào lên, gây ấn tượng với tông chủ cùng các vị trưởng lão chính mình có bao nhiêu "uy vũ hùng tráng".

Không nghĩ tới khảo hạch chân chính hiện tại mới bắt đầu, mấy trăm người này, cuối cùng có thể lưu lại bao nhiêu, vẫn chưa thể nào biết được.

Tần Nhạc đứng ở trước mặt mọi người, hơi nâng cằm lên, nhìn một đám thiếu niên đầy nhiệt huyết giống như đang nhìn xem một đồng nguyên vật liệu. Hắn hơi gật gù đầu với đệ tử một bên, đệ tử kia lập tức tiến lên một bước và nói cho mọi người biết về khảo hạch cuối cùng.

"Muốn tiến vào Khuynh Vân Tông nhất định phải có bản lĩnh hơn người, Khuynh Vân Tông không phải là ai cũng đều có thể gia nhập, cho dù các ngươi đã vượt qua ba khảo hạch ban đầu, nhưng cũng không nhất định có thể trở thành một thành viên của Khuynh Vân Tông. Biểu hiện sắp tới của các ngươi mới có thể xác định là các ngươi có thể tiến vào Khuynh Vân Tông hay không....."

Khảo hạch cuối cùng, chuẩn xác mà nói thì không có bất luận yêu cầu gì. Khuynh Vân Tông chỉ muốn mấy trăm người này, từng người một tự thể hiện y thuật đặc ý nhất của bản thân mình ở trước mặt tông chủ và các vị trưởng lão.

Có thể là năng lực y thuật, cũng có thể là năng lực luyện chế đan dược, chỉ cần xuất chúng, lập tức có được tư cách tiến vào Khuynh Vân Tông.

Quân Vô Tà hơi hạ thấp đôi mắt xuống, khảo hạch lần này nhìn như bình thường nhưng thật ra chính là để giúp một số các vị trưởng lão dễ dàng lựa chọn ra đệ tử thích hợp với mình.

Trưởng lão của 11 đỉnh núi đều có những am hiểu khác nhau, những lần tuyển nhận đệ tử trong quá khứ cũng đều đi theo cùng một hướng giống như am hiểu của bọn họ.

Mộ Thần am hiểu nhất chính là đạo điều dưỡng gân mạch, trong khi Kha Tăng Cúc lại chính là chuyên về gieo trồng các loại thảo dược.

Quân Vô Tà hạ quyết tâm trước tiên sẽ gia nhập vào Nhiếp Vân Phong của Mộ Thần, tự nhiên muốn thể hiện kiến thức chuyên môn về gân mạch.

"Uy, ngươi đã quyết định muốn tiến vào đỉnh núi nào sao?" Kiều Sở nhìn thấy Quân Vô Tà trước sau không hề hé răng, không nhận được dùng khuỷu tay đụng vào cánh tay Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn hắn, khẽ nhú mày.

Nhưng thật ra vài tên thiếu niên một bên vừa nghe thấy Kiều Sở nói như vậy thì rất ngạc nhiên, một đám đều quét mắt qua và đánh giá Quân Vô Tà cùng với Kiều Sở. Quân Vô Tà ăn mặc rất bình thường, nhưng Kiều Sở bên cạnh nàng ăn mặc chỉ có thể dùng từ keo kiệt để mô tả. Cho dù Kiều Sở lớn lên không tệ, nhưng một thân quần áo đầy mảnh vá, quần áo đều tẩy trắng bạch, nhìn như thế nào cũng khiến người cảm thấy giống như là khát cái ven đường.

Hai người cứ như vậy, cư nhiên còn mang một bộ tư thế muốn tiến vào đỉnh núi nào liền có thể tiến đến, thật sự là quá không biết xấu hổ!

Kiều Sở cuối cùng đã chú ý tới những ánh mắt tràn ngập khinh thường đó, hắn neho neho mắt, nắm chặt tay quơ quơ đối với mấy thiếu niên kia, lập tức đưa tới những tiếng chửi nhỏ từ phía đám người kia.

"Thô tục!"

Kiều Sở lười biếng bỏ qua bọn họ, chỉ tiếp tục dò hỏi hướng đi của Quân Vô Tà. Quân Vô Tà bị hỏi đến phiền nhiễu nên thuận miệng nói: "Nhiếp Vân Phong."

"Nhiếp Vân Phong? Người vì sao muốn đến Nhiếp Vân Phong?" Kiều Sở hơi sững sốt, Nhiếp Vân Phong là nơi có diện tích nhỏ nhất trong 12 đỉnh núi, thanh danh cũng yếu nhất, ngay cả trưởng lão Khuynh Vân Tông. Có người ngâm nga sách y thư trước mặt mọi người, có người mang bức họa cơ thể người và chỉ ra vị trí của các huyết vị, có người lại tự mình luyện chế đan dược.....

Hơn nữa tiêu chuẩn thu nhận người còn đặc biệt thấp! Một câu cuối cùng, Kiều Sở đã không dám nói ra.

"Không đi." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng.

Tàng Vân Phong tốt sao? Chỉ sợ chỉ có những nhân tài đã chết không minh bạch ở nơi đó mới biết, nó có "thật sự tốt" hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 261: Mười hai đỉnh núi (3)

Khi khảo hạch cuối cùng bắt đầu, đông đảo thiếu niên đều đưa ra hết thảy mọi thứ trong tay, hận không thể thể hiện toàn bộ những gì bọn họ đã học được trước mặt tông chủ và các vị trưởng lão Khuynh Vân Tông. Có người ngâm nga sách y thư trước mặt mọi người, có người mang bức họa cơ thể người và chỉ ra vị trí của các huyết vị, có người lại tự mình luyện chế đan dược.....

Các loại thuyết trình liên tục không dứt, náo nhiệt giống như một nông trại.

Quân Vô Tà từ đầu tới cuối đều không có hành động vội vàng nào, chỉ lẳng lặng nhìn những thiếu niên kia âm ỉ cố gắng thể hiện mình.

Tần Nhạc nhíu mày nhìn đám người càng ngày càng hỗn loạn, sắc mặt âm trầm đến nỗi có thể tích ra nước.

"Quả thực là hồ nháo! Sau này những loại chuyện thế này, đừng đến phiền nhiễu ta, nếu như có người bắt mắt các ngươi, lập tức mang về, những người khác thì tổng cổ xuống núi." Tần Nhạc đã không thể chịu đựng được những hành vi và y thuật vụng về của đám thiếu niên ấu trĩ này, khuôn mặt âm trầm phát tay áo rồi đi.

Những cuộc tuyển chọn vào ngày 15 hàng tháng, Tần Nhạc cũng không tham gia thường xuyên, hắn chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên tới xem một lần, nhưng cơ hồ mỗi một lần, đều khiến hắn mất hứng quay về.

Lần này, Tần Nhạc đã mất hết tất cả sự kiên nhẫn, không muốn ngốc thêm, lập tức phát tay áo bỏ đi.

Ánh mắt Mộ Thần lạnh lùng nhìn Tần Nhạc rồi đi, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh.

Nhưng thật ra Tần Nhạc vẫn là người giống như mọi khi, hạt giống tốt chân chính đã được Tần Nhạc khai quật trước khi bái sơn, âm thầm mang vào Khuynh Vân Tông. Hiện tại hắn tự nhiên là không có tâm tình đi xem những đồ ăn thừa canh cặn này nữa. Lúc này vội vàng chạy về, chỉ sợ là vội vã muốn nhìn xem những đệ tử nội môn do mình vừa mới tuyển nhận.

Vỡ kịch Tần Nhạc diễn ra hôm nay, bất quá cũng là để diễn cho vài vị trưởng lão đến xem mà thôi.

Mộ Thần thu hồi tầm mắt, ánh mắt nhìn về phía những thiếu niên kia cũng không có bất luận sự thương hại hay đồng tình gì.

Thiếu niên tràn đầy năng lượng là không sai, nhưng nếu như không có đầu óc, cũng chẳng khác gì kẻ ngu xuẩn. Những thiếu niên nóng lòng biểu hiện chính mình như vậy, lại căn bản không biết Khuynh Vân Tông đang muốn điều gì.

Ngay khi Mộ Thần cảm thấy nhạt nhẽo, hắn lại chú ý tới một sự tình rất thú vị.

Một thân ảnh nhỏ xinh đang đứng ở trong đám người âm ỉ, thờ ơ lạnh nhạt, phảng phất như hết thảy hỗn loạn này đều không quan hệ gì với hắn. Cặp mắt kia lộ ra vẻ lạnh nhạt, căn bản không giống với độ tuổi của hắn nên có.

Không có lý do, Mộ Thần bỗng nhiên dâng lên một sự hứng thú đối với tiểu gia hỏa kia, có lẽ là do hắn ta quá lạnh nhạt, có lẽ là do ánh mắt của hắn ta, đều khiến Mộ Thần cảm thấy tiểu gia hỏa này không giống như những người khác.

Tựa hồ như cảm giác được tầm mắt của Mộ Thần, tiểu gia hỏa kia ngẩng đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn thẳng vào mắt của Mộ Thần, ngay sau đó "hắn" đi ra từ trong đám người, đi thẳng về phía Mộ Thần.

Mộ Thần từ xa nhìn tiểu thiếu niên đang gần tiếp cận, không có bất luận động tác nào khác.

Vài tên đệ tử Khuynh Vân Tông nhìn thấy Quân Vô Tà đi ra từ trong đám người, đi về phía các vị trưởng lão, lập tức tiến lên một bước, ngăn người lại.

"Khảo hạch còn chưa kết thúc, người không thể tự tiện đi lại trong Vân Tông như thế." Một nam tử tầm 20 tuổi nhíu mày nhìn Quân Vô Tà nhỏ xinh, tiểu tử này cũng thật là quá lớn mật, dám nghĩ cách tiếp cận các vị trưởng lão!

Những chuyện như thế này cũng thường xuyên phát sinh, tuy nhiên sau khi bị đệ tử Khuynh Vân Tông cảnh cáo vài câu, những người đó sẽ thức thời rồi đi.

Nhưng Quân Vô Tà lại không có ý định rời đi, bị người ngăn cản lại, nàng chỉ là đứng ngay tại chỗ, hơi ngẩng đầu lên.

"Ngượng ngùng!! Chúng ta sẽ lập tức rời đi!" Kiều Sở theo sát ở phía sau Quân Vô Tà, nhìn thấy sắc mặt càng ngày càng khó coi của đệ tử Khuynh Vân Tông, bước xa một cái vọt tới bên người Quân Vô Tà, vội vàng khuyên bảo và kéo nàng ra sau.

Chương 262: Lớn tiếng dọa người (1)

Quan Vo Ta stood unmoving, rooted to the spot. Before Kieu So could even react, Quan Vo Ta stretched out her hand and gripped the wrist of the Khuynh Van Tong disciple.

Quân Vô Tà đứng yên bất động tại chỗ. Trước khi Kiều Sở kịp phản ứng lại, vươn tay ra và chế trụ cổ tay của tên đệ tử Khuynh Vân Tông.

In the next moment, the disciple was flung heavily to the ground!

Nháy mắt tiếp theo, tên đệ tử kia đã bị ném mạnh xuống đất!

"How dare you! Are you tired of living!?" The Khuynh Van Tong will not tolerate such impunity!" What audacity! Laying your hands on our disciples even before being accepted!?"

"Tiểu tử hỗn trướng! Ngươi chán sống rồi sao! Dám hồ nháo ở Khuynh Vân Tông!" Thật là càn rỡ! Vẫn chưa vào cửa, đã dám động thủ đối với đệ tử Khuynh Vân Tông!

The shouts that erupted shocked the crowd. They had been focused on displaying their best talents when the shouts shocked them into silence as they stared at the scene where the shouts had come from.

Một tiếng gầm rú kia, khiến cho một đám người kinh ngạc. Các thiếu niên vốn đang tập trung thể hiện tài năng tốt nhất của mình bỗng nhiên an tĩnh lại khi tiếng hét vang lên, nhìn về phía Quân Vô Tà.

When they saw what had happened, they were all visibly stunned.

Khi bọn họ nhìn thấy những gì đã xảy ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Was that brat asking to be killed? He dared strike a Khuynh Van Tong disciple? Did he even want to enter the Khuynh Van Tong!?"

Tiểu quý kia là đang tìm chết hay sao? Cưng nhiên dám xằng bậy với đệ tử Khuynh Vân Tông? Hắn còn muốn gia nhập vào Khuynh Vân Tông hay không?!

Some were shocked, some were smiling in glee. Everyone was competing for a spot to enlist into the Khuynh Van Tong, and with every competitor that dropped out, it just meant a higher chance for the rest.

Có người khiếp sợ, cũng có người trộm cười. Tất cả mọi người đều đang cạnh tranh cho một vị trí để gia nhập vào Khuynh Vân Tông, bót đi một đối thủ cạnh tranh, có nghĩa là có thêm một cơ hội cao hơn cho mỗi người còn lại.

All of them thought, Quan Vo Ta had just forfeited her chance!

Tất cả đều cho rằng, Quân Vô Tà đã xong đời!

Kieu So was frozen in place, and sweat trickled down his face. This kid was usually so quiet, and without any warning, he had suddenly placed them both in such deep trouble!

Kiều Sở đông băng tại chỗ vì hành động của Quân Vô Tà, chảy ra một thân mồ hôi lạnh. Tiểu tử này cả ngày đều không hé răng, vì sao không có cảnh báo nào, đột nhiên đặt bọn họ vào rắc rối đau đầu như thế!

They were still being assessed for goodness sake, and Quan Von Ta just suddenly decided to strike at a Khuynh Van Tong disciple right before the Elders! They would definitely be thrown off the mountain next!

Bọn họ vẫn còn đang trong khảo hạch, Quân Vô Tà cưng nhiên dám làm trò trước mặt một đám trưởng lão, động thủ cùng với đệ tử Khuynh Vân Tông. Tiếp theo, bọn họ chắc chắn sẽ bị người Khuynh Vân Tông ném ra khỏi ngọn núi!

"I'm so dead! Brother Hoa is so gonna kill me." Kieu So cried tearlessly as he stood beside Quan Vo Ta. Realising that Quan Vo Ta had just stirred a hornet's nest, Kieu So nevertheless readied himself to take on the Khuynh Van Tong disciples. Even if both of them were to be thrown out, he must never allow the Khuynh Van Tong to lay a hand on this genius right beside him.

"Xong rồi! Lần này Hoa ca sẽ đánh chết ta." Kiều Sở khóc không ra nước mắt đứng ở bên người Quân Vô Tà. Nhận ra rằng Quân Vô Tà vừa mới khuấy động tổ ong, vì thế Kiều Sở đã chuẩn bị động thủ cùng với đệ tử Khuynh Vân Tông. Thậm chí nếu như cùng nhau bị ném xuống núi, hắn cũng không thể để tiểu thiên tài này bị người Khuynh Vân Tông đánh.

Looking at his thin arms and legs, Quan Vo Ta would not be able to take a beating. If anything untoward was to happen to the genius, Brother Hoa won't be the only one beating him up.

Nhìn vào tay nhỏ chân nhỏ của Quân Vô Tà, phỏng chừng không thể chịu được một cú đánh. Nếu bất cứ điều gì xảy ra với thiên tài này, Hoa ca không phải là người duy nhất sẽ đánh hắn.

Not only the eyes of the mass of youths were attracted to the scene, even the Elders turned to look towards Jun Wu Xie.

Không chỉ có các thiếu niên tiến tới bái sơn bị thu hút bởi cảnh này, ngay cả các trưởng lão Khuynh Vân Tông cũng nhìn về phía Quân Vô Tà.

The Elder with a long flowing white beard frowned and exclaimed with annoyance: "Kids nowadays, have no respect for rules and regulations. The Sovereign had not been wrong, this is a circus!"

Trưởng lão với bộ râu dài màu trắng nhũm mày không vui nói: "Bọn tiểu quỷ ngày nay, thật sự là càng ngày càng không hiểu quy củ, tông chủ quả thật đã nói không sai, thực sự là rất hồ nháo!"

Mo Than stared darkly at Quan Vo Ta, but did not say anything. No one had noticed, that when the silent Kha Tang Cuc had turned to see what had created such a ruckus, his eyes had flashed a moment, but had been suppressed just as quickly.

Mộ Thần âm thầm nhìn Quân Vô Tà, cũng không nói gì. Tuy nhiên, không người chú ý tới, Kha Tang Cúc vẫn luôn trầm mặc, khi nhìn thấy tình huống bên kia thì ánh mắt hơi chột lóe, nhưng rất nhanh đã bị hấn che lấp đi.

Just as the disciple was about to make his move, Quan Vo Ta suddenly said: "Spirit level orange, third stage, upper body veins and arteries congestion, lower body hollow, cold artery constricted....."

Ngay lúc tên đệ tử chuẩn bị ra tay, Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng nói: "Cam Linh giai đoạn 3, gân mạch trên cơ thể bị bế tắc, dưới cơ thể trống không, động mạch lạnh héo rút....."

A string of names of the body"s veins and arteries overwhelmed the disciple as his hand froze in mid air, his mouth gaped open in amazement as he stared at Quan Vo Ta.

Tên đệ tử kia nghe thấy một chuỗi tên các gân mạch thì ngay lập tức choáng váng tại hiện trường, tay đang giơ lên cao đóng băng ở giữa không trung, trợn mắt há hốc mồm nhìn Quân Vô Tà.

What Quan Vo Ta had mentioned earlier were the major arteries that were critical to the development of spiritual powers. As a disciple of the Khuyneh Van Tong, he was naturally aware of the condition of his own veins and arteries within his body. An orange leveled spirit at twenty over years of age was nothing noteworthy in the Khuyneh Van Tong, and he had always pursued vigorously to become skilled in medicine or attain higher spiritual powers, but a detailed diagnosis of his body"s veins and arteries by his Teacher had told him exactly what Quan Vo Ta had just said!

Theo như những lời Quân Vô Tà vừa mới nói, đó là các gân mạch chính quan trọng trong việc tu luyện linh lực. Nam tử thân là đệ tử Khuyneh Vân Tông tự nhiên thập phần hiểu biết đối với tình huống gân mạch chính trên thân thể mình. Cam Linh ở độ tuổi hai mươi trong Vân Tông cũng không tính là thiên tài gì, hấn cũng từng muốn khổ luyện y thuật hoặc là linh lực, nhưng sau khi sư phụ hấn kiểm tra gân mạch trên người hấn xong thì đưa ra phán đoán chính xác như Quân Vô Tà đã nói!

"How..... how did you know?" The disciple asked, his face pale.

"Người..... sao người biết?" Sắc mặt nam tử nhợt nhạt, hỏi.

Quan Vo Ta retracted her hand from the man"s wrist, and wiped at her fingertips carefully with a handkerchief before she said slowly: "With Flame Tailed Flowers, you can treat the midsection to relieve the upper body congestion, use the leaves of Moist Luck plant to soak in baths to clear out the lower body, and....."

Quân Vô Tà thu hồi tay đang đập ở trên cổ tay nam tử, dùng khăn tay tinh tế lau chà mỗi một đầu ngón tay, lúc này mới không nhanh không chậm nói: "Dùng Viêm Vĩ Hoa (炎尾花) điều trị khu vực eo lưng để giảm tình trạng bế tắc trên cơ thể, dùng lá cây Nhuận Kỳ (润祺) ngâm nước tắm gội để làm sạch phần dưới, lại lấy....."

Quan Vo Ta went on without pausing as she gave the solutions and treatments for every condition that the man"s veins and arteries were inflicted with. When she finished, she took a step back and stared at the stunned disciple.

Quân Vô Tà không nhanh không chậm nói ra phương pháp giải quyết vấn đề về gân mạch của nam tử. Sau khi nói xong mới lui ra phía sau một bước, nhìn nam tử đã ngây ra như phỗng.

If her long narration had fallen on the ears of the youths behind her, it might not have meant anything to them. But the Elders of the Qing Yun Clan were all well versed in Medicine, and they only needed to hear those words and they fully understood the significance of those very words!

Một phen lời nói này, rơi vào trong tai của những thiếu niên phía sau nàng, có lẽ cũng không có ý nghĩa gì với bọn họ. Nhưng chư vị trưởng lão Khuyneh Vân Tông đều rất thông thạo y thuật, chỉ cần vừa nghe liền biết lời nói của Quân Vô Tà có bao nhiêu phân lượng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 263: Lớn tiếng dọa người (2)

Trên mặt các trưởng lão vốn không vui cùng với khinh miệt sớm đã biến mất, mặc dù là trưởng lão có tuổi tác tối cao cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc sau khi nghe những lời Quân Vô Tà nói.

Phương pháp điều dưỡng gân mạch ở trong y thuật là phức tạp nhất. Sự đan xen phức tạp của hàng trăm gân mạch lớn lớn bé bé trong cơ thể cũng đủ khiến cho đầu óc người choáng váng, không cần phải nói đến khi xuất hiện các vấn đề trên gân mạch, phải làm sao để hốt thuốc cho đúng bệnh!

Mấy trăm gân mạch này đều liên thông với nhau, ngay cả khi chỉ xảy ra một vấn đề nhỏ, cũng sẽ xuất hiện hiệu quả rút dây động rừng. Tuy rằng có thể tìm ra được phương pháp chính xác, nhưng vẫn không thể cam đoan sẽ không tạo thành tổn thương đối những gân mạch liên kế khác. Vì thế, vấn đề trên gân mạch là khó giải quyết nhất, bởi vì cần phải giải quyết không phải một phần, mà là toàn bộ cơ thể!

Tiểu gia hỏa kia, chẳng những có thể chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã phán đoán ra vấn đề về gân mạch của tên đệ tử kia, còn có thể tiến hành giải quyết từng cái, càng muốn mệnh hơn chính là, phương pháp giải quyết mà nàng đã nói ra, tuy rằng thoạt nhìn đều rất đơn giản, đều là độc lập, nhưng nếu xâu chuỗi lại sẽ có hiệu quả không thể tưởng được. Đồng thời giải quyết sự đau đớn ở phần thân trên, cũng sẽ nói liên với phần thân dưới. Trong khi nó nuôi dưỡng phần thân dưới, lại có thể nuôi dưỡng phần thân trên để chống lại sự thiếu sót của nó.....

Thật sự là hoàn toàn chặt chẽ, nếu như nhìn vào chuỗi các phương pháp điều trị riêng lẻ thì không thấy có gì xuất sắc, nhưng nếu như kết hợp cùng nhau, liền biến thành một chu kỳ trị liệu hoàn chỉnh. Hơn nữa, đến bây giờ bọn họ cũng không thể tìm ra được, loại phương pháp như vậy có khả năng tồn tại tác dụng phụ!

Tiểu gia hòa này mới bao nhiêu tuổi? Trình độ hiểu biết đối gân mạch đã tới cảnh giới như thế?!

"Mộ trưởng lão, những gì tiểu gia hòa này nói, đều là sự thật?" Những trưởng lão khác đối trình độ nghiên cứu trình về gân mạch không bằng Mộ Thần, để xác định lời Quân Vô Tà nói có đúng hay không, lập tức quay sang dò hỏi Mộ Thần.

Giờ này khắc này Mộ Thần căn bản không có tâm tư để lắng nghe những lời dò hỏi, thời điểm khi tiểu thiếu niên kia nói ra những lời đó, đôi mắt hắn cũng đã gắt gao dính ở trên người Quân Vô Tà!

Hắn đã đắm chìm vào nghiên cứu điều dưỡng gân mạch hơn mười năm qua. Từ nhỏ hắn đã có thiên phú rất cao, hơn nữa nghiên cứu lâu như vậy, đối trình độ hiểu biết về gân mạch đã vượt qua tất cả mọi người trong Khuynh Vân Tông. Cũng chính vì nguyên nhân như thế, hắn mới có thể hoàn toàn hiểu được bộ phương pháp điều dưỡng mà Quân Vô Tà vừa thuận miệng nói ra, hoàn hảo như thế nào!

Ngay cả nếu đó là hắn, cũng nhất định không có khả năng nghĩ ra được như thế!

"Tiểu gia hòa này, ta muốn!" Hắn căn bản không có ý giải thích cho những vị trưởng lão khác. Mộ Thần luôn luôn trầm ổn bình tĩnh đã đột ngột tuyên bố muốn thu nhận Quân Vô Tà vào trong Nhiếp Vân Phong!

Lời của Mộ Thần vừa mới thốt ra, những trưởng lão khác nơi nào còn sẽ không hiểu?

Hoá ra những gì tiểu quý này nói đều là sự thật! Nếu không vì sao Mộ Thần phải vội vàng mở miệng muốn người như thế?

Phải biết rằng, vào ngày 15 hàng tháng, Mộ Thần cơ hồ rất hiếm khi sẽ chọn lựa đệ tử tiến vào Nhiếp Vân Phong, số lượng đệ tử mà hắn thu nhận trong một năm, có thể đếm được trên đầu bàn tay.

Mắt nhìn thấy Mộ Thần nhặt được một bảo bối lớn, sắc mặt của vài vị trưởng lão đều có chút khó coi. So với những thiếu niên ấu trĩ buồn cười đó, sự bình tĩnh và thiên phú y thuật của Quân Vô Tà thật sự khiến cho bọn họ cảm thấy đỏ mặt, hận không thể đoạt người cùng với Mộ Thần!

Trong tháng này hiếm khi có được một hạt giống tốt như vậy, Mộ Thần cũng thật là quá ích kỷ, cư nhiên mở miệng liền muốn đem người đi!

Các vị trưởng lão khác rất ghen tỵ, nhưng cũng không ai dám mở miệng đoạt người. Thiếu niên này có thiên phú về gân mạch rất tốt, nhưng lại không tương đồng với chuyên môn mà bọn họ am hiểu, khiến cho Mộ Thần chiếm được tiện nghi, cũng không thể không chấp nhận được.

Một đám các thiếu niên đang chờ xem kịch vui, đột nhiên nhìn thấy một vị trưởng lão trẻ tuổi đi về phía Quân Vô Tà, sự vui mừng trong lòng càng đậm, chỉ chờ xem Quân Vô Tà bị người ném xuống Vân Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 264: Lớn tiếng dọa người (3)

Mộ Thần đi đến trước mặt Quân Vô Tà, nhìn tiểu gia hòa dị thường bình tĩnh, khuôn mặt nghiêm nghị một hồi rồi cuộc hiện ra một nụ cười.

"Người gọi là gì?"

"Quân Tà." Quân Vô Tà không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Các thiếu niên một bên chờ xem kịch vui, bỗng nhiên cảm thấy sự tức giận này có chút không thích hợp, vì sao vị trưởng lão Khuynh Vân Tông lại nhẹ nhàng như vậy? Không phải nên ném Quân Vô Tà xuống núi hay sao?

"Người có nguyện ý gia nhập Nhiếp Vân Phong của ta?" Mộ Thần ôn hòa mở miệng nói.

Trong lòng Quân Vô Tà hơi nhảy dựng lên, nhưng trên mặt vẫn không hề có cảm xúc.

Những lời nói của Mộ Thần đưa tới một sự khuấy động, một đám các thiếu niên muốn nhìn thấy Quân Vô Tà bị ném xuống núi, hiện giờ chỉ có thể ghen hòng trừng mắt trần trối nhìn Quân Vô Tà.

Đây là tình huống gì?

Tên tiểu quý này mạo phạm uy nghiêm của Khuynh Vân Tông, không phải là nên bị đá khỏi Vân Sơn hay sao? Vì sao đột nhiên lại được trưởng lão Nhiếp Vân Phong nhìn trúng?

Nếu như trực tiếp vào Nhiếp Vân Phong, chính là đã trở thành đệ tử nội môn chính thức của Khuynh Vân Tông!

Ai cũng không nghĩ tới vận may cư nhiên sẽ chiếu cố tại trên người một tiểu thiếu niên khiêm tốn như vậy!

Hiện tại chỉ cần Quân Vô Tà gật đầu đáp ứng, lập tức có thể trở thành đệ tử Nhiếp Vân Phong, trở thành đệ tử nội môn chính thức của Khuynh Vân Tông!

Đây là vận tốt mà bao nhiêu người tha thiết mơ ước, đông đảo thiếu niên âm thầm ghen ghét nghiền chặt hàm răng.

Quân Vô Tà đang định mở miệng đồng ý, một giọng nói khác lại đột ngột vang lên!

"Mộ trưởng lão chờ đã." Giọng nói bén nhọn mà nham hiểm thình lình truyền vào màng tai mọi người. Kha Tăng Cúc giống như mang theo mây đen khi bước đi về phía Mộ Thần, trên gương mặt xấu xí không thể nhìn ra bất luận cảm xúc gì.

Mộ Thần khẽ nhíu mày, không hài lòng với Kha Tăng Cúc.

"Kha trưởng lão có chuyện gì?"

Kha Tăng Cúc thông thả kéo bước chân, hơi cong lưng xuống khiến hần càng thêm nham hiểm, phía dưới vạt áo của hần có gắn những chiếc chuông đồng cũ nát, những cái chuông đồng đó không ngừng va chạm theo từng bước chân của hần ở trên mặt đất.

"Hai tên tiểu quý này, lão phu muốn." Kha Tăng Cúc giờ tay, ngón tay khô gầy chỉ vào Quân Vô Tà cùng với Kiều Sở một bên.

Sắc mặt Mộ Thần trong nháy mắt lập tức trầm xuống.

"Kha trưởng lão đây là có ý gì? Ta đã nói trước một bước muốn thu nhận Quân Tà vào Nhiếp Vân Phong của ta, Kha trưởng lão nếu như thiếu đệ tử, hãy đi tìm nơi khác!"

Kha Tăng Cúc cổ quái hừ một tiếng, "Mộ trưởng lão đang muốn gây khó xử với ta? Hôm nay ta muốn hai tiểu quý này là đã định rồi! Nếu như Mộ trưởng lão có ý kiến gì, có thể nói với tông chủ đi. Nếu như tông chủ đồng ý, ta sẽ lập tức giao tiểu quý gọi là Quân Tà này lại cho ngươi, nếu như không đồng ý, Mộ trưởng lão vẫn không cần phải nói nhiều lời."

Hai tay Mộ Thần giấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm, gắt gao trừng mắt nhìn Kha Tăng Cúc. Ai không biết quan hệ của hần và Tần Nhạc tệ hại tới cực điểm, tài nguyên của Nhiếp Vân Phong luôn luôn là kém cỏi nhất. Ngược lại, Kha Tăng Cúc chiếm cứ hết thảy mọi điều có lợi, cũng có quan hệ thân mật nhất với Tần Nhạc. Nếu hần thật sự đi hỏi ý của Tần Nhạc, chỉ sợ Tần Nhạc cũng chỉ ném cho hần ba chữ không đồng ý!

Tên này, rõ ràng là muốn cướp người!

Hai vị trưởng lão Khuynh Vân Tông bắt đầu tranh cãi trước mặt mọi người, điều này chỉ khiến cho những thiếu niên vốn đã ghen ghét Quân Vô Tà càng thêm hận tới tận xương.

Một vị trưởng lão còn chưa đủ! Không ngờ còn nhảy ra một vị trưởng lão khác tới đoạt người!

Tiểu tử này rốt cuộc có bản lĩnh lớn bao nhiêu, cư nhiên có thể dễ dàng lọt được vào mắt xanh hai vị trưởng lão Khuynh Vân Tông!

Không nghĩ tới, Quân Vô Tà đang bị mọi người âm thầm ghen ghét, lúc này lại không hề có chút vui sướng nào, nằng hơi cau mày nhìn Kha Tăng Cúc nửa đường nhảy ra đây. Nàng cũng không ngờ rằng, Kha Tăng Cúc sẽ ra mặt đoạt người cùng với Mộ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Tàng Vân Phong (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kha Tăng Cúc đặc ý nhìn Mộ Thần, tùy ý nhìn về phía Quân Vô Tà, lại phát hiện trên mặt tiểu thiếu niên này không có chút vui sướng nào, mày hơi nhăn lại tiết lộ sự không tán đồng.

"Tiểu quý, tiến vào Tàng Vân Phong là vinh quang của ngươi, nếu như ngươi cự tuyệt, hiện tại có thể lập tức lăn xuống Vân Sơn." Kha Tăng Cúc không khách khí mở miệng.

Từ cướp đoạt đến uy hiếp, cách làm của Kha Tăng Cúc có thể nói là đã càn rỡ tới cực điểm. Sắc mặt Mộ Thần đã vô cùng khó coi, các vị trưởng lão khác tuy rằng không tán đồng với cách làm của Kha Tăng Cúc, nhưng cũng không ai dám nói thêm điều gì. Mặc dù Tần Nhạc mặt ngoài thoạt nhìn đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, nhưng ai cũng đều biết, hần thiên vị như thế nào đối Kha Tăng Cúc.

Đừng nói là Kha Tăng Cúc coi trọng và tranh đoạt đệ tử với Mộ Thần, ngay cả khi Kha Tăng Cúc làm trò trước mặt mọi người, phé đi thiếu niên gọi là Quân Tà này, cũng không người nào trong Khuynh Vân Tông sẽ làm gì hần.

Quân Vô Tà híp nửa mắt, nhìn Kha Tăng Cúc xấu xí, con ngươi lạnh thấu xương hiện lên một tia ánh sáng. Đột nhiên, ống tay áo của nàng bị người nhẹ nhàng lôi kéo, Kiều Sở nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: "Quân Tà, đừng xằng bậy. Ngươi chỉ muốn tiến vào Khuynh Vân Tông, đến Nhiếp Vân Phong hay là Tàng Vân Phong cũng không có gì khác nhau, không phải hay sao?"

Trong giọng nói của Kiều Sở lộ ra sự nôn nóng. Hần biết rõ, dựa vào y thuật của Quân Vô Tà, Khuynh Vân Tông căn bản không có gì để dạy cho ‘hần’; ‘hần’; tới Khuynh Vân Tông nhất định là có mục đích khác. So với cự tuyệt và bị Kha Tăng Cúc đuổi ra khỏi Khuynh Vân Tông, không bằng thuận theo ý hần ta trước rồi sau lại nói.

Quân Vô Tà rũ mi mắt xuống, đáy mắt giữ lại một tia sát ý.

"Ta đồng ý." Nàng phun ra ba chữ lạnh như băng.

Trên mặt Kha Tăng Cúc lộ ra tươi cười vừa lòng.

"Tiểu quý, ngươi rất nhanh sẽ biết, lựa chọn của ngươi chính xác bao nhiêu." Dứt lời, Kha Tăng Cúc phát ra một loạt tiếng cười âm hiểm khiến người sờn tóc gáy, không màng đến ánh mắt đầy phẫn nộ của Mộ Thần, xoay người rời đi.

Quân Vô Tà nhìn bóng dáng Kha Tăng Cúc đã đi xa, đáy mắt lập loè ánh sáng.

Ngươi rất nhanh cũng sẽ biết, ngươi đã phạm phải sai lầm trí mạng cỡ nào.

Mộ Thần hít sâu một hơi, cường chế nội tâm đang bị thiêu đốt bởi lửa giận hừng hực, hần nỗ lực duy trì bình tĩnh ngoài mặt, nhưng khóe miệng căng chặt lại khiến người nhìn ra được, hần đang thịnh nộ bao nhiêu.

"Ngày sau nếu như có yêu cầu gì cần đến, ngươi có thể đến Nhiếp Vân Phong tìm ta. Lời mời của ta, vẫn luôn giữ đó cho ngươi." Mộ Thần dè dặt giọng nói, mở miệng với Quân Vô Tà.

Kha Tăng Cúc ngày thường làm bao nhiêu sự tình thương thiên hại lý, hẳn mặc kệ, nhưng trước mắt hắn đã để mắt đến tiểu thiếu niên nhân tài này. Hắn không muốn nhìn thấy một hài tử bị chôn vùi ở trên tay Kha Tăng Cúc như vậy, chẳng sợ chỉ có một chút khả năng, hắn cũng hy vọng hài tử có thiên phú rất cao này có thể sống sót.

"Đa tạ." Quân Vô Tà nhìn Mộ Thần, thật tình nói lời cảm tạ, Quân Vô Tà vẫn có thể cảm giác được tấm chân tình thực lòng của Mộ Thần.

Mộ Thần bắt đầu đi gạt đầu, bị Kha Tăng Cúc nháo một trận như vậy, hẳn không còn có tâm tư tiếp tục tuyển đệ tử khác. Người mà hắn cảm nhận là tốt nhất và chọn được đã bị cướp đoạt, những kẻ khác đều là rác rưởi, căn bản là chương mất hẳn.

Mộ Thần đã không biết rằng, lời đề nghị khó có này của hắn, lại trở thành cơ hội xoay chuyển cả đời hắn.

Với sự rời đi của hai vị trưởng lão, những thiếu niên còn lại cảm thấy rất buồn bực, nhưng vì cơ hội tranh đoạt còn sót lại, bọn họ vẫn rất nỗ lực thể hiện tài năng của bản thân.

Quân Vô Tà và Kiều Sở đã bị chọn tiến vào Tăng Vân Phong, an tĩnh thối lui qua một bên, hình thành nên sự đối lập với những thiếu niên khác.

"Ta biết người muốn đi Nhấp Vân Phong, nhưng hiện tại cũng không có sự lựa chọn nào khác. Người yên tâm, có ta ở đây, cho dù là đi Tăng Vân Phong, sáu bát quái kia cũng không thể động được vào người." Kiều Sở mở miệng trấn an Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Tăng Vân Phong (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà không mở miệng, việc đã đến nước này, nàng vốn đã không nghĩ đến hắn ta.

Kha Tăng Cúc phải không?

Nàng thật ra muốn nhìn xem, là hắn cao một thước, hay là nàng cao một trượng!

Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, chậm rãi mà chơi!

Quả nhiên, trong mấy trăm người còn lại, chỉ có mười mấy người được các vị trưởng lão chọn lựa tiến vào nội môn. Ngoài ra còn có chưa đầy một trăm người được tuyển làm đệ tử ngoại môn, đại đa số người còn lại, chỉ có thể cuốn gói rút đi.

Ngày kết thúc, vô số thiếu niên khóc lóc thảm thiết, những thiếu niên đã được lựa chọn, được đệ tử Khuynh Vân Tông đưa tới các đỉnh núi khác nhau.

Quân Vô Tà một đường cùng với Kiều Sở, tên đệ tử dẫn đường cho bọn họ lại nhưng chính là nam tử thiếu chút nữa đánh Quân Vô Tà. Tuy nhiên hiện tại, thái độ của người nọ đối Quân Vô Tà đã không còn kiêu ngạo ương ngạnh. Có lẽ là bởi vì tài nghệ chuẩn đoán chính xác và tính vi của Quân Vô Tà, vị sư huynh kia thật sự đối bọn họ thập phần khách khí.

"Tăng Vân Phong nơi đó không tồi, sự tình ở đó cũng không nhiều lắm, các người qua đó hẳn là sẽ không quá mệt." Người nọ nhắc mãi, chần chờ một lát, hắn nhìn nhìn về bốn phía, sau khi xác định không có người thứ tư, hắn mới nhỏ giọng nói: "Nhớ kỹ, đến Tăng Vân Phong, chớ nên đối nghịch cùng với Kha trưởng lão."

Quân Vô Tà giương mắt nhìn về phía tên đệ tử Khuynh Vân Tông bình thường này. Từ trong miệng Bạch Vân Tiên, nàng đã biết Tăng Vân Phong là dạng đầm rồng hang hổ như thế nào. Nàng chỉ không nghĩ tới, đệ tử Khuynh Vân Tông này cư nhiên sẽ có lòng tốt nhắc nhở nàng.

Bị Quân Vô Tà nhìn như vậy, người nọ ngược lại có chút ngưng ngừng.

"Chúng ta cũng coi như là không đánh không quen, về sau chính là sư huynh sư đệ, phía trước có điều đắc tội, mong sư đệ đừng trách." Người nọ lúng túng nói.

"Sư huynh thuộc đỉnh núi nào?" Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

"Ta a? Ta đến từ Nhấp Vân Phong, bất quá không tính là đệ tử trực tiếp của Mộ trưởng lão. Ta ở trên đỉnh núi chỉ làm chút việc vặt, ta gọi là Vinh Hằng (荣恒)." Vinh Hằng mở miệng cười ha ha, dùng một chút hắn mới nói: "Thật ra lúc trước ta muốn cảm ơn người, những gì người nói ta đã ghi nhớ kỹ, chỉ là những được liệu đó nhất định không thể tới tay ta, nếu có cũng phải giao cho sư phụ mới được."

Vinh Hằng cũng không phải không có đạo lý đột nhiên đối tốt với Quân Vô Tà như vậy. Những lời Quân Vô Tà nói có thể hoàn toàn cải thiện gân mạch hắn, cho phép hắn phá vỡ sự tiến bộ trì trệ hiện tại về linh lực của hắn và có thể đạt được một bước đột phá chân chính. Thay đổi bực này có thể sẽ thay đổi cả đời hắn, tâm của hắn đối Quân Vô Tà tự nhiên là rất cảm kích.

Quân Vô Tà khẽ gạt đầu, trầm mặc một lát mới nói: "Sư huynh, nếu nửa tháng sau không có gì vội, buổi trưa hãy đến ngoài cửa Tăng Vân Phong chờ một lát, ta sẽ có thứ cho người."

Quân Vô Tà vốn không cảm thấy Vinh Hằng nợ mình thứ gì. Hành động của nàng lúc trước bất quá là muốn khiến cho Mộ Thần chú ý, thật ra hành động tùy ý của nàng lại dẫn tới sự biết ơn của Vinh Hằng. Tuy nhiên, thiện ý nhắc nhở của Vinh Hằng đã giúp bản thân hắn có được thù lao chân chính.

Quân Vô Tà có thù tất báo, hơn nữa cũng sẽ từ từ trả báo đáp, nếu như người khác đối tốt một phần với nàng, nàng sẽ trả lại mười phần.

Vinh Hằng cũng không biết bản thân mình đã gặp được vận may lớn thế nào, cũng không rõ Quân Vô Tà có thứ gì muốn giao cho hắn, chỉ có thể gạt gạt đầu, mang theo Quân Vô Tà và Kiều Sở tiếp tục đi về phía trước.

Khi tới trước đại môn Tăng Vân Phong, lại gặp một đội ngũ khác.

Một số thiếu niên không được lựa chọn, vốn nên bị đưa ra khỏi Vân Sơn, nhưng một đệ tử Khuynh Vân Tông đã dẫn bọn họ tới Tăng Vân Phong. Bọn họ có khoảng 20-30 người,

khí bọn họ nhìn thấy đám người Quân Vô Tà, trên khuôn mặt đều treo đầy sự đắc ý cùng với cười nhạo.

"Đây không phải là sư huynh sư đệ sau này của chúng ta sao? Thật sự là quý nhân đang bận rộn, đi chậm như vậy." Một thiếu niên không có ý tốt nhìn Quân Vô Tà và Kiều Sở.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 267: Tầng Vân Phong (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Những người này ngay thời điểm Quân Vô Tà được hai vị trưởng lão tranh đoạt đã sinh ra ghen ghét tới cực điểm rồi. Bọn họ vốn đã từ bỏ tất cả hy vọng sau khi bị đào thải, ai ngờ vừa mới rời khỏi đỉnh núi thì gặp đệ tử Tầng Vân Phong. Đệ tử này đã chọn ra mấy chục người trong số bọn họ, nói cho bọn họ biết rằng, bọn họ đã được Kha Tầng Cúc nhìn trúng, hôm nay có thể bắt đầu tiến vào Tầng Vân Phong, trở thành đệ tử của Tầng Vân Phong.

Một bước ngoặt rất tốt!

Được vớt ra từ trong tuyệt vọng, trong lòng mọi người không cần nói cũng biết đều mừng như điên. Hiện giờ lại gặp Quân Vô Tà đã từng khiến cho bọn họ hâm mộ không thôi, sự ghen ghét bị đè nén trong lòng bỗng nhiên bùng nổ.

Được hai vị trưởng lão coi trọng thì như thế nào? Còn không phải cũng giống như bọn họ cùng nhau tiến vào Tầng Vân Phong hay sao? Ngay cả khi tiểu tử này có bản lĩnh lớn bao nhiêu, chẳng qua cũng chỉ giống như bọn họ mà thôi.

Hơn mười tuổi đứng là tuổi nổi loạn, những thiếu niên đã từng không vui bởi vì sự tình nguyện chọn lúc trước đối với Quân Vô Tà và Kiều Sở, hiện giờ đôi mắt càng không hài lòng, không thèm nhìn mặt mũi.

Quân Vô Tà đối những lời nói trào phúng kia đều là mắt diếc tai ngơ, Vinh Hằng âm thầm thờ dài, nói với Quân Vô Tà: "Ta chỉ có thể đưa các người đến đây, sau đó đệ tử Tầng Vân Phong sẽ mang bọn người đi, bảo trọng."

Quân Vô Tà gật gật đầu với Vinh Hằng, cùng với Kiều Sở, dưới ánh mắt không chút thiện cảm của chúng thiếu niên, đi vào trong đội ngũ. Ánh mắt sắc bén từ phía vòn quanh giống như lưỡi dao, nhưng Quân Vô Tà và Kiều Sở lại không thêm đề ý tới.

"Thật sự là một cái kẻ rất lớn, cho rằng bản thân mình rất ghê gớm sao?" Một thiếu niên lớn tuổi hơn một chút không quen nhìn bộ dáng cao ngạo lạnh lùng của Quân Vô Tà, ý vào thân mình cao lớn đánh về phía Quân Vô Tà.

Nào biết, hắn ta còn chưa đụng tới góc áo của Quân Vô Tà, Kiều Sở đã thành linh ra tay ấn xuống trên bờ vai của hắn ta, trở tay chế trụ cánh tay hắn ta, nhắc chân chính là một đá!

Rắc một tiếng giòn vang, cánh tay của thiếu niên kia nháy mắt bị đá vỡ!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương nổ vang ở bên tai mọi người!

Một tia hung ác nham hiểm đột nhiên hiện lên trên vẻ mặt lười nhác của Kiều Sở, đôi mắt nguy hiểm của hắn nheo lại, hoàn toàn khác với thiếu niên không tâm không phổi của ngày xưa.

"Đừng tới tìm chết, nếu không ta sẽ phế người."

Thiếu niên bị đá đứt tay ngồi xổm xuống trên mặt đất kêu rên, những thiếu niên khác sớm đã bị một màn ra tay tàn nhẫn của Kiều Sở kinh sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh. Nhưng thật ra tên đệ tử Tầng Vân Phong, chỉ bình tĩnh liếc mắt nhìn Kiều Sở một cái, cũng không có ý mở miệng quát lớn.

Xoay mặt, Kiều Sở quay về bên người Quân Vô Tà, hung ác nham hiểm trên mặt sớm đã biến mất vô tung vô ảnh, hắn cúi đầu cười nói: "Nắm tay ta thực sự rất cứng, đảm bảo từ nay về sau sẽ không ai dám khi dễ người ở Tầng Vân Phong."

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, cũng không cảm thấy có gì sai trái.

Nàng cũng không cảm thấy Kiều Sở ra tay tàn nhẫn, nếu như đây là ngày thường thì nàng sẽ nói cho Kiều Sở rằng nên ra tay trừ cỏ tận gốc. Tuy nhiên, đã vào Tầng Vân Phong, thiếu niên kia chỉ sợ cũng không sống được lâu, lưu hay không lưu cũng không khác gì nhau.

"Nháo xong rồi thì nhanh chóng đi theo ta." Đệ tử Tầng Vân Phong không vui mở miệng, trong ánh mắt nhìn về phía mọi người không có một chút thương hại hay đồng tình nào.

Thủ đoạn mạnh mẽ của Kiều Sở đã dọa lui những thiếu niên không an phận khác, trên đường đi vào Tầng Vân Phong cũng không có người tiếp tục khua môi múa mép.

Tầng Vân Phong là ngọn núi lớn thứ hai trong mười hai đỉnh núi ở Vân Sơn, đứng sau ngọn núi lớn nhất của tông chủ Tần Nhạc, nơi này được tự hào là nơi có diện tích bề mặt lớn nhất. Khi vừa bước vào Tầng Vân Phong, lập tức có thể nhìn thấy sương mù lơ lửng trong không khí, rừng rậm ở hai bên đều biến mất ở bên trong sương mù. Xuyên thấu qua sương mù, mờ hồ có thể thấy được hai bên con đường đều được trồng đầy thảo dược.

Tầng Vân Phong nổi tiếng bên ngoài là vì luôn luôn gieo trồng thảo dược, thậm chí có người còn nói, ở trong Tầng Vân Phong có thể nhìn thấy tất cả mọi thảo dược quý hiếm trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 268: Tàng Vân Phong (4)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Các thiếu niên vốn giống như chim sợ cành cong, khi nhìn thấy trên đường Tàng Vân Phong trồng đầy các loại thảo dược, lập tức lộ ra biểu tình vui sướng. Bọn họ bắt đầu tìm kiếm khắp nơi những loại thảo dược trân quý mà bọn họ đã từng nghe nói qua, mỗi khi mở miệng còn muốn đề cao giọng lên một chút, hận không thể để đệ tử Tàng Vân Phong kia nghe thấy chính mình có bao nhiêu "bác học đa tài".

Trừ bỏ ấu trĩ và ngu xuẩn, Quân Vô Tà không tìm thấy từ thứ ba để hình dung đàn sơn dương đang đợi bị làm thịt này.

Đệ tử Tàng Vân Phong đưa bọn họ đi tới chỗ ở của đệ tử môn. Tàng Vân Phong không hổ là đỉnh núi thứ hai, ngay cả nơi cư trú của đệ tử đều cực kỳ rộng lớn. Trong biệt viên to như vậy rải rác vài tên đệ tử Tàng Vân Phong đang cúi đầu đi đường, tựa hồ đối với những sư đệ vừa mới gia nhập môn, cũng không có nửa điểm hứng thú.

Đài ngộ của đệ tử Tàng Vân Phong không tồi, mỗi người đều là phòng đơn, loại đài ngộ chỗ ở này ngay cả đệ tử của Tần Nhạc bên kia đều kém xa. Trong Khuynh Vân Tông, trừ phi là trưởng lão hoặc chương môn thân truyền, nếu không đều là hai ba người cùng chung một gian.

Từng người vào phòng, một đám thiếu niên bị đài ngộ ưu việt trước mắt khơi dậy một loạt tiếng cười, thầm nghĩ rằng vận may của bọn họ đã quay trở lại.

Phòng Quân Vô Tà ngay cạnh phòng Kiều Sở, nằm ở phía Bắc của toàn bộ sân, bên cạnh đó là một hồ nước, còn có núi giả làm bạn, thoạt nhìn thập phần thanh nhã.

Ngồi xuống trên ghế trong phòng, Quân Vô Tà nhát nhát đảo qua tình huống trong phòng. Chăn đệm mới tinh, tuy rằng chất lượng kém, nhưng vẫn rất sạch sẽ. Tuy nhiên, Quân Vô Tà vừa mới ngồi xuống không lâu sau, lập tức hơi nhíu lông mày lại. Một mùi máu tươi quen thuộc lượn lờ ở quanh hơi thở của nàng, mùi vị rất nhẹ, nhẹ đến nỗi cơ hồ khiến người không thể nào phát hiện ra. Nếu không phải khứu giác của nàng khác hẳn với người thường, chỉ sợ căn bản sẽ không chú ý tới mùi máu tươi nhàn nhạt này.

Theo mùi hương đáng ghét kia, Quân Vô Tà đi tới mép bàn bên cạnh giường. Một góc bàn đã được sơn mới, màu sắc của nó sáng hơn một chút so với những phần còn lại. Quân Vô Tà từ trong bao bố mang theo bên người, lấy ra một con dao găm nhỏ tinh xảo, cạo đi lớp sơn ở một góc kia. Sau khi màu nâu của sơn bị cạo đi một chút, lộ ra màu sắc vốn có của gỗ thô. Nhưng khi nhìn kỹ lại, ở đầu gỗ kia, lại nhuộm thêm một ít vết máu màu đỏ sẫm. Vết máu kia giống như đã dính lên đó không lâu trước đây, nhỏ giọt ở trên bàn trong một khoảng thời gian dài, ngấm vào trong gỗ, khiến cho gỗ nhuộm một tầng màu máu, ngay cả khi tẩy rửa cũng rửa không sạch.

"Điều này thật là thú vị." Quân Vô Tà trở lại ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm một mảng máu bị người giấu đầu hờ đuôi, đáy mắt loé lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tàng Vân Phong này thật đúng là nguy cơ tứ phía, chỉ sợ người vốn ở căn phòng này, vừa mới chết không lâu, nếu không mùi máu tươi kia sớm đã hoàn toàn tiêu tán.

Vào ngày 15 mỗi tháng, Kha Tàng Cúc đều sẽ tuyển nhận rất nhiều đệ tử, nhưng mới vừa rồi nàng âm thầm quan sát qua, toàn bộ đệ tử ở trong sân, thêm với số người mới vào, bất quá cũng chỉ có hơn một trăm người. Dựa theo tốc độ tuyển nhận ba mươi đệ tử mới mỗi tháng của Kha Tàng Cúc, con số này có thể tính tăng lên gấp mười lần, cũng không hề khoa trương.

Bất quá, xem tình huống thu nhận đệ tử lần này của Kha Tàng Cúc, hẳn chỉ thu nhận hai người là nàng và Kiều Sở một cách công khai, nhưng trong lút lại để đệ tử của mình chiêu nạp thêm mấy chục người trở về.

Nếu như mỗi tháng Kha Tàng Cúc đều dùng phương pháp thu người như vậy, chỉ sợ người ngoài căn bản không thể nào nhìn ra sự kỳ quái của Tàng Vân Phong.

Rốt cuộc, ở trong mắt rất nhiều người, Tàng Vân Phong cho tới bây giờ cũng không có nhiều đệ tử như vậy.

Tất cả các dấu vết về sự tồn tại của bọn họ đều lặng lẽ bị xoá, thật sự là thủ đoạn rất tốt.

Quân Vô Tà đứng dậy, lấy ra một cái bình sứ đã niêm phong kín, hất toàn bộ lớp sơn bị cạo vụn lại với nhau, đổ một chút chất lỏng từ trong bình sứ vào đó. Lớp sơn khô tan dần, Quân Vô Tà nhẹ nhàng chạm đáy bình vào, một lần nữa bôi sơn đã bị hòa tan trên góc bàn, một lát sau, hết thảy khôi phục như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Mộng đẹp hay là ác mộng (1)

"Chủ nhân, mùi vị nơi này thật khó ngủ." Một đoàn sương mù màu đen chạy trốn ra ngoài từ trong thân thể Quân Vô Tà, biến ảo thành mèo đen linh hoạt, nhảy tới trên giường đệm mềm mại, nó vung vung cái đuôi lông xù xù, giống như muốn xua tan mùi vị ở trong không khí khiến nó cảm thấy không thoải mái.

"Mùi người chết mà thôi." Quân Vô Tà không cho là đúng, hơi thở như vậy nàng quá mức quen thuộc. Dưới sự thối nát của thi thể hủ bại, mùi tử vong từng chút một nở rộ ở đây. Tàng Vân Phong nhìn như địa linh nhân kiệt, lại là địa ngục nhân gian.

"Sửu bát quái kia vừa nhìn đã thấy không phải là thứ gì tốt." Tiểu hắc miêu ở trong thân thể Quân Vô Tà đều nhìn xem diện mạo Kha Tàng Cúc rất rõ ràng, tên kia thật sự là hoàn toàn kinh khủng.

Quân Vô Tà không nói gì, chỉ là lặng lẽ ngồi một chỗ.

Vừa mới gia nhập Tàng Vân Phong, trừ bỏ tên đệ tử xuất hiện ngay từ đầu dẫn đường đưa bọn họ thẳng vào khu nhà ở, cũng không còn có người nào khác để ý tới những thiếu niên vừa mới đến. Trong lòng mang tâm tình kích động và khẩn trương, mấy chục tên thiếu niên tụ tập ở trong sân một buổi chiều, không ai dám tự tiện hành động hoặc đi lang thang khi chưa nhận được bất luận thông báo nào, bọn họ vô cùng quý trọng lần kỳ ngộ này.

Khi màn đêm buông xuống, một số đệ tử Tàng Vân Phong đều trở về từ bên ngoài sân, nhóm đệ tử mới đã đói bụng cả một buổi trưa, mắt chỉ có thể trông mong nhìn nhóm sư huynh của mình. Một người trong số họ tập trung can đảm tìm các sư huynh hỏi tình huống một chút, lại bị mấy ánh mắt lạnh lùng đẩy trở về.

Chỉ khi bầu trời đã hoàn toàn rơi vào trong màn đêm đen tối, mọi người đều đã bụng đói kêu vang, lúc này tên đệ tử ban ngày đưa bọn họ vào Tầng Vân Phong mới thông thả ung dung đi đến trong viện, hét lên một tiếng để tập hợp tất cả những đệ tử mới.

Quân Vô Tà và Kiều Sở cũng đi ra ngoài, hai người nhìn nhau, tựa hồ đều không nhìn thấy dấu vết đói khát trong mắt lẫn nhau.

"Su huynh, nó..... đêm đã quá muộn..... khi nào chúng ta được ăn cơm?" Những thiếu niên bụng đói kêu vang, ôm bụng nhìn tên đệ tử kia.

Tên đệ tử quét mắt liếc nhìn bọn họ một cái, âm dương quái khí cười nói: "Muốn ăn cơm?"

Một đám thiếu niên vội vàng gật đầu.

Đệ tử kia duỗi tay và chỉ ngón tay về phía bên ngoài viện, "Nhìn kia, bên ngoài viện có một trăm cái lu lớn. Năm dặm về phía đông có một con suối nằm trên núi. Tất cả các người mỗi người sẽ phải đổ đầy ba lu nước. Nếu ai không thể hoàn thành, đừng nói là cơm tối hôm nay, ngay cả cơm sáng ngày mai cũng đừng nghĩ đến ăn."

"Cái gì?" Một đám thiếu niên tròn tròn mắt. Khi tới, bọn họ xác thật nhìn thấy bên ngoài sân bày biện lu lớn. Vấn đề chính là, những chiếc lu kia có chiều rộng còn rộng hơn cả bàn tay của bọn họ duỗi ra, chiều sâu thì cao ngang ngực của nam tử. Năm dặm nhìn có vẻ không xa, nhưng một hồi lúc này lại giống như mười dặm. Bọn họ đã đói bụng cả ngày, chưa uống một giọt nước, lại đang là đêm khuya, nơi nào còn có sức lực tới tới lui lui gánh nước? Lu nước to như vậy, muốn lấp đầy ba lu đó, khả năng là phải mất mấy chục chuyến đi qua đi lại.

Đừng nói đường núi Tầng Vân Phong này là dốc, ngay cả khi nó là mặt đất bằng phẳng, không ai trong số bọn họ có thể hoàn thành nó.

"Như thế nào? Người lười biếng muốn chơi? Ta nói cho các người biết, những cái lu nước đó đều phải được dùng để tưới cây được vào ngày mai. Nếu các người không làm được, nhân lúc trời còn sớm hãy cắt đi. Tầng Vân Phong không phải là nơi của phế vật như thế!" Đệ tử kia cười lạnh mở miệng, một hơi khiến khuôn mặt tất cả mọi người đều trắng không còn giọt máu.

Một đám thiếu niên tự cho là mộng đẹp, đột nhiên bị hắt một gáo nước lạnh thì bắt đầu tỉnh táo lại.

Mộng đẹp nơi nào? Đơn giản chỉ là sự khởi đầu của cơn ác mộng!

Bọn họ đã thật vất vả tiến vào Tầng Vân Phong, sao có thể dễ dàng từ bỏ cơ hội như vậy. Mặc dù cảm thấy không thể nào hoàn thành, họ chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng và vượt qua khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 270: Mộng đẹp hay là ác mộng (2)

Kéo thân hình mỗi một, một đám thiếu niên kêu khổ thấu trời chạy tới bên ngoài viện và xách theo thùng nước chạy đi lấy nước.

Hai thân ảnh lười nhác lại không nhanh không chậm đi ở cuối cùng, nhìn theo những bóng lưng thâm trầm đang tập tễnh đi.

"Đói sao?" Kiều Sở không còn thấy bóng dáng của tất cả mọi người, ngoài viện chỉ còn lại hai người là hắn và Quân Vô Tà, lúc này mới mở miệng hỏi.

Quân Vô Tà lắc lắc đầu, ngày thường nàng ăn không nhiều lắm, không có gì hứng thú đối ham muốn về thức ăn, chỉ cần bảo đảm mỗi ngày đều nhận đủ dinh dưỡng và nhiệt lượng, nàng sẽ không cần bất cứ thứ gì như ăn cơm. Trong đan dược nàng mang đến cũng đủ để bổ sung những thứ đó, cho nên nàng cũng không có bất luận cảm giác đói khát gì.

"Đây, người cứ cầm trước đi, hôm nay không ăn, giữ lại để sau này ăn cũng được. Sự lẩn lộn này phỏng chừng sẽ kéo một thời gian dài." Kiều Sở từ trong túi mang theo bên người, lấy ra một bao thịt khô, nhét vào tay Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi nhướng mày nhìn Kiều Sở. Kiều Sở một đường ôn ào, nhưng thỉnh thoảng biểu lộ ra những manh mối, khác với biểu hiện thanh thoi bên ngoài của hắn. Mục tiêu ban đầu của Kiều Sở chính là tiến vào Tầng Vân Phong, sau đó những biểu hiện của hắn, tựa hồ rất quen thuộc đối tình huống bên trong Tầng Vân Phong. Thịt khô nhỏ và không dễ thấy, là lương khô thích hợp nhất trong thế giới này. Người bình thường rất ít khi mang theo loại đồ vật này ở trên người, nhưng trên người Kiều Sở tựa hồ cũng không chỉ có một bao.

Từ lúc ban đầu, Kiều Sở đã mơ hồ ám chỉ hắn sẽ bảo hộ nàng khi ở trong Tầng Vân Phong. Xem ra, Kiều Sở cũng không phải là hoàn toàn không biết gì về tội ác của Tầng Vân Phong. Thịt khô này, chỉ sợ đã sớm được chuẩn bị trước, vì muốn ứng phó sự lẩn lộn của đêm nay.

Mục đích Kiều Sở đến Khuynh Vân Tông rốt cuộc là vì cái gì?

Thấy Quân Vô Tà không tiếp nhiếp nó, Kiều Sở đành cất thịt khô vào túi mình lần nữa, "Nếu như người đói bụng thì nói với ta, ta có đủ. Chúng ta cũng đừng xách nước, dù sao cũng không có khả năng hoàn thành. Sao người không đi bộ bên ngoài một chỗ? Hiện tại trở về chỉ sợ sẽ bị những sư huynh kia cản nhàn."

Kiều Sở nói rõ, không muốn lao động mệt nhọc cho Tầng Vân Phong.

"Người muốn đi đâu?" Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng.

Kiều Sở hơi sùng sốt, làm sao để nàng tự mình ra ngoài một chuyến?

"Người muốn ta đi bộ, vậy người đi đâu?" Quân Vô Tà chỉ ra sự bại lộ trong lời nói của hắn.

Kiều Sở buồn bực vỗ trán mình một cái, "Đầu óc của ta! Khó trách luôn bị Họa ca mắng!" Hắn nhìn nhìn khắp nơi, sau khi xác định không có bất luận người ngoài nào, lúc này mới thấp giọng nói: "Ta muốn đi tìm một người. Tầng Vân Phong rất nguy hiểm, người không cần phải chạy loạn, chờ sau khi ta tìm được người và nói chuyện xong, ta sẽ trở về tìm người."

Trong mắt của Kiều Sở, Quân Vô Tà tay nhỏ chân nhỏ thật sự rất nguy hiểm khi ở Tầng Vân Phong, chỉ sợ mình không lưu ý một cái, nàng sẽ bị những thiếu niên hung ác cực cùng

kia bắt đi.

"Ta đi cùng ngươi." Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở.

Kiều Sở thật sự ngây ngẩn cả người.

"Ngươi đi cùng ta?"

Quân Vô Tà gật đầu.

Kiều Sở muốn quen thuộc với Tầng Vân Phong hơn nàng nhiều, cho dù lai lịch của Kiều Sở là gì, ít nhất hẳn không phải là đồng minh với Khuynh Vân Tông. Nếu như mục đích không xung đột, nàng thật ra không ngại mượn tay hắn để làm quen với Tầng Vân Phong một chút.

Điều này khiến Kiều Sở có chút khó xử, hắn nhìn nhìn Quân Vô Tà, chần chờ một lát mới nói: "Được rồi, nhưng ngươi phải hứa với ta, mặc kệ ngươi nhìn thấy cái gì, đều không được lên tiếng."

Đưa nàng đi cùng cũng tốt, để nàng lại một mình một người ở nơi lang hồ này, xác thật cũng không phải là ý kiến hay.

Thực hiện nhiên, Kiều Sở đã có nhận thức sai lầm về Quân Vô Tà, chỉ xem nàng giống như một thiếu niên nhỏ yếu nhược, sớm đã quên đi khả năng Quân Vô Tà đã hạ độc ban ngày không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Mộng đẹp hay là ác mộng (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà bị người nhảm lẫn như một tiểu bạch thỏ, cứ như vậy bị Kiều Sở mang vào bên trong Tầng Vân Phong.

Kiều Sở một đường đi trước, đều đi vào những góc âm u, hoàn toàn tránh khỏi các đệ tử tuần tra trong đỉnh núi.

Nhìn hắn quen cửa quen nẻo như vậy, Quân Vô Tà càng thêm tin vào suy đoán của mình.

Kiều Sở, chỉ sợ hiểu biết đối Tầng Vân Phong, không hề ít hơn Bạch Vân Tiên!

Đi theo Kiều Sở qua các gác mái Tầng Vân Phong, Quân Vô Tà nhạy bén nhận thấy được, càng thâm nhập vào Tầng Vân Phong, mùi được tràn ngập ở bốn phía càng thêm nồng hậu. Loại khí vị này đều không phải là do bản thân thảo dược phát ra, mà là phần lớn hương vị được liệu luyện chế dung hợp lại với nhau. Hương vị kia có chút gay mũi, tuyệt đối không có mùi được vật tầm thường.

Cuối cùng, Kiều Sở dừng lại trước một toà lâu không đáng chú ý. Bên ngoài gác mái, có hai gã đệ tử Tầng Vân Phong thủ vệ. Hiện tại là đêm khuya, hai người bọn họ đã có chút mỏi mệt, lưng dựa lưng vào nhau ở ngoài cửa, đôi mắt nửa hé, thoạt nhìn đang mơ màng sắp ngủ.

Giữa tiếp theo, thân ảnh Kiều Sở hóa thành một luồng ánh sáng, nhanh như tia chớp lướt qua hai người kia. Trong thời gian cực ngắn, hai tay của hắn tay nắm tay mười, ngay nhảy mất hai gã đệ tử còn chưa phát hiện, đánh bọn họ bất tỉnh.

Giải quyết xong đệ tử trông cửa, Kiều Sở vẫy vẫy tay về phía Quân Vô Tà đang ẩn mình nơi bóng tối, tiếp theo liền đẩy cửa đi vào.

Quân Vô Tà theo sát sau đó, tiến vào gác mái kia, mùi máu tươi ập vào trước mặt, thiếu chút nữa khiến Quân Vô Tà hít thở không thông.

Trong lâu có một ngọn đèn dầu với ánh sáng lơ lửng, ánh lửa tối tăm chiếu rọi bài trí trong phòng, bốn vách tường đều được lấp đầy các kệ dược liệu, thoạt nhìn cũng không có bất luận chỗ nào khả nghi. Tuy nhiên, mùi máu tươi chảy vào trong phổi, lại khiến Quân Vô Tà mình bạch, hết thảy trước mắt đang nhìn thấy, chẳng qua là một loại ngụy trang.

Kiều Sở đi đến chỗ ngọt trong phòng, ngồi xổm thân mình xuống và kéo ra một khối sàn nhà. Một đường đi đen nhánh xuất hiện ở trước mặt hai người, u ám không thể nhìn thấy đáy, nhưng lại nồng đậm mùi máu tươi, không ngừng trào ra từ trong bóng đêm, giống như máu chảy không ngừng quay cuồng.

"Theo ta." Kiều Sở nhẹ giọng nói với Quân Vô Tà, tùy tay mở ra nòng lử, nương theo ánh lửa nhỏ, bước đi từng bước một xuống cầu thang đen tối.

Quân Vô Tà đi theo phía sau Kiều Sở, không biết đã đi trong bao lâu. Không có tiếng động nào vang lên ở trong bóng đêm, bốn phía yên tĩnh chết người, không ngừng đánh vào linh hồn người.

Rất nhanh, cầu thang đã đưa hai người đến một địa ngục Tu La.

Ở tầng hầm ngầm, chứa đầy những lu nước rất to, bên trong là một chất lỏng như sóng mù màu xanh thẫm không ngừng quay cuồng sôi sục. Khiến cho người khiếp sợ hơn chính là, mỗi một lu nước kia đều ngâm một người đang sống!

Hoặc là nói, những người đó đã không thể được gọi là người sống.....

Người bị ngâm ở trong lu nước, toàn thân trần truồng. Trần truồng, dưới sự ăn mòn của chất độc, làn da khỏe mạnh đang bị thổi rửa trên diện tích lớn. Đôi mắt của bọn họ đều bị móc mất, chỉ còn lại hai lỗ thủng đen ngòm. Miệng bị người dùng chỉ gai giam đen khầu lại, vết máu khô nâu đọng lại ở bên miệng bọn họ. Bọn họ lặng lẽ ngâm mình trong lu nước, rừ đầu giống như đã không còn có bất luận hơi thở nào. Tuy nhiên, hơi thở phập phồng nơi ngực lại nói rõ ràng cho Quân Vô Tà.

Bọn họ còn sống!

Hơn mười lu nước đang ngâm một đám người tàn khuyết, mà ở lu nước bên cạnh, được bày một đám giá gỗ. Phía trên đó có một đám thiếu niên đã bị lột sạch và đang bị xích sắt

buộc chặt. Trên người bọn họ đều có các vết thương lớn lớn bé bé che kín, miệng vết thương sinh mủ tan ra từng giọt tanh tưởi. Có một người thiếu niên thoát nhìn chỉ tầm 14-15 tuổi, nhưng nửa lần trên người hắn đã bị lột sống, da người bị lột xuống vẫn đang treo ở bên hông hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Hoa ca (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Một màn trước mắt, khiến trong đầu Quân Vô Tà ảm ảm vang lên, giờ khắc này, nàng phảng phất lại về tới cái kia ác mộng nhà giam, ở cái kia ác ma cường bách hạ, nhìn hắn tiến hành các loại cực kỳ tàn ác thực nghiệm trên cơ thể người.

Kiều Sở tựa hồ phát hiện sắc mặt Quân Vô Tà bỗng nhiên trắng bệch, hắn có chút áy náy nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Vốn dĩ không muốn để người nhìn thấy những thứ này....." Thực rõ ràng, hắn sớm đã biết trong Tầng Vân Phong có một nơi ghê tởm như vậy.

"Không có việc gì." Quân Vô Tà hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, vẫy vẫy tay. Nàng đã đốt cháy địa ngục kia không còn một mảnh, đã đưa ác ma kia vào trong biển lửa.

Nàng đã không còn gì để sợ hãi nữa!

Kiều Sở cũng không biết nên an ủi Quân Vô Tà như thế nào mới tốt, hắn chỉ có thể bực bội gãi gãi đầu, đi theo hướng sâu nhất bên trong tầng hầm ngầm.

Càng đi về hướng bên trong, những hình ảnh nhìn thấy càng trở nên rợn rợn hơn, địa ngục kia gần như huyết nhục mơ hồ, căn bản là một hồi ác mộng!

Cuối cùng, Kiêu Sở dừng bước chân lại ở trước mặt một vách tường. Trên mặt tường, có một người thiếu niên cao gầy bị hai cái móc sắt xuyên qua xương chậu, toàn thân bị đóng 9 cái đinh khác xuyên qua cơ thể. Hai tay đều bị xiềng bởi hai sợi dây xích treo trên trần nhà. Máu tươi đỏ đậm không ngừng chảy xuống từ miệng vết thương của hắn, cuối cùng nhỏ giọt xuống hai chân nhỏ. Một vùng máu được hình thành trên sàn ngay dưới thân hắn.

Hắn cúi đầu, không rên một tiếng, giống như là đã chết.

"Người đã đến rồi sao?" Một giọng nói dịu dàng nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên. Thiếu niên bị treo ở giữa không trung giống như đột nhiên sống dậy, chậm rãi nâng đầu lên.

Đó là một gương mặt khó phân nam nữ, mỹ lệ khiến người không đành lòng phá hủy, phượng nhãn hơi giơ lên điểm một nốt ruồi nhỏ ngay phía dưới, tăng thêm một phần yêu dị với vẻ mỹ lệ của thiếu niên.

"Hoa..... Hoa ca....." Kiêu Sở tròn mắt há hốc mồm nhìn thiếu niên trước mắt rất thảm nhưng vẫn mỹ lệ như cũ.

Quân Vô Tà nửa híp mắt nhìn đối phương, đánh giá thương thế từ trên xuống dưới người này. Có thể dưới tình trạng bị trọng thương như vậy vẫn còn bảo trì thanh tỉnh, lực ý chí của gia hỏa này quả là cường đại.

Thiếu niên mỹ lệ hơi nhú mày, ánh mắt nhìn về phía Kiêu Sở phía sau Quân Vô Tà.

"Nàng là ai?"

Kiều Sở nuốt nuốt nước miếng nói: "Đây là người mà ta đã nói với các người trước đây, là tiểu yêu nghiệt mà ta đã gặp ở Quý Thị."

Tiểu yêu nghiệt? Quân Vô Tà hơi nhú mày.

Thiếu niên mỹ lệ gọi là Hoa ca hơi nheo đôi mắt lại, đột nhiên xuất hiện một hình ảnh quý dị ngay ở trước mắt Quân Vô Tà!

Thiếu niên toàn thân bị giam cầm, đột nhiên bắt đầu hành động. Đôi tay bị chế trụ đột nhiên giống như là bị người điều động, xương cốt mềm giống như bông, xương cốt trượt ra khỏi giam cầm. Hai tay của hắn dễ dàng rút ra khỏi xích sắt. Nháy mắt khi hắn tránh thoát khỏi xiềng xích, chân lập tức hướng về vách tường phía sau, nương theo cổ lực đạo kia, mạnh mẽ tránh thoát những móc sắt xuyên qua xương chậu. Thân ảnh thon dài vẽ ra một độ cong mỹ lệ ở giữa không trung, vầng vàng dừng ở trước mặt Quân Vô Tà và Kiêu Sở, hai chân trần vẫn còn dẫm trên vùng máu tươi ảm áp thuộc về hắn.

Hoa ca rơi xuống đất, hai tay lại khôi phục bình thường, khớp xương hai tay rõ ràng thông thả ung dung gỡ xuống từng cái đinh đang đóng xuyên xương cốt ở trên người.

Chín cái đinh xuyên xương có dính da thịt bị nhổ xuống, hắn không hề nhú mày chút nào, chỉ dùng đôi mắt đẹp nửa híp, đánh giá trên dưới Quân Vô Tà.

Toàn bộ quá trình trốn thoát, nhẹ nhàng duyên dáng khiến người ghen hờn nhìn trần trối.

"Người mang hắn đến đây làm gì?" Hoa ca xoay chuyển ánh mắt, lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Kiêu Sở một cái, chỉ là sự giận dữ của mỹ nhân không những không có chút đe dọa, ngược lại điểm thêm sự quyến rũ và dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Hoa ca (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kiều Sở xấu hổ hắng giọng nói, "Hoa ca, người nên không nên tin ta một chút, ta chỉ ngẫu nhiên gặp được Quân Tà ở Khuynh Vân Tông. Hắn cũng giống như ta, vừa cùng nhau gia nhập đệ tử Tàng Vân Phong. Người biết buổi tối trong Tàng Vân Phong sẽ nguy hiểm như thế nào, nếu ta lưu hắn một mình người lưu tại Tàng Vân Phong, sẽ càng thêm nguy hiểm."

Thiếu niên mỹ lệ hơi giãn mày ra, hắn quay sang nói với Quân Vô Tà: "Ta là Hoa Dao, lúc trước từng nghe Nhị Kiều nhắc tới người, không nghĩ tới sẽ tương ngộ cùng người ở chỗ này. Đáng tiếc, hiện tại thời gian và địa điểm không đúng, nếu không ta còn muốn nói với người nhiều hơn nữa."

Giọng nói của Hoa Dao nghe rất êm tai, không nhanh không chậm, trôi chảy trái tim người, nhưng trên khuôn mặt mỹ lệ đủ để mê hoặc nhân tâm, lại mang theo lạnh nhạt khiến người bưng tỉnh.

"Nếu người giống như Nhị Kiều từng nói lúc trước, ta nghĩ mục đích người tới Khuynh Vân Tông không hẳn là bái sư học nghệ đơn giản như vậy. Tàng Vân Phong cũng không an toàn, bất luận mục đích của người là gì, chỉ cần người nhớ rõ, rời xa Kha Tăng Cúc, đừng để ý tới bất luận sư huynh đệ đưa ra yêu cầu gấp mặt đơn độc đối với người, đừng dùng đan dược không rõ lai lịch..... Nếu như có thể, tốt nhất người đừng ăn hay uống bất cứ thứ gì ở nơi này." Hoa Dao vừa mới giãn mày ra lại nhíu mày lại.

Thời điểm khi Kiều Sở nhắc tới thiếu niên gặp ở Quý Thị, bọn họ đã hy vọng có thể tìm thấy hắn lần nữa, để xem liệu đối phương có thể luyện chế ra đan dược bọn họ yêu cầu hay không.

Nhưng hiện giờ đã gặp được người, địa điểm lại không đúng, cũng không phải là thời cơ thích hợp để bọn họ thảo luận.

Hiện tại bọn họ còn có nhiệm vụ khác cần phải hoàn thành, không thể mang Quân Vô Tà trở về, đành phải trước khi hoàn thành nhiệm vụ, tận lực không để Quân Vô Tà đặt chân vào vòng nguy hiểm.

"Những người bên ngoài đó, đều là đệ tử Kha Tăng Cúc âm thầm chiêu nạp vào Tàng Vân Phong, bọn họ không có trên danh sách ký lục đệ tử của Khuynh Vân Tông, cho dù chết đi, cũng không ai biết có quan hệ với Tàng Vân Phong. Tất cả những đệ tử bị Kha Tăng Cúc âm thầm tìm tới, kết quả cuối cùng chính là chết ở trong tầng hầm ngầm này, trở thành vật phẩm để thử nghiệm độc dược. Nếu ta nhớ không lầm, tất cả các nhóm người vừa gia nhập Tàng Vân Phong các người, ngay buổi tối ngày đầu tiên, hắn sẽ lẫn lộn các người." Hoa Dao nói.

"Còn không phải vậy sao! Hoa ca, sừu bất quá kia đúng thật là khiến cho mọi người đói bụng sau đó bắt đi gánh nước." Kiều Sở liên tục gật đầu, thực hiện nhiên sự chuẩn bị trước của hắn, đều là tin tức có được từ Hoa Dao nơi này.

Mỗi móng Hoa Dao hơi gọi lên, cong lên một nụ cười lạnh đầy yêu dị.

"Dưới sự đói khát tiến hành vận động kịch liệt, sẽ khiến thể lực người rất nhanh bị tiêu hao quá mức, cũng không có gì phải ngạc nhiên khi có mấy người bị bệnh. Nếu Kha Tăng Cúc thật sự tính toán sẽ giết hết những người này, hắn cũng sẽ không bắt hết một lưới, mà sẽ dùng thủ đoạn không chớp mắt nhất, từng chút từng chút lợi dụng sạch sẽ những người này. Tàng Vân Phong bất quá là nhà giam đang dưỡng một số sơn dương đợi làm thịt. Thời điểm Kha Tăng Cúc cần tới, chỉ cần sử dụng một chút thủ đoạn, khiến những người đó không ngừng xuất hiện vấn đề, sau đó có thể mượn danh cứu trị, mang người đi, đúng không?" Quân Vô Tà một tay đỡ cằm,捏o mắt lại và nói ra một loạt phân tích của mình.

Kha Tăng Cúc sẽ không kinh động đám sơn dương đó, chỉ biết dùng đãi ngộ hà khắc khiến cho bọn họ tự mình xuất hiện mỗi một. Một khi các đệ tử bị thương hoặc cần được trị liệu, sẽ được trưởng lão mang đi trị liệu, đây bất quá chỉ là sự tình tự nhiên.

Đối với những người đã bị mang đi, sống hay chết, căn bản sẽ không có bao nhiêu người sẽ để ý đến.

Một loạt những thiếu niên tiến vào Tàng Vân Phong, sẽ chỉ chết dần chết mòn, chờ đến khi bọn họ ý thức được sự tình không thích hợp, thì đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Hoa ca (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hoa Dao kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, không nghĩ tới tuổi nàng còn nhỏ, bất quá mới tới Tàng Vân Phong nửa ngày cư nhiên có thể phân tích tính toán về Kha Tăng Cúc thấu triệt như vậy, quả nhiên không phải là người bình thường.

"Người đoán rất chuẩn, Kha Tăng Cúc xác thật có tính toán này. Cách mỗi mấy ngày hắn sẽ mang mấy người tới đây, thời gian một tháng, sẽ làm hại những người này không chữa một ai. Trong Tàng Vân Phong, chỉ có ăn mặc phục sức đệ tử Khuynh Vân Tông mới được xem như chân chính an toàn. Bọn họ đều là cá mè một lứa với Kha Tăng Cúc, đều rất rõ ràng đối với tình huống trong Tàng Vân Phong." Hoa Dao nói.

"Người là thượng nguyệt tới?" Quân Vô Tà nhìn Hoa Dao, hắn trên người thương thế thực trọng, chính là cùng tầng hầm ngầm những người khác so sánh với lại muốn tốt hơn rất nhiều, ít nhất hắn ý thức vẫn là thanh tịnh.

Hoa Dao gật đầu, "Ta là người cuối cùng được đưa vào tầng hầm ngầm này từ đợt trước, trước khi bị đưa tới nơi này, ta đã để Giới Linh của ta truyền tin tức về cho Nhị Kiều."

Quân Vô Tà nhìn Hoa Dao, miệng vết thương của hắn đã động máu lại, thoát nhìn thập phần thâm trọng, nhưng tinh thần hắn lại rất tốt, nếu không phải đã nhìn thấy hình ảnh bị treo lên thảm hại của hắn lúc trước, chỉ sợ không ai nghĩ tới hắn đã gặp qua hết thấy này.

Một người bình thường, bị xuyên xương bả vai, còn bị đóng đinh xuyên xương cốt, ngay cả khi là người bất tử cũng chỉ có thể dư lại nửa cái mạng, nhưng tình trạng của Hoa Dao lại muốn tốt hơn nhiều.

Tựa hồ đã nhận ra tâm mắt của Quân Vô Tà, Kiều Sở tiến lên đỡ tay đáp ở trên vai Hoa Dao, "Người đừng nhìn Hoa ca mới vừa rồi mang bộ dáng rất thảm, vì chút thương thế này đối hắn mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới."

Quân Vô Tà hơi nhướng mày, từ tình huống tránh thoát trói buộc rất quý dị vừa rồi của Hoa Dao mới vừa rồi mà nói, tên thiếu niên mỹ lệ này chỉ sợ không giống người bình thường.

"Ta có thể khống chế xương cốt của mình." Giống như đề giải thích nghi hoặc của Quân Vô Tà, Hoa Dao nâng tay lên, dùng tốc độ mắt mắt thường có thể nhìn thấy được, ngón tay đẹp đang dần dần trở nên vô cùng mềm mại, da thịt dưới xương cốt giống như là biến mất một nửa trong hư không, toàn bộ nương theo tay kéo dài rũ xuống dưới.

Ánh mắt Quân Vô Tà hơi lộ ra kinh ngạc, kiếp trước nàng từng gặp qua người có thuật Hội Súc Cốt (会缩骨: thuật khống chế xương), có thể tiến hành thay đổi xương cốt thân thể theo ý mình. Tuy nhiên, hiệu quả rõ ràng không thể bì kịp với Hoa Dao. Hoa Dao không phải chỉ khống chế đổi xương cốt đơn giản như vậy, mà hoàn toàn giống như có thể thao tác xương cốt của mình sinh trưởng hoặc là biến mất theo ý muốn.

"Mục đích của các ngươi là gì?" Quân Vô Tà thu liễm kinh ngạc, từ hành động của Kiều Sờ và Hoa Dao, có thể thấy bọn họ tuyệt đối không phải là quan hệ minh hữu với Khuynh Vân Tông.

Chỉ cần không phải bằng hữu của địch nhân, không có gì là nàng không thể dùng.

"Chúng ta tới đây để lấy một ít đồ vật, ngươi thì sao?" Tay Hoa Dao lại lần nữa khôi phục bình thường, hần cũng không dấu điểm mục đích của mình, giống như Quân Vô Tà, hần cũng rất rõ ràng, đối phương không phải là người Khuynh Vân Tông.

Từng người đều mang một mục đích nhất định, như vậy bọn họ tạm thời có thể trở thành minh hữu, hưởng chi, bọn họ còn có việc cầu đến Quân Vô Tà, người thông minh đều biết, khi nào thì nên biểu hiện thành ý của mình.

Cho dù là Quân Vô Tà hay là Hoa Dao, Kiều Sờ, đều là những người thông minh.

"Ta tới để diệt Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà phun ra một cách dễ dàng khiến người khiếp sợ.

Kiều Sờ mờ to hai mắt nhìn, khó có thể tin nhìn Quân Vô Tà. Ngay cả Hoa Dao, trên mặt đều xuất hiện một sự kinh ngạc.

"Tiểu Tà Từ..... ngươi không phải đang nói giỡn ỉ?" Kiều Sờ nuốt nuốt nước miếng, hoàn toàn không nghĩ tới mục đích của Quân Vô Tà cư nhiên phát rõ như vậy.....

Diệt Khuynh Vân Tông? Nàng thật đúng là cũng dám làm!

"Ta nghĩ mục đích của ta không xung đột với các ngươi, hợp tác, hay là chiến đấu riêng của từng người?" Quân Vô Tà không có hứng thú giải thích nhiều, hiểu biết của Hoa Dao đối Tàng Vân Phong đối nàng mà nói có chút tác dụng. Nếu như có thể hợp tác thì thời gian có thể hủy diệt Khuynh Vân Tông sẽ sớm hơn một chút, nếu như không muốn hợp tác, nàng cũng không miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 275: Đổi trắng thay đen (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đối Quân Vô Tà mà nói, khái niệm về minh hữu, đóng vai trò như dẹt hoa trên gấm, nếu không có cũng không có gì ghê gớm.

Bản thân nàng đã lên kế hoạch tự mình ra tay hết thảy.

Tuy nhiên.....

Tiểu Tà Từ..... Đây là xưng hô quái quỷ gì vậy?

Hoa Dao và Kiều Sờ nhìn nhau, đều thấy được đáp án ở trong mắt lẫn nhau.

Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, nói: "Chúng ta có thể hợp tác với ngươi, nhưng nếu như sự thành, chúng ta muốn thỉnh ngươi giúp một chút."

"Nói." Quân Vô Tà không có gì ngạc nhiên, Kiều Sờ một đường biểu hiện quá mức ân cần, nàng không cảm thấy chi gặp mặt một lần, đã đủ khiến Kiều Sờ luôn tìm mọi cách bảo vệ nàng.

"Nhiệm Kiều nói ngươi là một tay luyện chế đan dược, chúng ta muốn thỉnh ngươi hỗ trợ luyện chế một loại đan dược. Phối phương đan dược sẽ do chúng ta cung cấp, tất cả dược liệu cần thiết chúng ta cũng sẽ giúp ngươi gom đủ, ngươi chỉ cần hoàn thành nó là được." Hoa Dao dùng một chút, nói tiếp: "Không cầu ngươi nhất định phải thành công, chỉ hy vọng ngươi có thể làm hết sức. Nếu như có thể luyện thành, tất nhiên là tốt nhất, nếu như không thể, chúng ta cũng không bắt buộc."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, khó trách Kiều Sờ lại coi trọng nàng như vậy. Xem ra ngày đó ở khu phố Quý Thị, nàng lấy đan dược ra đã khiến Kiều Sờ chú ý tới.

Có thể khiến Hoa Dao trịnh trọng mở miệng như thế, đan dược kia nhất định không phải là thứ tầm thường, nhưng nếu Hoa Dao đã nói trắng ra như vậy, nàng vì sao phải cự tuyệt?

Bên cạnh đó, về mặt y thuật và luyện đan, Quân Vô Tà tuyệt đối rất có tự tin.

Chỉ cần là đan dược đã từng được luyện chế thành công trên thế giới này, nàng cũng không tin chính mình luyện không ra!

"Được, ta đáp ứng các ngươi." Quân Vô Tà quyết đoán đáp ứng.

Trên mặt Kiều Sờ lập tức lộ ra tươi cười vui sướng, "Tiểu Tà Từ! Ta biết ngươi có đủ nghĩa khí!"

"....." Quân Vô Tà yên lặng nhìn Kiều Sờ, đây rõ ràng là một hồi giao dịch, như thế nào lại treo lên cùng với nghĩa khí?

Hoa Dao sớm đã thành thói quen với tính cách cởi mở của Kiều Sờ, không có phản ứng gì với gia hỏa này, chỉ ti mỉ nói với Quân Vô Tà về tình huống trong Tàng Vân Phong.

Đã ở trong Tầng Vân Phong suốt cả một tháng, Hoa Dao hiểu biết về Tầng Vân Phong còn nhiều hơn cả Bạch Vân Tiên.

Mỗi ngày vào buổi sáng, Kha Tăng Cúc đều ở trong lầu các của mình, không ra khỏi cửa. Buổi chiều, hắn mới tiến hành chỉ đạo cho các đệ tử chính quy của Tầng Vân Phong, và thời gian cũng phi thường ngắn. Mỗi ngày, đa số thời gian hắn đều ở một mình, ngay cả các đệ tử chính quy của Tầng Vân Phong, hắn cũng không có quá nhiều tiếp xúc. Sau khi mặt trời lặn, Kha Tăng Cúc sẽ đi vào gian tầng hầm ngầm này, tìm kiếm những thiếu niên vô tội vừa mới bị đưa vào, tiến hành tra tấn cực kỳ tàn ác.

Những thiếu niên bị đưa xuống và giam ở tầng hầm dưới đất, Kha Tăng Cúc chỉ xem như là súc vật dùng để thử nghiệm cho những nghiên cứu của hắn. Lột da cắt xương, thi độc nuôi được. Mỗi ngày các loại khổ hình đều sẽ được trình diễn ở chỗ này.

Sau khi mặt trời lặn, Tầng Vân Phong tuyệt đối biến thành một địa ngục nhân gian luyện người.

Mà những người bị tra tấn chết đi, nửa đêm đều sẽ bị đệ tử Tầng Vân Phong kéo dài và chôn vùi trên những thảm cỏ, trở thành phân bón để tằm bỏ thảo được.

Đệ tử vào Tầng Vân Phong, trừ phi có thể trở thành đệ tử thủ hạ chân chính của Kha Tăng Cúc, nếu không cho đến khi bọn họ chết đi, bọn họ cũng không có cơ hội bước ra nửa bước khỏi Tầng Vân Phong.

Một khắc kia khi bọn họ tiến vào Tầng Vân Phong, đã chú định không còn tồn tại con đường rời đi.

Quân Vô Tà lắng lắng nghe Hoa Dao nói, con người quanh quệ hơi buồn xuống. Trầm mặc một lát, nàng đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Hoa Dao và nói: "Người có thể không chế cốt cách, thay đổi thân hình và dung mạo của mình sao?"

Hoa Dao hơi sững sốt, trong lòng mơ hồ đã nhận ra điều gì, nhưng cũng không dám xác định, chỉ có thể gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 276: Đổi trắng thay đen (2)

"Giết Kha Tăng Cúc, sau đó người thay thế hắn." Quân Vô Tà nheo mắt, nói ra kế hoạch của mình.

Đáy mắt Hoa Dao và Kiều Sở tràn ngập khiếp sợ.

Bọn họ trăm triệu không nghĩ tới, Quân Vô Tà ngay buổi tối đầu tiên tiến vào Tầng Vân Phong, thậm chí đã nghĩ đến việc giết Kha Tăng Cúc!

Dù cho trước đó Quân Vô Tà nói mục đích nàng tới Khuynh Vân Tông là vì để diệt Khuynh Vân Tông, nhưng tốc độ của hành động này không khỏi cũng quá nhanh đi!

"Người nói thật sao?" Kiều Sở choáng váng nhìn chằm chằm Quân Vô Tà, thật sự rất khó chấp nhận một ý niệm kinh hãi như vậy được thốt ra từ Quân Vô Tà trong bộ dáng lịch sự văn nhã như thế.

Quân Vô Tà hơi nhướng mày.

Hoa Dao lại nói: "Người tính sẽ làm như thế nào? Tuy rằng ta có thể thay đổi cốt cách, nhưng không thể thay đổi làn da, ngay cả khi ta làm cho cốt cách trên mặt trở nên giống nhau như đúc với Kha Tăng Cúc, nhưng ta không thể biến đổi được làn da giống như hắn."

"Ta sẽ có biện pháp." Quân Vô Tà liếc mắt nhìn Hoa Dao một cái, "Những thứ khác người không cần phải xen vào, người chỉ cần chờ ở chỗ này."

Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, giống như đang suy đoán dự tính của nàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nói gì thêm, chỉ đồng ý với cách làm của Quân Vô Tà.

Ba thiếu niên choai choai ở tầng hầm ngầm âm u ẩm ướt, lần đầu tiên đạt thành hiệp nghị. Mà sự hợp tác của bọn họ lúc này đây, lại trở thành ràng buộc cả đời bọn họ.

Khi bình minh lên, Quân Vô Tà và Kiều Sở rời khỏi tầng hầm ngầm, trước khi rời đi, Quân Vô Tà lại nhìn thấy Hoa Dao xuyên đình nhập cốt trên thân thể của mình lần nữa, tự treo bản thân mình ở trên móc sắt cùng với xiềng xích.

Hết thảy, giống như chưa từng phát sinh điều gì.

Một đêm lẩn lộn, những cái đó vừa mới bước vào Tầng Vân Phong các thiếu niên khổ không nói nổi, Quân Vô Tà cùng Kiều Sở trở lại đệ tử cư trú sân trước, liền nhìn đến hai ba mươi danh vật bất kham thiếu niên mỗi một dựa ngồi ở lu nước bên, giờ này khắc này, bọn họ đã không có hóm qua phong cảnh cùng tinh thần, một đám giống sương đánh cá tím, héo héo rũ rụi, không ít người trên người đều lay dĩnh vệt nước, dùng để vận thủy thùng nước liền bày biện ở bọn họ bên người, chính là bọn họ lại rút cuộc vô pháp tiếp tục, đói bụng một ngày một đêm, bọn họ đã là bụng đói kêu vang, một đêm bốn ba cùng một nhọc ép khô bọn họ toàn thân trên dưới tinh lực, rất nhiều người liền như vậy ngồi dưới đất ngủ rồi.

Quân Vô Tà cùng Kiều Sở đã đến căn bản không có khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, hai người bọn họ tùy tiện tìm cái địa phương ngồi xuống, ở không người nhìn đến khi, Quân Vô Tà đem một quả đan dược đưa cho Kiều Sở.

"Đây là cái gì?" Kiều Sở nhìn trong tay màu xám đan dược, vẻ mặt mê mẩn nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà liếc Kiều Sở liếc mắt một cái, căn bản không có cùng hắn giải thích ý tứ, một lần nữa đem Kiều Sở lòng bàn tay đan dược cầm lấy, hợp với đan dược một cái tát nên ở Kiều Sở ngoài miệng, trực tiếp đem đan dược đưa vào Kiều Sở trong miệng, chính mình đồng thời nuốt vào một quả.

"....." Chưa xốt đan dược hoạt nhập yết hầu, cấp Kiều Sở sắc ra nước mắt, hắn khổ bức nhìn lạnh một khuôn mặt Quân Vô Tà, sờ sờ cái mũi.

Tiểu tử này làm việc thật đúng là đơn giản thô bạo tới rồi cực hạn!

Đương sáng sớm đệ nhất lù ánh mặt trời sai hướng đại địa, bị quang mang thứ tính các thiếu niên lúc này mới hoảng hốt gian phục hồi tinh thần lại, một đám lung lay đứng lên, hướng tới trong viện đi đến.

Bọn họ hiện tại cái gì đều không muốn làm, chỉ nghĩ chạy nhanh trở lại phòng ngủ một giấc, rót hạ mấy ngụm nước đem đối khát cảm tách ra.

Đêm qua không ai trong số bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, dựa theo những gì đệ tử kia đã nói lúc trước, buổi sáng hôm nay bọn họ cũng không có gì để ăn.

Đáng tiếc, tra tấn còn chưa kết thúc, đám thiếu niên vừa mới quay trở về sân, lập tức đã bị các đệ tử Tàng Vân Phong rời giường đến ngăn cản đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 277: Đổi trắng thay đen (3)

"Đều hoàn thành xong rồi sao?" Nam tử sáng khoải nhìn đám thiếu niên trước mắt khốn khổ và kiệt sức, đáy mắt hiện lên một nụ cười hài hước.

Các thiếu niên một đám cúi thấp đầu, không dám hé răng.

"Đúng là phế vật! Nếu không làm được, hôm nay các ngươi cũng đừng suy nghĩ tới com sáng! Hiện tại, các ngươi đều đi gánh nước cho ta, tưới nước cho phổ thảo được!" Căn bản không cho đám thiếu niên bất luận cơ hội thở dốc, tra tấn mới liền buông xuống ở trên người bọn họ.

Trong lúc nhất thời, kêu khổ thấu trời.

"Sur huynh, chúng ta đều đã mệt chết, một đêm không ngủ..... có thể để chúng ta ngủ một lát rồi hẵng đi hay không?" Một thiếu niên gan lớn lên tiếng cầu xin.

Ai ngờ, hắn vừa mới nói xong, tên đệ tử Tàng Vân Phong, đã nghênh diện đá một chân vào trên bụng hắn, trực tiếp đá thiếu niên quá mệt một quỳ gối trên mặt đất, không ngừng kêu đau.

"Đồ lười biếng! Vào Tàng Vân Phong thì phải dựa theo quy củ Tàng Vân Phong! Nếu ai muốn lười biếng lập tức rút xéo cho ta!" Đệ tử Tàng Vân Phong cười lạnh nhìn một vòng ở trong đám người, trong ánh mắt toàn là tàn nhẫn và lãnh khốc, căn bản không đối đãi với những thiếu niên này giống như con người.

Uy hiếp, đe dọa..... Đây hết thảy làm nguyên bản cũng đã thể lực tiêu hao quá mức các thiếu niên kinh thành một đoàn, nơi nào còn dám có kẻ mặc cả, chỉ có thể kéo mỗi một bất kham thân hình, hướng ra ngoài đi đến.

Tàng Vân Phong nội không được bất luận kẻ nào tự tiện tiến vào, cho nên nơi này phát sinh hết thảy, căn bản không có người biết được.

Ai cũng không có cách nào, giải cứu này đó đợi làm thịt son dương.

"Ngươi nói, nếu là này đàn gia hỏa biết, chính mình sẽ ở Tàng Vân Phong bị tra tấn đến chết, bọn họ còn sẽ giống phía trước như vậy cao hứng phấn chấn sao?" Kiều Sở chậm rì rì hướng ra ngoài đi đến, nhìn đi ở phía trước, nện bước mờ hồ các thiếu niên, hắn đáy mắt tràn đầy thú vị.

Kha Tăng Cúc không phải cái đồ vật, này đàn tiểu tử thú cũng không phải gì hảo ngoạn ý, ngày hôm qua nhập Tàng Vân Phong thời điểm, này đàn ngu ngốc còn nhưng kính chào phùng hân cùng Quân Vô Tà, hiện giờ bọn họ nhưng thật ra còn có như vậy sức lực cùng tinh lực sao?

Quân Vô Tà không có hé răng, nàng chính rũ mắt, nhìn chân trước mặt đất.

Loại địa phương này, nhiều ngốc một khác đều sẽ làm nàng cảm thấy ghê tởm.

Nếu như vậy ghê tởm, liền hoàn toàn hủy diệt hảo!

Kiều Sở đợi nửa ngày cũng không chờ đến Quân Vô Tà mở miệng, quay đầu nháy mắt, thỉnh linh gian phát hiện Quân Vô Tà nguyên bản hồng nhuận trên mặt đột nhiên mất đi sở hữu huyết sắc, đôi môi trắng bệch!

"Quân Tà! Ngươi....." Kiều Sở vừa mới mở miệng, liền đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng ập vào trước mặt, không đợi hắn tới kịp phản ứng, thân thể hắn liền không chịu khống chế hướng tới trên mặt đất nhào tới.

Thỉnh thích hai tiếng vang, kinh nổi lên phía trước hành động các thiếu niên, bọn họ nghi hoặc quay đầu, lại phát hiện, nguyên bản đi ở cuối cùng Kiều Sở cùng Quân Vô Tà, thể nhưng không hề dự triệu ngã xuống trên mặt đất, bọn họ hai người sắc mặt nan kham dị thường, khô nứt khô môi không có nửa điểm huyết sắc!

"Không..... không tốt! Có người té xỉu!" Một tiếng hét chói tai truyền ra từ trong đám người.

Các đệ tử Tàng Vân Phong bị thu hút bởi tiếng kêu này, vừa mới đi ra cửa viện, lập tức nhìn thấy Kiều Sở và Quân Vô Tà ngã xuống ven đường.

Chỉ trong nháy mắt, trong đáy mắt của những đệ tử Tàng Vân Phong hiện lên một tia âm ngoan, nhưng bọn họ rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Bọn họ mang một khuôn mặt bức bối khiến khách những thiếu niên vừa dừng bước chân: "Thật sự là một đám phế vật! Chỉ một đêm đã chịu không nổi! Người tới! Mau nâng hai kẻ ngu xuẩn này đến chỗ Kha trưởng lão đi, thật là, lại phải phiền toái thêm trưởng lão!"

Một đám thiếu niên ngây thơ mờ hồ nhìn một màn trước mắt, nghe giọng điệu của đệ tử kia, biết rằng bọn họ sẽ đưa người đến Kha Tăng Cúc để trị liệu, trong lòng bỗng cảm thấy một tia an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 278: Đổi trắng thay đen (4)

Đúng vậy, Tầng Vân Phong sao có thể sẽ ngược đãi bọn hần mắt không có lý do, đây khẳng định là đang khảo nghiệm bọn họ! Chỉ cần bọn họ tiếp tục kiên trì, có thể sẽ trở thành đệ tử chân chính của Tầng Vân Phong!

Bọn hần mình bạch, nếu thân thể không khoẻ sẽ được Kha trưởng lão tự mình ra tay trị liệu, những oán hận vốn có của bọn họ sớm đã tan thành mây khói, không ít người còn mang theo một sự mong chờ ở trong lòng, nghĩ chính mình ngày sau có phải cũng được Kha Tăng Cúc "trị liệu" hay không.

Các thiếu niên mang theo ảo tưởng tốt đẹp trong lòng, lại dâng lên động lực vô hạn lần nữa, sức lực thân thể đã tiêu hao quá mức giống như được tiếp sức, một đám mạnh mẽ lên tinh thần đi về phía bên ngoài.

"Một đám ngu xuẩn." Đệ tử đứng ở cửa sân Tầng Vân Phong, khinh thường nhìn nhóm dê béo không biết từ vong đang tới gần, ánh mắt ác độc.

"Hai người này thật sự đưa đến nơi của trưởng lão sao?" Mặt vài tên đệ tử khác của Tầng Vân Phong đi tới, dùng chân đá đá hai người nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, thờ ơ hỏi.

"Đương nhiên phải đưa qua, không nghĩ tới một đám dê béo lại có thai cốt kém như vậy, mới ngày đầu tiên đã đổ hai tên, cũng coi như vận khí bọn họ không tốt." Không có một chút thương hại, mấy tên đệ tử Tầng Vân Phong, đưa Kiều Sở và Quân Vô Tà lên giá, kéo về phía bên trong Tầng Vân Phong.

Một đường đi trước, những người đệ tử đó không hề có chút nhẹ nhàng nào với Quân Vô Tà và Kiều Sở, thô bạo giá hai người một đường chạy như điên. Sau một thời gian, bọn họ mới đến tới căn gác mái mà đêm qua Quân Vô Tà và Kiều Sở đã ghé thăm qua.

Lúc này, cánh cửa gác mái mở rộng, hai gã đệ tử canh giữ ở bên ngoài vừa nhìn thấy Quân Vô Tà và Kiều Sở bị giá đến đây, không ngăn cản, trực tiếp để người đi vào.

Sau khi tiến vào phòng, Kiều Sở và Quân Vô Tà giống như cái bao tải, bị người ném ở trên mặt đất.

Một âm thanh vang lên, cửa đại môn gác mái đã bị đóng chặt!

Kiều Sở nằm thẳng tắp trên mặt đất, khuôn mặt dính sát vào sang nhà dơ bẩn, trên mặt tái nhợt của hần rối rắm một mảnh.

Ai có thể nói cho hần biết, rốt cuộc đang xảy ra sự tình gì?

Như thế nào hần đột nhiên liền té xỉu? Càng đáng sợ chính là, ở hần té xỉu lúc sau, thể nhưng còn bảo trì rõ ràng ý thức, mới vừa rồi những người đó đối thoại một chữ không lệu rơi vào hần trong tai, chính là bất luận hần như thế nào muốn đi động đứng mực, lại cũng vô pháp động nhất động tay chân.

Rõ ràng ý thức vô cùng rõ ràng, híp mắt đôi mắt cũng có thể đủ rõ ràng nhìn đến hết thấy, chính là hần chính là..... Không thể động!

Quân Tà rốt cuộc cấp chính mình ăn cái gì đàn được? Vì sao hần liền biến thành này phó quý bộ đáng?

Liền lại Kiều Sở buồn bực đương lúc, hần lại đột nhiên nhìn đến một mặt nho nhỏ hắc ảnh, đột nhiên từ hần trước mắt chạy trốn qua đi, kia hắc ảnh linh hoạt ở trong phòng nhảy lên, cuối cùng ở một cái bày được đàn trên giá dừng bước chân.

Đó là vẫn luôn ưu nhã mèo đen, trước ngực kia một đạo kim sắc da lông phá lệ bắt mắt!

Mèo đen chú ý tới Kiều Sở tầm mắt, nó thông thả ung dung liếm liếm móng vuốt, dong đưa lông xù xù cái đuôi, đem nhỏ xinh thân mình giấu ở được đàn mặt sau.

Không biết qua bao lâu, gác mái đại môn bị người lại lần nữa mở ra, ánh mặt trời từ cửa sải lạc, chiếu sáng tới tẩm phòng, một bộ câu lũ thân ảnh lạnh yên xuất hiện ở gác mái lối vào.

"Xem trọng, đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy lão phu." Âm lãnh thanh âm chợt gian vang lên, làm người giống như điều vào ngâm thi cốt nước đá trung.

Ánh nắng ấm áp còn chưa làm ấm sàn nhà lạnh băng, đại môn đã bị khép kín lần nữa!

Một chuỗi âm thanh sắc nhọn leng keng leng keng giòn vang nổ tung ở bên tai Kiều Sở và Quân Vô Tà. Âm thanh kia từng chút một tới gần hai người. Mỗi một tiếng đều giống như đang đánh ở trong lòng bọn họ, giống như tim đập, nhảy lên có tiết tấu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279: Vả mặt lần thứ năm (1)

Kha Tăng Cúc gấp lưng lại, nhắm mắt nhìn hai tên thiếu niên đang nằm trên mặt, miệng tím tới gọi lên một độ cong âm trầm. Hai tay hần run lên, hai xích sắt to rộng chảy xuống từ cổ tay áo. Hần bó xiềng xích ở trên eo Kiều Sở và Quân Vô Tà, kéo túm hai người đang hôn mê chưa tỉnh đi tới tầng hầm ngầm.

Sau khi hần rời đi, tiểu hắc miêu đang trốn tránh ở trên giá linh xảo đi theo, thân mình nhỏ xinh dung nhập vào trong bóng tối, lạnh yên không một tiếng động chui vào thông đạo tầng hầm ngầm.

Tầng hầm ngầm, tràn ngập mùi máu tươi khiến người buồn nôn. Mùi máu tươi trộn lẫn với mùi được vị tràn ngập hơi thở người.

Âm thanh leng keng leng keng giòn vang không ngừng truyền đến theo bước chân của Kha Tăng Cúc phía trước. Hai gã đệ tử Tầng Vân Phong đang bận rộn ở tầng hầm ngầm, nhìn thấy Kha Tăng Cúc đã đến, lập tức dừng động tác trên tay, đi lên đón.

"Su phụ." Kia hai gã đệ tử cung kính kính mở miệng.

Kha Tăng Cúc buông lỏng xiềng xích trên eo Quân Vô Tà và Kiều Sở, nói với hai gã đệ tử: "Nâng hai người này qua."

"Vâng."

Hai gã đệ tử ánh mắt chết lặng, mỗi người khiêng Quân Vô Tà và Kiều Sở, mắt nhìn thẳng đi về phía tấm ván gỗ một bên.

Hai tiếng loảng xoảng vang lên, Quân Vô Tà và Kiều Sở đã bị ném vào trên tấm ván gỗ.

"Thu thập bọn họ cho sạch sẽ, vừa lúc có thể dùng bọn họ để thử dược mới của ta." Kha Tăng Cúc phát ra tiếng cười lệnh người sòn tóc gáy. Dứt lời, hần đi về phía bên trong

Ở tầng hầm ngầm âm u, ngọn đèn dầu lay động, vẻ mặt thiếu niên mỹ lệ bị treo ở giữa không trung tái nhợt, hần vô thanh vô tức treo ở trên móc sắt, giống như là đã chết.

Kha Tăng Cúc cảm gáo lấy nước ở thùng gỗ một bên, hất nhiều lần trên thiếu niên đang hôn mê.

Nước lạnh khiến thiếu niên bừng tỉnh từ trong hôn mê, hần từ từ ngẩng đầu lên, nửa hip đôi mắt để lộ ra một tia oán hận, dưới khóe mắt kia là giọt lệ rất bất mắt.

"Rất có tinh thần, rất tốt, hôm nay chúng ta đối trò chơi mới." Kha Tăng Cúc âm trầm cười, từ trong một thùng gỗ chứa đựng một chất lỏng màu đen, móc ra một cây dây mây mỏng bằng một lông tay. Dây mây kia đã bị nước thuốc màu đen ngâm đã lâu, lấp lánh trong bóng tối mờ đục. Ngược lại, một đám gai bén nhọn lại khiến tâm người phát run.

Thiếu niên này là hần đã tuyển chọn được trong đợt tuyển nhận đệ tử Tăng Văn Phong tháng trước. Một đám người cùng tiến vào Tăng Văn Phong với thiếu niên này đều đã chết không còn một mảnh. Nhưng, tiểu tử này lực sinh mệnh muốn tràn đầy hơn nhiều so với người bình thường. Hần đã bị tra tấn hơn nửa tháng, nhưng vẫn còn không tắt thở.

Dây mây dính nước độc sắc bén quất đánh ở trên thân thể thiếu niên thon dài, mỗi khi đi ngang qua chỗ nào, liền để lại một vết máu chói mắt ở trên thân thể trắng nõn của thiếu niên. Những chiếc gai đâm vào cả da lẫn thịt theo từng vết quất, huyết nhục mơ hồ. Trên miệng vết thương toàn bộ là đều lõm xuống, mơ hồ có thể thấy được tàn lưu nước độc màu đen ở trên miệng vết thương. Trong thời gian chớp mắt, miệng vết thương vốn màu đỏ tươi lập tức trở nên âm tím.

"Đây là Độc Đằng chỉ mọc trên núi Đông Linh Sơn, ta đã sưu tầm chúng, sau đó ngâm vào trong chất lỏng Thực Tâm Thảo. Gai của Độc Đằng tuy rằng sắc bén, nhưng lại rất yếu ớt, chỉ dùng được vài lần liền sẽ bóc ra. Tuy nhiên, sau khi ngâm qua thực tâm thảo, chẳng những có thể khiến cho những cây gai trở nên vô cùng chắc chắn, hơn nữa có thể khiến cho độc tính của Độc Đằng trở nên mạnh hơn. Bất quá, loại độc này sẽ không lấy mệnh người, sẽ chỉ khiến người đau đớn khó nhịn. Những nơi bị nó đi qua, thực sự giống như bị kiến gặm. Hoa Dao, hôm nay vì sự dạy người, người đều đã nhớ hết sao?" Không ngừng múa may roi da, đầy mắt thâm trầm của Kha Tăng Cúc trở nên điên cuồng, giọng điệu của hần cũng trở nên càng ngày càng phấn khởi.

Thiếu niên bị quất đánh thập đầu không rên một tiếng, siết chặt hàm răng, cặp con ngươi rũ xuống, nhưng không có nửa điểm sợ hãi hay hoảng sợ, có chi là bình tĩnh như nước lạnh lẽo.

Không ngừng truyền đến quất đánh thanh, truyền khắp toàn bộ tầng hầm ngầm, bên ngoài hai gã đệ tử, thập đầu đang chuẩn bị động thủ "Thu thập" vừa mới đưa tới hai chỉ dê béo.

"Kia tiểu tử mệnh thật đại, đến bây giờ còn chưa có chết." Một người đệ tử không chút để ý mở miệng, tình huống như vậy ở chỗ này cơ hồ mỗi ngày đều ở phát sinh, chỉ là tên kia kêu Hoa Dao thiếu niên, lại là duy nhất một cái có thể ở Kha Tăng Cúc trên tay càng quá mười ngày người, trước đó, chớ có nói mười ngày, liền tính năm ngày cũng không vài người có thể chịu đựng được, trên cơ bản chỉ cần là tới rồi nơi này người, không ra ba ngày, liền sẽ đi đời nhà ma, liền tính may mắn sống sót, cũng sẽ biến thành mất không thể xem, miệng không thể nói Độc nhân, bị ngâm ở được lu trung.

"Ta sớm tới tìm thời điểm đi xem qua liếc mắt một cái, căng không được bao lâu." Một khác danh đệ tử không cho là đúng mở miệng.

"Cũng không biết này hai chỉ dê béo, có thể sống mấy ngày, hai ngày? Vẫn là ba ngày..... Tiểu tử này thoát nhìn rất gầy, không nghĩ tới thân thể nhưng thật ra rất cường tráng." Kia đệ tử một bên nói, một bên dùng dao cắt mở Kiều Sở quần áo, ở rách tung toé quần áo hạ, rần chắc ngực khấn thật bóng loáng, nhìn hai mắt, kia đệ tử nhìn không được nuốt tay ở Kiều Sở ngực sờ soạng một phen, hần không hề có chú ý tới, ở hần sờ qua lúc sau, nằm ở nơi đó dê béo, tựa hồ hơi run lên một chút.

Một khác danh đệ tử bĩu môi, hứng thú thiếu thiếu nhìn chính mình trước mắt nhỏ gầy thiếu niên, một bộ rất là ghét bỏ bộ dáng.

"Người cái kia ta nhưng thật ra không biết, bất quá liền tiểu tử này, phỏng chừng có thể chịu đựng được nửa ngày liền cảm ơn trời đất."

Nói, kia đệ tử liền phải động thủ cắt vỡ Quân Vô Tà quần áo, chính là hần này một đao còn không có rơi xuống đất, liền cương ở giữa không trung.

Một con mảnh khảnh tay nhỏ gắt gao chế trụ kia đệ tử cầm đao cái tay kia thủ đoạn, sức lực to lớn, thể nhưng liền nửa phần cũng không thể di động.

Kia đệ tử tức khắc cương ở tại chỗ, khó có thể tin nhìn chế trụ cổ tay hần kia chỉ tay nhỏ!

Cái tay kia, rõ ràng chính là nằm ở trước mặt hần cái này tiểu quý vượn tới.

"Tiểu hắc." Trước một giây còn ở "Hôn mê" Quân Vô Tà, thỉnh linh gian mở cặp kia sắc bén con ngươi, cùng với nàng quát khê, một cái thật lớn hắc ảnh chợt gian xuất hiện ở tầng hầm ngầm trung!

Nguyên bản nhân nhả hai gã đệ tử, thỉnh linh gian nhìn đến một con thật lớn Hắc thú đột nhiên từ tầng hầm ngầm âm u chỗ phác ra tới, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể đưa bọn họ hai người ấn ở trên mặt đất!

Tầng hầm ngầm, như thế nào sẽ có lớn như vậy một con Hắc thú?

Bọn họ thể nhưng không có nửa điểm phát hiện!

Nắm ở hai người trong tay chủy thủ đã rơi xuống ở trên mặt đất, hai người giờ này khắc này bị kia chỉ Hắc thú một tà một hữu dùng lợi trào ấn ở cổ, sắc bén đầu ngón tay đối diện bọn họ cổ động mạch, chỉ cần thoáng một hoa, liền có thể muốn bọn họ tánh mạng!

Này hết thấy phát sinh quá nhanh, mau làm cho bọn họ căn bản không có bất luận cái gì phản ứng thời gian.

"Đám ra tiếng, liền cần chết bọn họ." Quạnh quẽ tiếng nói thỉnh linh gian truyền vào kia hai gã đệ tử trong tai, bọn họ hoảng sợ trừng lớn đôi mắt, nhìn thanh âm nơi phát ra.

Một mặt nhỏ xinh thân ảnh, không nhanh không chậm từ kia tấm ván gỗ ngồi đứng dậy tới, cái kia rõ ràng đã hôn mê tiểu thiếu niên, lúc này lại dùng một loại lạnh băng ánh mắt trên cao nhìn xuống nhìn xuống bọn họ.

Quân Vô Tà đứng dậy, quét mắt thấy hướng dừng ở nàng bên chân hai thanh chủy thủ, mắt lạnh lẽo hơi hơi vừa chuyển, nàng dưới chân một đi, đi tới Kiều Sở bên cạnh, một tay bẻ ra Kiều Sở miệng, ném một quả được đi vào.

Chớp mắt thời gian, nằm ở tám ván gỗ đỉnh lên thi Kiều Sở cơ hồ là ở trong nháy mắt nhảy dựng lên!

"Quá ghê tởm!!! Ngao!!!" Kiều Sở nhảy dựng lên giấy tiếp theo, đôi tay không ngừng nắm phá quần áo, ở trước ngực liều mạng chà lau.

Đáng chết! Hắn thế nhưng bị một người nam nhân cấp sờ soạng!

Cái kia ngu ngốc là biến thái sao!

Tương tượng đến chính mình vừa rồi tại ý thức thanh tỉnh dưới bị một cái đại lão gia cấp sờ soạng, Kiều Sở nhảy mất liên bạo tẩu, căn bản bất chấp mặt khác, hắn một bước lên đến Hắc thú bên người, ánh mắt dữ tợn!

Hắc thú sừng sốt một chút, chớp chớp đôi mắt nhìn nổi giận đùng đùng Kiều Sở, theo sau liền hướng Quân Vô Tà đầu đi một cái dò hỏi ánh mắt.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Hắc thú lập tức nâng lên hữu trào.

Cơ hồ liền lại Hắc thú nâng móng vuốt nhảy mất, vừa mới đạt được một tia thờ dốc Tăng Văn Phong đệ tử, liền tại hạ một giây bị bạo nộ Kiều Sở cấp nắm lên!

"Nói nhỏ chút." Quân Vô Tà liếc mắt một cái Kiều Sở, cảnh cáo nói.

Kiều Sở lập tức trở tay đem kia cơ hồ sắp phát ra thét chói tai đệ tử che miệng ẩn ở trên mặt đất, một khác chỉ nắm tay, như mưa thủy giống nhau, điên cuồng hướng tới người nọ trên người oanh qua đi!

Bị che miệng đệ tử chỉ có thể không ngừng giãy giụa suy nghĩ muốn thoát thân, nê hà Kiều Sở nhìn như đơn bạc thân hình chất chứa có thể so với Túy Liên lực đạo, một bàn tay liền đem này ẩn giấu gao, một cái tay khác trực tiếp cấp người này đánh cái đầy mặt đào hoa khai!

Một cái khác bị Hắc thú ẩn trụ Tăng Văn Phong đệ tử, trở mắt nhìn chính mình đồng bạn bị kia thiếu niên đánh miệng phun máu tươi, hai mắt trắng dã, toàn thân trên dưới xương cốt đều khối toái hết, dọa hai chân đều bắt đầu run run.

Thẳng đến thủ hạ người nọ hoàn toàn tắt thở, Kiều Sở lúc này mới buông lỏng tay, hắn đứng lên, đem trên nắm tay vết máu ở rách tung toé trên quần áo xoa xoa, nhú mồm nói: "Cái này liền ta duy nhất một kiện giống dạng quần áo đều phá, thật xui xẻo."

"Nói, Tiểu Tà Tử, ngươi rút cuộc cho ta ăn cái gì? Như thế nào vừa rồi ta dọc theo đường đi đều không thể nhúc nhích?" Kiều Sở đòi này đều không nghĩ lại thể nghiệm như vậy tình lực, sớm tại Kha Tăng Cúc xuất hiện thời điểm, hắn cũng đã tưởng đánh người, chính là toàn thân hắn liền thủ chỉ đều không thể nhúc nhích nửa phần, thẳng đến Quân Vô Tà cho hắn ăn xong đệ nhị cái đan được hắn mới trọng hoạch hành động tự do.

"Làm diễn làm nguyên bộ." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng, nàng đôi mắt quét về phía một cái khác bị Hắc thú ẩn trụ Tăng Văn Phong đệ tử.

Kia đệ tử vừa thấy đến Quân Vô Tà ánh mắt quét tới, chân run run lợi hại hơn, hắn hoảng sợ nhìn Quân Vô Tà, một cái kính phe phẩy đầu, không tiếng động xin tha.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Vả mặt lần thứ năm (2)

"Sát." Quân Vô Tà lạnh giọng hạ lệnh.

Thậm chí không kịp phát ra một tiếng rên rỉ, người nọ liền bị Hắc thú một ngụm cắn đứt cổ, đến chết, hắn trên mặt còn mang theo cuối cùng sợ hãi.

Giải quyết kia hai gã đệ tử, Quân Vô Tà cùng Kiều Sở liền hướng tới tầng hầm ngầm nội đi đến.

Bên kia, chính không ngừng đối Hoa Dao tiến hành "Dạy dỗ" Kha Tăng Cúc, hoàn toàn đắm chìm ở khổ hình giữa, đột nhiên hắn chú ý tới, bị thi lấy khổ hình thiếu niên rút cuộc ngừng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn phía trước.

"Như thế nào? Chịu không nổi sao?" Kha Tăng Cúc cười nhẹ, trong khoảng thời gian này tới nay, Hoa Dao bất luận gặp như thế nào tra tấn đều không có nửa điểm phản ứng, chính là hiện tại hắn ánh mắt lại xuất hiện một tia biến hóa, đây là không đại biểu cho, tiểu tử này rút cuộc nhịn không được?

"Ngươi nếu là cầu ta, ta có lẽ có thể cho ngươi hào quá một chút, rút cuộc, giống ngươi như vậy đệ tử, ta còn là rất thương yêu." Kha Tăng Cúc lộ ra âm ngoan ý cười, hắn thích nhất, đó là thương thức này đó hoa nhi giống nhau tiên sông thiếu niên, ở chính mình tác phẩm tra tấn hạ, đau khổ giãy giụa bộ dáng.

Đương đầu đón cùng sợ hãi, đem này một trương trương đẹp túi da xé rách, kia một khác luôn là làm hắn vô cùng hưng phấn.

Hoa Dao không thể nghi ngờ là hắn tuyến nhận sở hữu "Đệ tử" trung, dung mạo xuất sắc nhất, đương hắn lần đầu tiên nhìn đến cái này mỹ lệ làm nhân tâm động thiếu niên khi, trong thân thể linh hồn liền đang không ngừng gào rống, hắn muốn xé nát này trương mỹ lệ khuôn mặt, làm nọc độc đem này túi da cùng xương cốt một chút ăn mòn, làm này phân mỹ lệ, trở nên so bùn đất càng thêm dơ bẩn!

"Thật chậm." Khóe môi treo lên vết máu mỹ lệ thiếu niên không kiên nhẫn mở miệng.

Kha Tăng Cúc hơi hơi sừng sốt, không có nghe hiểu Hoa Dao nói là cái gì ý thức.

"Ta đương ngươi còn rất hưởng thụ này sừ bát quái chiêu đãi đâu." Cà lơ phát phơ thanh âm thình lình gian từ Kha Tăng Cúc phía sau vang lên!

Kha Tăng Cúc lập tức xoay người, kinh ngạc nhìn đứng ở vài bước ở ngoài hai gã thiếu niên!

Này hai người, không phải còn ở hôn mê trung sao?

"Tắm tã, gần gũi xem, này khuôn mặt thật đúng là xấu tương đương độc đáo a." Kiều Sở ác liệt sờ sờ cảm, hài hước nhìn mặt lộ vẻ khiếp sợ Kha Tăng Cúc.

"Người nói ai xấu! Người này vô tri tiểu nhi!" Kha Tăng Cúc sắc mặt lập tức âm trầm xuống dưới.

Kha Tăng Cúc cả đời này, hận nhất, đó là người khác lấy hân dung mạo làm văn, nguyên nhân chính là như thế, cho nên hân hận sở hữu diện mạo ưu dị nam tính, mặc dù là tiểu hài tử, hân cũng sẽ không buông tha!

Thiếu niên này, cũng dám làm trò hân mặt nói hân xấu!

Hân muốn hân chết không có chỗ chôn!

Kha Tăng Cúc cơ hồ là ở nhảy mất ra tay, ba đạo lóe hàn mang hắc ảnh hướng tới Kiều Sở mệnh môn bay đi!

Liền ở Kha Tăng Cúc ra tay nhảy mất, đếm tới ngàn quang bay nhanh thoáng hiện, ở nửa đường đem kia ba đạo hắc ảnh chặn giết!

Đương đương đương!

Ba tiếng giòn vang!

Ngàn quang cùng hắc ảnh va chạm khoanh khắc, tam cái hắc châm cùng tam cái ngàn châm rơi xuống trên mặt đất, ở ánh lửa chiếu rọi hạ, lập lòe điểm điểm ánh sáng.

Kha Tăng Cúc kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, khó có thể tin hướng tới một bên dung mạo không sâu sắc tiểu thiếu niên nhìn lại.

Hân độc châm chưa bao giờ thất qua tay, mặc dù là lam linh cường giả, ở hân ám toán hạ cũng là tránh cũng không thể tránh, chính là kia thiếu niên, thế nhưng có thể ở hân ra tay nhảy mất ra chiêu, đem tam cái độc châm một cái không làm chặn lại xuống dưới! Càng làm cho hân kinh ngạc chính là, chặn lại độc châm, thế nhưng là so độc châm còn muốn tiểu thượng nhất hảo tam cái ngàn châm!

Hân ra tay tốc độ đã cực nhanh, thiếu niên này rốt cuộc là như thế nào phát giác, lại là như thế nào tại như vậy đoán thời gian nội, phán đoán ra hân độc châm công kích phương hướng?

Này vừa thấy, lại làm Kha Tăng Cúc ngây ngẩn cả người, đứng ở một bên thiếu niên, nhưng còn không phải là ngày đó hân từ Mộ Thần trong tay đoạt tới đệ tử?

Kha Tăng Cúc cảm hân dung mạo tuần mỹ thiếu niên, diện mạo càng tốt, càng làm hân hận thấu xương, cho nên mỗi tháng, hân từ những cái đó bị đào thải đệ tử trung chọn lựa lưu lại, luôn là những cái đó bộ dạng đẹp nhất, mà giống Quân Vô Tà như vậy, đáng người nhỏ xinh, ngũ quan chỉ có thể tính thượng thanh tú, hân cũng không có như thế nào chú ý, ngày đó sở dĩ đem Quân Vô Tà từ Mộ Thần trước mắt đoạt lấy tới, bất quá là bởi vì Kha Tăng Cúc đồng dạng cảm hận Mộ Thần dung mạo, lại bởi vì đối phương cùng chính mình cùng là trưởng lão thân phận, mà không thể đối phương như thế nào.

Tương so với Quân Vô Tà, ngược lại là bên người nàng cái kia cao gầy thiếu niên càng vì tuần mỹ, cũng càng thêm hấp dẫn Kha Tăng Cúc cừ hận.

Nguyên bản chỉ là đoạt tới chèn ép Mộ Thần Quân Vô Tà, hiện giờ lại làm Kha Tăng Cúc chấn động.

Đối phương phi châm thực lực, thế nhưng cùng hân không phân cao thấp!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Vả mặt lần thứ năm (3)

Sao có thế?

Kha Tăng Cúc sở trường nhất đó là này âm thầm đánh lên độc châm, chớ có nói hơn mười tuổi thiếu niên, liền tính là mấy chục tuổi cường giả cũng chưa chắc có thể ở không hề chuẩn bị hạ tiếp được.

Chính là này Quân Vô Tà, cổ tình liền làm được!

"Người thật là, làm ta ghê tởm." Vẫn luôn không có mở miệng Quân Vô Tà, hơi hơi nhíu mày, trước mắt Kha Tăng Cúc, cùng kiếp trước cái kia ác ma thân ảnh trọng điệp ở bên nhau, lấy nghiền cứu chi danh, thi ác độc chi thật, người như vậy, vốn là không nên sống ở trên đời này!

Bị cặp kia lạnh băng con người nhìn chăm chăm, Kha Tăng Cúc chỉ cảm thấy một cổ tử hàn khí từ lòng bàn chân không ngừng hướng lên trên nhảy thẳng.

Bị một cái tiểu quý nhìn chăm chăm cả người phát mao, này quả thực chính là một loại si nhục!

"Tiểu quý, người miệng phóng sạch sẽ đi! Ta cũng mặc kệ các người là người nào, chỉ cần vào này Tăng Vân Phong, các người cũng đừng muốn sống đi ra ngoài." Kha Tăng Cúc cười lạnh, hân nhưng thật ra không tin, như vậy hai cái thiếu niên có thể nhảy ra bao lớn sóng gió!

Tăng Vân Phong chính là hân địa bàn!

"Người có bốn sự này?" Quân Vô Tà hơi hơi hắt cảm lên, khóe miệng gọi lên một mặt yêu dị độ cung.

Nguyên bản dung mạo bình thường mặt, thế nhưng ở kia một mặt ý cười làm nổi bật hạ có vẻ phá lệ mỹ lệ!

"Thử xem xem, chẳng phải sẽ biết? Các ngươi yên tâm, ta sẽ làm các ngươi cùng nơi này người giống nhau, muốn sống không được muốn chết không xong." Kha Tăng Cúc âm lãnh cười, Quân Vô Tà kia nếu phù dung sớm nở tối tàn kinh điển, khơi dậy hân trong lòng điên cuồng

Mỹ lệ đồ vật, hân đều phải hoàn toàn phá hủy!

Kiều Sở cau mày, vừa mới tưởng tiến lên giáo huấn cái này ác độc sừ bát quái.

Chính là Quân Vô Tà lại đột nhiên giờ tay, ngăn lại Kiều Sở động tác.

"Lui ra." Quân Vô Tà nửa híp mắt, ý cười dạt dào.

Kiều Sở hơi hơi sừng sốt, hân tổng cảm thấy hiện tại Quân Vô Tà cùng phía trước có chút không quá giống nhau, rõ ràng cười như vậy sáng lạn, chính là lại làm hân cảm thấy trước mắt nàng làm người sồn tóc gáy, cái loại cảm giác này, làm Kiều Sở theo bản năng nghe theo Quân Vô Tà phân phó, về phía sau lui một bước.

"Tiểu quý, ngươi ở tìm chết." Kha Tăng Cúc không hề có đem Quân Vô Tà xem ở trong mắt, lớn như vậy thiếu niên, cho dù có thông thiên bản lĩnh, thì tính sao? Hân am hiểu, trước nay đều không phải cái gì vũ lực, mà là độc!

Giết người với vô hình độc!

Trong thiên hạ, không có bất luận kẻ nào, so với hân còn quen thuộc loại này giết người phương pháp, chỉ cần hân vui, có thể cho bất luận kẻ nào, ở bất luận cái gì thời điểm, chết không có chỗ chốn!

"Chớ nói hôm nay chỉ có các ngươi hai cái tiểu quý, liên tính là thiên quân vạn mã, tới rồi ta Tăng Vân Phong cũng chỉ có từ lộ một cái, thực mau các ngươi liền sẽ cảm nhận được, cái gì gọi là chân chính thống khổ!" Kha Tăng Cúc trên mặt mang theo vận vận tươi cười, kia tươi cười làm hân vốn là xấu xí dung mạo, có vẻ càng thêm dữ tợn, giống như từ trong địa ngục bò ra ác quỷ!

Hân vật áo chỗ đồng lăng đột nhiên phát ra một trận dồn dập tiếng vang, từng sợi khói nhẹ từ kia chuồng đồng khe hở trung vụt ra, ở trong không khí tràn ngập mờ ra.

Liền ở kia khói nhẹ lượn lơ nháy mắt, bị treo ở giữa không trung Hoa Dao trên mặt xuất hiện một tia khiếp sợ, vốn có bình tĩnh, tại đây một khắc nứt toạc, hân chợt gào rống nói: "Đi mau! Đây là độc yên!"

Kha Tăng Cúc tiếng cười tại đây một khắc đạt tới đỉnh, hân cuồng tiếu, ác độc nhìn Quân Vô Tà cùng Kiều Sở.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 282: Vả mặt lần thứ năm (4)

"Hạ tam giới rác rưởi, có thể chết ở độc yên dưới, đây là các ngươi vinh hạnh!"

Kha Tăng Cúc nhìn Quân Vô Tà cùng Kiều Sở, giống như là đang xem hai cái người chết, độc yên lợi hại không có người so với hân rõ ràng hơn, loại này độc, lấy sương khói bộ dáng xuất hiện, chính là liên tính người ngừng lại rồi hô hấp, chỉ cần làn da lấy dính thượng như vậy một dính điểm, cũng là chạy trời không khỏi nắng.

Tàng hãm ngầm không gian tương đối phong bế, liên tính này hai cái thiếu niên muốn chạy trốn, cũng đã không còn kịp rồi!

Lượn lơ ở tầng hãm ngầm độc yên vô khổng bất nhập, chớ nói chỉ là hai gã thiếu niên, liên tính là thiên quân vạn mã, ở độc yên dưới, cũng chỉ có toàn quân bị diệt phân.

Chậm rãi cảm thụ đi! Tại đây tránh cũng không thể tránh sợ hãi trung, đi hướng tử vong!

Kha Tăng Cúc trên mặt tươi cười càng ngày càng dữ tợn, hân chờ mong này hai gã không biết sống chết thiếu niên, ngã vào chính mình dưới chân bị thảm bộ dáng.

Kiều Sở cơ hồ là ở trước tiên, liền kéo lại Quân Vô Tà cánh tay, độc yên hai chữ làm hân cả người lông tơ đều dựng lên.

"Đi mau! Này độc yên vô khổng bất nhập, chỉ cần dính thượng một chút liền hân phải chết không thể nghi ngờ!" Kiều Sở nói liền đem Quân Vô Tà ra bên ngoài kéo, một khuôn mặt tối tăm tới rồi cực điểm.

Hân không nghĩ tới, Kha Tăng Cúc thể nhưng sẽ có độc yên như vậy ngoan độc đồ vật.

Chính là Kiều Sở kéo nửa ngày, cũng không có thể di động nửa tấc, hân kinh ngạc quay đầu, phát hiện Quân Vô Tà chính mắt lạnh nhìn Kha Tăng Cúc, khóe miệng ý cười tựa hồ gia tăng một ít.

"Tiểu Tà Tử? Đi mau a?" Kiều Sở rồi rầm nhìn Quân Vô Tà, hận không thể đem tiểu tử này trực tiếp khiêng lên đến mang đi.

"Thứ này kêu độc yên?" Quân Vô Tà hơi hơi nhướn mày, mỉm cười khóe miệng hơi hơi mờ ra, nửa híp đôi mắt không thấy nửa điểm khủng hoảng, nàng không chút để ý nhìn kia lượn lơ khói nhẹ, giống như là đang xem bình thường sương khói giống nhau.

Kiều Sở ngăn cả người, hân nhìn Quân Vô Tà, hoài nghi tiểu tử này có phải hay không đầu óc có chút không bình thường, này người bình thường gặp được có độc đồ vật, phản ứng đầu tiên không đều nên là chạy sao? Nhưng vị này khen ngược, chính mình không chạy liên tính, hân kéo..... Nàng đều bắt động một bước!

Kha Tăng Cúc trên mặt dữ tợn tươi cười xuất hiện một tia động lại, "Tiểu quý, hạ tam giới có thể chết ở độc yên dưới người, có thể đếm được trên đầu ngón tay, dùng như vậy trân quý độc đưa các ngươi lên đường, các ngươi nên đuổi tới cao hứng mới là."

Nếu không có này tiểu quý tươi cười quá mức chói mắt, hân cũng sẽ không dùng như vậy trân quý độc yên đối phó bọn họ, bất quá có thể thưởng thức đến bọn họ trước khi chết vận vận khuôn mặt, cũng coi như đáng giá.

Nhìn độc yên lượn lờ ở phòng bên trong, Kha Tăng Cúc đáy mắt hưng phấn cơ hồ khó có thể che lấp, khó nhẽ đã khuếch tán tới rồi Quân Vô Tà quanh thân, phất quá nàng làn da, không dùng được bao lâu, trước mắt cái này không biết trời cao đất dày tiểu quý, liền sẽ biến thành một đồng bạch cốt!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Vả mặt lần thứ năm (5)

"Trân quý?" Quân Vô Tà cười khẽ một tiếng, như là nghe xong cực kỳ buồn cười chê cười giống nhau, nàng hơi nghiêng đầu, nhìn quanh thân lượn lờ độc yên, đáy mắt lạnh lẽo lại càng thêm nồng đậm.

"Loại này tiểu ngoạn ý, người nếu là cảm thấy trân quý, ta liền đưa người một ít hảo."

Mang theo ý cười lời nói từ Quân Vô Tà trong miệng tràn ra, nàng chậm rãi tiến lên một bước, giờ tay tùy ý bãi bãi ồng tay áo, đem kia độc yên tản ra.

"Người như thế nào sẽ không có việc gì?" Kha Tăng Cúc biểu tình hơi hơi sững sốt, kia độc yên rõ ràng đã đụng phải Quân Vô Tà làn da, nàng như thế nào không hề phản ứng?

Này tuyệt đối không có khả năng!

Độc yên độc tính ở tiếp xúc đến người thân thể sau liền sẽ lập tức phát tác, này tiểu quý lúc này như thế nào còn hoàn hảo không tổn hao gì?

"Tiểu hài tử gia ngoạn ý, còn muốn cho ta có việc? Chê cười." Quân Vô Tà hừ lạnh một tiếng.

Quân Vô Tà nói làm ở đây tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, ngay cả Kiều Sở cùng Hoa Dao đều về mặt khiếp sợ.

Sớm tại Kha Tăng Cúc thả ra độc yên kia một khắc khởi, bọn họ hai người cũng đã đem linh lực khuếch tán ở bên ngoài cơ thể, ở quanh thân ngưng tụ ra một tầng ô dù, tuy rằng vô pháp hoàn toàn tránh đi độc yên ăn mòn, chính là lại có thể chậm lại độc phát tốc độ.

Chính là dù vậy, Kiều Sở cùng Hoa Dao hiện giờ cảm giác đều đã thập phần không ổn, bị kia độc yên xẹt qua chỗ, giống như là bị ngọn lửa hôn qua giống nhau, một mảnh đau đớn, linh lực vô pháp hoàn toàn ngăn cách độc yên, cái này làm cho bọn họ làn da bắt đầu trở nên dị thường đỏ bừng, tùy theo mà đến đó là từng đợt nóng cháy, thiêu ngủ tạng lục phủ đều trở nên nóng bỏng lên.

Chính là Quân Vô Tà, lại như là một cái giống như người không có việc gì, trắng nõn khuôn mặt nhỏ thượng nơi nào có nửa điểm dị thường tình huống?

Như vậy mãnh liệt tương phản, làm mọi người mở rộng tầm mắt.

Kha Tăng Cúc trên mặt tươi cười đã trở nên vụn vỡ, hán khố miệng run rẩy, gắt gao nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, hận không thể có thể ở trên người nàng tìm ra nửa điểm trúng độc phản ứng.

Chính là kết quả, lại làm người tuyệt vọng. Quân Vô Tà từ đầu đến chân, đều lông tóc chưa tổn hại, càng làm cho người kinh ngạc chính là, nàng còn không có sử dụng bất luận cái gì linh lực hộ thể, tựa như bình thường giống nhau, đứng ở độc yên tràn ngập tầng hầm ngầm trung, cực kỳ tùy ý.

"Sao có thể....." Kha Tăng Cúc trợn mắt há hốc mồm nhìn Quân Vô Tà, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 284: Vả mặt lần thứ năm (6)

Độc yên tuyệt đối sẽ không ra vấn đề, xem Kiều Sở cùng Hoa Dao mở miệng lạnh thẳng hạ phản ứng liền cũng biết một vài.

Chính là vì sao, cái này tuổi nhỏ thiếu niên, thể nhưng không có đã chịu độc yên bất luận cái gì ảnh hưởng?

"Người có giải được?" Kha Tăng Cúc cắn răng nhìn Quân Vô Tà, trừ bỏ trước đó dùng giải được, Từ Linh dưới không có bất luận kẻ nào có thể tránh thoát độc yên độc hại! Quân Vô Tà tuổi tác như vậy tiểu, tuyệt đối không có khả năng là Từ Linh!

"Giải được?" Quân Vô Tà cười lắc lắc đầu, lạnh băng con người nhìn Kha Tăng Cúc, tràn ngập nhạo báng.

"Thế gian vì sao sẽ có người như vậy vụng về người? Như vậy điểm tiểu ngoạn ý liền muốn ta mệnh? Người cũng xứng?"

Quân Vô Tà đi bước một hướng tới Kha Tăng Cúc đi đến, trong phòng độc yên căn bản không có thể ảnh hưởng nàng một bước.

Kha Tăng Cúc sắc mặt hơi đỏ, to rộng cổ tay áo đột nhiên run lên, đếm tới tụy độc hắc châm hướng tới Quân Vô Tà bay đi, cơ hồ liền ở cùng thời gian, Quân Vô Tà một tay vừa nhấc, đầu ngón tay bắn ra đếm tới hàn quang, ở giữa không trung, liền đem những cái đó độc châm đều đánh rơi.

"Liền không điểm mới mẽ?"

Châm chọc rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, không có một quả có thể tới gần Quân Vô Tà mấy mấy!

Nhanh như vậy thân thủ, ngay cả Kiều Sở cùng Hoa Dao đều xem sững sốt, bọn họ căn bản là không có chú ý tới Quân Vô Tà là khi nào lấy ra ngân châm ra tay.

Rõ ràng vô dụng đến nửa điểm linh khí, lại như vậy mau lẹ tinh chuẩn, tiểu tử này, rốt cuộc cái gì địa vị!

Cái này, Kha Tăng Cúc sắc mặt có thể nói là âm trầm tới rồi cực điểm!

Làm cuối cùng át chủ bài độc yên, thế nhưng đối này tiểu quỷ không có nửa điểm tác dụng, trên tay độc châm, càng là mau bất quá Quân Vô Tà trong tay ngân châm.

Kha Tăng Cúc ở hai lần kiến thức đến Quân Vô Tà phi châm tốc độ lúc sau, trong lòng vô cùng khẳng định, nếu là tiểu tử này nguyên ý, chỉ là dùng phi châm, là có thể đủ làm hắn chết không có chỗ chôn!

Loại này xác định, làm Kha Tăng Cúc kinh ra một thân mồ hôi lạnh, ở Tăng Vân Phong mọi việc đều thuận lợi hắn, vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được như vậy làm người hít thở không thông cảm giác áp bách!

Nàng tốc độ, xa so với hắn nhanh không biết nhiều ít!

Tiểu tử này mới bao lớn? Như thế nào như vậy một tay!

Đánh chết Kha Tăng Cúc, hắn cũng không nghĩ tới, hắn thế nhưng sẽ bị một cái choai choai tiểu quỷ cấp bức đến loại tình trạng này, mắt thấy Quân Vô Tà từng bước ép sát, Kha Tăng Cúc cả người da thịt đều banh lên, đôi tay chợt gian vùng lên, một đoàn màu xanh biếc sương khói từ hắn cổ tay áo phun hướng về phía Quân Vô Tà!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 285: Vả mặt lần thứ năm (7)

Hắn nhưng thật ra không tin, này tiểu quỷ thực sự có ba đầu sáu tay!

Liên tính độc yên không có hiệu quả, hắn trên người có rất nhiều trí người vào chỗ chết độc, luôn có một loại có thể muốn tiểu tử này tánh mạng!

Nhưng mà, Quân Vô Tà lại liên đôi mắt đều không nháy mắt một chút, từ kia chất chứa kịch độc sương mù bao phủ ở nàng bốn phía, cặp kia lãnh nếu thu thủy con ngươi, chỉ là nhàn nhạt từ những cái đó khói độc trung đảo qua.

Tuyệt đối miệt thị!

"Xong rồi?" Quân Vô Tà nghiêng đầu, nhìn dùng ra cả người thủ đoạn Kha Tăng Cúc, thần sắc tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

Kha Tăng Cúc hoảng sợ trừng mắt Quân Vô Tà, hắn mới vừa rồi thả ra khói độc trung ít nói có mấy chục loại độc được hỗn hợp, liên tính là Tử Linh cường giả, ở không hề phòng bị dưới, bị nhiều như vậy độc được trút xuống mà xuống, chỉ sợ cũng đã đổ.

Chính là cố tình, đứng ở trước mặt hắn Quân Vô Tà lại không chút sứt mẻ, treo ở khóe miệng nàng ý cười, không có lúc nào là không hề cười nhạo hắn ngu xuẩn cùng vô năng.

"Sao có thể..... Sao có thể....." Kha Tăng Cúc hét hoảng lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch.

Hắn khuôn mặt xấu xí, gân mạch tàn khuyết, ngay cả Giới Linh cũng chưa có thể thức tỉnh, hắn hận ông trời bất công, đem suốt đời tinh lực đều đầu nhập ở độc được luyện chế thượng, dù cho không có đỉnh thiên linh lực, không có cường đại Giới Linh, hắn cũng có thể bằng vào chính mình một thân độc được, làm đối thủ bị mất mạng.

Chính là hiện giờ, này hết thảy đều bị trước mắt thiếu niên này đánh vỡ.

Kha Tăng Cúc nhất lấy làm tự hào độc được, ở Quân Vô Tà trước mặt lại thành một đồng hồ cười, những cái đó tiêu phí hắn suốt đời tâm huyết độc được, liền Quân Vô Tà đều tóc đều thương không đến.

Càng miễn bàn muốn giết chết Quân Vô Tà!

"Ngươi nếu là xong rồi, nên ta ra tay." Quân Vô Tà hơi hơi mỉm cười, từ tùy thân túi tiền từ, lấy ra một lọ màu xám bình sứ.

Kha Tăng Cúc gắt gao nhìn chăm chăm Quân Vô Tà trong tay bình sứ, phảng phất bên trong giam giữ hồng thủy mãnh thú.

Chính là đương Quân Vô Tà từ bình sứ trung đảo ra một quả ngón út giáp cái lớn nhỏ thuốc viên khi, Kha Tăng Cúc lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn cho rằng, cái này bách độc bất xâm tiểu quỷ, có thể lấy ra cỡ nào đáng sợ độc được tới, chính là hiện giờ xem ra bất quá là một ít tâm thương tiểu ngoạn ý, chỉ là xem kia cái độc được ngoại hình, Kha Tăng Cúc liền có thể xác định, kia chỉ là một viên hủ cốt hoàn.

Hủ cốt hoàn là một loại độc tính cực cường độc được, nuốt vào sau ở trong thời gian rất ngắn, trong thân thể xương cốt liền sẽ dần dần bị hủ hóa, loại này độc được đối người bình thường mà nói, cực kỳ đáng sợ, chính là đối với Kha Tăng Cúc tới nói, thứ này, lại là lại tâm thương bất quá.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 286: Vả mặt lần thứ năm (8)

Bởi vì này hủ cốt hoàn, đó là hẩn nghiên cứu ra tới độc được, như muốn vân tông đại đa số đệ tử trong tay đều có mấy viên.

Này tiểu quý thể nhưng lấy hẩn luyện chế ra tới hủ cốt hoàn tới đe dọa hẩn, thật sự là buồn cười! Phàm là hẩn luyện chế ra tới độc được, hẩn đều thập phần hiểu biết này được hiệu, sớm đã cấp chính mình uy thực giải được, cả đời này mặc dù nuốt vào lại nhiều, hẩn cũng sẽ không có bất luận cái gì trúng độc tình huống.

"Tiểu quý, ngươi có biết người trong tay hủ cốt hoàn là nơi nào tới?" Kha Tăng Cúc đột nhiên muốn cười to, cười chính mình quá mức khảnh trương, này tiểu quý không sợ hãi độc được thể chất thật sự làm hẩn thập phần giật mình, chính là trừ lần đó ra, lại cũng không có gì ghê gớm, vừa rồi hẩn quá mức kinh ngạc, mới không chú ý tới nào đó chi tiết, chính là hiện giờ định ra thần tới, hẩn lại biết, chính mình tình cảnh căn bản không có bất luận cái gì nguy hiểm.

Mới vừa rồi, này tiểu quý thả ra phi châm, toàn bộ đều là nhất nguyên thủy ngân châm, không có nửa điểm tó độc dấu vết, loại này không độc ngân châm, liền tính trung thượng mấy trăm châm, chỉ cần không phải yếu hại, liền sẽ không tạo thành bất luận cái gì thương tổn.

Kha Tăng Cúc tuy rằng không có nắm chắc có thể hoàn toàn tránh đi Quân Vô Tà phi châm, chính là tránh đi yếu hại, lại không có bao lớn vấn đề.

Này tiểu quý dù cho không chịu độc được xâm hại, chính là nàng đồng bạn, lại không như vậy vận may!

Kha Tăng Cúc âm độc ánh mắt, nhìn về phía Quân Vô Tà phía sau thân ảnh không xong Kiểu Sở.

Kiểu Sở đã dùng linh lực hộ thể, lại như cũ bị độc yên làm hại, cao gầy thân mình đã có chút lay động, toàn thân làn da bắt đầu không bình thường đỏ lên, đây đúng là trúng độc yên sau hiệu quả.

Không dùng được bao lâu, Kiểu Sở liền sẽ đi đời nhà ma.

Kha Tăng Cúc trừ bỏ dùng độc, không có bất luận cái gì năng lực chiến đấu, nếu là cùng linh lực cường đại người đối thượng, có lẽ chỉ có nhận lấy cái chết phần.

Chính là hiện giờ, đứng ở hẩn trước mắt cái này tiểu thiếu niên, lại căn bản không giống linh lực cường đại bộ dáng, xem nàng tuổi, liền tính là thức tỉnh rồi Giới Linh, chỉ sợ cũng vừa vừa đến đạt xích linh cảnh giới, nhỏ nhỏ xích linh, Kha Tăng Cúc nhưng thật ra không có gì sợ quá!

Trong lòng lo lắng bị trở thành hư không, Kha Tăng Cúc trên mặt lại một lần lộ ra dữ tợn ý cười.

Quân Vô Tà cười tủm tỉm nhìn thần sắc chuyển biến Kha Tăng Cúc, nhìn lướt qua chính mình trong tay độc được nói: "Nguyên lai cái này kêu hủ cốt hoàn?"

Quân Vô Tà nói, làm Kha Tăng Cúc trong lòng càng thêm chắc chắn, này tiểu quý trên tay tuyệt đối không có gì lợi hại độc được, nếu không nàng như thế nào liền hủ cốt hoàn đều không nhận biết? Một cái liền hủ cốt hoàn đều không nhận biết tiểu quý, sở dựa vào bất quá là bách độc bất xâm thể chất thôi!

Có như vậy ý niệm, Kha Tăng Cúc lập tức lại khôi phục ngày xưa ngạo mạn cùng âm độc.

"Tiểu quý, người lấy ta làm độc được tới làm ta sợ, không khôi cũng quá ngây thơ rồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 287: Vả mặt lần thứ năm (9)

"Người làm?" Quân Vô Tà hơi hơi nhướn mày, thỉnh linh gian nàng một tay vung lên, khễ quát một tiếng nói: "Tiểu hắc!"

Một mặt thật lớn hắc ảnh như tia chớp từ Kiểu Sở phía sau chạy trốn ra tới, bay nhanh nhào hướng vừa mới khôi phục hùng tâm trắng chí Kha Tăng Cúc!

Không có linh lực Kha Tăng Cúc nơi nào đoạt được khai, cả người ở chớp mắt thời gian, bị một cỗ mạnh mẽ lực lượng phác gục trên mặt đất, chờ đến hẩn từ đau nhức trung phục hồi tinh thần lại, thỉnh linh gian phát hiện, một con thật lớn Hắc thú đang dùng hai chi có lực chi trước đập lên trên vai hẩn, đem hẩn gắt gao ấn ở trên mặt đất, đỉnh đầu hẩn phía trên, đúng là kia chi Hắc thú thật lớn đầu, hẩn có thể rõ ràng nhìn đến Hắc thú trong miệng răng nanh là cỡ nào sắc bén!

Vừa mới thành lập khôi kia khẩu khí, ở nháy mắt, bị Hắc thú dẫm rơi rớt tan tác, Kha Tăng Cúc xấu xí trên mặt đã là một mảnh hoảng sợ.

"Người nói đây là người làm, không bằng chính người thử xem thấy thế nào?" Quân Vô Tà thông thả ung dung từ một bên đi tới, người này quá bản, đụng tới hẩn mấy may đều sẽ làm nàng ghê tởm hận không thể lột chính mình da, đơn giản làm tiểu hắc đại lao cũng hào.

Quân Vô Tà cho Hắc thú một cái ý bảo, Hắc thú lập tức phát ra đỉnh tai nhức óc gào rống thanh, sau trào trực tiếp dậm ở Kha Tăng Cúc mềm mại bụng!

Đau nhức dưới, Kha Tăng Cúc kêu rên ra tiếng, ở hẩn há mồm nháy mắt, Quân Vô Tà tay nhỏ vừa động, liền đem kia cái nhỏ nhỏ hủ cốt hoàn, ném vào Kha Tăng Cúc trong miệng, Hắc thú lập tức phối hợp nâng trào hướng tới Kha Tăng Cúc ngực đột nhiên một ấn, buộc Kha Tăng Cúc đem kia cái hủ cốt hoàn nuốt vào trong bụng.

Đan được nhập bụng, Hắc thú ghét bỏ từ Kha Tăng Cúc trên người dòi đi.

Kha Tăng Cúc thô suyễn ngồi dậy, che lại cơ hồ sắp vỡ ra ngực, hung tợn trừng mắt Quân Vô Tà.

"Hủ cốt hoàn đối ta vô dụng! Người đừng uống phí tâm cơ! Người nếu là ở chỗ này giết ta, Tàn Nhạc sẽ không buông tha các người! Các người đừng nghĩ tồn tại rồi đi Khuynh Vân Tông!" Kha Tăng Cúc ác độc nhìn Quân Vô Tà.

"Nga? Phải không?" Quân Vô Tà cười tủm tỉm nhìn Kha Tăng Cúc.

Quân Vô Tà phản ứng làm Kha Tăng Cúc càng thêm cảm thấy bất an, chính là một bên Hắc thú lại nửa điểm không có công kích hẩn ý.

Chẳng lẽ nói, tiểu tử này, thật không tính toán giết hẩn?

Liền ở Kha Tăng Cúc suy đoán khi, hần đột nhiên cảm giác được chính mình trên mặt truyền đến một mảnh lửa đốt đau đớn, đau nhức dưới, hần kêu thảm che lại chính mình mặt, chính là xúc tua lập tức, hần lại ở chính mình trên mặt sờ đến một mảnh ẩm áp ướt át!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Vả mặt lần thứ năm (10)

Hần kinh hãi nhìn chính mình tay, ở hai tay của hần thượng lấy dính tảng lớn vết máu, kia ám hắc sắc máu nhiễm hần đôi tay, ở hoảng sợ ánh mắt nhìn chăm chú hạ, một khối ngón cái lớn nhỏ thịt nát rơi xuống ở hần lòng bàn tay!

"A a a!" Thê lương kêu thảm thiết từ Kha Tăng Cúc trong miệng tràn ra, trên mặt hần da thịt như là bị người cắt rớt giống nhau, từng khối rơi xuống ở trong tay hần, hần cả khuôn mặt đều như là lọt vào dung nham giống nhau, đau tê tâm liệt phế.

"Ta mặt..... Ta mặt....." Khoảng cách đau đớn, làm Kha Tăng Cúc run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, hần hoảng sợ hướng tới một bên bỏ đi, huyết nhục theo hần hành động rơi xuống đầy đất, thoát nhìn vô cùng ghê tởm.

Dù cho xấu xí, chính là hần tốt xấu còn xem như một người, Kha Tăng Cúc quả thực vô pháp tưởng tượng, chính mình mặt nếu là lại bị phá hủy, kia sẽ là cỡ nào đáng sợ tai nạn, kia so giết hần còn muốn cho hần thống khổ gấp trăm lần.

Một cái xấu xí người, so mạo mỹ càng thêm đề ý dung mạo, chẳng sợ một dính điểm thiệt hại, đều làm hần không thể chịu đựng được.

Không có người tiến lên ngăn cản Kha Tăng Cúc hành động, Quân Vô Tà chỉ là đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn Kha Tăng Cúc run rẩy hướng tới một bên chậu nước bỏ đi.

Hần giống chỉ hư thối con rệp, trên mặt đất mấp máy, ghê tởm làm người buồn nôn.

Đương Kha Tăng Cúc bỏ đến chậu nước chỗ, hần cơ hồ là dùng hết toàn thân sức lực, đem nửa người trên khỏi động, nhưng mà..... Ở chậu nước trung chiếu ra hình ảnh, lại làm hần cả người đều ngây ngẩn cả người!

Gò ghe lở lĩm da đã biến mất vô tung vô ảnh, ở một mảnh huyết sắc dưới, lộ ra lại là trắng nõn bóng loáng làn da, sưng to mí mắt cũng đã biến mất, cặp kia bị đè ép cơ hồ nhìn không thấy đôi mắt, hiện giờ lại như vậy sáng ngời có thần, Kha Tăng Cúc khiếp sợ nhìn trong nước ảnh ngược, cơ hồ không dám tin tưởng chính mình nhìn đến hết thấy.

Đây là hần?

Là hần?

Ảnh ngược trung nam tử, dù cho không thể xưng là tuấn mỹ, lại cũng coi như là tuấn lãng, cùng kia trương xấu xí bất kham dung mạo so sánh với, này trương nhiễm huyết gương mặt lại có vẻ dị thường đẹp.

Trong lúc nhất thời, Kha Tăng Cúc thế nhưng đã quên đau đớn, si ngốc nhìn hoàn toàn mới gương mặt.

Như vậy tuấn mỹ, như vậy đẹp, giống như là hần trong lúc ngủ mơ vô số lần ảo tưởng dung nhan!

"Đây là ta..... Ta..... Ta như vậy đẹp....." Kha Tăng Cúc chợt gian phát ra điên cuồng tiếng cười, hần cả đời oán hận, đó là người khác mỹ mạo, hần cả đời không cam lòng toàn nhân hần kia trương xấu xí bất kham dung nhan.

Nhưng mà này hết thấy, đều biến mất!

Hần trở nên như vậy đẹp, như vậy mừng như điên làm hần liền trên người đau nhức đều quên đến không còn một mảnh.

Đương gương mặt bên cuối cùng một khối thịt nát rơi xuống, trên mặt nước ảnh ngược nam tử ánh mắt lại là tràn ngập điên cuồng vui sướng.

Nhưng mà, mừng như điên trung Kha Tăng Cúc hoàn toàn không có chú ý tới, ở hần phía sau Quân Vô Tà trong ánh mắt kia mặt trào phúng cùng sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Mỹ nhân diện (1)

"Thích sao?" Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh lẽo vang vọng trong tầng hầm ngầm, có vẻ vô cùng hư ảo.

Kha Tăng Cúc cười toét miệng, thần sắc điên cuồng, căn bản không nghe được những lời Quân Vô Tà đang nói. Hần nhìn chăm chăm ảnh ngược của mình, run rẩy vuốt tay thật cẩn thận lau chùi vết máu trên khuôn mặt mình.

Mỹ mạo như vậy, không thể có một chút tí vết.

Nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt, Kha Tăng Cúc trầm mê ở bên trong ảnh ngược.

Đột nhiên, trên dung nhan tuấn tú của ảnh ngược trên mặt nước xuất hiện một vết nứt. Làn da mỏng như giấy nứt toạc, miệng vết rách ở trên má phun ra một tảng lớn máu tươi!

"A! A! Không cần! Không cần!" Kha Tăng Cúc nhìn khuôn mặt mình vừa mới hoàn mỹ, đang từng chút một vỡ ra ở trước mắt, trong ánh mắt hấn tràn ngập hoảng sợ, không ngừng kêu thảm dùng hai tay che lại miệng vết thương, muốn làm vết nứt kia khép kín một lần nữa.

Nhưng mà, hết thấy này đã không có khả năng, da mặt Kha Tăng Cúc giống như bị kéo dài trên một mặt trống, không thể thừa nhận được sự kéo dãn như vậy, làn da cả khuôn mặt đều bắt đầu nứt toác.

Từng vết nứt tung hoành ở trên mặt Kha Tăng Cúc, giống như bị người cắt hơn mười đao, dữ tợn dị thường.

Kha Tăng Cúc điên lên, hấn liều mạng che mặt mình lại, nội tâm chưa từng bao giờ sợ hãi như vậy!

Gương mặt đẹp như vậy, sao có thể bị hủy hoại!

Không thể!

Không thể!

"Người rút cuộc đã cho ta ăn cái gì!" Kha Tăng Cúc quay đầu trừng mắt về phía Quân Vô Tà, hết thấy biến hóa đều bắt đầu từ khi hấn nuốt vào hủ cốt hoàn!

Hai tay Quân Vô Tà để ở trước ngực, cười như không cười nhìn Kha Tăng Cúc.

"Người nói đó là hủ cốt hoàn, không phải sao?"

Kha Tăng Cúc ngây ngẩn cả người, lúc trước hấn xác thật cho rằng Quân Vô Tà đã cho hấn ăn hủ cốt hoàn, bởi vì bất luận là bộ dáng hay là khí vị đều giống nhau như đúc với hủ cốt hoàn.

Nhưng hiện giờ, hấn lại không có ý niệm ngây thơ như vậy.

Đan được kia rõ ràng đã nổi lên hiệu quả ở trong thân thể hấn, điều này hủ cốt hoàn căn bản không thể tạo thành.

"Rút cuộc là cái gì! Người rút cuộc cho ta ăn cái gì!! Khuôn mặt ta! Trả lại khuôn mặt cho ta!!" Kha Tăng Cúc bùm mặt trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, máu tươi không ngừng chảy ra từ khe hở ngón tay hấn, mơ hồ còn mang theo một chút thịt nát hơi mỏng.

Quân Vô Tà cau khóe môi lên, không chút để ý nói:

"Mỹ Nhân Điện."

"Cái gì?" Kha Tăng Cúc ngây ngẩn cả người, hấn chưa bao giờ nghe qua tên loại được này.

"Ta đặt tên cho loại được này là mỹ nhân điện, bất luận người xấu xí như thế nào, chỉ cần nuốt nó vào, lập tức có thể có được dung mạo mỹ lệ." Quân Vô Tà nửa híp mắt, tươi cười sáng lạn như mặt trời rực rỡ ba tháng, "Chẳng qua, loại mỹ lệ này thời gian tồn tại rất ngắn."

Phi thường ngắn, chỉ một cái búng tay mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Mỹ nhân điện (2)

Kha Tăng Cúc khó tin nhìn Quân Vô Tà, hấn như thế nào cũng không nghĩ tới, độc được Quân Vô Tà lấy ra căn bản không phải là hủ cốt hoàn, mà là mỹ nhân điện mà hấn chưa từng nghe nói qua.....

Hơn nữa, hiệu quả của mỹ nhân điện, với hấn mà nói giống như tai họa ngập đầu!

"Trả lại khuôn mặt cho ta..... trả lại cho ta....." Trên mặt đau nhức càng ngày càng rõ ràng, cả người Kha Tăng Cúc run rẩy ngã trên mặt đất, hai tay rút cuộc cố che chắn mặt mũi. Hấn phủ phục trên mặt đất, gầy giữa bỏ về phía Quân Vô Tà, đầu tóc tán loạn, trên mặt huyết nhục mơ hồ, nơi nào còn có kiêu ngạo và ngạo mạn của ngày hôm qua ở trên đỉnh Vân Sơn.

"Người muốn gì, ta đều có thể cho người, hãy trả lại khuôn mặt cho ta..... Chỉ cần trả nó lại cho ta....." Kha Tăng Cúc chưa bao giờ từng sợ hãi như vậy, dung nhan cả đời chờ đợi thật vất vả mới có được, nhưng đã bị phá hủy chỉ sau một khoảnh khắc thoáng qua, thậm chí còn xấu xí hơn so với trong quá khứ.

Phẩm vị qua khuôn mặt tuấn mỹ, hấn nơi nào còn có thể chịu được gương mặt thảm đến nỗi không nỡ nhìn này!

Quân Vô Tà nhìn xuống Kha Tăng Cúc đang phủ phục ở dưới chân mình, hai mắt neho lại lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, nằng nặng giọng lãnh khốc đến cực điểm nói:

"Đó không phải khuôn mặt của người."

"Không! Đó là ta! Là của ta! Cầu người hãy trả nó lại cho ta! Người muốn gì, ta đều có thể đáp ứng người! Sau này ta sẽ nghe người tất cả! Cầu xin người!" Kha Tăng Cúc khó khăn giữa đầu, nước mắt hoà cùng máu loãng, trên khuôn mặt đã không còn một khối da hoàn hảo, làn da nổ tung rồi dính dính ở trên thịt, theo máu loãng nhỏ xuống.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Quân Vô Tà thu hồi tầm mắt, khoảnh khắc Kha Tăng Cúc sắp đụng tới vật áo nàng, di chuyển bước chân, đi về phía Kiêu Sờ lưng lay sắp đổ.

"Ăn." Một viên đan được xuất hiện ở lòng bàn tay Quân Vô Tà.

Kiều Sở không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhận và nuốt vào trong bụng, chỉ trong giây lát, toàn thân xuất hiện đau đớn bởi vì trúng Độc Yên đều biến mất, ngoại trừ sắc mặt còn có chút trắng bệch, hân đã không có bất luận khó chịu nào khác.

"Người còn muốn treo mình ở trên đó, chờ tới khi nào?" Quân Vô Tà nhú mày, nhìn lướt Hoa Dao vẫn đang treo ở trên móc sắt.

Hoa Dao nhắm mắt, hơi thở dốc, sau đó thoát ra từ bên trong trời buộc.

Khoảng khắc hân vừa rơi xuống mặt đất, Quân Vô Tà liền ném cho hân một viên đan dược.

Hoa Dao không nói hai lời lập tức nuốt xuống, cảm nhận được khó chịu trong cơ thể hoàn toàn biến mất, Hoa Dao vừa rút đinh xuyên qua xương cốt trên người mình, vừa nói với Quân Vô Tà: "Đa tạ."

Hai người thoát khỏi từ trong độc dược, lúc này mới có tâm tư nhìn xem tình huống của Kha Tăng Cúc.

Kha Tăng Cúc quỳ rạp trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy, hai mắt tràn ngập tơ máu, bộ dáng phá lệ thê thảm. Hân nhìn thấy Hoa Dao và Kiêu Sở sau khi nuốt đan dược của Quân Vô Tà, lập tức khôi phục bộ dáng như thường, trong ánh mắt tràn ngập khó có thể tin. Hân há mồm muốn nói điều gì đó, nhưng một trận đau nhức truyền đến. Đau nhức đột ngột khiến môi răng hân đều khép kín, một ngụm, cắn đứt đầu lưỡi của chính mình!

Một tảng lớn máu tươi phun ra từ trong miệng Kha Tăng Cúc, miệng đầy máu khiến hô hấp của hân bị tắc trong phổi!

Hân giãy giụa vấu chặt ngực mình, thống khổ vì hít thở không thông khiến cả người co giật càng thêm lợi hại.

Ba người Quân Vô Tà, cứ đứng lẳng lẳng ở một bên như vậy, nhìn Kha Tăng Cúc từng bước một đi tới tử vong.....

Mãi cho đến một khắc cuối cùng trước khi chết, đáy mắt Kha Tăng Cúc đều tràn ngập tuyệt vọng và không cam lòng!

Nếu như Quân Vô Tà không để hân nhìn thấy dung nhan tuấn lãng của mình trước khi chết, không cho hân hy vọng, có lẽ hân sẽ không cảm thấy mất mát và không cam lòng như vậy. Rõ ràng hân đã nắm chắc vẻ đẹp tuấn lãng cả đời trong tay, nhưng lại từng chút một bị nghiền nát ngay ở trước mắt hân.....

Nếu như không biết được tư vị thiên đường, sẽ vĩnh viễn sẽ không cảm thấy cực khổ nơi địa ngục. (*If he had not known heaven, he would not have known the suffering in hell.*)

Hắc thú ngồi xổm một bên, liếm liếm móng vuốt, *chủ nhân độc ác thú vị, thật sự không thay đổi một chút nào.*

Những thứ địch nhân càng để ý, càng quý trọng, nàng sẽ càng muốn làm trò nghiền nát thành bụi, từng chút một, trước mặt bọn họ.

Thật là quá ác liệt!

Kha Tăng Cúc đã chết, chết ở bên trong tuyệt vọng cùng không cam lòng, đến chết cũng không thể nhắm mắt. Cuối cùng hân mang theo khuôn mặt, chỉ có gương mặt huyết nhục mờ mờ, thậm chí đều không được mô tả là xấu xí.

Kiều Sở nhìn chăm chăm tư trạng của Kha Tăng Cúc, âm thầm nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Tiểu Tà Tử, mỹ nhân diện..... là người làm?" Thật là đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291: Mỹ nhân diện (3)

Đây người hướng về phía vực sâu, thật sự muốn thăm thiết gấp trăm lần so với một đao lau cổ!

"Thứ này ta vẫn còn, người muốn thử xem hay không?" Quân Vô Tà hơi nhướng mày, có ý tốt lấy ra một viên mỹ nhân diện, đưa đến trước mặt Kiêu Sở.

Nháy mắt sắc mặt Kiêu Sở trở nên trắng bệch, mạnh mẽ lắc đầu một cái!

"Ta hiện tại thực vừa lòng với khuôn mặt này, vật trân quý như vậy, vẫn nên giữ lại cho người cần nó đi." Kiêu Sở vô cùng nhanh chóng đẩy tay Quân Vô Tà trở về.

Được hân không dám ăn, chỉ nhìn xem tư trạng của Kha Tăng Cúc, cũng đã khiến hân sồn tóc gáy. Hân hoàn toàn không nghĩ mình sẽ bị biến thành bộ dáng người không ra người quý không ra quý.

Mỹ nhân diện của Quân Vô Tà, chẳng những giết chết Kha Tăng Cúc, mà còn để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho Kiêu Sở!

Một đại lão gia, để ý đến khuôn mặt như vậy làm gì!

Quân Vô Tà thu mỹ nhân diện trở về.

Lúc này Kiêu Sở mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy nhiên.....

Tiểu Tà Tử đây là đang nói giỡn với hân hay sao? Thật là một cảnh tượng hiếm hoi.

Hắc thú một bên yên lặng nhìn Kiêu Sở. Tất cả tâm lý và ý tưởng của Kiêu Sở đều viết ở trên mặt, Hắc thú rất muốn nói cho tên thiếu niên vô tri này, chủ nhân nhà nó chưa bao giờ nói giỡn, chỉ cần Kiêu Sở dám gạt đầu, Quân Vô Tà thật sự sẽ cho hân nuốt vào mỹ nhân diện!

Chắc chắn!

"Hiện tại muốn làm gì?" Kiều Sở hắng giọng nói, quyết định không nhìn xem thi thể Kha Tăng Cúc.

"Tàng Vân Phong thường không có người ngoài xuất hiện, tuy rằng mỗi ngày Kha Tăng Cúc rất ít tiếp xúc cùng với đệ tử Tàng Vân Phong, nhưng mỗi ngày đều sẽ lộ diện, đệ tử nơi này đều đã nhìn thấy hắn tới đây, nếu như trong một thời gian dài mà không xuất hiện, chỉ sợ sẽ khiến người khác hoài nghi." Hoa Dao nhú nhú mày, nhìn thấy Kha Tăng Cúc đã chết, hắn không có nhiều cảm giác lắm, chỉ cảm thấy phiền toái phía sau sẽ không ít.

Nghĩ đến điều này, Hoa Dao không thể không nhìn về phía Quân Vô Tà. Trước đó những gì Quân Vô Tà từng nói với hắn, khiến hắn luôn cảm thấy, gia hỏa này còn có hậu chiêu.

"Kha Tăng Cúc không chết." Quân Vô Tà chậm rãi mở miệng.

Kiều Sở kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, chỉ vào thi thể nằm trên mặt đất, ghen nửa ngày không nói nổi một câu.

Thế này còn gọi là không chết?

Chết đến mức không thể chết thêm được nữa hay sao?!

Hoa Dao lại một bộ dáng bùng tỉnh, "Người muốn ta thay thế Kha Tăng Cúc?"

Quân Vô Tà gật đầu.

Kiều Sở lại mở to hai mắt nhìn, không thể tin được lỗ tai của mình.

"Người để Hoa ca giả thành sừ bát quái này? Nhưng Hoa ca chỉ có thể thay đổi cốt cách, làn da thì không thể."

Kha Tăng Cúc đã lớn tuổi, da trên mặt cũng không phải là làn da mịn màng của thiếu niên mà Hoa Dao có thể ngự trang.

"Ta có biện pháp." Quân Vô Tà nói.

Kiều Sở im lặng, hắn vốn tưởng rằng Quân Vô Tà chỉ am hiểu luyện chế đan dược, nhưng hiện giờ xem ra, tiểu tử này có khá nhiều bản lĩnh!

Có những lời này của Quân Vô Tà, Hoa Dao không hỏi thêm gì nữa, hắn sớm đã đoán được Quân Vô Tà sẽ có tính toán như vậy, hiện giờ càng thêm xác định.

Bị Kha Tăng Cúc tra tấn hơn nửa tháng, Hoa Dao đối với bộ dáng của Kha Tăng Cúc, có thể nói là khắc cốt ghi tâm, muốn làm cho cốt cách trở nên giống nhau như đúc Kha Tăng Cúc cũng không phải là việc gì khó.

Rất nhanh, thân thể xương cốt Hoa Dao lập tức phát sinh biến hóa thật lớn. Thiếu niên đáng người cao gầy, xương cốt từng chút một từng chút một thay đổi. Thân cao biến thấp, cốt cách bộ mặt cũng trở nên không tinh xảo nữa.

Quân Vô Tà lặng lẽ nhìn hình ảnh Hoa Dao biến cốt, tràn ngập hứng thú. Nàng am hiểu về thay đổi dung mạo, nhưng không cách nào làm được giống như Hoa Dao. Thay đổi cốt cách một người mặc dù có thể dựa vào dược vật, nhưng hình dạng lại không cách nào sửa đổi. Tuy nhiên, Hoa Dao có thể tùy ý thao tác biến hoá xương cốt của mình, bất luận là hình dạng lớn hay nhỏ.

Hiện tượng này đã vượt qua cả phạm trù y học hiện đại.

Toàn bộ quá trình biến hóa, không mất nhiều thời gian. Trước mắt, Hoa Dao đã biến thành một sừ bát quái lưng còng, chỉ là làn da của hắn vẫn bóng loáng như cũ, hoàn toàn không giống làn da thô ráp của Kha Tăng Cúc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 292: Thay thế 1

Hình ảnh mỹ thiếu niên biến thành sừ bát quái quá đẹp, tới mức Kiều Sở cảm thấy chính mình sắp say.

"Sau đó, tiếp theo nên làm thế nào?" Hoàn toàn không để ý tới vẻ xấu xí bên ngoài của mình, Hoa Dao nhìn về phía Quân Vô Tà, chờ đợi động tác tiếp theo của nàng.

Quân Vô Tà không nói gì, chỉ lấy ra một dược phẩm từ túi tiền của mình.

Hình ảnh kế tiếp, Kiều Sở thật sự nhìn xem đến nỗi choáng váng.

Những nước thuốc kỳ kỳ quái quái đó, khi bôi trên trên mặt Hoa Dao, bắt quá chỉ một cái chớp mắt, làn da mịn màng lập tức trở nên thô ráp, nước da trắng nõn đã được làn da ngăm đen thay thế. Dưới cặp con ngươi mỹ lệ đều sưng to một đồng thịt, trở nên xấu xí bất kham. Quân Vô Tà ngay cả làn da trên cổ và tay Hoa Dao cổ đều không hề bỏ qua, tất cả những nơi có thể bị người nhìn thấy, đều đã được thay đổi mới.

Sau một lát, Hoa Dao hoàn toàn đã biến thành "Kha Tăng Cúc".

"Thay quần áo của hắn." Quân Vô Tà chỉ vào thi thể Kha Tăng Cúc.

Hoa Dao nhìn thoáng qua Kiều Sở, Kiều Sở nhận mệnh đi qua, phiết miệng rồi lột quần áo người chết.....

Thay một thân trường bào màu đen, Hoa Dao lác mình biến hoá, trở thành trưởng lão Tàng Vân Phong —— Kha Tăng Cúc, bất luận là thân hình cao lớn, hình thể hay là dung mạo, đều không có nửa điểm khác nhau. Kiều Sở nhìn hồi lâu mới phát ra một tiếng cảm thán.

"Thật sự nhìn qua, sẽ khiến người có một chút xúc động."

Kha Tăng Cúc đã bị lột chỉ còn lại áo trong, nằm trên mặt đất, chết không nhắm mắt, khuôn mặt đông cứng hiện lên nỗi tiếc và tuyệt vọng sâu sắc.

Quân Vô Tà từ trên giá một bên, lấy ra một lọ nước Hóa Thi, đổ vào trên thi thể Kha Tăng Cúc.

Thi thể Kha Tăng Cúc, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, bị ăn mòn từng một chút, cuối cùng hóa thành một bãi máu loãng, biến mất vô tung vô ảnh.

"Đi thôi, người nên đi nhìn xem Tăng Văn Phong của người, Kha trưởng lão." Quân Vô Tà nhìn lướt qua Hoa Dao, ý cười trên khóe miệng hoàn toàn biến mất, lại một lần nữa hóa thành tiêu thiếu niên lạnh như băng.

Tăng Văn Phong của hân? Hoa Dao hơi hơi mỉm cười, chỉ cảm thấy tiêu tử gọi là Quân Tà này thủ đoạn rất lợi hại, lạnh yên không một tiếng động đã thay đổi chủ nhân của Tăng Văn Phong. Nghĩ đến với năng lực của nàng, nói ra muốn tiêu diệt Khuynh Vân Tông, chỉ sợ là thật sự có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiêu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 293: Thay thế 2

..Edit & Dịch: Emily Ton....

Hai gã đệ tử Tăng Văn Phong đang canh giữ ở bên ngoài gác mái, nhân tận dựa vào ngoài cửa. Bỗng nhiên cửa phòng đang đóng chặt bị người mở ra, hai người lập tức đứng thẳng người lên.

Cửa được mở ra, "Kha Tăng Cúc" đi ra từ phía sau với gương mặt xấu xí âm trầm. Hai gã đệ tử vội vàng cúi đầu thỉnh an, nhưng khi bọn hân chú ý tới hai thân ảnh phía sau Kha Tăng Cúc, lại ngây ngẩn cả người.

Hai người này không phải một canh giờ trước đã bị ném vào gác mái giống như dê béo hay sao? Như thế nào hiện giờ vẫn êm đẹp đi ra từ gác mái?

Phải biết rằng, phạm là "dê béo" đã bị ném vào trong gác mái, sẽ không thể sống mà đi ra, chỉ có sau khi chết, mới có thể bị người nâng ra từ tầng hầm ngầm, thi thể sẽ được chôn nơi được phổ.

Nhưng hôm nay nhưng thật sự rất kỳ quái!

Ánh mắt hai gã đệ tử nghi hoặc khiến "Kha Tăng Cúc" rất không vui, hân nheo mắt lại, lạnh lùng trừng mắt hai gã đệ tử kia, âm trầm nói: "Còn nhìn tiếp, ta sẽ đào đôi mắt hai người các người ra."

Hai gã đệ tử kia, lập tức giật mình một cái, vội vàng thu hồi tầm mắt tìm kiếm, không dám tiếp tục xen vào việc người khác.

Kha trưởng lão hi nộ bất thường, giết người không chớp mắt, nếu như thật sự khiến hân giận thật, ngay cả khi bọn họ là đệ tử chính phái của Tăng Văn Phong, cũng chỉ có một con đường chết.

Sau khi hai gã đệ tử nhiều chuyện nhận ra vị trí của mình, "Kha Tăng Cúc" lập tức banh mặt, mang theo hai người Kiều Sở và Quân Vô Tà đi ra từ trong lầu các, lúc gần đi, hân còn ném lại một câu cho hai người kia.

"Xuống tầng hầm ngầm xử lý, đem làm phân bón cho hoa."

Hoa Dao mang theo Kiều Sở cùng Quân Vô Tà đi tới chỗ ở của Kha Tăng Cúc, dọc theo đường đi gặp được không ít đệ tử Tăng Văn Phong, nhìn thấy Hoa Dao đều tất cung tất kính. Nơi nào có ở đệ tử cao ngạo đắc ý? Một đám đều hận không thể kẹp chặt cái đuôi làm người, nịnh nọt không thể chịu được. Tuy nhiên, thời điểm bọn họ nhìn thấy Quân Vô Tà và Kiều Sở đi theo phía sau "Kha trưởng lão", biểu tình đều thập phần tỉnh tế.

Quân Vô Tà và Kiều Sở sáng sớm đã cùng nhau trình diễn tiết mục té xiêu ở trong sân, các đệ tử chính phái của Tăng Văn Phong cơ hồ đều nhận ra được hai gương mặt này. Bọn họ vốn tưởng rằng đôi này, hai khuôn mặt này sẽ không xuất hiện ở trước mắt bọn họ nữa, nhưng nào hiểu được, vừa mới qua hơn một canh giờ (2h), hai thiếu niên này chẳng những tung tăng nhảy nhót xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hơn nữa còn đi theo bên người Kha trưởng lão!!

Phải biết rằng, mặc dù những đệ tử này trên danh nghĩa là đệ tử của Kha Tăng Cúc, nhưng trong toàn bộ Tăng Văn Phong, cũng không có ai dám lớn von ở quanh người Kha trưởng lão.

Tính tình Kha trưởng lão rất cổ quái, đều rất có tiếng trong Khuynh Vân Tông, ngoại trừ mỗi ngày thỉnh thoảng xuất hiện một khoảng thời gian ngắn ở trước mặt các đệ tử ra, những thời điểm khác, Kha trưởng lão ghét nhất là đệ tử tiến đến bên người hân.

Càng đừng nói tới ở Tăng Văn Phong, đi theo hân đi chuyển nơi nơi.

Hai tiểu tử này rốt cuộc đã rốt cho Kha trưởng lão rốt được mẽ hồn gì? Ngay cả khi không bị mang đi làm phân bón hoa, ngược lại còn nguyên vẹn hoàn hảo đi ra từ tầng hầm ngầm?

Loại chuyện này, chưa bao giờ phát sinh ở Tăng Văn Phong!

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của chúng đệ tử, Hoa Dao mang theo Kiều Sở và Quân Vô Tà, nghênh ngang đi vào sân Kha Tăng Cúc cư trú.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Nơi ở của Kha Tăng Cúc thập phần rộng mở, trong phòng bài trí càng hết sức xa hoa. Phóng nhãn ra toàn bộ Khuynh Vân Tông, có thể so sánh sân của hân càng hoa lệ nhất, chỉ sợ hơn cả phòng tông chủ Tần Nhạc.

Ở trong sân, vài tên người hầu ăn mặc trường bào màu xám đang cúi đầu quét tước mặt đất. Đối với đám người Hoa Dao đi đến, không có bất luận phát hiện gì, cho đến khi bọn họ

đi tới trước mặt những người hầu đó, những người đó mới ngẩng đầu lên.

Vừa nhắc đầu lên, lại khiến Kiều Sớ hơi sững sốt.

Mặt của những người đó, căn bản không thể xưng là mặt, bởi vì ngoại trừ mắt và miệng của họ, không có gì khác có thể được phân biệt với khuôn mặt. Toàn bộ khuôn mặt giống như đã bị lửa đốt qua, da thịt vụn vẹo rồi rầm ở bên nhau, không có một khối da hoàn hảo. Đôi môi đã bị người cắt đi, hơn nửa mồm đều bị khâu lại với nhau, chỉ để lại một chút khe hở. Lỗ tai và mũi bọn họ đều đã bị tiêu diệt, toàn bộ đầu, không có bất luận lỗi lờm gì, giống như một khối thịt sau khi bị đốt cháy co lại giống như quả bóng.

Nếu như nói khuôn mặt Kha Tăng Cúc có thể xưng xấu xí, vậy thì khuôn mặt những người hầu đó, thậm chí có thể nói là buồn nôn.

"Những người này....." Kiều Sớ bị đám người hầu, người không ra người quý không ra quý trước mắt làm cho hoảng sợ.

"Họ đều đã từng là đệ tử Tàng Vân Phong, bởi vì đắc tội với Kha Tăng Cúc, bị bắt vào trong sân hắc, trở thành tôi tớ của hắc." Giọng nói của Hoa Dao lại lần nữa khôi phục âm thanh thoải mái của thiếu niên mới lớn.

"Bọn họ không thể nghe được, cũng nói không nên lời. Cho nên không cần lo lắng bọn họ sẽ tiết lộ điều gì. Ở trong mắt bọn họ, ta chính là Kha Tăng Cúc." Hoa Dao phiết phiết phẩm môi.

Quân Vô Tà nhìn gương mặt những người đó, không thể tìm thấy bất luận sinh khí gì. Những lời đối thoại giữa Kiều Sớ và Hoa Dao, phảng phất như không rơi vào trong tai bọn họ, bọn họ chỉ mở to cặp đôi mắt chết lạng, nhìn Hoa Dao, một bộ đáng khiếp đảm như chim sợ cành cong. Nỗi sợ hãi của bọn họ đối Kha Tăng Cúc, rõ ràng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294: Thay thế 3

"Kha Tăng Cúc, thật sự là chết vẫn chưa hết tội." Kiều Sớ cảm thán nói.

Ba người vào phòng, Hoa Dao từ trong ngăn tủ của Kha Tăng Cúc, tìm một bộ quần áo sạch sẽ để thay. Quần áo Kha Tăng Cúc đều có màu tối, đổi lấy đổi đi, cũng không có một kiện phù hợp với khẩu vị của mình.

Ở thư phòng Kha Tăng Cúc, bày các loại thư tịch y dược, nhìn từ trình độ tồn tại của sách, có thể thấy Kha Tăng Cúc hẳn là thường xuyên lật xem. Trong đó, cũ nát nhất là mấy quyển thư tịch viết về độc dược, Quân Vô Tà tùy tay lật lật, lập tức ném vào một góc.

"Hoa ca còn có bản lĩnh thay đổi giọng nói, ta thật đúng là lần đầu tiên nghe thấy." Kiều Sớ ngồi xuống ghế dựa một bên, lúc vừa mới nghe thấy Hoa Dao mở miệng, giọng nói kia giống như đúc giọng của Kha Tăng Cúc.

Hoa Dao không để ý đến hắc, chỉ nhìn về phía Quân Vô Tà và nói: "Kế tiếp ngươi muốn làm gì?"

Mục đích của Quân Vô Tà không có xung đột với mục đích của bọn họ, nhưng cũng không giống nhau.

"Chi bằng hãy nói trước xem, các ngươi muốn làm gì?" Quân Vô Tà ung dung thông thả ngồi xuống một bên. Hợp tác với Hoa Dao và Kiều Sớ trước mắt còn xem như thuận lợi.

Hoa Dao và Kiều Sớ nhìn nhau, cuối cùng Hoa Dao mở miệng nói: "Chúng ta cần tìm một tấm bản đồ."

Quân Vô Tà hơi nhượng mày.

"Tấm bản đồ kia, ngay từ đầu ta đã hoài nghi nó nằm ở trên tay Kha Tăng Cúc, cho nên ta mới dùng thân phận đệ tử tiến vào Tàng Vân Phong. Nhưng ta vừa mới tới trong viện này tìm một phen, cũng không phát hiện ra vật kia. Nếu như ta đoán không sai, tấm bản đồ hiện giờ hẳn là đã ở trong tay Tần Nhạc." Hoa Dao nói.

"Ta giết người, các ngươi lấy đồ." Quân Vô Tà tùy ý nói.

"....." Kiều Sớ không thể nói nên lời. Vị này có thể không cần dùng khẩu khí văn đàm phong kinh như vậy hay không, thảo luận sự tình giết người cướp của?

Thật sự quá bình tĩnh!

"Ngươi chuẩn bị khi nào động thủ?" Hoa Dao nói.

"Không vội, ta muốn chính là toàn bộ Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà hơi rũ xuống mi mắt, nàng cũng không vội vã xuống tay. Rốt cuộc, Khuynh Vân Tông khổng lồ như thế, thậm chí là nàng, muốn hủy diệt nơi này ở trong khoảnh khắc, cũng là sự tình không hề đơn giản. Giết Tần Nhạc không khó, giết trưởng lão cũng không khó, khó nhất là trong cùng thời gian đưa toàn bộ người Khuynh Vân Tông xuống địa ngục.

....Edit & Dịch: Emily Ton....

Đệ tử trong ngoài Khuynh Vân Tông cộng số lượng lại phải chừng hơn một ngàn người, lại phân bố rải rác ở các nơi trên Vân Sơn, trên mỗi 12 đỉnh núi còn có một đám đệ tử tọa trấn. Nếu như chọc thẳng vào tổ ong, diệt Tần Nhạc, những trưởng lão trên núi khác một khi phát hiện ra, Quân Vô Tà muốn toàn thân rút lui sẽ không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên, nàng cũng không tính toán sẽ buông tha bọn họ.

Nói nàng nhẫn tâm cũng được, ác độc cũng thể.

Đệ tử Khuynh Vân Tông ở trong mắt nàng căn bản không được xem là người vô tội.

Tần Ngữ Yên chỉ vì trấn Hồn Ngọc đã không tiếc muốn hủy diệt toàn bộ Thích Quốc, khi đó nàng ta có từng nghĩ tới mấy trăm vạn bá tánh Thích Quốc đó cũng là người vô tội hay không?

Đối với Quân Vô Tà, chỉ cần dám động tới người gia gia và tiểu thúc của nàng, nhất định phải chết. Mà nàng muốn trả thù, không chỉ chủ mưu, ngay cả gia quyến, nàng đều sẽ không bỏ qua một người!

Muốn hủy diệt cả Khuynh Vân Tông ở trong khoảnh khắc, Quân Vô Tà còn cần thời gian nhất định để làm chuẩn bị.

"Quan hệ giữa Kha Tăng Cúc và Tần Nhạc thực sự rất đặc biệt, ta có này về ngoài thế này, có lẽ có thể thu thập được một số tin tức trọng yếu." Hoa Dao đối tình huống hiện tại thập phần vừa lòng. Nếu không có Quân Vô Tà, hẳn tuyệt đối không thể nào giả dạng thành bộ dáng Kha Tăng Cúc. Giết Kha Tăng Cúc đối hắn mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng hắn lại không cách nào khiến mình có thể thay thế hắn ta. Tuy nhiên, Quân Vô Tà đã giúp hắn giải quyết một vấn đề rất lớn.

"Nếu như ngươi còn cần gì, cứ việc mở miệng, chỉ cần chúng ta có thể làm được, sẽ dốc toàn lực để làm." Hoa Dao nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Thay thế (4)

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, nàng thích hợp tác cùng người thông minh.

"Tần Nhạc rất tín nhiệm đối Kha Tăng Cúc, hơn nữa cho hắn quyền hạn lớn nhất, Kha Tăng Cúc yêu độc đến mức ám ảnh, nếu như hắn yêu cầu lựa chọn đệ tử từ những ngọn núi khác tới giúp đỡ, Tần Nhạc sẽ không cự tuyệt." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

Ánh mắt Hoa Dao hơi sáng ngời, "Hiện tại ta xác định, ngươi thật tình muốn khiến Khuynh Vân Tông diệt môn."

Quân Vô Tà hơi nhướng mày. Kiều Sở nhìn nhìn Quân Vô Tà, lại nhìn nhìn Hoa Dao, tò mò bản thân mình..... thật tình nghe không hiểu hai người kia đang nói điều gì!

"Chờ đã, chờ đã!" Kiều Sở đột nhiên mở miệng, "Các ngươi có thể nói trắng điểm chính hay không, chiếu cố kẻ có đầu óc không đủ thông minh này một chút?" Được thôi, hắn cần phải thừa nhận, hắn thật tình không có tâm tư kín đáo như tiểu Tà Từ và Hoa ca như vậy, nghe xong nửa ngày cũng không hiểu được những bí hiểm mà hai người này đang trao đổi.

"Ngươi rốt cuộc ý thức được, đầu óc ngươi tương đối ngu xuẩn?" Hoa Dao nhướng mày nói.

"Ngươi cho là mọi người đều giống như ngươi và tiểu Tà Từ hay sao, nói ngàn chữ giống như đánh đổ người và mong người khác hiểu?." Kiều Sở hừ hừ nói.

Hoa Dao thờ dãi, nhẫn nại giải thích: "Quân Tà muốn phân hoá Khuynh Vân Tông, Tần Nhạc thường âm thầm mặc kệ Kha Tăng Cúc phóng túng. Điểm này có thể nhìn ra khi Kha Tăng Cúc có thể tùy ý cướp đoạt đệ tử Mộ Thần đã nhìn trúng. Tuy nhiên, mặc dù Kha Tăng Cúc cuồng ngạo, nhưng cũng không phải ngu xuẩn, hắn có thể chèn ép Nhiếp Vân Phong, nhưng đối những đỉnh núi khác lại thập phần đúng mực. Cũng bởi vì như thế, những trưởng lão khác mới mở một mắt nhắm một mắt đối cách làm của Kha Tăng Cúc. Nhưng, nếu Kha Tăng Cúc đột nhiên không thức thứ như vậy, bắt đầu lợi dụng sự dụng túng của Tần Nhạc đối hắn, bắt đầu đi gỡ mặt các trưởng lão khác, phỏng chừng những trưởng lão khác cũng sẽ không nên giận tốt như vậy."

Kiều Sở bừng tỉnh đại ngộ, "Ý của tiểu Tà Từ, các trưởng lão Khuynh Vân Tông đều biết Kha Tăng Cúc muốn người để làm gì, hắn công khai chạy tới đoạt đệ tử người khác như vậy, mục đích chính là thí nghiệm độc dược. Điều này sẽ khiến cho những trưởng lão khác bất mãn, đứng hay không?" Hắn nhưng xem như mình bạch vì sao lại thế này.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, không nhanh không chậm nói: "Đệ tử của mình, bị người mạnh mẽ cướp đi, làm sư phụ nhưng ngay cả đệ tử cũng không bảo vệ được, điều này cũng giống như tát vào mặt những vị trưởng lão kia. Cho dù tính tình tốt bao nhiêu, chỉ sợ cũng nhẫn không nổi. Nếu như Tần Nhạc chỉ thiên bị một mình Tăng Vân Phong, tất sẽ khiến mấy đỉnh núi khác cảm thấy bất công và phản ứng lại. Khuynh Vân Tông lúc ấy sẽ không còn hài hoà giống như trước đây nữa."

Quân Vô Tà hơi buông đôi mắt xuống, che dấu sự lạnh lẽo ở nơi đáy mắt.

Khơi mào mâu thuẫn giữa tông chủ Khuynh Vân Tông và các trưởng lão, chỉ là món khai vị. Thứ nàng muốn không chỉ là nội loạn trong Khuynh Vân Tông.

"Các ngươi làm thế nào để biết, Tần Nhạc sẽ để yên cho Kha Tăng Cúc xằng bậy? Hắn không phải ngốc tử, sẽ không nhìn không ra hành động này của Kha Tăng Cúc sẽ khiến những khác trưởng lão khác bất mãn hay sao?." Kiều Sở nói.

"Hắn sẽ." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng, người khác có lẽ không hiểu được nội tình, nhưng Bạch Vân Tiên thân là đệ tử thân truyền của Tần Nhạc, lại biết rất nhiều sự tình giữa Tần Nhạc và Kha Tăng Cúc không muốn người biết đến.

"Hắn nếu không mặc kệ, Kha Tăng Cúc sẽ khiến hắn thân bại danh liệt."

"Có ý gì?" Kiều Sở tò mò truy vấn, ngay cả Hoa Dao cũng lộ ra biểu tình nghi hoặc.

"Tần Nhạc sở dĩ có thể trở thành tông chủ Khuynh Vân Tông, hoàn toàn dựa vào độc của Kha Tăng Cúc. Nếu năm đó không có Kha Tăng Cúc giúp hắn độc hại tông chủ đời trước, hiện tại Khuynh Vân Tông là của Mộ Thần." Quân Vô Tà nửa híp mắt, đáy mắt lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Tông chủ đại tông môn đệ nhất thiên hạ, đã mưu hại sư phụ, cướp vị trí tông chủ. Tội danh bức này, chỉ sợ ngay cả Tần Nhạc, cũng không có can đảm thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 296: Thay thế (5)

Năm đó Kha Tăng Cúc trợ giúp Tần Nhạc cướp đoạt Khuynh Vân Tông, tất nhiên sẽ để lại một tay chuẩn bị, nhằm ngăn chặn Tần Nhạc qua cầu rút ván. Hắn nắm mệnh môn Tần Nhạc, Tần Nhạc không thể không đối hắn nói gì nghe này, ở lớn nhất hạn độ hạ khoan dung kha tăng đủ loại vạn ác cách làm, hắn sợ chính là Kha Tăng Cúc đem hắn đẩy vào vạn kiếp bất phục nơi.

Bí mật này, là Bạch Vân Tiên ở Tần Nhạc cùng Kha Tăng Cúc một lần khắc khẩu trung không cần thận nghe nói, Quân Vô Tà bỗng không tính toán lợi dụng điểm này, chính là chưa từng tưởng, này Kha Tăng Cúc cư nhiên sẽ tự tìm tử lộ đem nặng cái này sát thân mang nhập Tăng Vân Phong, này đã có thể không thể trách nằng.

Nếu tuyển con đường này, Quân Vô Tà tự nhiên là muốn đem hết thấy tính kế trong đó.

Khuynh Vân Tông bí sự, làm Hoa Dao cùng Kiều Sở rất là khiếp sợ, bọn họ tuy rằng đều biết Tần Nhạc trở thành Khuynh Vân Tông tông chủ khả năng dùng nào đó nhận không ra người thủ đoạn, chính là lại không có nghĩ đến, hắn làm thế nhưng là bức này khi sư diệt tổ việc!

Thế gian này, nhất người sở trọng trên, đó là mưu hại sư phụ của mình.

Này nếu là truyền đi ra ngoài, Tần Nhạc đừng nói đương tông chủ, chỉ sợ thực mau liền sẽ bị thế nhân mắng liền môn đều ra không được.

"Khó trách người như thế chắc chắn, có này một cái, không sợ kia Tần Nhạc không phải phạm." Kiều Sở thật sự muốn vì Quân Vô Tà vỗ tay, tiểu tử này đánh nào biết như vậy kinh người bí mật, thật sự là có thể đem Tần Nhạc ăn gấu gao.

Quân Vô Tà tiếp tục nói: "Kha Tăng Cúc bảo tồn năm đó hại chết tiền nhiệm tông chủ chứng cứ, Tần Nhạc vẫn luôn muốn tìm kiếm, nhưng vẫn chưa từng tìm được, chúng ta tuy rằng không biết kia đồ vật ở đâu, lại không ngại ngại người lấy này áp chế."

Chứng cứ có hay không cũng không quan trọng, liền tính bọn họ tìm không thấy, Tần Nhạc cũng chỉ có thể thành thành thật thật chịu áp chế, hắn nhưng không hiểu được, Kha Tăng Cúc đã bị người thay thế.

Hoa Dao gật đầu, minh bạch Quân Vô Tà ý tứ.

"Kia liền nghe người an bài, làm này Khuynh Vân Tông trước loạn thượng một loạn!"

Hỗn loạn dưới, bọn họ mới có thể có cơ hội thừa nước đục thả câu, chờ đến Quân Vô Tà hủy diệt Khuynh Vân Tông, bọn họ đại có thể đem Khuynh Vân Tông phiên cái để hưởng lên trời, không sợ tìm không thấy bọn họ muốn bán đồ.

Hơn nữa bằng vào Kha Tăng Cúc cùng Tần Nhạc chi gian quan hệ, từ nói chuyện gian hồi ra kia trương bản đồ tin tức, có thể so chính bọn họ nghĩ cách khắp nơi tìm hiểu muốn mau đến nhiều.

Không thể không nói, nhị kiều tìm trở về vị này tiểu thiếu niên, thật sự là giúp bọn họ đại ân!

Bất luận nàng hay không có thể luyện chế ra bọn họ sở yêu cầu đan dược, bọn họ đều thiếu nàng một cái thiên đại nhân tình!

Như vậy, điên đảo thiên hạ đại nhất đại tông môn quyết định, liền lại này gian thư phòng nội, bị gỡ định, thẳng đến ngày sau Khuynh Vân Tông bị hủy diệt, cũng không ai hiểu được, trận này tai nạn, chính là như muốn vân tông bên trong lan tràn khai.

Ngoài cửa phòng, vẫn luôn giấu ở trong bóng đêm Dạ Sát đem ba người chi gian đối thoại một chữ không rơi nghe lọt vào tai trung, hắn càng nghe càng cảm thán.

Đại tiểu thư tâm cơ quả nhiên không phải người bình thường có khả năng so, nàng mới đến Khuynh Vân Tông bao lâu? Sự tình phát triển lại cùng nàng phía trước kế hoạch có điều xuất nhập, đã có thể tại như vậy đoạn thời gian nội, nàng chính là ở tình huống thay đổi lúc sau, làm ra hoàn toàn mới kế hoạch, chỉ là nghe, Dạ Sát liền cảm thấy Khuynh Vân Tông lần này xong đời!

Trêu chọc đến đại tiểu thư, chỉ có thể nói là Khuynh Vân Tông ở tự tìm tử lộ, chẳng trách người khác nửa điểm.

Liền Kha Tăng Cúc làm những cái đó thương thiên hại lý sự tình, cũng đã là thiên lý bất dung.

Tước gia còn làm hắn đang âm thầm bảo hộ đại tiểu thư an toàn, y hắn chứng kiến, đại tiểu thư nơi nào yêu cầu người khác bảo hộ, chỉ là nàng kia một tay xuất thần nhập hóa thi độc bản lĩnh cùng kia kín đáo tâm tư, liền cũng đủ Khuynh Vân Tông uống một hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 297: Cam linh (1)

Ngay ngày hôm sau, khi Quân Vô Tà tiến vào Tăng Vân Phong, nàng và Kiều Sở lập tức mặc vào phục sức đệ tử Tăng Vân Phong, vì để tránh dẫn đến những hoài nghi không cần thiết, bọn họ về lại bên sân nơi cư trú của tất cả các đệ tử.

Khi bọn hắn ăn mặc phục sức đệ tử mới tinh, lúc xuất hiện ở trong sân đệ tử Khuynh Vân Tông, những kẻ lúc trước đã tra tấn các thiếu niên hai ngày đều trừng lớn đôi mắt!

Hai tên tiểu tử này, từ khi bắt đầu buổi đầu tiên gia nhập vào Tăng Vân Phong, đều vẫn luôn lười biếng. Khi bọn hắn đều một muốn kiệt sức để mang theo nước, hai hỗn đản lười biếng này cũng không biết chạy đến nơi nào. Sáng sớm ngày thứ hai khi bọn hắn nửa sống nửa chết đi lấy nước tưới thảo dược, hai tên hỗn đản này càng đáng sợ hơn nữa!

Đơn giản dứt khoát nhắm hai mắt lại và trực tiếp té xỉu!

Tiếp theo đó là bị đưa đến Kha trưởng lão bên kia, hưởng thụ trị liệu của trưởng lão.

Chờ thêm một ngày quay trở về!

Thật tốt!

Trực tiếp thay phục sức đệ tử, sắc mặt hồng nhuận xuất hiện ở chỗ này!!

"Đúng là một trò đùa! Bọn người lấy quần áo từ nơi nào tới?!" Những thiếu niên đã kiệt sức không thể thẳng eo ngồi dậy, trừng mắt chăm chăm nhìn Quân Vô Tà và Kiều Sờ, hận không thể nhìn ra hai cái lỗ hổng trên quần áo trên người bọn họ!

Thật không công bằng! Người chăm chỉ lại chịu khổ sở! Người lười biếng lại thoải mái bay lên! Thế này còn để người sống!

Một đám thiếu niên hâm mộ và ghen tị, âm thầm cắn răng giận dữ, có mấy kẻ tâm tư buồn bực, dứt khoát trực tiếp chạy đến trước mặt sư huynh đi ngang qua một bên, cáo trạng!

"Sư huynh! Hai tên gia hỏa này căn bản không phải thứ tốt gì....." Một bộ não đủ loại lười biếng của Quân Vô Tà và Kiều Sờ đều được phun ra sạch sẽ.

Đệ tử Tăng Văn Phong bị thiếu niên ngăn đường đi lại, nhủ mày nhìn thiếu niên lài nhãi, không kiên nhẫn nói: "Người cảm miệng cho ta! Kha trưởng lão thương hại các người thể chất suy nhược, lúc này mới giảm bớt công việc cho các người. Thời gian này các người nên tận dụng để tu luyện, không phải để tới khuya mới rửa mặt! Ta nói cho các người biết, có thể mặc vào một thân quần áo này, mới là đệ tử chân chính của Tăng Văn Phong. Quân Tà và Kiều Sờ là đệ tử do Kha trưởng lão tán thành, bất luận kẻ nào đều không được nhiều lời! Nếu như dám can đảm nghĩ ngờ cách làm của Kha trưởng lão, hãy lăn ra khỏi Tăng Văn Phong!"

Nói xong, đệ tử kia lập tức đẩy thiếu niên tiến lên cáo trạng ra, về mặt khó chịu tránh xa.

Đàn dê béo này còn không biết xấu hổ tranh nhau háo thắng? Nếu không phải Kha trưởng lão quá độ thiện tâm, tha cho bọn họ phần lớn tấn thường ngày, chỉ sợ bọn họ không một người có thể tồn tại rời khỏi Tăng Văn Phong.

Mới hôm qua, Kha Tăng Cúc đã triệu hồi thủ tịch đệ tử tới, phân phó hẩn, trong Tăng Văn Phong tạm thời không cần phải tăng số lượng "dê béo". Hẩn cần phải dùng một thời gian để nghiên cứu đồ vật mới, không có thời gian để xử lý những thiếu niên đó, cho nên mới để các đệ tử, chậm rãi lẫn lộn với đám thiếu niên kia.

Có mệnh lệnh của Kha Tăng Cúc, các đệ tử Tăng Văn Phong lập tức thu liễm hơn rất nhiều, ít nhất bọn họ không còn tra tấn đám "dê béo" lấy làm trò vui.

Đám ngu ngốc này, vẫn không biết chính mình đã nhặt về được một mệnh, vậy mà còn ở chỗ này lằng nhằng dong dài.

Về mặt thiếu niên bị sư huynh mắng trở nên ngốc lẳng và đứng lẳng tại chỗ, nhìn bóng dáng sư huynh đã đi xa, lại cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, trong lòng lập tức càng thêm không cam lòng.

"Hai tên hỗn đản kia vì sao lại được Kha trưởng lão coi trọng! Quả thực chính là khó tin." Một số thiếu niên một bên đều nghe được hết thấy, toàn tâm đều cảm thấy bị tổn thương. Trong mắt bọn họ, Kiều Sờ và Quân Vô Tà, căn bản không khác gì phế vật. Ngoài diễn xuất ngoan ngoãn và đáng thương, bọn họ còn có cái gì? Phế vật như vậy, sao có thể trở thành đệ tử Tăng Văn Phong trước bọn hẩn một bước!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 298: Cam linh (2)

"Dựa vào cái gì bọn họ có thể được lựa chọn!" Một đám thiếu niên lòng đầy căm phẫn, hận không thể chạy tới trước mặt Kha Tăng Cúc dò hỏi vài câu. Hai tiểu tử kia không có gì bằng bọn họ, vì sao có thể trở thành đệ tử được trưởng lão tán thành.

Đầu óc các thiếu niên đều tắc nghẽn đầy máu, không dám đi tìm Kha Tăng Cúc, chỉ có thể chạy đi tìm Quân Vô Tà và Kiều Sờ phiến toái.

Nhưng sau khi bọn họ đã chứng kiến thực lực và sự hung tàn của Kiều Sờ, bọn họ cực kỳ "sáng suốt" chọn lựa Quân Vô Tà thoạt nhìn vừa nhỏ lại vừa gầy.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Quân Vô Tà vừa mới trở lại phòng, chuẩn bị thực hiện kế hoạch của mình, xem mình trong khoảng thời gian này nên hành động như thế nào. Một trận tiếng đập cửa dồn dập vang lên, gián đoạn suy nghĩ của nàng.

Nàng đứng dậy mở cửa. Ngay khi cánh cửa được mở ra, vài tên thiếu niên hùng hổ dẫm chân tiến vào, một bộ tư thế người tới không có ý tốt.

"Mau mau đóng cửa lại!" Một người thiếu niên lập tức nói.

Quân Vô Tà bị người đẩy ra, cau mày nhìn một đám thiếu niên tới không có ý tốt, mắt lạnh nhìn bọn họ đóng cửa phòng lại.

Sáu bảy tên thiếu niên, đứng ở trong phòng vốn không lớn lắm, lập tức khiến căn phòng trở nên chật chội.

Quân Vô Tà đứng ở một bên, đáy mắt lạnh lẽo chiếm cứ.

"Tiểu tử, một thân quần áo này của người từ nơi nào mà có?" Một thiếu niên không có ý tốt nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, bọn họ tất nhiên đều biết chuyện về quần áo của Quân Vô Tà như thế nào, nhưng mục đích bọn họ tiến đến chính là tới tìm việc. Vì thế muốn làm bộ không biết, coi đây là cái cớ, dùng để thu thập tiểu quý này một chút.

Dựa vào cái gì mà ngày đó tiểu tử này có thể được hai trưởng lão tranh nhau, lại dựa vào cái gì, sau khi tiến vào Tăng Văn Phong chưa đến hai ngày, đã trở thành đệ tử chính thức!

Chỉ cần suy nghĩ về điều đó, cũng đủ để đám thiếu niên này ghen ghét phát cuồng!

Quân Vô Tà mắt lạnh đảo qua, không nói một câu.

"Nha! Còn dám tự cao tự đại! Người tự mình ăn cắp quần áo của các sư huynh, đại nghịch bất đạo! Nếu hiện giờ người ngoan ngoãn còi quần áo ra, nói lời xin lỗi chúng ta, chúng ta có thể cố gắng bỏ qua cho người. Nếu không, chúng ta sẽ trực tiếp lột sạch đồ ăn trộm không biết xấu hổ, kéo tới trước mặt các sư huynh, để các sư huynh xử lý!" Một đám thiếu niên thấy Quân Vô Tà trước sau không hề hề rảnh, cho rằng đối phương đã bị bọn họ dọa sợ, càng thêm không kiêng nể gì.

Bọn họ chỉ nghĩ phát tiết ghen ghét trong lòng, hoàn toàn không chút lo lắng về bất luận hậu quả gì.

Quân Tà bất quá chỉ là một tiểu quý vừa mới trở thành đệ tử chính thức, đánh hấn một trận, lấp kín miệng hấn, hấn cũng không dám cáo trạng với Kha trưởng lão!

Ánh mắt Quân Vô Tà càng ngày càng lạnh lẽo, cặp con ngươi hơi nheo lại, đáy mắt lạnh lẽo lặng yên tàn sát bừa bãi.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt đúng không! Các huynh đệ, lột ăn trộm không biết xấu hổ này cho ta! Ta muốn nhìn xem rác rưởi này có thể già vờ tới khi nào!"

Mấy thiếu niên thân thể cường tráng, ý vào mình thân cao, cùng nhau nhào về phía Quân Vô Tà gầy ốm.

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh lùng, linh lực giấu ở trong cơ thể bất chợt bùng nổ!

Ánh sáng linh lực màu cam nổ tung lộn lắt, hội tụ ở lòng bàn tay Quân Vô Tà, gót chân nàng vừa chuyển, nghiêng người né tránh một người lao tới, linh lực ngưng tụ nơi tay, đột nhiên đẩy về phía hàm dưới người nọ, chỉ đẩy một cái, đã khiến người nọ bay lên! Nàng đột nhiên cúi xuống, quét chân một cái, quét ngang ngàn quân! Trục tiếp xông lên quật ngã những người đó xuống đất! Linh lực trong bàn tay trong giây lát tăng mạnh! Theo bàn tay một lúc sau, linh lực màu cam giống như tia chớp quật những thiếu niên kia ngã xuống đất!

Tiếng kêu rên thê lương liên tiếp, hết đợt này tới đợt khác vang lên ở trong phòng!

Linh lực cam linh nện mạnh ở trên người những thiếu niên đó, khiến cho bọn họ đau đớn nói không nên lời!

Nhưng khi bọn hấn chú ý tới ánh sáng màu cam của linh lực phát ra, tất cả đôi mắt của đám thiếu trùng lớn nhìn lên!

Bọn họ nhìn thấy gì?!

Tiểu tử này cư nhiên là Cam Linh!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 299: Cam Linh (3)

Đều vẫn đang ở độ tuổi thiếu niên, bắt đầu tính từ khi 14 tuổi Giới Linh thức tỉnh, bọn họ tu luyện linh lực nhiều nhất cũng mới hơn ba năm, thời gian ngắn như vậy, hầu như tất cả mọi người cũng đều đang dừng lại ở giai đoạn xích linh. Cam linh, ngay cả khi bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Những thiếu niên tới Khuynh Vân Tông, đều là những người có thể mạnh về y thuật, đắm mình vào trong nghiên cứu y thuật. Bởi vì khi bỏ hết tinh lực vào y thuật, tất nhiên không có nhiều thời gian tu luyện linh lực, vì thế 20 tuổi đều dừng ở dưới xích linh.

Nhưng chuyện gì đã xảy ra với tiểu tử trước mắt này?

Hắn thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ 14-15 tuổi, cư nhiên đã đột phá cam linh!

Mười bốn tuổi Giới Linh mới thức tỉnh, vậy mà chưa đầy một năm đã có thể đột phá từ xích linh đến cam linh!

Mấy tên thiếu niên đều hoàn toàn bị dọa đến nỗi choáng váng, đừng nói đến bản lĩnh Quân Vô Tà một tay điều dưỡng gân mạch hiển lộ ở trước mặt Mộ Thần có bao nhiêu xuất sắc, cho dù nàng chuyên tâm tu luyện linh lực, cũng không có đạo lý đột phá nhanh như vậy!

Tiểu tử này rốt cuộc là ăn cái gì lớn lên!?

Y thuật đã cao siêu, ngay cả tu luyện linh lực cũng vượt rất xa bọn họ. Chuyện gì đã xảy ra ở đây!?

Cấp bậc linh lực chênh lệch, đủ để khiến cho những thiếu niên lớn hơn Quân Vô Tà vài tuổi, hoàn toàn quý gỏi trước mặt Quân Vô Tà. Cho dù chỉ kém một bậc, nhưng xích linh bất quá là linh lực vừa mới nhập môn, mà cam linh lại là đã là một chân bước vào linh lực tu luyện ngạch cửa trung, giữa hai bên chênh lệch không cần nói cũng biết.

Đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà sử dụng linh lực để công kích, lực lượng vi diệu này sôi trào ở trong thân thể nàng, tự nhiên hợp nhất với nàng, khiến nàng có cảm giác không thể giải thích nổi.

Nàng mắt lạnh nhìn những thiếu niên sắc mặt trắng bệch ngã trên mặt đất, những thiếu niên kia vừa bị Quân Vô Tà nhìn như vậy, dọa sợ đến nỗi hai chân đều bắt đầu run rẩy.

Giờ này khắc này, trái tim những thiếu niên kia gần như sụp đổ, lúc trước bọn họ còn cảm thấy Kiều Sở chính là kẻ không nên trêu chọc, nhưng không nghĩ rằng, vị này lại càng tệ hơn!

Cũng không thể trách bọn họ có mắt không trông, thật sự Quân Vô Tà nhìn ngang nhìn dọc cũng không giống như là chủ nhân của linh lực cường đại.

Kết quả, thực tế quá tàn nhẫn, cam linh cường đại, đồ ập xuống, đánh một đám bọn họ thành đầu heo, mặt mày đều bị sưng lên.

"Muốn chết sao?" Quân Vô Tà nheo mắt, nhìn các thiếu niên đã bị dọa sợ không dám hé răng, khẽ cau mày.

Đám thiếu niên gần như đều kêu thảm, lồm nhồm lao ra ngoài phòng, phảng phất như phía sau có ác quỷ đang đuổi theo.

Kiều Sở đang định tới gõ cửa, kinh ngạc nhìn một đám mặt mày kinh hãi biến sắc hoá tốc chạy như bay ra khỏi phòng của Quân Vô Tà, sừng sốt hồi lâu, cũng không thể hỏi phục lại tinh thần.

"Bọn họ đang làm gì vậy?" Kiều Sở đuổi đầu vào trong phòng hỏi Quân Vô Tà, thấy Quân Vô Tà quần áo chỉnh tề, sắc mặt vẫn như thường ngày, cũng không giống bộ dáng bị người khi dễ. Nhưng thật ra mấy tên gia hỏa vừa chạy ra, từng tên đều nhanh như điện chớp, sắc mặt đều trắng bệch.

"Tim chết." Quân Vô Tà hừ lạnh một tiếng, ánh sáng cam linh phân tán khỏi lòng bàn tay.

Kiều Sở mất sắc chú ý tới một màu cam linh lực từ đang phân tán trong tay Quân Vô Tà, hần chớp chớp mắt, hoài nghi có phải mình bị hoa mắt hay không.

Tiểu Tà Từ mới hơn 14 tuổi một chút, Giới Linh thức tinh ước chừng chưa tới nửa năm, không có khả năng nhanh như vậy đã đột phá cam linh, đúng không?

Nhất định là hần đã nhìn lầm rồi!

Kiều Sở vừa định nhắc chân vào cửa, cửa phòng đã bị Quân Vô Tà đột nhiên đóng rầm một tiếng, cái mũi của Kiêu Sở tông vào trên cửa thiếu chút nữa đã chảy ra nước mắt.

"Ta muốn nghỉ ngơi." lệnh đuổi khách của Quân Vô Tà truyền đến từ bên trong cánh cửa, Kiêu Sở chỉ có thể xoa cái mũi thâm tím của mình, yên lặng lần trở về phòng mình.

Tính tình của Tiểu Tà Từ, thật là quá quái!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 300: Hy vọng (1)

Sáng sớm ngày thứ hai, Quân Vô Tà rời khỏi phòng và đi đến vườn thuốc ở Tầng Vân phong.

Kha Tăng Cúc rất đam mê luyện chế độc dược, ở Tầng Vân phong khắp nơi đều có bày vườn thuốc, dược liệu ở đây cũng được trồng vô cùng phong phú.

Không làm cách nào dùng thứ chất lỏng màu xanh kia để trồng Ngự Tuyết Liên bởi bỏ tinh lực, Quân Vô Tà giờ chỉ có thể trông đợi con khát sẽ nhanh chóng qua đi, cố gắng hấp thụ chút linh lực ít ỏi bằng các loại thảo dược có trong vườn thuốc này.

Sau lần đầu tiên sử dụng công lực vào ngày hôm qua, Quân Vô Tà mới thực sự ý thức được lực độc hữu của thể giới này có sức mạnh ghê gớm đến mức nào, mặc dù nàng có y thuật đó nhưng không hề có ý định là sẽ mang theo nó bên người.

Có Hoa Dao miệng vàng ý ngọc, các thanh niên ở đây xem như sống rất an nhàn, mỗi ngày không phải lo bị đói bụng, lại không cần phải làm việc nhiều, chỉ cần chăm sóc tốt cây hoa ở Tầng Vân phong là được.

Mới sáng sớm, hàng chục thanh niên mang theo xô chạy đến các vườn thuốc khác nhau để tưới nước.

Nhắc tới kẻ cũng lạ, hôm qua đám thanh niên này còn nhìn Quân Vô Tà và Kiêu Sở bằng nửa con mắt, vậy mà sáng hôm nay vừa trông thấy họ lại cứ thể đi vòng qua, không dám lại gần, ai nấy đều giống như bị dọa cho khiếp vía, chạy càng xa càng tốt, cũng bởi thế mà gần chỗ ở của Quân Vô Tà, bốn phía xung quanh vườn thuốc đều không có người chăm sóc, chỉ có Kiêu Sở xách theo xô nước, cùng mấy cô gái đang cầm bầu nước tạt nước bắn tứ tung, gương mặt ai nấy đều tràn ngập vẻ đáng yêu.

"Tiểu Tà, chúng ta không mau đi tìm Hoa ca đi, còn ở đó trồng hoa trồng cỏ làm gì hả?" Đồ xong xô nước, Kiêu Sở đang chán muốn chết, hần dựa vào một bên thân cây ngồi xuống, miệng ngâm một cọng cỏ xanh, hai tay đặt lên phía sau đầu, chăm chú nhìn Quân Vô Tà đang bận rộn với đám thảo dược trong vườn.

Người này vừa biết làm thuốc, vừa biết chế độc dược, không những thế còn biết dùng mưu kế trừng trị kẻ ác, lại bỗng dưng có hứng thú ngồi trong vườn thuốc chăm sóc cây cỏ, hình ảnh này nhìn thế nào cũng khiến người khác cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Quân Vô Tà đối với ánh nhìn cảm thán của Kiêu Sở lại không hề có chút quan tâm nào, giả bộ mắt nhắm tai nghe, toàn bộ sự tập trung của nàng đều rơi vào đám thảo dược có trong vườn thuốc này. Đây đều là những thảo dược vô cùng quý hiếm, trước kia nàng cũng chỉ được biết qua sách vở, ở Lân Vương phủ, Quân Vô Tà có rất nhiều loại thuốc mà không có cách nào điều chế được, không có lý do gì khác, chính là bởi vì dược liệu không đủ.

Số lượng dược liệu ở trong nước rất hạn chế, một số thảo dược quý hiếm ngay cả ở Mặc Thiên Uyên cũng không thể nào tìm thấy, Quân Vô Tà cũng đã thử đã tìm kiếm tất cả các nguyên liệu thuốc quý trong nước còn sót lại, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Không ngờ rằng, trong Tầng Vân phong này lại có rất nhiều những thảo dược mà nàng từng nhìn trộm qua từ rất lâu rồi. Có mấy thứ này, Quân Vô Tà có thể chế biến ra những loại thuốc mà trước đó đã từng không có cách nào chế biến được.

Hơn nữa, nàng còn phát hiện ra, càng là dược liệu quý hiếm thì trong quá trình trồng linh lực có thể hấp thụ được càng nhiều, hiệu nghiệm càng nhanh mặc dù vẫn không thể so được với Ngự Tuyết Liên, nhưng so với các loại thảo dược bình thường vẫn còn tốt hơn nhiều.

Phát hiện này làm cho Quân Vô Tà tràn đầy động lực và hưng phấn, tuy vậy nàng vẫn giữ thái độ chăm sóc cây cỏ giống như một người làm vườn, không có gì khác biệt.

Quân Vô Tà ở trong vườn thuốc đúng một ngày, Kiêu Sở bởi buồn chán nên chỉ biết chạy đi tìm Hoa ca từ sáng sớm.

Lúc màn đêm buông xuống, khi Quân Vô Tà vẫn chưa rời khỏi vườn thuốc, các vườn thuốc ở Tầng Vân phong mỗi đêm đều sẽ châm đèn dầu, đèn sẽ được thắp sáng mỗi đêm để mọi người có thể chăm sóc những loại thảo mộc quý hiếm này cả ngày lẫn đêm.

Dưới ánh trăng, Quân Vô Tà ngồi xổm bên cạnh vườn thuốc, đang lơ đãng nhìn vào một gốc băng thảo thì bỗng nhiên, từ bên trong ống tay áo của nàng truyền đến một tia ấm áp. Nàng theo bản năng duỗi tay, một viên ngọc bích hiện ra, rơi xuống lòng bàn tay nàng.

Nhuyễn Mộc Châu, ban đầu do Quân Vô Dược đưa cho Tiểu Bạch Liên, rồi khi Tiểu Bạch Liên hóa thành Bạch Liên sau khi tu luyện, vốn dĩ viên ngọc này trước giờ vẫn được hần đeo trên người, nhưng sau khi trở về cơ thể của Quân Vô Tà thì lại không có cách nào mang nó theo bên người nên chỉ đành đem giao cho Quân Vô Tà cất giữ hộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 301: Hy vọng (2)

Quân Vô Tà từ trước đến nay vẫn không hề để ý đến Nhuận Mộc Châu này, nàng đương nhiên sẽ không biết phải dùng thế nào.

Chỉ là đêm nay viên ngọc này lại có chút không giống, vốn dĩ là những hạt ngọc lạnh băng khi sờ vào thì lúc này lại đang phát ra từng luồng ấm áp. Quân Vô Tà đặt nó trong lòng bàn tay, dưới ánh sáng của những ngọn đèn và ánh trăng chiếu rọi, nàng nhìn thấy một tia sương mù nhàn nhạt đang không ngừng tỏa ra từ bên trong Nhuận Mộc Châu, sương mù rất nhẹ, nếu không chú ý thì căn bản không thể nhìn thấy được. Lớp sương mù mỏng đang dần bao phủ trước mặt Quân Vô Tà, khiến cho những thảo dược có trong vườn thuốc cũng trở nên ẩm ướt.

Đột nhiên, ánh mắt Quân Vô Tà trở nên sáng ngời, nàng nhận thấy rõ ràng rằng, linh lực đang vào trong cơ thể mình ngày càng trở nên nhiều hơn.

Nếu như nói khi trong Ngự Tuyết Liên, linh lực đi vào cơ thể Quân Vô Tà có thể nhiều như một hồ nước thì các loại thảo dược bình thường lại chỉ có thể cung cấp được chút linh lực nhỏ bé tựa như một vũng nước mà thôi. Mà thứ quý giá lại nằm ở lượng nước hấp thụ được vào cơ thể. Nhưng lúc này, linh lực ở trong cơ thể Quân Vô Tà đang ngày một trở nên nhiều hơn, tựa như một dòng suối đang không ngừng uốn lượn khắp cơ thể.

Dù biết là không thể nào so sánh được với hồ nước nhưng dòng suối này quả thực là tốt hơn rất nhiều so với vũng nước hay xô nước chật hẹp kia.

Phát hiện này, làm cho Quân Vô Tà thực sự rất đổi kinh ngạc, không thể nhìn được mà ngay lập tức phải đi tìm Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên đang ngủ thì bị gọi, về mặt mơ màng vì buồn ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như chiếc bánh bao mềm mại vẫn còn đang mê man chưa tỉnh hẳn, hần dụi dụi con mắt, ngáp một cái, hai bàn chân giẫm ở trên bùn đất.

“Chủ nhân, người tìm ta có chuyện gì vậy?” Trong con mơ màng cái đầu nhỏ bé của Tiểu Bạch Liên không ngừng gật gù lên xuống, dường như vẫn có thể ngủ ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào.

“Đã có chuyện gì xảy ra với Nhuận Mộc Châu?” Quân Vô Tà giờ Nhuận Mộc Châu lên trước mặt Tiểu Bạch Liên. Vừa nhìn thấy nó, mọi con buồn ngủ khi nãy dường như trong nháy mắt đều đã tan thành mây khói. Hần gần như cầm Nhuận Mộc Châu lên mà hít hít cười, dạ dày như đang nhảy lên từng đợt.

“Đã lâu không gặp, thật là nhớ người quá đi!” Tiểu Bạch Liên cười ngây ngô nhìn Nhuận Mộc Châu.

Quân Vô Tà neho đuôi mắt lại, một tay lôi cái đầu nhỏ bé còn đang buồn ngủ của Tiểu Bạch Liên tới sát bên mình.

“Nói vào việc chính!”

Tiểu Bạch Liên ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn Quân Vô Tà, tựa hồ như không hiểu câu hỏi của nàng, ngây thơ đáp: “Nhưng việc chính là việc gì mới được chứ?”

Quân Vô Tà chỉ có thể nhẫn nhịn, kiềm chế cơn giận đang bộc phát, kể lại chuyện kỳ lạ về Nhuận Mộc Châu vừa mới xảy ra, Tiểu Bạch Liên nghe xong sùng sốt một hồi lâu mới nói: “Việc này rất bình thường mà, Nhuận Mộc Châu vốn dĩ dành cho thực vật hệ linh giới sử dụng, mà bản thân thực vật hệ linh giới là từ thực vật biến đổi mà thành. Nó có tác dụng đối với thực vật hệ linh giới thì đương nhiên cũng sẽ có tác dụng đối với hoa và cây cỏ thông thường. Chỉ có điều... hoa và cây bình thường không có đủ linh lực, không có ý thức tự thân nó, nên không thể nào lợi dụng Nhuận Mộc Châu để tu luyện nữa, chỉ có thể khiến nó ngày một lớn lên mà thôi...”

Tiểu Bạch Liên dừng một chút, thoáng nhìn Nhuận Mộc Châu trong tay rồi tiếp tục nói: “Ban ngày Nhuận Mộc Châu sẽ hấp thụ linh khí đất trời, đến tối khi không có gì để tu luyện linh khí sẽ khuếch tán ra, khi Nhuận Mộc Châu đã hấp thụ qua linh khí thì không chỉ đối với thực vật mà bất kể thứ gì cũng muốn được sở hữu nó.”

Nói xong, Tiểu Bạch Liên còn tỏ vẻ khịt khịt mũi.

Thực sự là quá lãng phí mà, nhiều linh khí như vậy mà lại để cho hoa cỏ tầm thường “ăn” nó, đúng là phí phạm của giới.

Thật tình không biết, Tiểu Bạch Liên liền một phen giải thích, khiến cho nội tâm Quân Vô Tà chấn động không gì sánh nổi, nếu Nhuận Mộc Châu quả thật có hiệu quả đúng như những gì hắn nói thì thứ này có lẽ không chỉ có tác dụng đối với thực vật hệ linh giới mà ngay cả nàng cũng có thể lợi dụng đặc tính của Nhuận Mộc Châu, đồng thời tận dụng thảo dược có trong Tầng Văn phong để nâng cao linh lực của mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 302: Hi vọng (3)

Ngay cả tốc độ tu luyện khi còn ở Lâm Vương phủ cũng không so bì được, nhưng vì không có điều kiện, linh lực cung cấp thảo dược dưới sự giúp đỡ của Nhuận Mộc Châu cũng đã khiến Quân Vô Tà vui mừng.

Có Nhuận Mộc Châu, khoảng thời gian này ở Khuynh Vân Tông, nàng không bao giờ dùng linh lực để kéo dài tốc độ tu luyện!

Lấy Nhuận Mộc Châu trong tay Tiểu Bạch Liên về, Quân Vô Tà cảm nhận được chút ấm áp đó, không biết vì sao trong đầu bỗng nhiên lại hiện ra về mặt tà mị.

Chỉ trong nháy mắt, Quân Vô Tà ngây ngẩn cả người.

"Quân Vô Dược..." Vài từ không thể nghe rõ từ miệng Quân Vô Tà truyền ra, chân mày của nàng rũ xuống, mày hơi nhăn lại.

Vì sao nàng lại nhớ đến Quân Vô Dược?

Quân Vô Tà nghĩ mãi cũng không hiểu được, về mặt trong đầu rất nhanh bị gạt bỏ, bị nàng ném ra sau đầu, tiếp tục lợi dụng linh lực hấp thụ của Nhuận Mộc Châu.

Ẩn trốn ở chỗ tối, Dạ Sát bảo vệ Quân Vô Tà đã sống sờ trong nơi tối tăm, Quân Vô Tà mới vừa nói ra ba chữ, giọng nói rất nhẹ, nhưng hắn vẫn nghe được rõ ràng.

Đó không phải chính là "tên giả" của Gia Tước gia của họ sao!

Gần như trong nháy mắt, một cánh tay của Dạ Sát run lên, thứ màu đen cỡ một ngón út rơi từ ống tay áo của hắn xuống mặt đất, hắn vội vàng lấy tiền giấy mang theo bên mình ra, nhanh chóng viết vài thứ gì đó, để ý sắp xếp bị phong kín lại do Tiểu Hắc Xà nuốt vào bụng.

Nhìn theo bóng màu đen biến mất dần dần trong bụi cỏ, Dạ Sát âm thầm thờ dài.

Tước gia, thuộc hạ cũng chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi!

Từ sau đêm đó, ban ngày Quân Vô Tà rất ít xuất hiện gần phố thuốc, ngược lại khi màn đêm buông xuống, sau khi những người khác đều đã nghỉ ngơi, nàng mới tiến về phía phố thuốc một mình.

Cách làm của Quân Vô Tà khác hẳn với người thường, thiếu niên cùng khóa vào Tầng Vân phong, nhiều nhất cũng chỉ dám lên lút khua môi múa mép chứ không ai có gan làm trái lại trước mặt Quân Vô Tà.

Kiều Sở đi theo Quân Vô Tà vài lần, mỗi lần đều thấy nàng cắt cắt sửa sửa ở phố thuốc chẳng thứ vị chút nào, không muốn đi cùng nữa, nhưng thật ra, thừa dịp này hắn thường xuyên quấy rầy Hoa Dao.

Sau khi dịch dung thành Kha Tăng Cúc, mỗi ngày Hoa Dao đều có việc phải làm, đó là làm ra vẻ cao lãnh, ngênh ngang kiêu ngạo với các đệ tử xu nịnh, cuộc sống cực kỳ nhàn nhã. Đêm hôm đó, Kiêu Sở lại nhẹ nhàng theo lối cửa sổ vào phòng Hoa Dao mà không gây tiếng động. Hoa Dao vừa mới thay quần áo xong chuẩn bị đi ngủ, vừa thấy kẻ hồ đồ kia đi từ cửa sổ vào mặt đã u ám lại.

"Ngày! Hoa ca, đừng dùng khuôn mặt đó nhìn chằm chằm ta như vậy, đau mắt đó." Ánh mắt Kiêu Sở vô cùng muốn ăn đánh, đáng về không nỡ nhìn thẳng.

Hoa Dao nắm cây lược gỗ bị gãy trong tay.

"Người đến đây làm gì!" Hoa Dao rất muốn giết chết đồ ngu ngốc này, ngoài làm cho người ta bức bối hắn còn có thể làm chút việc của loài người không?

Kiều Sở ngênh ngang ngồi xuống trước bàn, thông thạo rót một chén nước rồi uống một hơi cạn sạch: "Ta đến xem tình hình của huynh ở bên này thế nào, trước đó hai người thương lượng hay lắm, nhưng qua nhiều ngày như vậy sao không thấy động tĩnh gì? Cả ngày Tiểu Tà Từ không chạy đến gác xếp chế thuốc mà ngăn ngớt thì là lên đến phố thuốc mà ngăn người, mỗi ngày huynh cũng ăn không ngồi rồi, rốt cuộc khi nào hai người mới hành động? Ta đã nhàm chán muốn chết rồi."

Kiều Sở nghĩ mãi cũng không hiểu, lúc trước ba người đó nói năng hùng hổ, sau ngày hôm đó, hai vị này lại chẳng có động tĩnh gì?

Không phải nói muốn khiêu khích mâu thuẫn của các trưởng lão và Tần Nhạc, đến thời cơ tiêu diệt Khuynh Vân Tông sao? Rốt cuộc bọn họ hành động gì chứ!

Hoa Dao thờ dài thật mạnh, xem như hắn đã hiểu. Nếu không nói rõ ràng với tên này, hắn tuyệt đối sẽ dồn ép mình đến mức thấy phiền phức mà chết.

"Ngày mai Tần Nhạc muốn tới Tầng Vân phong." Hoa Dao nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Hoán đổi linh hồn (1)

Ánh mắt Kiêu Sở sáng lên, cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

"Người trở về nói với Quân Tà, xem nàng ấy có cần chuẩn bị gì không?" người lên kế hoạch là Quân Vô Tà, Hoa Dao nghĩ nàng có quyền được biết hướng đi của sự việc.

"Mọi người đang chờ đợi trong khoảng thời gian này sao?" Kiêu Sở vừa nghĩ liền hiểu được nguyên do trong đó, Hoa Dao vừa mới thay thế Kha Tăng Cúc không lâu, mặc dù hắn có hiểu về Kha Tăng Cúc đôi chút nhưng muốn bắt chước giống y như đúc thì cần phải có một khoảng thời gian để điều chỉnh, hơn nữa tính cách Kha Tăng Cúc lại bất thường, hầu như sẽ không chủ động đi tìm Tần Nhạc, nếu như mạo muội đưa ra những yêu cầu này với Tần Nhạc, nói không chừng sẽ khiến Tần Nhạc cảm thấy ghê hờn, chỉ bằng cứ ôm cây đợi thỏ chờ ông ta tự tới.

Hoa Dao gật đầu công nhận.

Kiều Sở lập tức tinh táo tinh thần: "Được, ta sẽ đi nói với Tiểu Tà Từ."

Nói xong, Kiêu Sở không ở lại lâu, vọt ra ngoài cửa sổ nhanh như chớp.

Hoa Dao gật gật khoe miệng nhìn cửa sổ đang mở, ngày mai hắn sẽ cho người đóng đinh cái cửa sổ này lại.

Kiều Sở lập tức tìm được Quân Vô Tà, quả nhiên người này còn ngồi xổm ở bên kia vườn thuốc, hắn tiến lên một bước lớn: "Ngày mai Tần Nhạc muốn gặp Hoa... Kha Tăng Cúc, Hoa ca hỏi người có cần chuẩn bị gì không?"

Quân Vô Tà đứng dậy, vẻ mặt hiểu rõ.

"Ngày mai đem nó cho Hoa Dao, lúc gặp Tần Nhạc nói chuyện hãy mang theo nó." Không biết Quân Vô Tà xách từ đâu ra một con Hắc Miêu, Hắc Miêu dùng cặp mắt tròn vo nhìn Kiêu Sở.

Kiều Sở hơi sững sờ, tiểu Hắc Miêu này thoát nhìn sao lại thấy quen mắt thế.

“Đây là giới linh của ngươi?” Hắn cuối cùng cũng nhớ ra! Ngày ấy lúc bọn họ bị ném vào gác xép, con mèo này liền trốn sau cái giá, nhưng từ đó về sau hắn không hề gặp lại nó nữa.

“Chắc hẳn Tần Nhạc sẽ không phát hiện ra sự đặc biệt của nó.” Tiểu Hắc từ trước đến nay không phải là giới linh, trên người của nó không có lực linh hồn của giới linh, cho dù là có thì Tần Nhạc cũng sẽ không phát hiện ra nó có gì đặc biệt, chỉ nghĩ nó là một con Hắc Miêu thông thường.

Kiều Sở gật gù đầu, vừa hướng về phía con mèo vươn tay ra muốn sờ một cái, vừa nói với Quân Vô Tà: “Giới linh của ngươi là con hắc thú hôm đó?” Hắn vẫn chưa quên con hắc thú oai phong lẫm liệt trong phòng ngầm dưới đất ngày ấy.

“À!” Cái tay vừa mới vươn tới đã bị Hắc Miêu giương móng vuốt, Kiều Sở dờ khóc dờ cười nhìn Tiểu Hắc Miêu ngao kiêu.

Đột nhiên hắn ngăn cả người, hắn để ý tới lông trước ngực của Hắc Miêu có một đường màu vàng tựa như tia chớp, cái vệt này hắn cũng đã nhìn thấy qua trên người con hắc thú hôm đó, vị trí và hình dạng đều giống nhau như đúc.

“Nó...” Kiều Sở khó tin chỉ vào Tiểu Hắc Miêu hung dữ, ánh mắt sợ hãi.

“Ừ.” Quân Vô Tà như đoán được ý nghĩ trong đầu Kiều Sở, lên tiếng thừa nhận.

“...” Kiều Sở há miệng, nửa ngày cũng không nói được một câu, trên người con Hắc Miêu này không có mùi của giới linh, cũng không giống giới linh, nhưng... lại có thể biến thành con Hắc Miêu to lớn, đây có thể là Hắc Miêu bình thường sao!

Không đoán được vì sao Quân Vô Tà lại đem tặng con Hắc Miêu này, Kiều Sở chỉ có thể làm theo, hắn càng ngày càng cảm thấy cái tên tiểu tử bình thường không nói một lời này làm việc gì người bình thường khó có thể hiểu rõ, không chừng ngay cả Hoa ca cũng không hiểu được dụng ý của Quân Vô Tà.

Mang theo một con mèo...

Rốt cuộc là để làm gì?

“Đúng rồi.” Quân Vô Tà như nghĩ ra điều gì.

“Cái gì?” Kiều Sở nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp những lời khiến người khác kinh ngạc.

“Ngày mai ngươi canh giữ ngoài phòng ta, đừng để cho bất cứ ai vào, kể cả ngươi cũng vậy.” Quân Vô Tà vừa dứt lời, ôm Hắc Miêu chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 304: Hoán đổi linh hồn (2)

Kiều Sở ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng của Quân Vô Tà đi xa, đưa tay đơ ra trên không.

Không cho hắn vào hắn không có ý kiến, nhưng thiếu niên ngươi lại để con mèo lại đây! Nếu như ngày mai hắn không vào được phòng của cô ấy, đi đâu mà bắt con Hắc Miêu đưa đến cho Hoa ca!

Thiếu niên ngươi đợi đã!

Mãi đến sáng sớm hôm sau, trong giấc ngủ say Kiều Sở nghe được tiếng kêu chói tai, làm hắn tỉnh giấc ngủ, mở toang cửa ra, Kiều Sở thấy một con Hắc Miêu đứng trước cửa, cả người ngơ ra.

“Chủ nhân ngươi bảo ngươi tới sao?” Kiều Sở nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời vừa mới hé lên, phòng của các đệ tử trong khuôn viên đóng kín, chắc là vẫn đang còn trong giấc ngủ say.

Hắc Miêu hơi hít một hơi, cái vẻ hung ác và kiêu ngạo của ngày hôm qua biến mất không tung tích, cái còn lại chỉ là một chút lạnh lùng khiến người ta sợ.

Kiều Sở nhìn Hắc Miêu, chuẩn bị đưa tay ôm nó vào lòng, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Hắc Miêu, hắn hoảng hốt nhất thời có một loại ảo giác, đứng trước mắt hắn vốn dĩ không phải là một con Hắc Miêu, mà là Quân Vô Tà.

Ánh mắt này, thật là quá giống!

Nhìn vào đôi mắt ấy, thậm chí ôm nó Kiều Sở cũng không có dũng khí, điều này làm cho hắn cảm thấy, hắn như là đang ôm tiểu tử Quân Tà.

Cũng may Hắc Miêu không như hôm qua trực tiếp cho Kiều Sở một nhát cào, ngược lại nó có bước đi nhả nhện, đi đến bên cạnh Kiều Sở, thân thể nhanh nhẹn, chột nhảy vọt ra không trung dùng móng vuốt lực trên cánh tay của Sở Kiều đập một cái, hình bóng duyên dáng liền nhanh nhẹn rơi trên vai của Kiều Sở.

Hắc Miêu an nhiên ngồi trên vai của Kiều Sở, hai chân trước bấu vào áo, từ từ ngược cầm lên, ánh mắt lạnh lẽo như nước.

“Đúng là gặp quỷ sống, tại sao ta cứ cảm thấy tính cách ngươi với chủ nhân ngươi như là một khuôn đúc ra.” Ánh mắt ấy, cái tính nhỏ mọn ấy, chắc chắn là bản sao của Quân Vô Tà!

Hắc Miêu hôm qua cũng không như vậy!

Mang theo lòng đầy nghi hoặc, Kiều Sở thừa lúc trời chưa sáng, mang theo Hắc Miêu một mạch chạy đến nơi của Hoa Dao.

Hoa Dao đang trong cơn say giấc, bị một tiếng ồn lớn làm tỉnh, anh ta ngồi dậy trên giường, về mặt ẩm ướt nhìn mờ hồ độn làm vỡ cửa sổ!

“Hoa ca!” Mang theo con Hắc Miêu lạnh lùng chạy xông vào phòng phui phui sương sớm trên người, hiếm có một bộ có vẻ giống y phục, hấn đương nhiên rất yêu quý.

Hoa Dao xoa trán, cảm thấy huyết thái dương giật giật căng đau, như là dùng hết tất cả lý trí mới không xông qua đó bóp chết tên ngu ngốc này.

Rốt cuộc hấn có thể như một người bình thường không, gõ cửa!

Hoa Dao kiềm nén sự bất mãn trong lòng, ánh mắt bị hấp dẫn bởi một bóng dáng màu đen.

Hắc Miêu nhảy thoát vào cửa sổ bị Kiều Sở phá vỡ, nhảy xuống từ trên vai của hấn, thân thể nhanh nhẹn vũng vàng nhảy lên trên một bên bàn, đúng lúc mặt đối mặt với Hoa Dao ngồi trên giường.

“Đây là?” Hoa Dao nhiu mày nhìn con Hắc Miêu vừa bình tĩnh vừa có chút kỳ lạ.

Kiều Sở ngồi xuống một bên ghế, cười rồi nói: “Tiểu Tà Từ bảo ta đem đến cho huynh, cô ấy bảo lúc huynh gặp Tàn Nhạc thì mang theo con mèo này, Hoa Ca, huynh nói Tiểu Tà Từ bảo huynh mang con mèo này theo để làm gì?”

Cái này ngay cả Hoa Dao cũng ngẩn ra, thông minh như hấn cũng không nghĩ ra bên trong cái hồ lô này của Quân Vô Tà rốt cuộc bán thuốc gì.

Không có chuẩn bị gì khác, chỉ bảo anh ta đem con mèo này đi?

Đang lúc Hoa Dao và Kiều Sở đầu óc mơ hồ, ánh mắt Hắc Miêu lạnh nhạt đứng nhìn, đột nhiên mở miệng.

“Mấy giờ Tàn Nhạc qua đây?”

Âm thanh lạnh lẽo quen thuộc tới cùng, dường như có hai luồng sét đánh trên đỉnh đầu của Kiều Sở và Hoa Dao, nhảy mất linh hồn hai người rồi khỏi thể xác!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 305: Hoán đổi linh hồn (3)

Con mèo này biết nói tiếng người!

Còn là giọng nói của Quân Vô Tà nữa!

Kiều Sở hoàn toàn hỗn loạn, cảm sắp rơi xuống đất rồi.

Về mặt của Hoa Dao cũng không tốt hơn chút nào, vốn muốn biến thành Kha Tăng Cúc, bây giờ co giật cẳng lộ về dữ tợn.

“Tiểu Tà Từ?” Kiều Sở ngạc nhiên một lúc mới tìm về âm thanh của mình, hấn không chắc chắn mở miệng hỏi.

“Ừm” Hắc Miêu bình tĩnh lên tiếng.

Kiều Sở quả thực sắp điên rồi!

“Hoa ca, nhanh véo ta một cái, ta xem có phải đang nằm mơ không.” Kiều Sở hoảng hốt cả kinh.

Hoa Dao không hề khách khí, cho Kiều Sở một bạt tay vào khuôn mặt tuần tú!

Bộp một tiếng, vô cùng vang dội!

“Đau không?” Hoa Dao đột nhiên lên tiếng hỏi.

Kiều Sở ôm mặt đỏ bừng, giọng nói như sắp khóc: “Đau...”

Hắc Miêu... Không, nói chính xác là Quân Vô Tà chiếm dụng thân thể Hắc Miêu, lẳng lặng nhìn Kiều Sở và Hoa Dao, trong mắt không có một tia dao động.

Ai cũng không biết, linh hồn của nàng và Tiểu Hắc có thể hoán đổi, sau khi linh hồn dung hợp, nàng có thể làm cho hai linh hồn hoán đổi tương trợ, chỉ là chuyện này có chút nguy hiểm nhất định, linh hồn Hắc Miêu không đủ để chống đỡ thân thể Quân Vô Tà, cho nên lúc Quân Vô Tà hoán đổi linh hồn vào thân thể Hắc Miêu, thật ra thân thể của nàng đang rất nguy hiểm, một khi có người gây ra bất cứ thương tổn gì với thân thể nàng lúc này, nàng cũng không có chút khả năng phản kháng, hơn nữa sau khi hoán đổi linh hồn, Quân Vô Tà không cách nào sử dụng thân thể của Hắc Miêu để biến hóa thành hắc thú.

Có thể nói, chuyện này, bất luận là đối với nàng hay đối với Hắc Miêu mà nói đều cực kỳ nguy hiểm.

Hoán đổi linh hồn phải xây dựng dựa trên tình trạng thân thể song phương đều hoàn chỉnh, vào lúc nàng vừa trọng sinh, thân thể Quân Vô Tà bị tàn phá không chịu được, khi đó nàng không còn cách nào đành phải tiến hành hoán đổi như vậy, nếu linh hồn Hắc Miêu không có cách nào chống đỡ thân thể con người, sẽ tiêu vong theo thân thể, mà cả đời Quân Vô Tà cũng đều bị giam cầm bên trong thể xác nhỏ bé của Hắc Miêu, ngay cả biến dị cũng không thể tiến hành.

Lần này, sở dĩ Quân Vô Tà dám quyết định như vậy, hoàn toàn là xây dựng dựa trên tín nhiệm của Kiều Sở, tuy là thời gian tiếp xúc của nàng và Kiều Sở cùng Hoa Dao cũng không lâu, nhưng thông qua khoảng thời gian tiếp xúc này nàng biết, hai người kia có thể tín nhiệm trong lúc hợp tác, hơn nữa nàng cũng không có ý định nói với bọn họ về sự nguy hiểm trong lúc hoán đổi linh hồn, cho nên bọn họ sẽ không làm bất luận cử động gì nguy hiểm với nàng, dù sao đối với bọn họ mà nói thương tổn nàng cũng không có lợi ích gì.

Tất cả những gì Quân Vô Tà làm đều trải qua kế hoạch tỉ mỉ và cân nhắc lặp đi lặp lại, xác định sẽ không có sai sót mới ra tay.

Nàng bình tĩnh vào thời khắc này, lại làm cho Kiều Sở và Hoa Dao hoảng sợ, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Đừng nói con Hắc Miêu này không phải giới linh, cho dù là giới linh có liên quan đến linh hồn con người, cũng không ai có thể hoán đổi linh hồn giới linh.

Cách làm của Quân Vô Tà làm tan vỡ hoàn toàn thế giới quan của Kiều Sở và Hoa Dao.

Sau một hồi im lặng kỳ lạ, Hoa Dao tìm về ý thức của mình đầu tiên, hần nhìn Hắc Miêu, nỗ lực cho rằng mình đang nói chuyện với Quân Vô Tà.

“Người muốn nghe xem Tần Nhạc nói gì sao?” Hoa Dao nói.

Hắc Miêu khẽ gật đầu, ưu nhã kỳ lạ.

“Ta cần phán đoán độ khoan dung của Tần Nhạc đối với Kha Tăng Cúc.” Kế hoạch thay đổi, nàng muốn ở mức độ lớn nhất, lợi dụng thân phận Kha Tăng Cúc.

“Ta hiểu rồi.” Hoa Dao hiểu rõ, Kha Tăng Cúc và Tần Nhạc gặp mặt, không được phép có người thứ ba ở đây, nhưng nếu là một con Hắc Miêu, cho dù Tần Nhạc có cẩn thận hiểu chuyện thế nào cũng sẽ không hoài nghi, dù sao, thế gian này làm gì có tiền lệ có người và động vật trao đổi linh hồn lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 306: Không đội trời chung (1)

Lúc trời sáng, Kiều Sở rời đi, canh giữ cửa phòng Quân Vô Tà.

Hoa Dao cùng Quân Vô Tà ngồi đợi Tần Nhạc xuất hiện tại Tầng Vân phong.

Lúc Tần Nhạc xuất hiện ở Tầng Vân phong, dẫn tới không ít tiếng la hét của các thiếu niên mới đến, bọn họ từng người đều dùng ánh mắt cực kỳ sùng bái dõi theo Tần Nhạc.

Chủ nhân chân chính của Khuyên Vân Tông, được lan truyền là người có y thuật mạnh nhất trong thiên hạ!

Tông chủ các đời của Khuyên Vân Tông, y thuật đều cực kỳ cao siêu, trong thời kỳ đầu người sáng lập Khuyên Vân Tông chính là thần y nổi danh nhất thiên hạ, sau khi Khuyên Vân Tông thành lập, theo mỗi một đời tông chủ sinh ra, thế nhân đã quen đặt danh tiếng đệ nhất thiên hạ thần y đi cùng với chức vị tông chủ Khuyên Vân Tông.

Hầu như mỗi ngày đều có người ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, mong đợi Tần Nhạc có thể ra tay, giúp bọn hắn chữa trị ốm đau, ngoại trừ trị liệu vết thương ra, một lý do khác khiến người ta tranh nhau đến chính là đan dược.

Y thuật được hầu như không bao giờ tách ra khỏi luyện chế đan, phẩm là y thuật tuyệt đỉnh đều sẽ có một hai loại độc môn đan dược như vậy.

Ở Khuyên Vân Tông, y thuật của Tần Nhạc có thể làm cây khô sống lại, chữa lành vết thương trên người, mà đan dược của Khuyên Vân Tông cũng giống như vậy, được mọi người khao khát có được, dù sao ai cũng không dám đảm bảo mình sau này có thể bị bệnh nặng hay không, nếu như mỗi lần đều phải không ngại nghìn dặm chạy tới Khuyên Vân Tông cầu y, không nói đến vết thương có thể chịu đựng được lộ trình dài như vậy hay không, chỉ mỗi việc đường dẫn xác cũng đủ để cho một số vết thương nặng mà chết ở nửa đường.

Hơn nữa, mỗi tháng Tần Nhạc chỉ cố định chuẩn bệnh cho một người, có thể có được tư cách này cũng đã là vấn đề, trừ phi có thể đưa ra vật gì làm cho tông chủ Khuyên Vân Tông phải chú ý, hoặc chỉ có thể chờ đợi mỗi tháng một người.

Vì cầu được Tần Nhạc ra tay, vô số người giàu tự nguyện trở thành khách khanh của Khuyên Vân Tông, bao nhiêu phú hào tan hết gia tài, chỉ để cầu một gã trầm tính.

Cho nên, trong mắt thế nhân, cái mà tông chủ Khuyên Vân Tông sở hữu, tuyệt đối không phải y thuật đơn giản như vậy.

Đừng nói trở thành tông chủ của Khuyên Vân Tông, chỉ cần trở thành đệ tử của Khuyên Vân Tông, cũng đủ làm cho những thiếu niên này vui vẻ ra mặt.

Có những người chỉ muốn có cảm giác tồn tại trước mặt Tần Nhạc, nhưng vừa nghĩ tới vẻ mặt âm trầm của Kha Tăng Cúc đều trở nên trung thực hơn.

Tần Nhạc mang theo nụ cười âm áp từ trong Tầng Vân phong đi qua, kiểu khí chất cao quý, ôn hoà đó vừa khiến người ta không dám tùy ý đến gần, lập tức để lại ấn tượng tốt vô cùng trong lòng những đệ tử khác, không ít người còn âm thầm đưa ra lời thề, sau này phải học tập phong cách mạnh mẽ của Tần Nhạc.

Dưới con mắt dòm ngó của mọi người, đi đến chỗ phía sau Kha Tăng Cúc, bước vào cửa, nụ cười trên mặt Tần Nhạc liền biến mất không hình không dạng, dung mạo anh tuấn dường như đến nụ cười, chân mày nhũn chặt đã thể hiện tâm tình của hắn lúc này không hề tốt.

Ôm gương mặt, Tần Nhạc bước nhanh về phía trước, mọi thứ đối với nơi này ông ta đã nhớ kỹ trong lòng, chẳng mấy chốc, ông ta liền vào trong thư phòng, tìm được cở tịch mà Kha Tăng Cúc đang lật xem.

Một âm thanh va chạm, Tần Nhạc đóng cửa thư phòng.

Hoa Dao ngồi trước bàn đọc sách chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt xấu xí kia mang theo nụ cười bí ẩn kỳ lạ, một con Hắc Miêu nằm trên mặt bàn của hắn, hơi híp mắt lại giống như đang ngủ.

“Tần tông chủ sao lại tức giận như vậy?” Hoa Dao bắt chước giọng nói của Kha Tăng Cúc.

Tần Nhạc khẽ nhíu mày, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Ta muốn người điều chế một loại độc dược cho ta, khiến người ta sống không bằng chết, một loại độc dược phải chịu muôn vàn đau khổ!” Biểu cảm khuôn mặt Tần Nhạc đang cực kỳ giận dữ, mang theo sự thù hận, đầy mắt vô cùng độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 307: Không đội trời chung (2)

“Ồ? Cho ai dùng?” Hoa Dao nói.

Tần Nhạc hít sâu một hơi, đè lại cơn phẫn nộ gần như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

“Ngữ Yên và Khương trưởng lão chết rồi.”

Hoa Dao hơi ngần ra, Ngữ Yên mà Tần Nhạc nói chính là con gái duy nhất của ông ta – Tần Ngữ Yên. Tần Nhạc cực kỳ yêu chiều cô con gái này, có thể nói Tần Ngữ Yên muốn gì thì Tần Nhạc sẽ nghĩ bằng mọi cách giúp nàng ta có được thứ đó. Là đại tiểu thư của Khuyên Vân Tông, Tần Ngữ Yên mới là người tập hợp hàng ngàn hàng vạn sự yêu chiều, mà khuôn mặt giả vờ thiện lương kia cũng giống Tần Nhạc như đúc.

Hoa Dao và Tần Ngữ Yên từng có duyên gặp mặt một lần, đó là khi hần lên vào đình Tàng Vân tìm bức tranh lần đầu tiên, trong bóng tối hần từng nhìn thấy Tần Ngữ Yên và Kha Tàng Cúc giằng co những thiếu niên vô tội trong căn phòng dưới mặt đất, khuôn mặt xinh đẹp ẩn giấu sự độc ác đó không khác Kha Tàng Cúc là bao, mà nàng ta còn học theo Tần Nhạc ở trước mặt người khác thì ôn hòa khiêm nhượng đủ kiểu, song những chuyện nàng ta làm sau lưng lại chẳng khác gì Kha Tàng Cúc.

Có điều, viên minh châu trên tay Tần Nhạc, sao lại chết như vậy?

Miêu Nhi bò trên mặt bàn khẽ vỗn tai, bấy giờ đôi mắt hơi nheo lại mới từ từ hé ra, như có như không đảo qua khuôn mặt đầy thù hận của Tần Nhạc.

Tần Nhạc nhận được tin Tần Ngữ Yên chết sớm hơn so với dự đoán của nàng.

"Thích quốc nhỏ bé, vậy mà lại cả gan như thế! Nhà họ Quân chó má kia, vậy mà dám giết chết con gái ta! Ta nhất định phải khiến cả nhà chúng chết không có chỗ chôn! Kha Tàng Cúc, đưa độc được khiến người đác ý nhất đời này cho ta. Ta muốn nhà họ Quân và toàn bộ hoàng thất Thích quốc đều phải chôn cùng con gái ta!" Tần Nhạc gần như cắn nát hàm răng. Ông ta đã đến độ trung niên, chỉ có một cô con gái là Tần Ngữ Yên, ông ta yêu thương bảo vệ viên minh châu trên tay bằng mọi cách, ấy vậy mà con gái ông ta lại chết không rõ ràng tại đất nước nhỏ bé xa xôi đó. Sự sỉ nhục và mối hận này khiến ông ta hận không thể ngay lập tức dẫn người đến giết Thích quốc, chém kẻ thù thành trăm nghìn mảnh.

Hoa Dao nghe thấy lời Tần Nhạc nói thì thoáng ngần ra, trong lòng hiện lên một suy nghĩ kì lạ, hần như lơ đãng liếc khóe mắt qua Hắc Miêu ở bên cạnh, lòng vô cùng ngờ vực.

Nhà họ Quân, Quân Tà cũng họ Quân đúng không?

Hơn nữa, lần đầu tiên Kiều Sở gặp Quân Vô Tà, không phải trong hoàng thành Thích quốc đấy ư?

Trước đây Hoa Dao rất hiểu kỳ Quân Vô Tà có thâm thù đại hận gì với Khuyên Vân Tông mà muốn diệt cả Khuyên Vân Tông, bấy giờ xem ra nếu hần đoán không sai thì Quân Vô Tà ắt hẳn có quan hệ mật thiết với nhà họ Quân đã giết hại Tần Ngữ Yên, nàng muốn diệt Khuyên Vân Tông cũng là để ra tay trước giành lợi thế.

Khuyên Vân Tông không diệt, nhà họ Quân ắt phải vong!

Là đồng bọn hợp tác, cho dù Quân Vô Tà có phải người nhà họ Quân hay không, Hoa Dao vẫn quyết định hỏi giúp nàng một câu: “Chuyện thế này hà tất phải tìm ta. Các khách khanh của Khuyên Vân Tông có mấy người xử được nhà họ Quân, không phải sao?”

Tần Nhạc cười lạnh một tiếng, nói: “Một đao làm thịt chúng không phải đã quá hời cho chúng hay sao, ta muốn chúng sống không bằng chết, ta muốn lời tất cả bọn chúng về Khuyên Vân Tông, khiến chúng ngày ngày chịu giày vò, cầu sống không được cầu chết không xong thì mới giải được mối hận trong lòng ta!”

Mối thù giết con gái không đội trời chung! Nếu không thể khiến kẻ thù chịu mọi giày vò thì sao có thể an ủi linh hồn con gái trên trời của ông ta chứ!

Hoa Dao khẽ gật đầu.

Quân Vô Tà hóa thân thành con Hắc Miêu nghe xong lời Tần Nhạc nói, mắt rù xuống, ý tốt của Hoa Dao nàng đã nhận, Tần Nhạc thế này là không định phải những kẻ mạnh khác đến Thích quốc.

Có điều cho dù ông ta dám phải người đi, Quân Vô Tà cũng không sợ.

Nếu nàng đã dám rời khỏi Thích quốc thì cũng đã hoàn toàn nắm chắc, trước khi tiêu diệt Khuyên Vân Tông, bất cứ ai Tần Nhạc phải đi đều không thể động vào một người nào của nhà họ Quân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Không đội trời chung (3)

“Có điều giết mấy người, ta đồng ý với ông là được. Nhưng mà, xem như điều kiện trao đổi, ông cũng phải đồng ý với ta một chuyện.” Hoa Dao thu tinh thần lại, nói.

“Chuyện gì?” Tần Nhạc nhíu mày hỏi, hiện giờ ông ta một lòng muốn báo thù cho Tần Ngữ Yên, cho dù Kha Tàng Cúc đưa ra yêu cầu gì, ông ta cũng đều đồng ý.

Hoa Dao cười nhẹ, nói: “Nói là điều kiện chẳng bằng nói là những thứ cần để báo thù cho con gái ông. Người có thể giết chết Khương Thành Thanh không nhiều, nếu ta nhớ không lầm, lần này những người cùng Khương Thành Thanh và đại tiểu thư đến Thích quốc hần còn có không ít cao thủ, ấy vậy mà những người đó đều chết ở Thích quốc, trong Thích

quốc át có kẻ mạnh trấn giữ. Ông cũng biết đấy, cùng một loại độc ở trên người kẻ càng mạnh thì hiệu quả càng yếu, nếu ông muốn báo thù cho con gái thì cần cho ta chút trợ giúp.”

Tần Nhạc nhìn Hoa Dao, sốt ruột nói: “Rốt cuộc ngươi có ý gì! Cứ nói thẳng là được!”

Hoa Dao khẽ cười nói: “Ý rất đơn giản, mấy thiếu niên mới gia nhập thực lực quá kém, ta đã không có hứng thú với họ nữa rồi, dùng họ căn bản không thử ra được độc của ta có hiệu quả thế nào. Đệ tử mười hai đình của Khuynh Vân Tông thực lực tuyệt vời, lại luôn tiến hành tự điều chỉnh, linh lực của họ có lẽ không mạnh như kẻ mạnh thực sự kia, nhưng cơ thể họ lại tốt hơn người bình thường quá nhiều, nếu dùng họ để thử loại độc của ta, vậy thì kết quả sẽ chuẩn xác hơn, cũng có thể khiến những kẻ đã giết con gái ông chịu giày vò kinh khủng hơn, không phải sao?”

Lời của Hoa Dao khiến Tần Nhạc thoáng ngẩn ra, ông ta nhìn chăm chăm khuôn mặt xấu xí kia không chớp mắt, muốn tìm ra thứ gì từ đó.

“Ngươi muốn dùng đệ tử Khuynh Vân Tông của ta để thử độc?” Giọng nói của Tần Nhạc trở nên âm trầm lạnh lùng.

Hoa Dao chẳng hề bận tâm: “Có gì mà không được? Đệ tử Khuynh Vân Tông nhiều như thế, mặc dù ta chọn ra mấy người từ các đình nhưng cũng không ảnh hưởng đến đại cục, ông yên tâm, ta sẽ không động vào đệ tử của ông đâu.”

“Kha Tăng Cúc! Khẩu vị của ngươi có vẻ cũng quá lớn rồi đấy!” Tần Nhạc giận dữ đứng phắt dậy, rốt cuộc Kha Tăng Cúc có biết hắn đang nói gì không! Dùng đệ tử chính thức của Khuynh Vân Tông để thử độc, còn muốn lựa chọn từ chỗ đệ tử của các trưởng lão khác, hắn căn bản đang muốn làm các trưởng lão khác bề mặt!

Các đệ tử nội môn của Khuynh Vân Tông gần như đều biết đình Tăng Vân là nơi thế nào, nếu họ bị đưa đi, vậy thì các vị trưởng lão thân là sư phụ của họ còn mặt mũi gì nữa?

Hoa Dao cười lạnh một tiếng, nói: “Khẩu vị của ta, đương nhiên không thể so với tông chủ như ông được, nếu phải nói đến khẩu vị lớn, Tần tông chủ, ông mới là người có khẩu vị lớn nhất, nếu không sao ông lại lên được vị trí tông chủ Khuynh Vân Tông này chứ? Nếu khẩu vị của ông không đủ lớn, chức tông chủ Khuynh Vân Tông này e rằng phải đổi cho Mộ Thần của đình Nhiếp Vân làm rồi.” Hoa Dao bắt chước giọng y hệt ngữ điệu kì quái của Kha Tăng Cúc.

Lời này khiến sắc mặt Tần Nhạc tái xanh, hai tay ông ta nắm chặt thành quyền, ông ta giận dữ đến mức người run run, dường như vận hết sức mạnh của cả cơ thể mới không dùng một chương bỏ chết tên khốn kiếp đang mở miệng uy hiếp này.

Ông ta đã muốn giết Kha Tăng Cúc không biết bao nhiêu lần, nhưng từ đầu đến cuối đều không được như ý, một là chứng cứ năm đó ông ta khi sư diệt tổ nằm trong tay Kha Tăng Cúc, hai là Kha Tăng Cúc am hiểu dùng độc, mặc dù hắn không có linh lực bên người, song một thân độc được đó đã đủ để hắn và kẻ thù đồng quy vu tận.

Bất kể là điểm nào đều khiến Tần Nhạc không giết được hắn, còn phải chịu đựng hắn.

Tần Nhạc hít sâu một hơi, ngồi lại chỗ cũ.

“Ngươi phải biết, nếu ta đồng ý với yêu cầu của ngươi, bên phía các trưởng lão khác ta sẽ không dễ ăn nói.” Từ huyết nằm trong tay Kha Tăng Cúc, Tần Nhạc không thể không cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 309: Không đội trời chung (4)

“Làm ra sao, làm như nào, Tần tông chủ tự nghĩ đi.” Hoa Dao nhất định không đồng ý, hắn không phải là Kha Tăng Cúc, cho dù chọc giận Tần Nhạc hắn cũng không thêm để ý, kể cả khiến Tần Nhạc tức giận muốn giết người, chỉ cần có thể khuấy đảo Khuynh Vân Tông là được.

Tần Nhạc nghiêng răng nhìn Kha Tăng Cúc, trầm mặc một lúc, cuối cùng mới mở miệng nói: “Được! Ta đồng ý! Nhưng ngươi bắt buộc phải đáp ứng là không được động vào đệ tử thân truyền của các trưởng lão, hơn nữa phải nhanh chóng làm ra cho ta thuốc kích độc, ta không muốn đợi lâu!” Vì muốn báo thù cho con gái cũng là vì muốn khống chế người khác, Tần Nhạc không thể không đồng ý trước yêu cầu vô lý của Kha Tăng Cúc.

Mặc dù Tần Nhạc hiểu rõ, đáp ứng yêu cầu của Kha Tăng Cúc sẽ làm các trưởng lão khác bất mãn, nhưng ông ta tự tin rằng ông ta đã nắm chặt Khuynh Vân Tông trong tay, cho dù các trưởng lão bất mãn thì cũng không có chuyện lớn gì xảy ra được.

Tần Nhạc tự cho mình là đúng nên rất nhanh đã chuốc lấy kết cục thảm hại, hiện tại mặc dù ông ta cho rằng Kha Tăng Cúc cuồng vọng nhưng cũng biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm, có điều ông ta lại không biết rằng Kha Tăng Cúc bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, điều mà Quân Vô Tà và Hoa Dao muốn đó chính là Khuynh Vân Tông rơi vào cảnh hỗn loạn trước nay chưa từng có.

“Ông yên tâm, ta sẽ làm ông hài lòng.” Mục đích đã đạt được, Hoa Dao cũng không muốn nói nhiều, bên ngoài đáp ứng nhưng bên trong thì đang cười lạnh.

Chỉ sợ Tần Nhạc không đợi được đến lúc báo thù Quân gia và Thích quốc thì đã chôn thân ở trong Khuynh Vân Tông rồi.

Tần Nhạc có được câu trả lời vừa ý mới đứng dậy rời khỏi đây.

Lúc Tần Nhạc vừa bước đến cửa thư phòng, Hoa Dao đột nhiên nói: “Tám bản đồ kia ông đã cất đi rồi?”

Bước chân của Tần Nhạc hơi khựng lại, bóng lưng đột nhiên thẳng đứng, trầm mặc một lúc sau mới thấp giọng nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ cất nó thật kỹ.”

Tần Nhạc đang quay lưng lại với Hoa Dao nên không biết dưới đáy mắt Hoa Dao ngồi trước bàn kia trong lúc ông ta trả lời đã lóe lên một nụ cười.

Sau khi Tần Nhạc rời khỏi, căn phòng chỉ còn lại Hoa Dao và Hắc Miêu.

Hoa Dao chống cằm trầm mặc một lúc lâu, nhìn Hắc Miêu yên tĩnh ngồi nghe từ đầu đến cuối rồi nói: “Người giết Tần Ngự Yên và Khương Thành Thanh là người thân của ngươi?”

Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn Hoa Dao, với trí thông minh của Hoa Dao đoán được việc này không có gì khó cả.

“Là ta.” Nàng nói không che giấu gì cả.

Hoa Dao hơi sững người sau đó lập tức cười rộ lên.

“Thảo nào người muốn hủy diệt Khuyên Vân Tông, sợ là người đã sớm biết chuyện xảy ra hôm nay rồi, nếu như để Tần Nhạc động thủ trước thì người không đủ lực xoay chuyển tình thế, vậy nên người định tiêu diệt Khuyên Vân Tông sớm một bước đúng không?”

“Đúng.” Quân Vô Tà quyết đoán.

Hoa Dao nhìn Hắc Miêu, nhìn xuyên qua đôi mắt lạnh lùng trong suốt đó, hẳn phải phát thấy được linh hồn bé nhỏ trong thân thể nhỏ bé này.

“Chờ đến khi việc ở Khuyên Vân Tông kết thúc, nếu như người có thời gian thì trở về cùng ta có được không?” Tuổi nhỏ như vậy mà đã có tâm cơ như thế, đúng không thể xem thường.

“Ta đồng ý rồi, không phải sao?” Mắt của Hắc Miêu hơi hép lại, nhảy từ trên bàn xuống.

“Sự dụng túng của Tần Nhạc đối với Kha Tăng Cúc dường như không có giới hạn, chỉ cần không uy hiếp đến vị trí tông chủ của ông ta, ở các đỉnh núi khác chúng ta có thể tùy ý làm việc gì cũng được, đừng để lãng phí cơ hội.” Trước khi đi Quân Vô Tà ném lại câu nói đó, sau đó nhanh chóng biến mất với cơ thể linh hoạt của Hắc Miêu.

Hoa Dao nhìn Hắc Miêu biến mất trước mắt, đáy mắt hiện lên ý cười, nếu là nàng, có lẽ có thể làm ra thứ thuốc kia thật.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 310: Khủng hoảng tràn lan (1)

Cái chết của Tần Ngữ Yên làm cho Tần Nhạc hết sức tức giận, ông ta không chờ được mà điên cuồng muốn tìm Quân gia và Thích quốc báo thù, nằm mơ cũng muốn hung thủ giết hại con gái ông ta chết không có chỗ chôn.

Nhưng, Tần Nhạc lại không ngờ rằng, Quân Vô Tà kẻ giết Tần Ngữ Yên lại đang ở trong Khuyên Vân Tông, đã nghe thấy hết tất cả những oán hận cùng sự trả thù của ông ta.

Tần Nhạc muốn hủy diệt Quân gia, Quân Vô Tà lại không muốn nhấn chìm Khuyên Vân Tông trong địa ngục sao?

Một sáng một tối, hai bên cứ thế triển khai nước cờ của mình.

Sự lớn mạnh của Khuyên Vân Tông khiến Quân Vô Tà không dám có bất kỳ sai sót nào, nếu như không hủy diệt toàn bộ Khuyên Vân Tông thì sắp tới sẽ là kiếp nạn của Quân gia.

Trở về chỗ ở của mình, Hắc Miêu bước vào phòng trước ánh mắt quý dị của Kiều Sở, lặng lẽ thay đổi linh hồn.

Linh hồn Quân Vô Tà đã trở về vị trí cũ, chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt lạnh lẽo trong suốt không có chút tình cảm nào, Hắc Miêu ưỡ oai gối đầu lên hai đầu gối nàng, hợp thành linh hồn thú ở trong cơ thể của Quân Vô Tà tiêu hao rất nhiều năng lượng của nó.

Ánh sáng mặt trời hắt vào phòng qua cửa sổ, mặt trời mọc ở phía đông, cũng là lúc Quân Vô Tà nàng hành động, đã bước đầu thấy manh mối rồi.

Hoa Dao đã có được sự cho phép của Tần Nhạc, Khuyên Vân Tông sẽ đón một phen hỗn loạn, mà nàng chỉ cần từng chút từng chút một đẩy Khuyên Vân Tông đến bờ diệt vong trong sự hỗn loạn ấy.

Chiều hôm đó, Hoa Dao với dung mạo của Kha Tăng Cúc dẫn theo Quân Vô Tà và Kiều Sở là hai “đệ tử” của Tăng Vân phong, đến thăm Thương Vân phong gần Tăng Vân phong nhất.

Thương Vân phong thuộc sự quản lý của Khương Thành Thanh, sau khi Khương Thành Thanh rời khỏi, mọi chuyện lớn nhỏ của Thương Vân phong đều giao cho đại đệ tử của ông ta là Cao Hùng xử lý, trong ngày nhận được tin Tần Ngữ Yên chết thì thông tin cái chết của Khương Thành Thanh cũng truyền đến Thương Vân phong, lúc đó trên dưới Thương Vân phong đều nhuộm một màu tang thương, ba đệ tử thân truyền của Khương Thành Thanh đến thì thể của Khương Thành Thanh cũng chưa tìm được để mang về chịu tang.

Lúc ba người Hoa Dao xuất hiện ở Thương Vân phong, Cao Hùng đang đỏ mắt nói gì đó với các đệ tử, hẳn vừa nhìn thấy “Kha Tăng Cúc” liền lấy tay lau mặt sau đó vội vàng chạy lại đón tiếp.

“Kha trưởng lão.”

Hoa Dao nhìn Cao Hùng một cách tự nhiên, sau đó nói: “Ta nhận lệnh của Tần tông chủ đến Thương Vân phong chọn ra mấy đệ tử đến giúp Tăng Vân phong chút việc.”

Cao Hùng ngẩng người, Tăng Vân phong là nơi nào?

Đó chính là nơi các đệ tử của Khuyên Vân Tông chỉ có thể nhìn từ xa, nếu không phải là đệ tử của Tăng Vân phong, cho dù là đệ tử của Kha Tăng Cúc cũng thường xuyên tự nhiên mặt tích, còn về nguyên nhân mặt tích thì trong lòng mọi người đều rõ.

Bây giờ Kha trưởng lão tự nhiên lại chạy đến Thương Vân phong “chọn” đệ tử, tình hình này đúng là khiến Cao Hùng vừa nghe xong đã thấy da đầu tê dại.

Cái gọi là đến giúp đỡ, chỉ sợ đó là nộp mạng.

“Kha trưởng lão, sự phụ ta mới gặp nạn, người xem...” Cao Hùng khàn giọng, toát mồ hôi lạnh, lúc Khương Thành Thanh còn sống, hẳn không có gì phải sợ, cho dù có đối mặt với Kha Tăng Cúc cũng có Khương Thành Thanh ra mặt, nhưng bây giờ Khương Thành Thanh vừa mất, Kha Tăng Cúc lại tìm đến tận cửa đòi người, đây không phải rõ ràng là bắt nạt Thương Vân phong bọn họ không có trưởng lão sao!

Cao Hùng tức giận nhưng không dám nói, chỉ có thể trưng bộ mặt khổ sở nhìn Kha Tăng Cúc.

“Chính là bởi vì sự phụ các người đi rồi, ta thân làm trưởng lão của Khuynh Vân Tông cũng không nỡ nhẫn tâm mới giúp sự phụ các người chăm sóc đệ tử của hân, Cao Hùng người đừng có không biết tốt xấu gì, ta chỉ chọn có vài đệ tử thôi, người yên tâm, người và hai sự đệ của người ta sẽ không chọn, dù sao cũng ta cũng phải giữ lại đệ tử kế thừa của Khương trưởng lão hân.” Hoa Dao giả vờ ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311: Khủng hoảng tràn lan (2)

Sắc mặt Cao Hùng lập tức trắng bệch, lời nói này không thể rõ ràng hơn được nữa rồi, Kha Tăng Cúc lần này quyết tâm phải mang người về Tăng Vân phong, Thương Vân phong đã mất đi sự che chở của Khương Thần Thanh, nếu hân vẫn tiếp tục đối đầu với Kha Tăng Cúc thì người đen đầu có lẽ là hân rồi!

“Vây... làm phiền Kha trưởng lão rồi.” Cao Hùng nhẫn nhịn không phun máu ra.

Hoa Dao hài lòng gật đầu, nghiêng ngang dẫn Quân Vô Tà và Kiều Sở đi vào trong Thương Vân phong dạo như chốn không người.

Ba người trên đường thu hút vô số ánh mắt của các đệ tử Thương Vân phong, ai không biết nhiều võ công thì Cao Hùng thông báo thông tin xuống rằng Kha trưởng lão đến Thương Vân phong “chọn” đệ tử.

Trong thời gian ngắn, thỏ chết cáo thương(*), người trong Thương Vân phong ai ai cũng thấy bất an, ai cũng rõ ràng mục đích cần người của Kha Tăng Cúc.

Nếu như bị hân chọn phải đến Tăng Vân phong, vậy thứ đón chờ bọn họ sẽ là sự dày vò sống không bằng chết.

Tất cả mọi người đều cầu khẩn Kha trưởng lão đừng “chọn” mình.

Kiều Sở đi phía sau Hoa Dao, nhìn thấy các đệ tử nhượng bộ lui binh thì tự thấy có cảm giác cáo mượn oai hùm.

“Sao ta lại cảm thấy chúng ta như biến thành kẻ ác vậy nhỉ?” Kiều Sở sờ sờ mũi.

“Nếu cho bọn họ phản kích thì bọn họ sẽ thành kẻ xấu. Người bây giờ cảm thấy họ đáng thương là bởi vì chúng ta ở trên còn bọn họ ở dưới, bọn họ chỉ có thể để chúng ta xâu xé, nhưng nếu như không phải là có kế hoạch của Quân Vô Tà thì người bị xâu xé bây giờ có lẽ là chúng ta.” Hoa Dao không có chút nào gọi là không vững tâm, hân đến Khuynh Vân Tông sớm hơn Kiều Sở rất lâu, trong thời gian yên ổn nửa tháng, hân đã nhìn thấu sự vô si cùng độc ác của thiên hạ đệ nhất tông này.

Sao bây giờ các đệ tử lại cảm như hên thế, sự hung hăng can quấy, ngông cuồng của ngày xưa đâu rồi?

Dưới Vân sơn vốn có không ít thôn xóm, nhưng bây giờ đừng nói đến thôn xóm, đến một bóng người cũng không có, vậy những người dân trong thôn đi đâu? Nơi ở của bọn họ sao lại biến mất?

Người trên Vân Sơn sớm đã không còn ai trong sạch rồi.

“Nói có lý, nếu như vậy ta thà làm kẻ ác ngay từ đầu, còn tốt hơn bị kẻ ác khác ra tay trước.” Kiều Sở cười ha ha.

Nhân từ với đệ tử của Khuynh Vân Tông?

Đừng đùa, đệ tử của Tăng Vân phong gửi cho Kha Tăng Cúc những thiếu niên mới nhập môn để hân giày vò đến chết, cũng không thấy bọn họ có chút thương xót nào.

Tâm của đệ tử Khuynh Vân Tông đã tầm tó từ rất lâu rồi.

Ở trong Khuynh Vân Tông mà muốn giữ được tâm hồn lương thiện thì chỉ sợ là sớm đã bị giày vò đến chết.

Hoa Dao và Kiều Sở thì thầm với nhau, Quân Vô Tà lại âm thầm quan sát hai người bọn họ, chuyện mà bọn họ vừa nói chỉ nàng nghe được, nàng hơi nheo mắt nhìn hai tên thiếu niên vẫn chưa trưởng thành.

Bọn họ còn nhỏ hơn Mặc Thiên Uyên một vài tuổi, nhưng trí tuệ lại trưởng thành hơn rất nhiều.

Lần đồng minh này bớt lo hơn lần trước bao nhiêu.

Đi lòng vòng trong Thương Vân phong nửa ngày, đám người Hoa Dao đã dọa cho các đệ tử Thương Vân phong toát hết mồ hôi lạnh, sau đó mới chọn bừa ra hai tên đệ tử.

Hai tên bị chọn trong đám đệ tử quý xuống ngay tại chỗ, mặt hai người phờ phạc, biểu cảm như chực khóc đến nơi, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Cao Hùng cầu cứu.

Cao Hùng chỉ là đại đệ tử của Khương Thành Thanh, còn Kha Tăng Cúc lại là trưởng lão, cho dù có một trăm lá gan, hân cũng không dám chống lại mệnh lệnh của Kha Tăng Cúc, nhất là khi sự phụ Khương Thành Thanh của hân không còn, vì vậy hân làm như không thấy ánh mắt cầu cứu của hai đệ tử kia, gượng cười tiễn Kha Tăng Cúc xuống Thương Vân phong.

(*)Thỏ chết cáo thương: một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Khủng hoảng tràn lan (3)

Hai tên đệ tử bị bắt về Tầng Vân phong lòng đã như tro nguội, khi đến bên ngoài cổng núi Tầng Vân phong, hai chân không tự chủ được mà run lên cầm cập, sắc mặt nhợt nhạt, bi thương như muốn nói ta sắp mất mạng rồi.

Chuyện “Kha Tăng Cúc” đến Thương Vân phong bắt người đã truyền khắp Khuynh Vân Tông ngay trong hôm đó, các trưởng lão đều nhận được tin tức này nhưng lại không có phản ứng gì mạnh.

Trong mắt bọn họ, Thương Vân phong không có sự che chở của Khương Thành Thanh thì chịu chút bất công là chuyện bình thường.

Lúc Khương Thành Thanh vẫn còn sống, các đệ tử của Thương Vân phong ý vào trưởng lão của mình có quan hệ thân thiết với Tần Nhạc mà hồng hách kiêu ngạo, có không ít xung đột với các đệ tử ở phong khác.

Thế nên bây giờ thấy đám hỗn láo ấy bị Kha Tăng Cúc trừng trị, các trưởng lão khác cũng không thấy có gì không ổn, ngược lại còn thấy Kha Tăng Cúc rất to gan, Khương Thành Thanh vừa mới mất, thế mà dám đến Thương Vân phong gây sự.

Hơn nữa Tần Nhạc luôn thiên vị Kha Tăng Cúc do vậy các trưởng lão thấy chuyện lần này cũng không có gì lạ.

Các trưởng lão khoanh tay đứng nhìn nhưng những đệ tử của Thương Vân phong lại không được nhẹ nhõm như vậy.

Ngày thứ hai sau khi hai đệ tử bị bắt đến Tầng Vân phong, Cao Hùng liền lặng lẽ nghe ngóng tin tức của hai đệ tử này. Mặc dù Kha Tăng Cúc nói chỉ dẫn hai đệ tử này đi nhưng Cao Hùng vẫn thấy không yên tâm, tính cách của Kha trưởng lão này luôn nặng nề thất thường, nếu như mấy hôm sau hắn lại đến thì Cao Hùng cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Vì thế hắn chỉ có thể âm thầm nghe ngóng tin tức của hai đệ tử, cầu cho bọn họ không gặp bi thảm gì ở Tầng Vân phong, cũng là cho những đệ tử còn lại một vài tia hi vọng.

Sau hôm đó, không khí ở Thương Vân phong càng bị dồn nén, vốn dĩ cái chết của Khương Thành Thanh đã làm các đệ tử hoang mang lo sợ, ngờ đâu tin tức Khương Thành Thanh chết vừa truyền ra ngoài thì Kha Tăng Cúc đã tìm đến tận cửa gây khó dễ.

Không có sự bảo vệ của trưởng lão, các đệ tử của Thương Vân phong chỉ có thể cúp đuôi làm người.

Mà đến ngày thứ ba kể từ sau khi Kha Tăng Cúc đến Thương Vân phong, Cao Hùng không nghe ngóng được bất cứ tin tức gì về hai đệ tử từ người khác, điều này có nghĩa là gì, trong lòng Cao Hùng đã quá rõ rồi!

Những đệ tử mất tích ở Tầng Vân phong thì có kết cục gì ngoài chết thảm biến thành phân bón hoa cho Tầng Vân phong?

Cao Hùng không giấu tin tức này nên các đệ tử Thương Vân phong rất nhanh đều biết hết, giống như cộng rom cuối cùng đề chết con lạc đà(*), tất cả các đệ tử như bị sét đánh trúng.

Không có Khương Thành Thanh, các trưởng lão khác chỉ khoanh tay đứng nhìn không quan tâm, tông chủ lại càng để Kha Tăng Cúc mặc sức hành hạ các đệ tử chính thức của Khuynh Vân Tông, điều này khiến nội tâm các đệ tử quen hung hăng kiêu ngạo dưới sự che chở của Khương Thành Thanh hoảng sợ mà oán hận.

Bọn họ rất sợ chính mình trở thành mục tiêu, đồng thời cũng oán hận tông chủ và trưởng lão đã bỏ mặc bọn họ.

Bọn họ cũng là đệ tử của Khuynh Vân Tông, tại sao khi sư phụ bọn họ vừa mới mất đã mặc cho Kha Tăng Cúc đến bắt nạt ức hiếp bọn họ?

Trong lòng các đệ tử Thương Vân phong tràn ngập hận thù đan xen hoảng sợ, bọn họ không qua lại với bất kỳ các phong khác, toàn bộ Thương Vân phong như bị phong tỏa, các đệ tử của phong không xuất hiện ở bất cứ nơi nào khác trên Khuynh Vân Tông.

Bọn họ cảm thấy mình như bị Khuynh Vân Tông vứt bỏ, nếu tông môn không thể bảo vệ được họ nữa thì sao bọn họ phải ngoan ngoãn như cừu non bị chờ làm thịt?

Trong mấy ngày Thương Vân phong gặp nạn, các trưởng lão vốn dĩ đang xem kịch hay nay lại không thể cười nổi.

Bởi vì “Kha Tăng Cúc” lại dẫn hai đệ tử đến phong của bọn họ, chính xác, lại gặp cảnh có một không hai như ở Thương Vân phong.

Nơi gặp nạn đầu tiên chính là Kỳ Vân phong!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 313: Khủng hoảng tràn lan (4)

Thái Trác trưởng lão của Kỳ Vân phong đã ngoài năm mươi, lúc trước khi Tần Nhạc trở thành tông chủ Khuynh Vân Tông ông ta đã là trưởng lão của Khuynh Vân Tông rồi, bởi vì tuổi tác nên Thái Trác cũng khá có uy tín trong các trưởng lão, đến Tần Nhạc cũng phải nhường ba phần.

Ai mà ngờ Kha Tăng Cúc lại dám dẫn đệ tử đánh thẳng vào Kỳ Vân phong, cướp đi hai đệ tử ngay trước mặt Thái Trác đã râu tóc hoa râm, sau đó nghênh ngang rời đi để lại Thái Trác tức đến nổi máu dồn lên não, suýt nữa thì tức chết!

Hồng hách! Quá hồng hách!

Bi kịch mấy ngày trước ở Thương Vân phong nay lại tái diễn ở Kỳ Vân phong! Càng làm người ta khó tin hơn là, cách làm lần này của Kha Tăng Cúc càng ngang ngược, cướp hai đệ tử ngay trước mặt Thái Trác, không để cho Thái Trác tí thể diện nào.

Đệ tử của Thương Vân phong bị cướp đi còn có thể nói do chuyện của Khương Thành Thanh, phong không có trưởng lão che chở.

Nhưng chuyện của Kỳ Vân phong đã nâng sự hung hăng ngang ngược của Kha Tăng Cúc lên một tầm cao mới!

Trường lão người ta vẫn đang yên đang lành, lại dám cướp người ngay trước mặt! Cui Khuyh Vân Tông này chỉ có mình người sao!

Thái Trác tức đến sắp học máu, được đệ tử đi đến tìm Tàn Nhạc, nước mắt lưng tròng kể tội Kha Tăng Cúc, nói đến khàn cả tiếng nhưng lại không thấy Tàn Nhạc chỉ trích gì Kha Tăng Cúc.

Tàn Nhạc chỉ nói vài lời trấn an Thái Trác, đồng thời tỏ ý bao giờ đến ngày mở sơn môn sẽ để cho Thái Trác chọn trước vài đệ tử ưu tú, ngoài ra không có gì khác nữa.

Khi Thái Trác từ chỗ Tàn Nhạc đi ra, sắc mặt âm u như sắp mưa đến nơi rồi, vừa ra khỏi cổng lớn của viện liền tròn mắt ngất luôn, các đệ tử đi cùng hoảng loạn nghiêng về Kỳ Vân phong.

Có tiền lệ của Kỳ Vân phong, các trường lão khác cũng cười không nổi, Kha Tăng Cúc làm những việc điên cuồng mất trí như thế vậy mà tông chủ lại không nói tiếng nào, rõ ràng là để mặc Kha Tăng Cúc tiếp tục ngang ngược như vậy.

Hiện tại là Thương Vân phong và Kỳ Vân phong, sắp tới nói không chừng họa này sẽ ập đến địa bàn của bọn họ rồi!

Thiếu một hai đệ tử đối với các trường lão có gì cả, cái mà bọn họ thực sự để ý chính là cách làm quá mức điên cuồng ngang ngược này của Kha Tăng Cúc! Xong thẳng vào phong, cướp đệ tử trước mặt trường lão, có thể làm cần như vậy được sao!

Tầng Vân phong và Kha Tăng Cúc ở Khuyh Vân Tông đại diện cho cái gì, trong lòng tất cả các trường lão và đệ tử đều rất rõ, nếu như các trường lão để mặc cho Kha Tăng Cúc bắt đệ tử của mình đi ngay trước mặt mình vậy mặt mũi bọn họ phải để đâu? Đây không phải là đang nói với các đệ tử rằng sự phụ của bọn họ là một tên nhát gan, bị người khác đè đầu cưỡi cổ cũng không dám kêu một tiếng, đến khả năng bảo vệ đệ tử của mình cũng không có sao!

Đây rõ ràng là đang tát vào mặt các trường lão!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Trong thời gian ngắn, trường lão các phong đang nghiêm túc chờ đợi, còn đệ tử các phong thì ai ai cũng thấy bất an.

Nhưng mà, kiếp nạn vẫn thi nhau tới.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, Kha Tăng Cúc đã quét sạch sáu phong, bắt các đệ tử trước mặt những trường lão này, mặt các trường lão sắp bị tát sưng hết rồi!

Không biết phải làm sao trước thái độ ngang ngược, hành động hung hăng của Kha Tăng Cúc, càng nhắc đến tên của Tàn Nhạc càng làm các vị trường lão khác tức học máu!

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, hình tượng cao lớn của các trường lão Khuyh Vân Tông trong mắt các đệ tử không còn sót lại chút nào, mỗi lần đối diện với ánh mắt không tin tưởng từ các đệ tử của mình, các trường lão đều nhói đau nhức nhối.

Thân là trường lão, tôn nghiêm đột nhiên không còn, hình tượng trong lòng đệ tử cũng bị đập nát, âm thanh oán hận ngập tràn, những trường lão đó vừa mắng chửi Kha Tăng Cúc thậm tệ vừa sinh lòng oán hận đối với sự dung túng của Tàn Nhạc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 314: Mộ thần cố chấp (1)

Lúc Hoa Dao mang thân phận Kha Tăng Cúc vào trong Khuyh Vân Tông châm ngòi thổi gió gieo rất thù hận, Quân Vô Tà cũng không nhân rồi, buổi tối nằng lợi dụng Nhuận Mộc Châu tu luyện linh lực, ban ngày thì ở Tầng Vân phong chọn được liệu thích hợp luyện chế đan dược mới.

Trong thời gian này, Quân Vô Tà còn thường xuyên xuống núi, đem một số dược liệu có thể cải thiện tinh mạch giao cho Vinh Hằng.

Vinh Hằng vốn dĩ không ngờ tiểu thiếu niên ngày đó mình đưa đến Tầng Vân phong vẫn còn sống, lúc nhận những bài thuốc kia, Vinh Hằng vô cùng hoang mang, gọi lời cảm tạ sâu sắc với Quân Vô Tà, lúc gần đi vẫn không quên dặn dò Quân Vô Tà ở Tầng Vân phong cẩn thận một chút, gần đây Kha Tăng Cúc trêu chọc không ít ở các núi, nếu không cần thiết Quân Vô Tà đừng rời khỏi Tầng Vân phong.

Bằng không, không thể đảm bảo gặp phải các đệ tử của những núi khác ở những nơi khác có thể sẽ bị trả thù.

Quân Vô Tà chỉ nghe, cũng không hé răng, nhưng trong lòng hết sức hài lòng với tình hình hỗn loạn của Khuyh Vân Tông ngày hôm nay.

Chỉ có làm cho cả Khuyh Vân Tông rơi vào tình trạng hoảng loạn, kế hoạch của nàng mới có thể tiến hành!

Cách mấy ngày lại cùng Hoa Dao, Kiều Sở đến các núi làm xằng làm bậy, trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà đã nắm rõ địa thế bên trong các núi, tính cách của các trường lão Khuyh Vân Tông không giống nhau, có người điềm đạm, có người táo bạo, có người âm thầm, nhưng cũng không ai là ngoại lệ, lúc đối mặt với kim bài miễn tử Hoa Dao, tất cả các vị trường lão đều bị đánh bại, mất tất cả uy nghiêm, ngã nhào.

Khoảng thời gian này là khoảng thời gian Khuyh Vân Tông hỗn loạn nhất, từ trường lão đến đệ tử, không ai có thể ngủ an giấc.

Sau khi quét sạch rất nhiều địa bàn của các trường lão, mục tiêu cuối cùng của Quân Vô Tà là Nhiếp Vân phong do Mộ Thần quản!

Nhiếp Vân phong là ngọn núi tầm thường nhất trong mười hai ngọn núi, cũng là ngọn núi có ít đệ tử nhất, toàn bộ tất cả đệ tử bên trong gộp vào một chỗ, bất quá cũng chỉ có hai mươi mấy người, Nhiếp Vân phong lớn như vậy quanh năm chỉ có Mộ Thần và hơn hai mươi người đệ tử, lạnh tanh như núi hoang thông thường.

So với các ngọn núi khác có gần trăm đệ tử, số lượng đệ tử của Mộ Thần bên này, thoạt nhìn có chút đáng thương.

Mộ Thần rất ít khi thu nhận đệ tử, tính tình của hắn là kiêu ngạo thiếu không ầu, nếu không hợp tính cách, một tên hắn cũng không cần, hơn nữa thêm vào Tàn Nhạc chen ép ngoài sáng trong tối, Nhiếp Vân phong liền trở thành ngọn núi tâm thường nhất của Vân Sơn.

“Tên Mộ Thần này, dường như không giống với các trưởng lão khác.” Kiều Sở sở cảm, khoảng thời gian này theo Hoa ca tác oai tác quái, hắn cảm thấy cảm của mình trở nên mềm mại hơn.

“Ừ, nếu như nói Khuynh Vân Tông có chỗ nào chưa qua, thì chỉ còn Nhiếp Vân phong của Mộ Thần, tuy hắn tuổi còn trẻ, nhưng rất kiên định, làm người chính trực, chưa từng làm qua chuyện thương thiên hại lý gì, xem như một trường hợp đặc biệt ở Khuynh Vân Tông.” Hoa Dao khẽ gật đầu, chỉ ít ấn tượng của hắn đối với tên Mộ Thần này cũng không tệ lắm

Quân Vô Tà đứng dưới chân núi Nhiếp Vân phong, hơi ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh núi.

Ở đỉnh núi, nàng mơ hồ nhìn thấy một hình bóng, thanh y phiêu diêu, san sát trong gió.

Người đó dường như cũng đang nhìn về vị trí bọn họ.

“Mộ Thần có thể dùng không?” Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà vẫn luôn yên lặng không nói lời nào, con đường bọn họ đề bạt các trưởng lão đều là Quân Vô Tà lựa chọn, mà Mộ Thần được Quân Vô Tà đặt ở cuối cùng, mà từ lúc tới, Quân Vô Tà không nói gì với hắn, Hoa Dao hiểu rõ, trong lòng Quân Vô Tà, Mộ Thần không giống như các trưởng lão khác.

Bất luận tính cách hay thân phận của hắn, cũng không ai trên Khuynh Vân Tông hợp với hắn.

"Có thể dùng hay không phải xem hắn lựa chọn thế nào." Quân Vô Tà cúi đầu, thu ánh mắt lại.

Hoa Dao khẽ gật đầu.

Kiều sở cười to nói: “Nào! Vực dậy sự kiêu ngạo và hống hách của chúng ta!”

Đáp lại hắn là hai ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà và Hoa Dao!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 315: Mộ thần cổ chấp (2)

Bên trong Nhiếp Vân phong, Mộ Thần dẫn theo các đệ tử đứng ở đỉnh núi, nhìn ánh mắt kiên định của “Kha Tăng Cúc” đang chậm rãi đi tới.

“Mộ trưởng lão, đã lâu không gặp.” Bây giờ Hoa Dao đã thể hiện được hoàn toàn nụ cười quái dị của Kha Tăng Cúc, hợp với giọng nói trầm trầm, khiến người ta thấy sợ nổi cả da gà.

“Nhiếp Vân phong không chào đón Kha trưởng lão, mời Kha trưởng lão trở về!” Mộ Thần sờ sờ khuôn mặt, mở miệng liền hạ lệnh đuổi khách.

Quân Vô Tà không động tĩnh quan sát Mộ Thần, hắn quả nhiên không giống với các trưởng lão khác.

Ở những đỉnh núi khác, mặc dù những trưởng lão kia biết mục đích của “Kha Tăng Cúc”, nhưng bởi vì chú tâm đến Tàn Nhạc, không thể mặc người chém giết, không có người nào cứng rắn giống như Mộ Thần, không nói gì lập tức mở miệng đuổi người, rõ ràng là muốn bảo vệ đệ tử của mình.

Mà những đệ tử đang đứng bên cạnh Mộ Thần, cũng hoàn toàn không có những ánh mắt sợ hãi như của các đệ tử ở những ngọn núi khác, ánh mắt bọn họ thản nhiên, hoàn toàn không sợ hãi, trong những đệ tử đó, Quân Vô Tà còn bắt gặp Vinh Hằng, hắn đứng phía sau Mộ Thần, lúc nhìn thấy Quân Vô Tà hơi sững sờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục sắc mặt bình thường.

“Kha Tăng Cúc” nghe những lời không khách khí của Mộ Thần, khuôn mặt âm trầm lập tức thể hiện sự tức giận, hắn cười lạnh lùng, nói: “Mộ Thần, thân phận của chúng ta đều là trưởng lão của Khuynh Vân Tông, ta không tính toán với ngươi, nhưng ngươi cũng đừng có cho thế diện mà không cần! Ta đến chọn đệ tử Nhiếp Vân Phong của ngươi là ý của Tàn tông chủ, không phải ngươi cảm thấy quyền trưởng lão này của ngươi còn lớn hơn tông chủ?”

Một hồi mắng mỏ, không những làm sắc mặt của Mộ Thần ngày càng khó coi, ngay cả các đệ tử phía sau hắn cũng đã thể hiện vẻ giận dữ.

“Ta phát hiện, bây giờ năng lực gây thù hận của Hoa ca càng ngày càng mạnh mẽ.” Thấy Hoa Dao mắng mỏ một trận, khơi dậy sự phẫn nộ trên dưới của Nhiếp Vân Phong, Kiều Sở sở nhìn không được thấp giọng lầm bầm với Quân Vô Tà.

“Hắn không phải vẫn như vậy sao?” Quân Vô Tà hơi nheo mắt, tính tình Hoa Dao nhìn như thờ ơ, thực ra lời nói ác độc, há miệng liền có thể chọc người khác tức chết.

“Cũng phải.” Kiều Sở sở hiểu rõ, âm thầm gật đầu.

Hoa Dao tiếp tục nói: “Mộ trưởng lão cũng không nên rượu mời không uống thích uống rượu phạt, chuyện chọn đệ tử là ý của tông chủ, mấy vị trưởng lão khác đều rất phối hợp, Mộ trưởng lão cũng không cần từ chối, chẳng qua chỉ là hai tên đệ tử mà thôi.”

Sắc mặt Mộ Thần tái xanh, cắn răng trừng mắt với “Kha Tăng Cúc” nói: “Thứ không thể tuân mệnh!”

Về mặt của Hoa Dao âm đạm: “Ý của Mộ trưởng lão là muốn cãi lệnh tông chủ? Cho dù ngươi là trưởng lão, e rằng tội danh cãi lệnh tông chủ này ngươi cũng không gánh nổi!”

Sau khi Tàn Nhạc trở thành tông chủ Khuynh Vân Tông, quyền lực của mỗi Đại trưởng lão đã âm thầm bị suy yếu, Tàn Nhạc hoàn toàn sở hữu quyền tự xử trí quyền trưởng lão, Mộ Thần và Tàn Nhạc vốn cũng không hòa hợp, đây là chuyện trên dưới Khuynh Vân Tông đều biết.

Mộ Thần vẫn luôn yên phận, cũng không cho Tần Nhạc bất kỳ cơ gì ra tay với hắn, nhưng nếu hôm nay hắn gánh vác tội danh cãi lệnh tông chủ, Tần Nhạc liền có thể thuận thế diệt trừ Mộ Thần!

Điểm này, những người ở đây đều hiểu rõ.

Không chờ Mộ Thần mở miệng, Vinh Hằng bên cạnh lại bước một bước ra phía trước.

“Kha trưởng lão không cần nhiều lời, ta cùng người trở về.”

Mộ Thần hơi sùng sờ, nhìn Vinh Hằng thay mình đứng ra, sau đó lại có một đệ tử Nhiếp Vân phong đứng dậy, thể hiện mình nguyện ý theo Kha trưởng lão đến Tàng Vân Phong.

Đây là tình huống trước nay chưa từng có! Ở các đỉnh núi khác, các đệ tử hận không thể tránh xa Hoa Dao càng xa càng tốt, rất sợ mình bị đưa đến Tàng Vân phong, cho dù có hai đệ tử bị chọn ra cũng là khủng hoảng vô hạn, ba quý chín lạy với sư phụ của mình, cầu xin những trưởng lão đó cứu bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 316: Mộ thần cố chấp (3)

Tất cả mọi người đều biết, đến Tàng Vân phong, cuộc đời bọn họ sẽ kết thúc ở nơi đó.

Nhưng những đệ tử ở Nhiếp Vân phong lại hoàn toàn khác, mặc dù bọn họ biết đến Tàng Vân phong chỉ có một con đường chết, nhưng vì không để Tần Nhạc có cơ để hạ thủ với Mộ Thần, bọn họ chọn hi sinh chính mình, bảo toàn cho Mộ Thần!

Rốt cuộc hình tượng của Mộ Thần ở trong lòng những đệ tử này là như thế nào mới có thể khiến cho những đệ tử này phản đấu quên mình như vậy, cam nguyện vì hắn mà chết?

Quân Vô Tà âm thầm nhìn một lượt, rồi đưa mắt quét về phía Mộ Thần.

Đệ tử nguyện vì hắn mà chết, hắn sẽ làm như thế nào?

Mộ Thần một tay kéo Vinh Hằng và một đệ tử khác trở về, nói với Hoa Dao: “Ta tuyệt đối sẽ không để cho người mang đi bất kỳ một đệ tử nào của Nhiếp Vân phong, muốn động đến đệ tử của ta, phải bước qua xác ta trước đã! Kha trưởng lão, mời về, người đi tìm Tần Nhạc cũng được, nghĩ ra biện pháp khác cũng được, Mộ Thần ta đều ở đây chờ người, lời ta nói chỉ như thế, chỉ cần một ngày Nhiếp Vân phong còn có Mộ Thần ta, bất cứ ai cũng đừng hòng bức bách đệ tử của ta làm bất cứ chuyện gì!”

Dứt lời, Mộ Thần căn bản không chờ Hoa Dao mở miệng, lập tức dẫn các đệ tử trở về, lời nói của hắn đã cho thấy thái độ hắn, đệ tử của hắn, ai cũng không thể động vào!

“Ta thích tính cách này của Mộ Thần, so với nguy quận tử đạo mạo nghiêm trang thật tốt hơn nhiều.” Kiều Sở nhìn Mộ Thần bọn họ rời đi, không khỏi hết sức ca ngợi vì hành vi Mộ Thần bao che đệ tử.

“Tình hình này, nếu như gặp phải Kha Tàng Cúc thật sự, có thể đã chết rồi.” Hoa Dao dẹp hết thần sắc dữ tợn trên mặt, khôi phục sự điềm tĩnh bình thường.

“Rõ ràng có vậy ngược, người cũng giống vậy, Mộ Thần có thể nhìn được thì nhìn, nhưng người bên ngoài một khi đụng vào vây rỗng của hắn, hắn sẽ không chịu nhẫn nhịn.” Quân Vô Tà rất vừa ý với cách làm của Mộ Thần, nếu như Mộ Thần cũng giống với các trưởng lão khác, sợ Tần Nhạc muốn lấy lòng Hoa Dao nên đưa đệ tử của hắn đi, nàng sẽ không suy nghĩ muốn hợp tác với hắn nữa.

“Vậy cái này vẫn phải để ở Nhiếp Vân phong sao?” Trong tay Kiều Sở cầm một cái túi vải nho nhỏ.

Quân Vô Tà lắc đầu.

“Chúng ta cần tìm Mộ Thần đàm luận một lần, một cuộc đàm luận chân chính.” Quân Vô Tà nói.

“Điều kiện tiên quyết là, Mộ Thần phải đồng ý gặp chúng ta, nhìn đáng về hắn vừa rồi, giống như hận không giết được Hoa ca.” Kiều Sở thật cảm thấy Mộ Thần còn có thể bằng lòng gặp bọn họ sao.

“Hắn sẽ gặp thôi.” Quân Vô Tà nói.

“Người có cách?” Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, hắn luôn cảm thấy đầu óc của tiểu tử này luôn luôn có chủ ý dùng không hết.

Quân Vô Tà vẫy tay với Hoa Dao, Hoa Dao nghiêng tai qua.

Nhẹ giọng thì thầm.

Ánh mắt Hoa Dao sáng ngời: “Cách này của người có thể dùng được.”

Một lát sau, đám người Hoa Dao nhận lệnh đuổi khách chẳng những không đi, ngược lại còn đi lại ở Nhiếp Vân phong, các đệ tử Nhiếp Vân phong cho là bọn họ sớm đã rời khỏi, liền tự do hoạt động bên trong Nhiếp Vân phong, nhưng không ngờ...

Mộ Thần về mặt âm thầm ngồi trong thư phòng, hai tay nắm chặt thành quyền hung hăng đập xuống bàn sách! Hắn cắn răng trừng mắt nhìn cửa lớn khóa chặt phía trước, ánh mắt hết sức áp chế cơn giận.

Đột nhiên, Vinh Hằng hốt hoảng xông vào.

“Mộ trưởng lão! Kha trưởng lão bắt Tiểu Lâm đến Tàng Vân phong rồi!”

Mộ Thần mắng một tiếng, từ trên ghế đứng lên, khó tin mở to hai mắt nhìn.

Kha Tăng Cúc quả thật ức hiếp người quá đáng!

“Ngươi bảo các đệ tử khác ở lại bên trong núi không được đi ra ngoài! Ta sẽ đến Tăng Vân phong một chuyến.” Mộ Thần âm thầm cắn răng, hẳn thật không ngờ Kha Tăng Cúc lại vô si đến như này, rõ ràng hắn đã cự tuyệt, Kha Tăng Cúc lại không quan tâm, dám trối đệ tử Nhiếp Vân phong đưa đi!

Mộ Thần cũng không còn cách nào nhẫn nại, nhiều năm nhẫn nhịn làm cho ngực hắn phát hỏa, gần như sắp phun trào, sau khi giao phó cho Vinh Hằng xong, trong thời gian ngắn nhất, hắn đã xông vào Tăng Vân phong!

Nếu như Kha Tăng Cúc dám dẫm thương một cọng tóc gáy của đệ tử hắn, hẳn sẽ kéo hết toàn bộ Tăng Vân phong chôn cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317: Cừu non ăn tươi nuốt sống người khác (1)

Bên trong Tăng Vân phong, Kiều Sở nhìn nhìn đệ tử Nhiếp Vân phong bị đánh hôn mê, trong lòng bất đắc dĩ.

“Ta cảm thấy, Mộ Thần mà nhìn thấy cảnh tượng này, ý nghĩ đầu tiên chắc là làm gì đó chúng ta, chứ không phải... ngồi xuống nói chuyện với chúng ta.” Trước đây, Kiều Sở còn tưởng rằng Quân Vô Tà nghĩ ra ý kiến gì hay, kết quả lại đơn giản thô bạo như vậy!

Tùy tiện bắt một tên đệ tử Nhiếp Vân phong đánh cho hắn bất tỉnh rồi khiêng về, đây là chuyện gì thế này?

Thật sự là muốn nói chuyện hợp tác cùng Mộ Thần, không phải gây thêm hận thù sâu sắc?

“Yên tâm, có đệ tử của hắn trong tay chúng ta, hẳn không dám xằng bậy.” Quân Vô Tà ngồi một bên chậm rãi uống trà.

Kiều Sở muốn khóc, sao chuyện này nhìn giống như bắt cóc vậy, nghiệp vụ của Tiểu Tà Tử này thành thạo như vậy, không phải là kẻ tái phạm đây chứ...

“Hắn không dám lộn xộn thật, nhưng hắn có thể hợp tác với chúng ta sao?” Hợp tác khoan hãy nói tới, trước hết trối đệ tử của đối phương lại, tuy nói mục đích là dụ Mộ Thần qua đây, nhưng cách làm này không tránh khỏi quá đơn giản thô bạo.

“Được chứ, chỉ cần mục tiêu của chúng ta là một.” Quân Vô Tà lại bình tĩnh vô cùng.

Có điều một lát sau, bên ngoài viện liền truyền đến một tiếng thét kinh hãi, giãy kế tiếp, cửa phòng khóa chặt bị người thô bạo đá văng, Mộ Thần mang theo một thân tức giận dằng dặc sát khí trừng mắt “Kha Tăng Cúc” trong phòng, ánh mắt của hắn nhanh chóng nhìn thấy đệ tử đang hôn mê, nhìn thấy đối phương chỉ mê man chứ không có vết thương nào khác bên ngoài, lúc này mới khẽ thờ phào nhẹ nhõm.

“Kha Tăng Cúc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì! Mau thả đệ tử của ta ra!” Mộ Thần quát khê, giới lĩnh đã hóa thành một thanh kiếm, nắm trong tay.

Nhưng điều mà Mộ Thần không ngờ đến chính là, “Kha Tăng Cúc” không hề mở miệng, nhưng tiểu thiếu niên đầu tiên hẳn muốn trở thành đệ tử của Nhiếp Vân phong lại lên tiếng.

“Mộ trưởng lão, đệ tử của ngươi bây giờ đang nằm trong tay chúng ta, nếu ngươi muốn hắn không gặp chuyện không may, tốt nhất nên làm theo lời chúng ta nói.” Quân Vô Tà ngược mắt lên, ánh mắt lạnh lùng mang theo một tia cảnh cáo.

Kiều Sở bên cạnh bị sắc một ngụm nước, ngay cả nói cũng giống bọn cướp như đúc!

Mộ Thần tức giận lại kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, tức giận chính là mình hôm nay bị người áp chế, kinh ngạc chính là sự thay đổi của Quân Vô Tà.

Lúc mới gặp gỡ tiểu thiếu niên này, Mộ Thần liền bị y thuật xuất sắc của Quân Vô Tà thuyết phục, nôn nóng muốn nâng trở thành một thành viên Nhiếp Vân phong, nhưng không nghĩ trời không chịu lòng người, tiểu thiếu niên này cuối cùng vẫn bị Kha Tăng Cúc đoạt mất.

Lúc bắt đầu vài ngày, Mộ Thần còn lo lắng vì Quân Vô Tà, sợ thiên phú cực cao này của tiểu tử kia bị áp chế trong tay Kha Tăng Cúc, nhưng cũng không bao lâu, Kha Tăng Cúc liền dẫn Quân Vô Tà và một thiếu niên khác thường xuyên ra vào các núi, Mộ Thần mới biết được, lo lắng của mình căn bản là dư thừa, tuy Kha Tăng Cúc độc ác, nhưng y thuật của tiểu thiếu niên này lại rất khó có được, nghĩ đến Kha Tăng Cúc đánh thối vậy, cũng không tùy ý hủy diệt một đệ tử có thiên phú như vậy.

Nhưng Mộ Thần thật không ngờ, Quân Vô Tà chẳng những trở thành đệ tử Kha Tăng Cúc, hơn nữa còn nhận được tín nhiệm từ Kha Tăng Cúc, mà gần đây năng chột bắt đầu giống như Kha Tăng Cúc vậy, đã biết thế nào là uy hiếp.

Trong lòng Mộ Thần không nói ra được lời chua xót, vốn nên là tiểu thiếu niên say mê y thuật lại bị Kha Tăng Cúc bóp méo thành bộ dạng này, hận thù trong lòng hắn đối với Kha Tăng Cúc càng sâu, đồng thời đã trở nên tràn đầy hối tiếc với Quân Vô Tà.

“Quân Tà, rốt cuộc ngươi có biết ngươi đang ở cạnh ai hay không? Kha Tăng Cúc căn bản là một con ác quỷ! Khuyên Vân Tông có bao nhiêu người chết thảm trong tay hắn? Ngươi lại khăng khăng một mực, ngươi còn trẻ tuổi như vậy, con đường sau này còn rất dài!” Án tượng đối với tiểu thiếu niên lúc ban đầu vô cùng tốt, cũng là áy náy với chính mình ngày đó không thể “cứu ngài ra khỏi biển lửa”, Mộ Thần không nhịn được nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 318: Cừu non ăn tươi nuốt sống người khác (2)

Kiều Sở ở một bên kiềm nén sắp chết, thiếu chút nữa thì muốn phun ra ngoài.

Cảm thấy Mộ Thần này xem Quân Vô Tà như cừu con lạc đường bị người ta đầu độc? Đại ca ơi! Mau tỉnh dậy được không? Con cừu non này biết ăn tươi nuốt sống con người!

Quân Vô Tà hoàn toàn không nghe vào tai những lời khuyên bảo tận tình của Mộ Thần, nàng trực tiếp cho Kiều Sở đang vô cùng thống khổ một ánh mắt, Kiều Sở lập tức phóng ra con dao găm từ bên hông, đặt trên cạnh bên cổ của thiếu niên đang ngủ mê man.

“Bây giờ, đóng cửa lại trước đã.” Quân Vô Tà hơi híp mắt lại nhìn Mộ Thần, ra lệnh.

Mộ Thần hít vào một ngụm khí lạnh, khó tin nhìn Quân Vô Tà, kiềm nén hồi lâu mới đưa một tay ra đóng cửa.

“Ngồi xuống.” Quân Vô Tà nói.

Mộ Thần ôm mặt ngồi xuống, ánh mắt giận dữ nhìn về phía Hoa Dao vẫn không mở miệng, theo như hần thấy, mọi thứ Quân Vô Tà làm đều là chỉ thị của “Kha Tăng Cúc”.

“Kha Tăng Cúc, tha đệ tử ta, ngươi có chuyện gì hãy nhắm vào ta.”

“...” Biểu cảm của Hoa Dao là bản thân vô tội, hần rõ ràng cũng không nói gì.

“Mộ Thần, ngươi hận Tần Nhạc?” Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Ánh mắt Mộ Thần lạnh lẽo, mím môi không nói.

“Nếu như bây giờ có một cơ hội, có thể giúp ngươi báo thù rửa hận cho phụ thân, ngươi sẽ thế nào?” Quân Vô Tà tiếp tục nói.

Về mặt Mộ Thần trở nên vô cùng phức tạp, hần hoàn toàn không hiểu vì sao Quân Vô Tà phải nói những thứ này với hần, đây cũng là giao phó của “Kha Tăng Cúc”? Rốt cuộc tên “Kha Tăng Cúc” muốn làm gì?

“Kha Tăng Cúc, có lời gì ngươi cứ nói thẳng! Đừng quanh co lòng vòng với ta!” Mộ Thần bực tức nói.

“...” Hoa Dao lập tức dời ánh mắt, đến nhìn cũng không muốn liếc mắt Mộ Thần.

Lời là do Quân Vô Tà nói, nỗi oan này đã đổ lên người hần!

“Kha Tăng Cúc!” Mộ Thần tức giận đứng lên: “Ta biết Tần Nhạc muốn tiêu diệt ta từ lâu, năm đó ngươi giúp ông ta hại chết phụ thân ta, hôm nay nếu ngươi theo tên Tần Nhạc muốn ra tay với ta thì cứ tới, tất cả những điều này không liên quan gì đến đệ tử của ta! Tha hần đi!”

Hoa Dao hít thở sâu một hơi, nhìn Mộ Thần nổi giận đùng đùng, đến giọng nói cũng lười ngụy trang, nói thẳng: “Ngu xuẩn, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?”

“Cái gì?” Mộ Thần sững sốt, giọng này không hề giống giọng của “Kha Tăng Cúc” ngày thường, nhẹ nhàng dễ nghe, hoàn toàn không giống với giọng một người đàn ông trung niên, ngược lại giống như thiếu niên khí huyết hưng vượng, tràn đầy sức sống.

“Hôm nay tìm ngươi tới, không phải ta, cũng không phải Tần Nhạc gì đó, mà là tiểu tử này!” Hoa Dao giơ tay lên chỉ, trực tiếp chỉ về phía Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà bị chỉ, cũng không một chút ý phản kháng, tùy ý gật đầu.

Cả người Mộ Thần đều ngẩn ra, ánh mắt hần phức tạp nhìn Quân Vô Tà, căn bản không cách nào hiểu được hết thấy chuyện xảy ra trước mắt và những tiểu thiếu niên mới vào Khuyết Vân tông được một tháng này có quan hệ gì với nhau.

Là nàng trói đệ tử Nhiếp Vân phong?

Là nàng ép mình đi tới Tăng Vân phong?

Vì sao?

Mộ Thần nghĩ thế nào cũng không hiểu, tại sao Quân Vô Tà làm như vậy. Hần và Quân Vô Tà chỉ có duyên gặp mặt một lần, vì sao Quân Vô Tà phải làm ra tất cả những chuyện này?

Mà chuyện hần càng không thể hiểu được chính là... mới có vài giờ mà tính khí của “Kha Tăng Cúc” lại tốt như vậy, như một đệ tử làm loạn ở trước mặt hần?

“Vì sao?” Mộ Thần vẫn không cách nào tiếp thu tất cả những điều này.

“Ta muốn Khuyết Vân Tông biến mất trên đời này.” Quân Vô Tà gọn gàng dứt khoát.

Mộ Thần mở to hai mắt nhìn, khó tin trừng mắt Quân Vô Tà, hoài nghi mình có phải mình nghe lầm hay không!

Nàng lại muốn Khuyết Vân Tông biến mất trên đời này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 319: Cừu non ăn tươi nuốt sống người khác (3)

Mộ Thần gần như theo bản năng mà nhìn về phía "Kha Tăng Cúc", "Kha Tăng Cúc" chính là người thân cận của Tần Nhạc, nếu lời nói này truyền tới tai Tần Nhạc, vậy thì tiểu thiếu niên này xong rồi.

Nhưng bất ngờ chính là "Kha Tăng Cúc" không hề có phản ứng, giống như chuyện mà Quân Vô Tà nói không hề liên quan một chút nào.

"Ngươi không muốn sao? Không muốn báo thù cho cha ngươi sao? Không muốn phá hủy cái đã... trong xương cốt của Khuynh Vân Tông?"

Quân Vô Tà nhìn Mộ Thần mà nói.

Mộ Thần quay đầu nhìn về phía Quân Vô Tà, hần bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó: "Ngươi là người của Quân gia sao?"

"Phải."

Cuối cùng Mộ Thần cũng hiểu được vì sao Quân Vô Tà lại có ý giết Khuynh Vân Tông lớn như vậy, Tần Ngữ Yên và Khương Thành Thanh chết ở Khuynh Vân Tông sớm đã truyền ra, mặc dù Tần Nhạc vẫn chưa trả thù Thích quốc, thế nhưng với tính cách của Tần Nhạc, Thích quốc nhất định sẽ gặp họa.

Quân Vô Tà đối phó với Khuynh Vân Tông, nhất định là vì muốn bảo vệ người của Quân gia.

"Lá gan của ngươi cũng quá lớn rồi, nếu như lai lịch của ngươi bị Tần Nhạc biết, ngươi sẽ không xuống được Vân Sơn này."

Mộ Thần khẽ nhủ mảy, hần chưa từng có thái độ thù địch với Quân Vô Tà, giống như lời Quân Vô Tà nói, hần có ý thù hận với Tần Nhạc, từ trước đến giờ vẫn không bằng nằng.

Quân Vô Tà hơi nhún vai, nói: "Nếu ta dám đến lại không kiêng nể gì, không phải Khuynh Vân Tông diệt vong thì là ta chết, mà ta tin rằng, cuối cùng nhất định là ta sống mà rời khỏi Vân Sơn."

Gia gia và tiểu thúc vẫn đang chờ nằng ở Lân Vương phủ, nằng tuyệt đối sẽ không thua, cũng không thể thua!

"Quan hệ của Kha Tăng Cúc và Tần Nhạc rất tốt, ngươi không sợ hần ra tay với ngươi sao?"

Ý của Mộ Thần hướng về phía "Kha Tăng Cúc" vẫn trầm mặc một bên, "Kha Tăng Cúc" hiện tại cho hần cảm giác rất khác, nhưng bản chất, "Kha Tăng Cúc" và Tần Nhạc đều là cá mè một lứa (1).

Hần không biết, vì sao Quân Vô Tà có thể không hề có kỵ nói ra toàn bộ trước mặt "Kha Tăng Cúc", mà vì sao "Kha Tăng Cúc" lại không hề phản ứng.

Ánh mắt của Quân Vô Tà hơi lạnh lẽo, thấp giọng nói: "Người chết sẽ không ra tay với ta."

Mộ Thần ngốc ngốc nhìn Quân Vô Tà, không rõ lời này của nằng ta có ý gì.

"Thật sự xin lỗi, ta không phải là Kha Tăng Cúc trong miệng ngươi."

Hoa Dao bỗng nhiên mở miệng, hần bắt đầu nhấc ống tay áo lên, không có sự che phủ của ống tay áo, hai tay chưa hề có thay đổi gì bỗng nhiên phơi bày trước mắt Mộ Thần, làn da trơn mịn xưa nay và phần tay thô ráp hoàn toàn tương phản, sự tương phản rõ ràng kia khiến người ta liếc qua đã thấy ngay!

Mộ Thần mở to hai mắt nhìn, khó mà tin được mọi thứ đang nhìn thấy ngay trước mắt.

"Ngươi không phải Kha Tăng Cúc?"

Giọng của Mộ Thần đã thay đổi, mặc dù hần và Kha Tăng Cúc thường không giao thiệp, nhưng hần đã ghi nhớ khuôn mặt của người xấu trong tâm, người đang đứng trước mặt này, cho dù về ngoại vẫn có dáng người giống Kha Tăng Cúc y như đúc, không chỉ nói Mộ Thần, chỉ sợ cho dù Tần Nhạc đứng ở đây cũng tuyệt đối không tìm được điểm khác biệt.

"Không phải."

Hoa Dao gật đầu.

"Điều này sao lại có thể? Thuật dịch dung trên thế gian hoàn toàn không thể bắt chước hoàn toàn về ngoại của một người!"

Dù thế nào Mộ Thần cũng không thể tin mọi thứ đang nhìn thấy trước mắt, người đứng trước mặt này quả thực chính là một khuôn mẫu được đúc ra của Kha Tăng Cúc, thuật dịch dung kỳ diệu cũng không thể đạt được hiệu quả thiên y vô phùng (2) như vậy!

"Nếu là như thế này thì sao?"

Quân Vô Tà nhìn thoáng qua Hoa Dao, Hoa Dao rất tự giác vươn tay ra, ngón tay rõ ràng khớp xương trong nháy mắt trở nên dài thêm nửa ngón, khi Mộ Thần đang nghẹn họng nhìn chăm chăm đã nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

Mộ Thần sững sốt hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, hần chưa bao giờ gặp qua người có thể tùy ý thay đổi xương cốt.

"Nếu ngươi giả trang, vậy Kha Tăng Cúc thật sự đang ở đâu?" Mộ Thần nói.

Quân Vô Tà khẽ nâng mắt, giọng điệu vẫn đạm phong khinh (3) mà nói: "Đã chết."

(1) Cá mè một lứa: Cùng một đội, cùng một nhóm.

(2) Thiên y vô phùng: Không chê vào đâu được.

(3) Đạm phong khinh: Điềm đạm, nhàn nhã, không màng đến những điều gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 320: Cừ non ăn tươi nuốt sống người khác (4)

Mộ Thần thở ra khí lạnh vì kinh ngạc, từ lúc Quân Vô Tà nói "Người chết sẽ không ra tay với nàng", hắn đã mơ hồ đoán được kết quả này, nhưng sau khi chứng thực được việc này từ miệng Quân Vô Tà, đáy lòng vẫn dao động mạnh mẽ như vậy.

"Mặc dù Kha Tăng Cúc không linh hoạt lắm, nhưng bản lĩnh dùng độc lại cực cao, rốt cuộc làm sao ngươi giết được hắn?" Đối với việc này, Mộ Thần tràn ngập tò mò. Năm đó hắn còn nhỏ, không ít lần muốn giết Kha Tăng Cúc và Tần Nhạc để báo thù cho cha, nhưng khắp người Kha Tăng Cúc giấu độc khiến hắn không thể nào ra tay được.

Quân Vô Tà trước mắt mới bao nhiêu tuổi? Mặc dù còn có hai người khác, nhưng từ việc Kha Tăng Cúc giả trang, phán đoán từ làn da và giọng nói của người này, tuổi của hắn và của Kiều Sở xấp xỉ nhau.

Kha Tăng Cúc mà kẻ khác nghe tin đã sợ mất mật, lại chết trong tay ba thiếu niên này sao? Quả thực là khó tin.

Khi Mộ Thần mở miệng, Kiều Sở ở bên cạnh âm thầm bĩu môi, mảnh khoe dùng độc của Kha Tăng Cúc cực cao? Đó là hắn không gặp được Quân Vô Tà mà thôi, nếu như sớm gặp Quân Vô Tà, hắn chết cũng không biết mình chết ra sao!

Vừa nghĩ đến vẻ thê thảm trước khi chết của Kha Tăng Cúc, Kiều Sở đã nhịn không được giật mình một cái.

Bản chất của Quân Vô Tà chính là cừ non ăn tươi nuốt sống người khác.

"Giết thế nào không quan trọng, quan trọng là hắn đã chết rồi, hiện giờ Hoa Dao đang thay thế hắn, trở thành chủ nhân của Tăng Vân phong này." Quân Vô Tà thờ ơ giải thích mọi thứ.

Mộ Thần cũng không hỏi nhiều, đã biết mục đích của Quân Vô Tà rồi, biết nàng có khả năng diệt trừ Kha Tăng Cúc, hắn đã tin nhiệm khả năng của Quân Vô Tà một cách chắc chắn.

Giết chết Kha Tăng Cúc, Quân Vô Tà trả thù giết cha cho hắn, tính ra chính là ân nhân của hắn!

"Chỉ sợ ngươi muốn diệt Khuynh Vân Tông không dễ dàng như vậy, Tần Nhạc bảo vệ bản thân rất chặt chẽ, tất cả khách được mời đến Khuynh Vân Tông đều cùng ông ta ở Thanh Vân phong, cho dù cường giả Thanh Linh muốn ra tay với hắn cũng chỉ có chết chứ không có đường lui, trừ khi các ngươi có người bên trong phá bỏ Tử Linh, nếu không đừng nói đến giết Tần Nhạc, ngay cả tới gần ông ta e là cũng không được." Lông mày của Mộ Thần hơi nhíu lại, nếu như Tần Nhạc dễ giết như vậy, hắn cũng sẽ không ảm nhẫn (*) nhiều năm.

"Đây không phải là một chuyện, nhiều cường giả hơn nữa cũng không nhằm nhò gì với Tiểu Tà Tử." Kiều Sở đứng ở một bên nói. Ngay cả Kha Tăng Cúc am hiểu dùng độc nhất cũng bị Quân Vô Tà không đánh mà thắng, đối phó với đám cường giả đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia còn có gì khó chứ?

Mộ Thần nhìn về phía Kiều Sở, phát hiện dao găm trong tay hắn vẫn để trên cổ đồ đệ của mình, sắc mặt lập tức đen lại.

"Nếu như mục đích của chúng ta giống nhau, vậy thì trước tiên các ngươi có thể thả đồ đệ của ta ra chứ." Mộ Thần cực kỳ giận dữ mà nói.

Kiều Sở không hề động đậy, chỉ nhìn về phía Quân Vô Tà, thấy Quân Vô Tà gật đầu, hắn mới thu dao găm lại, nghiêng đồ đệ mê man kia lên vai, trực tiếp khiêng đến ngoài cửa, ném xuống đất, không khách sáo chút nào.

Khóe miệng Mộ Thần giật giật, cuối cùng vẫn không nói thêm lời nào.

"Giết Tần Nhạc không cần ngươi ra tay, chuyện này ta sẽ xử lý, thậm chí hủy diệt toàn bộ Khuynh Vân Tông cũng không cần ngươi ra tay, thế nào, ngươi chỉ cần làm tâm trạng của các trưởng lão bên trong đó kích động, như vậy là đủ rồi." Quân Vô Tà chậm rãi nói, có Hoa Dao ngụy trang Kha Tăng Cúc, nàng hiểu rất nhiều chuyện, căn bản không cần tính toán với Mộ Thần.

Tìm đến Mộ Thần, một là vì kế hoạch tiến hành sẽ càng thêm thuận lợi, hai là bởi Nhiếp Vân phong là chỗ sạch sẽ duy nhất ở Khuynh Vân Tông, cho dù Quân Vô Tà muốn tiêu diệt toàn bộ Khuynh Vân Tông, nhưng cũng có nguyên tắc của chính mình, nàng sẽ không động đến người vô tội.

(*) ảm nhẫn: Âm thầm chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 321: Cừ Non Ăn Tươi Nuốt Sống Người Khác (5)

Ngoài người của Nhiếp Vân phong, ngay cả đồ đệ ngoại môn của Khuynh Vân Tông, nàng cũng không có ý nghĩ làm hại. Những đồ đệ đó vốn không tính là người của Khuynh Vân Tông, không cần phải lạm sát kẻ vô tội.

"Làm kích động?" Mộ Thần hơi sững sốt.

Quân Vô Tà nói: "Trong khoảng thời gian này, Kha Tăng Cúc dựa vào Tần Nhạc - miếng kim bài miễn tử này, đắc tội với hết thầy trưởng lão ở Khuynh Vân Tông, Tần Nhạc hết sức thiên vị cách làm của Kha Tăng Cúc, các trưởng lão sớm đã bắt nạt, xem như đẻ bọc con của tông chủ. Nếu vào lúc này ngươi đứng ra, ta tin những trưởng lão đó sẽ rất tự nguyện đi theo ngươi, làm phản lại Khuynh Vân Tông, đến lúc đó, cũng chính là ngày diệt vong của Tần Nhạc và Khuynh Vân Tông."

"Rốt cuộc ngươi muốn làm thế nào?" Mộ Thần càng nghe càng kinh sợ, hoá ra trong khoảng thời gian Khuynh Vân Tông hỗn loạn là do một tay ba thiếu niên này khơi mào, nếu hắn không đoán sai, trong ba người này, người làm chủ thật sự chính là Quân Vô Tà, người trẻ tuổi nhất!

Tuổi trẻ như vậy lại có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa thế này, Mộ Thần quả thực không thể tưởng tượng ra, rốt cuộc Quân Vô Tà đã trưởng thành như thế nào.

Mà Quân gia kia rốt cuộc lớn mạnh bao nhiêu, lại có gan khiêu khích với gia tộc lớn đứng đầu thiên hạ!

"Nói ra ngươi cũng không hiểu được." Quân Vô Tà phát tay áo, giải thích gì đó, năng thực sự không giỏi.

Thấy Quân Vô Tà không muốn nhiều lời, Mộ Thần cũng rất thức thời mà không hỏi thêm gì nữa.

"Khuynh Vân Tông diệt vong không tồn tại, sau này nếu tạm thời ngươi không rời đi, có thể đến Lâm Vương phủ ở hoàng thành Thích Quốc." Quân Vô Tà suy nghĩ một chút, để lại cho Mộ Thần một đường lui, năng tin Khuynh Vân Tông bị Tần Nhạc làm cho chường khí mù mịt, Mộ Thần đã không muốn ở lại rồi.

Mặc dù Mộ Thần tuổi còn trẻ, nhưng việc điều dưỡng gân mạch đã có thực lực nhất định, y thuật của Quân Vô Tà mạnh mẽ, cũng là thuật phân thân, Thụy Lâm quân có mười vạn người, một mình năng cũng không thể chăm sóc được.

Nếu có Mộ Thần và các đồ đệ của hắn, Thụy Lâm quân chắc chắn sẽ tăng cấp nhanh hơn!

Trong kế hoạch của Quân Vô Tà, năng muốn không chỉ mình mạnh mẽ hơn, mà năng còn muốn khiến mỗi người của Thụy Lâm quân cũng trở nên mạnh hơn, để Quân gia nắm chắc lợi thế càng nhiều, mới có thể bảo vệ gia gia và tiểu thúc của năng một đời không lo nghĩ.

Mộ Thần nhìn Quân Vô Tà, trầm mặc một lát, nói: "Nếu ngươi giúp ta giết Tần Nhạc, ta sẽ dẫn ngươi đến ở Lâm vương phủ ba năm, thời gian ba năm này, ta sẽ dốc hết sức học cách báo đáp ân tình của ngươi."

Quân Vô Tà giết Kha Tăng Cúc, nếu như lại có thể giết Tần Nhạc, vậy thì huyết hải thâm thù của Mộ Thần coi như đã trả xong, hắn cũng không muốn nợ ân huệ của Quân Vô Tà, coi như lấy y thuật của mình trao đổi.

"Một lời đã định."

Quân Vô Tà vừa lòng gật đầu, cũng không để ý đến việc ý đồ của mình bị Mộ Thần nhìn rõ.

Người thông minh nhất hiểu rõ mình nên làm gì, không phải sao?

Âm thầm hợp tác, sau khi bàn bạc xong, Mộ Thần lại không hề vội vã rời đi, hắn nhìn Quân Vô Tà mà nói: "Việc ta đến Tăng Vân phong, các trưởng lão đã biết, ta không thể rời đi như vậy."

Quân Vô Tà tiện tay lấy ra một viên đan dược, ném cho Mộ Thần.

"Nuốt nó đi."

Mộ Thần không nghĩ ngờ gì, nuốt đan dược xuống, mang đồ đệ đang mê man ra ngoài.

"Ngươi cho hắn nuốt gì vậy?" Kiều Sở nhìn Mộ Thần rời đi, hắn mang lòng hiếu kỳ bước đến bên cạnh Quân Vô Tà.

"Mộ Thần và Kha Tăng Cúc bất hòa đã lâu, Kha Tăng Cúc tuyệt đối sẽ không để hắn dễ dàng đưa đồ đệ về, cho nên... hắn nhất định phải trả giá chút chứ."

Đôi mắt của Quân Vô Tà rừ xuống, làm bộ giả vờ, trái lại Mộ Thần là một đồng minh hợp tác không tệ, thông minh hơn Mặc Thiên Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 322: Thu lưới (1)

Rất nhanh, trong Khuynh Vân Tông truyền ra một tin, Kha Tăng Cúc đến Nhiếp Vân phong ép buộc muốn đưa một đồ đệ đi, mà quản lý Mộ Thần của Nhiếp Vân phong một người một ngựa đuổi giết đến Tăng Vân phong cứu người. Kết quả sau khi trở về cả người không khoẻ, sốt cao không giảm, ngay cả Tần Nhạc cũng đứng ra chữa bệnh, nhưng vẫn nằm trên giường ba ngày không thể xuống giường, cả người đều tiêu tụy hốc hác.

Từ Tăng Vân phong trở về lại trở thành bộ dạng thảm như vậy, các trưởng lão lập tức hiểu được nguyên nhân, thứ mà Kha Tăng Cúc kia am hiểu không phải chính là độc dược khó lòng phòng bị sao? Mộ Thần này và Kha Tăng Cúc bất hòa đã lâu, Mộ Thần có thể đưa đồ đệ của mình về Nhiếp Phong Vân, nhất định bị Kha Tăng Cúc làm khó dễ đủ điều, chỉ sợ bệnh cũ của Mộ Thần chưa khỏi hoàn toàn là do Kha Tăng Cúc hạ độc mà thành như vậy!

Lúc đó các trưởng lão vẫn đang tò mò sao Mộ Thần lại có thể đưa đệ tử về, trong nháy mắt đã hiểu ra rồi.

Mà chuyện này cũng làm cho bất mãn trong lòng các trưởng lão với Kha Tăng Cúc tăng lên tới đỉnh điểm!

Cho dù Kha Tăng Cúc và Mộ Thần bất hòa, nhưng nói thế nào Mộ Thần cũng là một trong các trưởng lão, địa vị với Kha Tăng Cúc là ngang nhau, Kha Tăng Cúc lại có thể hạ độc với Mộ Thần không lưu tình chút nào, đây chính là hoàn toàn không coi trọng các trưởng lão khác!

Cho dù các trưởng lão có quan hệ bình thường với Mộ Thần, nhưng cũng vì chuyện này mà cảm thấy bị uy hiếp.

Kha Tăng Cúc dám hạ độc với Mộ Thần, đảm bảo sau này sẽ có gan đối phó với họ giống như vậy, hiện tại dám ra mặt giành đồ đệ của họ, sau này thì sao?

Mà các trưởng lão vừa nghĩ đến sau lần hỗn loạn lần trước, ánh mắt của các đồ đệ bên mình chính là chán nản và thất vọng thì cực kỳ giận dữ với Kha Tăng Cúc.

Để thăm dò Mộ Thần ở chỗ Kha Tàng Cúc đã gặp phải chuyện gì, có trưởng lão còn cố ý mang thuốc bỏ đến, về mặt và đáng đáp giả bộ quan tâm đến Nhiếp Vân phong thăm Mộ Thần.

Kết quả, nét mặt của Mộ Thần chính là sinh vô khả luyện (1), thân nhiên nói:

"Kha trưởng lão rất được tông chủ tin tưởng, ta chẳng qua chỉ là một trưởng lão hữu danh vô thực (2), hấn giành đồ đệ của ta, hoặc là làm gì đó với ta, ta cũng chỉ có thể chịu đựng, nhận lấy thôi. Sau lưng hấn là tông chủ, ta có thể làm được gì chứ? Chỉ có thể chờ chết mà thôi."

Lần nói chuyện này vừa thê thảm vừa bi tráng, khiến người ta có cảm giác tuyệt vọng sâu sắc.

Hơn nữa cũng ám chỉ một vấn đề, hôm nay Mộ Thần gặp họa, chính là ngày sau Kha Tàng Cúc càng ngày càng ngang ngược, không đảm bảo tai họa này sẽ không rơi xuống đầu họ.

Đến lúc đó, chẳng lẽ họ cũng giống như Mộ Thần, khoanh tay chờ chết, tùy ý để Kha Tàng Cúc uy hiếp sao?

Không thể được!

Tuyệt đối không thể được!

Lời báo động trong lòng tất cả trưởng lão đã kêu lên vang dội, họ vốn đã muốn làm nhẹ chuyện này, nhưng đến tin đồn cũng cảm thấy có mối nguy hiểm.

Trong khoảng thời gian ngắn, hỗn loạn vừa mới yên lặng vài ngày lại bùng nổ một lần nữa, mà cường độ bùng nổ lần này còn đáng sợ hơn so với lần trước.

Ngay cả Tần Nhạc cũng đã ngồi không yên, thường phái người chạy tới Tàng Vân phong gửi lời cho "Kha Tàng Cúc", bảo hấn dừng lại đúng lúc, tránh gặp thị phi gì.

Nhưng "Kha Tàng Cúc" đã đổi người rồi, làm sao lại để ý đến lời nhắc nhở của Tần Nhạc.

Không đến hai ngày, ở cổng chính của mỗi phong có thêm hai thi thể rách tung toé, những thi thể đó chính là các đồ đệ ở Tàng Vân phong, lúc trước bị "Kha Tàng Cúc" đưa về giấu đi.

Trong nửa ngày ngắn ngủi, toàn bộ Khuynh Vân Tông nổ tung!

Khi những trưởng lão kia chứng kiến thi thể các đồ đệ không hoàn chỉnh, ngay lập tức mặt mũi trắng bệch!

"Kha Tàng Cúc, người thật khốn kiếp! Ta... không đội trời chung với ngươi!" Những lời nguyên rủa giống nhau trong miệng mỗi trưởng lão ở Khuynh Vân Tông bùng nổ!

(1) Sinh vô khả luyện: Sống nhưng không lưu luyện chuyện gì nữa.

(2) Hữu danh vô thực: Có tiếng mà không có miếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323: Thu lưới (2)

Trong Tàng Vân phong, Kiều Sở ngồi bắt chéo chân dựa vào ghế, nhìn thấy Quân Vô Tà đang vuốt lông cho Hắc Miêu, trong ánh mắt tràn ngập sự thú vị.

"Tiểu Tà Tử, ngươi thật sự quá xấu xa, còn có thể ném thi thể xuống mỗi phong, nếu các trưởng lão nào thấy được, không bị tức chết mới lạ."

Cho dù bị người ta cướp đồ đệ đi ngay trước mắt, kết quả không bao lâu, những đồ đệ đó bị cướp đi lại biến thành người chết, còn bị ném xuống phong, càng làm cho người ta ói máu chính là Quân Vô Tà còn để mỗi phong thư có ký tên "Kha Tàng Cúc" ở chỗ từng thi thể.

Trong thư chỉ có vài chữ "Đồ đệ đã trả về cho chủ cũ, ngày sau sẽ chọn lại!"

Vài chữ này, muốn có bao nhiêu khiếu ngao thì có bấy nhiêu, muốn có bao nhiêu khiếu khích thì có bấy nhiêu, đừng nói trong lòng các trưởng lão vốn đã nổi giận rồi, ngay cả Kiều Sở xem cũng thiếu chút nữa hộc máu.

Thất đức hay không chứ! Biến thi thể người ta thảm thế kia, lại còn không biết xấu hổ nói "Trả cho chủ cũ", còn ngày sau sẽ chọn lại... Đây không phải là dồn ép lão bất tử (*) này vùng lên sao!

"Những người đó là kẻ đáng tội." Quân Vô Tà lạnh nhạt mở miệng, ngoài Nhiếp Vân phong ra, đồ đệ phía cửa trong của Khuynh Vân Tông đều không phải kẻ tốt gì, những thôn xóm biến mất dưới chân núi, những thôn dân mất tích, đều do những người này gây ra. Càng điên đại hơn nữa chính là, thông qua đồ đệ của Tàng Vân phong, nhóm Quân Vô Tà biết được, năm đó phụ nữ ở những thôn xóm trước khi chết đều bị làm nhục rất nhiều, đều do đồ đệ nội môn của Khuynh Vân Tông.

Kiếp trước, Quân Vô Tà hầu như không có vui mừng căm ghét gì quá lớn, điều duy nhất khiến nàng không thể chịu đựng được đó là làm nhục phụ nữ.

Cho dù năm đó ở trong tổ chức, nếu có thành viên làm ra chuyện này, cho dù là người đứng đầu của tổ chức tự mình mở miệng, nàng cũng sẽ không ra tay cứu chữa, chỉ lạnh lẽo nhìn những người đó chìm trong đau đớn mà chết.

Bởi vậy, xuống tay với những đồ đệ kia, Quân Vô Tà vốn không hề mềm lòng chút nào.

Nếu ông trời không thể trừng phạt bọn họ, vậy nàng làm thay cũng được!

"Đoán chừng ta sẽ không dùng được bao lâu, những trưởng lão đó nên gây rối với Tần Nhạc bên kia, đến lúc đó cũng nên là thời gian chúng ta thu lưới rồi." Kiều Sở sở sờ sờ cảm, đi theo Quân Vô Tà làm những việc này quả nhiên là mạo hiểm kích thích, thật sự rất khó tưởng tượng ra, ngày thường một tiểu tử ngay cả nói cũng lười, làm chuyện này lại có thể chu đáo chặt chẽ đến vậy.

Hắn thật muốn mở đầu của Quân Vô Tà ra nhìn xem bên trong có sắp xếp những gì.

"Mọi thứ đều đã sắp đặt ổn thỏa rồi?" Hoa Dao đứng một bên hỏi, hắn cũng không vô tâm vô phể như vậy, hắn biết tính nghiêm trọng của chuyện này, nếu không thể một phát đánh bại kẻ địch, vậy xui xẻo chính là họ rồi.

"Sắp đặt xong lâu rồi, chuyện dần dò Tiểu Tà Tử, sao ta có thể không dùng tâm lòng để sắp đặt." Kiều Sở sở vỗ ngực cười ha ha.

"Không quá ba ngày, các trưởng lão đó nhất định sẽ có hành động. Đề Mộ Thần chuẩn bị sẵn sàng trước đã, ta không muốn có điều gì xảy ra ngoài ý muốn." Quân Vô Tà ngẩng đầu, chuẩn bị hơn một tháng, thời điểm này cũng nên thu lưới rồi.

Nghiệp chương của Khuynh Vân Tông khiến nàng phải đến đây phân giải.

Ra ngoài lâu như vậy, trong lòng nàng dâng lên nỗi nhớ nhà.

Gia gia, tiểu thúc... Quân Vô Dược...

Lúc này nàng nên trở về rồi.

Đợi khi chuyện này chấm dứt, nàng phải về Lâm Vương phủ một chuyến trước, sau đó mới luyện chế đan dược cho nhóm Kiều Sở.

"Dược, buổi tối ta phải đến Nhấp Vân phong một chuyến, ban ngày ta không dám đi, bây giờ đồ đệ của Nhấp Vân phong có cảm giác mâu thuẫn lớn nhất với Tàng Vân phong." Kiều Sở gãi gãi đầu, việc Quân Vô Tà và Mộ Thần hợp tác với nhau chỉ có bốn người họ biết được, những đồ đệ đó của Nhấp Vân phong còn âm ức vô cùng cho trưởng lão nhà mình ở Tàng Vân phong, bây giờ nhìn thấy người của Tàng Vân phong là oán hận, bắt đầu dốc lòng tiến đánh là xong thôi.

(*) Lão bắt tử: Thường dùng để mắng người già, vẫn sống mà còn chưa chịu chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 324: Thu lưới (3)

Điều buồn bực hơn chính là Kiều Sở bị đệ tử của Nhấp Vân Phong đánh nhưng hắn vẫn không đánh trả, bằng không với tính cách bao che của Mộ Thần, không quyết một phen liều mạng với hắn mới lạ!

Tất cả được chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ thời khắc mưa gió kéo đến.

Quả nhiên hai ngày sau, các vị trưởng lão tức đến học máu, đứng ngồi không yên, bọn họ tụ tập lại cùng nhau tới Thanh Vân phong đòi lẽ phải cho đệ tử nhà mình. Việc này như một cái tát vào mặt họ, nếu như họ còn nhẫn nhịn, sau này không còn mặt mũi nào làm trưởng lão nữa.

Tất cả các bậc trưởng lão của Khuynh Vân Tông đều tham dự, ngay cả Mộ Thần còn chưa khỏi hắn cũng bị kéo đi, chỉ còn lại duy nhất mục tiêu tấn công lần này - Kha Tăng Cúc.

Giờ phút này Tần Nhạc ngồi trong Thanh Vân Phong mà đầu óc muốn nổ tung. Ngoại trừ Khương Thành Thanh đã chết cách đây không lâu cùng kẻ cầm đầu Kha Tăng Cúc ra, mười một vị trưởng lão của Khuynh Vân Tông đều có mặt!

Chín vị trưởng lão ngồi hai bên đại điện, sắc mặt đầy u ám. Với tư cách là trưởng lão lớn tuổi nhất cũng như từng trải nhiều nhất, sắc mặt Thái Trắc tái nhợt, lên tiếng đầu tiên:

“Tông chủ, Kha Tăng Cúc là kẻ bụng dạ khó lường. Hắn nói phụng lệnh người mượn một số đệ tử của chúng ta đi giúp Tàng Vân Phong, chúng ta liền đồng ý, dù sao đây cũng là ý của người, nhưng hắn đã làm cái gì? Những đệ tử bị hắn đưa đi đều bị chết một cách vô cùng tàn nhẫn, thi thể họ còn bị ném ở trước cổng của chúng ta.” Thái Trắc thở một hơi, giọng điệu hơi nức nở nói:

“Những người đó đều là những đệ tử mà chúng ta đích thân dạy dỗ, bây giờ lại bị Kha Tăng Cúc ngược đãi đến chết như vậy! Thi thể của bọn họ lại không được toàn vẹn, cứ như vậy mà bị vứt bỏ ở trên núi, bọn họ tuy là đệ tử của Khuynh Vân Tông nhưng lại bị chính trưởng lão của Khuynh Vân Tông giết chết. Không phải khiến cho những đệ tử khác đau lòng sao! Ghê tởm hơn chính là Kha Tăng Cúc còn để lại bức thư nói sẽ đem những đệ tử này toàn vẹn trở về, còn nói sau này sẽ lại tới chọn đệ tử. Tông chủ, thiên hạ nào có cái đạo lý ức hiếp người khác như vậy chứ!”

Tần Nhạc ấn chân mày, huyết thái dương giật giật, có đánh chết ông ta cũng không nghĩ rằng Kha Tăng Cúc lại làm ra chuyện quá giới hạn như thế. Cũng khó trách các trưởng lão khác lại nổi giận như vậy, những việc hắn làm đến ngay cả Tần Nhạc còn không thể chịu nổi nữa là.

Đã giết người lại còn đem thi thể vứt dưới ngọn núi của các trưởng lão, đây không phải là đang đánh vào mặt các trưởng lão sao? Lúc trước mang người đi, ông ta còn có thể thuyết phục rằng những đệ tử kia chỉ là đi giúp Tàng Vân Phong, sẽ không có nguy hiểm gì.

Mà cho dù có chết, chỉ cần không để cho những trưởng lão kia tận mắt thấy thi thể thì cũng không có cái gì để đối chứng. Nhưng Kha Tăng Cúc đã làm gì? Hắn rõ ràng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn đây mà! Việc hắn làm chẳng khác nào tìm tới cửa đánh vào mặt các trưởng lão.

Lần này, ngay cả Tần Nhạc cũng không biết bảo vệ hắn như thế nào, các trưởng lão đã phản nộ tới cực điểm, tôn nghiêm và quyền uy của họ đã bị khiêu khích, họ tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

“Về chuyện này, ta sẽ cho các ngươi một câu trả lời hợp lý, đi! Đem Kha trưởng lão ra đây.”

Tần Nhạc hiểu rằng nếu như tiếp tục thiên vị, chỉ sợ trong lòng những trưởng lão này sẽ nảy sinh tư tưởng phản nghịch, may mà gọi Kha Tăng Cúc tới để hắn tự mình giải quyết tất cả những chuyện này.

Chỉ trong chốc lát, đệ tử đi vào Tàng Vân Phong mời Kha Tăng Cúc qua. Có điều, ngoại trừ Kha Tăng Cúc hắn còn dẫn theo hai tên đệ tử, ba người cứ như vậy mà nghênh ngang đứng ở ngoài đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 325: Giông bão nổi lên (1)

Kha Tăng Cúc không có bất kỳ sự chột dạ hay lo sợ nào, xuất hiện ở trước đại điện với đệ tử của mình. Chỉ nhìn qua thôi cũng khiến cho các Trưởng lão kia tức điên rồi, nếu không phải là bận tâm đến Tần Nhạc, bọn họ chắc đã sớm nhào tới ăn tươi nuốt sống Kha Tăng Cúc.

"Kha trưởng lão, hôm nay tìm ngươi có chuyện muốn nói, ngươi cho đệ tử lui ra đi."

Tần Nhạc háng giọng một cái, thầm nghĩ trong lòng cái tên Kha Tăng Cúc sao càng ngày càng không có chừng mực, tông chủ và các trưởng lão trò chuyện với nhau, làm gì có chuyện mang đệ tử vào? Ai ngờ Kha Tăng Cúc về mặt không đồng ý nói: "Bọn họ không có gì là không thể nghe, tông chủ tìm ta thì ta cũng tới rồi, mang hay không mang theo đệ tử, tông chủ không nên quản!"

Lời này vừa nói ra không chỉ khiến sắc mặt của các trưởng lão đen lại mà ngay cả trong lòng Tần Nhạc cũng tràn đầy tức giận. Kha Tăng Cúc vậy mà dám phản bác lời nói của Tần Nhạc ngay trước mặt, hơn nữa giọng nói lại cuồng ngạo, không xem Tần Nhạc ra gì. Sắc mặt Tần Nhạc càng ngày càng khó coi, nếu không phải lo lắng chuyện Kha Tăng Cúc đã bắt được thóp mình, chắc chắn Tần Nhạc đã nổi giận. Tần Nhạc cuối cùng vẫn nhịn một chút, cường chế nội tâm bất mãn: "Kha Trưởng lão, ngươi có biết vì sao hôm nay lại tìm ngươi tới đây không?" Tần Nhạc giả vờ bình tĩnh nói: "Biết."

Hoa Dao nhún vai, dẫn Quân Vô Tà và Kiều Sở ngồi vào vị trí bên cạnh, hoàn toàn không chú ý những con mắt sắp phun ra lửa của các trưởng lão trong đại điện.

"Nếu đã biết thì hôm nay có phải ngươi nên cho các trưởng lão khác một lời khai báo hợp lý?" Tần Nhạc nói.

Hỗn loạn xuất hiện trong khoảng thời gian này ở Khuynh Vân Tông chưa từng có trước đó, không chỉ có các trưởng lão mà các đệ tử nội môn cũng đang rất bàng hoàng. Tần Nhạc thực sự không ngờ là sự tình đã phát triển tới mức này, sớm biết như vậy, ông ta sẽ không đáp ứng những yêu cầu của Kha Tăng Cúc. Nhưng mà bây giờ nói gì cũng muộn rồi.

"Khai báo? Khai báo cái gì?"

Hoa Dao hơi nhíu mày, thái độ vô cùng ngạo mạn. Khóe miệng Tần Nhạc giật giật, các trưởng lão khác cảm phần đầy mặt. Thái Trác cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: "Kha Tăng Cúc, làm việc gì cũng phải chứa lại một con đường! Chuyện ngươi hành hạ các đệ tử đến chết, hôm nay ngươi phải cho chúng ta một lời khai báo!"

Hoa Dao trông thấy Thái Trác khí thế hung hăng như thế, bấu môi, giờ tay về phía Quân Vô Tà ngồi ngay bên mình, nói với mọi người: "Loại chuyện như vậy cần ta mở miệng sao? Muốn nói cái gì, đệ tử của ta sẽ cho các ngươi biết?"

Dứt lời, hắn liền ngồi dựa vào ghế, dáng điệu như không muốn nhiều lời. Việc này làm các trưởng lão tức điên lên. Bọn họ tới là để cùng Kha Tăng Cúc đòi lại lẽ phải, kết quả hắn không nói lại tùy tiện đẩy một đệ tử ra nói thay, đây là chuyện gì thế này? Hắn có thể cư xử qua loa như thế sao? Để cho một đệ tử nói chuyện với những trưởng lão như họ? Đùa gì thế? Rõ ràng là không xem họ ra gì, một đệ tử của Tàng Vân Phong cũng xứng để bàn bạc cùng bọn họ ư? Quân Vô Tà bị Hoa Dao đẩy ra ngoài, đối mặt với ánh mắt không có ý tốt phóng đến từ bốn phương tám hướng trong đại điện, nằng nặt rất bình tĩnh, giọng nói lạnh lùng thản nhiên:

"Các vị trưởng lão đã muốn nghe khai báo vậy thì ta sẽ khai báo. Kha trưởng lão đây là phụng mệnh hành sự, tất cả những việc này đều được tông chủ cho phép, hơn nữa những việc Kha trưởng lão đã làm cũng không phải vì mình mà là vì muốn báo thù cho đại tiểu thụ và Khương trưởng lão."

Tuy nhiên, Tần Nhạc ngồi trên đại điện càng nghe càng kinh hãi, mắt trừng lên, ánh mắt khó tin nhìn tiểu thiếu niên đang chậm rãi nói bên cạnh Kha Tăng Cúc. Rốt cuộc tiểu tử này có biết là đang nói gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 326: Giông bão nổi lên (2)

Tần Nhạc có nằm mơ cũng không nghĩ rằng một đệ tử của Nhiếp Vân phong lại dám nói ra chuyện giao ước riêng giữa ông ta và "Kha Tăng Cúc". Nàng chán sống rồi ư!

Tần Nhạc cảm thấy nếu cứ để cho Quân Vô Tà nói tiếp e rằng sẽ xảy ra chuyện không hay, tuy nhiên Quân Vô Tà không để cho Tần Nhạc có cơ hội ngắt lời, nói thẳng: "Tông chủ vì muốn báo thù cho đại tiểu thụ và Khương trưởng lão nên đã nhờ Kha trưởng lão chế ra một loại độc được mới và cũng vì chế ra loại độc được này nên những đệ tử kia mới chết. Chẳng qua cũng chỉ là mấy đệ tử thôi mà, mối thù của đại tiểu thụ và Khương trưởng lão mới là quan trọng"

Quân Vô Tà nói liền một hơi, tốc độ không nhanh không chậm để chắc chắn tất cả mọi người trong đại điện đều nghe rõ.

Mặt Tần Nhạc tối sầm lại.

Các trưởng lão đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, bọn họ khó tin nhìn Tần Nhạc, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Cái chết của Tần Ngữ Yên và Khương Thành Thanh một tháng trước bọn họ cũng đã biết, vốn tưởng rằng người yêu thương con gái hết mực như Tần Nhạc sẽ tìm hung thủ báo thù, nhưng một tháng trôi qua mà chẳng thấy động tĩnh gì, bọn họ còn tưởng Tần Nhạc đã thay đổi tính nết.

Tuy nhiên nghe xong những lời Quân Vô Tà nói, bọn họ mới hiểu rằng Tần Nhạc nào có định bỏ qua cho đám hung thủ kia, ông ta làm như thế căn bản là muốn báo thù một cách triệt để mà thôi.

Việc Tần Nhạc muốn báo thù vốn không phải việc của bọn họ, nhưng ai ngờ Tần Nhạc vì muốn báo thù cho con gái lại có thể hoàn toàn không quan tâm đến thể diện của bọn họ, để cho “Kha Tăng Cúc” như cáo mượn oai hùm làm nhục đám trưởng lão này?

Nếu là muốn thử độc thì có thể dùng đệ tử ngoại môn, tại sao lại dùng đệ tử của bọn họ? Rõ ràng ngay từ đầu Tần Nhạc đã biết “Kha Tăng Cúc” muốn làm gì, nhưng ông ta vẫn để mặc cho hắn làm, cái gì mà vì muốn báo thù cho Tần Ngữ Yên và Khương Thành Thanh, ông ta chẳng qua cũng chỉ vì muốn báo thù cho Tần Ngữ Yên mà thôi, Khương Thành Thanh chẳng qua là nhân tiện.

Thân là tông chủ lại vì chuyện của bản thân mình mà mưu hại tông môn đệ tử, hơn nữa còn ném hết mặt mũi của các vị trưởng lão xuống đất mặc cho người khác giẫm đạp, thật đúng là mất trí!

Các trưởng lão nhìn về phía Tần Nhạc với ánh mắt không đồng tình, thậm chí có chút oán hận.

“Trẻ con miệng còn hơi sữa! Chớ có nói bậy! Ta thân là tông chủ Khuynh Vân Tông sao lại có thể làm ra những chuyện không biết chừng mực như vậy!” Tần Nhạc về mặt bụng bội, hận không thể bóp chết tên đệ tử không biết sống chết này.

Cho dù ông ta thực sự đồng ý cho “Kha Tăng Cúc” làm những việc này nhưng cũng chỉ nên lút lút tiến hành, để các trưởng lão khác biết được thì còn gì nữa.

Tuy Tần Nhạc vẫn luôn thiên vị Kha Tăng Cúc nhưng cũng chỉ âm thầm mà thiên vị, bên ngoài vẫn thể hiện ra là người công chính nghiêm minh.

Bởi vì ông ta biết rõ rằng một số việc không thể nói công khai trước mặt mọi người được.

Hôm nay ông ta gọi “Kha Tăng Cúc” tới vì nghĩ rằng cho dù “Kha Tăng Cúc” có kiêu ngạo đến đâu thì cũng không phải là kẻ ngu ngốc, chuyện này chỉ cần “Kha Tăng Cúc” miễn cưỡng xin lỗi các trưởng lão khác một tiếng, ông ta nói vài lời thì chuyện này sẽ qua đi.

Nhưng ông ta nào có nghĩ đến, hôm nay “Kha Tăng Cúc” như kẻ điên, chẳng những không hề áy náy chột dạ, trái lại càng thêm ngang ngược, đã thế còn dẫn theo đệ tử qua đây nói năng bậy bạ, nói ra hết những giao ước riêng giữa hai người bọn họ.

Từ lúc nào “Kha Tăng Cúc” lại ngu xuẩn như vậy? Chẳng lẽ hắn không biết hậu quả của việc này như thế nào sao?

“Người đâu! Lôi tên đệ tử nói năng bậy bạ này xuống dưới cho ta!” Tần Nhạc quả thực không dám để cho Quân Vô Tà nói thêm lời nào nữa, chỉ lo sự tình càng ngày càng trở nên hồng bét.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 327: Giông bão nổi lên (3)

Vài tên đệ tử của Thanh Vân phong ngay lập tức xông vào, nhưng không chờ bọn họ đụng tới góc áo của Quân Vô Tà, Kiều Sở nghiêm chỉnh chờ đợi từ lâu đã xông lên trước, phóng người nhảy lên, chân dài quét ngang, đá bay mấy tên đệ tử đó ra ngoài!

Chiêu thức này của Kiều sở làm cho cả đại diện nhốn nháo!

Hai tên đệ tử mà “Kha Tăng Cúc” dẫn theo đều thật hung hãn!

Một tên nói ra hết bí mật riêng tư giữa Tần Nhạc và “Kha Tăng Cúc” trước mặt mọi người, một tên lại ở trong đại diện trực tiếp đánh bay đệ tử của Thanh Vân phong ra ngoài.

Động thủ trong đại diện của tông chủ, Kiều Sở chắc chắn là người đầu tiên của Khuynh Vân Tông.

Lúc này Tần Nhạc đã nổi trận lôi đình! Ông ta đứng phắt dậy, giận đến run người, chỉ vào “Kha Tăng Cúc” quát lớn: “Kha Tăng Cúc! Ngươi mang hai kẻ vô liêm sỉ này đến đây rớt cuộc là có ý gì? Trong mắt ngươi có còn tông chủ ta hay không hả?”

Tạo phản rồi!

Đúng là tạo phản rồi!

Trước kia tuy Kha Tăng Cúc hành sự kiêu ngạo, nhưng bề ngoài vẫn được coi là tôn kính với Tần Nhạc, giữ mặt mũi cho Tần Nhạc, nhưng bây giờ “Kha Tăng Cúc” lại mang theo hai đệ tử tới tát vào mặt Tần Nhạc, Tần Nhạc có tốt tính đến đâu thì cũng phải nổi giận.

Lúc này Tần Nhạc chỉ hận không thể lập tức bóp chết “Kha Tăng Cúc”.

Gương mặt “Kha Tăng Cúc” rất bình tĩnh, hắn nhìn Tần Nhạc đang giận dữ, ôn hoà nói: “Tông chủ hà tất phải bức tức như vậy, chỉ là vài tên đệ tử thôi mà, đệ tử của các phong khác ông còn không tiếc, động vào mấy tên đệ tử Thanh Vân phong cũng không phải chuyện lớn gì, hơn nữa ta đã nghe lời ông không bắt bọn họ thử độc, cùng lắm chỉ bị đá một cước, cũng không phải là chuyện gì to tát.”

“Kha Tăng Cúc” không nói ra lời này thì thôi, vừa nói ra các trưởng lão khác lập tức hiểu rằng Tần Nhạc nặng bên này nhẹ bên kia.

Ngươi muốn báo thù cho con gái, muốn hi sinh đệ tử của Khuynh Vân Tông, cho nên liền nhắm ngay vào đệ tử của bọn họ mà ra tay hạ thủ, sau lưng lại bảo vệ đệ tử của mình chu toàn như vậy.

Đệ tử của các phong khác chết không toàn thây, Tần Nhạc cũng không tức giận, mấy đệ tử của Thanh Vân phong trúng một cước thì ông ta không chịu nổi, khác biệt này đúng là quá lớn rồi.

Các trưởng lão của Khuynh Vân Tông ít nhiều cũng hiểu được tính tình của Tần Nhạc, biết Tần Nhạc đúng chuẩn của một kẻ giả nhân giả nghĩa, sau lời nói như châm dầu vào lửa này của “Kha Tăng Cúc”, các trưởng lão không thể không suy nghĩ nhiều.

Chẳng lẽ, Tần Nhạc buông lỏng cho “Kha Tăng Cúc” như thế, ngoại trừ việc báo thù cho Tần Ngự Yên, ông ta cũng muốn nhờ vào đó mà chen ép địa vị của các trưởng lão?

Ý niệm này nhanh chóng mọc rễ nảy mầm trong đầu của các trưởng lão khiến bọn họ bất mãn với Tần Nhạc, trong thời gian cực ngắn liền trở thành những nghi ngờ và phòng bị.

Mặt Tần Nhạc tối sầm lại, ông ta gắt gao trừng mắt nhìn “Kha Tăng Cúc”, hoài nghi rằng có phải đầu óc “Kha Tăng Cúc” bị hỏng rồi không? Rốt cuộc hắn có biết mình đang nói cái gì không?

Tần Nhạc hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ông ta không dám trở mặt với “Kha Tăng Cúc”, dù gì thì Kha Tăng Cúc vẫn đang nắm trong tay những bằng chứng có thể khiến ông ta thân bại danh liệt.

Tần Nhạc chưa bao giờ cảm thấy uất ức như hôm nay, tên Kha Tăng Cúc vốn đã từng giúp ông ta có được vị trí tông chủ Khuynh Vân Tông, hôm nay lại trở thành người mà ông ta căm hận nhất, cũng là kẻ không thể động vào nhất!

Tần Nhạc hít một hơi thật sâu, áp chế sự tức giận trong lòng, hai mắt đỏ ngầu nói: “Kha trưởng lão, hai đệ tử của nguoi bắt kính trước mặt tông chủ, căn cứ vào quy định của Khuynh Vân Tông, bọn họ phải bị trừng phạt.”

Không thể động đến Kha Tăng Cúc, ông ta sẽ giết đệ tử của Kha Tăng Cúc cho hả giận! Cũng là để đánh vào Kha Tăng Cúc.

“Kha Tăng Cúc” hơi nhú mảy, nhìn về phía Quân Vô Tà đang ngồi ở một bên, khoe miệng mỉm cười.

“Tần tông chủ, ông nhất định phải làm như thế sao?” Mới như vậy mà đã không nhận được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Giông bão nổi lên (4)

Tần Nhạc cau mày, trong lòng cười nhạt.

“Đương nhiên.”

Chuyện hôm nay phải trấn áp bằng máu, lời nói của Quân Vô Tà đã khiến mọi người đều biết về bí mật giữa Tần Nhạc và Kha Tăng Cúc, nếu Tần Nhạc không làm gì, những trưởng lão kia sẽ không dễ dàng mà bỏ qua.

Chỉ có mang hai đệ tử của Tăng Vân phong ra mà huyết tể mới có thể làm dịu đi bầu không khí hiện tại.

Một là có thể chứng tỏ rằng Tần Nhạc không thiên vị Kha Tăng Cúc quá mức, cho dù là đệ tử của Tăng Vân phong, cho dù có Kha Tăng Cúc che chở, ông ta cũng có thể giết, các phong khác đều có người thương vong, chỉ có giết chết hai tên đệ tử của Tăng Vân phong mới có thể xoa dịu sự phẫn nộ của các trưởng lão.

Hai là...

Hai tên vô liêm sỉ này, một tên nói năng ngông cuồng, một tên lại ra tay trước mặt mọi người, việc này xúc phạm nghiêm trọng đến sự uy nghiêm của tông chủ Khuynh Vân Tông – Tần Nhạc, không giết bọn họ thì làm sao giữ được sự uy nghiêm của ông ta?

Mà thứ ba là...

Tần Nhạc hé mắt nhìn Kha Tăng Cúc.

Thứ ba tất nhiên chính là vì muốn đánh vào cái tên Kha Tăng Cúc càng ngày càng ngang ngược này rồi!

Mấy tên đệ tử của Thanh Vân phong bỏ dậy, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn Kiều Sở, Tần Nhạc đã ra lệnh, điều này báo hiệu cho cái chết của Quân Vô Tà và Kiều Sở.

Nhưng bị một chiêu của Kiều Sở đánh cho lảo đảo, mấy tên này vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Bọn họ muốn bắt hai thiếu niên này lại, nhưng...

Bọn họ đánh không lại.

“Còn ngại ra đó làm gì! Không mau bắt hai tên này lại cho ta!” Tần Nhạc quát khê.

Mấy tên đệ tử nhìn nhau, vẻ mặt đầy bi tráng.

Rối rắm một hồi lâu mới cẩn thận từng li từng tí tiến về phía Kiều Sở.

Nhưng mà...

Trong nháy mắt, mấy tên đệ tử đó liền bị Kiều Sở đánh cho một trận no đòn, ném thẳng ra đại điện, nằm bất động trên mặt đất, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Đệ tử Khuynh Vân Tông chủ yếu đều đang nghiên cứu y thuật, về mặt linh lực không được coi là xuất sắc, nếu không cũng sẽ không mời người mạnh như vậy đến đây trấn giữ, có điều dưới năm đầm của Kiều Sở, sức chiến đấu của những đệ tử kia suy cho cùng cũng chỉ là một đám nhu nhược.

Chỉnh đốn xong đệ tử Thanh Vân phong, Kiều Sở phúi tay một cái, về mặt tùy ý.

Mặt Tần Nhạc sầm lại, ông ta hoàn toàn không ngờ rằng thân thủ của thiếu niên này lại cao cường như vậy, mấy tên đệ tử vậy mà lại bị hấn ném ra ngoài tới mấy lần.

“Kha Tăng Cúc! Ngươi có quản đệ tử của mình nữa không đấy!” Tần Nhạc giận dữ hét.

“Kha Tăng Cúc” chậm rãi đứng dậy nói: “Tông chủ, ngày đó người muốn ta chế độc được là ông, đồng ý dùng đệ tử của các phong khác để thử độc cũng chính là ông, bây giờ ông lại muốn dùng đệ tử của ta để xoa dịu tức giận của mọi người, chuyện này e rằng không được.”

Tần Nhạc trừng to hai mắt, khó tin nhìn “Kha Tăng Cúc”, quả thực không thể tin vào tai mình! “Kha Tăng Cúc” vậy mà lại đổ tất cả mọi chuyện lên đầu ông ta!

“Kha Tăng Cúc” nhìn thoáng qua các trưởng lão khác, nói: “Oan có đầu nợ có chủ, Khuyneh Vân Tông là do Tần Nhạc ông làm chủ, nếu ông không đồng ý, làm sao ta có thể động đến đệ tử các phong khác. Chuyện này là ông muốn ta làm, tiếng xấu lại để ta chịu, ta không muốn làm trò hề.”

Tần Nhạc tức đến run cả người, trong khi đó các trưởng lão khác mặt đầy phẫn nộ.

Cho dù “Kha Tăng Cúc” đáng ghê tởm, nhưng đúng như hắn nói, nếu không có sự cho phép của Tần Nhạc, hắn nào dám động đến đệ tử của các trưởng lão khác?

Tất cả mọi việc, không phải do Tần Nhạc âm thầm cho phép mới dẫn tới thảm kịch như thế này sao?

Nếu như lúc trước các trưởng lão bất mãn với Tần Nhạc là bởi vì ông ta dung túng cho Kha Tăng Cúc thì hiện tại ngoài phần bất mãn còn nổi lên nhiều cảm xúc khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 329: Phương thức bế mặt thứ sáu (1)

Mộ Thần và Quân Vô Tà vẫn trầm mặc không nói, âm thầm trao đổi một ánh mắt, thỉnh linh đứng lên nói: “Tân tông chủ, không biết có phải những trưởng lão này của bọn ta làm sai chỗ nào không, mới khiến tông chủ có lòng phòng bị với bọn ta. Cho dù muốn tiêu trừ quyền của trưởng lão, có thể trực tiếp mở miệng, không cần tìm nhiều cớ như vậy. Ngươi là tông chủ của Khuyneh Vân Tông, chỉ cần ngươi lệnh xuống một tiếng, trưởng lão bọn ta đây có thể biến mất bất cứ lúc nào.”

Từng chữ trong lời của Mộ Thần đâm thẳng vào tim gan, trong sáng trong tối đều đang chỉ trích Tần Nhạc muốn mượn chuyện này chèn ép các vị trưởng lão.

Lần này, Tần Nhạc bị chọc tức đến không nói ra thêm lời nào nữa, chỉ có thể hung dữ nhìn Mộ Thần.

Mà các trưởng lão khác cũng đã bị xúi giục giống như chim sợ cành cong, bọn họ vừa mở miệng bắt đầu tập thể công kích Tần Nhạc.

Tần Nhạc là ai? Khuyneh Vân Tông này rơi vào trong tay hắn thế nào? Dù những trưởng lão khác không rõ ràng nhưng cũng đoán đại khái.

Một người vì quyền thế, người ngay cả sư phụ của mình cũng xuống tay. Muốn tiêu trừ những trưởng lão như họ cũng không phải không thể.

Trong lúc nhất thời, cả đại điện loạn lên. Tất cả trưởng lão đều chìa mũi nhọn vào Tần Nhạc!

Tần Nhạc lập tức trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Quân Vô Tà yên tĩnh thường thức sự hỗn loạn trước thảm họa. Hắn ý ở đáy mắt càng đậm.

Trong tiếng chỉ trích, Tần Nhạc cũng không thể nhẫn nại, ông ta gào thét một tiếng, chỉ "Kha Tăng Cúc" thờ ơ như bức tường nói: "Kha Tăng Cúc! Ngươi thân là trưởng lão của Tăng Vân Phong! Khiêu khích ta và trưởng lão khác như vậy, rốt cuộc đã bày tâm cơ gì?"

Tần Nhạc quả thực sắp điên rồi, ông ta cảm thấy có phải "Kha Tăng Cúc" ngốc hay không, lại phá đám ông ta lần nữa. Rốt cuộc hắn có biết mình đã làm gì không? Nếu Tần Nhạc đỏ, "Kha Tăng Cúc" hẳn cũng đừng mơ sống những ngày tháng tốt đẹp!

Các trưởng lão khác căn bản sẽ không buông tha cho hắn!

"Kha Tăng Cúc" không nhanh không chậm đứng lên, nhìn Tần Nhạc tức giận nói: "Ta không bày tâm cơ gì, chỉ là tùy việc mà xét thôi."

Tần Nhạc cắn răng nghiêng lợi nói:

"Gì mà tùy việc mà xét? Vì sao ngươi phải đối đầu với ta? Rốt cuộc vì sao?"

"Kha Tăng Cúc" cười không đáp, mà lúc này Quân Vô Tà bên cạnh lại đứng lên. Đôi mắt lạnh lẽo từ trên mặt tức giận của Tần Nhạc quét qua, miệng nhỏ của nàng hơi giương lên.

"Bởi vì, hắn vốn chính là trưởng lão của Tăng Vân Phong."

"Cái gì?" Tần Nhạc sững sờ nhìn tiểu thiếu niên khí thế đột nhiên chuyển biến.

"Hoa Dao, để Tân tông chủ xem kĩ ngươi là ai." Quân Vô Tà hơi mỉm cười, chương nhạc thảm họa này bắt đầu tấu vang ở Khuyneh Vân Tông từ thời khắc này!

Khi giọng nói của Quân Vô Tà thốt ra, một khung cảnh kỳ dị diễn ra trước mắt Tần Nhạc và các vị trưởng lão!

Chỉ thấy "Kha Tăng Cúc" khom lưng đột nhiên đứng thẳng người, vóc người thấp bé trở nên thẳng tắp vô cùng. Gương mặt già nua biến hóa từng chút một, ngũ quan xấu xí biến chất từng tí, càng lúc càng tinh xảo, càng lúc càng đẹp trai.

Một tay Hoa Dao cỡi áo ngoài màu đậm rộng lớn, vóc dáng thon dài bọc dưới y phục màu tím nhạt.

Chi trong nháy mắt, người trung niên xấu xí không chịu nổi lại biến thành thiếu niên xinh đẹp lóa mắt trước mặt mọi người!

Cả bên trong đại điện lộ ra sự vắng vẻ như đã chết, ánh mắt của Tần Nhạc và các trưởng lão đều nhìn chăm chăm trên người Hoa Dao!

Mọi thứ xảy ra trước mắt đã lật đổ hoàn toàn thế giới quan của họ!

"Người... Người không phải Kha Tăng Cúc!" Sắc mặt kinh ngạc trắng bệch, Tần Nhạc run tay chỉ vào Hoa Dao.

"Hắn vốn không phải." Quân Vô Tà khẽ cười một tiếng, nụ cười kia làm cho gương mặt thanh tú trở nên càng sáng lạn lóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330: Phương thức bế mặt thứ sáu (2)

"Rốt cuộc các người là ai?" Nội tâm Tần Nhạc bị nỗi sợ vô hạn thay thế. Kha Tăng Cúc lại bị đánh tráo trong vô thức! Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào? Rốt cuộc Kha Tăng Cúc mà ông ta nhìn thấy bị thiếu niên trước mắt này thay thế từ lúc nào?

Ông ta lại không hề có một chút phát giác nào!

Nỗi sợ bị người lừa gạt này khiến Tần Nhạc cảm thấy nổi da gà.

"Người đến lấy mạng người!" Quân Vô Tà nghiêng đầu, thường thức về mặt sợ hãi của Tần Nhạc.

Thiên hạ đệ nhất đại tông, nỗi sợ của tông chủ Khuyết Vân Tông không phải là bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng năng tin cho đến trước khi Tần Nhạc chết, sự sợ hãi này vẫn sẽ duy trì tiếp tục cho đến khi ông ta mang theo phần sợ hãi này xuống địa ngục!

"Khẩu khí thật là lớn! Trong khoảng thời gian này, luôn là người đóng giả Kha Tăng Cúc? Đề nghị hành hạ đệ tử khác đến chết cũng là người đề ra phải không?" Tần Nhạc cắn răng nói, cùng lúc kinh sợ, trong lòng ông ta lại dâng lên một sự vui mừng!

Nếu như ngay từ đầu Kha Tăng Cúc chính là người khác đóng giả, vậy thì ông ta có thể đẩy mọi tội danh này lên người đó, các trưởng lão sẽ không oán hận ông ta lần nữa!

Ôm tâm trạng như vậy, trong lòng Tần Nhạc lại cảm thấy hơi vui mừng!

"Là ta đề ra đó." Quân Vô Tà như cười như không nhìn Tần Nhạc.

"Các người thật độc ác! Lại muốn mượn điều này để khiêu khích quan hệ nội bộ của Khuyết Vân Tông! Các trưởng lão, các người nghe thấy rồi đấy, mọi thứ xảy ra trước đây đều là hành vi của mấy tên xấu xa này! Chúng ta ly gián các người để nắm quyền Khuyết Vân Tông, để đạt thành bí mật chúng không thể nói với người khác!" Tần Nhạc mau chóng nắm lấy cơ hội cuối cùng, đẩy hết toàn bộ tội danh ra ngoài.

Quả nhiên, sau khi thân phận Hoa Dao được phơi bày, các trưởng lão nhanh chóng hồi tỉnh lại trong sự kinh ngạc. Tất cả những chuyện này lại xảy ra đột nhiên như vậy! Chuyện khó tưởng tượng lại xảy ra trước mắt họ, sau khi ý thức được Kha Tăng Cúc bị người khác giả mạo, ý hận trước kia họ đối với Tần Nhạc đã biến mất không ít.

Các trưởng lão cũng không phải là kẻ ngu, đương nhiên biết trong lúc này, họ nên cùng phe chống lại kẻ thù!

"Ta nói Kha trưởng lão không thể làm ra chuyện điên rồ như vậy! Thì ra là hành vi của các người! Các người thành thực nói rõ, rốt cuộc các người làm gì Kha trưởng lão rồi?" Tần Nhạc thấy nỗ lực của các trưởng lão đã giảm đi không ít, gấp rút muốn di chuyển sự thù hận.

Bất luận những người này có lai lịch gì, hôm nay họ đều đừng mơ rời khỏi Thanh Vân phong này!

Tần Nhạc cười nhạo trong lòng, ba thiếu niên này quả nhiên vẫn quá non nớt. Thì ra họ chỉ cần không lộ ra thân phận, tiếp tục dùng bộ dáng của Kha Tăng Cúc tiến hành khiêu khích. Dưới sự phản nộ của các trưởng lão, Tần Nhạc sẽ khó chịu vô cùng.

Nhưng khi ông ta khó ứng phó nhất, mấy tên ngu ngốc này lại công bố đáp án, đánh tan hận ý dâng cao của trưởng lão khác trong chớp mắt!

Tần Nhạc thật là sắp cười chết rồi, ngay cả ông trời cũng đang giúp ông ta!

Quân Vô Tà thu dáng vẻ âm thầm đắc ý của Tần Nhạc vào đáy mắt, ý cười trên mặt càng nồng đậm: "Kha Tăng Cúc? Các người sẽ nhanh chóng được gặp, gặp lại trong địa ngục."

Tần Nhạc hơi kinh ngạc trong lòng: "Các người giết hắn rồi sao?"

Bản lĩnh của Kha Tăng Cúc, Tần Nhạc cực kỳ rõ. Cho dù là cường giả Thanh Linh cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Tuy hắn không có linh lực nhưng thủ đoạn dùng độc lại cực cao!

Ba thiếu niên này sao có thể giết một người toàn thân là độc chứ?

"Đúng vậy." Quân Vô Tà không hề che giấu.

Tần Nhạc hơi hí hửng lại nói: "Các người lại dám giết hại trưởng lão của Khuyết Vân Tông, tra tấn đệ tử của Khuyết Vân Tông đến chết! Còn mưu toan khiêu khích quan hệ giữa ta với các trưởng lão! Hôm nay, tất cả các người đừng mơ sống sót rời khỏi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 331: Phương thức bề mặt thứ sáu (3)

Quân Vô Tà cười khê một tiếng, nói: "Yên tâm, người của Khuynh Vân Tông không chết đâu, bọn ta cũng không định rời khỏi."

Tần Nhạc trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, có thể nào ông ta cũng không ngờ thiếu niên trông bình thường này lại nói ra lời điên cuồng ngang ngược như vậy!

Người của Khuynh Vân Tông không chết, họ lại không định rời khỏi!

Đây không phải là ý bọn họ muốn tiêu diệt toàn bộ khuynh Vân Tông sao?

"Khẩu khí thật là lớn! Muốn tiêu diệt Khuynh Vân Tông, người cũng không nhìn xem người có bản lĩnh như thế không?" Tần Nhạc cười lạnh nói.

Tất cả trưởng lão cũng đứng dậy dưới sự kích động từ lời của Quân Vô Tà. Dù nội bộ Khuynh Vân Tông hỗn loạn thế nào, thì bọn họ cũng biết phải làm như thế nào với kẻ địch trước mắt.

"Tiểu quý, người cũng không sợ gió to đau đầu lười sao? Dựa vào ba người các người đã muốn tiêu diệt Khuynh Vân Tông? Thật đúng là nực cười." Thái Trắc khinh thường nhìn đám người Quân Vô Tà. Sau sự kinh ngạc ban đầu, ông ta đã bình tĩnh lại.

Trong mắt các trưởng lão, thiếu niên này lại có bản lĩnh giết Kha Tăng Cúc, quả thật có chút bản lĩnh nhưng họ lại dám chơi đùa toàn thể Khuynh Vân Tông trong tiếng vỗ tay. Trò đùa này không phải thứ các trưởng lão cao ngạo này có thể nhẫn nhịn được.

"Nực cười hay không không phải người nói là được." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

"Hả? Vậy ta phải xem thử rốt cuộc các người có bản lĩnh lớn bao nhiêu lại dám mở miệng nói lời điên cuồng!" Sự sốt ruột trong khoảng thời gian gần đây của Tần Nhạc đều bùng phát trong thời khắc này. Nếu không phải sự dằn vò của mấy thiếu niên này, sao Khuynh Vân Tông lại trở nên hỗn loạn như vậy, sao ông ta lại trải qua cảnh khốn đốn vừa rồi bị các trưởng lão vây kích chứ?

Tần Nhạc cao giọng hét lên một tiếng, các đệ tử Thanh Vân phong thủ ở bên ngoài nhanh chóng tháo chạy vào đại điện. Trên trăm người bao vây Quân Vô Tà, Kiều Sở và Hoa Dao đến không lọt một giọt nước.

"Cho dù các người có ba đầu sáu tay, các người cùng đừng hòng trốn ra khỏi nơi đây." Tia sáng nghiêm trọng của Tần Nhạc lóe lên.

Quân Vô Tà giương mắt quét một vòng qua đệ tử Thanh Vân phong xung quanh, ý cười bên khóe miệng càng lúc càng sâu.

"Trốn? Vì sao bọn ta phải trốn?"

"Tất cả đệ tử nghe lệnh! Bắt ba người này lại cho ta!" Tần Nhạc cao giọng nói.

Trong nháy mắt, tất cả đệ tử Thanh Vân phong, ba người nhào vây xung quanh!

Nhưng trong nháy mắt họ xông lên, hai luồng ánh sáng nổ ra trong đám người!

Một con rắn hai đầu, thân hình to lớn đột nhiên xuất hiện trong đám người, khắp người rắn hai đầu đó chỉ còn lại khung xương màu trắng. Hai đôi mắt màu máu trên hai đầu rắn khiến người nhìn thấy ngứa ngáy da đầu. Đầu của chúng xấp xỉ một người! Rắn hai đầu lắc lư cái đuôi trong đám người, bên ngoài đầu sọc mang rõ giống như thép gai, mở đường như một lưỡi đao! Một khoảng máu thịt tung tóe!

Mà ở bên kia, một con gấu thân hình to lớn phát ra tiếng gầm chấn động cả trời. Lông xen kẽ hai màu đen trắng trông rất nổi bật, nó cao khoảng hai mét, tiện tay đập đệ tử Thanh Vân phong bên cạnh thành tương thối!

Sự xuất hiện của hai con thú thân hình to lớn hệ giới linh trong chớp mắt khiến đại điện vang lên tiếng hét bi ai. Những đệ tử Khuynh Vân Tông đó nhanh chóng kêu gọi giới linh của mình ra. Đáng tiếc cho dù là hình thể hay lực công kích, giới linh của họ đều thua xa hai con thú to lớn đó mười vạn tám nghìn dặm!

Tần Nhạc khó tin trừng mắt nhìn hai con giới linh thân hình to lớn càn quét trong đại điện. Cho dù ông ta kiến thức sâu rộng cũng chưa từng thấy qua hai giới linh này! Thực lực của hai con giới linh này thậm chí vượt qua giới linh của những khách khanh trong Vân Sơn.

"Mau! Mau đi mời cường giả trong núi qua đây!" Mồ hôi lạnh của Tần Nhạc chảy xuống, tuyệt đối không ngờ ba tên thiếu niên lại lịch không rõ này vừa ra tay đã là giới linh có lực công kích đáng sợ như vậy. Tiếp tục như thế, đệ tử trong đại điện căn bản cũng không đủ để chúng giết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 332: Phương thức bề mặt thứ sáu (4)

Trưởng lão bên cạnh sớm đã bị khung cảnh đẫm máu này dọa sợ, nghe thấy Tần Nhạc hét như vậy mới hồi tỉnh lại, hoang mang muốn trốn ra ngoài mời cứu binh.

Nhưng còn chưa đợi ông ta đập ra khỏi cửa lớn của đại điện, một thân hình đen to lớn trực tiếp xô ông ra!

Một con hắc thú to lớn dùng thân hình che chắn cửa vào của đại điện. Đầu nó hơi cúi xuống, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra răng nanh sắc bén! Trưởng lão bị xô suýt chút nữa chết ngất, hắc thú vừa gặp đã chắn ở cửa, dọa đến mức chân cũng mềm nhũn.

Máu tươi văng khắp nơi trong đại điện, đệ tử Thanh Vân phong ngã xuống từng người một. Dưới vòng vây của hai con giới linh hình thể to lớn, trên y phục của ba người Quân Vô Tà đứng ở chính giữa lại không hề dính một chút vết máu nào.

Quân Vô Tà đứng ở chính giữa nhất, ngẩng đầu nhìn Tần Nhạc sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn xung quanh, duỗi thẳng ngón tay cái nhẹ nhàng quẹt trên cổ của mình.

Tần Nhạc kinh ngạc trong lòng, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ dưới chân xông thẳng đến đỉnh đầu.

Ông ta căn bản không biết mình chọc phải đám sát thần này ở chỗ nào, rõ ràng ba người đều trẻ tuổi như nhau nhưng giới linh của ba người đã lớn mạnh đến mức này!

Mặc dù Tần Nhạc có linh lực cực cao cũng không có can đảm tiến lên đánh một trận.

Chỉ là dùng mắt nhìn ông ta cũng hiểu rõ, cho dù bản thân dốc hết sức lực cũng không phải đối thủ của ba con giới linh đó!

Cả đời này của Tần Nhạc lần đầu cảm thấy sợ hãi, ông ta dường như cảm thấy bóng dáng chết chóc bao phủ ở đỉnh đầu mình.

Trong đại điện, tất cả đệ tử đều bị tàn sát hầu như không còn một ai. Máu tươi cũng nhuộm đất đá của đại điện thành màu đỏ thẫm. Đệ tử Thanh Vân phong chết đi nằm tứ tung trên đất, duy nhất một khoảng đất sạch sẽ trong điện ở dưới chân ba người Quân Vô Tà.

Trận này gần như là trận chiến đại nạn, không lưu lại chút vết tích nào cho ba người họ.

Bây giờ Tần Nhạc và các vị trưởng lão đã bị dọa sợ đến hai chân như nhũn ra. Họ luôn sống trong nhung lụa được người đời kính ngưỡng, nằm mơ cũng không ngờ có một ngày mình lại bị ba thiếu niên dọa đến tè ra quần.

Cao ngạo gì đó, tôn nghiêm gì đó đều đã bị thực lực tuyệt đối nghiền nát thành bột vụn. Họ cũng không cách nào chống đỡ được sự cao ngạo và đắc ý của mình nữa, chỉ có thể run lẩy bẩy cuộn tròn ở một góc, hận không thể khiến ba thiếu niên bỏ ra từ trong ngực biến mất ở trước mắt.

"Bây giờ còn ai muốn trốn nữa?" Quân Vô Tà cười tít mắt nhìn chư vị trưởng lão và Tần Nhạc đều chen chúc trên vị trí cao.

Trong đại điện chỉ có một trưởng lão ngồi bình tĩnh tại chỗ từ đầu đến cuối. Trong nháy mắt, ánh mắt hắn và Quân Vô Tà chạm nhau, hắn đứng dậy đi đến bên Quân Vô Tà.

"Mộ Thần muốn làm gì?" Thái Trác run cầm cập đôi chân, nhìn Mộ Thần đột nhiên đi về hướng Quân Vô Tà.

Tần Nhạc nheo mắt lại, nhìn chòng chọc vào lưng Mộ Thần.

"Người còn lợi hại hơn trong tưởng tượng của ta, hợp tác với người là sự vinh hạnh của ta." Mộ Thần đáp máu tươi trên đất đi đến trước mặt Quân Vô Tà, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười lần đầu tiên phát ra trong lòng từ hơn mười năm nay.

"Còn chưa kết thúc." Ý cười của Quân Vô Tà lộ ra.

Tần Nhạc khó tin trừng mắt nhìn Mộ Thần, thực sự không dám tin mình những gì nghe thấy. Trái tim ông ta đập điên cuồng, dường như giây tiếp theo sẽ nhảy ra từ cuống họng vậy!

"Mộ Thần! Người lại cấu kết với chúng! Bức hại Khuynh Vân Tông! Người thân là trưởng lão của Khuynh Vân Tông, sao người dám?" Tần Nhạc từng nghĩ đến bất kỳ ai cũng sẽ phản bội Khuynh Vân Tông, nhưng lại không nghĩ đến Mộ Thần.

Phụ thân của Mộ Thần là tông chủ nhiệm kỳ trước của Khuynh Vân Tông, từ nhỏ Mộ Thần đã lớn lên ở Khuynh Vân Tông, bất kỳ ai cũng không thể so sánh được với sự nhiệt tâm của hắn dành cho Khuynh Vân Tông.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 333: Phương thức bề mặt thứ sáu (5)

Nhưng chính người nguyện cả đời cống hiến cho Khuynh Vân Tông như thế lại liên hợp với người ngoài huy diệt Khuynh Vân Tông!

Việc này quả thực khiến người ta không dám tin!

Đối mặt với sự kêu gào của Tần Nhạc, Mộ Thần chỉ bình tĩnh xoay đầu lại, dùng một giọng điệu gần như chán ghét nói: "Nơi này sớm đã không phải Khuynh Vân Tông ban đầu nữa. Nếu Khuynh Vân Tông muốn tồn tại dưới bộ dạng này, vậy ta thà đồng ý để nó biến mất trên thế gian này."

Nếu như tốt đẹp đã bị cái xấu và sự ô uế thay thế, vậy chỉ bằng hủy nó đi!

Tần Nhạc căn rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Mộ Thần, ông ta căn bản không biết từ lúc nào mà Mộ Thần lại hợp tác với Quân Vô Tà. Trước đây rõ ràng Mộ Thần trúng độc ở Tàng Vân Phong, sao ông lại ở cùng với ba thiếu niên đó?

Nghi vấn liên tục quanh quẩn trong đầu Tần Nhạc, hắn nhanh chóng tìm được đáp án.

Trước đây Mộ Thần trúng độc, chỉ e là diễn khổ nhục kế cho ông ta và các trưởng lão khác xem. Tuy Mộ Thần không mở miệng nhiều nhưng từng chữ lại đâm thẳng vào tim gan!

"Các người tưởng giết ta và các vị trưởng lão, các người có thể sống mà rời khỏi Khuynh Vân Tông sao? Ta nói các người biết, đừng nằm mơ! Đệ tử trên mười hai đỉnh Vân Sơn sẽ không để các người rời khỏi, cường giả trong Vân Sơn sẽ lấy mạng các người!" Dưới sự sợ hãi, Tần Nhạc đứt hơi khản tiếng hét lên, dường như chỉ có như thế mới có thể biểu thị nỗi sợ trong lòng ông ta.

Quân Vô Tà bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười vui vẻ từ trong miệng nàng tràn ra. Nàng vừa cười vừa lắc đầu, dường như sự uy hiếp của Tần Nhạc nực cười như thế, yếu ớt vô lực như thế.

"Đệ tử của mười hai phong? Người yên tâm, trừ Nhiếp Vân phong ra, tất cả đệ tử trong mười một đỉnh núi khác cũng sẽ tuần tảo theo các người. Trừ Nhiếp Vân Phong ra, thắng tay chém giết."

"Không thể nào! Người không thể nào làm được!" Tần Nhạc sợ hãi lắc đầu, không biết vì sao đáy lòng ông ta có một giọng nói đang nói với ông ta rằng, mọi thứ Quân Vô Tà nói.. đều là thật.

Quân Vô Tà mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc được thạch lập bọc lại.

"Trong viên thuốc này đã thả khói độc, chỉ cần đợi nửa giờ, lúc ánh mặt trời mạnh nhất, thạch lập lớp ngoài cùng này sẽ hòa tan. Khí độc cũng sẽ khuếch tán ra, chỉ cần chạm vào một chút, sống sót hít phải một chút cũng sẽ lấy đi mạng người trong chớp mắt."

Quân Vô Tà nhìn viên thuốc kịch độc cất giữ trong tay, khoe miệng hơi giương lên. Khí độc trong này là loại độc mới nàng căn cứ vào Độc Yên Liên của Kha Tăng Cúc, giết người vô hình, không ai có thể tránh. Trừ phi là cường giả Lam Linh trở lên, bằng không chắc chắn phải chết.

"Viên thuốc này, ta đặt rất nhiều ở mười một đỉnh núi ngoài Nhiếp Vân Phong. Người nói chúng có thể đưa tất cả đệ tử nội môn của Khuynh Vân Tông xuống địa ngục không?" Quân Vô Tà cười vô cùng sáng lạn, chỉ là trong đôi mắt lại lóe ra sát ý nồng nặc.

"Người... người ở đó từ lúc nào..." Tần Nhạc mở to hai mắt nhìn, toàn thân không nhận được phát run.

Nếu như điều nàng nói đều là thật... vậy thì Khuynh Vân Tông... thật sự xong rồi!

Quân Vô Tà nói: "Trong lúc người cho phép Kha Tăng Cúc đến các đỉnh núi chọn lựa đệ tử."

Tần Nhạc hít vào một ngụm khí lạnh, đầu óc ông lên một tiếng vang!

Đúng vậy, mỗi đỉnh núi đều có đệ tử canh gác. Muốn tiến vào đặt thuốc độc ở mọi nơi vốn vô cùng khó khăn nhưng nếu có chỉ lệnh của tông chủ, lại thêm thân phận của trưởng lão, vậy thì sẽ trở nên vô cùng đơn giản!

Cho đến giờ Tần Nhạc mới hiểu rõ, thứ Quân Vô Tà thật sự muốn căn bản không phải sự đồ kỵ ghen ghét lẫn nhau giữa các trưởng lão và ông ta. Thứ nàng muốn là dùng chuyện lựa chọn đệ tử để hấp dẫn lực chú ý của mỗi trưởng lão. Vậy mới có thể trong lúc thần không biết quỷ không hay, trồng hạt giống hủy diệt Khuynh Vân Tông trong các phong!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 334: Phương thức bề mặt thứ sáu (6)

Thật đúng là mưu kế thâm sâu! Căn bản khiến người ta không thể phòng bị!

Tần Nhạc chỉ cảm thấy một ngụm máu mắc ở cổ họng. Bị ba thiếu niên hành hạ không còn chút sức lực chống trả, sự si nhục này, thoát cái đánh nát vụn lòng tự trọng của Tần Nhạc.

Sai lầm trí mạng này, vậy mà lại là do ông ta một tay thúc đẩy.

Không cần nói tới ánh mắt quắc đén của các trưởng lão khác hiện giờ kịch liệt đến mức nào, chỉ bản thân Tần Nhạc cũng đã sắp tức chết rồi.

Thông minh một đời hồ đồ một giờ, ngay cả chức tông chủ Khuynh Vân Tông ông ta cũng có thể nắm được, vậy mà lại thua trong tay ba thiếu niên!

Qua nửa canh giờ tiếp theo, tất cả đệ tử trong Khuynh Vân Tông đều đã sắp chết, người duy nhất may mắn sống sót cũng chỉ có Mộ Thần của Nhiếp Vân phong. Hiện giờ trong đại điện, ba con giới linh chắn trước mặt mọi người, họ chắc chắn không có khả năng sống sót rồi đi.

Đến lúc đó, cả Khuynh Vân Tông chỉ còn lại một vị trưởng lão là Mộ Thần, hẳn nói sao thì là vậy, các khách khanh trong Vân Sơn căn bản sẽ không đoán ra được tất cả những gì xảy ra trên đỉnh núi, tất cả chân tướng đều sẽ bị chôn vùi, Khuynh Vân Tông sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian này.

Cái chết chưa bao giờ cận kề như thế!

Một vị trưởng lão đột nhiên đứng dậy, sắc mặt sợ hãi nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Ta bằng lòng rời khỏi Khuynh Vân Tông, ta không làm trưởng lão nữa! Cầu xin người, tha cho ta. Ta bảo đảm sẽ không nói bất cứ điều gì!" Vị trưởng lão đó gần như cầu khẩn.

Khuynh Vân Tông chó má gì, trưởng lão chó má gì, ngay cả mạng cũng chẳng còn nữa, những thứ ấy còn có tác dụng gì.

"Ta cũng bằng lòng!"

Càng lúc càng nhiều trưởng lão tỏ ý bằng lòng rời khỏi Khuynh Vân Tông, chỉ cần Quân Vô Tà tha cho họ một mạng.

Sắc mặt Tần Nhạc ngày một khó coi, da thịt trên mặt ông ta đã bắt đầu co rút.

Ông ta giận dữ giờ một chân lên, đá văng vị trưởng lão mở miệng đầu tiên kia, hung hãn nói: "Các người tưởng các người rời khỏi Khuynh Vân Tông thì chúng sẽ bỏ qua cho các người ư! Các người đừng ngây thơ nữa! Lẽ nào các người không nhớ trước đó cô ta đã nói gì sao! Chúng ta không chết thì chúng tuyệt đối sẽ không dùng tay!"

Các trưởng lão bị quát như thế, tất cả đều ném ánh mắt cầu khẩn về phía Quân Vô Tà. Nhưng thứ họ nhìn thấy lại là Quân Vô Tà vẫn mỉm cười cùng với sát ý lóe lên nơi đáy mắt nàng.

Nhất thời, nỗi tuyệt vọng ập vào mặt, các trưởng bối ngồi sụp xuống, không có sức lực gì.

Họ, chết chắc rồi.

“Không sai, hôm nay các ngươi ai cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện sống sót rồi đi, đạo lý diệt cò phải diệt tận gốc, các ngươi đều hiểu cả.” Lời nói của Quân Vô Tà tựa như cọng cỏ cuối cùng đè chết con lạc đà, khiến các trưởng lão đó rơi vào yên lặng.

Tần Nhạc nhìn Quân Vô Tà, ông ta thề bần thân mình chưa từng thấy khuôn mặt ấy, nhưng vì sao đối phương lại muốn dồn ông ta vào chỗ chết? Thậm chí muốn diệt cả Khuynh Vân Tông?

“Ngươi rốt cuộc là ai? Rốt cuộc Khuynh Vân Tông và ngươi có ân oán gì mà ngươi phải ra tay độc ác như thế!”

Quân Vô Tà thân nhiên nói: “Quân gia, Thích quốc.”

Tựa như một tia chớp bổ xuống đầu Tần Nhạc, ông ta trợn mắt há mồm nhìn Quân Vô Tà, cả người lạnh toát.

“Là các ngươi giết chết con gái ta!” Quân gia, Thích quốc... hung thủ giết chết Tần Ngữ Yên!

Quân Vô Tà khẽ nhún vai: “Nếu Khuynh Vân Tông đã không cho ta đường sống, ta đương nhiên phải ra tay trước để giành lợi thế, có trách thì chỉ trách các ngươi tự tìm đường chết thôi.”

Quân Vô Tà không dây dưa gì với Khuynh Vân Tông, nếu Khuynh Vân Tông không ức hiếp người quá đáng, sao nằng lại rồi bỏ quê hương, đi xa ngàn dặm?

Tất cả những gì nằng làm, chẳng qua chỉ để bảo đảm cho người nhà được vô ưu vô phiền.

Nói đến cùng, nếu Khuynh Vân Tông không rơi vào tay Tần Nhạc, các đệ tử Khuynh Vân Tông không ngang ngược như thế, tất cả những chuyện này căn bản sẽ không xảy ra.

Song, quả ác đã trồng, thứ quả kết từ đó ra cũng chỉ có thể để người trong Khuynh Vân Tông tự mình nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 335: Phương thức bề mặt thứ sáu (7)

Tần Nhạc ngã ngồi trên ghế với vẻ mặt tuyệt vọng, đầu ông ta ong ong.

Ai có thể ngờ rằng, Khuynh Vân Tông lừng lẫy thiên hạ trong chuyện đi đến Thích quốc lại trêu chọc vào một đại sát thần như thế?

Một nước nhỏ ở biên thủy, vậy mà lại sinh ra yêu nghiệt có thể hủy diệt cả Khuynh Vân Tông!

Sớm biết thế này, Tần Nhạc thà từ bỏ ngọc hòn, thà chưa từng gặp Quân Vô Tà!

Đáng tiếc, hết thảy đều không thể nào thay đổi.

“Hoa Dao, huynh vẫn còn nữa canh giờ.” Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu nhìn Hoa Dao ở một bên. Tần Nhạc và Khuynh Vân Tông đã gặp kết cục ắt phải chết, nhưng nằng không quên ước định với Hoa Dao và Kiều Sở.

Hoa Dao khẽ nhướng mày, một tay gõ lên, con rắn hai đầu xông về phía Tần Nhạc như tia chớp, các trưởng lão đứng bên cạnh Tần Nhạc la hét chạy trốn tứ phía. Tần Nhạc lòng đã như tro lạnh từ lâu, đối mặt với con rắn hai đầu không lờ, người đã sớm tuyệt vọng như ông ta thậm chí ngay cả dừng khí chạy trốn cũng đã chẳng còn.

Thật ra với thực lực của Tần Nhạc, nếu liều mạng đánh một trận, dù không thể đồng quy vu tận với Quân Vô Tà thì cũng có thể gây ra chút rắc rối cho đám Quân Vô Tà.

Đáng tiếc, tất cả những gì xảy ra trước đó đã sớm nghiền nát tất cả hi vọng và ý chí chiến đấu trong lòng ông ta.

Sự hỗn loạn của Khuynh Vân Tông, sự bức bách của các trưởng lão, tương lai sắp bị tiêu diệt, bị Quân Vô Tà đùa bỡn trong lòng bàn tay, mọi thứ, đã sớm khiến Tần Nhạc đánh mất tất cả lòng tin.

Đối với Quân Vô Tà chuyện đánh bại kẻ địch rất đơn giản, nhưng một đao giết chết đối phương, chẳng phải đã để họ quá hời hợt hay sao?

Cho nên, lúc trước Quân Vô Tà mới bắt Mộ Thần phối hợp với Hoa Doa diễn một trò vui, khiến Khuynh Vân Tông trong thời khắc cuối cùng cũng không thể tập hợp, ý chí của tất cả mọi người đều đã bị nghiền nát thành bột trong kế hoạch của Quân Vô Tà từ lâu.

Đuôi của con rắn hai đầu quấn quanh Tần Nhạc, xương rắn sắc nhọn găm vào da thịt Tần Nhạc, con đau thấu tim đó khiến Tần Nhạc chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, bị hai cặp mắt đó ngẫu như ngấm máu loãng kia nhìn chăm chăm, Tần Nhạc chỉ cảm thấy như gặp phải ác mộng, máu tươi không ngừng rỉ ra từ vết thương, nhuộm đỏ áo gấm hoa Tần Nhạc mặc. Ông ta bị rắn hai đầu tha tới trước mặt Hoa Dao, tông chủ Khuynh Vân Tông cao xa khó với trước đây hiện giờ không còn vẻ kiêu ngạo và thanh cao nữa, sắc mặt trắng bệch và cả đôi mắt tuyệt vọng kia, đều đã tiết lộ ra sự thê thảm của ông ta hiện giờ.

“Bức tranh Kha Tang Cúc đưa cho ngươi ở đâu?” Hoa Dao mở miệng thẳng thừng.

Lòng Tần Nhạc vốn đã như tro lạnh, sau khi nghe thấy câu hỏi của Hoa Dao, đáy mắt đột nhiên xẹt qua nét kinh hãi, nhưng ông ta mau chóng phục hồi lại đáng vẻ thê thảm như trước: “Ta không biết ngươi đang nói gì.”

Hoa Dao khẽ nhủ mày, một cái chi tay, đuôi rắn quấn trên người Tần Nhạc lập tức siết chặt! Các đốt xương gòn gợn xuyên qua da thịt, không vào quá nửa!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ miệng Tần Nhạc, trên người ông ta gân xanh nổi lên, mặt ông ta đỏ bừng, mồ hôi lạnh tuôn xối xả, chiếc cổ rướn lên phát ra tiếng kêu re re chói tai.

Máu tươi tí tách giọt xuống nền nhà theo chân ông ta, loang đến chỗ những dấu máu đã sắp đông lại trên mặt đất.

“Ồ đâu?” Hoa Dao lại lên tiếng hỏi lần nữa.

Tần Nhạc đã đau đến mức trợn trắng mắt, cả người co giật ôm đầu, căn bản không nói được gì, ông ta chỉ có thể yếu ớt lắc đầu.

Ngay sau đó, tiếng kêu của Tần Nhạc tiếng sau cao hơn tiếng trước, âm thanh the thé đó nện vào tim các trưởng lão, khiến họ vốn đã thấp thỏm kinh hãi hoàn toàn sợ vỡ mật, ai nấy mềm nhũn hai chân co rúc trong góc, e sợ người tiếp theo gặp họa chính là họ.

Nhưng mà, một phần ba thời gian đã trôi qua, hơi thở của Tần Nhạc càng lúc càng yếu, song từ đầu đến cuối ông ta cũng không thể nặn ra nửa chữ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 336: Phương thức bế mặt thứ sáu (8)

“Này, Hoa ca, cứ tiếp tục thế này, tên này sắp chết rồi đấy.” Kiều Sở ở bên cạnh nhìn đáng vẻ ngày một yếu ớt của Tần Nhạc. Cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, Tần Nhạc cắn răng ngậm miệng như thế, thật sự ngoài dự liệu của họ, Tần Nhạc chết thì cũng chẳng sao, nhưng nếu ông ta chết, họ sẽ không tìm ra được tung tích của bức tranh.

Hoa Dao cau mày, khuôn mặt đẹp để toát lên vẻ ưu phiền.

Khuyên Vân Tông rộng lớn thế này, nếu Tần Nhạc chết cũng không chịu nói rõ, họ phải tự đi tìm thì e là không đến mười bữa nửa tháng cũng chẳng tìm ra.

“Giao cho ta.” Quân Vô Tà đột nhiên lên tiếng.

Hoa Dao kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

“Ta nói rồi, chỉ có nửa canh giờ.” Quân Vô Tà thân nhiên mở miệng, nàng nói muốn Tần Nhạc chết giờ nào thì ông ta phải chết giờ đó, nhiều thêm một khắc cũng không được.

Hoa Dao bảo con rắn hai đầu thả Tần Nhạc xuống đất, Tần Nhạc máu me đầm đìa đã thở ra thì nhiều hít vào thì ít, đừng nói là mở miệng, ngay cả mấp máy khóe miệng cũng vô cùng khó khăn.

Quân Vô Tà ngồi xổm xuống, nhìn Tần Nhạc nửa chết nửa sống, rút kim châm, đâm vào mười hai đại huyệt quanh người Tần Nhạc, thoáng chốc máu từ chỗ các vết thương ngừng chảy, sau đó nàng bừa cổ họng Tần Nhạc, ném ba viên đan dược vào miệng ông ta, bắt ông ta nuốt xuống, rồi nàng đứng dậy.

Hoa Dao khó hiểu nhìn Quân Vô Tà, đã từng thấy thủ đoạn của Quân Vô Tà, hẳn đương nhiên tin Quân Vô Tà đã nói thì tất nhiên có thể làm được.

Nhưng vì sao nàng chỉ cầm máu, đứt đan dược rồi mặc kệ không hỏi nữa?

Kiều Sở thò đầu nhìn Tần Nhạc nằm thẳng đờ trên mặt đất. Với thứ đan dược kì lạ của Quân Vô Tà, hẳn vô cùng tò mò, ngay cả loại độc dược thần khí như “Mỹ Nhân Diện” nàng cũng làm ra được, còn có gì nàng không làm ra được nữa?

Thời gian như ngưng lại vào giờ khắc này. Các trưởng lão run lẩy bẩy trốn ở một bên không dám lên tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Nhạc nằm im không nhúc nhích trên mặt đất.

Quân Vô Tà tựa như người nhàn rỗi, dùng chiếc khăn tay mang theo bên người lau hai tay của mình.

Tất cả mọi người đều không biết, rốt cuộc Quân Vô Tà cho Tần Nhạc uống thứ gì, vì sao bây giờ không có bất cứ động tác nào.

Nhưng rất mau chóng, cảnh tượng xảy ra ngay trước mắt đã khiến tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Chỉ thấy cả người Tần Nhạc đột nhiên cử động, tứ chi bắt đầu gầy theo hình thái vận vẹo, tiếng nứt rắc giòn vỡ cùng vang vọng trong đại điện yên tĩnh! Tứ chi của Tần Nhạc giống như bị một sức mạnh bề gầy, cuối cùng đánh mất dáng vẻ bình thường. Nhưng tất cả mới chỉ là bắt đầu, ngón tay Tần Nhạc đột nhiên trở nên dị dạng, lòng bàn tay toạc thành một vết nứt nhỏ, bột phấn vụn màu trắng hòa lẫn với thịt nát đỏ hồng và máu tươi chảy ra từ kẽ nứt kia, cơ thể Tần Nhạc bắt đầu không ngừng chế được mà co rút kịch liệt, cả người run rẩy giống như bị sét đánh.

“Vỡ xương?” Kiều Sở trợn mắt, nhìn hỗn hợp quý dị chảy ra từ kẽ nứt đó, bột phấn màu trắng kia, căn bản chính là những mảnh xương vỡ vụn thành những hạt bé xíu!

Xương ngón tay Tần Nhạc không rõ vì nguyên nhân gì mà bị nghiền thành bột phấn, róc theo máu thịt, chảy đầy đất.

Tay đứt ruột xót, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy đau đớn không ngừng.

Sắc mặt vốn đỏ bừng của Tần Nhạc đã biến thành trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt trợn to của ông ta đầy máu, nước mắt nước mũi lẫn xuống theo gò má ông ta, tiếng răng nghiến ken két đã thể hiện rõ cho mọi người thấy cơn đau đớn của ông ta lúc này.

“Trước là tay, rồi đến chân, bắt đầu từ tứ chi, rồi đến cột sống và xương sườn của người, người yên tâm, đầu người sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ cần có ta ở đây người tuyệt đối sẽ không chết được.” Cuối cùng Quân Vô Tà lên tiếng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 337: Phương thức bề mặt thứ sáu (9)

Đôi mắt đầy máu của Tần Nhạc trừng Quân Vô Tà chăm chăm, dường như muốn bóp chết nàng. Mọi người xung quanh căn bản không thể cảm nhận được sự đau đớn của ông ta lúc này, cơ thể ông ta không thể động đậy, nhưng mỗi giây mỗi phút lại phải cảm nhận cơn đau nhức khiến người ta phát điên.

Ông ta chưa từng biết, trong thiên hạ còn có sự đau đớn như thế.

Xương đầu như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn, gặm từng chút một, da thịt liền róc xuống từng lớp, Tần Nhạc lúc này, hận không thể chết ngay lập tức!

So sánh với cơn đau lúc này, những thương tổn con rắn hai đầu mang đến cho ông ta quả thực giống như gãi ngứa vậy!

Rõ ràng đã đau đớn đến mức sắp hôn mê, nhưng những cây kim châm quanh người lại khiến ý thức ông ta vô cùng tỉnh táo, muốn hôn mê cũng không hôn mê được.

Trong thời gian ngắn ngủi, Tần Nhạc lại cảm thấy mình như đã trải qua thời gian lâu tựa một năm. Trong sự tỉnh táo, cơn đau xé tim này quả thực khiến ông ta sống không được, chết không xong.

Chẳng đến một lát sau, thần kinh của Tần Nhạc đã sụp đổ, miệng ông ta đầy máu, rên rĩ không ngừng, trong tiếng kêu thảm thiết thê lương, cuối cùng ông ta cũng hé miệng.

“Phía sau phiến đá dưới chiếc ghế ngồi trong thư phòng ta!”

Cho ông ta chết!

Hãy cho ông ta chết đi!

Giày vò thể này, ngay cả một giây một khắc ông ta cũng không thể chịu đựng được!

Ông ta sai rồi!

Thật sự sai rồi!

Sớm biết sẽ có ngày hôm nay, ông ta thà rằng năm đó không mưu đoạt chức tông chủ này, thà rằng mình chỉ là một đệ tử nhỏ trong Khuyên Vân Tông thì cũng vẫn tốt hơn việc gặp phải sự giày vò này!

Quân Vô Tà mỉm cười nhìn Hoa Dao, Hoa Dao ngẩn ra, chấp tay với Quân Vô Tà, nói một tiếng cảm ơn rồi lập tức cùng Kiều Sở đi đến thư phòng của Tần Nhạc lấy đồ.

Trong đại điện, Quân Vô Tà nhìn các trưởng lão đã bị dọa cho sợ mất mật, nhìn Tần Nhạc đã một lòng muốn chết, nàng khẽ cười, quay đầu nhìn Mộ Thần.

“Muốn đích thân làm không?”

Mộ Thần hơi nheo mắt, nhìn Tần Nhạc cực kì thê thảm kia, đáy mắt không có chút thương xót nào.

Bây giờ tuy Tần Nhạc đáng thương, nhưng người đáng thương ắt có chỗ đáng hận!

Hắn mãi mãi cũng không quên được cảnh tượng phụ thân mình phát tác độc mà chết ngay trước mặt Tần Nhạc, mãi mãi cũng không quên được khuôn mặt Tần Nhạc trong ánh lửa ghê tởm đến mức nào, mãi mãi cũng không quên được tình cảnh các trưởng lão tiền nhiệm một lòng với Khuyên Vân Tông bị Tần Nhạc sát hại từng người một.

Tần Nhạc đáng chết!

Nhưng không nên chết dễ dàng như thế!

Một cái mạng của Tần Nhạc, căn bản không đủ để bồi thường cho những tội nghiệt trên người ông ta!

Là Tần Nhạc đã hủy hoại cả cuộc đời hắn, là Tần Nhạc đã hủy hoại Khuyên Vân Tông!

“Không, ta muốn ông ta sống đến cuối cùng, chịu hết mọi giày vò.” Mộ Thần nghiêng răng nói, sự căm hận trong nội tâm đã không cần bất cứ thứ gì che giấu nữa.

Quân Vô Tà không nói gì thêm, chỉ không động vào Tần Nhạc nữa, để lại khoái cảm báo thù lúc này cho Mộ Thần từ từ thưởng thức.

Tần Nhạc vốn tưởng mình nói ra nơi cất bức tranh thì có thể được giải thoát, nhưng không được, chỉ một câu nói của Mộ Thần lại khiến ông ta rơi vào nỗi tuyệt vọng còn lớn hơn. Tông chủ đại tông đứng đầu thiên hạ từng không thể xem thường, ngày hôm nay lại nằm trên mặt đất như con chó chết, cảm nhận nỗi đau cực hạn trên thế gian này.

Trong mắt ông ta, viết đầy khát vọng muốn được chết.

Nhưng, chưa đến lúc, ngay cả chết ông ta cũng không thể được như ý nguyện!

Khi một tiếng chuông ngân vang, mặt trời giữa trưa lên đến đỉnh, dưới con nóng như thiêu như đốt ấy, từng luồng khói độc lạnh lẽo lan tràn trên mười một đỉnh của Vân Sơn, các đệ tử không biết cái chết đang đến gần vẫn còn đang uống rượu ăn thịt, tỉ mỉ tính tiền đồ sang lạn sau này của mình.

Quân Vô Tà khẽ rũ rèm mi, trong thoáng chốc rút sạch chỗ kim châm kéo dài tính mạng Tần Nhạc!

Khoảnh khắc kim châm bị rút sạch toàn bộ, Tần Nhạc trừng mắt nhìn, cơ thể rướn lên, trong nháy mắt, trút hơi thở cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338: Cường địch (1)

Khi Kiều Sờ và Hoa Dao quay lại, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng Tần Nhạc tắt thở. Nét mặt hai người vô cùng bình tĩnh, tựa như người chết không phải tông chủ của tông đứng đầu thiên hạ mà chỉ là một con kiến qua đường vậy.

“Đã lấy được đồ rồi.” Hoa Doa gật đầu nói với Quân Vô Tà.

“Tiền họ lên đường. Mộ Thần, đến lúc ngươi đưa đệ tử xuống núi rồi.” Quân Vô Tà xoay người không chút lưu luyến, mấy người Hoa Doa cũng vội đi theo.

Trong đại điện, đám người kia đã nhún hai chân ra nhìn đám Quân Vô Tà rời đi, vốn nên thở phào một hơi, song lời Quân Vô Tà nói trước khi rời đi lại khiến họ như rơi vào hầm băng.

Ba con cự thú triển khai màn tàn sát cuối cùng trong đại điện, máu tươi nhuộm đỏ đại điện hoa lệ, dùng máu tươi cọ rửa tội nghiệt và những thứ dơ bẩn của tông môn đứng đầu thiên hạ này.

Trên Thanh Vân phong, khắp nơi đều là các đệ tử nằm la liệt dưới đất, họ đã tắt thở mà chết, đến khi chết cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đỉnh Vân Sơn trước đây vô cùng náo nhiệt, hiện giờ lại quay về về tĩnh mịch, trên con đường từ Thanh Vân phong đến Nhiếp Vân phong, Mộ Thần không nhìn thấy bất cứ sinh vật nào còn sống sót.

Quân Vô Tà đã thực hiện lời hứa lúc trước, khiến cả Khuyneh Vân Tông bị tiêu diệt sạch không còn sót một ai!

“Tiếp theo ngươi có dự tính gì?” Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, chuyện của Khuyneh Vân Tông đã viết xuống kết cục cuối cùng, từ nay về sau, thế gian sẽ không còn ba chữ “Khuyneh Vân Tông” nữa.

Quân Vô Tà nhìn Khuyneh Vân Tông bị chính mình tự tay tiêu diệt, ánh mắt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ta muốn trở về một chuyến trước đã.”

Xa nhà bấy lâu, nên là lúc nàng trở về rồi.

“Vậy bọn ta về cùng ngươi! Mộ Thần đã nói rồi, hần phải ở lại xử lý chuyện của đệ tử ngoại môn và các khách khanh, hần làm xong thì sẽ giúp chúng ta luyện chế đan dược.” Kiều Sờ cười ha hả nói, lẫn lộn một thời gian cùng Quân Vô Tà, hần càng nhìn Quân Vô Tà càng thuận mắt.

Rõ ràng là một tiểu quý choai choai, nhưng tâm tư và thủ đoạn lại chẳng thua kém bất kì ai.

Khuyneh Vân Tông hồ mura gọi gió ở nơi này, không phải trong thoáng chốc bị nàng tiến vào địa ngục đấy ư? Ở cùng tiểu yêu nghiệt này, cuộc sống thật sự vô cùng kích thích!

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sờ đang tung tăng hí hửng, cân nhắc một thoáng rồi mới gật đầu.

Lần này, có sự tương trợ của Hoa Dao và Kiều Sờ, kế hoạch tiêu diệt Khuyneh Vân Tông của nàng mới thuận lợi như thế, so với thời gian thực hiện những kế hoạch trước đây, kết cục này sớm hơn nửa tháng so với dự tính của nàng.

Nếu là hợp tác, theo lý nên làm tròn lời hứa.

Trong đầu Quân Vô Tà, nàng định vị mối quan hệ giữa mình cùng Hoa Dao và Kiều Sờ là đồng bọn hợp tác tạm thời. Song, nàng lại không dự liệu được, lần hợp tác này sẽ khiến họ mãi mãi gắn bó với nhau.

Ba người xuống núi trước, việc xử lý những thứ cuối cùng của Khuyneh Vân Tông giao cho Mộ Thần.

Đi từ đỉnh Vân Sơn xuống, dọc đường đi chỉ có Kiều Sờ nhảy nhót, ríu rít nói chuyện không ngừng, còn Hoa Dao và Quân Vô Tà căn bản giữ yên lặng.

Nhưng khi họ đi được đến nửa đường thì đỉnh Vân Sơn bỗng nhiên xuất hiện hai bóng dáng.

Hai bóng dáng đó thấy các thi thể la liệt trong núi, trong mắt toát lên chút thích thú.

“Khuyneh Vân Tông này làm sao vậy? Nửa năm không gặp, sao lại biến thành thế này?” Một nam tử khuôn mặt anh tuấn cười ha hả nhìn những đệ tử ngã xuống kia, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng không phù hợp với dung mạo.

Nam tử còn lại khẽ nhủ mày, đột nhiên, chuỗi hạt ngọc hần đeo ở cổ tay lóe lên ánh sáng màu xanh lục, nam tử thoáng ngẩn ra.

“Tam giới này, vậy mà có giới linh hệ thực vật!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 339: Cường địch (2)

“Ngươi chắc chứ?” Nam tử khẽ nhếch khóe môi, không khỏi ngạc nhiên.

“Linh Châu đã phản ứng lại rồi, nàng ta nhất định chưa đi xa được đâu! Bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp đó.” Người đàn ông nhìn chằm chằm vào chuỗi hạt màu ngọc bích đang cầm trên tay, đuôi mắt nheo lại ẩn chứa đầy tia nguy hiểm.

“Hừ! Đúng là tìm mồn gót giày mà không thấy, có được lại chẳng tốn chút sức lực nào. Nếu gặp được rồi, nhất định không được để ả chạy thoát.” Người đàn ông nhoen miệng cười, phoi bày ý đồ không chút che giấu.

Thế rồi, hình bóng hai người họ đột nhiên lóe lên rồi biến mất ở đỉnh Vân Sơn!

Nơi giữa sườn núi, Quân Vô Tà đang nhìn về phía con gấu khổng lồ ngay sau lưng nàng, bộ lông xen lẫn màu đen và trắng của nó giống như báo vật quốc gia trước kia vậy, chỉ là vóc dáng này lớn hơn rất nhiều.

“Cồn Cồn nhà ta, có phải là uy vũ hùng tráng lắm không!” Kiều Sở bất giác ánh mắt chăm chú của Quân Vô Tà đang nhìn về phía Cồn Cồn nhà mình, không giấu được sự kiêu ngạo mà vỗ vỗ vào cái bụng to tròn của nó, cảm giác từ lớp lông mềm mại ấy khiến người ta thoát nhìn chỉ muốn được một lần chạm vào.

Chỉ thấy Hắc Miêu bò lên vai của Quân Vô Tà, gió móng vuốt lên che mặt.

Thôi xong!

Chủ nhân của nó phải chăng lại phát bệnh rồi!

Quân Vô Tà nhìn bóng hình “Gấu mèo” to lớn trước mặt, im lặng một lúc rồi nhàn nhạt mở miệng, nói: “Ta có thể chạm vào nó không?”

“Đương nhiên!” Kiều Sở tự nhiên trở nên hào phóng lạ thường.

Quân Vô Tà liền bước đến trước mặt Cồn Cồn, nhìn con gấu khổng lồ với chiều cao khoảng chừng hai mét ở ngay trước mắt, đôi mắt lạnh băng tựa như mặt nước mùa thu, lần đầu tiên nhìn chăm chú đến vậy.

Cồn Cồn nghiêng đầu, nhìn dáng người nhỏ bé đang đứng trước mặt mình, nó hiểu được ý của chủ nhân, biết rõ người này chỉ là bạn bè bình thường, không phải kẻ địch, càng không thể tấn công.

Cứ như thế, Quân Vô Tà và Cồn Cồn nhìn nhau một lúc lâu. Chính vào lúc Kiều Sở cho rằng Quân Vô Tà không hề có ý định chạm vào Cồn Cồn thì Quân Vô Tà bỗng nhiên phù một tiếng, cả người nhào về phía cái bụng to tròn của Cồn Cồn, hai tay dùng hết sức lực ôm chặt lấy cái bụng của nó.

Xúc cảm mềm mại từ bộ lông của con vật mỗi khi chạm vào khiến Quân Vô Tà thoải mái nhắm mắt lại.

Sau lưng nàng, Hắc Miêu có vẻ như sắp khóc đến nơi rồi.

Chủ nhân của nó quả nhiên phát bệnh thật rồi!

Quân Vô Tà không hẳn là yêu thích gì, chỉ là đối với những con vật có lông như thế này thì lại không hề có bất kỳ kháng cự nào. Trước đây nàng cố gắng lấy được giấy phép bác sỹ thú y, thứ nhất là vì mục đích trả thù, thứ hai là bởi vì nàng rất có hứng thú với những loại sinh vật có lông mềm mại.

Có trời mới biết, Quân Vô Tà cả ngày giữ khuôn mặt lạnh lùng ấy, vậy mà sau khi nhìn thấy mèo con chó con, ánh mắt kia lại chăm chú đến vậy, thật là làm cho Hắc Miêu cũng không kiềm chế được mà nhìn thẳng.

Thật không ngờ rằng, Quân Vô Tà sau khi sống lại vẫn không bỏ được thói xấu đó!

Đến cả rắn hai đầu cũng không thể thu hút sự chú ý của nàng, vậy mà loài gấu mèo khổng lồ này lại khiến nàng chăm chú đến thế, đáng về ngưỡng ngưỡng đáng yêu, bỗng chốc làm cho Quân Vô Tà cảm thấy vô cùng hứng thú đối với loài sinh vật có lông này.

Kiều Sở tròn mắt há miệng nhìn Quân Vô Tà vẫn luôn lạnh lùng điềm tĩnh nay lại nhào vào bụng vật cưng nhà mình mà thích thú sờ tới sờ lui, con sóc khiến hắn muốn rút cảm xuống đất đến nơi rồi.

Cái này...

Không phải thay đổi quá nhanh rồi sao!

Ánh mắt Hoa Dao trong phút chốc cũng trở nên âm áp kỳ diệu khó tả.

Sự bình tĩnh và mưu trí của Quân Vô Tà vẫn luôn làm cho mọi người vô thức quên đi tuổi thật của nàng, nhưng thực ra nhìn vào phản ứng ban nãy của Quân Vô Tà đối với Cồn Cồn mới thấy rằng đó mới chính là lúc phản ánh rõ nhất tâm hồn của nàng.

“Cồn Cồn nhà ta... Thật đúng là, khiến ai cũng yêu hết!” Kiều Sở mãi lâu sau mới thốt ra được câu này, bởi lẽ vốn dĩ ban đầu hắn cứ tưởng Quân Vô Tà là ngưỡng mộ sự “uy vũ hùng tráng” của Cồn Cồn, về sau mới phát hiện ra hóa ra không phải như hắn vẫn nghĩ.

Khóe miệng Hoa Dao hơi giật giật, hồi lâu sau cũng không thấy nói gì thêm.

Trong khi đó, Dạ Sát ngay từ đầu vẫn ẩn nấp bên trên một tán cây cao, nhìn thấy cảnh tượng Quân Vô Tà bất ngờ thay đổi như vừa rồi, hắn hoảng sợ đến suýt chút nữa thì lao từ trên cây xuống.

Thật không ngờ rằng, đại tiểu thư ngày thường lúc nào cũng lạnh lùng sắc bén lại có lúc thích những sinh vật có lông như thế kia!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 340: Cường địch (3)

“Việc này tốt hơn là nên bẩm báo cho Tước gia.” Dạ Sát đưa tay xoa xoa cằm, từ trong bóng tối thả Hắc Xà ra.

Nhiệm vụ hàng ngày của Dạ Sát là bí mật bảo vệ Quân Vô Tà, nhần nhện trước một đại tiểu thư thực sự là quá mức hung dữ, ở Khuynh Vân Tông căn bản là không có bất cứ chuyện gì mà cô ta không bắt bình, Dạ Sát tự bảo vệ mình được như thế này coi như đã là thành công lắm rồi. Vậy nên mỗi ngày việc mà hắn làm, chính là thăm dò thú vui, sở thích

của đại tiểu thư, và nếu như bắt gặp được cái gì thì đều phải ghi vào giấy và đem cho Hắc Xà chuyển tờ giấy đó đến tận tay Quân Vô Dục.

Nhưng ngay khi Dạ Sát vừa thả Hắc Xà ra thì sắc mặt hắn trong phút chốc đã bắt chợt thay đổi!

Hai luồng gió cực mạnh không biết từ đâu lao đến, rất gần!

Dạ Sát lập tức thu lại thần trí xao nhãng trong chớp mắt, thận trọng quan sát tình hình xung quanh.

Quân Vô Tà vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc thư thái từ bộ lông nhung của Cồn Cồn mang lại, trong lòng đang ngập tràn tình yêu thương thì bất thành linh, một giọng nói xa lạ đã phá vỡ tâm trạng tốt của nàng ngay lúc ấy.

“Hóa ra là người ở đây!”

Giọng nói này ngay lập tức khiến cho ba người đang có mặt ở đó phải quay lại.

Chỉ thấy cách đó không xa có hai người đàn ông tuấn tú, không biết từ đâu tới đang dùng ánh mắt phức tạp tìm kiếm điều gì đó trên người bọn họ, chỉ có điều ánh mắt ấy vô cùng kỳ quái, như thể họ không xem ba người kia là con người, mà là đồ vật.

Ánh mắt chứa đầy sự khinh thường không chút che giấu.

“Là người? Hay là người? Hay là... Đúng rồi, chính là tên này.” Người đàn ông hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Hoa Dao, rồi đến Kiều Sở và cuối cùng ánh nhìn của hắn dừng lại trên người Quân Vô Tà.

Ánh mắt của Quân Vô Tà trở nên lạnh lùng, nàng cũng không rõ tại sao hai người đàn ông này lại đột nhiên có mặt ở đây, trong lòng bỗng dưng xuất hiện một dự cảm chẳng lành.

Hoa Dao và Kiều Sở cũng đã điều chỉnh lại tư thế, Cồn Cồn bước đến đứng gần Kiều Sở, Hắc Xà cũng đã bày ra tư thế phòng ngự.

“Hừ, ta đang nhìn thấy cái gì đây? Dưới tam giới mà lại có người luyện cốt tột. Tiểu quý, hẳn hai đầu kia là giới linh của người phải không?” Người đàn ông neho mắt nhìn Hoa Dao.

Hoa Dao toàn thân cứng đờ, con mắt cũng neho lại lộ rõ vẻ cảnh giác.

“Gấu Âm Dương... Chà chà, những thứ như giới linh này lại có thể xuất hiện ở một nơi như tam giới, thật là khiến cho tại hạ phải mở rộng tầm mắt rồi.” Ánh mắt người đàn ông lại hướng về phía Cồn Cồn, nói.

“Hẳn hai đầu, gấu Âm Dương, xem ra hai người không phải là thứ chúng ta muốn tìm rồi...” Nam tử chậm rãi quét mắt về phía Quân Vô Tà, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Tiểu tử kia, trên người người đang có giới linh hệ thực vật phải không?”

Quân Vô Tà cả người chấn động, nàng không hề tha Tiểu Bạch Liên ra, làm thế nào hai người này lại có thể biết được trong cơ thể nàng đang có giới linh hệ thực vật được!

“Các người là ai?” Quân Vô Tà lạnh lùng mở miệng, hai người đàn ông này cho nàng cảm giác khác hẳn so với những người nàng đã từng gặp, bọn họ chỉ đứng đó nhưng lại khiến nàng như có một loại áp lực vô hình đang đè nặng trong lòng, ngay cả hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Loại cảm giác này đối với Quân Vô Tà mà nói, từ trước đến nay chưa từng có.

“Chúng ta đều là người tốt! Tiểu tử, nói cho ta nghe xem, trong thân thể người rốt cuộc có phải là giới linh hệ thực vật không?” Người đàn ông nhoen miệng cười, đuôi mắt neho lại như đang dụ dỗ.

Quân Vô Tà chau mày, trên mặt lộ rõ vẻ chán ghét.

“Ấy, không cần căng thẳng như thế, chúng ta chẳng qua chỉ là muốn hỏi thăm người một chút thôi mà.” Người đàn ông nhìn Quân Vô Tà trên mặt không có lấy một tia thân thiện, có chút bất lực mà thở dài.

Ngược lại, người đàn ông bên cạnh này giờ vẫn không hề mở miệng, chỉ nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, ánh mắt ẩn chứa đầy tia nguy hiểm.

“Không quen biết thì không có gì để nói cả.” Quân Vô Tà vẫn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hai người đàn ông đang đứng trước mặt.

“Người đã không phối hợp như thế, thì cũng đừng trách ta...” Người đàn ông khẽ nhếch khóe môi, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 341: Cường địch (4)

Người đàn ông còn chưa dứt lời, đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Quân Vô Tà trong lòng cả kinh, bỗng một giây sau đó cảm thấy như có một luồng gió mát lạnh từ ngực truyền đến, ngay sau đó là một bóng đen xuất hiện bất ngờ kéo nàng một phát thật mạnh từ phía sau.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Hoa Dao và Kiều Sở đứng một bên căn bản không kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra, đến khi bọn họ kịp hiểu ra điều gì thì đã thấy hai người đàn ông vừa nãy biến mất, đồng thời bên phía Quân Vô Tà vừa rồi vẫn còn thấy đứng ở đây thì giờ đã không thấy bóng dáng đâu, mà trên tay hắn lúc này là một miếng vải vừa bị ai đó xé rách.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia, một người đàn ông dung mạo tuấn tú, lạnh lùng, một thân y phục đen thui chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện ở đó, mà ngay sau lưng hắn là Quân Vô Tà khuôn mặt vẫn còn đang tràn ngập kinh hãi, đồng thời trên chiếc áo nàng đang mặc, ở phần ngực đã bị xé rách một mảng.

“Chà chà, thân thù không tòi.” Hắn ta mỉm cười nhìn người đàn ông mặc đồ đen đột nhiên bước ra, ý cười càng đậm, ánh mắt âm lãnh tựa hồ có thể giết người bất cứ lúc nào.

Quân Vô Tà mắt nhìn thẳng vào bóng lưng người đàn ông mặc đồ đen, hai mắt đột nhiên sáng lên, mọi thứ xảy ra quá đột ngột, người đàn ông áo trắng không rõ lai lịch đó đến gần mình lúc nào, nàng hoàn toàn không cảm nhận được!

Trước ngực áo bị xé rách còn không phải do hắn gây ra sao? Nếu người đàn ông mặc đồ đen kia không xuất hiện kịp lúc, chỉ e là y phục của nàng đã sớm không còn nguyên vẹn rồi!

Mồ hôi lạnh từ sống lưng không ngừng chảy ra, từ trước đến nay, nàng chưa từng có cảm giác gần cái chết đến như vậy!

Người đàn ông neho mắt cười, cú ra tay vừa rồi của hắn ắt hẳn là muốn lấy mạng nàng!

“Xin đại tiểu thư lập tức rời khỏi nơi này!” Dạ Sát đưa lưng về phía Quân Vô Tà, khuôn mặt lạnh lùng không hề có chút khách khí, chỉ đưa ánh mắt đầy cảnh giác nhìn chăm chăm về phía người đàn ông mặc đồ trắng.

Vừa rồi nếu hắn không kịp thời đem đại tiểu thư thoát khỏi đó thì chỉ e là y phục của đại tiểu thư giờ này đã bị người đàn ông kia xé rách rồi!

“Người là ai?” Bởi vì này giờ Dạ Sát vẫn đưa lưng về phía Quân Vô Tà, thế nên nàng căn bản không nhìn thấy được diện mạo của hắn. Tuy vậy nàng vẫn có thể cảm giác được, người này không hề có ác ý đối với mình, thậm chí vẫn một lòng bảo vệ nàng.

Dạ Sát không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh nói: “Thuộc hạ phụng chỉ Quân Vô Dục bảo vệ sự an nguy của đại tiểu thư, chỉ có điều danh tính thuộc hạ thấp hèn, chỉ sợ làm ô uế lỗ tai người, vì thế xin đại tiểu thư lập tức rời đi, hai người này không phải hạng người mà đại tiểu thư có thể đối phó.”

Quân Vô Tà nghe xong không khỏi sửng sốt, đã lâu nàng không nghe đến tin tức của Quân Vô Dục, vừa rồi người kia nhắc đến khiến toàn thân nàng không kiềm chế được mà run lên một hồi.

Ca ca, vậy mà lại phải người âm thầm bảo vệ mình.

Dạ Sát dừng lại một chút quay sang nhìn Hoa Dao và Kiều Sở cũng đang đứng gần đó: “Làm phiền hai vị đưa đại tiểu thư mau chóng rời khỏi nơi này, hai người này cứ giao cho tại hạ xử lý.”

Hoa Dao và Kiều Sở vẫn còn chưa phản ứng kịp với cách xưng hô “đại tiểu thư” vừa rồi, lúc này nghe Dạ Sát nói xong, một cảm giác chẳng lành bất ngờ dâng lên trong lòng.

“Được!” Dù sao hai người họ cũng chỉ còn biết nghe theo.

Dạ Sát gật đầu.

Người đàn ông toàn thân y phục màu trắng nhìn chăm chăm Dạ Sát, tỏ vẻ không tán thành.

“Người sẽ không cho rằng, chỉ dựa vào một mình người mà có thể ngăn cản được chúng ta đấy chứ?” Người ở Hạ Tam Giới có thể hùng mạnh đến vậy cũng chỉ là tử linh mà thôi.

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Dạ Sát cười lạnh một tiếng, sau đó lập tức quát to: “Chạy mau!”

Kiều Sở và Hoa Dao tuân lệnh ngay tức thì, hai người họ lập tức đưa Quân Vô Tà bỏ chạy về phía chân núi, cho dù hai người kia là ai thì cũng không phải là người mà bọn họ có thể đối phó. Rõ ràng thực lực của người đàn ông mặc đồ đen đã cứu Quân Vô Tà đó cao hơn hẳn họ, trận chiến như vậy, nếu bọn họ ở lại thì chỉ càng tạo thêm gánh nặng cho hắn.

“Muốn chạy ư? Đâu có dễ dàng thế!” Người đàn ông mặc đồ trắng neho mắt lại một cái, đang định đuổi theo bọn họ thì Dạ Sát ngay lập tức đã xông lên chặn hắn ta lại!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 342: Cường địch (5)

Dạ Sát trực tiếp xông lên chặn đường xuống núi, không để cho bọn người kia một kẽ hở nào.

Người đàn ông mặc đồ trắng mắt kiên nhẫn tung ra một chương, ai ngờ Dạ Sát ngay tức khắc xuất chương không chút do dự đỡ lấy!

Hai luồng gió cực mạnh va vào nhau trong không trung tạo thành một sức mạnh khủng khiếp, người đàn ông mặc áo trắng kinh ngạc trừng mắt nhìn Dạ Sát, không ngờ rằng, thực lực của hắn lại không hề thua kém!

“Người tuyệt đối không phải người dưới tam giới! Rốt cuộc nhà ngươi từ đâu đến?” Người đàn ông áo trắng neho mắt lại, nụ cười trên môi hắn hoàn toàn tan biến.

Dạ Sát cười nhạt, cũng không thêm mở miệng.

“Chết tiệt!” Người đàn ông mặc y phục trắng khê nguyên rủa một tiếng, rất nhanh sau khi hắn và Dạ Sát đánh nhau, mỗi khi khí lực từ hai bên va chạm vào nhau, tất thấy cây cỏ xung quanh đều bị bật lên khỏi mặt đất, cuồng phong gào thét, cả một vùng đất như đang rung chuyển!

Người đàn ông áo trắng căn bản là không có cách nào đánh bại được Dạ Sát, trong lòng chỉ biết chửi rủa không ngừng.

Dạ Sát âm thầm ghi nhớ trong lòng mỗi lần đối phương ra tay, nhanh chóng điều tra thân phận hai người này một lượt.

Hai bên đang va chạm quyết liệt chưa phân thắng bại thì bỗng từ đâu xuất hiện một người đàn ông y phục xám không nói lời nào cứ thế xông vào, ngay sau đó một luồng gió cực lớn từ trong tay hắn nhắm thẳng hướng Dạ Sát mà nổ tung, cùng lúc đó hai người đàn ông mặc đồ trắng bao vây chặn lại, Dạ Sát trông thấy chỉ kịp lùi một bước thì một cú đấm đã hung hăng nện xuống ngực hắn, sau đó một ngụm máu tươi từ trong miệng Dạ Sát phun ra.

“Tên này giao cho ta, hai người mau đuổi theo đi, không được để cho nàng ta chạy thoát!” Người đàn ông y phục xám ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía người đàn ông mặc y phục đen nói.

Hắn chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Sát một cái liền lập tức lao xuống núi, Dạ Sát muốn ngăn cản nhưng người mặc y phục xám kia đã xông lên, căn bản không cho hắn có bất kỳ cơ hội nào!

Sau mấy phút giao đấu ngắn ngủi, trong lòng Dạ Sát không khỏi lo lắng, bởi lẽ người đàn ông y phục xám này, công lực lại cao hơn hẳn người đàn ông mặc đồ trắng kia!

Công lực này, ở Hạ Tam Giới hẳn phải nằm trong số những người mạnh nhất!

...

Hoa Dao và Kiều Sở chờ Quân Vô Tà chạy như điên xuống núi, hai người họ đương nhiên chạy nhanh hơn rất nhiều so với Quân Vô Tà, chỉ lát nữa là có thể xuống đến chân núi thì không ngờ một bóng người màu trắng đột nhiên xuất hiện chặn bọn họ lại.

“Các người định chạy đi đâu?” Người đàn ông áo trắng neho mắt lại, ánh mắt lạnh lùng đầy nguy hiểm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không chút thay đổi của Quân Vô Tà!

Tốc độ nhanh thật! Hoa Dao và Kiều Sở thầm kinh hãi, không ai bảo ai kéo Quân Vô Tà nấp phía sau người, hai người cùng nhau tạo thành tấm lá chắn ở đằng trước che chở cho nàng, còn Hắc Xà và gấu Âm Dương thì đứng chắn ở hai bên.

Quân Vô Tà ngây ngốc nhìn bóng lưng Hoa Dao và Kiều Sở, chân mày khẽ nhíu lại.

“Thứ hắn muốn là ta, các người đều không liên quan gì cả, mau chạy đi!” Quân Vô Tà hít sâu một hơi, nhìn phản ứng của Hoa Dao và Kiều Sở, đoán chừng cho dù hai người bọn họ có hợp sức lại, chỉ e cũng không phải là đối thủ của người đàn ông y phục trắng kia.

Hắn ta muốn có được Tiểu Bạch Liên trong cơ thể nàng, hai người bọn họ tất không liên quan đến chuyện này.

Hoa Dao và Kiều Sở không đáp lại, chỉ là vẫn đứng chắn ở trước người Quân Vô Tà không một chút dao động.

“Tiểu Tà Tử, người không thể nói như vậy, chúng ta là huynh đệ, làm gì có chuyện trong lúc huynh đệ gặp nạn thì mình lại bỏ chạy thoát thân được chứ!” giọng nói của Kiều Sở mang theo ý cười không chút giả dối.

Hoa Dao cũng nói: “Chúng ta đã hứa với người kia là sẽ đưa người rời khỏi đây an toàn.”

Quân Vô Tà ngẩn người, há hốc miệng, nhìn hai người mới quen biết được hơn một tháng đang đứng ở trước mặt, nàng thật không ngờ rằng, bấy lâu nay họ vẫn luôn coi nàng như huynh đệ...

Giờ khắc này, bóng lưng của Hoa Dao và Kiều Sở, cùng với từng mảnh ký ức lại một lần nữa ùa về trong trí nhớ.

Tình thế nguy hiểm như vậy, tên ngốc này, lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao, vì chính nghĩa mà không do dự đứng chắn ở phía trước bảo vệ nàng...

“Đi!” Quân Vô Tà bất ngờ cắn chặt răng, ngay lập tức ở giữa hai người bọn họ, Hắc Miêu trên vai nàng bỗng nhiên biến thành hắc thú!

Bởi nàng không muốn nhìn thấy người khác vì bảo vệ mình mà phải ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 343: Cường địch (6)

Hoa Dao và Kiều Sở kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, phía sau tấm lưng gầy nhỏ kia là một sự quyết tâm không ai sánh được!

“Ta không cần các người bảo vệ, giữa ta và các người chỉ là quan hệ hợp tác, các người không cần thiết phải hy sinh tính mạng vì ta, ta sợ đền đáp không nổi.” Quân Vô Tà nàng đã nợ tên ngốc kia một cái mạng, nàng không muốn lại phải mắc nợ thêm bất kỳ ai nữa.

Hoa Dao và Kiều Sở ngây ngẩn cả người, chăm chú nhìn Quân Vô Tà thân hình nhỏ bé, trong ánh mắt ẩn chứa vài tia phức tạp.

Lời nói của Quân Vô Tà, lạnh lùng xa cách nghe có vẻ vô tình là vậy, nhưng bọn họ đều hiểu rằng, sở dĩ nàng nói như thế là bởi vì không muốn liên lụy đến bọn họ.

“Không cần người phải báo đáp, đây hoàn toàn là do chúng ta can tâm tình nguyện.” Kiều Sở nhoen miệng cười.

Bóng lưng Quân Vô Tà cứng đờ, không dám quay đầu lại.

Người đàn ông y phục trắng sốt ruột nhìn ba người đang đứng trước mặt nói qua nói lại, không nhìn được đành phải ngắt lời: “Tiểu quý, cái ta cần là giới linh của người, nếu người không muốn nhìn thấy bạn người vì người mà chết thì mau thành thật giao giới linh ra đây cho ta.”

Thành thật mà nói, dù ba người này có hợp sức lại đi chăng nữa thì một tay hắn cũng có thể xử lý cả ba người bọn họ.

“Người bớt nói linh tinh đi! Muốn động đến Tiểu Tà Tử ư, trước hết bước qua xác chúng ta đi đã!” Việc nhân đức Kiều Sở quyết không nhường ai, khí tức trên người hắn bắt đầu tỏa ra, chưa từng nghĩ đến linh lực trên người hắn lại là từ linh!

Linh lực trên người Hoa Dao cũng bắt đầu bộc phát ra bên ngoài, linh khí màu tím đang dần dần tỏa ra khắp người hắn!

Trên người bọn họ, hóa ra lại là từ linh!

Quân Vô Tà kinh ngạc nhìn Hoa Dao và Kiều Sờ, hai người này chỉ lớn hơn nàng mấy tuổi nhưng từ linh trên người họ lại có thể là từ linh đỉnh cao như vậy!

Đã từ hàng trăm năm nay, trong thiên hạ không hề có từ linh xuất hiện, mà hai người này vẫn còn trẻ như thế, sao có thể là từ linh được!

Người đàn ông y phục trắng nhìn Kiều Sờ và Hoa Dao đang không ngừng tỏa ra từ linh khắp người, trong phút chốc ánh mắt không khỏi kinh ngạc nhưng nhanh chóng nở một nụ cười.

“Linh lực bị ép đẩy lên cao như vậy, chỉ sợ là cũng không giúp các ngươi chống đỡ được bao lâu! Từ linh... Hừ, ta đoán đây cũng thứ mạnh nhất mà các ngươi có thể tạo ra ngay lúc này rồi, chỉ tiếc là... từ linh của các ngươi, không đáng để ta cho vào mắt!” Người đàn ông y phục trắng hơi nheo đuôi mắt lại rồi lập tức xông về phía Hoa Dao và Kiều Sờ hòng lấy mạng họ!

Kiều Sờ cùng Hoa Dao đem tất cả linh lực có được hợp sức chống lại khí lực ghê gớm của người đàn ông y phục trắng kia, ngay cả Hắc Xà và gấu Âm Dương sau đó cũng đã bắt ngờ xông lên. Quân Vô Tà thấy thế không khỏi sốt ruột, nhưng lại không thể cứ đứng nhìn như vậy nên không còn cách nào khác đành đem theo hắc thú lao vào trận chiến.

Cuộc chiến một chọi sáu như vậy, vốn dĩ không có gì phải nghi ngờ về kết quả, nhưng ở tình huống này, thực sự khiến người ta khó có thể tự tin về thắng bại cuối cùng.

Người đàn ông y phục trắng dù phải đối phó với sáu lực lượng tấn công cùng một lúc nhưng sức mạnh vẫn giống như trước đó, vô cùng khủng khiếp!

Ngay cả hai cường giả từ linh kia hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của một mình hắn.

Và càng không nên nhắc tới Quân Vô Tà, người vừa rồi bất ngờ phá vỡ tranh linh.

Người đàn ông y phục trắng chỉ cười nhạt đáp lại, một chương đã chặt đứt đuôi Hắc Xà, tung chân một phát liên đá bay gấu Âm Dương. Ngay sau đó thân thể hắn vọt ra giữa không trung, bắt đầu vung tay ngang dọc, một tay siết chặt bả vai Hoa Dao, ngay lập tức con đau nhức lan ra khắp cơ thể, xương cốt toàn thân như muốn nứt gãy, tiếp đến hắn vung tay một cái khiến Hoa Dao ngã văng ra ngoài. Tay còn lại siết chặt thành năm nắm đấm nhắm gò má Kiều Sờ mà lao tới!

Ngay lập tức!

Máu văng tung tóe khắp nơi!

Chân mày của Kiều Sờ bị đánh nứt, máu từ miệng vết thương ồ ạt chảy xuống, một bên khuôn mặt hắn xuất hiện vết máu đông lớn.

Hắc thú từ phía sau đánh về phía người đàn ông y phục trắng nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị hắn nhắc bổng lên, nói:

“Tiểu quý, nếu còn đánh nữa, bạn bè của ngươi đều sẽ phải chết đấy!” Người đàn ông y phục trắng hơi siết tay vào cổ hắc thú, nụ cười vô cùng hiểm độc.

Toàn thân Quân Vô Tà đã chẳng chột vết thương, tay trái trong lúc chiến đấu cũng đã bị bẻ gãy. Nàng mím chặt môi, lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông đáng sợ đang đứng trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 344: Cường địch (7)

“Hà tất phải chống cự vậy? Một mình ngươi chết, vẫn tốt hơn bọn họ chết cùng ngươi, không phải sao?” Nam tử bạch y cười vô hại, nhưng đôi mắt ấy như ngấm qua chất độc cực độc vậy.

Quân Vô Tà cắn chặt răng, từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên nàng ta cảm nhận được thất bại.

Ở trong tình thế này, kẻ mạnh như mây, độc của nàng đối với bọn họ cơ bản là không có tác dụng.

“Là sống là chết tùy ngươi nói? Có gan thì giết ta đi! Đừng nhiều lời nhảm nhí!” Kiều Sờ gượng thân đứng dậy, trên nửa bên mặt bầm máu, khóe mắt nứt ra, sau đòn tấn công lúc nãy một con mắt mất mất đi thị lực nhưng hắn không hề có chút gì sợ hãi. Thay vào đó kéo rê thân mình đến bên cạnh Quân Vô Tà, hắn đưa tay khoác lên vai của Quân Vô Tà trong hơi thở hỗn hển.

“Ta đã nói, vào Khuynh Vân Tông, ta sẽ bảo kê cho ngươi, lúc này chúng ta vẫn còn trong Vân Sơn.”

Kiều Sờ chỉ về hướng con đường núi phía dưới chân.

Trên gương mặt tràn đầy vết máu nở ra một nụ cười khó coi.

“Đã nói sẽ mang ngươi về luyện chế đan dược, ngươi không đi, chúng ta sẽ không đi.” Hoa Dao cũng gắng gượng đi đến, xương bả vai của hắn đã bị bóp nát, cho dù có thể không chế hình thái xương khớp, hắn cũng không có cách nào làm đầu khớp xương vỡ nát trở về nguyên vị.

Hơi thở của Quân Vô Tà trở nên yếu ớt vào lúc này, có một thứ cảm giác trong tận đáy lòng của nàng phát ra, xa lạ... nhưng lại có chút quen thuộc.

“Nếu như các ngươi đã muốn chết, để ta giúp các ngươi toại nguyện!” Người đàn ông áo trắng cổ dùng sức, bẻ gãy cổ của hắc thú, hắc thú lập tức ngừng chống cự, tứ chi bùn rùn buông xuống.

Kiều Sờ và Hoa Dao muốn tiến lên lần nữa, nhưng lần này, bọn họ lại bị Quân Vô Tà rất cứng rắn nhấn xuống. Quân Vô Tà đặt chân xuống, chạy qua chỗ người đàn ông áo trắng kia.

Có thể nàng không đủ mạnh, hoặc không thể toàn thân trở về, nhưng khả năng đồng quy vu tận, nàng thừa sức!

Gia gia, tiểu thúc... Vô Tà xin lỗi hai người.

Mắt Quân Vô Tà hơi hip lại, đại huyết quanh thân mình bị ngăn chận trong tay phi nhanh đâm vào, hình bóng nhanh nhẹn lướt đến bên cạnh người đàn ông áo trắng, người đàn ông áo trắng ngớ ngẩn, không hiểu vì sao Quân Vô Tà đột nhiên chạy đến nhận lấy cái chết, nhưng trong lúc hắn đang thắc mắc, con hắc thú vốn đã bị hắn bẻ cổ lúc nãy, đột ngột sống dậy, hung dữ vô lý sau lưng của hắn, nó cắn vào cổ trong lúc hắn chưa kịp phản ứng.

Người đàn ông áo trắng bị hắc thú cắn thương, trong lòng nổi giận, một tay nhấc đầu con hắc thú ném văng ra ngoài, bỗng nhiên một năng lượng kì lạ chạy khắp cơ thể người đàn ông áo trắng, cảm giác ấy như là trong cơ thể của hắn bất chợt có một linh hồn nhập vào! Làm rối loạn toàn bộ tâm tư của hắn.

“Người muốn giới linh của ta? Được! Ta cho ngươi! Chờ ngươi chết đi! Ta sẽ cho ngươi!” Quân Vô Tà đi đến phía trước người đàn ông, nâng ngược mặt lên, trong đôi mắt lạnh lùng tràn đầy vẻ dứt khoát.

Bị nhìn chăm chăm, người đàn ông áo trắng không cách nào nhúc nhích!

Răng nanh của hắc thú đâm vào da thịt của hắn, mở ra một con đường linh hồn.

Quân Vô Tà và Tiểu Hắc vốn là hai linh hồn trong một thể, khi hai linh hồn này cùng lúc thiêu cháy, thì sẽ mang đến sự hủy diệt linh hồn cho bất cứ người nào.

Người đàn ông áo trắng này mặc dù khỏe mạnh, nhưng sự tấn công trên linh hồn không phải thứ hắn có thể dễ dàng tránh được!

Quân Vô Tà bảo Tiểu Hắc giả chết, chỉ chờ thời cơ này!

Thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành!

Lần này, nàng không để đồng bọn phải vì nàng mà chết lần nữa.

Tất cả những điều này, nàng nguyện một mình gánh hết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 345: Sống sót (1)

Mỗi phần linh thiêu cháy linh hồn, đều đang tiêu hao sinh mệnh của Quân Vô Tà và hắc thú, lấy sinh mệnh để đánh đổi thế tiến công, không ai có thể ngăn cản được.

Đây là chiều cuối cùng của Quân Vô Tà, chỉ dùng một lần trong đời.

Linh hồn của người đàn ông áo trắng cực kì mạnh mẽ, Quân Vô Tà và hắc thú muốn ngăn chặn hành vi của hắn cũng đã tốn rất nhiều sức lực, trong nháy mắt, toàn thân Quân Vô Tà đã bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt tái nhợt không có giọt máu. Lông da con hắc thú không còn bóng mượt, mỗi cọng lông tóc đều trở nên khô héo.

Hoa Dao và Kiều Sở thấy tình hình của Quân Vô Tà rất không đúng, bọn họ muốn tới gần, nhưng bị một năng lượng vô hình văng ra.

Lúc Quân Vô Tà sử dụng linh hồn tấn công, quanh thân nàng tự hình thành một lớp bảo vệ linh hồn, không gì có thể đến gần.

“Tiểu Tà Từ! Ngươi không muốn sống à! Mau dừng tay!” Kiều Sở kinh hoàng hét lên, tuy hắn không hiểu Quân Vô Tà đang làm gì, nhưng từ sắc mặt càng lúc càng tái nhợt của Quân Vô Tà cũng có thể thấy được, nàng đã sử dụng phương pháp hộ mệnh gì đó, mới có thể kiềm nén sự công kích của người đàn ông áo trắng.

Trong mắt hai người họ tràn đầy bất an, Hoa Dao nghiêng nát răng vẫn không thể tới gần được.

Quân Vô Tà không động dậy cũng không di chuyển.

Kiếp trước nàng không thể bảo vệ tốt tên gốc này, kiếp này, nàng không muốn bị kịch tái diễn.

Cái mạng này của nàng là nhặt về, nếu không cơ hội sống sót của nàng rất ngắn, nhưng nàng có được tình thân mà trước đây chưa từng có, tâm hồn lạnh lẽo nhiều năm nay cuối cùng cũng từ từ trở nên ấm áp, nàng không thiết thời!

Tiểu Bạch Liên bị Quân Vô Tà nhốt trong thể xác lúc này lòng như lửa đốt, Kiều Sở bọn họ không kiểm soát được tình huống, nhưng hắn rõ hơn bất cứ ai, mối liên quan giữa linh hồn của hắn và Quân Vô Tà, giúp hắn cảm nhận được rằng linh hồn của Quân Vô Tà đang từng chút từng chút tiêu tan, sự lo sợ này khiến Tiểu Bạch Liên như muốn khóc lên.

Không thể để chủ nhân thiêu cháy linh hồn, nếu không nàng sẽ phải chết!

Thiêu cháy linh hồn, cho đến khi biến mất, không ai có thể giúp Quân Vô Tà hồi sinh!

“Không... không được chết...” Tiểu Bạch Liên khóc rít bên cạnh thân thể Quân Vô Tà, hắn thích chủ nhân, hắn không muốn để chủ nhân phải chết như vậy.

Nén linh hồn mình xuống từng chút một, Tiểu Bạch Liên đột nhiên xuất ra khỏi thân thể của Quân Vô Tà!

Một tia sáng từ đầu ngón tay Quân Vô Tà nổ ra! Mãnh liệt xông tới, đẩy mạnh Quân Vô Tà xông ra từ trước mặt người đàn ông áo trắng, công kích linh hồn cũng tạm thời bị cắt đứt!

Một ngụm máu tươi từ miệng Quân Vô Tà phun ra, linh hồn bị tiêu hao và chấn động, làm lục phủ ngũ tạng của nàng cũng sắp nát!

Một hình dáng thiêu cháy vội vàng mượn Quân Vô Tà!

Quân Vô Tà đau khổ nhắm mắt, nàng không thể không chế cục diện, Tiểu Bạch Liên xông ra.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, từng đốm đốm ngọn lửa xanh lượn lờ xung quanh cơ thể Tiểu Bạch Liên, ngọn lửa ấy in trên đáy mắt của hắn, khiến một tên tiểu tử vốn nhất gan, trở nên vô cùng kiên định.

“Không được chết, ta không muốn chủ nhân chết.” Tiểu Bạch Liên tuyệt vọng nhìn Quân Vô Tà, lúc này Quân Vô Tà không còn sức lực nói thêm lời nào nữa, nàng chỉ nhú mày lại, nhìn Tiểu Bạch Liên, nhìn về hắn lắc đầu nhẹ.

Thieu chấy linh hồn đã khiến nàng phải chịu nhiều vết thương lớn, mất mát linh hồn, không có đơn dược nào có thể chữa lành.

Nước mắt tràn đầy dưới đáy mắt Tiểu Bạch Liên, hắn giương cái miệng nhỏ nhắn, nhìn cái tay nhỏ của mình đang ôm Quân Vô Tà, đôi mắt bỗng nhiên hép lại, hắn tự cắn vào da thịt ở cánh tay mình một miếng, đút vào miệng của Quân Vô Tà.

Trong mắt Quân Vô Tà hiện lên vẻ chống cự và không đành lòng, thế nhưng Tiểu Bạch Liên cắn cánh tay mình thành từng miếng, chỉ còn lại đoạn xương trắng.

“Sống sót!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 346: Sống sót (2)

Tiểu Bạch Liên cẩn thận đặt Quân Vô Tà xuống đất, nhìn nàng lần cuối, quay người nhìn người đàn ông áo trắng đã bị con hắc thú cắn gần chết.

Lửa xanh khắp người bỗng nhiên lan ra!

Tiểu Bạch Liên phát ra tiếng hét rung trời trong ngọn lửa.

Trong chốc lát, hình bóng nhỏ nhỏ bước ra từ ngọn lửa!

Về mặt giận dữ của Túy Liên với ánh mắt căm hận, nhìn chòng chọc vào người đàn ông áo trắng.

“Hắc Miêu” Túy Liên thốt ra từ trong miệng.

Hắc thú nhắm nửa mắt, ánh sáng dưới đáy mắt đang từ từ tiêu tan, Quân Vô Tà bị sự xuất hiện của Tiểu Bạch Liên cường chế rồi tấn công linh hồn, nhưng hắc thú không động dậy nửa bước, nếu nó bỏ đi, người đàn ông áo trắng này buộc phải đại khai sát giới, Quân Vô Tà nhất định sẽ chết.

Nếu như mất đi người chỉ dẫn Quân Vô Tà, linh hồn của hắc thú nhiều nhất cũng chỉ áp chế đối thủ trong một thời gian ngắn, không cách nào có thể làm đối thủ bị thương.

“Nợ nần trước đây, kiếp sau chúng ta sẽ tính, trước tiên giết chết tên này!” Cánh tay Túy Liên chỉ còn lại một cái, nắm đấm của hắn vang lên.

Từ hàm rang của hắc thú phát ra một âm thanh nhỏ, như là đang nói với Túy Liên.

Túy Liên không còn do dự gì nữa, xông thẳng đến người đàn ông áo trắng bị hắc thú cắn, thiên linh cảm đối với người kia, đây là một quyền công kích rất mạnh!

Người đàn ông áo trắng phát ra tiếng kêu, xung huyết lên mắt, hắn không ngờ trong tam giới lại bị đám rác rưởi đã thương!

“Người là giới linh hệ thực vật? Thật là quá tốt...” Nụ cười trên miệng trở nên dữ tợn, đột nhiên người đàn ông áo trắng phát ra một luồng linh lực rất lớn, năng lượng đó làm hắc thú vắng ra xa trong nháy mắt! Hắn một bước nhắm thẳng Túy Liên, níu cổ Túy Liên.

“Đợi sau khi ngươi bị nuốt, ta xem ngươi còn có thể kiêu ngạo đến đâu!”

Năng lượng đó quá lớn, khiến cho Túy Liên không cách nào động dậy, nhưng hắn không quan tâm cái cổ bị kẹt, nhấc chân đi về phía người đang đau khổ!

Cổ đập người đàn ông áo trắng kia lùi đi vài bước, nhưng Túy Liên vẫn bị bóp cổ lùi đi.

“Chết tiệt!” Người đàn ông áo trắng giận lên đỉnh điểm, hắn chưa từng nhếch nhác như vậy!

Cái tay bầu vào cổ của Túy Liên ngày càng dùng sức, người đàn ông giận đến như muốn bẻ gãy cổ Túy Liên: “Dù sao ngươi cũng là giới linh, sẽ không chết, ngươi từ từ ở đây chịu đựng cho ta!”

Dứt lời, tay người đàn ông đã đưa về phía đầu của Túy Liên.

Vào lúc này, một tiếng thú gào vang vọng phía chân trời, hắc thú bị đánh bay dừng mãnh chạy về phía người đàn ông áo trắng, cắn một phát vào cánh tay của hắn.

Dưới mắt của người đàn ông áo trắng là sự phẫn nộ cuộn cuộn, hắn không ngờ rằng, dưới tam giới lại có quá nhiều tên không muốn sống và khó đối phó đến vậy!

Mang sức mạnh linh hồn nhét vào trong tay, sức mạnh linh hồn dâng trào xông thẳng đến đầu của hắc thú, trong nháy mắt, con hắc thú đang cắn tay của người đàn ông lập tức nổ tanh bành, nửa bên miệng cũng bị nổ thương, nhưng cái răng sốt lại vẫn cố níu vào cánh tay của người đàn ông.

Túy Liên bị sức mạnh linh hồn làm cho toàn thân co quắp, nhưng vẫn cố cắn lưỡi giữ mình tỉnh táo, hắn run rẩy đưa tay, níu lại cánh tay của người đàn ông, không để đối phương động dậy.

“Mau ra tay!” Tiểu Liên bỗng nhiên quát lớn một câu.

Hoa Dao và Kiều Sở vẫn đang hồi phục năng lượng, nắm bắt cơ hội cuối cùng này, dùng hết sức lực tấn công người đàn ông áo trắng!

Chỉ nghe thấy tiếng nổ lớn vang lên, tia ánh sáng chói mắt nổ ra từ người đàn ông áo trắng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Sống sót (3)

Trong nháy mắt, ngoại trừ Túy Liên, mọi người đều bị luồng sáng ấy đẩy ra!

“Dựa vào các người! Chưa đủ bản lĩnh giết ta.” Người đàn ông cười lạnh lùng, đẩy mắt nhóm lên về gần dữ, hấn chường vào bụng Túy Liên, mặt của Túy Liên hiện vẻ đau khổ. Chỉ thấy vô số ánh sáng từ cơ thể Túy Liên tỏa ra, trong nháy mắt, Túy Liên không còn động đậy, lửa xanh khắp người đã tiêu tan, thân thể hóa thành những hạt tinh quang, trở thành một đóa Thương Ngự Tuyết Liên trong tay của người đàn ông kia.

Nặng đóa Thương Ngự Tuyết Liên không còn sức sống đó vào người Quân Vô Tà, người đàn ông áo trắng cười lạnh lùng: “Ta sẽ cho các người cái chết đau khổ tột cùng.”

Quân Vô Tà nằm bất động dưới đất, nhìn Thương Ngự Tuyết Liên lăn dài trên mặt, vốn dĩ là đóa hoa trắng không tì vết, xinh tươi thuần khiết, bây giờ đã trở nên khô héo, mất đi hơn nửa số cánh hoa, dường như có thể tàn bất cứ lúc nào.

“Người vẫn chưa kết thúc?” Bỗng nhiên vang lên một cái âm thanh lạnh lùng, người đàn ông áo xám bị Dạ Sát quán lấy bước chân đã xuất hiện trước mắt mọi người, một tay hấn đang túm lấy Dạ Sát máu me đầm đìa.

“Hoạt động một chút thôi, sắp kết thúc rồi.” Người đàn ông áo trắng hé mắt nói.

Người đàn ông áo xám không kiên nhẫn khề hừ một tiếng.

Đột nhiên, Dạ Sát bị ngắt đi đã cử động lại!

Hắn cố gắng thoát khỏi tay người đàn ông áo xám, huyết dịch toàn thân tập trung vào lòng bàn tay hắn, một đường hào quang tạo thành từ huyết dịch đột nhiên tấn công về phía người đàn ông áo trắng, một phát đâm xuyên lồng ngực người đàn ông áo trắng.

Dạ Sát dùng hết sức mạnh còn lại, thả một con rắn khổng lồ màu đen ra, con rắn đó tích tắc bơi đi, dùng đuôi cuốn theo những người đang nằm dưới đất!

“Đại tiểu thụ! Ta đưa các người đi!”

Vừa lúc âm thanh Dạ Sát thốt ra, trong nháy mắt, cơ thể của hắn nổ tung! Sức nổ mạnh mẽ kéo theo người đàn ông áo xám gần đó vào trong vụ nổ!

Trong tích tắc!

Núi đất rung chuyển!

Hắc Xà mang theo Quân Vô Tà và những người khác lao xuống núi với tốc độ nhanh nhất!

Gió loạn tứ phía, xen lẫn mùi máu tanh nồng nặc, vụ nổ của Dạ Sát tạo thành làn sương màu máu bao phủ cả ngọn núi.

Quân Vô Tà được Hắc Xà dùng đuôi quấn lại, trong lòng ôm lấy Thương Ngự Tuyết Liên đã khô héo, nhìn chăm chăm vào làn sương máu của vụ nổ.

Mãi đến lúc Dạ Sát tự nổ, nàng cũng không biết tên của người này, rốt cuộc là cái gì...

Không chống cự nổi linh hồn bị thương nặng, Quân Vô Tà lâm vào tình trạng ngủ mê.

...

Không biết đã ngủ bao lâu, Quân Vô Tà bừng tỉnh trong giấc mơ.

Làn sương máu đó đã in sâu trong đầu nàng, nàng dường như lại trở về với mảnh đất chết chóc đó.

“Cô tỉnh rồi!” Một tiếng gọi mềm dịu thình lình vang bên tai Quân Vô Tà, Quân Vô Tà ngược nhìn, ra là một thiếu nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh giường, đang nhìn nàng một cách ngạc nhiên với cặp mắt mờ to long lanh như nước.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, nàng không cảm nhận thấy sự nguy hiểm từ người thiếu nữ này, đôi mắt nàng rú xuống, phát hiện bên cạnh là một bóng dáng nhỏ nhắn, quen thuộc.

Hắc Miêu trầm trầm ngủ, trên người quấn vòng quanh mấy tầng băng vải, thân thể nhỏ nhỏ cuộn thành một cục, tựa ở bên gối Quân Vô Tà.

"Lúc đầu sư phụ muốn mang nó đi trị liệu, nhưng nó lại không muốn rời khỏi cô nữa bước, nhưng cô yên tâm, sư phụ đã ổn định linh hồn của nó, nghỉ ngơi thêm một thời gian sẽ khỏe thôi." Cô gái đáng yêu chú ý tới ánh mắt Quân Vô Tà, cười híp mắt nói lời trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 348: Học viện phượng kê (1)

Quân Vô Tà buông tầm mắt xuống, ôm Hắc Miêu vào lòng, đứng dậy xuống giường.

Phi Yên giật thót lên, vội vàng ngăn lại nói: “Bây giờ cô vẫn không thể xuống giường được!”

Quân Vô Tà cố ý đứng dậy, đôi chân vừa đặt xuống đất, một con say xầm xông lên đầu, thân thể nàng choáng váng, Phi Yên trừng mắt định đến dìu nàng, Quân Vô Tà đã đứng vững, chạy ra ngoài cửa.

Quang cảnh bên ngoài có chút tàn tạ, bên trong sân trống rỗng, phòng ốc đều có chút cũ nát, khe hở của phiến đá lát đường mọc đầy cỏ dại, xem ra cái sân này bị bỏ hoang đã lâu chứ không hề giống học viện.

Quân Vô Tà từng nghe nói tới học viện này, không ít người trong giới linh này vào học viện, bá sư. Ở trong học viện này học tất cả những gì liên quan đến giới linh và linh lực.

Vốn dĩ tuổi của Quân Vô Tà là học tập trong học viện, nhưng vì một số hỗn loạn của Hoàng thân quốc thích làm lỡ dở.

Trong sân, mùi rượu thơm khắp nơi, Quân Vô Tà khẽ ngước mắt, đi theo mùi hương ấy.

Ở một góc sân, bên cạnh ao sen, một người đàn ông râu quai nón đang ngồi trên ghế đá, ôm bình rượu uống, hơn nửa mặt bị râu che lại, sắc mặt hơi đỏ, trong con say nồng mắt hơi híp lại, nhưng điều thật sự khiến Quân Vô Tà chú ý đến là đằng sau lưng hắn mọc đầy bèo trong ao sen, hoa sen khô héo.

“Này! Cô thật sự không thể động dậy lung tung! Vết thương vẫn chưa lành mà!” Phi Yên một mạch chạy đến, nhìn thấy Quân Vô Tà đang dùng chân bên ao sen, Phi Yên nhìn sang người đàn ông râu ria đang uống rượu bên cạnh nhìn Quân Vô Tà, lập tức nói: “Sư phụ, người xem nàng ấy, vết thương chưa lành lại chạy khắp nơi.”

Người đàn ông râu ria được Phi Yên gọi là sư phụ nhìn Quân Vô Tà, quơ quơ tay với Phi Yên: “Đề nàng xem. Dù gì giới linh của nàng cũng đã trở thành bộ dạng này, nàng không khỏi lo lắng là chuyện bình thường.”

Trong ao có duy nhất một bông sen, chính là Thương Ngự Tuyết Liên, sau khi bị người đàn ông áo trắng đã thương, Thương Ngự Tuyết Liên đã mất đi hơn nửa khả năng sống sót, ngay cả hình hài người cũng không biến hóa được, cánh hoa xinh đẹp đã khô héo, co quắp lại với nhau, mép cánh hoa khô vàng cuộn ngược lại, những ngày tươi đẹp còn đâu.

Quân Vô Tà lẳng lặng nhìn Thương Ngự Tuyết Liên, trên mặt không có cảm xúc gì, sau nửa canh giờ, nàng quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông râu ria đang nhìn nàng bằng ánh mắt thú vị.

“Nó còn cứu được không?”

“Chỉ là bị hủy đi nguyên thần, dưỡng sức ở hồ này vẫn có khả năng hồi phục, nếu đi đến chỗ của hắn, không đến nửa tháng, nhất định tan tành mây khói.” Người đàn ông râu ria thẳng thắn nói.

Quân Vô Tà căng mắt rồi rũ xuống, nhìn Tiểu Hắc Miêu yếu ớt trong lòng, không nói thêm gì nữa.

“Thay vì quan tâm nó, chi bằng quan tâm bản thân ngươi một chút, vết thương trên cơ thể ngươi không nặng, nhưng linh hồn đã bị thương nặng, ta nghe Kiều Sở nói, các ngươi đã gặp người của tam giới, có phải ngươi đã dùng phương pháp đặc biệt để công kích đối phương không?” Người đàn ông râu ria ngừng một chút lại nói: “Không cần khẩn trương, ta là sư phụ của Hoa Dao.”

Quân Vô Tà nhìn người đàn ông râu ria, không lên tiếng.

Người đàn ông râu ria đánh nhìn về mặt lạnh lùng của Quân Vô Tà, cười nói: “Mà thôi, nếu ngươi không muốn nói, thì đừng nói, linh hồn đã mất không dễ điều dưỡng, sau này ngươi phải cẩn thận nhiều hơn.”

Quân Vô Tà nhìn sang Thương Ngự Tuyết Liên: “Ông có thể cứu nó không?” Tuy nàng không cảm nhận được linh hồn của Tiểu Bạch Liên và Túy Liên, nhưng vẫn cảm thấy Thương Ngự Tuyết Liên ở trong ao, như rằng có thêm sinh khí so với hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 349: Học viện phượng kê (2)

Người đàn ông râu ria nhíu mày: “Đề ở đây không chết được.”

“Hoa Dao và Kiều Sở đâu?” Quân Vô Tà hỏi.

“Phi Yên, đưa nàng qua đó.” Người đàn ông râu ria khẽ hát cảm với Phi Yên ở bên cạnh.

Đưa mắt nhìn Quân Vô Tà rồi đi, người đàn ông râu ria nhíu chặt đầu mày, cầm bầu rượu lên ngửa đầu dốc xuống, rượu trôi xuống cổ họng, ánh mắt ông ta lại chuyển đến trên Thương Ngự Tuyết Liên.

“Giới linh hệ thực vật, khó trách bị người trong mười hai điện để mất tới. Giới linh đại bộ như thế, nếu để Thượng Tam Giới biết được, e là lại gây ra một trận gió tanh mưa máu.” Ông ta tự lẩm bầm, song lại cảm thấy buồn cười.

Phi Yên đưa Quân Vô Tà về trong viện, bước về phía một căn phòng cửa đóng chặt, đang định gõ cửa thì cửa căn phòng đó lại bị người ta đẩy ra.

Một thiếu niên mặt mũi anh tuấn, khí chất ôn hòa đứng trong cửa, khi đôi mắt vương nụ cười nhìn thấy Phi Yên và Quân Vô Tà ở ngoài cửa thì khẽ ngăn ra, sau đó hắn cười nói: “Yên Nhi đến đây à? Vị này chắc hẳn chính là người bạn mà mấy người Hoa ca đưa về đúng không.”

Phi Yên cười híp mắt chạy đến bên thiếu niên đó, thoạt nhìn, chiều cao của hai người không khác nhau là bao.

“Chính là cô ấy, vừa mới tỉnh thì đã xuống giường, có ngăn cũng không ngăn được, sư phụ bèn bảo muội dẫn cô ấy đi gặp Hoa ca và Nhị Kiều.”

Thiếu niên cười khẽ, nụ cười đó khiến đóa bách hợp cũng mất đi nhan sắc.

Thiếu niên đang định lên tiếng, trong phòng lại vang lên tiếng gọi Quân Vô Tà quen thuộc.

“Tiểu Tà Từ đến đây à? Đợi một chút! Ta còn chưa mặc quần!” Giọng nói của Kiều Sở đầy vẻ nóng vội.

Phi Yên đứng ở cửa cười phì một tiếng: “Nhìn cái điệu bộ ngốc nghếch của huynh kia, ai thèm nhìn huynh chứ.”

Thiếu niên bên cạnh cười nhẹ bất lực, nhìn Quân Vô Tà nói: “Cứ đợi một chút đã, ta tên Dung Nhã, nghe Nhị Kiều gọi cô là Tiểu Tà Từ, ta gọi cô là Tiểu Tà không sao chứ?”

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Dung Nhã nhìn sắc trời, mắt hướng về nơi xa.

“Hôm đó khi Hoa ca và Nhị Kiều dẫn cô về, thật sự dọa bọn ta một trận. Con Hắc Xà giới linh đưa mọi người về vừa đưa mọi người đến đây thì chết, chỉ còn lại một đoạn xương răn, ta chôn nó ở ngọn núi sau học viện.”

Quân Vô Tà không nói chuyện, kí ức của nàng dừng lại ở cảnh nỏ đầy chết chóc trong đêm ấy, tất cả mọi chuyện sau đó nàng căn bản không biết gì.

Con Hắc Xà đó, có lẽ chính là giới linh của người áo đen kia, người chết thì giới linh biến mất, nhưng sẽ không để lại xương cốt, song Dung Nhã lại nói con Hắc Xà đó để lại một đoạn xương, thực sự hơi kì lạ.

Đợi một lát, Kiều Sở trong phòng lại lên tiếng lần nữa.

“Được rồi! Vào đi!”

Dung Nhã làm động tác mời, nho nhã lễ độ, ôn nhuận như ngọc.

Quân Vô Tà bước vào cửa phòng liền nhìn thấy trái phải phòng mỗi bên có một chiếc giường, Hoa Dao và Kiều Sở đang nằm từng bên.

Nửa gương mặt của Kiều Sở vẫn còn quấn băng vải, trên người mặc chiếc áo choàng rộng, cười ngốc nghếch nhìn Quân Vô Tà. Còn Hoa Dao thì yên lặng ngồi dựa ở đó, xem ra đã đỡ hơn nhiều so với Kiều Sở, nhìn thấy Quân Vô Tà, hân cũng khẽ gật đầu với nàng coi như chào hỏi.

“Ôm một lát.” Quân Vô Tà đột nhiên xoay người, đưa Miêu Nhi đang ngủ mê man trong lòng cho Dung Nhã. Trên mặt Dung Nhã toát lên vẻ kinh ngạc, mắt đối mắt với Phi Yên ở bên cạnh, nhìn ra được vẻ nghi hoặc từ trong mắt đối phương.

Con Hắc Miêu này đối với nàng mà nói rất quan trọng phải không, nhưng vì sao nàng lại giao cho Dung Nhã chứ không phải là Phi Yên mà nàng nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh lại?

Hai người nhất thời nghĩ không thông.

“Tiểu Tà Từ, cô ngủ giỏi thật đấy, ba ngày rồi cô mới tỉnh.” Kiều Sở vô tư nhìn Quân Vô Tà đang đi về phía hân, nụ cười trên nửa bên mặt lộ ra ngoài vô cùng rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 350: Học viện phượng kê (3)

Quân Vô Tà đi đến trước giường của Kiều Sở, không nói hai lời đã xóc chiếc chăn Kiều Sở đang đắp lên.

Kiều Sở lập tức giật mình.

Dưới chân, băng vải nhuộm máu và các bình thuốc to nhỏ nằm lộn xộn ngổn ngang, rất rõ ràng đã bị người ta dứt xuống dưới chân.

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh như băng.

Kiều Sở nuốt nước bọt, vội đắp chăn lại, che những thứ kia kín mít.

“Chỗ này đã vứt ở đây tận mấy ngày rồi, không kịp thu dọn, ha ha... ha...” Kiều Sở cười lúng túng.

Quân Vô Tà trực tiếp nhấc tay, kéo chiếc áo choàng rộng của Kiều Sở ra, dưới áo, băng vải nhuộm đỏ quấn quanh người Kiều Sở, máu tươi thấm ra từ dưới băng vải, nhìn thấy mà khiến người ta giật nảy mình.

Kiều Sở hít một ngụm khí lạnh, muốn che lại đã không còn kịp nữa, hân chỉ có thể cứng đờ người nhìn khuôn mặt lạnh tanh trắng bệch của Quân Vô Tà.

“Cái đó... thực ra đã... sắp khỏi rồi.”

Quân Vô Tà mặc kệ hân, ngẩng đầu, nhìn sang Hoa Dao, Hoa Dao thờ dãi một hơi đầy bất lực, chỉ có thể chấp nhận số mệnh vén áo mình lên, phơi nửa thân trên quần đầy băng vải ra trước mắt Quân Vô Tà.

Hân đã nói từ trước rồi, không giấu giếm được.

“Kéo.” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Kiểu Sờ lập tức lục từ dưới chân ra một chiếc kéo, ngoan ngoãn đưa cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà cầm kéo lên, thuần thục cắt băng vải trên người Kiểu Sờ, vết thương rướm máu hiện khắp cả người Kiểu Sờ.

Mắt Quân Vô Tà khẽ nheo lại.

“Thật sự không sao đâu...” Nhìn về mặt hơi bất thường của Quân Vô Tà, Kiểu Sờ bất giác nói.

“Ta da thô thịt dày, chút vết thương này có đáng là gì.”

Khuôn mặt tuần tú của Kiểu Sờ xanh tím một mảng, máu tụ bên nửa khuôn mặt vẫn còn chưa tan, vết thương nứt ra trông cực kì gớm ghiếc.

Trong phòng yên lặng như tờ, vết thương của Kiểu Sờ căn bản không giống như những gì hắn nói.

Dung Nhã và Phi Yên đứng cạnh nhau, có phần bất lực. Hôm hai người này quay về, thương thế không nhẹ hơn Quân Vô Tà, chỉ là Quân Vô Tà bị thương về linh hồn, trị liệu khó khăn, còn hai người này sau khi trở về thì chỉ nói một câu rồi bất tỉnh.

Họ nói...

Cứu Quân Tà.

Hai người không biết Quân Tà là ai, nhưng nhìn thấy Quân Vô Tà được hai người họ đỡ thì liền hiểu rõ.

Không ai ngờ được rằng, chuyến đi tới Khuynh Vân Tông lại khiến Hoa Dao và Kiểu Sờ bị thương nặng đến thế.

Quân Vô Tà không nói gì, chỉ lấy thuốc mang theo trên người ra, trực tiếp tách miệng Kiểu Sờ, rót vào trong miệng hắn.

Kiểu Sờ thiếu chút nữa bị sặc đến phát khóc, đang muốn kháng nghị một chút, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh của Quân Vô Tà thì tất cả lời muốn nói đều nuốt vào trong bụng, không dám hừ hừ nữa.

Đội Kiểu Sờ nuốt thuốc xuống, Quân Vô Tà bắt đầu trị vết thương cho Kiểu Sờ.

Phi Yên và Dung Nhã đứng một bên quan sát, ban đầu còn chưa có phản ứng gì, song khi họ nhìn thấy cảnh tượng thương thế của Kiểu Sờ mau chóng biến chuyển tốt nhờ sự trị liệu của Quân Vô Tà thì hoàn toàn ngây ngẩn.

“Cái này... hơi mạnh nhì.” Phi Yên chớp chớp mắt, trong mắt đầy sự sùng bái với Quân Vô Tà.

Y thuật này, còn hung tàn hơn sự phụ họ!

Dung Nhã cũng gật đầu, y thuật này của Quân Vô Tà hóa thứ mực nát thành thần kỳ, thật sự khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Đội khi các vết thương đã được xử lý xong, Quân Vô Tà buộc chắc băng vải cho Kiểu Sờ một lần nữa, quay đầu đi về phía Hoa Dao ở chiếc giường đối diện.

Hoa Dao thấy lọ thuốc trên tay Quân Vô Tà, vô cùng tự giác nói: “Đề tạ tự làm.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 351: Học viện phượng kê (4)

Nhận đan được từ trong tay Quân Vô Tà, Hoa Dao nuốt một mạch xuống, sau đó tự tay nhanh chóng phá bỏ băng vải, ngồi trên giường, ngoan ngoãn đợi Quân Vô Tà đến xử lý.

Thương thế của Hoa Dao khá đặc biệt, vết thương của hắn đa số là trên xương, cho nên Quân Vô Tà mất nhiều thời gian trị liệu hơn, song vẫn rất nhanh.

Nhờ sự chữa trị của Quân Vô Tà, sắc mặt Hoa Dao và Kiểu Sờ lập tức tốt hơn rất nhiều.

“Đạ tạ.” Hoa Dao nói.

Quân Vô Tà lắc đầu, đi đến bên cạnh Dung Nhã với sắc mặt hơi tái nhợt, lại ôm con Hắc Miêu vào lòng lần nữa.

Thấy trên mặt Quân Vô Tà không có chút huyết sắc nào, Kiểu Sờ và Hoa Dao đều biết rõ trong lòng, vết thương của bản thân nàng vẫn chưa khỏi liền trị thương cho hai người họ, tuy nàng không nói gì nhưng ý của nàng họ đã hiểu.

Quân Vô Tà dùng phương thức của bản thân hồi báo lại sự hết lòng giúp đỡ của họ lúc trước.

“Này, Tiểu Tà Tử, thời gian này ngại cứ ở lại đây đi, đội khỏe hơn một chút rồi hãy về nhà cũng không muộn.” Kiểu Sờ nói.

“Không vội.” Quân Vô Tà mở miệng nhàn nhạt, sự phụ của đám Hoa Dao nói nước ao đó có thể cứu Thương Ngự Tuyết Liên, nàng không vội rời đi.

Vì cứu nàng, Tiểu Bạch Liên không chỉ bị hủy một cánh tay, thậm chí còn cổ hóa than thành Túy Liên (*) khi không có bất cứ thứ rượu gì tương trợ, sau đó lại bị kẻ mặc đồ trắng đó hủy đi nguyên thần, Quân Vô Tà căn bản không biết phải cứu nó về như thế nào. Nếu người đàn ông râu ria đó có cách cứu Thương Ngự Tuyết Liên, Quân Vô Tà sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì.

Trong lòng Quân Vô Tà chất chứa đầy tâm sự, những khó khăn gặp phải lần này khiến nàng ý thức rõ ràng rằng thế giới này còn xa mới đơn giản như trong tưởng tượng của nàng, thực lực của hai nam tử thần bí đó mạnh hơn tưởng tượng của nàng, trong khoảnh khắc ấy Hoa Dao và Kiều Sở bộc phát ra thực lực từ linh nhưng vẫn không phải là đối thủ của kẻ mặc đồ trắng đó, còn thực lực của kẻ mặc đồ xám kia còn trên kẻ mặc đồ trắng.

Kẻ mạnh trên thế gian này như mây, thậm chí còn có sự tồn tại mạnh hơn từ linh, ở trước mặt những kẻ đó, chất độc của nàng căn bản không thể ứng đối.

Quân Vô Tà nhắm mắt, đáy mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Lần này tuy nàng chạy thoát nhưng lại hi sinh tính mạng của những người bên cạnh, nếu không nhờ người mặc đồ đen đó xuất hiện kịp thời rồi phát nổ để nàng thoát thân thì e rằng nàng đã sớm bỏ mạng rồi.

Nhưng lần sau thì sao?

Mục tiêu của những kẻ đó rõ ràng là Thương Ngự Tuyết Liên, chỉ cần Thương Ngự Tuyết Liên vẫn còn, chỉ cần chạm mặt bọn chúng, nàng sẽ không may mắn như thế nữa!

Quân Vô Tà không biết vì sao những kẻ đó muốn bắt Thương Ngự Tuyết Liên, nàng cũng không muốn ngồi chờ chết.

Nàng muốn trở nên mạnh hơn!

Không muốn để chuyện ngày hôm nay xảy ra một lần nào nữa!

Quân Vô Tà đột ngột đứng phắt dậy, sự trầm mặc vừa rồi của nàng khiến bốn người còn lại trong phòng đều trở nên im lặng, thấy nàng đứng dậy, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào người nàng.

“Đưa ta đến nơi chôn xương rắn.” Quân Vô Tà nhìn Dung Nhã.

Dung Nhã thoáng ngần người, sau đó gật đầu, đưa Quân Vô Tà rời khỏi phòng.

Trong phòng, Kiều Sở và Hoa Dao vẫn luôn cố gắng giả vờ thoải mái lập tức mềm nhũn người sau khi Quân Vô Tà rời đi.

Vết thương trên người họ nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì họ thể hiện ra, lần này họ còn được Quân Vô Tà chữa trị, nếu không có sự chữa trị của Quân Vô Tà, chỉ e vừa rồi họ không cách nào chống đỡ được mà hôn mê mất.

“Mạng chúng ta vẫn lớn thật.” Kiều Sở nằm trên giường, cười khổ nói.

Ngày hôm đó, hẳn thật sự tưởng rằng mình sẽ chết trên Vân Sơn.

“Chúng ta vẫn chưa thể chết.” Hoa Dao nhìn nóc giường, đáy mắt xẹt qua vẻ sắc bén.

Phi Yên thờ dài, nụ cười xán lạn biến mất không thấy tung tích đâu nữa: “Nếu vẫn còn nhớ lời thề chúng ta đã lập thì hãy quý trọng cái mạng của hai huynh cho tốt, có lẽ chúng ta sẽ chết, nhưng không nên ở nơi thế này.”

(*) Túy Liên: bông hoa sen say, ở đây ý nói phải có rượu thì mới hóa thành Túy Liên được

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 352: Ta tới rồi (1)

Ngon núi sau học viện Phượng Thê, một tấm bia mộ vô danh đứng sừng sững, dưới nấm mồ không có thi thể, chỉ có một miếng xương rắn vỡ nứt.

Dung Nhã đưa Quân Vô Tà đến trước nấm mồ vô danh đó, Quân Vô Tà đi lên trước, nhìn tấm bia mộ trống không, đáy mắt tĩnh lặng như nước.

Từ lúc trọng sinh tới nay, tay nàng đã nhuộm đầy máu tươi, để bảo đảm cho Quân gia được vô ưu vô phiền, để Lân Vương phủ có thể đứng vững ở Thích quốc, nàng đã giết rất nhiều người.

Nhưng, người mặc đồ đen đó không phải do nàng giết, song lại chết vì nàng.

Thậm chí ngay cả thi thể của hắn cũng đã nổ nát vụn, trong nấm mồ này, chỉ có miếng xương rắn đó.

Quân Vô Tà nợ hắn một mạng, dù rằng hắn tới bảo vệ nàng vì mệnh lệnh của Quân Vô Dục thì Quân Vô Tà cũng nghĩ vậy.

Bảo vệ nàng, thậm chí không tiếc hi sinh bản thân.

Đó cũng là trung thành phải không.

Quân Vô Tà đứng rất lâu trước tấm bia mộ vô danh, cơn gió trong núi hét gầm thổi mái tóc đen nhánh của nàng tung bay, nàng hơi ngẩng đầu, nhìn cơn mưa phùn lất phất rơi xuống từ trên bầu trời, cảm giác mát lạnh đi kèm những giọt mưa đó thấm khắp toàn thân.

Lạnh thân, cũng lạnh tâm.

“Cứ trở về trước đã.” Dung Nhã nhìn Quân Vô Tà, có chút không đành lòng, nàng đã vô cùng tiêu tụy nhưng còn muốn dầm mưa, còn nhỏ tuổi thế này thì sao chịu nổi?

Quân Vô Tà không lên tiếng, chỉ nhìn bầu trời, nước mưa nện xuống mặt nằng, nhỏ vào mắt nằng, mát lạnh, băng giá gần đến tận xương.

“Nếu ta không để mắt đến muội, rồi cuộc muội muốn giãy vò mình đến mức nào nữa?” Chất giọng trầm thấp đột ngột vang lên.

Cả người Quân Vô Tà cứng đờ, còn chưa quay đầu đã rơi vào một vòng ôm ấm áp mà quen thuộc.

Dung Nhã khiếp sợ nhìn nam tử sà xuống từ trên trời, hần như thiên thần hạ phàm, lặng lẽ không chút tiếng động, lại khiến người ta không thể làm ngo, cả người nam nhân này đều tràn đầy khí thế khiến người ta e sợ, Dung Nhã căn bản không dám đến gần nửa phần.

“Tiểu Tà Nhi, muội có biết, nhìn thấy muội thế này, ta đau lòng đến mức nào không?” Giọng nói quen thuộc truyền tới từ phía sau, Quân Vô Tà chậm rãi gọi một tiếng: “Ca?”

Xoay cơ thể nhỏ bé của Quân Vô Tà lại, dung mạo anh tuấn vô song của Quân Vô Dục in vào đáy mắt nằng.

Con mưa phùn lất phất thấm ướt mái tóc đen màu mực của Quân Vô Dục, chảy xuống khuôn mặt không thể soi mói của hắn, từng tấc từng tấc, ôm trọn lấy đường nét khuôn mặt hắn.

“Tiểu Tà Nhi đừng sợ, ta tới rồi.” Siết chặt Quân Vô Tà vào lòng, Quân Vô Dục thấp giọng an ủi.

Mấy tháng chia cách, thiếu chút nữa thì âm dương cách biệt, đáy mắt Quân Vô Dục ngoài sự thương xót Quân Vô Tà, phần nhiều là sát ý gần như sắp bùng nổ.

Bất luận là ai, kẻ nào dám động vào Tiểu Tà Nhi đều phải chết.

Có lẽ do quá mệt, có lẽ thương tích trong linh hồn quá nghiêm trọng, Quân Vô Tà không thể thốt được câu nào đã hôn mê.

Quân Vô Dục ôm ngang nằng lên, quanh thân đột nhiên hình thành một luồng khí, luồng khí làm bốc hơi tất cả nước mưa trên người hai người, như tạo thành một khu vực khô ráo, nước mưa trên trời rơi xuống không thể chạm vào hai người một chút nào.

Ôm Quân Vô Tà lên, Quân Vô Dục đạp chân, bay về phía học viện Phượng Thê.

Dung Nhã tần ngần tại chỗ, nhìn bóng dáng Quân Vô Dục đi xa thì mới phục hồi lại tinh thần trong thoáng chốc.

“Người này... đừng bảo là tới từ Trung Tam Giới chứ?”

Nghĩ đến đây, lòng Dung Nhã khiếp sợ, về ôn hòa trên mặt hắn rút hết toàn bộ, hắn lập tức vội vã trở về học viện Phượng Thê.

Người đàn ông râu ria đang ngồi bên ao hưởng thụ thú phẩm rượu trong mưa phùn, bất chợt cảm nhận được một thứ khí tức mạnh trước nay chưa từng có đang tới gần với tốc độ cực nhanh, về tận mạn và tùy ý trong mắt ông ta lập tức bị sự sắc bén thay thế!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 353: Ta tới rồi (2)

Vọt vào một lạc viện trong học viện Phượng Thê, từ đây Quân Vô Dục cảm nhận được khí tức Quân Vô Tà để lại.

Trong viện, một bóng dáng cao lớn đã đứng trong mưa.

Quân Vô Dục hơi nhíu mày, nhìn người đàn ông chắn trên đường đi, khóe miệng nhếch lên nét cười đầy sát ý.

Bây giờ bất cứ ai xuất hiện trước mặt hắn, đều sẽ trở thành người chết!

Nhưng, vào khoảnh khắc nhìn thấy Quân Vô Dục, người đàn ông râu ria đứng trong viện như bị sét đánh, ông ta tròn mắt, cả người không ngừng run rẩy, một giây trước khi Quân Vô Dục ra tay, ông ta đột nhiên quỳ phịch một chân xuống trước mặt Quân Vô Dục!

“Tước giả!”

Mắt Quân Vô Dục khẽ nheo lại: “Người là ai?”

Hạ Tam Giới, vậy mà có người nhận ra được hắn?

“Yến Bất Quy, điện Chúng Sinh.” Người đàn ông râu ria lập tức nói.

Khóe miệng Quân Vô Dục nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, một luồng sương đen bỗng vọt lên từ dưới chân hắn, trực tiếp nâng Yến Bất Quy đang quỳ trên mặt đất lên đến giữa trời!

“Điện Chúng Sinh trong mười hai điện, tốt đấy... Ta còn đang nghĩ, ai trong Hạ Tam Giới có bản lĩnh động vào Tiểu Tà Nhi nữa.”

Sắc mặt Yến Bất Quy thoáng chốc trắng bệch, trên khuôn mặt tái nhợt của ông ta nổi đầy gân xanh.

“Quân Tà... không phải do thuộc hạ đã thương...” Yến Bất Quy nặn ra một câu từ trong cổ họng, nếu muộn thêm một giây nữa chỉ e ông ta sẽ mất mạng ngay tại đây.

Quân Vô Dục khẽ nhướng mày, tiếp đó luồng sương đen ném Yến Bất Quy xuống đất.

“Nói, là kẻ nào.”

Hồn thạch của Dạ Sát đã vỡ nát, chứng tỏ hắn đã chết, hắn được phái đi bảo vệ Quân Vô Tà, đột nhiên lại chết, điều này khiến trong đầu Quân Vô Dục xuất hiện một dự cảm

không tốt, dù chuyện bên đó đã hoàn thành hay chưa, hẳn đều phải chạy đến Khuynh Vân Tông đầu tiên.

Nhưng ở Khuynh Vân Tông, để lại cho hẳn chỉ là một đồng hoang tàn. Hẳn lần theo khí tức của Quân Vô Tà tìm một mạch đến đây thì mới tìm thấy tiểu gia hỏa này.

Trời mới biết, khi nhìn thấy Quân Vô Tà bình yên vô sự, trái tim gần như sắp phát điên của hẳn dường như ngay lập tức bình tĩnh lại. Nhưng khi Quân Vô Tà hôn mê trong lòng hẳn, sát ý chôn vùi trăm năm kia lại bị khơi dậy lần nữa!

“Là người của điện Viêm Ma...” Yên Bất Quy thở hổn hển.

“Điện Viêm Ma ư?” Sát ý nơi đáy mắt Quân Vô Dược lan tràn, bỗng một con Hắc Xà bay ra từ ống tay áo hẳn, trực tiếp chui vào não Yên Bất Quy.

Con đầu xé tim nổ tung trong đầu, Yên Bất Quy co rút cả người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chẳng đến một lát sau, con đầu đó biến mất không thấy tăm hơi, Yên Bất Quy phờ phạc đứng dậy, bóng dáng hơi loạng choạng.

“Mười hai điện đúng là càng lúc càng suy thoái, chuyện thế này cũng bắt đầu làm, có thể sống sót trốn ra khỏi điện Chúng Sinh cũng coi như người may mắn.” Con Hắc Xà truyền lại tin tức lấy được từ trong não của Yên Bất Quy cho Quân Vô Dược, hẳn liền hiểu, Yên Bất Quy này không nói dối, ngoài chuyện này ra còn khiến hẳn phát hiện ra một chuyện còn thú vị hơn.

“Đa tạ ơn tha mạng của Tước gia.” Yên Bất Quy căn bản không có chút oán hận nào, trên mặt chỉ đầy vẻ vui mừng hơn hớn.

Nam nhân trước mắt, sinh sát quyết đoán, người có thể giữ lại được mạng sau khi ngài ấy nổi sát ý chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Yên Bất Quy thăm liếc nhìn Quân Vô Tà được Quân Vô Dược ôm trong lòng, lòng thấu tỏ.

Ắt hẳn Quân Vô Dược nể mặt ông ta đã cứu chữa cho Quân Vô Tà nên mới để lại cho ông ta một mạng, nếu không chi e bây giờ mình đã là một thi thể rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Yên Bất Quy cảm thấy đáy lòng ớn lạnh...

Vậy mà Tước gia không chết...

Chi e rằng Trung Tam Giới sắp phải đón một trận huyết chiến, tai họa của mười hai điện sắp đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 354: Ta tới rồi (3)

"Quần cái miệng người cho tốt." Quân Vô Dược ném lại lời cảnh cáo, ôm Quân Vô Tà tiến về phía phòng của nàng.

Một lát sau Dung Nhã chạy đến, nhìn thấy sắc mặt Yên Bất Quy tái nhợt đứng trong mưa, trong lòng hẳn giật mình.

"Sur phụ!"

Yên Bất Quy nâng tay lên, lắc lắc đầu: "Hôm nay người nhìn thấy cái gì cũng không được nói, người kia không phải người chúng ta có thể trêu vào."

Tà để chưa chết, nếu Tà Vực biết được, nhất định hẳn sẽ nghênh đón đế vương của họ trở về, chi là... Vì sao Tước gia vẫn còn ở lại tam giới? Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng đã truyền ra tin Tà để đã chết, sao lại xuất hiện ở dưới tam giới?

Yên Bất Quy ôm đầu mờ mịt, đột nhiên nở nụ cười.

"Ha ha ha, lần này mười hai điện chết chắc."

Hắc Xà của Tước gia có khả năng có thể cho hẳn biết mọi thứ của một người, nếu Tước gia biết Yên Bất Quy cũng đã thoát khỏi điện Chúng Sinh, như vậy... Chuyện đó khẳng định hẳn cũng đã biết rồi.

Dung Nhã nhìn thấy Yên Bất Quy bỗng nhiên cười ra tiếng, giật giật môi, cuối cùng cũng không nói gì.

...

Khi Quân Vô Tà tỉnh lại đã nhìn thấy gương mặt ẩn tượng quen thuộc trong tầm mắt, con người lạnh lẽo đang nhìn chăm chú, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

"Lần sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa." Quân Vô Dược nằm xuống bên giường của Quân Vô Tà, một tay chống đầu, một tay khoác lên lưng Quân Vô Tà, mở miệng cười quỷ quái.

Lúc Quân Vô Tà đang mê man, hẳn do xét tâm hồn của nàng, phát hiện tâm hồn đã từng toàn vẹn lại trở nên vô cùng yếu ớt vào lúc này. Trên người Quân Vô Tà không có tổn thương gì, nhưng cơ thể lại rất yếu, loại yếu ớt này đến từ chính sự thiếu hụt tâm hồn của nàng, tu dưỡng tốt vết thương trên cơ thể, vết thương của tâm hồn...

Ánh mắt của Quân Vô Dược híp lại, chăm chú nhìn Quân Vô Tà, rất nhanh hẳn đã thu cảm xúc ở đáy mắt lại.

"Hắn chết rồi." Quân Vô Tà ngồi dậy: "Mọi còn không biết tên của hẳn."

Từ trên giường xuống dưới đất, Quân Vô Dược ngồi xuống một bên, không biết khi nào trong lòng bàn tay bỗng nhiên có bộ xương rắn lớn.

"Tiểu Tà Nhi hi vọng hẳn sống lại?"

Quân Vô Tà nhìn thấy xương rắn trong tay Quân Vô Dục, ánh mắt trong suốt, Dung Nhã đã nói qua, Hắc Xà đưa họ về, sau đó chỉ để lại một bộ xương rắn. Mặc dù nàng chưa gặp qua, nhưng lại mơ hồ cảm thấy khối xương trong tay Quân Vô Dục chính là nó.

Chú ý tới tầm mắt của Quân Vô Tà, Quân Vô Dục nắm xương rắn trong tay, một đám sương mù màu đen từ từ bao phủ phía trên bộ xương rắn, kéo dài một chút, từ đó phát triển biến hóa thành thân hình của một người.

Ngưng tụ một chút, một nam tử toàn thân mặc đồ đen bỗng nhiên xuất hiện ở trong phòng, hai mắt hấn nhắm chặt, nhưng khuôn mặt giống người áo đen tự phát nở ngày hôm đó!

Quân Vô Tà lẳng lặng nhìn, người áo đen kia bỗng nhiên mở mắt, đồng tử tối đen nhìn thẳng, như mắt rắn vậy.

"Từ hôm nay trở đi, người tên là Dạ Sát." Quân Vô Dục nói với người áo đen kia.

"Vâng." Dạ Sát quý một gối xuống đất, trên mặt không thay đổi chút nào.

Quân Vô Dục ngừng đầu lên nhìn về phía Quân Vô Tà, ý cười dạt dào nơi khóe miệng.

"Dạ Sát, đó là tên của hấn."

Quân Vô Tà rũ mắt xuống, ôm Tiểu Hắc Miêu vào lòng.

Hấn không phải..

Ngay cả khi về ngoài và hơi thở giống nhau như đúc, nhưng Dạ Sát trước mắt lại không giống Dạ Sát trong Vân Sơn ngày đó.

Quân Vô Dục thu hết phản ứng của Quân Vô Tà vào đáy mắt, cho dù nàng chưa nói gì, nét mặt cũng không hề lộ ra, nhưng lại giống như cái gì hấn cũng biết.

"Hồn của Dạ Sát ngưng tụ trong bộ xương rắn này, hấn bây giờ là hồi sinh, là hấn, cũng không phải hấn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 355: Ta tới rồi (4)

Dạ Sát mới này không có ký ức gì, chỉ có sự trung thành tuyệt đối với Quân Vô Dục.

Vẫn như trước, Quân Vô Dục để Dạ Sát bảo vệ sự an nguy cho Quân Vô Tà trong bí mật.

"Huynh có biết những người tấn công muội có nguồn gốc thế nào không?" Quân Vô Tà nhìn về phía Quân Vô Dục, dù sao nàng vẫn cảm thấy hấn biết mọi thứ.

Ý cười nơi khóe miệng Quân Vô Dục trở nên lạnh lẽo: "Trung Tam Giới, điện Viêm Ma trong mười hai điện."

"Trung Tam Giới?" Quân Vô Tà nghiêng đầu, trước kia nàng đã nghe nói về "Hạ Tam Giới", bây giờ lại xuất hiện "Trung Tam Giới", rốt cuộc đây là gì.

Quân Vô Dục thấy tên nhóc này hơi mơ màng, kiên nhẫn giải thích: "Thiên hạ này tổng cộng có ba giới, dựa theo thực lực của mỗi giới mà phân thành Thượng Tam giới, Trung Tam Giới và Hạ Tam Giới. Mà vị trí của Tiểu Tà Nhi là Hạ Tam Giới, người tấn công muội là người đến từ Trung Tam Giới. Muội vẫn nhớ rõ đoạt linh ta nói trước kia chứ?"

Quân Vô Tà gật gật đầu.

"Hạ Tam Giới không hề biết có đoạt linh, đây là tín lưu truyền từ Trung Tam Giới ra. Để bồi dưỡng cho giới linh của mình, họ nghĩ mọi cách cướp đi giới linh của người khác. Chiếm đoạt giới linh khác nhau sẽ mang đến cho giới linh của mình những ảnh hưởng khác nhau, mà ở đó, khiến người ta sùng bái nhất chính là giới linh thực vật hệ." Quân Vô Dục hít một hơi, dám có chủ ý tấn công Tiểu Tà Nhi, bọn chúng có bao nhiêu mạng vậy?

"Giới linh hệ thực vật có khả năng tự lành vô cùng mạnh mẽ, mà sau khi chiếm đoạt, tốc độ trưởng thành cũng sẽ tăng cường, vậy nên mới trở thành mục tiêu tranh giành của mọi người ở Trung Tam Giới. Chỉ tiếc, rất ít người có giới linh hệ thực vật trong thiên hạ này, hơn nữa, bình thường giới linh hệ thực vật thức tỉnh cũng không hề có dấu vết gì, rất nhiều người cứ thế mà chết đi, có thể cũng không biết giới linh của mình đã thức tỉnh."

Đối mặt với sự bao vây, truy bắt, chặn đường của mười hai điện, có thể cũng không biết bản thân là giới linh hệ thực vật, mà chết già quá nhiên là điều may mắn.

"Nếu người của điện Viêm Ma đã biết muội là giới linh hệ thực vật, lần này để muội chạy thoát, sau này bọn chúng nhất định sẽ phái người tìm kiếm khắp Hạ Tam Giới." Khóe miệng Quân Vô Dục tràn ngập ý cười muốn giết người, giới linh hệ thực vật quá hấp dẫn với những kẻ đó, bọn chúng sẽ không tiếc mọi giá để tìm được Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dục, biết những điều hấn nói đều là sự thật, ngày hôm đó, hành động của hai người kia với nàng không phải là muốn đuổi tận giết cùng sao?

Nếu Dạ Sát không tự nổ, hôm đó nàng đã mất mạng ở Vân Sơn.

"Thực lực của chúng hơn cả tứ linh."

Quân Vô Dục nói: "Tứ linh cũng chỉ là đỉnh của Hạ Tam Giới mà thôi."

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh lẽo buồn rầu, bị một đám người theo dõi chăm chăm như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì.

Nếu chúng tìm kiếm khắp nơi, chắc chắn sẽ tìm được mình, thời gian còn lại của nàng cũng không còn nhiều, nàng phải mau chóng nâng cao thực lực của mình.

Mọi việc trong ngày hôm đó, nàng tuyệt đối không muốn xảy ra nữa!

"Nếu điện Viêm Ma không còn, sẽ không có người nào biết Hạ Tam Giới có giới linh hệ thực vật." Quân Vô Tà nâng tầm mắt lên. Nàng tiêu diệt được Khuynh Vân Tông, nàng cũng có thể tiêu diệt điện Viêm Mai giống như vậy!

Nếu giới linh hệ thực vật quý giá như vậy, hai người của điện Viêm Ma kia tuyệt đối sẽ không để cho thế lực khác biết rằng Hạ Tam Giới có sự tồn tại của giới linh hệ thực vật. Chỉ cần tiêu diệt điện Viêm Ma, nàng sẽ an toàn.

Quân Vô Dược bỗng nhiên nở nụ cười.

Tiêu diệt điện Viêm Ma sao? Ham muốn của tiểu tử này cũng không nhỏ đâu.

"Muốn tiêu diệt điện Viêm Ma, điều đầu tiên muội phải làm chính là phá bỏ tứ linh. Người của Hạ Tam Giới muốn bước vào Trung Tam Giới, nhất định phải phá bỏ tứ linh."

"Tứ linh sao?" Quân Vô Tà hí mắt lại, sớm hay muộn thì nàng cũng phải trả mối thù với điện Viêm Ma!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 356: Ta tới rồi (5)

"Tiểu Tà Nhi, trước khi xong chuyện này, muội không thể trở về rồi." Quân Vô Dược bỗng nhiên nói.

Quân Vô Tà giương mắt nhìn về phía Quân Vô Dược, trở về mà Quân Vô Dược nói, chính là trở về Lâm Vương phủ.

Nàng không thể trở về?

Vì sao?

"Linh hồn của muội bị thiếu hụt, tất nhiên muội đã tiêu hao linh hồn khi dùng để công kích, nếu người nào bị muội tấn công mà không chết, hẳn sẽ tìm được muội từ phần linh hồn còn dư đó." Quân Vô Dược nhìn Quân Vô Tà, hẳn không biết Quân Vô Tà lại dám dùng linh hồn để tiến hành công kích, nhưng cái giá phải trả của loại công kích này lại quá lớn.

Đôi mắt nhỏ của Quân Vô Tà mở lớn.

Lúc trước nàng kết hợp với Tiểu Hắc dùng linh hồn để công kích, để giết chết đối phương hoàn toàn. Nếu không có Tiểu Bạch Liên xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ nàng và Tiểu Hắc đã cùng chết với kẻ áo trắng kia, bị ép buộc gián đoạn giữa chừng, trước đó nàng đã thiêu đốt linh hồn để tạo ra sự công kích, rất có thể đã sót lại một phần linh hồn nhỏ trong thân thể kẻ áo trắng kia.

Hắn đã chết rồi mà?

Quân Vô Tà không thể xác định. Mặc dù khi đó Dạ Sát đã cho kẻ áo trắng kia một phát trí mạng, nhưng Trung Tam Giới không biết, Quân Vô Tà lại không dám xem thường đối phương như vậy.

Thực ra lời của Quân Vô Dược mới chỉ nói một nửa, Quân Vô Tà đã hiểu được một nửa khác.

Nếu nàng trở lại Lâm Vương phủ, khi người của điện Viêm Ma đi tìm, Quân Tiển và Quân Khanh nhất định dừng cảm quen mình để bảo vệ cho nàng, đến lúc đó, toàn bộ Lâm Vương phủ hoàn toàn tiêu đời!

Nỗi nhớ nhà vốn giống như mũi tên, bây giờ đang vurun ra lại bị người ta chặt đứt trên đường trở về, thậm chí bây giờ nàng có nhà cũng không về được...

Quân Vô Tà chỉ cảm thấy trái tim mình khó chịu đau đớn, về mặt vốn không được tốt lắm, bây giờ lại càng tái nhợt hơn.

Bóng dáng của Quân Vô Dược bỗng nhiên đến bên cạnh Quân Vô Tà, ôm nàng vào lòng.

"Không phải sợ, một ngày nào đó muội có thể trở về mà, ta sẽ nghĩ cách giúp muội bổ sung toàn bộ linh hồn của mình." Tay của Quân Vô Dược vỗ nhẹ trên lưng Quân Vô Tà, giống như đồ dành trẻ nhỏ đang vui mừng từ trong giấc mơ.

Lần này là hấn tính sai, mặc dù hẳn biết Khuynh Vân Tông và một điện trong mười hai điện đó có chút quan hệ, nhưng không hề nghĩ rằng, đối phương lại vừa vận dụng phải Quân Vô Tà.

"Trước mắt, muội có thể ở lại thư viện này, vị trí của nơi này vô cùng đặc biệt, có thể ngăn trở hơi thở của linh hồn." Quân Vô Dược nhẹ giọng trấn an.

Nơi này vốn là chỗ Yên Bất Quy dùng để ẩn thân. Người của mười hai điện lưu lại có hồn bài, một khi trốn tránh, cũng có thể dùng hồn bài tìm khắp chân trời góc biển, muốn giết người, có thể tìm đến nơi này, sợ là Yên Bất Quy tổn không ít sức lực.

"Ồ đây sao?" Quân Vô Tà ngẩng đầu lên.

"Đúng, Thương Ngự Tuyệt Liên không phải cũng cần tĩnh dưỡng ở trong này sao? Coi như muội ở đây với nó đi." Quân Vô Dược biết, Quân Vô Tà có cảm tình nồng nàn với cha con Quân gia thế nào. Lúc trước, mọi thứ nàng làm đều có thể nói là vì bảo vệ cha con Quân gia, trong lòng nàng tất nhiên là muốn sớm ngày trở về, đoàn tụ cùng người thân, nửa đường lại bị điện Viêm Ma xuất hiện đuổi giết, mạnh mẽ chặt đứt hi vọng của nàng.

Quân Vô Tà không nói gì. Có nhà không thể về, loại mùi vị và áp lực này khiến nàng khó thở, nhưng giống như thế, cảm giác như vậy lại luôn luôn không ngừng nhắc nhở nàng mọi chuyện đã xảy ra ở Vân Sơn ngày đó.

Nàng tuyệt đối không thể để chuyện như vậy lại xảy ra ở Lâm Vương phủ!

Trầm mặc gật gật đầu, cuối cùng Quân Vô Tà ra quyết định.

"Có một ngày, ta sẽ tiêu diệt điện Viêm Ma, đường đường chính chính mà trở về." Nàng ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn đầy niềm tin không chút lay động.

Quân Vô Dược cười ngây ngốc, hai tay ôm Quân Vô Tà càng chặt.

Hắn chỉ biết, tiểu tử này sẽ không thất bại dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 357: Bái sư (1)

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Quân Vô Tà tỉnh lại, Quân Vô Dược đã biến mất. Nàng bước ra ngoài cửa, Dạ Sát im lặng bước đến.

"Đại tiểu thụ."

Quân Vô Tà nhìn thấy gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia.

"Thiếu gia Vô Dược đi tìm một ít đồ, mong người yên tâm đợi một lúc." Dạ Sát mở miệng nói một cách nề nếp.

Quân Vô Tà hơi sững sốt, không cần nghĩ lâu cũng đoán được Quân Vô Dược muốn tìm gì.

Hôm qua hắn nói sẽ nghĩ cách bổ sung toàn bộ linh hồn mà nàng bị thiếu, nhưng linh hồn sẽ được bổ sung lại như thế nào? Đồ hắn muốn đi tìm, chỉ sợ coi như là có thể bổ sung toàn bộ linh hồn nàng.

Ngực hơi nóng lên, cuối cùng Quân Vô Tà chỉ gật gật đầu, sau đó Dạ Sát biến mất không còn chút tung tích nào, ngay cả hơi thở cũng hoàn toàn che giấu.

Dạ Sát ngày đó e là cũng như vậy, lặng yên không một tiếng động ẩn trốn xung quanh nàng.

Quân Vô Tà thu tầm mắt lại, bước ra bên ngoài. Không thể quay về Lâm Vương phủ, nàng đã có tính toán khác rồi.

Ở hoa viên, Yến Bất Quy đang xách bầu rượu ngồi trên ghế đá, nhìn Phi Yên và Dung Nhã đang đánh nhau, mà ở bên cạnh hắn, Hoa Dao và Kiều Sờ vẫn còn hơi yếu ớt đứng một bên, thương tích của bọn họ vẫn chưa khỏi hẳn, không được luyện tập gì.

Hai bóng dáng non nớt với tốc độ giao chiến nhanh như tia chớp, tốc độ đó khiến người ta không thể nắm giữ.

Khi Quân Vô Tà đi tới thì nhìn thấy Phi Yên và Dung Nhã đang luận bàn, không thể không nói, thực lực của hai người này cũng mạnh, không kém gì Kiều Sờ và Hoa Dao.

Với tuổi của nhóm Kiều Sờ, có thể có được sức mạnh này quả nhiên làm cho người ta hơi giật mình.

"Tiểu Tà Tử?" Kiều Sờ liếc mắt một cái đã thấy bóng dáng của Quân Vô Tà, nhảy như chạy đi qua đó.

"Người tới đúng lúc lắm, Phi Yên và Dung Nhã đang đánh đó, đừng bỏ lỡ trò hay." Nói xong, Kiều Sờ định đưa tay kéo Quân Vô Tà qua, nhưng đang đưa tay ra bỗng nhiên thu tay lại.

Quân Vô Tà gật gật đầu, cùng Kiều Sờ đi qua đó.

Hoa Dao và Quân Vô Tà gật đầu chào hỏi.

Mà Yến Bất Quy lại âm thầm quan sát Quân Vô Tà, kết quả lại phát hiện, ánh mắt của Quân Vô Tà đang nhìn về phía mình, Yến Bất Quy lập tức giật mình một cái.

Quân Vô Tà thu tầm mắt lại, nói với Kiều Sờ đang ở bên cạnh: "Gia nhập vào học viện Phượng Thê như thế nào?"

Kiều Sờ đang theo dõi kịch tính, bị Quân Vô Tà hỏi như vậy, lập tức mở to hai mắt nhìn, nhìn nàng với dáng vẻ khó có thể tin.

"Người... Người nói gì cơ?"

"Ta muốn tu luyện ở trong này." Quân Vô Tà hoàn toàn không kinh ngạc như Kiều Sờ, vẻ mặt vô tư lại lạnh lẽo.

"..." Kiều Sờ kinh ngạc muốn rút cằm.

Hắn nghe được gì vậy?

Quân Vô Tà lại muốn ở lại thư viện Phong Thê?

Lúc này, ngay cả vẻ mặt của Hoa Dao cũng lộ ra kinh ngạc.

"Người chắc chắn?" Kiều Sờ vắt và lăm mới tìm lại được giọng nói của chính mình.

Quân Vô Tà gật đầu.

Trên mặt Kiều Sờ lập tức lộ ra vẻ tươi cười thật đậm!

"Thật tốt quá! Vậy người hãy bái sư phụ chúng ta đi! Ông ấy rất lợi hại đó."

Kiều Sở gần như vội vã đẩy Quân Vô Tà đến trước mặt của Yến Bất Quy, Yến Bất Quy đang uống rượu thì thiếu chút nữa sặc chết vì hành động của đồ đệ ngu đần nhà mình!

Không nói đến việc nha đầu kia rốt cuộc có quan hệ gì với Tước gia, chỉ việc thấy Tước gia bảo vệ nàng như thế nào cũng biết, địa vị của nha đầu này trong suy nghĩ của Tước gia tất nhiên không bình thường rồi.

Nhận nha đầu này làm đồ đệ...

Chỉ suy nghĩ một chút, Yến Bất Quy đã cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Song Quân Vô Tà đã đi tới trước mặt Yến Bất Quy. Từ lúc nhìn thấy thực lực của nhóm Kiều Sở, Quân Vô Tà đã nảy ra ý nghĩ như vậy, muốn trưởng thành, không thể nhắm mắt làm liều.

Không chờ Yến Bất Quy mở miệng, Quân Vô Tà nói thẳng: "Đồ đệ Quân Tà bái kiến sư phụ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 358: Bái sư (2)

“Phụt!” Yến Bất Quy quay đầu phun một ngụm rượu vào mặt Kiều Sở.

Kiều Sở thoáng chốc choáng váng.

“Khụ khụ... Người nói cái gì?” Yến Bất Quy mở to hai mắt nhìn, không thể tin được nhìn Quân Vô Tà.

Nàng gọi ông ta là gì?

Sư phụ?

Lông tơ cả người Yến Bất Quy đều dựng lên, quay đầu tìm kiếm khả năng xuất hiện của đại sát thần khắp nơi.

“Sư phụ.” Về mặt Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn Yến Bất Quy kinh ngạc.

Tay Yến Bất Quy run lên, gương mặt đỏ bừng, nửa ngày cũng không nói ra một chữ.

Kiều Sở lau khuôn mặt ướt đẫm vì rượu, về mặt buồn bực nhìn sư phụ nhà mình.

“Sư phụ, tuy là tuổi của Tiểu Tà Tử còn khá nhỏ, nhưng hẳn thực sự rất lợi hại, người cũng đừng cự tuyệt nữa!” Ánh mắt Kiều Sở lóe lên, Yến Bất Quy chỉ có bốn đệ tử, mà lại lịch bốn người bọn họ thật không tầm thường, có thể nhận Quân Vô Tà hay không vẫn là một ẩn số.

Nếu như là người ngoài, Kiều Sở cũng không quan tâm, nhưng hẳn xem Quân Vô Tà như huynh đệ, đương nhiên hy vọng Quân Vô Tà có thể bái sư môn hạ của mình.

Yến Bất Quy càng run hơn.

Thu nhận Quân Vô Tà làm đệ tử? Ông ta chán sống rồi chắc?

Nhưng bảo ông ta cự tuyệt, ông ta lại càng không dám.

Nếu để Tà đệ biết mình dám cự tuyệt tiểu nha đầu của hắn ta, tất nhiên là tự mình tìm đường chết.

Thế nhưng nếu thật sự thu nhận Quân Vô Tà làm đệ tử của mình...

Yến Bất Quy cảm thấy, mình cũng sẽ chết.

Do dự hồi lâu, Yến Bất Quy đứng dậy, Phi Yên và Dung Nhã bên cạnh cũng dừng động tác lại, nhìn bên này.

“Đề ta suy nghĩ.” Dường như Yến Bất Quy một khắc cũng không muốn dừng ý định chạy trốn lại.

Rất sợ chạm vài giây, mình sẽ máu tươi tại chỗ.

Không thu nhận, cũng không cự tuyệt, tình huống này làm Kiều Sở có chút buồn bực, theo hắn thấy Quân Vô Tà đúng thật là một đệ tử tốt, ngoại trừ tính tình hơi cổ quái, không có khuyết điểm gì.

“Tiểu Tà Tử, người đừng lo lắng, đề sư phụ suy nghĩ một chút sẽ ổn thôi, sư phụ người... rất cẩn thận trong việc thu nhận đệ tử.” Kiều Sở sợ lòng tự trọng của Quân Vô Tà bị tổn thương, trấn an nói.

Về mặt Quân Vô Tà lại rất bình tĩnh, chuyện nàng đã quyết định, không dễ dàng thay đổi như vậy, theo nàng thấy, một người sư phụ có thể dạy dỗ đám đệ tử Kiều Sở bọn họ như vậy, chắc chắn có bản lĩnh nhất định, người như vậy hơi cả tính cũng rất bình thường.

Dung Nhã nhìn Quân Vô Tà, khoe miệng giật giật cũng không nói gì, người bên ngoài không biết chuyện gì, nhưng hẳn hiểu rất rõ.

Ngày đó, nam tử dẫn Quân Vô Tà trở về học viện, ngay cả Yến Bất Quy cũng phải sợ hãi ba phần, chỉ sợ vương mặc của Yến Bất Quy cũng là bởi vì từ nam tử kia.

Trong hoa viên hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên truyền đến tiếng âm ỉ, trên mặt đám người Kiều Sở lập tức biểu hiện sự chán chường.

“Lại nữa rồi! Bọn họ rốt cuộc có thôi hay không!” Kiều Sở rên rỉ xoay xoay vai.

Lời nói của hắn vừa dứt, một đám thiếu niên ăn mặc giống nhau gào thét đòi giết tiến vào.

“Kiều Sở! Đã mấy ngày rồi? Rốt cuộc tên tiểu quỷ các ngươi dẫn về đó muốn ở lại học viện của chúng ta bao lâu nữa?” Vóc dáng thiếu niên cầm đầu không cao, khuôn mặt bắt năn, đứng trùng mắt với Quân Vô Tà bên cạnh Kiều Sở, vẻ mặt rất là xem thường.

Ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà nhìn những thiếu niên ngạo mạn này, tính cách của các thiếu niên ở phía sau hắn cũng giống hắn, đều là bộ mặt cao ngạo.

“Sắc, cũng đã được mấy ngày đâu, phải thúc dục như vậy sao?” Kiều Sở buồn bực mở miệng.

Thiếu niên cầm đầu lập tức trùng mắt lên, chỉ vào mũi Kiều Sở mắng: “Chưa được mấy ngày? Ngươi cũng biết chỗ này có thêm một người, mỗi ngày phải chi tiêu thêm bao nhiêu? Chi phí ăn mặc chả lẽ không cần tiền? Chi phí sinh hoạt của Đông viện các ngươi vẫn luôn khát nợ đủ một năm rồi! Bây giờ lại mang đũa ắt ơ này về, thật sự không biết xấu hổ sao!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 359: Ta đánh đấy, thế nào (1)

Vốn dĩ diện tích của học viện Phượng Thê cũng không lớn, mấy chục năm trước, nơi đây từng là một học viện phồn vinh, nhưng cũng vào lúc đấy, nơi đây đã phải gánh chịu một vụ hỏa hoạn, các đệ tử và người hướng dẫn trong thư viện đều chết cháy, trong một đêm ngắn ngủi, học viện từng khiến đông đảo thiếu niên tranh nhau vào học biến thành một đồng phế tích, sau này tuy có người cung cấp tài lực, trùng tu lại học viện, nhưng những năm cực thịnh đó cũng không quay về được.

Học viện Phượng Thê ngày nay, học sinh của bốn phân viện cộng lại cũng chưa tới một trăm người, so với những trường khác, số người ở nơi này thật sự quá ít ỏi.

Sau khi học viện Phượng Thê được xây dựng lại đã có thời gian xấp xỉ ba năm không thu nhận nổi đến một học trò, thời gian dài như vậy, làm cho những đạo sư vốn dĩ vì danh mà đến nhanh chóng rời khỏi, đầu quân vào học viện khác, mà để bảo đảm sự sinh tồn của học viện Phượng Thê, viện trưởng của học viện không thể không lần nữa giảm thiểu yêu cầu với những người đến học.

Từ anh tài thiên hạ, cho tới bây giờ, chỉ cần trả được học phí là được gia nhập vào học viện Phượng Thê.

Học viện Phượng Thê hiện chỉ có bốn lão sư, chia ra bốn hướng, viện trưởng là người tham tiền nhất gan, chỉ phụ trách thu tiền, những người khác thế nào đều mặc kệ.

Rất nhiều người gia cảnh thông thường hoặc là con nhà giàu tư chất không cao, không trèo lên được trường có đẳng cấp cao liền dùng tiền để trà trộn vào học viện Phượng Tây.

Yến Bất Quy là đạo sư của học viện Phượng Thê, phụ trách học sinh Đông viện, mà tổng cộng Đông viện cũng chỉ có bốn người Kiều Sở, Hoa Dao, Phi Yên và Nhược Phi, nếu không phải vốn dĩ đệ tử của học viện Phượng Thê quá ít, cũng không tới phiên thầy trò bọn họ dắt nhau chiếm đóng Đông viện.

Nhưng chiếm đóng thì chiếm đóng, học phí phải đóng thì một đồng cũng không thể thiếu.

Nhưng mà...

Ánh mắt Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở bốn người bọn họ, hai lần nhìn Kiều Sở, bộ dạng của hắn đúng là rách nát đến không chịu được, không có được một bộ y phục đàng hoàng, tuy Hoa Dao bọn họ mặc dù sạch sẽ tinh tươm hơn, nhưng có thể thấy được ống tay áo giặt đến trắng bệch, tình hình kinh tế của bọn hắn cũng không lạc quan hơn bao nhiêu.

Từ trong miệng những đệ tử khí thế hung hăng này, Quân Vô Tà biết được, Hoa Dao bọn họ đã hơn một năm không nộp học phí gì cho học viện rồi, trong khoảng thời gian này, viện trưởng lần nữa phái người đến đây thúc giục, đều bị Yến Bất Quy chen ép.

Nhưng bây giờ xem ra sợ là hôm nay không chen ép được.

“Viện trưởng đã lên tiếng, nếu như các ngươi còn không nộp tiền, lập tức cuốn gói cút đi! Đừng hy vọng Yến Bất Quy có thể bảo kê các ngươi! Viện trưởng đã có rất nhiều bất mãn với ông ta, bản thân ông ta cũng không lo liệu được nữa rồi!” Sau một hồi oanh tạc, thiếu niên cầm đầu mắng té tát bốn người này.

Quân Vô Tà đứng một bên lẳng lặng nhìn, thực lực của thiếu niên này chỉ sợ chưa qua được xích lĩnh, lại có thể quở trách Kiều Sở bọn họ như vậy.

Mặc dù năng không rõ thực lực của Phi Yên và Dung Nhã lắm, nhưng cũng biết đại khái tuyệt đối không kém Kiều Sở và Hoa Dao.

Với thân thù bốn người bọn họ, xử lý đẹp những thiếu niên trước mắt này chỉ là trông chớp mắt, nhưng vì sao bọn họ lại bất động?

Quân Vô Tà cũng không có cách nào lý giải những điều này, trong ý thức của nàng, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta tất phải trả lại gấp trăm lần.

Sự kiêu ngạo và cuồng vọng của đám thiếu niên trước mắt này đã chạm đến giới hạn.

“Thật là một đám không cần mặt mũi, tiền mình thì không nộp, cả ngày ăn cơm chùa không nói, lại còn dám không biết sĩ diện mang về một tên rác rưởi, thật sự cho rằng nơi này là ổ ăn mày sao?” Thiếu niên nhứ mày nhìn chằm chằm Quân Vô Tà, thấy đối phương gầy tong teo, hoàn toàn xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 360: Ta đánh đấy, thế nào (2)

Sắc mặt đám người Kiều Sở đều trắng bệch, lại âm thầm nắm chặt hai tay, không nói một lời.

Nhục mọ như vậy, không phải lần đầu tiên bọn họ nghe thấy, nhưng mỗi lần, chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Cho thêm vài ngày nữa!” Cuối cùng, Dung Nhã nhìn không được, đành mở miệng nói năng lịch sự.

Ai ngờ được thiếu niên cầm đầu đó, phun nước miếng vào mặt Dung Nhã: “Cho các ngươi thêm vài ngày nữa, các ngươi vẫn không có tiền giao ra! Cút ra khỏi học viện Phurong Thê! Nơi đây không thu nhận những kẻ ăn mỳ như các ngươi!”

Trong nháy mắt, sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, thân thể Kiều Sở căng thẳng, định bước về phía trước, nhưng mới được nửa bước, lại bị Dung Nhã bấm bả vai, lắc đầu với hắn.

“Hừ, sao hả? Ngươi còn muốn ra tay với ta?” Thiếu niên kia trừng mắt nhìn Kiều Sở, biểu cảm khó hiểu trên gương mặt.

Hiển nhiên, không phải lần đầu tiên hắn làm chuyện thế này, mà lần nào mấy “kẻ ăn xin” ở Đông viện này cũng chỉ có thể chịu đựng.

Kiều Sở gần như cắn nát hàm răng, nếu không phải có lời dặn của Yến Bất Quy, từ lâu hắn đã xé xát bọn khốn kiếp đó.

Nhưng mà, thiếu niên kia đặc ý chưa được bao lâu, một quyền nặng nề vậy mà lại trực tiếp nện vào mặt hắn, trong tích tắc, cả đám người bọn họ đều bay ra ngoài!

Mọi người đều tròn mắt hốc mồm nhìn người ra tay.

Quân Vô Tà một tay ôm Hắc Miêu đang ngủ mê man, một tay dùng tay giữa không trung, khuôn mặt lạnh như tiền không hề có biểu cảm, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo kia lóe ra một tia sát ý.

“Tiểu Tà từ...” Tất cả tức giận của Kiều Sở trong khoảnh khắc tiêu tan thành mây khói, hắn ngơ ngác nhìn Quân Vô Tà, trong nhất thời không biết phải nói cái gì.

Trong tiếng kêu gào của thiếu niên bị đánh bay, những thiếu niên khác tay chân luống cuống đến nâng dậy, hắn ôm gò má sưng, hung tợn trừng mắt với Quân Vô Tà.

“Tên ăn mỳ ngươi lại dám đánh ta! Ngươi chán sống rồi! Đánh hắn cho ta!” Thiếu niên giận dữ gào thét, những thiếu niên ở bên cạnh hắn lập tức nhào về phía Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi nheo mắt lại, tay ôm Hắc Miêu trong ngực nhét vào trong lòng Hoa Dao, thân thể nhanh nhẹn bỗng nhiên hóa thành một vệt ánh sáng màu cam, xông về phía những thiếu niên đó!

Vốn dĩ còn tưởng đối phương chẳng qua là một tên tiểu quý, không có gì phải sợ hãi, nhưng lúc đám thiếu niên kia chứng kiến một màn tia sáng màu cam, hoàn toàn phát điên lên!

Tiểu quý này lại là tranh linh!

Muốn rút lại cũng đã muộn rồi, ánh sáng màu cam như cuồng phong vậy, tất cả thiếu niên đều bị đánh đầu rơi máu chảy!

Chỉ trong nháy mắt, một đám thiếu niên vốn dĩ hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng đều nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ. Thiếu niên cầm đầu trước đó còn đặc ý phách lối, mở to hai mắt nhìn, Quân Vô Tà đang từng bước đi về phía hắn.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì! Ta chính là... là đệ tử chính thức của Nam viện... nếu ngươi dám đánh ta...”

Àm!

Thiếu niên kia còn chưa nói hết lời, Quân Vô Tà đã một quyền đánh vào mặt hắn, tay kia nắm lấy áo thiếu niên, kéo hắn lại không cho bay ra ngoài!

Ngay sau đó, thiếu niên bị đánh một quyền choáng váng đã bị Quân Vô Tà kéo vạt áo lôi trở về, không đợi hắn mở miệng, nắm đấm của Quân Vô Tà đã oanh tạc dày đặc như nước mưa trên khuôn mặt vốn đã không dễ nhìn của hắn.

Những thiếu niên khác bị Quân Vô Tà đánh choáng váng, ngồi ngây ngốc tại chỗ, chưa tỉnh hồn nhìn Quân Vô Tà đã đuổi bắt thiếu niên cầm đầu mà đánh điên cuồng, miệng mồm há to gần như có thể nuốt vào một quả trứng gà.

Quá hung tàn! Quá hung tàn!

Đánh tiếp nữa! Sẽ xảy ra án mạng mất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 361: Ta đánh đấy, thế nào (3)

Thiếu niên kia bị đánh đến không rên rỉ nổi thành tiếng, nói chi đến đám thiếu niên đồng hành cùng hắn.

Ngay cả Kiều Sở bọn họ ở một bên cũng thấy hoa mắt.

Thật là... quả là thô bạo!

Dung Nhã phục hồi tinh thần lại từ sự khiếp sợ, hắn vội vàng nói với Kiều Sở bên cạnh: “Không thể để Quân Tà cứ đánh như vậy được, nếu không sẽ có chuyện.”

Lúc này Kiều Sờ mới chợt ngộ ra, lấy lại tinh thần, liền vội vàng xông tới, một tay chặn ngang giữa Quân Vô Tà và thiếu niên đó: “Tiểu Tà Tử, được rồi.” Kiều Sờ nhìn Quân Vô Tà, ánh mắt cực kỳ phức tạp, Quân Vô Tà chỉ muốn bảo vệ mấy người bạn hắn.

Bọn hắn không thể ra tay, nằng nề giúp bọn hắn đánh.

Cảm động đến không thể diễn tả thành lời, Kiều Sờ chỉ cảm thấy mũi hơi chua xót.

Nắm đấm Quân Vô Tà vẫn lơ lửng trên trời, linh khí màu cam lượn lờ vây quanh, quả đấm của nàng đã đầy máu tươi, nàng ngẩng đầu nhìn Kiều Sờ, một lát sau mới ném những thiếu niên bị đánh tơi tã xuống đất, nói với đám thiếu niên bị dọa đến hai chân như nhũn ra: “Cút!”

Đám thiếu niên kia lập tức đổ đồng bọn bị đánh bất tỉnh, cụp đuôi chạy tán loạn.

Ai mà ngờ được, trong Đông viện ngày thường bị ức hiếp không hề dám phản kháng như thế đột nhiên xuất hiện một tiểu yêu nghiệt không nói lý lẽ như vậy, xông lên đánh người tàn bạo, đánh đến nỗi ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Đội đám thiếu niên đó rời đi, trong viện ngoài mùi máu tươi nhàn nhạt ra thì không còn âm thanh nào khác.

Kiều Sờ hít một hơi, đè nén sự chua xót ở chớp mũi, kéo vạt áo cũ nát của mình cố gắng lau sạch bàn tay đầy mùi máu tanh của Quân Vô Tà.

“Đánh bọn họ làm gì, làm ô uế tay mình.”

“Muốn đánh.” Quân Vô Tà bình tĩnh nói, sát ý dồn vào đáy mắt.

Mũi Kiều Sờ hít một cái, không nói gì cả, lau sạch bàn tay nhỏ bé của Quân Vô Tà xong hắn mới ngẩng đầu lên, đưa tay vò vò đầu của Quân Vô Tà, cũng không nói gì.

Quân Vô Tà xoa người, đi về phía Dung Nhã, lấy khăn tay trên người đưa cho Dung Nhã.

Dung Nhã hơi sững sốt, sau đó tiếp nhận, thấp giọng nói một câu cảm tạ, lau sạch nước bọt trên mặt.

“Rất sáng khoái.” Hoa Dao ôm Hắc Miêu đi tới trước mặt Quân Vô Tà, trả Hắc Miêu về cho chủ cũ.

Quân Vô Tà ôm Hắc Miêu, đôi mắt rũ xuống, tĩnh lặng như nước, hoàn toàn không ngang ngược tàn nhẫn giống ban nãy.

“Ta dám thề, nếu như không phải vừa rồi Nhị Kiều ngăn cản, Quân Tà tuyệt đối sẽ đánh chết tên Lưu Thiên đó.” Phi Yên lẩm bẩm một câu bên tai Dung Nhã.

Thoạt nhìn Quân Vô Tà gầy tong teo, cũng không thấy nói chuyện, nhưng tính tình này thật là hợp khẩu vị, trực tiếp dung nắm đấm, thật là đơn giản thô bạo!

Dung Nhã nhìn Quân Vô Tà như có điều suy nghĩ, khóe miệng hơi mỉm cười.

Thực sự, rất tốt.

“Này! Các người lại đang âm ỉ cái gì?” Yến Bất Quy vừa mới đi không bao lâu, bị tiếng ồn ào ở đây thu hút, nhìn Quân Vô Tà đứng giữa bốn người, bước chân ông ta hơi dừng lại một chút, mùi máu tanh tràn ngập trong không khí không thể qua mắt được ông ta, ánh mắt ông ta đảo qua, phát hiện mấy vết máu tại lối ra vào.

“Sư phụ, Lưu Thiên dẫn người của Nam viện đến.” Kiều Sờ vừa thấy Yến Bất Quy liền thật thà báo cáo.

Yến Bất Quy khẽ nhíu mày, râu tóc bao phủ hơn nửa khuôn mặt, khiến người khác không thể thấy rõ tâm tình của ông.

“Các người đã ra tay?” Giọng Yến Bất Quy đột nhiên lạnh lẽo.

Kiều Sờ định mở miệng, cuối cùng cúi đầu, buồn bực nói: “Bọn họ vô lý với Tiểu Nhã, con không nhịn được.”

Kiều Sờ ý muốn gánh hết tất cả lên mình.

Ánh mắt Yến Bất Quy càng lạnh lẽo, một tia sáng bay ra từ lòng bàn tay ông ta, trực tiếp đánh vào ngực Kiều Sờ, chớp mắt ném Kiều Sờ bay ra ngoài.

“Ta đã cảnh cáo các người rất nhiều lần! Không được ra tay với đệ tử của học viện Phượng Thê, lời của ta các người xem như gió thoảng qua tai thôi sao!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 362: Bái sư (1)

Yến Bất Quy bước nhanh tới, đứng trước mặt Kiều Sờ, tay đã giờ cao.

Trong viện, đám người Hoa Dao buông ánh mắt xuống, không đành lòng nhìn nữa.

Nhưng Yến Bất Quy giờ tay lên thật cao, cuối cùng cũng không thể hạ xuống.

Một tay Quân Vô Tà chống lại một chương của Yến Bất Quy chuẩn bị rơi xuống, khuôn mặt lạnh tanh nhỏ nhắn khẽ nâng lên, ánh mắt ngang ngạnh lạnh lùng.

“Người là do ta đánh.” Nàng lạnh lùng nói.

Yến Bất Quy ngăn cả người.

“Nếu người muốn phạt, hãy phạt ta.” Quân Vô Tà híp mắt.

Yến Bất Quy nhìn Quân Vô Tà, sự phẫn nộ biến mất trong chớp mắt, ông ta thu tay về, lui về phía sau hai bước nhìn Quân Vô Tà, dường như có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra.

Nhưng Quân Vô Tà đã từng nói với ông ta.

“Ta thu hồi lời nói khi trước.” Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Yến Bất Quy đợi câu nói kế tiếp của nàng.

“Sư phụ như người, không cần bái cũng được.” Quân Vô Tà lạnh lùng mở miệng, cảm nhận của Kiều Sở bọn họ là, sao giống như mình bị làm nhục vậy, nàng nhìn thấy rõ ràng, mặc dù nàng chưa bao giờ có sư phụ nhưng cũng biết người làm sư phụ nếu không thể bảo vệ đệ tử của mình, ngược lại còn để đệ tử của mình chịu đựng vô vàn phẫn nộ, chịu đủ các loại uất ức mà không thể đánh trả.

Đây là người thầy vô năng!

Sư phụ như vậy, đâu có mạnh hơn nữa nàng cũng không muốn bái!

Yến Bất Quy ngậy ngấn cả người, ông ta nhìn Quân Vô Tà, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn ngập sự lạnh lẽo, trong đôi mắt ấy không hề có cảm xúc, lúc nhìn ông ta khiến ông ta cảm thấy như bước vào hầm băng vậy, sự lạnh lẽo tiến vào cơ thể.

Mấy người Kiều Sở cũng tròn tròn mắt.

Quân Vô Tà xoay người định rời đi, nhưng Yến Bất Quy lại đột nhiên lên tiếng: “Sư phụ như ta? Ý của người là gì?”

Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu, mắt lạnh lùng nhìn Yến Bất Quy: “Làm thầy, nếu không thể bảo vệ đệ tử chu toàn, ngược lại làm cho đệ tử nhịn nhục chịu ức hiếp, mặc cho người ta khi dễ, loại sư phụ này không có còn hơn.”

Giọng Quân Vô Tà không lớn, nhưng từng chữ ghi vào lòng người.

Yến Bất Quy neho mắt lại, không biết vui giận thế nào.

Kiều Sở hoàn hồn trở lại, vội vàng ngăn Quân Vô Tà: “Tiểu Tà Tử, người hiểu lầm rồi! Chuyện không phải như người nghĩ đâu! Sư phụ ông ấy... Ông ấy làm như vậy là vì bảo vệ chúng ta.”

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở, lạnh lùng nói: “Nếu bị người khác tùy tiện ức hiếp như vậy, cố nhẫn nhịn, cho dù sau này đạt được ước muốn, nhưng còn có ý nghĩa gì? Nếu muốn sống, phải sống ngay thẳng, cho dù trời có sập, cũng không thể khom lưng! Không được kiêu ngạo, phải sống một cách tự hào!” Nhẫn nhịn không có nghĩa là phải chịu đựng ức hiếp, gấu tãi, cũng không thể chịu đòn.

Trong vài chục năm này, mặc dù Quân Vô Tà bị nhốt trong phòng, không có tự do, mặc dù bị ác ma kia giam nhăm tư duy suy nghĩ, nhưng Quân Vô Tà chưa bao giờ cúi đầu, khiến người ta nhục một phần trước nàng.

Dù cho tan xương nát thịt cũng không thể vứt bỏ sự kiêu ngạo!

Lời nói của Quân Vô Tà làm Kiều Sở rất khiếp sợ, cũng khiến cho Yến Bất Quy bên cạnh phải suy nghĩ sâu xa.

Giống như một chú chó vậy, một người tùy tiện có thể thỏa mạ không ngót với chúng nó, đây là sự nhẫn nhịn bọn hắn nói đến sao?

Có thể, tiểu nha đầu này nói đúng.

Sống như vậy, không bằng chết.

“Người là Quân Tà đúng không?” Yến Bất Quy đột nhiên ngược mắt lên, ánh mắt đã thay đổi.

Mắt Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn ông ta.

“Nếu người cảm thấy chúng ta có thể sống đường đường chính chính, vậy người không cần phải rút lại lời nói trước đây, để ta xem người có thể sử dụng cách của người xoay vận mạng Kiều Sở bọn họ ra sao.” Yến Bất Quy cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 363: Bản đồ da người (1)

Nói đến thú vị, lúc trước tiểu nha đầu này muốn bái sư, Yến Bất Quy sống chết không đồng ý, bây giờ nha đầu này không muốn bái sư, ông ta lại muốn nhận nàng làm đệ tử.

Có điều...

Cái này cũng phải xem Quân Vô Tà có đồng ý hay không.

Quân Vô Tà không hề trả lời, Kiều Sở bên cạnh lại gấp, hắn kéo cổ tay Quân Vô Tà, đi vào trong phòng.

Những người khác thì đứng nguyên tại chỗ bất động, bọn họ hiểu rất rõ, Kiều sở muốn làm gì, nhưng không ai ngăn cản.

Quân Vô Tà bị Kiều Sờ kéo vào phòng. Kiều Sờ lục lọi tùm lum tìm ra một cái hộp gấm, hộp gấm đó trước kia Quân Vô Tà có thấy qua, là lấy lại từ Khuyên Vân Tông.

“Ta và Hoa ca đến Khuyên Vân Tông chính là vì cái này.” Kiều Sờ cầm hộp gấm đến trước mặt Quân Vô Tà, ý bảo nàng mở ra.

Quân Vô Tà mở hộp gấm ra, một tấm bản đồ đang nằm ở trong đó, mà chất liệu của tấm bản đồ kia chính là một miếng da người!

“Tấm da người này là cắt từ lưng của cha ta.” Giọng của Kiều Sờ trở nên vô cùng kiềm nén.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, tấm bản đồ vẽ trên da đó cũng không hoàn chỉnh, có thể thấy rằng đó chỉ là một phần nhỏ.

“Ta, Hoa ca, Yên Nhi và Tiểu Nhã cùng với sư phụ, đều là người của Trung Tam Giới. Ở Trung Tam Giới, có nhất vực, tứ phương, cửu cung, thập nhị điện, trong đó vực được nói đến chính là Tà vực, Tà vực do Tà đế kiểm soát, thế lực mạnh nhất ở Trung Tam Giới, mà trước đây đã công kích chúng ta, đó là hai người của Viêm Ma Điện trong Thập Nhị Điện, mấy trăm năm trước, Tà vực kiểm soát Trung Tam Giới, tứ phương, cửu cung và mười hai điện đều cúi đầu xưng thần, dâng tất cả bảo bối cho Tà đế, nhưng Tà đế để lại đột nhiên qua đời, tất cả bảo vật của Trung Tam Giới vây quanh chỗ ngồi của Tà đế, đều được đưa vào lăng tẩm cùng với di thể của Tà đế.

Kiều Sờ chậm rãi nói: "Trong lăng mộ của Tà đế, có một khối của cải và bảo bối cực mạnh của Trung Tam Giới, đó là kho báu mà đám người của Trung Tam Giới mơ ước có được, nhưng ngoài những người chôn theo Tà đế ra, căn bản không ai biết lăng mộ của Tà đế ở nơi nào. Tà vực mặc dù không có Tà đế, thế lực không như mọi khi, nhưng Tà đế từng được xem như bá chủ của Trung Tam Giới, cho dù đã chết đi, sự uy hiếp ở Trung Tam Giới vẫn như vậy. Nếu như có người dám cả gan động thủ với lăng mộ của Tà đế, Tà vực sẽ dốc toàn bộ lực lượng, sẽ hủy diệt nó.

Nhưng lòng người mãi mãi cũng sẽ không thỏa mãn, mười hai điện vẫn dòm ngó như vậy đối với kho báu của Tà đế, trải qua cuộc điều tra trong thời gian dài, bọn họ rốt cuộc cũng đã biết được tin tức, lăng tẩm của Tà đế đang ở Hạ Tam Giới. Vì để che giấu tai mắt người khác, cũng vì để ôm chỗ kho báu đó trong tay, mười hai điện đã phái ra một nhóm người tiến đến Hạ Tam Giới, tìm kiếm lăng mộ của Tà đế, lần tìm kiếm này chính là mấy trăm năm. Trải qua vô số người tìm kiếm, trong những người này, cuối cùng có bảy người tìm được vị trí lăng mộ của Tà đế, bọn họ đến từ những thế lực khác nhau, vì kiếm chắt lẫn nhau, bọn họ đem vị trí lăng mộ của Tà đế khắc riêng lên lưng của mỗi người.”

Nói đến đây, ánh mắt Kiều Sờ tối sầm lại “Những người biết được địa điểm lăng mộ đều trở về Trung Tam Giới, đem phần bản đồ họ có đưa cho thế lực của mình, bọn họ vốn tưởng rằng nhiều lần trải qua trăm cay vạn đắng ở Hạ Tam Giới, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, có thể là lúc trở về tu dưỡng, nhưng chờ đợi bọn họ lại là một trận sát hại!”

“Mười hai điện sợ người của Tà vực tiến hành trả thù họ, cho nên đã đem tội danh xâm phạm lăng mộ Tà đế đổ lên đầu bọn họ, cuối cùng bảy người không một ai sống sót, phần da có vẽ bản đồ của bọn họ bị cắt sống, chia thành bảy bản khác nhau cho bảy điện nắm giữ, bởi vì bản đồ không hoàn chỉnh, các điện đều muốn độc chiếm, cho nên bọn họ từ đầu đến cuối cũng không thể tìm được địa điểm thật sự.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 364: Bản đồ da người (2)

“Mà những người kia vì tìm thấy lăng tẩm của Tà đế, phải mang theo cái tên bị nguyên rủa, sau khi chết cũng không thể an nghỉ, bọn họ bị xử tử lăng trì, linh hồn bị đập tan triệt để, người nhà của bọn họ cũng vì chuyện này mà bị giết chết, không một ai may mắn tránh khỏi.” Kiều Sờ đang nói bỗng nhiên bật cười, hần cười ra nước mắt, nhìn Quân Vô Tà.

“Người nói xem, những người đó sao lại ngu xuẩn như vậy, biết rõ lăng mộ không thể đụng được, nhưng bởi vì ngu xuẩn đã hại chết chính mình, cũng hại chết người thân của mình. Mười hai điện muốn có kho báu của Tà đế mà lại không muốn mang tiếng xấu, liền tìm mấy người bọn họ đến chịu tội thay. Sao bọn họ lại ngu ngốc như vậy.”

Quân Vô Tà lắng lắng nghe, Kiều Sờ vừa cười, những giọt nước mắt trong khóe mắt lăn xuống.

“Nếu năm đó không có sư phụ ra tay, cứu lấy mấy người chúng ta, chỉ sợ chúng ta cũng sống không nổi nữa, sư phụ dẫn theo chúng ta chạy trốn đến Hạ Tam Giới này, người dạy chúng ta tu luyện linh lực, bảo chúng ta giấu tài, thực ra từ giây phút người thân chúng ta bị diệt đó, mấy người chúng ta cũng đã sinh vô khả luyện, điều duy nhất khiến chúng ta cố gắng tiếp tục chính là để trả thù mười hai điện! Sờ dĩ sư phụ không để chúng ta ra tay với những học trò của học viện Phụng Thọ là vì không muốn chúng ta khiến người khác quá chú ý, để tránh dẫn đến họa sát sinh, cho nên Tiểu Tà Tử, người đứng trách ông ấy, nếu như không có ông ấy, chúng ta đã sớm chết rồi.” Kiều Sờ lau mặt, nên nỗi buồn trong lòng xuống.

Hắn mở vết thương của mình ra cho Quân Vô Tà xem, chính là không hy vọng nàng có thành kiến gì đối với Yên Bất Quy.

Mỗi hờ rãnh lạnh, hần hy vọng bọn họ có thể tốt hơn.

Quân Vô Tà hơi híp mắt lại, đột nhiên, nàng đi ra phía ngoài cửa.

Yên Bất Quy trông thấy Quân Vô Tà tự ý đi về phía ông ta, nở một nụ cười dưới đáy mắt.

Quân Vô Tà đứng trước mặt Yên Bất Quy, giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

“Sư phụ.”

“Ồi.”

Yên Bất Quy không hèn nhát, mà là đang bảo toàn tính mạng cho Kiều Sờ bọn họ, mặc dù cách của ông ta có chút cực đoan, nhưng cũng là thật tâm thật ý.

Năm đó Yên Bất Quy dẫn theo bốn đứa trẻ còn sống sót, một mạch chạy trốn đến Hạ Tam Giới, trong thời gian đó tình lực đã trải qua bao nhiêu sự truy sát và gặp đau khổ, Quân Vô Tà không cần nghĩ cũng biết.

Tiếng gọi “sư phụ” này khiến cho tâm trạng đám người Hoa Dao vốn đang căng thẳng cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi Quân Vô Tà vì để bảo vệ Dung Nhã mà ra tay, tình nghĩa này, sớm đã làm cho nội tâm của những thiếu niên luôn nhẫn nhục sống tạm bợ kia lay động.

“Ồi, đã gọi là sư phụ, như vậy sau này người cần phải nghe lời của sư phụ? Chuyện như hôm nay...” Trong lòng Yên Bất Quy rất vui, đang định dặn dò tiểu đồ đệ một chút về “đạo

sinh tồn” ở học viện Phượng Thê, vậy mà Quân Vô Tà đã mở miệng nói.

“Sau này còn xảy ra chuyện như vậy, ta vẫn sẽ động thủ như thế.”

Yến Bất Quy cũng sờ một hồi.

“Tâm lòng khổ cực của sư phụ, đệ tử hiểu rõ, nhưng...” Ánh mắt kiên định của Quân Vô Tà, dù cho chấp nhận nhân phẩm của Yến Bất Quy, nhưng nàng xử lý những việc này, quả thực có hơi quá khích.

“Sau này những chuyện này, xin giao cho đệ tử xử lý.” Quân Vô Tà nói.

Có qua có lại, đã bãi sư rồi, suốt đời nàng không cho phép sư phụ và các sư huynh đệ của mình bị người khác làm nhục.

Yến Bất Quy đã mở miệng rồi, nhưng không thể nói được gì.

Trái lại trên mặt đám người họ Kiều đã sớm kim nén nụ cười đến tức ruột, chỉ mong sao Quân Vô Tà có thể trừng trị những đứa trẻ không biết sống chết đó tốt một chút.

Vốn dĩ mấy thiếu niên đối với Yến Bất Quy là nói gì nghe nấy vẫn chưa ý thức được, sau khi thêm Quân Vô Tà vào, tác phong hành sự của bọn họ sẽ thay đổi bao nhiêu, mà trong sáu người của Phong Vân Tam Giới trong tương lai không lâu sau đó giờ đã tụ năm người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 365: Bản đồ da người (3)

Đối mặt với sự “thăng thân” của Quân Vô Tà, Yến Bất Quy không còn cách nào khác, để cho nàng tự quyết, chỉ biết căn dặn đám người Kiều Sở chăm sóc tốt cho nàng.

Vì giới linh của Quân Vô Tà hơi đặc biệt nên Yến Bất Quy không dạy nàng những tu luyện thông thường mà bắt nàng hàng ngày ở bên hồ sen chăm sóc Thượng Ngự Tuyết Liên đang dưỡng thương.

Bây giờ đám người Kiều Sở chính là muốn tìm ra những mảnh bản đồ da người đang lưu lạc, tuy mười hai đỉnh có được nhưng cũng không dám giữ thứ khó giải quyết này trong tay, vì vậy âm thầm phái người cầu kết với một vài thế lực ở Hạ Tam Giới, giao cho những người đó, để họ chết thay.

Cách làm như thế, mười hai đỉnh đúng là rất thuận thực.

Thứ ở trong lăng tẩm của Tà để đủ để huỷ diệt mười hai đỉnh.

Kiều Sở bọn họ muốn báo thù, mục đích của Quân Vô Tà cũng vô tình trùng hợp, nàng cũng muốn cho điện Viêm Ma biến mất khỏi thế gian.

Có điều, sau khi bãi sư, Quân Vô Tà nhanh chóng phát hiện ra khó khăn của đám người Yến Bất Quy.

Thực lực của đám người Kiều Sở rất mạnh, nhưng không thể thể hiện được trước mặt người ngoài, mà mục đích mỗi lần ra ngoài của bọn họ đều hết sức rõ ràng, chỉ mong tìm được chút manh mối của những tấm bản đồ kia.

Có thể nói, năm người của Đông viện không có lấy một người có khả năng sinh tồn, ít nhất là về mặt kiếm tiền, tư chất tự nhiên của bọn họ bằng không.

Một vài năm trước còn tạm, Yến Bất Quy cảm cố chút của cái của mình mang từ Trung Tam Giới về, nhưng cũng không được bao lâu số tiền đó đã bị tiêu hết sạch. Trong tay Yến Bất Quy đã không còn thứ gì có thể đổi lấy tiền nữa rồi, vì thế mấy năm gần đây cuộc sống của năm người vô cùng túng quẫn.

Mấy người bọn họ đã hơn hai năm không có quần áo mới để mặc.

Quân Vô Tà kiếp trước đến kiếp này chưa từng vì tiền mà phải chịu khổ, kiếp trước nàng rời khỏi hang ma tuy tuổi còn nhỏ nhưng dựa vào y thuật của mình mà sống cũng rất thoải mái. Sau khi tái sinh, tuy Lâm Vương phủ cũng gặp bước lâm nguy nhưng tiền lại không hề thiếu.

Thế cho nên, sau khi Quân Vô Tà thấy cảnh sư phụ và các huynh đệ ngồi không trong học viện bàn bạc cách kiếm tiền trả viện trường, đầu óc nàng trong phút chốc trống rỗng.

“Chỉ bằng ta và Yên Nhi ra ngoài cướp một chuyến.” Kiều Sở đưa ra một ý nghĩ viển vông.

Kết quả Yến Bất Quy không nói một lời đánh vào đầu hấn một cái!

Kiều Sở lập tức nhún vai biểu thị mình chỉ đùa chút thôi.

“Rắn hai đầu vẫn đang hồi phục, bằng không ta đã có thể kiếm một ít lâm sản.” Hoa Dao khẽ nhún mày, nghĩ đến những ngày tháng bọn họ túng quẫn, đều là Hoa Dao nhân lúc trời tối dùng rắn hai đầu đào thảo được trên núi đem bán.

Nhưng bây giờ rắn hai đầu đang bị thương còn chưa khỏi hẳn, Hoa Dao cũng không đành lòng để nó phải chịu khổ.

“Đúng là nghèo rớt mòng toi...” Phi Yên như muốn khóc vậy.

Dung Nhã lại bình tĩnh nhất, nhưng lông mày cũng không ngừng nhíu lại.

“Ôi, bỏ đi, cùng lắm thì ta lại đến xin viện trường cho thư thả vài ngày.” Yến Bất Quy không đành lòng nhìn dáng vẻ mặt mày ủ rũ của các đồ đệ, khoát khoát tay, thể hiện ông ta là sư phụ, mấy vấn đề này vẫn nên để ông ta giải quyết.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Yến Bất Quy còn chưa đi tìm viện trường nói rõ thì Hà Thu Sinh phụ trách Nam viện lại ôm bộ mặt cau có đến Đông viện.

Hà Thu Sinh là lão sư của Đông viện, chàng trai mấy ngày trước bị Quân Vô Tà đánh cho máu me đầy mặt chính là đệ tử của ông ta, ngày xưa đệ tử của ông ta cũng hay đến Đông viện “đòi nợ”. Nhưng không ngờ lần này lại bị người ta đánh cho phải quay về, hơn nữa đến nay vẫn không thể bò xuống giường!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 366: Đông viện! quật khởi! (1)

Gương mặt Hà Thu Sinh có chút tức giận, ánh mắt nhìn Yến Bất Quy và Kiều Sở bọn họ suýt chút nữa phun ra lửa.

“Yến Bất Quy! Người khát nợ tiền học viện không nói, còn dung túng đệ tử của mình hành hung! Bây giờ còn có tâm trạng ngồi đây uống rượu!”

Yến Bất Quy về mặt bị mắng nhìn xuống bầu rượu treo ở trên tay, cười khô. Uống rượu? Ông ta lại có tiền uống rượu, trong bầu rượu này toàn là nước, mùi rượu này chẳng qua là mùi vốn có của bầu rượu.

Chỉ là chuyện nhỏ Yến Bất Quy cũng không định giải thích.

“Thì ra là Thu Sinh, hôm nay sao lại có hứng thú tới Đông viện của ta vậy? Có muốn vào ngồi một chút không?” Yến Bất Quy cười nói.

Bộ dạng kia thoạt nhìn cực kỳ tăng bốc, nhưng đám Kiều Sở biết rõ vì sao ông ta lại từ bỏ tôn nghiêm như vậy thì lại cảm thấy trong lòng chua xót.

Nếu không có đám con ghê bọn họ vương chân Yến Bất Quy, với bản lĩnh của ông ta ở Hạ Tam Giới có nơi nào là không thể sống thoải mái?

“Nếu người đã có tâm trạng, ta cho người biết, Yến Bất Quy! Chuyện này nếu người không giải quyết rõ ràng cho ta, dù viện trưởng có tha cho người, ta cũng không đội trời chung với người! Người cho rằng ta thích tới cái chỗ chết tiệt này của người? Nếu không phải viện trưởng có lệnh gọi người qua đó, ta thực sự không muốn làm bẩn đế giày của ta!” Thái độ của Hà Thu Sinh không khác gì đệ tử ông ta, trong mắt bọn họ, ở Đông viện chỉ toàn một đám ăn mày, nương nhờ học viện Phượng Thê, hết ăn lại uống, không có một chút bản lĩnh, chỉ có thể giả ngu lừa người.

Yến Bất Quy có chút nhử đầu, chuyện khác còn dễ nói, nhưng chuyện đánh học sinh của Hà Thu Sinh thì hơi khó giải quyết rồi, nếu như ông ta nhớ không lầm, đệ tử dưới tay Hà Thu Sinh tuy tư chất đều cực kì thối nát, nhưng lại là một đám có “hàm lượng vàng” cao nhất trong các đệ tử của học viện Phượng Thê, có thể nói một nửa tài chính của học viện Phượng Thê đều do nhà các đệ tử Nam viện mang tới.

“Nếu đã không muốn ở, vậy thì rút.” Bất thình lình một giọng nói lạnh tanh cắt đứt lời nói bèn nhẹn của Hà Thu Sinh.

Ánh mắt Hà Thu Sinh chấn động, nhìn sang người lên tiếng.

Đã thấy một tiểu thiếu niên vóc dáng nhỏ nhắn đang lạnh lùng nhìn ông ta.

“Người là cái thá gì! Lại nói chuyện với ta như vậy!” Hà Thu Sinh giận run người, không ngờ đệ tử Đông viện lại dám nhục mạ ông ta như vậy.

Quân Vô Tà hơi ngược cảm, lạnh lùng nhìn Hà Thu Sinh.

“Đệ tử Đông viện - Quân Tà.”

“Được lắm! Người chính tên ăn mày được nhặt về đó! Người ở học viện Phượng Thê hết ăn lại uống lâu như vậy, khoản này chưa tính với người! Người lại còn dám động thủ với đệ tử của ta!” Hà Thu Sinh vừa nghe tên đối phương liền biết, đây chính là tên đệ tử mới của Đông viện đã đánh đệ tử của mình không bước nổi xuống giường, chớp mắt đã lao tới chỗ Quân Vô Tà, giờ tay định dạy dỗ tên tiểu tử này một trận.

Nhưng cái tát này còn chưa giáng xuống, đã bị Yến Bất Quy nắm lấy cổ tay.

“Hà Thu Sinh, đệ tử của ta, không phải người muốn đánh thì đánh.” Ánh mắt Yến Bất Quy thay đổi đến mức mạnh mẽ khác thường, lời nói hôm đó của Quân Vô Tà khuấy động trong lòng ông ta, mấy ngày không thể chớp mắt, trong tâm ông ta đã nảy sinh chút biến đổi.

Ông ta có thể nhịn, có thể nhường, có thể mặc cho người khác ức hiếp, cũng không cho phép người bên ngoài động đến một sợi tóc của đệ tử ông ta!

Hà Thu Sinh đứng là lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Yến Bất Quy như thế, chốc lát đã sợ xanh mặt.

Ngày thường, tên sâu rượu không đánh lại, không mắng lại mà lại có ánh mắt dọa người như vậy, chớp mắt đã đánh tan cái sự cáo mượn oai hùm của Hà Thu Sinh.

“Người! Được lắm! Yến Bất Quy người được lắm! Nếu người đã bao che cho tên lưu manh này đến như vậy thì hãy dẫn hắn cùng đi gặp viện trưởng, để viện trưởng xem xem cái ổ ăn mày của người bây giờ thu nhận toàn là loại gì!” Tức giận như bị ai đánh vào mặt, Hà Thu Sinh thu tay lại, hung dữ mắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 367: Đông viện! quật khởi! (2)

Yến Bất Quy chau mày, càng không muốn làm Quân Vô Tà liên lụy.

Nhưng Quân Vô Tà lại lên tiếng nói: “Đi thì đi.”

Khuynh Vân Tông nàng còn dám lên, huống hồ là đi gặp viện trưởng của một học viện lại bại?

“Được! Ta đợi các người ở thư phòng của viện trưởng!” Hà Thu Sinh buông những lời khó nghe rồi nhanh chóng rời đi.

Đợi Hà Thu Sinh đi rồi, lúc này Yến Bất Quy mới thu hồi ánh mắt sắc bén, bắt đầu nhìn về phía Quân Vô Tà.

“Quân Tà, thực ra người không cần...”

“Ta đi.” Quân Vô Tà nói chắc như đinh đóng cột, hai chữ sư phụ này đối với nàng mà nói rất xa lạ, nhưng khi nhìn quan hệ giữa Kiều Sở bọn họ và Yến Bất Quy nàng cũng hiểu ra chút gì đó.

Yến Bất Quy thờ dài, tuy Quân Vô Tà không nói nhiều, nhưng ông ta cũng hiểu, tên tiểu đồ đệ này của mình từ trước đến nay nói một là một, lời nàng nói ra chắc như đinh đóng cột, ai cũng không thể thay đổi.

Quân Vô Tà giao Hắc Miêu cho Dung Nhã chăm sóc rồi mới cùng Yến Bất Quy tới thư phòng của viện trưởng.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng gặp phải đệ tử học viện Phượng Thê, những thiếu niên kia nhìn thấy Quân Vô Tà và Yến Bất Quy đều chỉ trỏ, xì xào bàn tán, không một chút tôn kính người làm lão sư như Yến Bất Quy.

Yến Bất Quy đã quen với tất cả thứ này, chưa từng cảm thấy có bất kỳ áp lực nào, có điều lần này ông ta nhìn Quân Vô Tà đi bên cạnh, thật lòng thấy áp lực thay tiểu đệ tử của mình.

Nhất cử nhất động của Quân Vô Tà Yến Bất Quy đều nhìn ra được, nha đầu này vốn ngông nghênh, dù đầu lia khỏi cổ cũng không chịu thiệt nửa phần.

Chỉ sợ nàng chưa từng chịu đựng những ánh mắt khinh miệt như này.

Thực tế thì Yến Bất Quy thật sự đã đoán sai!

Lúc Quân Vô Tà còn chưa bị ép thoái vị, tiếng tăm của nàng khi ở Thích quốc phải gọi là thể thảm, những ánh mắt còn quá đáng hơn thế này cũng không phải chưa từng thấy, có điều...

Nàng chưa từng để ý, bởi vì nàng căn bản không thèm nhìn những người đó.

Ban đầu học viện Phượng Thê rất lớn, thế nhưng sau khi phá đi xây lại kết cấu đã nhỏ đi rất nhiều, nguyên nhân do kinh tế, phòng ốc ở học viện đã nhiều năm không tu sửa, những chỗ tối tăm nhìn thấy được đều đã thể hiện rõ cảnh ngộ khó khăn như hiện nay của học viện.

Thư phòng của viện trưởng cũng không lớn, nước sơn trên cửa đã bong ra rất nhiều, cỏ dại mọc đầy trên bậc thang, có vẻ vô cùng rách nát.

Đẩy cửa bước vào, một ông lão râu bạc phơ tàn tật đang ngồi ở trước bàn đọc sách trong phòng, trên gương mặt già nua, cặp mắt kia khép hờ, bên cạnh là Hà Thu Sinh đang kể tội Yến Bất Quy và Quân Vô Tà.

Thấy Yến Bất Quy và Quân Vô Tà đến, Hà Thu Sinh không hề ngừng nói, ngược lại càng nói càng hăng say.

Sắc mặt Yến Bất Quy có chút khó coi, nhưng biểu cảm của Quân Vô Tà không chút thay đổi, dường như những lời nhục mạ của Hà Thu Sinh căn bản không lọt lỗ tai của nàng.

“Viện trưởng, người xem xem, hai người này một chút phép tắc cũng không có! Hôm nay ta phải tính toán rõ ràng, mấy ngày này khoản nợ của Đông viện lại hao hụt thêm mười mấy lượng! Nếu lại bỏ qua việc này lần nữa thì cả học viện Phượng Thê đều bị bọn họ làm liên lụy.” Hà Thu Sinh lâm lâm.

Vừa nhắc tới tiền, biểu cảm tệ đại của viện trưởng lập tức có phản ứng, ông ta ngẩng đầu nhìn về phía Yến Bất Quy và Quân Vô Tà.

“Bất Quy à, rốt cuộc thì bao giờ người mới trả số tiền này vậy? Kéo dài, cũng không phải là cách. Người dung túng tiểu đệ tử của người đánh bị thương đệ tử Nam viện, việc này đã đến tai người nhà người ta rồi, người ta muốn tìm người tính sổ đấy! Nếu đón học viên kia về, chỗ học phí này chẳng phải là lại ít đi một phần hay sao?” Lão viện trưởng tận tình khuyên bảo Yến Bất Quy, gương mặt vô cùng đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 368: Đông viện! quật khởi! (3)

Sắc mặt của Yến Bất Quy khi bị lão viện trưởng nhắc tới ngày càng khó coi, còn Hà Thu Sinh lại dương dương tự đắc.

“Ta nói này viện trưởng, ta thấy Đông viện này nên sớm đổi người cai quản đi, người xem Yến Bất Quy đã làm gì? Mấy năm nay, tổng cộng chỉ có vài tên đệ tử thế này, ngoại trừ mấy tên ăn mày, ai muốn bái ông ta ta làm thầy? Bây giờ lại càng ngày càng kỳ cục, đi nhặt một tên ăn mày ở bên ngoài về, lừa ăn lừa uống lại còn dám đánh đệ tử của Nam viện. Nếu cứ tiếp tục mặc kệ như vậy, chẳng phải là muốn tạo phản ư?” Hà Thu Sinh sợ thiên hạ không loạn, nói chuyện gắt gỏng.

“Việc này...” Viện trưởng hơi nhíu mày.

Quân Vô Tà lặng lẽ nhìn toàn bộ thư phòng, vẻ lạnh lẽo nơi đáy mắt càng ngày càng đậm.

“Viện trưởng, người đừng do dự nữa, chẳng lẽ người muốn chứng kiến đệ tử của Đông viện dồn ép đệ tử của các viện khác hay sao, đó đều là...” Hà Thu Sinh còn chưa nói xong.

Quân Vô Tà đập vào bàn sách của viện trưởng, âm thanh vang dội, bàn tay nhỏ bé của nàng đè lên một tờ ngân phiếu.

“Đủ chưa?” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt, ba người còn lại trong thư phòng đều sửng sốt.

Mắt lão viện trưởng gắt gao nhìn vào tờ ngân phiếu, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Ngân phiếu.

Đã bao nhiêu năm ông ta chưa nhìn thấy rồi?

Hà Thu Sinh bị Quân Vô Tà cắt đứt cảm xúc mãnh liệt, nhìn Quân Vô Tà ném ra một tờ ngân phiếu, sắc mặt lập tức tái đi.

Khóe miệng ông ta giật giật nói: “Tiền Đông viện mắc nợ mấy năm, đừng tưởng chỉ cần lấy ra vài trăm lượng là có thể xóa sạch. Của cái đồ đệ ta không thiếu, nó có thể tùy tiện lấy ra vài trăm lượng, không phải tên ăn mày như ngươi...”

Hà Thu Sinh mới nói được một nửa, ngang nhiên ngừng lại.

Trong lúc Hà Thu Sinh nói chuyện, lão viện trưởng đã cầm lấy tờ ngân phiếu, vừa thấy con số trên đó liền hít vào một hơi.

Hà Thu Sinh liếc mắt một cái, vẻ mặt vô cùng khinh bỉ, nhưng khi ông ta thấy rõ những con số trên đó, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, vẻ mặt khó coi như bị người ta đánh mấy cái vào miệng.

Trên tờ ngân phiếu trắng đó, một con số khiến người ta kinh ngạc được viết nghênh ngang.

Mười vạn lượng!

Bàn tay đang cầm tờ ngân phiếu của lão viện trưởng bắt đầu run lên, bộ râu rung rung.

Toàn bộ thu nhập một năm đã trừ đi chi phí của thư viện Phượng Thê cùng lắm cũng chỉ được ba bốn vạn lượng, nhưng Quân Vô Tà vừa ra tay đã rút ra mười vạn lượng.

Số tiền này ngang bằng với doanh thu hai, ba năm của thư viện Phượng Thê.

Thảo nào vẻ mặt của lão viện trưởng lại kích động như điên như thế!

Vẻ mặt của Hà Thu Sinh giống như ăn phải phân, ngọt ngat đến mức tái mét.

Đệ tử của ông ta có thể tùy tiện lấy ra mấy trăm lượng, nhưng tên tiểu quỷ này vừa ra tay đã là mười vạn lượng.

Hà Thu Sinh hoài nghi rằng có phải mình bị ảo giác hay không?

“Ngân... ngân phiếu này nhất định là giả!” Hà Thu Sinh không tin quát, quần áo tên tiểu tử này giản dị thế kia, sao có thể lấy ra một số tiền lớn như vậy.

Quân Vô Tà hơi nheo mắt, nhìn về phía Hà Thu Sinh đang thẹn quá hóa giận, không buồn nói với ông ta.

Lão viện trưởng nghe Hà Thu Sinh nhắc vậy, lập tức nheo mắt lại cẩn thận quan sát con dấu trên tờ ngân phiếu.

Một lát sau, ông ta vui mừng hơn hờ nói: “Tờ ngân phiếu này là thật! Đây là con dấu của ngân hàng Linh Nguyệt! Chắc chắn không sai.”

Lúc này Hà Thu Sinh không nói được một lời, ngân hàng Linh Nguyệt là ngân hàng tư nhân lớn nhất, ở Chư quốc đâu đâu cũng có dấu vết của bọn họ, hơn nữa con dấu của ngân hàng Linh Nguyệt đều là dùng linh lực đóng lên, người bình thường không thể bắt chước được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 369: Người còn cần không (1)

Về mặt Hà Thu Sinh tái mét, khóe miệng mím chặt đến tím bầm, bị người khác đánh trực tiếp vào miệng như thế, quả thật ông ta mất mặt xuống tận nhà bà nội rồi.

Lão viện trưởng nhìn về phía Quân Vô Tà một lần nữa, ánh mắt đã trở nên niềm nở lạ thường, nhìn nàng như nhìn một khối vàng nguyên chất.

“Ngươi tên là Quân Tà phải không? Về sau hãy cố gắng ở Đông viện, nếu như có gì không hài lòng, cứ việc nói ra.” Lão viện trưởng nói một cách ân cần khác thường, sao trước đây ông ta chưa từng gặp kiểu thiếu niên ra tay hào phóng như vậy, hận không thể ở lại học viện Phượng Thê cả đời.

Quân Vô Tà không đáp lại điều gì.

Lão viện trưởng lại háng giọng một cái, nói với Hà Thu Sinh bên cạnh: “Chuyện lúc trước đã là quá khứ rồi, đừng nhắc lại nữa. Quân Tà vừa mới đến học viện Phượng Thê, ngươi cũng quản đệ tử của ngươi đừng đi gây thêm phiền phức cho người ta, nếu để ta biết được đệ tử của ngươi ức hiếp người ta, ta sẽ không khách khí đâu đấy.”

Dưới sự cân nhắc về tiền bạc, ai khinh ai trọng, lão viện trưởng biết rõ.

Khóe miệng Hà Thu Sinh run rẩy, há miệng hít một hơi, nửa ngày cũng không nói được một chữ.

Tiểu tử này đứng êm đẹp ở đây. Đệ tử của ông ta vẫn còn nằm trên giường.

Rốt cuộc ai ức hiếp ai?

Tuy nhiên Hà Thu Sinh hiểu rõ, trong mắt lão viện trưởng, người nào nhiều tiền người đó là ông lớn. Sở dĩ Nam viện có thể làm mưa làm gió ở học viện Phụng Thê, còn không phải bởi vì đệ tử của bọn họ nhiều tiền? Nhưng bây giờ đảo ngược rồi, cái ô ăn mày tự nhiên lại xuất hiện một tên thô hào, bây giờ Hà Thu Sinh không thể lấy chuyện tiền bạc ra điều vô dương oai được nữa.

Tất cả học sinh của Nam viện có cộng gộp lại mấy năm cũng không đủ mười vạn, làm sao so bì được với người ta?

Quở trách xong Hà Thu Sinh, lão viện trưởng nở nụ cười hòa nhã như đang đắm mình trong gió xuân, nhìn về phía Quân Vô Tà: “Nếu ngươi không hài lòng về Yến Bất Quy, ngươi cứ nói thẳng, trong các lão sư còn lại của viện, ngươi muốn theo ai cũng được.”

Quân Vô Tà lãnh đạm nói: “Đồng viện rất tốt.”

“Đúng, đúng, đúng, Yến Bất Quy có thể tìm thấy đệ tử như ngươi quả là phúc phận đã tu từ kiếp trước của hắn.” Lão viện trưởng cười vô cùng rạng rỡ.

“Nếu không có chuyện gì, ta đi trước đây.” Quân Vô Tà không có hứng thú gì với vẻ mặt nịnh hót của lão viện trưởng.

“Không có việc gì, không có việc gì, ngươi về đi, Bất Quy, nhanh tiễn đệ tử của ngươi về, gió lớn đừng thổi nữa, thấy tiểu tử gầy yếu, ta sẽ nói nhà bếp làm thêm món cho Nam viện các ngươi.” Lão viện trưởng mấy khi hào phóng một lần.

Yến Bất Quy đưa Quân Vô Tà rời đi với vẻ mặt căng thẳng, mãi đến khi đi ra phía sau thư phòng của viện trưởng, vẻ mặt của ông ta vẫn đờ đẫn.

“Tiểu tử, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Yến Bất Quy nhìn Quân Vô Tà, ném ra tờ ngân phiếu ấy, đừng nói sáng mà mắt Hà Thu Sinh và viện trưởng, ngay cả Yến Bất Quy cũng cảm thấy thế giới này thật huyền ảo.

Cái tên này thường ngày ăn mặc vô cùng đơn giản, thoát nhìn tựa như là con cái của một nhà bình thường, nhưng vừa mới ra tay đã là mười vạn lượng.

Yến Bất Quy đến Hạ Tam Giới nhiều năm như vậy mà vẫn chưa từng sờ qua số tiền trên một trăm lượng bạc.

“Nhiều?” Quân Vô Tà nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Yến Bất Quy, ánh mắt hơi nghi hoặc.

Sau khi sống lại, nàng chưa bao giờ mua bất kỳ vật gì, cần cái gì, Quân Tiên đều chuẩn bị cho nàng, nàng hầu như chẳng bao giờ dùng đến tiền bạc, mà những ngân phiếu mang theo trên người cũng là Quân Tiên kín đáo đưa cho nàng lúc nàng đi ra ngoài, đối với nàng mà nói nó chẳng khác gì tờ giấy vụn.

“Ngươi còn muốn không? Ta vẫn còn.” Quân Vô Tà thấy Yến Bất Quy hình như rất đề ý tới ngân phiếu, nàng phẩy tay lấy từ trong ống áo ra... một mớ ngân phiếu.

Mức tiền của mỗi tờ đều không dưới năm vạn lượng!

Ngoài Quân Tiên ra, lúc Quân Vô Tà rời đi Mặc Thiên Uyên cũng nhét vào không ít tiền.

Một người là vương gia, một người là hoàng đế, ngân phiếu được lấy ra chắc chắn không có tờ nào không mang theo chữ vạn.

...

Quân Tà vứt ngân phiếu như vứt giấy vệ sinh, ta yên lặng nhìn bát súp cay, hào khí ngất trời nói với người phục vụ: “Cho ta thêm phần khoai tây năm đồng!” Có tiền là phải phóng khoáng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 370: Người còn muốn không (2)

Đôi mắt Yến Bất Quy suýt chút nữa rơi ra ngoài, vẻ mặt ông ta sợ hãi nhìn mớ ngân phiếu được Quân Vô Tà nhét vào trong ngực mình, quét mắt đếm một chút đã đến vài trăm vạn lượng rồi.

Toàn thân giật mình một cái, Yến Bất Quy lập tức trả lại cho Quân Vô Tà mớ ngân phiếu đó.

“Không cần đâu, ngươi giữ lại đi.” Lúc nói chuyện, trong lòng Yến Bất Quy đang cháy máu.

Tên tiểu tử xấu xa này lại có thể có nhiều tiền như vậy!

Điều này khiến một người khỏe mạnh cường tráng như ông ta làm sao chịu nổi?

Quân Vô Tà thu lại tiền, hoàn toàn không cảm giác được nội tâm Yến Bất Quy đang sụp đổ.

Lúc trở lại Đồng viện, đám Kiều Sở đều chờ trong sân, không ai rời đi, thấy Quân Vô Tà bọn họ nhanh chóng đi tới, bốn người vội vàng nghênh đón.

“Thế nào? Viện trưởng nói gì rồi?” Kiều Sở không kịp chờ đợi hỏi.

Yến Bất Quy đột nhiên thở dài, vẻ mặt đau thương căm giận làm cho tim của đám Kiều Sở lập tức treo ở cổ họng.

“Sau này...”

Mắt của bọn Kiều Sở nhìn chằm chằm không rời.

“Cái tên Hà Thu Sinh kia sẽ không dám gây phiền toái cho chúng ta nữa!” Trong chớp mắt, vẻ mặt bi tráng của Yến Bất Quy liền được thay thế bởi ý cười.

“Hà?” Đám người Kiều Sở hơi há hốc mồm.

Kiều Sở gần như ngay lập tức nhìn về phía Quân Vô Tà, vẻ mặt sợ hãi nói: “Tiểu Tà Tử, người không phải là... đã đánh cả Hà Thu Sinh và viện trưởng đấy chứ?”

Dựa vào tính khí của người này thì mười phần đã có tám chín phần rồi!

“Không có.” Quân Vô Tà nói.

“Người... Người cũng đừng để cho mình oan ức, nếu bọn họ làm khó người, cùng lắm ta và Yên Nhi sẽ đi cướp một phiếu, lén lút không nói cho sư phụ biết.” Kiều Sở có chút không yên lòng mở miệng nói.

Yến Bất Quy đứng một bên liền tát cho Kiều Sở một cái, “Coi lão tử chết rồi hả?” Nói ngay trước mặt ông ta lại còn dám bảo là lén lút không nói cho ông ta biết?

Nghe Kiều Sở nói, Quân Vô Tà hơi sững sờ, sự việc vốn rất đơn giản, chẳng biết tại sao ở trong mắt bọn họ lại trở nên phức tạp như vậy.

“Được rồi, được rồi, không sao rồi, các người nhanh đi tu luyện đi, đừng có làm biếng mà ngồi ở đây nữa.” Yến Bất Quy đuổi bọn họ đi, khóe miệng bị râu che lấp nhếch lên một ý cười đậm.

Tên tiểu đệ từ này, thu nhận nó thật là không thiệt!

Yến Bất Quy không định giải thích, Quân Vô Tà lại càng không có ý giải thích, đám Kiều Sở chỉ có thể yên lặng rồi đi, tiếp tục tu luyện, nhưng trong lòng lại có rất nhiều vướng bận, bất kì lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng, một khi viện trưởng và Hà Thu Sinh đến trừu chọc, nhất định sẽ bảo vệ Quân Vô Tà thật tốt.

Quân Vô Tà về đến phòng, ôm Hắc Miêu ngồi xuống một bên, nàng nhẹ giọng gọi một tiếng, trong nháy mắt Dạ Sát từ ngoài cửa vọt vào.

“Đại tiểu thư có gì dặn dò?” Dạ Sát quỳ một chân trên đất, nói.

Quân Vô Tà lấy ra một xấp ngân phiếu để lên bàn, nói nhỏ với Dạ Sát vài tiếng, một lát sau, Dạ Sát lần lượt cất hết những tờ ngân phiếu kia, trong chớp mắt hình bóng liền biến mất tại chỗ.

Quân Vô Tà ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn Hắc Miêu đang ngủ say trong lòng.

Nếu như nó tỉnh, có lẽ sẽ nói cho nàng biết nên xử lý vấn đề trước mắt như thế nào?

Sáng sớm hôm sau, đám Kiều Sở mang cặp mắt gấu trúc từ trong phòng đi ra, một đêm lo lắng đến không chợp mắt nhưng lại không nghe thấy bất kì âm thanh gì, điều này khiến bọn họ rất tò mò, bốn người đặt dẹo từ trong phòng đi ra, nhìn qua sắc mặt của nhau lập tức lộ ra vẻ cười khổ.

“Xem ra viện trưởng bọn họ quả thật là không định đến tìm chuyện, nhưng rốt cuộc là sư phụ và Tiểu Tà Tử làm sao làm được?” Kiều Sở vò tóc, nghĩ trăm đường cũng không giải thích được.

Đáy mắt Hoa Dao mang theo vẻ lắng đọng, khẽ lắc đầu một cái, cũng không biết gì.

“Không đến là tốt rồi, mọi người cũng đừng lo lắng vớ vẩn nữa.” Phi Yên đuổi người một cái, khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào mang theo chút tinh thần mệt mỏi.

Dung Nhã chỉ sửa sang lại y phục của mình, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 371: Người còn muốn không (3)

Bốn người bọn họ thật ra không phản ứng gì nhiều, nhưng học viện Phượng Thê lại toán loạn rồi!

Bên ngoài có một đám người đang ầm ĩ, ngang nhiên thu hút bốn người vừa mới tỉnh ngủ đi qua, nhưng vừa đi qua liền khiến bọn họ đều sững sờ.

Chỉ thấy vài chục nam giới mặc áo xám đang khiêng thang dài, mang theo búa, ôm gối, từng bước từng bước từ học viện Phượng Thê đi vào Đông viện, theo sau những người đó còn có vài tên đang gánh thùng, bọn họ vừa nhìn thấy đám Kiều Sở đi ra từ Đông viện lập tức buông thùng xuống nghênh đón.

“Xem như tìm được người rồi, làm phiền ký nhận một cái, đây là tám rương y phục của Chức Nguyệt Các, trong đó bảy rương là đồ cho nam, một rương là đồ cho nữ, bên trong còn có giày, tất và một số đồ dùng khác, xem như là đồ thưởng quý nhà ta tặng các vị, phiền các vị kiểm tra một chút, đồ đặc đầy đủ bọn ta trở về cũng dễ dàng khai báo.” Nam tử dẫn đầu mặc bộ y phục có chất vải tốt, nụ cười rạng rỡ, để một tập hóa đơn trước mặt Kiều Sở.

Cả người Kiều Sở đều hỗn độn, tròn mắt nhìn tám rương đồ lớn, nửa ngày vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Đệ tử của các viện khác thấy ồn ào mà kéo theo tới đây, lúc nam tử đó vừa cất lời liền hít vào một luồng khí lạnh.

Chức Nguyệt Các!

Đó là cửa tiệm y phục và trang sức nổi tiếng thiên hạ.

Một cái khăn tay thôi cũng phải đến mười mấy lượng bạc địa phương.

Bọn họ có phải nghe nhầm không?

Cái nơi như hang ổ của bọn ăn mày này lại có thể mua tám rương... tám rương liền một lúc.

Chỗ này mất bao nhiêu tiền nhỉ? Một đám thiếu niên tính đến khô cả miệng cũng không thể tính được hết.

Tất cả mọi người đều bị chuyện xảy ra trước mắt làm cho kinh ngạc đến nỗi muốn rơi cả con mắt ra ngoài, khó có thể tin được tất cả những gì bọn họ vừa nghe thấy.

Kiều Sở hoàn toàn choáng váng, hần cảm thấy những lời mà nam tử này nói ra hần đều không hiểu, kết hợp lại sao nghe thế nào cũng không hiểu?

Ngay cả tiền của học viện còn đóng không nổi, bọn họ lấy tiền đâu mà mua y phục của Chức Nguyệt Các?

Người đó thấy Kiêu Sở cả buổi vẫn chưa nhận đồ, xoay đầu đưa hoá đơn đến trước mặt Hoa Dao.

Hoa Dao sững sờ một hồi lâu mới nhận lấy những thứ đó, đôi lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, hần nói: “Có phải ngươi nhầm rồi không, bọn ta không mua cái gì cả, hay là các ngươi đưa những thứ này về đi.”

Đừng nói là tám rương, cho dù là tùy ý lấy ra một bộ trong một rương thôi, bọn họ cũng trả không nổi rồi.

Nam tử kia cười nói: “Không sai, chính là Đông viện của học viện Phượng Thê. Mấy thứ này đã được trả tiền rồi, các ngươi chỉ cần ký tên là được.”

“Đã trả tiền?” Hoa Dao nhìn Dung Nhã ở bên cạnh một cái.

Về mặt Dung Nhã cũng vô cùng kinh ngạc.

Người đàn ông đó liền cười cười chỉ tay vào dòng chữ ghi tên người trả trên hóa đơn.

“Đúng vậy, là một vị khách tên là Quân Tà mua.”

“Quân Tà!”

Dường như trong cùng một lúc bốn người đều hét lên, những tia chớp liên tiếp nổ đùng đùng trong đầu.

Đám thiếu niên đang vây xem bên ngoài cũng không hiểu ra sao, bọn họ chưa bao giờ biết Đông viện lại có người tên là Quân Tà? Nghĩ đi nghĩ lại, không chừng những người này đưa nhầm rồi, đám ăn mày của Đông viện làm sao mua được đồ của Chức Nguyệt Các?

Nhưng không đợi đám Kiêu Sở lấy lại tinh thần, một tên cường tráng khiêng bó củi bên cạnh chạy tới, trong tay cũng cầm một xấp hoá đơn.

“Trùng hợp quá, cũng là vị khách tên Quân Tà thuê bọn ta tới đây để tu sửa lại toàn bộ Đông viện của học viện Phượng Thê, làm phiền các ngươi kí vào tờ đơn giúp ta để các huynh đệ đây còn bắt đầu làm việc.”

“...” Về mặt của Kiêu Sở hết như đang nuốt một quả trứng gà, hai mắt mở to nhìn.

Khuôn mặt Hoa Dao lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, ánh mắt lóe lên.

Dung Nhã và Phi Yên liếc nhau một cái, trong lòng đã sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 372: Người còn muốn không (4)

“Là Tiểu Tà Từ...” Cuối cùng Kiêu Sở cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn những cái rương ở phía trước, cảm giác không thể nói ra lời trong lòng.

Hoa Dao khẽ gật đầu: “Chi sợ bên phía viện trưởng cũng đã giải quyết như vậy.”

Hôm qua Yên Bất Quy trở về nói sự việc đã được giải quyết, bọn họ không nghĩ ra được nguyên do, dù sao tên viện trưởng thấy tiền là sáng mắt kia, ngoại trừ lúc thấy tiền là dễ nói chuyện ra, những lúc khác đều mang dáng vẻ như bị đòi nợ.

Tuy nhiên, những chuyện bất ngờ hôm nay lại nói cho bọn họ biết một cách rất rõ ràng.

Quân Vô Tà quả thực đã giải quyết xong vụ viện trưởng, hơn nữa còn dùng tiền – thứ mà viện trưởng thích nhất để giải quyết.

“Thật không ngờ, tiểu sư đệ của chúng ta lại là một tiểu thổ hào.” Phi Yên cười đến híp cả mắt, nhìn qua một trong những cái rương nói: “Ừầy... Cái rương đựng đồ nữ trang kia không phải là nạm chuẩn bị cho ta đấy chứ?”

Kiều Sở nhìn từ trên xuống dưới, Phi Yên mặc một chiếc váy tinh tế, liền lộ ra một nụ cười vô cùng ác ý.

“Ta đoán là vậy.”

Khuôn mặt Phi Yên cũng tái đi.

Phi Yên mang theo vẻ đẹp ngọt ngào của thiếu nữ, âm thầm ngồi xuống một góc, không còn từ nào để diễn tả vui mừng.

“Khụ, dễ ta vậy!” Sau khi biết được nguồn gốc, Hoa Dao liền giơ tay lên cảm lấy bút than mà người đàn ông kia mang tới, viết hai chữ “Hoa Dao” lên hai sấp hóa đơn.

Sau khi ký nhận, nam tử của Chức Nguyệt Các cười khanh khách, cho người khiêng các rương y phục vào, còn cái tên khỏe mạnh cường tráng kia thì hô hào các huynh đệ của

mình, bắt đầu trùng tu lại Đông viện.

Lúc Yến Bất Quy đi ra liền thấy hình ảnh một đám người lạ đang xây dựng rầm rộ ở Đông viện, dọa ông ta thiếu chút nữa làm rơi cả bình rượu xuống đất.

Vừa định mở miệng thì lại nghĩ thấy một mùi hương thơm của rượu bay tới, mắt Yến Bất Quy lập tức sáng lên.

Hoa Dao đang ký nhận hoá đơn bỗng nhiên bị ai đó vỗ vào sau lưng một cái, quay đầu lại nhìn thì ra là Yến Bất Quy.

“Những vò rượu này ở đâu ra thế?” Yến Bất Quy híp mắt, nhìn những vò rượu ngon đang được đặt trước mặt Hoa Dao, mắt nhìn thẳng.

“Tiểu Tà mua đấy.” Hoa Dao ký xong liền cất đồ vào.

Từ sáng sớm, hắn đã ký không biết bao nhiêu hoá đơn, toàn bộ Đông viện cũng bị chất đầy rồi.

Yến Bất Quy vừa nghe là Quân Vô Tà mua, lập tức cười ha ha mang thẳng về phòng hưởng dụng vài ngày, không hỏi thêm bất cứ điều gì.

Hoa Dao hơi nhúc nhủ đầu thờ dài một cái, từ sáng tới giờ, đồ liên tiếp được gửi vào Đông viện, nhiều không kể xiết, ăn, mặc, ở, đi lại đều đủ cả.

Hon nữa mọi thứ đều là đồ tốt, có giá trị không nhỏ, nói gì những kẻ nghèo lâu năm như bọn họ, những thiếu niên đang đứng xem ở bên ngoài cũng hoàn toàn phát điên.

Đã gặp qua thổ hào nhưng chưa thấy thổ hào nào như thế.

Chỉ trong một buổi sáng, trên dưới học viện Phụng Thê ai cũng biết Đông viện xuất hiện một đại kim chủ tên là Quân Tà.

Hầu như không ai biết nàng đến Đông viện khi nào, lai lịch ra sao, tuy người vẫn chưa lộ diện nhưng mớ lễ vật này đã làm mù mắt cả một đám người.

Có người tính toán đại khái rằng chỉ riêng đồ vật được đưa đến Đông viện sáng nay thôi cũng đã hơn trăm vạn lượng.

Tính thế thôi cũng đã khiến bao nhiêu người thèm muốn rồi?

Đám đệ tử cả ngày vẫn luôn miệng ồ ăn mảy, ồ ăn mảy liên triệt để ngậm miệng.

Nếu như cái nơi tiêu tốn gần trăm vạn như Đông viện mà là nơi chứa ăn mảy, vậy nơi bọn họ ở gọi là gì, chuồng heo sao?

Những người vốn chỉ có ý định xem náo nhiệt, sau khi nhìn thấy được màn tiêu xài xa xỉ như thế đều cụp đuôi chạy mất, từ nay về sau, Đông viện đã bỏ đi hoàn toàn ba chữ “ồ ăn mảy”, còn người chưa từng lộ diện – Quân Vô Tà lại bị đội lên bốn chữ “Kẻ ngốc lắm tiền”.

Vì sao?

Có nhiều tiền như vậy đến Đông viện này làm gì? Ai mà chả biết Yến Bất Quy của Đông viện là một tên ma rượu, tổng cộng chỉ có bốn đệ tử không ra hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 373: Ngược rồi (1)

Quân Vô Tà từ trong mộng tỉnh lại, ra khỏi viện nhìn thấy một đám nam nhân cường tráng sửa sang mọi nơi của Đông viện. Ánh mắt nàng chưa từng dừng lại, mà tự ý đi đến nơi Thương Ngự Tuyết Liên tu dưỡng.

Mấy ngày này nàng cứ tỉnh lại đến nơi đó trông coi. Vốn chỉ là theo lời Yến Bất Quy ở đó chăm sóc Thương Ngự Tuyết Liên nhưng vào thời gian này, nàng lại cảm thấy rõ ràng được một linh lực nồng đậm đang không ngừng tuôn vào thân thể nàng. Sự cuộn trào của linh lực đó lại dồi dào hơn lúc nàng dùng ngọc dịch Quỳnh Tương để dưỡng dục cánh sen của Thương Ngự Tuyết Liên!

Thời gian mấy ngày ngắn ngủi, linh lực trong thân thể nàng đã đạt được sự thăng cấp trong phạm vi lớn. Tình huống này khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Ngồi bên ao, trong lòng ôm Hắc Miêu ngủ say, ánh mắt Quân Vô Tà ngưng tụ lại trên đóa Thương Ngự Tuyết Liên dần tản ra sức sống đó.

Đóa hoa sen khô héo đó đã xuất hiện sự sống lần nữa, lá sen khô héo rơi rụng từng mảnh lại vươn dài ra cánh hoa nhỏ mới.

"Tiểu Tà Từ." Một tiếng gọi từ sau lưng Quân Vô Tà truyền đến.

Quân Vô Tà quay đầu nhìn lại, bốn thân hình lấp lánh đang ở nơi đó chờ đợi.

Y phục cũ từng giặt đến bạc màu đã được thay, bây giờ bốn người đều mặc y phục đẹp đẽ. Tuy kiểu dáng đơn giản nhưng chất liệu tương đối khá.

Cái gọi là Phật dựa kim trang, người dựa ăn mặc chính là như thế.

Bốn người vốn là dung mạo đỉnh đỉnh, không biết làm sao bộ y phục rách đó lại kéo xuống mấy cấp bậc của họ. Đôi y phục mới như vậy nào còn chút quê mùa gì, từng người giống như quý công tử, thanh thoát anh tuấn khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Phi Yên mặc váy dài toàn thân màu hồ lam, có chút ngại ngùng kéo vạt váy, sánh cùng nụ cười tuấn mỹ của ba người còn lại. Về mặt Phi Yên hơi bối rối.

Ba chiếc lá xanh hững bông hoa đỏ in trên y phục khiến Phi Yên vô cùng yêu kiều, đôi mắt hạnh hơi híp lại, mang theo chút xấu hổ.

"Đẹp không?" Kiều Sở kéo áo khoác, bên hông còn treo một tấm ngọc bội.

Ánh mắt Quân Vô Tà dừng lại trên người hai người Phi Yên và Dung Nhã trong chốc lát: "Ngược rồi."

"Cái gì?" Kiều Sở chợt sững sờ.

"Hay là hai người thích mặc như thế?" Quân Vô Tà nghiêng đầu nhìn Phi Yên và Dung Nhã.

Phi Yên và Dung Nhã hoàn toàn sững sờ, hồi lâu trong đầu họ mới phản ứng lại Quân Vô Tà đang nói cái gì.

"Người biết?" Phi Yên trừng to mắt nhìn Quân Vô Tà.

"Biết cái gì?" Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn Phi Yên.

"Ta... Ta là nam đó, Tiểu Nhã mới là nữ..." Phi Yên chỉ vào mình, lại chỉ Dung Nhã.

Trên mặt Dung Nhã mang theo nụ cười tuấn mỹ phi phàm.

Quân Vô Tà gật đầu.

"Này! Nhị Kiều! Tên ngọc người! Lại còn lừa gạt ta nói Tiểu Tà Từ không biết giới tính của bọn ta!" Phi Yên gào một tiếng, xông đến Kiều Sở, đối với Kiều Sở chính là một trận no đòn.

Trước đây lúc họ được Yến Bất Quy dẫn đến, đáng vớ Phi Yên nhỏ nhất. Y phục của họ đều là y phục cũ mà Yến Bất Quy xin được từ bên viện trưởng. Một bộ trong đó là trang phục nữ, Phi Yên của lúc đó thân hình nhỏ nhất. Dung Nhã căn bản không mặc vừa bộ trang phục nữ nên rút xuống đầu Phi Yên. Còn sau này mỗi lần Yến Bất Quy mang y phục đến, trang phục nữ mang về đều ném cho Phi Yên đầu tiên. Thêm vào Phi Yên vốn là nam sinh nữ tướng trông đẹp ngọt ngào dị thường, giống đến mức đệ tử của cả học viện Phụng Thánh đều tưởng hắn là một thiếu nữ. Còn Dung Nhã khí chất bông bênh, tướng mạo tuấn mỹ, vóc dáng cao gầy lại trở thành công tử nhanh nhẹn trong mắt mọi người...

...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 374: Ngược rồi (2)

Phi Yên vốn cho là Quân Vô Tà không biết, còn mua cho hắn (*) một hòm trang phục nữ. Lúc này mặc trang phục nữ dưới sự xúi giục của Kiều Sở đến gặp Quân Vô Tà.

Nào biết Quân Vô Tà sớm đã rõ giới tính của hắn!

Bây giờ nhắm nghiền ngày đầu tiên Quân Vô Tà tỉnh lại giao Hắc Miêu cho Dung Nhã mà không phải người đầu tiên nâng gập được là hắn. Hóa ra là có nguyên do!

Chỉ sự lúc bắt đầu đó, Quân Vô Tà đã rõ giới tính của hắn và Dung Nhã rồi.

Vì vậy, thái độ đối với Dung Nhã cũng hơi khác biệt.

Về mặt Phi Yên ngại ngùng miễn bàn rồi, còn Dung Nhã tràn trề ý cười lại bị Phi Yên kéo đầu bỏ chạy. Chưa đến phút chốc, hai người đổi y phục lại.

Chỉ là...

Phi Yên nhìn thế nào cũng giống như mỹ nữ giả nam trang, mà đồ Dung Nhã mặc ngắn đu đưa lại khiến Kiều Sở vẫn quen nhìn nàng mặc nam trang nổi da gà lên cả người.

Cuối cùng hai người họ đều cảm thấy không thể chịu nổi, lúc này mới buồn phiền đổi lại y phục của bản thân.

Nhìn Phi Yên mặc lại trang phục nữ, Kiều Sở cười vỡ bụng, kết quả lại gây ra một trận đòn dữ dội.

Tuy vóc người Phi Yên nhỏ nhất nhưng lực khí lại mạnh nhất trong bốn người. Một tay đã có thể xách Kiều Sở lên đánh năm bò. Nếu bỏ qua giới tính vốn dĩ của hắn thì thật sự xứng đáng ba chữ: "Lolita bạo lực" này.

Thừa dịp Kiều Sở bị Phi Yên đuổi chạy tán loạn khắp viện, Dung Nhã ngồi xuống bên cạnh Quân Vô Tà cười nói: "Đa tạ."

Làm nhiều như vậy, Quân Vô Tà cũng chưa từng nói qua.

"Không cần." Quân Vô Tà thản nhiên mở miệng, theo nàng thấy thì số tiền đó giữ lại cũng vô dụng.

Hoa Dao nhìn đôi "tỷ muội hoa" nữ giả nam trang này thì trong lòng cảm thấy rất buồn cười: "Tuy không phải lúc nhưng Tiểu Tà Từ, có chuyện hy vọng người có thể giúp một chút."

"Luyện được?" Quân Vô Tà hơi nheo mắt.

Hoa Dao gật đầu.

"Phương thuốc." Quân Vô Tà không hề do dự.

Hoa Dao lấy ra một bản phương thuốc từ trong ngực giao vào tay Quân Vô Tà, Quân Vô Tà lập tức đảo mắt.

"Thuốc này là ai dùng?" Quân Vô Tà ngẩng đầu hỏi.

"Sự phụ. Trước đây vì cứu bọn ta mà ông ấy chịu trọng thương. Ngày thường chỉ có thể uống rượu áp chế." Ánh mắt Hoa Dao u ám, bởi vì lo lắng khoảng thời gian này Yến Bất Quy không mua nổi rượu, còn vết thương trong thân thể ông ta càng ngày càng nặng.

Phương thuốc này là bọn hắn mang ra được từ Trung Tam Giới, có thể trị liệu tình trạng vết thương của Yến Bất Quy. Ngày đó Kiều Sở đến trước Quý thị, đòi lấy Đông Châu là một vị thuốc cần thiết trong phương thuốc. Chỉ là thuốc này vô cùng khó luyện, cho dù trong tam giới cũng không mấy ai luyện ra được.

Tìm thấy Quân Vô Tà, họ vốn cũng không ôm nhiều hy vọng lớn. Chỉ là hễ có chút hy vọng thì họ cũng không muốn bỏ cuộc.

Quân Vô Tà rũ tầm mắt xuống, lại nhìn kĩ phương thuốc đó một lượt.

Một khoảng trăm mạch, tâm trạng Hoa Dao hơi khẩn trương. Ánh mắt Dung Nhã cũng có chút trở nên dè dặt.

"Được liệu." Quân Vô Tà đột nhiên lên tiếng nói.

"Cái gì?"

"Cho ta được liệu." Quân Vô Tà nhìn Hoa Dao.

Bây giờ Hoa Dao mới hiểu rõ ý của Quân Vô Tà, dù lạnh lùng như hắn cũng có chút kích động.

"Người có thể luyện?"

Quân Vô Tà gật đầu, tuy phương thuốc phức tạp hơn phương thuốc bình thường nhưng cũng không làm khó được nàng. Điều duy nhất khá hóc búa là dược liệu vô cùng hiếm có. Cho dù là Quân Vô Tà, cũng có rất nhiều thứ chưa từng thấy qua.

"Thật sự quá tốt rồi! Bọn ta sẽ nghĩ cách tìm những dược liệu này." Trên mặt Hoa Dao gọi lên ý cười, cho dù gian nan thế nào đi nữa, chỉ ít họ đã có hy vọng!

(*) Vì thân phận của Phi Yên và Dung Nhã đã được phơi bày, cho nên nhóm dịch giả để đúng xưng hô của nhân vật

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 375: Nước suối trời (1)

Từ lúc có người có địa vị như Quân Vô Tà, Đông viện có thể nói là có cải thiện rất lớn. Từ trên xuống dưới rực rỡ hẳn lên. Chưa đến thời gian một tháng, Đông viện vốn dĩ đồ nát đã sửa sang hoàn tất. Hòn non bộ trong viện bầu bạn với nước ao, tường đỏ ngói xanh, mặt đất đổi thành đá hoa màu xanh...

Phóng tầm mắt nhìn, trong Phương Thê học viện lại bại, Đông viện chính là một đóa hoa hướng dương lấp lánh ánh sáng rực rỡ, vô cùng khiến người ta chú ý.

Linh lực của Quân Vô Tà tăng lên nhanh chóng trong một tháng ngắn ngủi, đã đạt đến đỉnh cao của tranh linh!

Nhưng mà đến đây, nàng lại không cách nào đột phá lần nữa.

Điều duy nhất có thể phá vỡ tầng giam cầm này chỉ có chiếm đoạt giới linh của người khác!

Quân Vô Tà nắm trong tay hộp tụ linh Quân Vô Dược cho nàng, đôi mắt hơi nheo lại.

Nàng cần sức mạnh.

Muốn nâng cao chính mình thì phải đi chiếm đoạt giới linh của người khác, điều này đánh đồng với giết người.

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, giết người nàng không sợ nhưng vì sao nàng phải giết người vô tội?

Lúc này Yến Bất Quy gõ vang cửa phòng của Quân Vô Tà, Quân Vô Tà đứng dậy mở cửa.

Trong một tháng này, Yến Bất Quy rất ít khi xuất hiện, chỉ là thỉnh thoảng sẽ đến bên ao hoa sen ngắm nhìn Thương Ngự Tuyết Liên.

"Giới linh hệ thực vật, tốc độ trưởng thành rất nhanh nhưng muốn đột phá thì hơi khó khăn. Khoảng thời gian này linh lực của ngươi có tình trạng lộ ra bên ngoài, có phải ngươi muốn đột phá không?" Sau khi Yến Bất Quy ngồi xuống, hiếm khi không uống rượu mà tịnh trọng nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà gật đầu.

"Ngươi muốn đột phá, chiếm đoạt giới linh cũng cần chú ý. Giới linh càng cao càng tốt cho hiệu quả đột phá của ngươi." Yến Bất Quy nói, sau đó ông ta từ bên hông lấy ra một túi gấm lớn bằng bàn tay đặt lên bàn.

"Mở ra xem thử."

Quân Vô Tà theo lời mở ra nhưng trong chớp mắt, đôi mắt nàng hơi sáng lên.

Túi gấm thoát nhìn chỉ lớn bằng bàn tay, sau khi mở ra lại có cảnh vật ngoạn mục. Trong không gian lớn hơn nhiều so với vẻ bên ngoài!

"Đây gọi là túi Càn Khôn, là đồ của Trung Tam Giới. Hễ thả đồ vào thì có thể bảo tồn dài lâu, sẽ không tổn hao chút nào." Túi Càn Khôn này là một thứ từ Trung Tam Giới mang đến chỉ tồn tại trên người Yến Bất Quy. Cho dù buồn chán thế nào đi nữa, ông ta cũng không cảm cố nó. Bởi vì không có ông ta, thứ này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở Hạ Tam

Giới. Một khi ông ta cầm ở tay, nói không chừng sẽ gây nên sự chú ý của thượng son giới.

Mà ở trong túi Càn Khôn còn có một bình rượu tinh xảo do ngọc bích mài giữa mà thành, rất đẹp.

"Lấy bình rượu đó ra."

Quân Vô Tà lấy bình rượu ra.

Yến Bất Quy lấy ly để trước mặt Quân Vô Tà: "Rót một ly."

Quân Vô Tà giờ tay rót chất lỏng trong bình vào, lại thấy chất lỏng trong suốt lấp lánh điểm ánh sao đỏ từ từ chảy vào trong ly, dập dờn hương vị thấm vào ruột gan.

Mùi vị đó, Quân Vô Tà dường như đã nếm được ở đâu, lại có chút mơ hồ.

"Đây là thiên hồ, bên trong chứa nước suối trời, lấy không hết, dùng không cạn. Tuy suối trời không cách nào hồi phục linh hồn của người nhưng có thể tạm bợ nó không tiếp tục hao tổn nữa. Ta biết người bị người của điện Viêm Ma đã thương. Nước suối trời này sẽ tạm bợ cho linh hồn của người. Mỗi ngày người chỉ cần uống một ly thì có thể duy trì một ngày." Yến Bất Quy nhìn Quân Vô Tà, nàng và Kiều Sở bọn họ khác biệt, không nên bị cầm cố ở học viện Phượng Thê nhỏ bé này.

Trên mặt Quân Vô Tà lộ ra vẻ vô cùng ngạc nhiên, nước suối trời?

Đây chẳng phải là thứ thích hợp dưỡng dục Thương Ngự Tuyết Liên ghi chép trong quyển sách đó sao?

Trong lúc bình tĩnh, cuối cùng nàng nhớ ra mùi vị này mình đã nếm được ở đâu rồi.

"Người rót nước này vào trong ao?" Quân Vô Tà giương mắt nhìn Yến Bất Quy.

Yến Bất Quy cười nói: "Đừng quên, sách tu luyện đó của người chính là thứ ta bảo tiểu tử Nhị Kiều đó lấy đi bán."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 376: Nước suối trời (2)

"Ta đã lật qua mấy quyển sách đó, đáng tiếc ta không có giới linh hệ thực vật nên không thể luyện, đến tay người thì người chính là người có duyên với chúng." Yến Bất Quy sờ sờ râu.

"Người không nên ở lại học viện Phượng Thê, người nên làm chuyện người cần làm."

Quân Vô Tà rũ tầm mắt, nhìn thiên hồ (*) trong tay mình, đồ đã từng phải có được bằng mọi giá, bây giờ lại được Yến Bất Quy đưa đến trước mắt của nàng.

Có thiên hồ, nàng có thể an tâm trở lại Lân Vương phủ, không cần sợ điện Viêm Ma truy sát nữa.

Nhưng..

Đây là chuyện nàng muốn làm sao?

Tham sống sợ chết, dùng nước suối trời để trốn tránh truy sát. Kẻ thù vẫn tùy ý sống sót mà nàng chỉ có thể dựa vào nước suối trời ẩn nấp cẩn thận.

"Sư phụ." Quân Vô Tà bất chợt ngắt đầu: "Lăng tẩm của Tà đế, ta phải đến."

Nắm chặt thiên hồ, đáy mắt Quân Vô Tà hiện lên vẻ kiên định không thể nghi ngờ. Sống tạm bợ không phải điều nàng muốn. Nếu đã có người muốn mạng của nàng thì càng phải tiêu diệt đối phương, vĩnh viễn hậu hoạn!

Yến Bất Quy hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

"Rồi sẽ có một ngày ta sẽ tiêu diệt điện Viêm Ma." Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Yến Bất Quy sững sờ một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười.

"Được được được, tên tiểu gia hỏa người cũng có chí khí đấy! Không then là... Khụ, nếu người lựa chọn như vậy, vậy thì ta cũng không làm khó người. Thiên hồ và túi Càn Khôn này người tạm nhận lấy, ghi nhớ thiên hồ tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt người khác. Có thứ này cho dù người không có giới linh hệ thực vật, người mười hai điện cũng sẽ không bỏ qua người."

Quân Vô Tà hít một hơi, lại lịch của thiên hồ này chỉ sợ không đơn giản như Yến Bất Quy nói.

Kỷ thực lúc trước Quân Vô Tà hơi nghi ngờ, Tiểu Bạch Liên từng nói Trần Hồn ngọc là một trong thất bảo của U Linh giới. Sau đó lại vô tội từ đầu đến cuối, mà Yến Bất Quy bọn họ cũng nói tất cả bảo vật của Trung Tam Giới đều trong lăng tẩm của Tà đế, mà Trần Hồn ngọc ấy rất có thể cũng ở đó.

Nhưng Trần Hồn ngọc vốn nên ở lăng tẩm Tà đế sao lại rơi vào tay người khác?

Mà thiên hồ, tại sao lại dẫn tới họa sát sinh?

"Đa tạ sư phụ." Quân Vô Tà không nghĩ tiếp. Cho dù là nguyên do gì, chuyện nàng muốn điện Viêm Ma bị tiêu diệt này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

"Gọi một tiếng sư phụ, vậy là đủ rồi." Yến Bất Quy cười lớn đi ra từ trong phòng.

Quân Vô Tà cầm cốc nước suối trời trên bàn đồ cặn sạch một hơi!

Đến đây, nàng sẽ không bị quản chế từ học viện Phụng Thê nhỏ bé này nữa!

Ông trời dường như cảm ứng được sát ý tràn đầy trong lòng của Quân Vô Tà. Sau nửa tháng, Phi Yên mang về một tin tức từ bên ngoài.

Tám bản đồ da người thứ hai đã có manh mối.

Mà nơi ở của tám bản đồ da người lại là một học viện!

Học viện Phong Hoa!

Một trong ba đại học nổi danh khắp thiên hạ!

Bọn người Kiều Sở chờ xuất phát, chuyến đi lần này không chỉ là Sở Kiều và Hoa Dao xuất động, đến Phi Yên và Dung Nhã cũng phải theo qua đó. Trước lúc sắp đi, bọn họ lại có được một tin tức khiến họ kinh ngạc!

Quân Vô Tà cũng muốn cùng đi với họ!

"Tiểu Tà Tử, người... thật sự muốn đi?" Kiều Sở nhìn Quân Vô Tà nuốt nước bọt nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở.

"Không có ta, các người không thể tiến vào học viện Phong Hoa."

Học viện Phong Hoa không chỉ yêu cầu cực cao với đệ tử thu nhận, mà học phí còn cao đến mức khiến người ta kinh ngạc!

Lời này của Quân Vô Tà vừa thốt ra đã chấn chặt miệng đám người Kiều Sở.

Kim chủ không đi, họ cũng không thể nộp học phí!

Trong nháy mắt, Kiều Sở bỏ nhào bên chân Quân Vô Tà, khóc nói: "Tiểu Tà Tử! Người thật sự quá hiểu ý người khác rồi!"

(*) Thiên hồ: giếng nước trời

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 377: Học viện phong hoa (1)

Học viện Phong Hoa tọa lạc ở bên phía bắc Đại Đô quốc, địa thế bằng phẳng, diện tích bao la.

Nghe đồn đứng ở cửa trước học viện Phong Hoa, liếc mắt nhìn không đến bờ.

Là một trong ba đại học phủ của thế gian, thời gian học viện Phong Hoa chiêu sinh tháng chín mỗi năm luôn sẽ xuất hiện cảnh tượng người đông nghịt.

Xe ngựa mang theo gia quyến cuộn cuộn đến, thiếu niên và thiếu nữ vừa đúng tuổi từ bốn phương tám phía đến học viện Phong Hoa dưới sự hộ tống của người nhà. Trong khoảng thời gian trung tuần tháng tám đến đầu tháng chín, đừng nói phần trung tâm của học viện Phong Hoa, đến nhà trọ lâu trên thị trấn xung quanh cũng đã tề tựu đầy ắp.

Học viện giữa thiên hạ đông đúc như sao trên trời nhưng đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp chỉ có ba nơi, học viện Phong Hoa đã chiếm cứ một chỗ.

Điều kiện chiêu nhận đệ tử trình độ cao nhất của học phủ cũng vô cùng hà khắc, chỉ nhận thiếu niên giữa mười bốn tuổi đến mười sáu tuổi, ra khỏi hạn định hai tuổi này thì ai cũng đừng hòng tiến vào.

Mà học viện Phong Hoa có chia làm bản bộ và phân bộ (*). Trong bản bộ không phải người ưu tú của giới linh mà là người có linh lực tăng trưởng nhanh chóng, người có tư chất bình thường muốn vào bản bộ khó như lên trời.

Mà điều kiện của phân bộ lại tương đối dễ. Trên căn bản chỉ cần nộp tiền thì có thể tiến vào phân bộ học tập. Nếu có người tư chất ưu tú, biểu hiện xuất sắc ở phân bộ cũng có thể trực tiếp thăng chức đến bản bộ, mà những người tư chất bình thường đó nhiều nhất chỉ có thể ở phân bộ trong thời gian một năm. Nếu không có cơ hội tiến vào bản bộ, vậy thì sang xuân năm thứ hai sẽ bị tập thể đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa.

Mà lúc họ đang nhập học, mọi chỉ tiêu lại là phần của ba năm. Cho dù thực lực không đủ bị đá ra trước thời hạn cũng đừng mong đòi lại tiền.

Trên cơ bản, tối đa cũng chỉ có mấy chục người tới nhập học năm thứ nhất. Trên nghìn người có thể trực tiếp tiến vào bản bộ mà những người còn lại chỉ có thể thành thực ở phân bộ.

Mười bốn tuổi, giới linh của người ta mới thức tỉnh, mà tuổi cao nhất học viện Phong Hoa nhận người lại là mười sáu tuổi. Hay nói là cho dù lọt vào thời gian này, nhiều nhất chỉ có thời gian tu luyện hai năm, muốn có đột phá về mặt linh lực trong thời gian này thì điều ấy dường như là không thể.

Những người trực tiếp vào bản bộ đó trên cơ bản đều là giới linh tương đối đặc thù.

Sở dĩ học viện Phong Hoa có thể thắng làm một trong ba học phủ trình độ cao nhất là vì, trừ sức mạnh giáo sư hùng hậu ra thì điều càng quan trọng là phương hướng duy nhất của

nó... phục linh sư!

Toàn bộ học viện chia làm ba phương hướng tu luyện: thú linh, khí linh, phục linh.

Thú linh là giới linh hệ thú, khí linh là giới linh hệ vũ khí còn phục linh này không phân ra bất kỳ giới linh nào cũng không thuộc về tu luyện hệ chiến đấu mà là một phương hướng tu luyện thiên về trị bệnh.

Giới linh và linh hồn của con người vốn là một thể, tuy giới linh không chảy máu giống người nhưng chiến đấu trong thời gian dài hoặc xảy ra chuyện bất ngờ cũng sẽ tạo thành thương tích cho giới linh, mà phục linh sư là một đám người vì trị bệnh cho những giới linh bị thương đó mà tồn tại.

Phục linh sư là một phương hướng tu luyện hững hờ. Duy chỉ có một học phủ học viện Phong Hoa này biết bồi dưỡng phục linh sư ra sao.

Có thể nói phục linh sư quý hiếm hơn cả luyện dược sư!

Dù sao người hiểu được luyện dược rất nhiều nhưng người hiểu được phục linh lại vô cùng ít ỏi, mà tính quan trọng của giới linh đối với mọi người mà nói là không thể thay thế.

Muốn trở thành một phục linh sư, điều cần thiết không phải linh lực của người lớn mạnh đến đâu, mà là xem linh lực của người có năng lực dung hợp với giới linh hay không. Nói trắng ra phục linh sư chính là dùng linh lực tự thân để tu bổ sức mạnh phần lực lượng mà giới linh thiếu sót đó.

(*) Bản bộ: trụ sở chính; phân bộ: phân hiệu, chi nhánh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 378: Học viện phong hoa (2)

Dung hợp với giới linh là một kiểu mơ hồ, chưa từng có người thử nghiệm qua, càng không biết phải làm thế nào, cho nên học viện Phong Hoa trở thành nơi bồi dưỡng duy nhất của phục linh sư.

Cho dù một nhà chỉ có một phục linh sư, cũng đủ để bọn họ ăn uống cả đời không lo âu.

Nhóm thiếu niên bây giờ đến học viện Phong Hoa, tám chín phần mười đều có mục đích làm phục linh sư rồi.

Trong biển người đông nghịt trước cửa chính của học viện Phong Hoa, đa số là thiếu niên.

Họ ngẩng dài cổ nhìn xung quanh, tóp năm tóp ba tụ tập lại một chỗ thì thầm với nhau, trên mặt mỗi người đều tràn đầy đáng vẻ tươi cười mà chờ đợi.

Một bóng dáng đi lại rất nhanh trong đám người đó, sau khi chen chúc qua đám đông mới chạy tới chỗ mấy người dưới tàng cây. Dưới tàng cây, bốn bóng dáng chờ đã lâu rồi.

Kiều Sở nắm một tờ giấy trong tay, vẻ mặt buồn bực đi đến chỗ đồng bọn: "Rốt cuộc đây là học viện hay là lò mổ vậy? Giết người như vậy thật không lưu tình chút nào."

"Sao vậy?" Phi Yên chớp mắt nhìn Kiêu Sở.

Kiều Sở đưa tờ giấy trong tay ra, đám người Phi Yên cầm lên xem qua.

Trong nháy mắt, sắc mặt đen lại như đáy nồi.

"Học phí ba năm... Ba mươi vạn... Còn chưa tính chỗ ăn chỗ ngủ? Thế này... Thế này rõ ràng là cướp tiền mà!" Phi Yên trừng mắt nhìn con số viết trên tờ giấy kia, tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

Đối với đám người nghèo bọn họ, một hai lượng bạc cũng phải chia thành ba phần để tiêu, ba mươi vạn... Đây là khái niệm gì vậy?

Bán họ đi cũng không đủ số tiền đó.

Lúc này, tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về phía đáng người nhỏ xinh nhất - Quân Vô Tà, kim chủ của bọn họ!

"Tiểu Tà Từ... Số tiền này..." Ánh mắt Kiêu Sở nhìn về phía Quân Vô Tà như sắp khóc rồi.

Năm người bọn họ là một trăm năm mươi vạn, số tiền này chỉ là tiền để vào tiểu khu, vẫn chưa tính đến chi phí ngủ nghỉ và ăn uống. Dựa theo tiêu chuẩn thu phí này của học viện Phong Hoa, năm người bọn họ không có hai trăm vạn lượng cũng đừng mong vào được.

Trong ánh mắt chờ đợi của bốn người, Quân Vô Tà ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình thản nói: "Không đủ."

"..."

Sấm sét giữa trời quang đánh vào đỉnh đầu của bốn người, quả nhiên tiền nhiều như vậy, ngay cả kim chủ cũng không đủ tiền.

Khi ra ngoài, trên người Quân Vô Tà tổng cộng có hơn một trăm vạn lượng. Ngày đó, đồ võ ở thư viện Phụng Thế đã tiêu phí phần lớn tiền bạc của nàng, hiện tại trên người nàng chỉ có chưa đến tám mươi vạn lượng, thế nào cũng không đủ học phí cho năm người.

"Sức sinh! Chi phí cao vậy, sao còn có nhiều người đến như vậy? Tiền đều là vớt từ nước ra à?" Kiêu Sở nhìn thấy cảnh tượng của biển người kia, tim đang rò máu. Chi phí hung tàn như vậy, vẫn có hơn một nghìn người đến học viện Phong Hoa, mà cuối cùng có thể bước vào tiểu khu chỉ có một phần mười cũng chẳng sai đâu, chín phần mười khác cơ bản là không có tiền.

Ba mươi vạn lượng, cũng đủ cho một nhà tiểu phú tiêu dùng cả đời, đánh một phen như đánh canh bạc vậy, quả nhiên là đập vỡ trái tim mong manh của người nghèo.

"Nếu chi phí không cao như vậy, cho dù học viện Phong Hoa mở rộng thêm mười lần cũng không đủ đâu." Hoa Dao thán nhiên mở miệng nói.

Cái nô phục linh sư duy nhất chỉ là nơi để làm hài lòng một đám người chen nhau muốn vỡ đầu.

"Nhưng mà... Chúng ta không có nhiều tiền như vậy..." Kiều Sở lập tức sụp hai vai xuống.

Quân Vô Tà hít mắt lại, bỗng nhiên nằng nệ mở miệng nói: "Vùng lân cận có bán đầu giá không?"

Kiều Sở sùng sốt.

"Tiểu Tà Tử, người đi bán đầu giá làm gì? Trên người chúng ta... Không có gì có thể bán đâu!" Trên người bọn họ, đáng giá nhất là quần áo của Chức Nguyệt Các, cho dù bán cũng không gom đủ tiền.

"Huynh chỉ việc nói là được." Quân Vô Tà nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 379: Học viện phong hoa (3)

"Có thì có, chẳng qua chỗ đó chúng ta vẫn chưa đến bao giờ." Kiều Sở gãi gãi đầu, tiem cảm đồ bọn họ còn thường xuyên đến, chỗ bán đầu giá thì... Thật đúng là chưa bao giờ đến đó.

Hơn một trăm vạn lượng cũng sẽ không dễ dàng gom như vậy, bọn họ vội vàng đến đây vào tháng chín, thời gian học viện Phong Hoa nhận người tổng cộng lại chỉ có ba ngày, bỏ lỡ rồi chỉ có thể đợi một năm nữa.

Cao thủ trong học viện Phong Hoa nhiều như mây, vậy nên nhóm Kiều Sở cũng không dám xông vào.

Năm người đang thảo luận nên gom hơn một trăm vạn kia từ đâu, đúng lúc có vài thiếu niên đi ngang qua tàng cây, sau khi nghe thấy cuộc nói chuyện của họ thì lập tức lộ vẻ mặt khinh thường.

"Nếu không có tiền thì đừng tới học viện Phong Hoa nữa, chút học phí như vậy cũng không nộp được, còn muốn bán đầu giá cái gì, một đám nhà quê! Nói cho các ngươi biết, cho dù các ngươi đi bán đầu giá cũng vô ích. Vùng lân cận này có duy nhất một nhà bán đầu giá, ba ngày sau mới tổ chức đầu giá, bây giờ các ngươi đi cũng vô dụng mà thôi." Một thiếu niên nạm đầy vàng ngọc trên người mở miệng khinh miệt, mấy thiếu niên đi bên cạnh hắn lập tức cười ồ lên.

Hễ là người dám đến học viện Phong Hoa, có ai là không đi nghe ngóng chi phí từ trước. Bây giờ đều mang đủ ngân lượng, nào có chuyện đến nơi rồi mới phát hiện ngân lượng không đủ chứ?

"Người không có tiền không nên nằm mơ, học viện Phong Hoa này là gì há, đâu phải ai cũng vào được chứ?" Dứt lời, đám thiếu niên kia cười đùa rồi rời đi.

Sắc mặt Kiều Sở trở nên hơi u ám, Hoa Dao lập tức ấn vào vai hắn, lắc lắc đầu.

"Tuy lời họ nói khó nghe, nhưng mới hiểu được chúng ta đã đi một chuyến không công rồi, bán đầu giá chỉ sợ cũng không hy vọng gì." Dung Nhã thở dài, so sánh với học viện Phong Hoa, học viện Phượng Thê quả nhiên là hình ảnh của sự nghèo khổ.

"Bây giờ chúng ta làm sao đây?" Phi Yên hỏi.

Quân Vô Tà hít mắt lại, thỉnh linh nói với Phi Yên: "Trong khoảng thời gian này, Mộ Thần đang ở đâu?"

Sau khi Khuyết Vân Tông bị giết, nàng vẫn ở thư viện Phượng Thê, không hiểu biết nhiều về chuyện bên ngoài. Hơn một tháng này, Quân Vô Tà đã chú ý đến, tin tức của nhóm Kiều Sở cơ bản đều do Phi Yên cung cấp.

Phi Yên sùng sốt một chút, nói: "Năm tháng trước, Mộ Thần tuyên bố Khuyết Vân Tông giải tán, làm rối loạn không nhỏ. Hắn giải tán đồ đệ ngoại môn, đưa những người của Nhiếp Vân phong rời khỏi Vân Sơn, nhưng đi đến nơi nào thì không ai biết."

Ánh mắt của Quân Vô Tà hiện lên một tia sáng, nàng vẫy tay với Hoa Dao, nói nhỏ vài câu ở bên tai Hoa Dao, trên mặt Hoa Dao lập tức lộ ra kinh ngạc, sau đó thì mỉm cười.

"Cách này tốt lắm, nhưng nếu nơi này không có ai từng gặp Mộ Thần thì sẽ không dễ làm đâu." Hoa Dao ngừng nghĩ lại đề nghị của Quân Vô Tà, cẩn thận nói.

Quân Vô Tà đưa cho Hoa Dao một chiếc thắt lưng có khắc chữ "Vân", Hoa Dao hơi sùng sốt, hắn rất quen với lưng bài này, đúng là thắt lưng của Khuyết Vân Tông.

"Tiểu Tà Tử, sao trên người ngươi lại có thứ này?" Kiều Sở kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà. Ngày đó, bọn họ ở Tàng Vân phong mỗi người có một chiếc, nhưng trước khi rời khỏi Vân Sơn, Kiều Sở ném chiếc thắt lưng kia đi.

"Vẫn chưa ném đi." Quân Vô Tà thán nhiên mở miệng. Mọi thứ xảy ra ở Vân Sơn ngày đó rất bất ngờ, cơ bản là nàng chưa kịp làm bất cứ chuyện gì, khi tỉnh lại thì đến học viện Phượng Thê rồi. Chiếc thắt lưng này vẫn ở bên người nàng, chưa kịp vứt đi.

Không nghĩ đến hôm nay lại có chỗ để dừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 380: Trưởng lão hiện thân (1)

Mặt trời lên cao, dòng người bắt đầu di chuyển, ngày đầu tiên nhận người của học viện Phong Hoa đã kín người hết chỗ. Mặt trời chói chang chiếu vào đầu, hơi nóng cuộn cuộn làm cho nhóm thiếu thư thiếu gia thường ngày sống an nhàn sung sướng ở nhà luôn miệng kêu khô, mồ hôi trên người rơi như mưa, nhưng vì muốn duy trì hình tượng mà cố chịu đựng ánh mặt trời gay gắt, không ít nhóm thiếu niên trong hàng dựa vào nhau. Bởi vì thời gian còn lâu, nhưng cũng không muốn rời đi, lại có một đám tùy tùng bên người, bụng dù rồi bụng dù, quạt rồi quạt. Cũng có người nào đó đã sớm ngồi ở trong xe ngựa có khối băng, mang nước ô mai ướp lạnh đến giải khát.

Mặc dù tháng chín không có nhiệt độ cao nhất, nhưng mặt trời giữa trưa vẫn chiếu vào làm người ta hoa mắt choáng đầu.

Thiếu nữ nào sức khỏe không tốt, không chịu được nữa thì bị cảm nắng rồi té xỉu, được người hầu khiêng vào trong xe tránh nắng.

Hơi nóng làm cho đám người đang nóng nảy im lặng lại, vốn chỉ còn lại vài thiếu niên hăng hái ba hoa khoác lác. Nhưng bây giờ, đầu óc sớm bị hơi nóng thổi đến căng ra, chỉ chú ý đến việc hạ nhân đang quạt cho, làm gì còn hứng thú nói nói cười cười với người khác.

Ngay lúc im lặng vì sự nóng bức này, một tiếng thét kinh hãi ập vào não mỗi người.

Nhóm thiếu niên không chịu nổi nắng nóng khó chịu đều nhủu mày nhìn thì thấy một người mặc áo trắng ở dưới cây đại thụ cách đó không xa, một nam tử khí chất như tiên đang đứng thẳng dưới bóng râm, tay chấp sau lưng. Mà đối diện với hắn có một thiếu niên với vẻ mặt kích động đang che miệng, âm thanh kinh sợ phát ra từ miệng của thiếu niên đó.

Nhóm thiếu niên nhìn lướt qua, không kiên nhẫn mà nhủu mày, nhưng lời nói kế tiếp lại kéo tất cả lực chú ý của bọn họ lại.

"Mộ Thần! Người chính là Mộ trưởng lão của Khuynh Vân Tông phải không! Mộ trưởng lão, rốt cuộc ta cũng tìm thấy người rồi! Mong người bán cho ta một phần đan dược lúc trước, sau khi ca của ta uống xong, thật sự linh lực tăng nhanh hơn rất nhiều! Cầu xin người! Bán cho ta một phần nữa!" Thiếu niên kia nhìn nam tử áo trắng mà thỉnh cầu.

Nhóm thiếu niên trừng mắt nhìn, cảnh tượng dưới bóng râm khó có thể tin được.

Cái khác bọn họ không biết, nhưng ba chữ "Khuynh Vân Tông" lại như sấm bên tai!

Ai chẳng biết Khuynh Vân Tông là đại tông đứng đầu thiên hạ, mà đại tông đứng đầu thiên hạ này trước đó lại xảy ra chuyện lớn! Mộ Thần thân là trưởng lão của Nhiếp Vân phong đột nhiên tuyên bố giải tán Khuynh Vân Tông, tông chủ và các vị trưởng lão đã rời đi trước một bước, hắn ở lại Khuynh Vân Tông tuyên bố tin đó rồi cũng biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Đại tông đứng đầu bỗng nhiên tuyên bố giải tán, chắc chắn khiến thiên hạ rối loạn. Trong lúc nhất thời, khắp nơi đều bàn tán, tất cả mọi người đều không đoán được nguyên nhân tại sao Khuynh Vân Tông làm vậy.

Khuynh Vân Tông vừa biến mất, nhưng lại khiến bao nhiêu người trong thiên hạ chờ đợi chữa bệnh mà khóc đến mù mắt, không chỉ y thuật của Khuynh Vân Tông nổi tiếng, mà còn cả đan dược quý giá khó có được!

Lúc này thiếu niên kia gọi nam tử áo trắng là "Mộ Thần"?

Đây chẳng phải là tên hý của trưởng lão Nhiếp Vân phong đã ở lại đến cùng đó sao?

Nghe thấy người nọ rất có thể chính là trưởng lão của Khuynh Vân Tông, lỗ tai của mọi người đều dựng thẳng lên.

Nhiếp Vân phong coi việc bồi dưỡng gân mạch là chính, người từng gặp Mộ Thần không nhiều lắm, cũng có nhiều người không tin đó là Mộ Thần. Nhưng khi họ chú ý tới thất lung ở bên hông của nam tử áo trắng thì hoài nghi trong phút chốc đã tan thành mây khói!

Có thất lung khác chữ "Vân", không phải chính là biểu tượng của Khuynh Vân Tông sao?

Kiểu thất lung này chỉ có trưởng lão, tông chủ và đồ đệ nội môn mới có thể có, đồ đệ ngoại môn cơ bản là chạm cũng không được chạm vào.

Trưởng lão và tông chủ của Khuynh Vân Tông gần như bốc hơi trong một đêm, xuất hiện trước mặt người khác duy nhất chỉ có người của Nhiếp Vân phong!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 381: Trưởng lão hiện thân (2)

Ai dám giả mạo người của Khuynh Vân Tông chứ? Trong thiên hạ gần như không có ai dám làm như vậy.

Huống chi người kia thực sự đeo thất lung của Khuynh Vân Tông, trong lòng những người vây xem đã tin bảy phần rồi.

Dựa theo sự biến mất của Khuynh Vân Tông, ba chữ có độ hấp dẫn mọi người này lập tức theo kiểu nước lên thì thuyền lên.

Nam tử áo trắng kia nhìn thấy thiếu niên đau khổ cầu xin, bèn nói: "Khuynh Vân Tông đã giải tán, ta đã không phải là trưởng lão của Khuynh Vân Tông nữa rồi. Người gặp được ta, đó là có duyên, mặc dù ta vẫn còn đan dược kia, tuy không nhiều, nhưng nếu người thực sự cần nó, vậy trả ngân lượng như bình thường cho ta là được rồi."

Thiếu niên kia rất vui mừng mà khóc, chỉ không ngừng gật đầu nói cảm ơn, lấy ba tờ giấy có ngân phiếu mười vạn lượng từ trong tay áo ra, chuyển tới tay "Mộ Thần".

Nhóm thiếu niên bên cạnh thực sự là mờ to hai mắt nhìn, ba mươi vạn lượng một viên đan dược?

Đây là giá gì vậy!

Ngoài đan dược của Khuynh Vân Tông ra, còn ai có được đan dược có giá tiền như thế này!

Thiếu niên có thể đến học viện Phong Hoa, không giàu thì có địa vị cao quý, học phí mấy chục vạn lượng cũng không nói đến, bây giờ nhìn thấy một trong những trưởng lão của Khuynh Vân Tông đã biến mất lại xuất hiện ở nơi này, mà còn bán đan dược của Khuynh Vân Tông đi!

Đây là người có thể trở mình thành trời!

Một đám thiếu niên xếp lại thành hàng nhưng tâm tư vẫn chưa sắp xếp xong, trực tiếp xông đến chỗ bóng râm

Mộ Thần bên kia vừa mới giao dịch xong với thiếu niên, đã nhìn thấy mấy thiếu niên đồ mồ hôi đầm đìa đang ra sức chạy lại đây, trực tiếp quỳ gối bên chân "Mộ Thần".

"Mộ trưởng lão! Xin hỏi một câu, đan dược người vừa bán ra là gì vậy?" Thiếu niên có can đảm lại thận trọng, không trực tiếp nói rõ ý đồ của mình, mà lại hỏi tác dụng của đan dược kia.

Ba mươi vạn lượng không phải là số lượng nhỏ, trong thiên hạ, đan dược có thể bán với giá trên trời này có thể đếm trên đầu ngón tay!

Nếu bỏ tiền ra mua về loại đan dược không dùng được, chẳng phải là công dã tràng, mua đồ vô ích sao.

"Mộ Thần" nhìn một đám thiếu niên bỗng nhiên vây quanh mình, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó lại hóa thành bình tĩnh, nhàn nhả nói: "Chẳng qua là một chút đan dược mở rộng gân mạch mà thôi, ngoài việc khiến tu luyện linh lực nhanh hơn ra, cũng không có gì đặc biệt."

Giọng nói của "Mộ Thần" rất tùy ý, nhưng những lời này rơi vào trong tai thiếu niên khác, lại không tùy ý như vậy!

Mở rộng gân mạch!

Đây là khái niệm gì vậy!

Điều này ám chỉ, sau này bọn họ sẽ có tốc độ tu luyện nhanh hơn so với người khác! Mà loại này, ăn vào càng sớm thì hiệu quả càng tốt, những thiếu niên này lớn nhất cũng không quá mười sáu tuổi, đúng là thời cơ tốt để dùng thuốc!

Với lại, trước đó chưa bao giờ nghe nói trong thiên hạ có đan dược mở rộng gân mạch!

Thử hỏi, ngoài Khuynh Vân Tông ra, còn ai có loại thực lực này, luyện chế ra loại đan dược đi ngược ý trời!

Bây giờ, Khuynh Vân Tông đã không còn, có quý mới biết sau này còn có thể gặp người của Khuynh Vân Tông ở đâu, đan dược đó, chi sợ là bỏ qua rồi thì thôn xóm này sẽ không còn cửa hàng nữa!

"Mộ trưởng lão! Xin người hãy bố thí cho ta một viên đan dược! Ta sẽ trả tiền! Bao nhiêu tiền cũng được!" Thiếu niên nhanh chóng động não rồi lập tức mở miệng, trong tay còn nắm một nắm ngân phiếu!

Sự mạnh yếu của gân mạch liên quan đến việc tu luyện linh lực sau này của bọn họ, ai có thể trụ lại được?

"Mộ trưởng lão! Cũng xin người bán cho ta một phần!"

"Còn ta nữa! Mộ trưởng lão! Bao nhiêu tiền cũng được!"

Có người thứ nhất, sẽ có người thứ hai, người thứ ba...

Người vây quanh "Mộ Thần" càng đến càng nhiều, đến mức thiếu niên xin mua đan dược lúc đầu phải chen ra ngoài.

Một đám thiếu niên giống như dê béo bị chặt đứt chân, quỳ gối bên chân "Mộ Thần", vung ngân phiếu trong tay nhưng chỉ cầu xin một vị thuốc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 382: Trưởng lão hiện thân (3)

Thiếu niên bị mọi người gắt gao vây quanh nhìn chằm chằm vào tờ ngân phiếu đang vung vẩy, âm thầm giờ ngón tay cái lên với ba người đứng sau bóng cây.

Chen chúc bên kia không còn nhiều nữa, náo nhiệt bên này hấp dẫn càng nhiều thiếu niên hơn, trong lúc nhất thời, hàng ngũ chỉnh tề bị tán ra, rất nhiều thiếu niên đều chạy vội đến tầng cây.

"Mộ Thần" tò ý có quá nhiều người muốn mua, mà trên tay hắn chỉ còn lại có bốn viên đan dược.

Lần này đám thiếu niên nhốn nháo rồi!

Đan dược quý như vậy, theo lý thì số lượng đan dược đã rất ít rồi, khó lắm bọn họ mới gặp được, bọn họ sẽ không tính đến chuyện bỏ qua!

Đan dược vốn được định giá là ba mươi vạn lượng, cuối cùng bị tranh giành điên cuồng quá nên lấy giá năm mươi vạn.

Đội cho bốn viên đan dược kia bị càn quét hết, những thiếu niên không giành được chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi còn có đan dược khác nữa không, xin hãy bố thí cho bọn họ một ít?

Không sai, chính là bố thí..

Mấy chục vạn bạc đưa ra, bọn họ cũng cảm thấy đây là "Mộ Thần" bố thí cho bọn họ.

Loại đan dược này có thể thay đổi một đời của bọn họ, giống như của cải dư thừa của họ vậy, vốn không bận tâm một chút nào.

Nhưng sau đó, "Mộ Thần" trưởng lão tỏ ý đan dược của mình đã hết, bèn phất ống tay áo rồi cười mây rồi đi trong tiếng kêu rên của đám thiếu niên...

Khi mọi người nhìn theo bóng "Mộ Thần" rồi đi, bao nhiêu người thương tiếc không dứt.

Nhưng không ai biết, bốn thiếu niên sau bóng cây đã cười vì đảo ngược được tình thế rồi.

"Tiểu Tà Tử! Chiều này của ngươi thật lợi hại! Một viên đan dược bắt chẹt được năm mươi vạn lượng của bọn họ! Bốn viên đã thu được ngân phiếu hai trăm vạn lượng! Đây quả thực là buồn một lái mười!" Kiều Sở cười ha ha nhìn đám thiếu niên vẫn lưu luyến không rời bóng dáng "Mộ Thần". Nếu bọn họ biết "Mộ trưởng lão" trong mắt họ thực ra chính là Hoa Dao đóng giả, không biết sẽ có cảm nghĩ thế nào.

Hoa Dao có khả năng điều khiển xương cốt, lại thêm khả năng dịch dung của Quân Vô Tà, hễ là người bọn họ từng gặp thì đều có thể bắt chước giống như đúc, huống chi là Mộ Thần tiếp xúc rất thường xuyên với bọn họ ở Khuynh Vân Tông!

"Ta thấy tiểu tử lúc trước đã cười nhạo chúng ta cũng giành được một viên, ha ha... Nếu hắn biết, năm mươi vạn lượng của hắn chẳng qua là mua được một viên đan dược bình thường, không biết có học máu không!" Kiều Sở càng nghĩ càng hả giận, Quân Vô Tà đưa ra chủ ý này rất tuyệt! Nếu người khác đưa ra loại đan dược nghịch thiên này, chỉ sợ không có ai tin, nhưng đan dược này lại là Mộ Thần am hiểu gần mạch nhất của Khuynh Vân Tông đưa ra, hiệu quả hoàn toàn khác rồi.

Không quan tâm đến thực tế Khuynh Vân Tông có bao nhiêu vết ô uế không thể chịu được, ít nhất trong mắt người trên đời, nó lại chính là một bảng hiệu chữ vàng lóe sáng!

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở mặt mày rạng rỡ, lạnh lùng nói: "Đó không phải là đan dược bình thường."

"Hả?" Kiều Sở ngây ngẩn cả người.

Phi Yên đứng một bên động não cực nhanh, hần kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, nói: "Tiểu Tà Tử, đan dược kia thực sự có thể thay đổi gân mạch sao?"

Quân Vô Tà bình tĩnh gạt đầu.

Nhóm Kiều Sở hít lấy một ngụm khí lạnh!

Không nói đến những thiếu niên đó của Hạ Tam Giới, ngay cả bọn họ, những người đến từ Trung Tam Giới này cũng chưa bao giờ nghe qua, thế gian thực sự có đan dược thay đổi gân mạch đó!

"Ngươi... Ngươi nói thật sao?" Kiều Sở tròn tròn mắt, vốn đang nghĩ là bán đan dược bình thường ra ngoài dưới mác đan dược nghịch thiên, không biết đan dược này lại là đồ thật!

Quân Vô Tà lạnh nhạt gạt đầu.

"Ngươi nói gì chứ!" Kiều Sở khó có thể tin mà quát lên, tiếng hét kia trực tiếp khiến Hoa Dao vừa mới khôi phục dung mạo, đang chạy đến thì hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 383: Trưởng lão hiện thân (4)

“Sao vậy?” Hoa Dao mơ hồ nhìn gương mặt sợ hãi của Kiều Sở, lại nhìn biểu cảm bối rối của Phi Yên và Dung Nhã

Sở Kiều hoảng sợ đến nỗi không nói nên lời, giờ tay chỉ vào Quân Vô Tà, tay còn run rất mạnh.

Dung Nhã háng giọng nói với Hoa Dao: “Tiểu Tà nói... đan dược kia là thật.”

Đến người bình tĩnh như Hoa Dao nghe xong cũng sửng sò.

“Quân Tà, đan dược kia là ngươi luyện ra sao?” Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, trong lòng xúc động khó nói thành lời, lúc đầu Quân Vô Tà nói muốn cải trang thành Mộ Thần, lấy danh nghĩa Khuynh Vân Tông đi rao bán đan dược, hẳn cũng có cùng suy nghĩ với những người khác, cho rằng Quân Vô Tà chỉ dự định vàng thau lẫn lộn, thật không ngờ...

Thứ mà tiểu nha đầu này lấy ra đúng là châu (*)... lại còn là đồng châu quý giá nhất!

Quân Vô Tà ừ một tiếng, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, nằng vẫn không hiểu tại sao vài viên đan dược lại có thể khiến Kiều Sở bọn họ phản ứng dữ dội đến vậy.

Dù Hoa Dao đã chuẩn bị sẵn tâm lý cũng vẫn sửng sốt trước sự đáp lại thẳng thừng của Quân Vô Tà.

Ánh mắt bốn người bọn họ nhìn Quân Vô Tà đều rất kỳ lạ, tiểu nha đầu này đến từ Hạ Tam Giới ư? Bọn họ mới là người đến từ Trung Tam Giới mà, nhưng tại sao lại chưa từng nhìn thấy đan dược tiểu nha đầu này đưa ra chứ?

Quân Vô Tà thản nhiên nhìn ánh mắt thất thần của bốn người bọn họ, yên lặng một lúc, lấy ra một chiếc bình ngọc trắng từ túi Càn Khôn.

“Mọi người cần?”

Trong phút chốc, ánh mắt bốn người đều sáng lên.

Chiếc bình này nhìn rất quen, ban nãy Quân Vô Tà cũng đưa cho Hoa Dao một chiếc giống như vậy.

Thứ trong đó đương nhiên không cần nói cũng biết.

“Cái... cái này thực sự cho bọn ta sao?” Kiều Sở cố nuốt nước miếng, mắt chăm chăm nhìn vào chiếc bình ngọc trắng trên tay Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà trực tiếp nhét thẳng chiếc bình thực sự có đan dược vào tay Kiều Sở.

Đây chẳng qua chỉ là số đan dược nàng luyện cho Thụy Lâm quân bị thừa ra, vốn chẳng đáng là gì.

Nghĩ lại lúc đó, chẳng phải Quân Vô Tà đã luyện hẳn mười vạn viên hay sao!

Chính nàng cũng không ngờ là lại có thể dễ dàng bán đan dược như thế này, từ một Quân Vô Tà khổ sở vì không có tiền, xem chút không biết đan dược của mình rốt cuộc có giá bao nhiêu, số tiền lúc trước đòi Hoa Dao đưa ra chẳng qua là nàng dựa vào số tiền bọn họ tạm thời cần đến, còn về việc có đáng được nhiều như vậy hay không nàng cũng không biết nữa.

Mà thực tế đã chứng minh.

Đáng!

Mặc dù Quân Vô Tà đã mạo danh Mộ Thần nhưng lại không mấy hứng thú đi bồi họ hán, dù gì thì điều duy nhất Mộ Thần lo lắng lúc này là hoàng đế Thích quốc.

Nghĩ đến đây, Quân Vô Tà khẽ nhủ mày, nàng cho Dạ Sát báo tin cho Quân Vô Dược, bảo Quân Vô Dược báo lại cho cha con Quân gia, nàng cùng sư phụ của mình ra ngoài tu luyện, không cần lo lắng.

Nhưng Quân Vô Tà vô tình thu tiền lần này đã làm ảnh hưởng không nhỏ đến Mộ Thần.

Thế là rất lâu sau này, người của Hạ Tam Giới vẫn truyền tai nhau Mộ Thần có bản lĩnh luyện ra đan dược chống lại trời, còn những người coi trọng nhân tài sau khi biết được Mộ Thần ở Lâm Vương phủ càng đến tụy tiện hơn, đột ngột dọa Mộ Thần vốn đã mong manh yếu đuối càng không dám rời Lâm Vương phủ nửa bước.

Việc này để sau này hãy nói, tạm thời không nhắc đến.

Lúc này có tiền rồi, năm người cũng sẽ không phải lo không trả nổi học phí nữa, một người hào phóng như Quân Vô Tà đã chi ngân phiếu năm mươi vạn để bọn họ tự do lo liệu, từng người một xếp hàng.

Sau khi lần sóng Mộ Thần lắng xuống, hàng ngũ bên ngoài của học viện Phong Hóa lại ngay ngắn trở lại.

(*) Châu ý chỉ thứ quý giá

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 384: Trưởng lão hiện thân (5)

Thế nhưng...

Xếp hàng cả một ngày, năm người cũng chưa chạm được đến cửa học viện Phong Hoa kia, giữa đội quân hùng dũng đó Quân Vô Tà quả quyết rời đi, lui sang một bên. Khi trời tối học viện Phong Hoa sẽ tạm dừng việc nhận học viên, đợi sáng hôm sau mới lại tiếp tục. Thấy mặt trời đang dần xuống núi Quân Vô Tà hiểu ra bọn họ đã chẳng còn chút hi vọng nào rồi.

Chính vào lúc màn đêm đang buông xuống ấy, một đám người mặc áo trắng viền xanh từ học viện Phong Hoa đi ra, đi đầu là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi dung mạo chính trực, hai mắt sáng ngời, theo sau đều là những thiếu niên mười tám mười chín tuổi, người nào cũng đeo một miếng ngọc có khắc hình ngôi sao trước ngực.

Thấy đám người bước ra từ học viện Phong Hoa, những thiếu niên xếp hàng cả một ngày lập tức sốc lại tinh thần.

“Khuyên Vân Tông, Mộ Thần trưởng lão đang ở đâu?” Người đàn ông dẫn đầu hỏi thị vệ đang canh gác trước cửa học viện Phong Hoa.

Tên thị vệ nói thăm vài câu với người đàn ông sau đó chỉ thấy vị đó khẽ nhủ đôi lông mày lười mác, mặt lộ rõ vẻ thất vọng, thờ dài một tiếng rồi dẫn người quay trở vào học viện Phong Hoa.

Phi Yên mang gương mặt bất phân nam nữ đó lặng lẽ theo dõi tình hình, hần nhìn quanh một vòng đám người kia rồi đi vội đi đến gốc cây đợi người cùng Quân Vô Tà.

“Xem ra sợi dây dài mà Tiểu Tà Tử để lại không chỉ là ngân lượng, mà còn là một vụ hời lớn.” Phi Yên dựa vào thân cây cười tít mắt.

“Nghe ngóng được gì không?” Kiều Sở vội vã hỏi.

Phi Yên không thừa nước đục thả câu, thẳng thừng trả lời: “Người vừa đi ra là thầy hướng dẫn của khoa khí linh. Viện trưởng của học viện Phong Hoa có một người con trai, từ nhỏ cơ thể đã yếu đuối nhiều bệnh tật, mỗi ngày đều ngâm mình trong thùng thuốc, viện trưởng đã tốn không ít ngân lượng mới có thể duy trì mạng sống cho hắn đến tận bây giờ. Bởi vì trước đây vị công tử đó cơ thể rất yếu, không đi được đường xa nên viện trưởng chỉ có thể để vị đó ở nhà dưỡng bệnh. Đến nay thân thể mới được điều dưỡng khỏe lên một chút, đang chuẩn bị đến Khuyên Vân Tông tìm Tần Nhạc chữa trị, nhưng thật không ngờ Khuyên Vân Tông lại biến mất! Vừa rồi chắc người đó nghe nói Mộ Thần của Khuyên Vân Tông xuất hiện mới vội vàng vàng đi ra, tiếc là...”

Phi Yên cười rất tươi, chỉ cần ở trong đám đông thôi hẳn cũng có thể moi ra thông tin mà bản thân muốn biết.

“Người nói xem, lẽ như viện trưởng của học viện Phong Hoa biết thủ phạm phá hủy Khuynh Vân Tông hôm nay đang định vào học viện của ông ta, có phải sẽ sai người đánh chết chúng ta không?” Kiều Sở - người chỉ muốn thiên hạ đại loạn - cười nói.

Khuynh Vân Tông cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, nếu như muốn Tần Nhạc ra tay, cũng phải để ông ta lột một lớp da đã.

“Ta đoán là có, có điều ta và Tiểu Nhã chắc chắn sẽ không sao, các người thì...” Phi Yên cười vô cùng xấu xa.

Kể ra thì vị công tử nhà viện trưởng số cũng đen, sống gần ấy năm cơ thể phát triển cũng không được tốt, thôi thì cứ ở chỗ Khuynh Vân Tông vừa mới bị Quân Vô Tà phá hỏng mà dưỡng bệnh là được rồi.

Tiểu là cũng muộn rồi.

“Nghe nói hôm nay viện trưởng mời thần y thiên hạ đến học viện Phong Hoa chữa trị cho con trai ông ta, cũng không biết có mời được không.” Phi Yên gãi gãi cằm.

Phi Yên vừa dứt lời, ba người kia cũng gần như cùng lúc nhìn sang Quân Vô Tà.

Thần y?

Người bên cạnh bọn họ chẳng phải chính là thần y giấu tài hay sao?

Sau khi tận mắt nhìn thấy Quân Vô Tà chữa trị cho Kiều Sở và Hoa Dao, bọn họ đã phục sát đất y thuật của Quân Vô Tà rồi.

Quân Vô Tà ngẩng cao đầu, gần như không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, quay đầu đi về phía nhà trọ nơi bọn họ đặt lúc mới đến.

“Về thôi.”

Được thôi, coi như chưa từng có ý nghĩ này đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 385: Nhập học (1)

Sau khi về đến nhà trọ, Phi Yên đưa cho Quân Vô Tà một viên thạch anh trong suốt.

“Học viện Phong Hoa nhập học đầu tiên phải tiến hành kiểm tra giới linh, không cần phải gọi, chỉ cần để tay lên chỗ này là có thể hiển thị giới linh và cấp bậc của người. Tốt nhất là người nên dùng Hắc Miêu thay cho đóa liên hoa kia.” Phi Yên nói rõ hết thủ tục nhập học trong nửa ngày. Những người khác không đáng lo, duy chỉ có giới linh của Quân Vô Tà là không thể hiển thị trước mặt người khác.

“Nhị Kiều từng nói với ta Hắc Miêu đó của người cũng là một thể linh hồn, người thử xem sao.” Hắc Miêu của Quân Vô Tà lại lịch không rõ ràng, đám người Phi Yên cũng không tiện hỏi nhiều.

Quân Vô Tà gật gật đầu, Phi Yên đi rồi nàng mới đặt tay lên viên thạch anh đó, ở giữa bỗng nhiên hiện lên ảo ảnh của một đóa liên hoa, ảo ảnh đó rất mờ, gần như không thể phát hiện ra.

Quân Vô Tà neho neho mắt, mở một quả cầu to đã bị phong bế trong túi Càn Khôn ra, phân nửa quả cầu dập dềnh nước suối trời, bên trong là một đóa Thương Ngự Tuyết Liên lặng lẽ nổi lên.

Rời khỏi học viện Phượng Thê, Quân Vô Tà đem cả Thương Ngự Tuyết Liên theo, có bình đựng nước trời rồi nàng không còn phải lo trường hợp nước trời không đủ dùng nữa.

Vì Thương Ngự Tuyết Liên không ở trong cơ thể Quân Vô Tà nên hình ảnh xuất hiện trên thạch anh kia mới hoàn toàn mờ nhạt, nhưng còn may có thể thấy hình dạng của liên hoa.

Sự xuất hiện của giới linh hệ thực vật sẽ có những ảnh hưởng đáng sợ nhường nào Quân Vô Tà đã đích thân trải qua, bản đồ lăng tẩm của Quân để có cả thấy là bày trong mười hai điện, nếu đã xuất hiện ở học viện Phong Hoa chắc chắn là mười hai điện âm thầm giao phó. Ánh mắt Quân Vô Tà tỏa ra một tia nhìn sắc bén, học viện Phong Hoa này ắt hẳn phải có liên quan đến một trong mười hai điện kia.

Phi Yên hẳn cũng hiểu rõ sự nguy hiểm trong đó nên đêm qua mới chuẩn bị những thứ này cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà trước nay chưa từng thử dùng Hắc Miêu thay cho giới linh thực sự, nàng chỉ có thể lần mò từng chút một để sức mạnh linh hồn chuyển dần lên tay của mình. Nàng đặt tay lên thạch anh lần nữa, ảo ảnh mờ nhạt của liên hoa hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một hình ảnh nhỏ mờ đục của Miêu Nhi.

Chỉ một lát sau Quân Vô Tà đã thờ hồn hên.

Hắc Miêu vẫn còn hôn mê, sinh lực gần như kiệt quệ, Quân Vô Tà không dám động dấy, chỉ có thể liên lạc ngầm với Hắc Miêu thông qua linh hồn. Thế nhưng linh hồn nàng cũng bị thương nặng, trong nháy mắt lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Quân Vô Tà lấy trong túi Càn Khôn ra một chiếc vòng ngọc trang đeo lên tay, điều hòa nhịp thở rồi dựa vào cây nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Quân Vô Tà đợi người cùng đến học viện Phong Hoa, vì lượng người đi lại rất nhiều, năm người phải tách ra đi kiểm tra.

Vì còn sớm nên trước cửa học viện Phong Hoa mới có một vài người, năm người đã nhanh chóng tìm nơi để kiểm tra. Quân Vô Tà đến chỗ sát vách nhất, người đàn ông phụ trách kiểm tra nhìn nàng từ đầu đến chân, mắt kiên nhẫn chia tay dơ tấm thạch anh trước mắt Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lặng lẽ nắm lấy thạch anh, dồn toàn lực linh hồn vào đó, trên mặt thạch anh lập tức xuất hiện ảo ảnh của Miêu Nhi, người đàn ông nhìn thoáng qua nói: “Linh thú... đội đã!”

Người đàn ông dường như phát hiện ra gì đó, sự mất tập trung trên mặt bỗng chốc được loại bỏ, hần ngạc nhiên nhìn hình ảnh hư ảo trên thạch anh, lúc ngừng đầu nhìn Quân Vô Tà ánh mắt có chút thăm dò.

“Dồn toàn lực linh hồn ngươi vào viên thạch anh này.” Người đàn ông kia lại lấy ra một viên thạch anh khác dơ ra trước mặt Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 386: Nhập học (2)

Quân Vô Tà âm thầm rũ mắt, rót linh lực lên trên viên thủy tinh!

Một thứ ánh sắc nhức mắt màu cam ngay lập tức phụt ra, ánh sáng đó thoáng chốc thu hút tất cả các thiếu niên trong ngoài học viện Phong Hoa đến đây kiểm tra!

Mà sau khi nhìn thấy luồng sáng màu cam đó, đám người Kiều Sở vừa qua cuộc kiểm tra đang chuẩn bị đến tìm Quân Vô Tà cũng kinh sợ trong lòng!

Luồng ánh sáng đó thu hút tầm mắt của tất cả mọi người, rất nhiều ánh mắt rơi lên cơ thể nhỏ bé đáng yêu của Quân Vô Tà.

Ánh sáng cam!

Đá nghiệm linh lại phát ra ánh sáng cam!

Điều này chẳng phải có nghĩa là linh lực của tiểu quỷ đó đã đột phá đến tranh linh (*) rồi ư?

Trong cả đội ngũ không tìm ra được thiếu niên nào nhỏ bé hơn Quân Vô Tà, khuôn mặt nàng non nớt, đáng người nhỏ gầy, vừa nhìn đã thấy là một đứa bé đang lớn. Nếu giới linh đã được đánh thức thì nhất thiết phải mười bốn tuổi mới được, nhìn đáng vẻ của nàng thì dù nói nàng mười hai mười ba tuổi cũng có người tin.

Nhưng thiếu niên mới nhỏ bằng này tuổi đã đột phá đến tranh linh rồi!

Tất cả mọi người đều không khỏi bắt đầu suy đoán xem rốt cuộc Quân Vô Tà bao nhiêu tuổi.

Phi Yên đuổi đến nửa đường vừa thấy ánh sáng cam đó thì trong đầu nổ ầm một tiếng.

“Tiêu rồi! Lần này thật sự tiêu rồi!”

Nhập môn thì cơ bản học viện Phong Hoa sẽ chỉ kiểm tra giới linh, trừ phi bản thân tự cho thấy linh lực có đột phá thì mới kiểm tra riêng, dẫu sao thì những người từ mười bốn đến mười sáu tuổi có thể thăng cấp từ xích linh (**) đến tranh linh chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mặc dù có người đột phá thì cũng sẽ không ần giấu.

Ban đầu đám Kiều Sở dự định tìm từ phân bộ trước, với năng lực của họ muốn vào được bản bộ vô cùng đơn giản, cho nên họ cũng không nóng vội.

Nhưng họ không ngờ rằng, bên phía Quân Vô Tà lại xuất hiện điều ngoài ý muốn như thế.

Sao mà đang yên đang lành, người trong học viện Phong Hoa lại cho Quân Vô Tà kiểm tra mức độ linh lực?

Người mười bốn tuổi đã đột phá đến tranh linh, không cần nói cũng biết, nhất định sẽ vào thẳng bản bộ!

Tức rằng bốn người đã kết thúc phần kiểm tra, ngay cả thứ hạng phân chia cũng đã nhận được, căn bản không thể thay đổi!

Bên kia, trong mắt người đàn ông tiến hành kiểm tra Quân Vô Tà đã lộ ra vẻ kinh ngạc. Hần nhìn Quân Vô Tà, mấp máy môi, thầm thì mấy tiếng với bạn đồng hành bên cạnh, bạn đồng hành của hắn lập tức chạy đi.

Không bao lâu, một nam tử tuấn tú mặc bộ cẩm y màu lam chậm rãi đi đến cổng lớn, tiếp đó nhận được phương hướng ánh sáng cam koe lên, hắn đi về phía Quân Vô Tà.

Về mặt Quân Vô Tà tự nhiên, ánh mắt lạnh lẽo.

Nam tử áo lam hơi nhướng mày, nhìn Quân Vô Tà, đột nhiên hắn vươn tay ra, kéo cánh tay Quân Vô Tà đang gác lên trên phiến đá nghiệm linh kia.

Đám người Kiều Sở âm thầm chú ý đến mọi chuyện lập tức đề phòng.

Quân Vô Tà neho mắt, không có bất cứ phản ứng gì.

Nam tử đó chỉ tóm cổ tay Quân Vô Tà, không có động tác nào khác, sau một lát, hắn bỗng cười: “Tranh linh mười bốn tuổi, thật sự là một mầm non tốt.”

Nam tử vừa nói vậy, lập tức gây ra một trận nhốn nháo!

Dù tranh linh mười sáu tuổi không thấy nhiều nhưng cũng không đến mức khiến người ta quá kinh ngạc, song tranh linh mười bốn tuổi...

Quả thực khiến người ta khó lòng tin được!

Lúc mười bốn tuổi, phần lớn mọi người đang làm gì?

Giới linh vừa được đánh thức, chỉ học tu luyện linh lực và đặc tính của giới linh thôi đã cần thời gian nửa năm, đợi đến lúc thực sự bắt đầu tu luyện còn phải trải qua thời gian cọ xát

để thích nghi rất dài nữa.

Mà yêu nghiệt có thể đột phá tranh linh lúc mười bốn tuổi...

Họ thật sự chưa từng gặp bao giờ!

Ai có thể ngờ được, tiểu quý diện mạo xấu xí đó linh lực tu luyện lại nghịch thiên như thế!

(*) Tranh linh (橙灵): linh lực phát ra ánh sáng màu cam.

(**) Xích linh (赤灵): linh lực phát ra ánh sáng màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 387: Nhập học (3)

Đối mặt với sự thán phục của mọi người, nét mặt Quân Vô Tà vẫn không có bất kì phản ứng nào. Nàng có thể cảm nhận được thực lực của nam tử áo lam trước mắt không yếu, từ thái độ của những người trong học viện Phong Hoa với hắn, không khó để nhận ra thân phận của hắn e là không đơn giản.

“Thiên tư (*) đến mức này, có thể trực tiếp vào bản bộ rồi.” Nam tử áo lam cười sang sảng, phân thắng Quân Vô Tà đến bản bộ.

Chỉ một câu nói, không biết đã khiến bao nhiêu thiếu niên ngơ ngác.

Hàng năm những người có thể trực tiếp vào được bản bộ đã ít lại càng ít, nhưng hâm mộ thì cũng chỉ là hâm mộ, họ không có thực lực tranh linh, lời phân phó của nam tử áo lam không có bất cứ sự thiên vị nào, tranh linh mười bốn tuổi vào thẳng bản bộ, đây vốn là chuyện đương nhiên.

Có người vui có người buồn, mấy người Kiêu Sờ thiếu chút nữa thì phụt máu, nam tử áo lam này vừa mở miệng đã phân Quân Vô Tà đến bản bộ, thế thì bảo mấy người họ phải làm thế nào mới tốt đây?

Bây giờ họ đã kiểm tra xong, dù sao cũng không thể chạy về nói với người ta họ cũng muốn kiểm tra linh lực lại đúng chứ?

Nam tử áo lam vốn tưởng rằng tên tiểu tử trước mặt nghe thấy vậy sẽ để lộ ra vẻ vui mừng, nhưng không ngờ rằng khuôn mặt nhỏ lạnh như băng đó vẫn không có bất cứ phản ứng nào, điều này không khỏi khiến hắn có cái nhìn khác với Quân Vô Tà.

Thiên tư tuy khó có được, nhưng tâm tính quá kiêu ngạo và tự mãn sẽ trở thành trở ngại trên con đường tu luyện. Hắn đã từng thấy không ít thiếu niên có thiên tư rất cao, ban đầu bộc lộ tài năng, song trong quá trình tu luyện sau này lại thường gặp chướng ngại, việc tu luyện ban đầu cũng đơn giản nhất, chỉ cần đủ thiên tư thì có thể có đột phá, nhưng càng về sau thì yêu cầu với tâm tính càng cao, việc tu luyện linh lực vô cùng đơn điệu, nếu không chịu đựng được mà chán nản, bị thế tục phiền hoa như gắm vây quanh, dù thiên tư có cao hơn nữa cũng sẽ đình trệ không tiến lên.

Cuối cùng, chỉ có thể là trò cười, ngày còn nhỏ tài giỏi nhưng chưa chắc lớn lên nhất định sẽ có tiền đồ.

“Tiểu gia hòa, người tên gì?” Nam tử áo lam cười hỏi.

“Quân Tà.” Quân Vô Tà nói với vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nam tử áo lam cười khẽ một tiếng.

Khoảnh khắc tiếng cười của hắn tràn ra, Quân Vô Tà đột nhiên cảm nhận được luồng ám truyền tới từ chỗ cổ tay nàng bị nam tử này nắm lấy, không ngừng ủa ồ ạt vào cơ thể nàng, cả người nàng bỗng cứng đờ.

“Đừng căng thẳng, thiên phú tốt như thế, nếu giới linh hư hại thì mất sẽ nhiều hơn được.” Tiếng cười hàm ý của nam tử vang lên bên tai Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, đôi mắt lạnh tanh, phản chiếu dung mạo tuấn tú của nam tử.

Luồng ám đó như có như không, hòa vào trong linh hồn nàng, đang không ngừng lan ra chỗ linh hồn Hắc Miêu.

Đáy mắt Quân Vô Tà bất chợt xẹt qua chút kinh ngạc, nàng có thể cảm nhận rõ ràng rằng linh hồn hết mức khô kiệt của Hắc Miêu đang dần phục hồi nhờ luồng ám đó, khôi phục lại sức sống trước kia từng chút từng chút một!

Phục linh sư!

Trong đầu Quân Vô Tà đột nhiên hiện lên ba chữ.

Tuy Tiểu Hắc khác với giới linh, nhưng bản chất lại cùng là thể linh hồn, nếu phục linh sư có thể hồi phục giới linh, vậy thì đương nhiên cũng có thể hồi phục linh hồn của Tiểu Hắc!

Lúc này, Thương Ngự Tuyết Liên không ở trong cơ thể Quân Vô Tà, linh hồn sống nhờ trong cơ thể nàng chỉ có một mình Hắc Miêu!

Sức mạnh này liên tục làm dịu linh hồn Hắc Miêu!

Đây là sức mạnh của phục linh sư? Đáy mắt Quân Vô Tà đầy sự kinh ngạc, khó trách phục linh sư của học viện Phong Hoa lại trở thành sự tồn tại còn quý hiếm hơn bất kì ai, nếu có phục linh sư trấn thủ, vậy thì trong chiến đấu, mọi người không cần bó buộc chân tay, giới linh bị thương sẽ được chữa trị, thế thì cũng sẽ kéo dài thời gian chiến đấu của chúng!

(*) Thiên tư: tư chất trời phú

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 388: Nhập học (4)

Qua rất lâu, nam tử áo lam mới buông tay Quân Vô Tà, khuôn mặt tuần tú hơi tái nhợt, lớp mỡ hôi mỏng lấm tấm bám vào sườn mặt hần.

Mấy người trong học viện Phong Hoa ở bên cạnh vừa thấy nam tử áo lam để lộ ra vẻ mệt mỏi, lập tức qua đỡ.

Nam tử áo lam phát tay, bảo họ lui xuống.

Sức mạnh tiêu hao khi chữa trị cho giới linh của tiểu tử này vượt xa tưởng tượng của nam tử áo lam, đã rất lâu hần chưa từng trải qua sự tiêu hao mãnh liệt như thế, cảm giác đó không giống như khi chữa trị cho một giới linh bị thương mà giống như làm giới linh đã chết sống lại một lần nữa vậy.

Nam tử thâm cười khổ, hiềm khi tốt bụng một lần, vậy mà lại gặp phải chuyện thế này. Hần vốn có thể thu tay khi phát hiện điều bất thường giữa chừng, nhưng không rõ tại sao khi nhìn thấy Quân Vô Tà với khuôn mặt nhỏ lạnh tanh đó gọn lên cảm xúc nơi đáy mắt, hần không nhịn được mà tiếp tục.

Vì thế đến cuối cùng, ngay cả bản thân hần cũng cảm thấy hơi vất vả.

“Ta mệt rồi, các người tiếp tục đi.” Nam tử áo lam từ chối để những người bên cạnh đỡ, nhìn Quân Vô Tà rồi xoay người rời đi.

Quân Vô Tà cảm nhận được linh hồn trong cơ thể đang dần trở nên mạnh hơn, đột nhiên ngừng đầu, khẽ nói với bóng lưng nam tử áo lam đang rời đi: “Đa tạ.”

Bước chân của nam tử áo lam thoáng khựng lại, hần xoay người qua, nhìn khuôn mặt nhỏ lạnh nhạt của Quân Vô Tà, cười nói: “Không cần, nếu người đã là đệ tử của học viện Phong Hoa ta, người làm sư phụ như ta đương nhiên phải chiều cổ một chút, Quân Tà phải không? Nếu người có hứng thú, sau khi nhập học có thể đến phân viện Phục Linh tìm ta. Ta tên Cổ Ly Sinh.”

Dứt lời, Cổ Ly Sinh không dừng lại bất kì lần nào nữa, nhanh nhẹn rời đi.

Cổ Ly Sinh? Phân viện Phục Linh? Quân Vô Tà vẫn còn đang trầm suy nghĩ về tin tức Cổ Ly Sinh nói lúc rời đi, cổng học viện Phong Hoa đã nhao nhao cả lên!

Nếu lúc trước các thiếu niên ở cổng chỉ hâm mộ Quân Vô Tà thì sau khi Cổ Ly Sinh nói xong câu cuối cùng, trong lòng họ nóng rực, chỉ có ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt!

Cổ Ly Sinh! Đó chính là người sáng lập phân viện Phục Linh!

Nghe nói tất cả phục linh sư trong thiên hạ bây giờ đều do Cổ Ly Sinh dạy bảo!

Trước Cổ Ly Sinh, chưa từng có phục linh sư gì cả!

Nhờ Cổ Ly Sinh mà học viện Phong Hoa mới có phân viện Phục Linh độc nhất vô nhị!

Tiểu tử tên Quân Tà này, rốt cuộc vận số tốt đến mức nào chứ! Cho dù là tranh linh mười bốn tuổi thì cũng không nên mời đại phạt tôn quý Cổ Ly Sinh này đến! Đến thì cũng thôi đi, vậy mà Cổ Ly Sinh còn đích thân mời Quân Vô Tà gia nhập phân viện Phục Linh nữa!

Chớp mắt, tất cả các thiếu niên đều sôi sùng sục! Ánh mắt họ nhìn Quân Vô Tà như hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng.

Tất cả mọi người tranh nhau muốn chen chân vào phân viện Phục Linh, tiểu tử này cứ thần thơ ngo ngẩn như thế mà được nhận rồi!

Còn để lại ấn tượng trong đáy mắt Cổ Ly Sinh, thế chẳng phải là tiểu tử này còn chưa vào học viện Phong Hoa đã tỏa sáng rực rỡ rồi hay sao!

Nghĩ đến đây, các thiếu niên tức giận bất bình bèn liếc ánh mắt hâm mộ đổ kị đến hai nam tử mời Cổ Ly Sinh đến, cùng là kiểm tra nhập học, vì sao họ lại có thể mời Cổ Ly Sinh tới?

Hai người đó cũng rất vô tội, chẳng qua họ cảm thấy linh lực của Quân Vô Tà có thiên phú cực cao, nhưng giới linh lại vô cùng yếu, vì thế mới về mời đạo sư giúp kiểm tra một chút thôi, đâu biết lại mời được Cổ Ly Sinh rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người đến chứ? Hơn nữa Cổ Ly Sinh còn thấy tiểu tử này thuận mắt còn tiện tay thu nhận nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 389: Nhập học (5)

Được gia nhập vào phân viện Phục Linh, việc này đừng nói là người ngoài, ngay cả Quân Vô Tà cũng chưa từng dám nghĩ đến.

Mục đích chuyến đi này của nàng chẳng qua là vì muốn cùng Kiều Sở tìm ra nơi cất giấu tấm bản đồ da người thứ hai, không ngờ rằng... Quân Vô Tà thế nào cũng không ngờ mình lại được người sáng lập phân viện Phục Linh đề mắt tới.

Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn vài tia đổ kị, ganh ghét của những người xung quanh, Quân Vô Tà và mặt bình tĩnh rồi đi, còn đám người Kiều Sở đã sớm biết trước mà đi đến dưới gốc cây lớn tụ tập một chỗ.

Chỉ có điều...

Ánh mắt bốn người họ nhìn về phía Quân Vô Tà vô cùng kỳ quái.

“Tiểu Tà Từ... Trước đây người quen biết Cổ Ly Sinh phải không?” Kiều Sở nhìn Quân Vô Tà, ngập ngừng hỏi về vấn đề mà bấy lâu nay hấn vẫn canh cánh trong lòng.

“Chưa từng gặp qua.” Quân Vô Tà thản nhiên nói.

“Chưa từng gặp ư?” Kiều Sở mở to hai mắt tò vò ngạc nhiên.

“Hắn ta có làm gì người không?” Dung Nhã nhìn Quân Vô Tà một lượt từ trên xuống dưới, thấy nàng vẫn bình yên vô sự thì thở phào nhẹ nhõm.

“Phục linh.” Quân Vô Tà nói.

Bốn người không khỏi sững sờ.

Dung Nhã lại nói: “Cụ thể thế nào?”

Quân Vô Tà không trả lời, chỉ thấy hai tay nàng khẽ nâng lên, sau đó một làn khói đen từ bên trong cơ thể nàng tỏa ra, rồi từ trong tay nàng hiện lên một chú Hắc Miêu xinh xắn.

“Meo meo?”

Có phải ta đã ngủ rất lâu rồi không?

Hắc Miêu nằm trong lòng Quân Vô Tà, thoải mái nhắm mắt lại, cái đuôi dài nhẹ nhàng ngoe nguẩy lên cánh tay nàng.

Quân Vô Tà cúi đầu, trong đáy mắt giờ chỉ có hình bóng Hắc Miêu phản chiếu, mọi sự lạnh lùng ban nãy dường như đều tan biến hết.

Đám người Kiều Sở đã từng nhìn thấy chú Hắc Miêu này, nhưng ngoài Kiều Sở và Hoa Dao, Phi Yên và Dung Nhã bình thường chỉ có thể nhìn thấy nó lúc đang ngủ. Đây chính là lần đầu tiên họ thấy Hắc Miêu tỉnh lại.

Hắc Miêu sau khi được đưa về học viện Phượng Thê, ngay đến Yến Bất Quy còn nói vết thương trên cơ thể Hắc Miêu còn nghiêm trọng hơn so với Quân Vô Tà, gần như không có khả năng tỉnh lại. Thế nhưng lúc này đây trông nó lại vô cùng thoải mái nằm chui rúc vào lòng Quân Vô Tà, điều này có nghĩa là gì?

“Trên thế giới này, ai là người có thể chữa trị cho giới linh được chứ?” Mắt Hoa Dao hơi nheo lại, đừng nói là Hạ Tam Giới, cho dù là Trung Tam Giới, năng lực cao đến mức này thực sự là chưa từng nghe thấy.

Ban đầu bọn họ cũng không hoàn toàn tin tưởng vào những tin tức liên quan đến phục linh sư mà mình nghe được. Nhưng khi nhìn thấy Hắc Miêu được chữa trị đang sống sờ sờ ngay trước mắt, bọn họ không muốn tin cũng không được.

“Bây giờ cả bốn người chúng ta đều bị phân ra mỗi người đi một nơi, một mình Tiểu Tà Từ ở lại bản bộ không cần phải làm gì, chỉ cần đợi chúng ta đi qua là được... Ấy, không phải cái tên Cổ Ly Sinh kia bảo người đến phân viện Phục Linh tìm hấn sao? Nếu như thực sự có thể học được một chút thuật phục linh cũng là chuyện tốt.” Phi Yên cười ha hả nói.

Quân Vô Tà khẽ gạt đầu, nhân cơ hội này, nàng cũng muốn tìm hiểu thêm các hình thức tu luyện linh lực khác, bởi linh lực mà nàng đang sử dụng bây giờ hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng.

Việc phân bổ được đánh giá ba tháng một lần, nếu như linh lực có thể cải thiện rõ rệt thì lúc đó sẽ có cơ hội để gia nhập bản bộ. Đám người Hoa Dao muốn gia nhập vào học viện Phong Hoa tại bản bộ thì nhanh nhất cũng phải đợi sau khi nhập học ba tháng.

Năm người lúc đó coi như đã thương lượng xong.

Các đệ tử sau khi vượt qua kỳ thi sát hạch sau ba ngày liền được cho phép gia nhập vào học viện.

Quân Vô Tà trở lại nhà trọ, đặt Hắc Miêu lên bàn, mở túi Càn Khôn ra để dưỡng dục Thương Ngự Tuyết Liên.

“Vết thương của tên nghiệt này... có vẻ như không nhẹ hơn ta chút nào cả”. Hắc Miêu đứng ở trên bàn, hai mắt nó lim dim, nhìn vào hình dáng Thương Ngự Tuyết Liên hôm nay, ký ức cuối cùng của nó chính là trận chiến đẫm máu ở Vân Sơn. Trận chiến đó sẽ in sâu trong tâm trí nó mãi mãi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 390: Nhập học (6)

Ta sẽ chữa khỏi cho nó.” Quân Vô Tà hé mắt. Trước khi tới học viện Phong Hoa, nàng vẫn chưa hoàn toàn nghĩ ra cách, chỉ có thể dựa vào nước suối trời, nhưng lại được tận mắt chứng kiến thuật phục linh của Cổ Ly Sinh, Quân Vô Tà phần nào đã có ý thức ghi nhớ thuật phục linh trong đầu.

Hắc Miêu chỉ cọ cọ vào lòng bàn tay Quân Vô Tà.

...

Ngày sát hạch cuối cùng ở học viện Phong Hoa cũng đã kết thúc. Phần lớn thanh niên ở đây được trúng tuyển vào phân bộ, chỉ có một số người được gia nhập bản bộ.

Quân Vô Tà và với mười mấy người cùng nhau gia nhập bản bộ, chỉ là từ đầu đến cuối, nàng bị mọi người xung quanh xa lánh, lúc nào cũng đi ở cuối hàng.

Trước hóm Quân Vô Tà được Cố Ly Sinh để mắt tới, những thanh niên ở đây đã sớm lan truyền ra, có thể gia nhập được vào bản bộ đều phải là những người vô cùng tài năng. Bọn họ ngay từ khi còn nhỏ đã rất tự lập, vào được học viện Phong Hoa, ai vậy đều có suy nghĩ trong đầu là phải gia nhập được phân viện Phục Linh. Nhưng không ngờ rằng, vị trí ấy lại bị một tên tiểu quý tử thường tước mất, đương nhiên có chút không cam lòng.

Dẫn đầu đoàn học sinh vào học viện là một thiếu niên khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, trước ngực có đeo miếng ngọc bội khắc hình ba ngôi sao, dọc đường đi không hề mở miệng lấy một lần, ngay cả khi có một thiếu niên khác đến bắt chuyện thì cũng bị ánh mắt lạnh băng của hắn ta dọa cho phát sợ.

Học viện Phong Hoa không hổ danh là một trong ba học viện hàng đầu, kiến trúc ở mỗi nơi trong trường đều xa hoa lộng lẫy đến mức khó tin, nhưng cái sự xa hoa ấy lại không hề có vẻ gì là phạm tục, mà ngược lại bầu không khí ở đây rất trong lành. Mỗi nơi đi qua, ánh mắt mỗi tân sinh đều chưa từng nhân rồi mà nhìn ngấm tất cả mọi thứ xung quanh, hận không thể ngay lập tức thu hết những gì vừa nhìn thấy ở học viện vào trong trí nhớ.

Sau khi dẫn mọi người đến một điện, thiếu niên dẫn đường bỗng nhiên dừng lại, hắn quay lại và nhìn vào đám đông thiếu niên đang đứng đằng sau, mặt không chút thay đổi nói: "Những tân sinh vào trường, sẽ có sư huynh sư tỷ đến chỉ dẫn các ngươi".

Thiếu niên kia vừa nói xong, từ phía đại điện đằng sau bỗng xuất hiện hơn mười thiếu niên diện mạo tuấn tú, trước ngực ai vậy đều đeo ngọc bội. Bọn họ cũng chỉ khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, trên mỗi miếng ngọc bội đeo ở trước ngực đều có khắc hình ba ngôi sao.

Học viện Phong Hoa trước nay luôn rất quy củ, đều là giao tân sinh cho các học sinh cũ làm quen một lượt, đương nhiên điều này chỉ là giới hạn đối với các đệ tử có thể dễ dàng vượt qua kỳ sát hạch đầu tiên, được gia nhập vào bản bộ, còn đối với những người từ phân bộ thăng lên thì sẽ không có đặc quyền này.

Ai vậy đều hiểu rằng, sau này phần lớn thời gian đều sẽ phải dựa vào các sư huynh, nên không khỏi hưng phấn mà ngẩng cao đầu, dùng ánh mắt đầy hy vọng hướng về phía các thiếu niên đang đứng trước mặt.

“Đây chính là những tân sinh của năm nay sao? Chẳng có gì đặc biệt!” một thiếu niên trước ngực đeo ngọc bội uể oải ngáp một cái, nhìn những tân sinh trước mặt này, hắn chỉ thấy vô cùng phiền phức.

Chỉ dẫn tân sinh, nghe thì có vẻ hấp dẫn nhưng trên thực tế lại là việc mà các đệ tử như hắn không muốn làm nhất.

Những tân sinh bước vào học viện Phong Hoa, về cơ bản là không biết gì về quy tắc trong trường. Thế nên bọn họ không chỉ sẽ phải giải thích từng thứ một mà còn phải phân chia thời gian tu luyện của bản thân để chỉ dẫn cho những tân sinh. Việc này đối với họ mà nói vừa nhàm chán lại vừa lãng phí thời gian, mà một khi họ đã nhận trách nhiệm tiếp quản thì sẽ phải mất ít nhất hai năm để có thể đá thứ phiền phức ấy đi.

Nếu như không bị chọn trúng, bọn họ chắc chắn sẽ không nguyện ý mà đi tiếp nhận mớ phiền phức này.

Bởi, vì những lí do đó mà tất cả đệ tử ở học viện Phong Hoa không có một chút cảm tình nào dành cho tân sinh, trên mặt càng không nên nhắc tới cái gì mà thân sắc tốt.

Trong đầu luôn luôn tâm niệm chết sớm đầu thai sớm nên các đệ tử của học viện Phong Hoa này đành tiện tay chỉ một tên đệ tử mới mà mình thấy có vẻ vừa mắt.

Phương thức lựa chọn của bọn họ thực ra rất đơn giản, lấy độ tuổi làm chuẩn, tuổi càng lớn thì họ càng bớt lo, còn nếu như quá nhỏ thì chỉ càng gây thêm phiền phức cho họ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 391: Nhập học (7)

Chẳng mấy chốc, những thiếu niên kia đã lựa chọn xong cho mình những tân sinh, đến cuối cùng, chỉ còn sót lại người nhỏ tuổi nhất trong đám tân sinh chính là Quân Vô Tà.

Một thiếu niên không kịp tranh cướp tân sinh về phía mình, nhú mày nhìn Quân Vô Tà, về mặt đánh giá nhìn Quân Vô Tà vóc dáng gầy nhỏ một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt chán ghét, thái độ hết sức miệt thị.

“Ngươi mới có mười bốn tuổi?” Thiếu niên nhú mày đi tới trước mặt Quân Vô Tà, về mặt sőt sáng.

Quân Vô Tà chỉ lạnh nhạt gật đầu đáp lại, không thèm để ý đến thái độ khó chịu của thiếu niên kia.

“Giới linh hệ gì?” Thiếu niên kia lại hỏi.

“Hệ thứ”.

“Hừ!” thiếu niên khề chữi rủa một tiếng, quay đầu lại nói với thiếu niên dẫn đầu đám tân sinh, nói: “Ta là khí linh, tên nhóc này ta gánh không nổi”.

Thiếu niên dẫn đầu có chút không kiên nhẫn cau mày, thông thường người hướng dẫn tân sinh phải có cùng hệ giới linh với tân sinh, không cùng hệ giới linh hay không cùng phương pháp tu luyện, dù có mạng danh là hướng dẫn đi chẳng nữa thì cũng không thể chỉ dạy được bất cứ thứ gì về phương pháp tu luyện linh lực.

Những tân sinh đã chọn được nhóm đều không có ý tốt mà mỉm cười chế giễu Quân Vô Tà bị bỏ lại còn mỗi một mình.

Trong lòng bọn họ ban đầu vốn còn có đôi chút ngưỡng mộ xen lẫn đố kỵ với Quân Vô Tà, nhưng giờ phút này tất cả đều hóa thành cười nhạo.

Cho dù tên nhóc này may mắn được Cố Ly Sinh nhìn trúng thì đã sao? Lúc này không phải đang bị các sư huynh ghét bỏ hay sao.

Một đám thiếu niên đang hả hê cười thầm trong bụng.

Trước sự chế cười của đám tân sinh và sự ghét bỏ của thiếu niên kia, Quân Vô Tà không hề nhúc nhích, chỉ đưa ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía họ, đáy mắt không có bất kỳ

sự dao động nào.

“Thú linh? Vậy thì giống với hệ giới linh của ta rồi!” Một giọng nói sang sảng từ trong đại điện vang lên, chỉ thấy ngay sau đó là một thiếu niên khí chất vô cùng hiên ngang, khuôn mặt anh tuấn, vóc dáng cao lớn, ánh nắng xuyên qua từng bước chân tiến vào đại điện, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân, vừa nhìn thấy liền khiến người ta có cảm giác thân thiết bội phần.

Đám đệ từ ở trong đại điện vừa nhìn thấy thiếu niên kia xuất hiện, trên mặt đồng loạt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Còn đám tân sinh thì không biết thiếu niên kia là ai, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng cạnh sư huynh của mình, im lặng không hề răng nửa lời, chỉ dám nhìn theo người kia đang bước nhanh về phía họ, một thiếu niên với nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời.

“Phạm sư huynh! Sao huynh lại ở đây?” Thiếu niên kia còn đang mải nghĩ lý do từ chối việc tiếp quản Quân Vô Tà, vừa nhìn thấy thiếu niên cao lớn liền ngẩng cả người, đáy mắt lộ rõ vẻ bối rối.

Phạm Cẩm khẽ cười một tiếng, giọng lên vỗ vỗ bả vai của thiếu niên kia, nói: “Các người đến tiếp đón các sư đệ sư muội, đương nhiên ta cũng muốn đến xem.”

Nói xong, ánh mắt Phạm Cẩm liền hướng về phía Quân Vô Tà đang bị bỏ lại một bên, ánh mắt của hắn không hề có chút gì khinh thường, chỉ nhìn nằng một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: “Người vẫn chưa được sư huynh nào thu nhận sao?”

Quân Vô Tà thoáng nhìn qua Phạm Cẩm, không hề có ý định mở miệng đáp lại.

Mà trong cơ thể nằng, Hắc Miêu đang không ngừng giờ móng vuốt cào cào.

Thu nhận cái gì chứ!

Chủ nhân của ta lại cần người khác phải thu nhận sao!

Thiếu niên vừa từ chối nằng thì ho khan một tiếng, nói: “Phạm sư huynh, không phải ta không muốn thu nhận hắn, mà là... Thực ra hệ giới linh của ta và hắn không giống nhau, có thu nhận thì cũng chỉ là dạy hư học sinh thôi!” Vốn dĩ thái độ vừa rồi của hắn là cao ngạo và ghét bỏ, vậy mà trước mặt Phạm Cẩm đều hóa thành ý tốt.

Phạm Cẩm cười khoát tay một cái, nói: “Việc này người không cần phải bận tâm nữa, nếu như hệ giới linh của người và hắn đã khác nhau như thế, vậy giao tiểu tử này cho ta chỉ dẫn là được rồi, lâu rồi ta cũng chưa thu nhận sư đệ.”

Phạm Cẩm nói xong, liền quay về phía Quân Vô Tà, đáy mắt ẩn chứa nụ cười thân thiện.

“Cái gì? Phạm sư huynh... Huynh... Huynh định thu nhận hắn sao?” Thiếu niên kia kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, nghi ngờ không biết có phải lúc này mình đã nghe nhầm rồi không.

“Đúng vậy! Ta thấy tiểu tử này rất vừa mắt, tự nhiên muốn thu nhận thôi!” Phạm Cẩm nở nụ cười ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 392: Nhập học (8)

Phút chốc, trong đại điện vang lên những tiếng hít vào kinh ngạc, sắc mặt ai nấy đều trở nên trắng bệch hết sức khó coi.

“Thời gian không còn sớm nữa, mọi người dẫn các sư đệ đi làm quen một chút đi, tiểu tử này, tạm thời sẽ do ta chỉ dạy.” Dứt lời, Phạm Cẩm mặc kệ biểu tình trên mặt đám đệ tử kia đang hết sức kinh hãi, vỗ một cái lên bả vai của Quân Vô Tà, ý là muốn nằng đi theo mình, sau đó quay người rời khỏi đại điện.

Quân Vô Tà mặc dù không biết vị “Phạm sư huynh” này rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng so với đám thiếu niên khó ưa kia thì dù sao hắn vẫn là sự lựa chọn tốt nhất lúc này rồi.

Mãi đến tận khi Phạm Cẩm đưa Quân Vô Tà từ trong đại điện đi ra, biểu tình trên mặt đám đệ tử kia vẫn chưa có cách nào khôi phục lại như bình thường.

Có tên đệ tử mới đến lấy hết can đảm, quay sang sư huynh đứng cạnh mình hỏi: “Sư huynh, vị Phạm sư huynh kia có vấn đề gì sao?” Tại sao nét mặt của các người lại có vẻ sợ hãi như thế...

Tên sư huynh kia thờ dài, xoa xoa chân mày nói: “Người đó là Phạm Cẩm! Con nuôi của viện trưởng, đứng thứ tư tại đại hội Đấu Linh của học viện Phong Hoa, tên tiểu tử kia rốt cuộc là may mắn đến mức nào mà lại có thể được Phạm Cẩm thu nhận cơ chứ!”

Phạm Cẩm có thân phận vô cùng đặc biệt, chẳng những được thừa hưởng ánh hào quang từ thân phận con nuôi của viện trưởng, mà bản thân giới linh của hắn cũng rất mạnh mẽ, linh lực mà hắn tu luyện được so với nhóm đệ tử của học viện Phong Hoa thì phải nói là bỏ lại xa.

“Sao cơ?” Tên đệ tử mới trợn tròn mắt, không dám tin vào những gì mà hắn vừa nghe.

Vị sư huynh kia trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận quay người bỏ đi. Tên đệ tử mới dù trong lòng vẫn còn tràn ngập kinh hãi cũng chỉ còn cách nhanh chóng đuổi theo sư huynh của hắn.

Những tân sinh còn lại nghe được tin tức đó cũng khiếp sợ không kém là bao, giống như sét đánh ngang tai vậy, toàn thân cứng đờ chỉ còn biết đứng chôn chân tại chỗ.

Con nuôi của viện trưởng... Đứng thứ tư đại hội Đấu Linh...

Vốn dĩ đám đệ tử kia còn đang cười nhạo Quân Vô Tà không có ai thèm thu nhận, nhưng đến bây giờ bọn họ nửa lời cũng không dám hé răng, cứ cho là bọn họ chưa biết chuyện gì bên trong học viện Phong Hoa thì ít nhất cũng phải biết hai danh hiệu kia của Phạm Cẩm là như thế nào chứ.

Từ thái độ của các đệ tử đối với Phạm Cẩm lúc này có thể thấy rằng, các sư huynh ở đây không một ai có thể sánh được với hắn.

Đầu tiên là được Cổ Ly Sinh nhìn trúng, giờ lại được Phạm Cẩm thu nhận...

Việc Quân Vô Tà bất ngờ may mắn như thế khiến cho tất cả đệ tử trong học viện hận sôi máu, hận không thể lập tức thế chỗ của nàng.

...

Quân Vô Tà đi phía sau Phạm Cẩm, một mạch ra khỏi đại điện, đi trên đường lớn của học viện Phong Hoa, bóng dáng của hai người một trước một sau thu hút ánh nhìn của các đệ tử khác trong trường.

“Người là Quân Vô Tà đúng không?” Phạm Cẩm vừa đi vừa quay sang Quân Vô Tà đang theo ở phía sau nói.

“Phải”.

“Haha, không cần căng thẳng như vậy, tính ta cũng tương đối thoải mái, chính là Cổ thúc thúc kêu ta tới tìm người, người miêu tả quả thật không sai, nhỏ tuổi nhất hẳn là người rồi” Phạm Cẩm tỉnh tỉnh khoáng đạt, môi cười nói ra đều mang theo ý cười.

Quân Vô Tà đang đi bỗng dừng lại một chút, nhìn vào bóng lưng Phạm Cẩm, tỏ vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

“Sao vậy?” Bước chân Phạm Cẩm cũng đột ngột dừng theo.

“Không có gì” Quân Vô Tà rũ tầm mắt xuống, đáy mắt thu lại chút tâm tư vừa mới chớp nỡ.

Cổ Ly Sinh sắp xếp người đến chỉ dạy nàng như thế, chắc hẳn sáng sớm ngày kia sẽ thông báo trước mặt tất cả mọi người, như vậy có thể sẽ mang tới cho nàng khá nhiều phiền toái. Hắn sắp xếp như vậy, hẳn là muốn thu nhận nàng vào phân viện Phục Linh rồi, dù sao đây cũng là ý định của nàng.

Học viện Phong Hoa ở bản bộ tổng cộng có tất cả ba phân viện, phân viện Phục Linh, phân viện Khí Linh và phân viện Thú Linh. Mặc dù bên ngoài Quân Vô Tà là thú linh, nhưng giới linh chân chính của nàng lại là Thương Ngự Tuyệt Liên, dù cho có vào phân viện khác đi chăng nữa cũng chỉ là tốn công vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 393: Bạn cùng phòng không hòa hợp (1)

Hai người dừng chân trước một gian phòng tại học viện Phong Hoa, Phạm Cẩm sau khi đưa cho Quân Vô Tà y phục liền đưa nàng tới gian phòng của mình.

Bên trong gian phòng, một thiếu niên lùn da tái nhợt, âm trầm, đang ngồi đọc sách bên bệ của sổ. Nghe thấy tiếng bước chân, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt âm trầm lướt qua. Ánh mắt đó khiến người ta nhìn vào có cảm giác không thoải mái. Lúc đầu, ánh mắt hắn thoáng dừng lại trên người Quân Vô Tà một chút rồi khẽ nhàu mày, nhưng khi nhìn thấy Phạm Cẩm đứng đằng sau thì đôi mắt ấy chợt sáng lên, ẩn chứa suy nghĩ gì đó nhưng rất nhanh liền thu tầm mắt lại, tiếp tục đọc cuốn sách đang cầm trên tay.

“Sau này người sẽ sống ở đây, ta ở lầu bảy, phòng ngoài cùng phía bên phải, nếu có bất cứ việc gì thì cứ đến tìm ta.” Phạm Cẩm nở nụ cười, dứt lời liền vỗ vỗ vai Quân Vô Tà động viên nàng.

Quân Vô Tà gật đầu. Phạm Cẩm cáo từ xong liền quay lưng đi.

Quân Vô Tà nhìn cách bài trí trong phòng, cũng không có ý kiến gì.

Chỗ ở của nam và nữ trong học viện Phong Hoa tách biệt nhau, số lượng toàn bộ đệ tử nữ so với đệ tử nam không đến một phần mười.

Giường của Quân Vô Tà nằm ở phía bên phải, đối diện là giường của một thiếu niên âm trầm, nàng cũng không có hứng thú muốn quen người khác như thế nào, chỉ chăm chú sửa sang lại đồ đạc của mình.

Ngoại trừ quần áo và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, Phạm Cẩm còn chuẩn bị cho nàng một ít đồ dùng thiết yếu thường ngày, vô cùng chu đáo.

Từ lúc Quân Vô Tà bước vào phòng đến tận khi nàng đã sắp xếp xong tất cả, bạn cùng phòng của nàng cũng không hề hé răng nửa lời, cả phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh sột sọat của sách.

Một lát sau, một thiếu niên đeo ngọc bài trước ngực bước vào cửa, khi nhìn thấy Quân Vô Tà đang ngồi trong phòng, lúc đầu hắn ta hơi sững sờ một chút, ngay sau đó liền bước đến phía mép giường thiếu niên âm trầm kia.

“Doãn Ngôn, tiểu tử này là bạn cùng phòng mới của người hả?” Người đó nhìn thiếu niên đang cúi đầu đọc sách kia, nói.

Doãn Ngôn ngẩng đầu, khẽ gạt một cái, thần sắc có chút không kiên nhẫn.

“VẬY sau này người phải chịu khổ rồi, cái bọn tân binh vừa mới nhập học này, đều là một lũ phiền phức. Không biết viện trưởng nghĩ gì trong đầu nữa, loại tay mơ như vậy đáng lẽ phải lập tức cho xuống phân viện để tu luyện cho tốt đã chứ, lại đem tới bản bộ làm cái gì không biết.” Thiếu niên không một chút e ngại mở miệng, hoàn toàn không để ý đến Quân Vô Tà đang ở ngay bên cạnh.

Doãn Ngôn nhếch mép nói: “Nếu thực sự phiền phức, thì tốt hơn hết là nên thành thật một chút.” Lời này, vừa giống như đang nói với thiếu niên kia, vừa giống như đang cảnh cáo Quân Vô Tà.

“Thôi được rồi, hôm nay ta nghe nói, Phạm Cẩm vậy mà lại dẫn một tên tay mơ trở về, người nói xem hắn ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Sắp phải cử hành hôn lễ rồi, hắn lại đưa bình đầu (*) này về để làm cái gì?”

Doãn Ngôn nghe xong, ánh mắt đột nhiên trở nên âm u, hai mắt hướng về phía Quân Vô Tà đang yên lặng ngồi ở trên giường lúc này vừa gọi Hắc Miêu đi ra. Nàng ngồi dựa vào giường, trong khi Hắc Miêu thì đang cố chui rúc vào giữa hai chân nàng. Khung cảnh hòa hợp ấy khiến người ta không thể nói ra được bằng lời.

Doãn Ngôn bất ngờ đứng dậy, đi về phía Quân Vô Tà.

Một bóng đen bỗng nhiên bao phủ ở phía đuôi giường, Quân Vô Tà chậm rãi ngược mắt lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào ánh mắt âm đậm tĩnh mịch kia.

“Học viện Phong Hoa không cho phép tùy ý triệu hồi giới linh, ngươi không nhìn thấy sao? Không nhìn thấy quy tắc viết trên bảng nội quy à?” Giọng nói âm trầm của Doãn Ngôn khiến người ta không khỏi cảm thấy run sợ.

Vậy mà trong mắt Quân Vô Tà không hề có một chút sợ hãi nào, chỉ là nàng không có một chút cảm xúc nào khi nhìn ánh mắt tràn đầy địch ý của “bạn cùng phòng”.

Thiếu niên vừa nẩy bước vào phòng cũng không khỏi sững sốt, trong giọng nói của Doãn Ngôn chứa đầy hàm ý đối địch, điều này đến kẻ ngu cũng nhận ra.

Mặc dù bọn hắn vốn dĩ không ưa đám học sinh mới vào trường, nhưng lời nói vừa rồi của Doãn Ngôn cũng có phần hơi quá rồi.

Quân Vô Tà chỉ lạnh lùng nói: “Trong vòng ba thước.”.

Dứt lời liền rũ mắt xuống, thậm chí nàng còn không thèm liếc Doãn Ngôn lấy một cái.

(*) Bình đầu: ý chỉ người thừa thãi, người bị ghét bỏ, con ghê.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 394: Bạn cùng phòng không hòa hợp (2)

Doãn Ngôn đột nhiên nhui mày, học viện Phong Hoa có quy định đệ tử không được tùy ý triệu hồi giới linh, nhưng trong quy định này vẫn còn một điều kiện đó là giới linh ba thước trở lên không được tùy ý triệu hồi, ba thước trở xuống không bị cấm.

Quân Vô Tà chẳng qua mới nhập học hôm nay, quyền nội quy đây của học viện mới lật qua vài lần, Doãn Ngôn cho rằng nàng không biết đến điều kiện này. Không ngờ nàng không những biết mà còn không hề do dự dùng chính điều này chặn họng hắn, hơn nữa thái độ rất xác xược!

Quân Vô Tà mới chỉ xem qua vài trang của quyền nội quy, có điều Doãn Ngôn không biết trời sinh nàng có bản lĩnh nhìn thoáng qua đã nhớ ngay, sau khi vào trong phòng nàng đã lật qua lật lại quyền nội quy ba lần, mọi quy định bên trong nàng đã thuộc nằm lòng.

Doãn Ngôn muốn dựa vào quy định nàng không biết để gây sự, e là tính nhầm rồi.

“Ngươi còn dám cãi?” Đôi mắt u ám của Doãn Ngôn ngăn ngăn nước, nhưng phàm là học viên mới vào học viện Phong Hoa nhìn thấy bề trên có người nào là không nom nớp lo sợ. Không muốn nói là Doãn Ngôn mượn cớ dạy dỗ Quân Vô Tà, cho dù là không mượn cớ, Doãn Ngôn nhất nhất muốn răn dạy Quân Vô Tà thì nàng chỉ có thể thành khẩn chấp nhận, đâu có chỗ cho nàng cãi lại!

Doãn Ngôn đúng là lần đầu tiên gặp kiểu học viên mới này.

“Ngươi thật Ồn.” Quân Vô Tà liếc nhìn Doãn Ngôn.

Mặt Doãn Ngôn biến sắc trắng bệch.

Thiếu niên bên cạnh thấy tình hình bất thường, lập tức đi lên trước kéo cổ tay Doãn Ngôn nói: “Ninh sư tỷ tìm huynh có việc, đừng chấp nhặt với loại lính mới.”

Nghe đến ba chữ “Ninh sư tỷ”, vẻ mặt u ám của Doãn Ngôn liền biến mất, hắn tròn mắt nhìn Quân Vô Tà rất hung dữ, rồi đi cùng thiếu niên kia.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Hắc Miêu chà chà mu bàn tay Quân Vô Tà: “Tên đàn kia hình như cố ý gây sự với chủ nhân, có phải người nhân lúc ta ngủ lại chọc giận ai rồi không?” Hắc Miêu hiểu rõ môn một tính cách của chủ nhân, nàng trước nay không phải người nhiều chuyện, cũng không ưa gây chuyện thị phi, nhưng hành động lạng lè cô độc kia lại thường khiến một số người không vừa ý.

Giống như khi nãy, cái người tên Doãn Ngôn kia tuy trong lòng có ý nghĩ xấu với Quân Vô Tà, nhưng có thể hét một câu “Ngươi thật Ồn” vào mặt sư huynh, e là chỉ có chủ nhân của hắn mà thôi.

Khả năng xử lý khéo léo sự việc, cả đời này Quân Vô Tà cũng không thể có.

“Chưa từng thấy.” Quân Vô Tà thuận miệng trả lời.

Hắc Miêu thở dài, quả nhiên tính cách của chủ nhân hắn không được người khác hoan nghênh đến vậy, rõ ràng là lần đầu gặp mặt, đối phương lại nảy sinh lòng thù hận với nàng.

Hắc Miêu đang cảm thán về bộ dạng châm biếm của chủ nhân thì người vừa bước vào phòng cùng Doãn Ngôn không kìm được mới hỏi.

“Hôm nay huynh làm sao vậy? Lại tích cực với một tên lính mới mới nhập học đến vậy, nếu như đúng là không thuận mắt, xử lý riêng là được rồi, hà tất phải hạ mình.” Người đó cứ nghĩ ở học viện Phong Hoa thường không có chuyện mở lời dạy dỗ lính mới.

Doãn Ngôn nhui mày nói: “Hắn do Phạm Cẩm dẫn đến.”

Thiếu niên kia hơi sững người, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

“Nếu đã như vậy huynh tự mình xử lý là phải rồi, một tên lính mới cho dù có Phạm Cầm chống lưng, huynh muốn đùa giỡn với hắn chẳng phải chuyện dễ như trò bàn tay hay sao. Đừng quên huynh là đệ tử của phân viện Phục Linh, dù có gây ra chút chuyện cũng chẳng ai dám làm gì.”

Lông mày Doãn Ngôn cuối cùng cũng dần ra, khóe miệng khẽ cười mỉa mai: “Dẫu không có Phạm Cầm, chỉ dựa vào cái khẩu khí ban nãy tiểu tử đó nói với ta, ta cũng không định bỏ qua cho hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 395: Bạn cùng phòng không hoà hợp (3)

Thiếu niên kia gạt đầu lia lịa, toát mồ hôi lạnh, Doãn Ngôn nhìn thì rất nhỏ nhả tử tế, nhưng tính cách nham hiểm lại khiến người ta sợ hãi.

“Ninh sư tỷ tìm ta có việc gì?” Doãn Ngôn đẹp chuyện của Quân Vô Tà sang một bên, hỏi.

Thiếu niên lắc lắc đầu: “Ninh sư tỷ không nói gì, chỉ kêu đệ bảo huynh qua đó.”

Doãn Ngôn không hỏi thêm nữa.

Lát sau hai người đã đến tầng hai Tầng Thụ Các của phân viện Thủ Linh, một thiếu nữ vận trang phục của đệ tử học viện Phong Hoa đang đứng dựa vào cửa sổ. Ánh nắng từ cửa sổ chiếu rọi lên người nàng, toàn thân tỏa ra vàng hào quang mê đắm lòng người.

Thiếu nữ khẽ cúi đầu, xem quyển sách trên tay, ánh mắt chăm chú.

Doãn Ngôn nhìn thấy dáng vẻ chăm chú của nàng hắng giọng nói: “Ninh sư tỷ.”

Thiếu nữ ngẩng đầu, ngũ quan tuyệt mỹ khí chất hơn người cùng ánh mắt cao ngạo ấy thật khiến người khác không thờ nổi.

Bắt gặp ánh nhìn chăm chú của nàng, Doãn Ngôn vội cúi đầu.

Thiếu nữ nhìn sang thiếu niên đứng bên cạnh, hắn biết điều lui xuống.

Lúc này nàng mới từ từ nói: “Tên đệ tử mới Phạm Cầm đưa tới ở cùng với người?”

Doãn Ngôn trả lời: “Đúng vậy, đệ cũng vừa mới biết.”

Thiếu nữ tiếp tục nói: “Người đã gặp tân sinh đó rồi?”

“Phải.”

“Thấy thế nào?”

“Rất ít tuổi, nhiều nhất có lẽ là mười bốn mười lăm tuổi, có điều cơ thể ốm yếu ấy đúng là không nhìn nổi.” Doãn Ngôn thành thật trả lời, nếu Phạm Cầm không đích thân đưa Quân Vô Tà vào tận phòng, hắn căn bản không thêm để ý đến bạn cùng phòng mới đó.

Thiếu nữ khẽ nheo mắt: “Người không đáng để mắt đến lại khiến Phạm Cầm cất công đưa tới?”

Học viên cũ của học viện Phong Hoa tuy có trách nhiệm đón tân sinh, nhưng việc này cũng có điều lệ riêng, mỗi năm người đón tân sinh sẽ được chọn ngẫu nhiên, nói ai người đó sẽ bị chọn.

Thế nhưng, trong cái ngẫu nhiên này lại có hai trường hợp đặc biệt.

Trong đó đệ tử phân viện Phục Linh không cần tham gia, người của phân viện Phục Linh luôn rất ít, cũng không biết phân viện trưởng Cố Ly Sinh lấy tiêu chuẩn gì để chọn đệ tử mà mỗi năm số người vào được phân viện Phục Linh nhiều nhất cũng chỉ có hai ba người. Hơn nữa không phải nói vào được phân viện Phục Linh là có thể yên tâm, lẽ như trong lúc tu luyện bị Cố Ly Sinh phát hiện đệ tử của mình không hề thích hợp để tiếp tục, hắn sẽ không khách khí mà đuổi khỏi phân viện. Tóm lại trong số hai ba người được tuyển vào phân viện mỗi năm đến cuối cùng cũng chỉ còn lại một người.

Hiện tại số lượng đệ tử phân viện Phục Linh cũng chỉ có tám chín người mà thôi.

Thế nhưng tám chín người này lại là những người mà đệ tử của cả học viện ghen tỵ! Có thể nói người trong học viện ngoài tu luyện ra không cho phép làm bất cứ chuyện gì khác, biến họ trở thành những phục linh sư xuất sắc nhất cũng chính là mục đích của học viện Phong Hoa.

Tuy nhiên ngoài đệ tử phân viện Phục Linh ra vẫn còn một số người không cần đón tân sinh.

Đó chính là mười người đứng đầu đại hội Đấu Linh!

Cuối mỗi năm, học viện Phong Hoa sẽ tổ chức đại hội Đấu Linh, không phân biệt chủng loại giới linh, họp lại cùng thi đấu, cuối cùng chọn ra mười người xuất sắc nhất.

Mà mười người này sẽ được hưởng những đãi ngộ cao nhất của học viện Phong Hoa, cho dù là trong chuyện tu luyện hay những phương diện khác đều được đối đãi cao hơn bất kỳ đệ tử nào. Có thể nói đại hội Đấu Linh hàng năm này chính là lúc học viện Phong Hoa đấu tranh kịch liệt nhất.

Trong đại hội Đấu Linh năm ngoái, Phạm Cầm đã đứng thứ tư, vì thế hắn hoàn toàn không cần đón tân sinh, suy cho cùng cũng chỉ là việc lãng phí thời gian công sức.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 396: Bạn cùng phòng không hòa hợp (4)

Doãn Ngôn khẽ gật đầu, câu nói của Ninh sư tỷ không khỏi khiến hắn thêm nghĩ ngợi.

“Nhưng đệ cũng từng thấy giới lĩnh của người đó, chỉ là một con mèo đen bình thường... xem ra chẳng có chút gì là đặc biệt.”

“Một con mèo đen bình thường?” Ninh sư tỷ cười nhạt, nàng ta nhìn Doãn Ngôn bằng ánh mắt đầy đáng tiếc: “Người cho rằng không một chút bản lĩnh mà chỉ dựa vào con mèo đen đó lại có thể đường đường chính chính bước vào nơi quan trọng nhất học viện Phong Hoa này sao? Tiểu Ngôn à, người quả là quá ngây thơ rồi.”

Lời của Ninh sư tỷ như gáo nước lạnh khiến Doãn Ngôn đang mơ màng sự tỉnh.

Hắn chỉ nhìn thấy tuổi của Quân Vô Tà và con mèo đen nhìn có vẻ bình thường kia mà lại xem nhẹ ẩn ý bên trong. Quân Vô Tà là một trong số ít người trong kì sát hạch có thể trực tiếp vào được ban bộ học viện Phong Hoa.

Doãn Ngôn là người trực tiếp được nhận vào bộ phận này, tự hắn cũng biết muốn vào được đây không hề dễ.

Nghĩ đến đây, ý nghĩ xem thường Quân Vô Tà trước đây đột nhiên biến mất.

“Ninh sư tỷ nói có lý, sư đệ xin được lĩnh giáo.” Doãn Ngôn khiêm nhường thán phục.

Ninh sư tỷ cười khẽ không thêm đề ý, nàng ta nhìn xuống, sự chú ý lại tập trung vào cuốn sách trên tay. Thế nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên: “Phạm Cẩm hôm nay đích thân chạy đi đón tên đệ tử mới này, trong lòng người hắn cũng không hề dễ chịu đúng không? Vốn đã xem thường người, hôm nay lại đối với tên học viên mới đó tốt như vậy, đúng là khác một trời một vực. Ta cũng thấy không đáng thay cho người.”

Lời của Ninh sư tỷ như nhát dao cắt thẳng vào tim Doãn Ngôn, nỗi ô nhục ấy lại nổi lên trong lòng, vẻ mặt lúng nhúng ấy cả đời này hắn cũng không quên. Trong phút chốc mặt Doãn Ngôn tối sầm, tay nắm chặt thành nắm đấm, chết lặng đứng bên cạnh, gân xanh nổi lên lộ rõ vẻ tức giận lúc này.

Ninh sư tỷ cười đầy ẩn ý thật không thể đoán được, nụ cười đó nhanh chóng biến mất.

“Có điều đều là chuyện đã qua, nghĩ lại thì bây giờ Phạm Cẩm chắc cũng đã hối hận, người lại càng không phải là tên tân sinh không biết gì kia. Người giờ là đệ tử của phân viện Phục Linh, so với những đệ tử khác không biết cao thấp ra sao nhưng cũng không cần phải tự ti.” Sự tức giận của Doãn Ngôn cũng dần dịu xuống.

Doãn Ngôn hoàn toàn không đề ý rằng cảm xúc của mình không ngừng lên xuống theo vài ba câu của thiếu nữ, giống như đang bị người ta chèn ép.

“Vâng, đa tạ Ninh sư tỷ nhắc nhở! Đệ tuyệt đối không quên nỗi sỉ nhục ngày hôm đó, cũng sẽ không quên tất cả những gì đệ có ngày hôm nay đều là nhờ Ninh sư tỷ.” Doãn Ngôn nheo nheo mắt, cười nhạt trong lòng.

Đúng vậy, Doãn Ngôn hẳn giờ đã thành học viên của phân viện Phục Linh, điều này biết bao đệ tử muốn ngưỡng mộ không được, hắn đã không còn là đồ bỏ đi bị người khác dè bêu!

Phạm Cẩm, ta sẽ cho người thấy tên đệ tử mới người chọn ấy trước mặt ta cũng chỉ là đồng rác rưởi.

Ánh mắt Doãn Ngôn càng ngày càng nham hiểm, Ninh sư tỷ cũng nhìn thấy hết phản ứng của hắn, nụ cười nơi khóe miệng càng ngày càng đầy ẩn ý.

“Ta cho người cơ hội này không phải là thương hại, mà là tin tưởng người có khả năng, đáng để cho ta trải đường, người không nên lãng phí sự chuẩn bị của ta mới phải.” Tiếng của Ninh sư tỷ rất trấn tĩnh nhưng biểu cảm lại khiến người ta không dám phản kháng.

“Xin Ninh sư tỷ yên tâm, tâm nguyện của tỷ cũng là tâm nguyện của sư đệ, đệ tuyệt đối không khiến tỷ thất vọng.” Doãn Ngôn nheo nheo mắt đáp.

Ninh sư tỷ mỉm cười, ngẩng cao đầu: “Vậy thì người đi tìm hiểu xem tân sinh mà Phạm Cẩm đưa tới kia rốt cuộc lai lịch thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 397: Hâm mộ và ghen ghét (1)

“Vâng.” Doãn Ngôn gật đầu.

Ninh sư tỷ hài lòng khoát tay, ý bảo Doãn Ngôn rời đi, Doãn Ngôn không dám trái lời liền ngoan ngoãn rời khỏi tầng thư các của phân viện Thú Linh.

Quân Vô Tà đang ở trong nhà trọ vẫn chưa biết, Cố Ly Sinh tốt bụng sắp xếp lại liên tiếp rước lấy phiền phức cho nàng.

Thừa dịp Doãn Ngôn chưa trở về, Quân Vô Tà thay bộ đồng phục của Học viện Phong Hoa, không thể không nói, học viện Phong Hoa thu lệ phí cao ngất nên quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhất nhất, ngay cả đồng phục các đệ tử mặc cũng là chất vải thượng đẳng nhất, đúng là lông cừu mọc trên thân cừu, xứng đáng là được.

Tân sinh nhập học, phải một ngày sau mới có thể chuyển vào tam đại phân viện, buổi tối ngày nhập học đầu tiên bọn họ phải tập trung đi nghe bài giảng của học viện Phong Hoa.

Trước bữa cơm tối, hơn mấy chục học sinh mới nhập học liền tụ ba tụ năm đi về phía vị trí bài giảng, thay đồng phục học viện Phong Hoa, những đệ tử trẻ tuổi chính trực này, trên mặt từng người đều tràn đầy tâm tình vui sướng.

Quân Vô Tà một thân một mình vào trong phòng, phòng lớn như thế, tất cả tân sinh đều đã tìm được chỗ ngồi, sự xuất hiện của Quân Vô Tà dẫn đến không ít bàn tán xôn xao.

Nhưng chỉ cần là những người nhập học Học viện Phong Hoa cùng lúc với Quân Vô Tà, đều cảm thấy vô cùng chú ý với cái tên có số mệnh tốt này, ai cũng biết hàng năm Phục Linh phân viện chỉ thu nhận vài ba đệ tử, nhưng nay Quân Vô Tà mới vừa vào học viện, liền đoạt được một chỗ, chuyện này cũng có ý nghĩa là sự cạnh tranh của các thiếu niên khác càng thêm kịch liệt.

“Thật nhìn không ra, tiểu tử này có điểm nào đặc biệt, ngoại trừ linh lực, mọi thứ hẳn đều không bằng chúng ta, dựa vào cái gì mà hắn lại may mắn như vậy.” Thiếu niên sinh lòng bất mãn quay đầu liếc mắt nhìn Quân Vô Tà ngồi một mình ở một góc, nhìn không được xi xào cùng đồng bọn của mình.

Tuổi của Quân Vô Tà nhỏ nhất trong nhóm này, nhóm này là những đệ tử chủ chốt được tuyển trực tiếp, người nhỏ nhất cũng đã hơn mười lăm tuổi, linh lực của bọn họ khá thấp nhất cũng phải ở giai đoạn xích linh, có thể gia nhập hoàn toàn là bởi vì giới linh của bọn họ khá mạnh mẽ.

Kỷ thực lúc đầu, tác dụng của linh lực vô cùng nhỏ bé, đa số mọi người chủ yếu dựa vào sức mạnh của giới linh, giới linh càng mạnh càng sớm hiện ra, sự áp đảo trong cùng đẳng cấp là rõ ràng nhất, ngược lại, chút xíu linh lực tất cả người của giới linh cũng không quan trọng đến như thế.

Trừ phi đạt tới lực linh, tác dụng của linh lực mới có thể ngày càng hiện rõ ra, người dưới lực linh, nếu dụng phải giới linh mạnh mẽ cũng phải bó tay như cũ.

Cái này giống như là xích linh nắm giữ ba bậc giới linh, như vậy hẳn hoàn toàn có thể là một tranh linh giết người trong chớp mắt.

Cho nên, cho dù Quân Vô Tà mười bốn tuổi đã luyện thành tranh linh, làm thay đổi cách nhìn của rất nhiều người, nhưng có thể gia nhập nhóm thiếu niên chủ chốt, ít nhất cũng phải nắm trong tay giới linh cấp ba, nếu đấu với nhau, bọn họ lại càng không thua một tên tranh linh.

“Vận may sẽ không theo vĩnh viễn, người cho rằng vào phân viện Phục Linh là có thể trở thành phục linh sư? Hàng năm người vào phân viện Phục Linh nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ lại một người, với bộ dạng kia của ngươi, cũng không ở lại phân viện Phục Linh được bao lâu.” Nhóm thiếu niên hoàn toàn không xem trọng Quân Vô Tà phát ra một tràng cười xi xầm.

Lòng ghen tỵ làm bọn họ vô cùng chờ mong lúc Quân Vô Tà từ đám mây rơi xuống vùng này.

Phải biết rằng, một khi bị phân viện Phục Linh trực xuất thì xem như ngay cả học viện Phong Hoa cũng không ở nổi nữa, lập tức bị ném ra khỏi học viện.

Ánh mắt tốt xấu từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến, Quân Vô Tà ngồi trong góc lại không hề nhúc nhích chút nào, nàng chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, ôm Hắc Miêu đang nằm trong lòng, kiên nhẫn vuốt lông.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 398: Hâm mộ và ghen ghét (2)

Huyền não nhanh chóng dừng lại, một nam nhân mặc y phục đạo sư học viện Phong Hoa đi lên trước đài, sờ gương mặt, bắt đầu giảng giải cho nhóm học sinh mới này về tình hình của tam đại phân viện.

Các đệ tử chọn phân viện vô cùng đơn giản, chính là dựa vào thuộc tính giới linh của mình mà chọn thôi, duy chỉ có yêu cầu chiêu mộ đệ tử của phân viện Phục Linh có chút đặc thù, lúc nam nhân kia nói bốn chữ phân viện Phục Linh, đôi mắt của tất cả thiếu niên đều sáng lên.

Từ lúc mới tới, bọn họ đã nghe từ miệng các sư huynh sư tỷ biết được, hàng năm phân viện Phục Linh tuyển chọn đệ tử mới đều là sau đêm đại hội nhập học, do chính Cố Ly Sinh tự mình tuyển chọn tân sinh.

Đây cũng là lý do, mọi người đã hiểu rõ về thú linh và khí linh như vậy mà vẫn chịu nghe hết một chuỗi dài như thế!

Bởi vì cái mà bọn họ chờ đợi! Chính là thời khắc này!

Cố Ly Sinh!

Người sáng lập của phân viện Phục Linh, cũng là người sáng lập phục linh sư, vị nam tử đứng ở đỉnh kim tự tháp kia, nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi tuổi.

Ai cũng không thể tưởng tượng được, phục linh sư độc nhất vô nhị lại là do một nam tử trẻ tuổi thoát nhìn chừng hai mươi tuổi sáng chế ra.

Nhưng cũng không ai nghĩ cho rằng, Cố Ly Sinh thực sự chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Cố Ly Sinh trong mắt thế nhân, tin tức duy nhất chính là thân phận người sáng lập phục linh sư của hắn, mọi người chỉ biết là hắn bây giờ đang ở học viện Phong Hoa.

Mà lai lịch của hắn, bối cảnh của hắn, tuổi và thực lực của hắn đều là một điều bí ẩn, không ai biết được.

Thời gian tổng cộng Cố Ly Sinh đến học viện Phong Hoa chưa đến năm năm, trên thực tế, phục linh sư chân chính duy nhất trên thế gian bây giờ chỉ có mỗi Cố Ly Sinh, những kẻ tự nhận mình là phục linh sư còn lại, chẳng qua chỉ là thú hạ của Cố Ly Sinh, là những đệ tử từ còn đang học.

Phục Linh sư vốn vô danh, sau này sau khi Cố Ly Sinh ra tay cứu chữa bá chủ giới linh một phương, trong một đêm liền nổi tiếng, trở thành người hot nhất trong nghề hiện nay.

Phân viện Phục Linh vốn dĩ chưa bao giờ có người nghe nói đến, cũng trở thành nơi mà tất cả các đệ tử muốn hướng tới nhất ở học viện Phong Hoa.

Trên danh nghĩa ở phân viện Phục Linh học thuật phục linh, các thiếu niên còn chưa thực sự trở thành phục linh sư, tháng vừa mới tiến vào phân viện Phục Linh đã nhận được những

lời mời từ những nơi có thể lực lớn.

Cổ Ly Sinh rất ít quan thức đệ tử của mình, ngoại trừ giáo dục bọn họ thuật phục linh cũng không hạn chế bất cứ hành vi gì của bọn họ, cho nên các đệ tử bây giờ học tập ở phân viện Phục Linh, hoặc là bắt đầu cống hiến cho gia tộc của mình, hoặc là đón nhận thế lực khác, vẫn chưa thật sự bước ra ngoài cũng đã làm rạng danh mình!

Phục linh sư đại diện cho cái gì, tất cả mọi người đều biết rõ, nếu có thể trở thành một phục linh sư, bọn họ sẽ có được tất cả, quả thực không thể ước lượng được.

Tất cả các thiếu niên đều mờ toai mất nhìn, đợi đến thời khắc kích động nhất, mặc dù Quân Vô Tà đã đi trước một bước chiếm một chỗ, nhưng chỉ ít trong bọn họ còn có một hai người có thể gia nhập vào phân viện Phục Linh, cuối cùng có thể thực sự trở thành phục linh sư hay không thì phải dựa vào thực lực của chính bọn họ rồi!

Nam tử đứng ngay ngắn ở trước, nghiêm trang dặn dò giao phó xong theo thông lệ, hần đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía các thiếu niên mắt sáng như đuốc, chân mày hơi nhíu lại.

Mỗi thời khắc này, hần đều biết trong lòng nhóm tiểu tử này đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ là...

Lần này e là để bọn họ thất vọng rồi.

Nam tử trầm mặc trong khoảng khắc đột nhiên thờ dài nói: “Ta biết, mọi người đều đang đợi Cổ tiền bối đến, nhưng thật lấy làm tiếc, hôm nay hần sẽ không tới.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 399: Hâm mộ và ghen ghét (3)

Lời nói của nam tử vừa dứt, xung quanh liền vang lên một hồi xôn xao!

Các thiếu niên trong lòng tràn đầy mong đợi, về mặt kinh ngạc nhìn nam tử phía trước, quả thực không thể tin vào tai của mình.

Cổ Ly Sinh không tới?

Tại sao?

Lẽ nào thời gian và phương thức chiêu mộ đệ tử của phân viện Phục Linh đã thay đổi hay sao? Các thiếu niên đầu óc mơ hồ, chỉ có thể trơ mắt nhìn nam tử kia, đợi hần nói tiếp.

Về mặt nam tử bắt đầu nói: “Cổ tiền bối chuyển lời, đệ tử năm nay của phân viện Phục Linh, hần đã chọn xong.”

Chọn xong?

Cả đám thiếu niên tròn tròn mắt.

Chọn vào lúc nào làm sao bọn họ lại không biết?

Các thiếu niên nghĩ không thông bắt đầu xì xào bàn tán, không ít người suy đoán, có phải Cổ Ly Sinh năm nay thay đổi cách chiêu mộ đệ tử không, đổi thành bí mật quan sát nhất cử nhất động của bọn họ?

Dù sao không ai biết, rốt cuộc hằng năm Cổ Ly Sinh thu nhận đệ tử dựa trên điều kiện gì, bây giờ nghe nói đệ tử đã được định, bọn họ đương nhiên sẽ đoán mò, rất có thể Cổ Ly Sinh đã tới đây từ sớm, chỉ là đang ẩn náu ở nơi nào đó âm thầm quan sát tình hình những học sinh mới này.

Kết luận này làm cho rất nhiều thiếu niên bắt đầu khẩn trương, bọn họ không ngừng hồi tưởng lại bản thân thời điểm mới vừa rồi nghe giảng có thất thần hay không, ánh mắt có thật sự chuyên chú hay không, có để lại ấn tượng tốt cho Cổ Ly Sinh hay không.

Nhìn thấy một đám thiếu niên rối ren cả lên, nam tử bắt đầu thờ dài, hần háng giọng một cái nói: “Đệ tử được chọn vào phân viện Phục Linh, Cổ tiền bối đã thông báo với người đó, không nhận được tin thì không phải người được lựa chọn, các người không nên suy nghĩ lung tung nữa.”

Các thiếu niên ngơ ngác nhìn nam tử, trong đầu đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Mới vừa rồi vị đạo sư này nói: “Cổ tiền bối đã thông báo cho người đó”, hần dùng là “người đó”, mà không phải “bọn họ”...

“Tiền bối, Cổ tiền bối hần... Năm nay thu nhận bao nhiêu đệ tử vậy?” Thiếu niên có tâm tư lung lay, rất nhanh đã chú ý tới điểm quan trọng này.

Nam tử nói: “Chỉ có một vị.”

Như một chậu nước lạnh dội thẳng vào lòng tất cả những thiếu niên này, trong khoảnh khắc như dập tắt hy vọng trong lòng bọn họ!

Một người!

Năm nay phân viện Phục Linh lại chỉ tuyển nhận một người đệ tử!

Điều này sao có thể!

Tất cả thiếu niên đều điên rồi!

“Là ai? Rốt cuộc là người nào lại tốt số như vậy!” Chỉ duy nhất một suất, làm cho một đám thiếu niên sôi trào triệt để, bọn họ bắt đầu nhìn chung quanh, ý đồ kéo người may mắn đó ra.

Nhưng khi bọn họ nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt đảo qua tên ngồi trong góc kia, một thân hình nhỏ nhắn đến cuối cùng ngay cả ngẩng đầu cũng chưa từng, ai nấy đều như bị sét đánh, sững sờ ngay tại chỗ.

Người nào?

Còn có thể là ai!

Cái quái gì vậy, tiểu tử này còn chưa vào học viện Phong Hoa đã được Cố Ly Sinh điểm danh mời tới học viện Phong Hoa, ngoại trừ nàng còn có thể là ai!

Vốn dĩ nhóm thiếu niên chỉ là ước ao ghen tỵ với Quân Vô Tà, khi biết được đối phương từ đã sớm đoạt đi vị trí duy nhất này rồi, chớp mắt đã chuyển thành thù hận sâu sắc!

Bọn họ, những người có thể trực tiếp gia nhập vào nhóm chủ chốt, không có ai trong đó không phải là nhân tài kiệt xuất, tùy tiện gọi một người cũng là cấp bậc thiên tài, nhưng bọn họ nhiều người như vậy, hiển nhiên lại bị một tên tiểu hài tử xấu xa tính cách âm trầm, nhỏ hơn bọn họ rất nhiều đoạt đi mất! Bọn họ làm sao có thể không hận!

Cho dù phân viện khác của học viện Phong Hoa cũng rất lớn mạnh, nhưng trong lòng bọn họ, lựa chọn đầu tiên vẫn là phân viện Phục Linh!

Hơn mười cặp mắt nóng hừng hực, đồng loạt hướng về phía Quân Vô Tà, từng đôi mắt như phóng ra tia lửa, hận không thể đốt Quân Vô Tà thành tro bụi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 400: Hâm mộ và ghen ghét (4)

Tiểu Hắc Miêu đang nằm trên đùi Quân Vô Tà cũng cảm giác được ánh mắt tràn đầy ác ý nồng đậm, nó mờ mắt nhìn chủ nhân nhà mình vẫn đang bình tĩnh như lúc đầu.

Trên mặt Quân Vô Tà không có bất kỳ biểu hiện gì, bình tĩnh giống như một bức tượng điêu khắc.

Hắc Miêu yên lặng che mặt, từ phương diện nào đó mà nói, chủ nhân nhà hắn quả thực không khác gì người bị bệnh tự kỷ.

Còn không đợi Hắc Miêu mặc niệm xong vì sự thiếu nhạy bén của chủ nhân nhà mình, trong những thiếu niên kia đã có người đi về phía Quân Vô Tà.

“Người được Cố tiên bồi chọn, có phải là ngươi không!” Thiếu niên chưa từ bỏ ý định, nhìn không được đến chất vấn.

Quân Vô Tà chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu niên đi đến trước mắt mình, chỉ liếc qua một cái, nàng lại cúi đầu.

Trong lòng thiếu niên hoàn toàn cháy lên một ngọn lửa vô danh, tiểu tử này cũng thật kiêu ngạo! Thậm chí ngay cả nói cũng không mở miệng một câu! Ánh mắt khinh miệt như vậy, quả thật làm cho người ta không thể chịu được!

Nếu như bây giờ Tiểu Hắc Miêu có thể mở miệng, nó nhất định sẽ nói cho thiếu niên như sắp bùng nổ này biết:

Thiếu niên, ngươi hiểu sai rồi... Chủ nhân nhà ta không phải kiêu ngạo, nàng chỉ là bị ngôn ngữ cản trở!

Quân Vô Tà từ trước đến nay chưa từng sống tập thể như thế này, mặc dù là gia nhập vào tổ chức cũng là độc lai độc vãng, ở chỗ sống quần cư giống như học viện này, thật sự là lần đầu tiên nàng đến.

Trước đây, tại học viện Phụng Tây, toàn bộ Đông viện cũng chỉ có mấy người như vậy, cho nên không cảm thấy đột ngột, nhưng đến học viện Phong Hoa rồi, trong đôi mắt toàn là những người xa lạ, cũng không có thiện chí đối với mình, kỹ năng bức bình phong của Quân Vô Tà lại một lần nữa tự động triển khai.

Hiệu quả của bức bình phong này liền dẫn tới Quân Vô Tà bị người ta xem là người cuồng vọng tự đại, trong mắt không xem ai ra gì!

Thấy thiếu niên kia giống như muốn ra tay với Quân Vô Tà, may mà tên nam tử kia mở miệng ngăn chặn khả năng xảy ra bi kịch, hắn nghiêm nghị cảnh cáo mọi người, cấm bọn họ nội đấu tại học viện Phong Hoa, hắn vừa răn dạy, vừa quét ánh mắt qua phía tiểu tử ngồi ở trong góc kia, không để lại dấu vết.

Bên kia là đệ tử Cố Ly Sinh lựa chọn?

Tính tình này, không thể không nói có chút cổ quái.

Trước khi nam tử tới đây cũng đã gặp mặt Cố Ly Sinh, biết đệ tử Cố Ly Sinh lựa chọn cũng ở trong đó liền có lòng hiếu kỳ muốn xem thử, nhưng từ đầu đến cuối hắn cũng không phát hiện trên người Quân Vô Tà có đặc thù gì, điểm duy nhất được xem là đặc biệt chính là tính nết này, từ lúc hắn xuất hiện đến vừa rồi, tiểu tử này thậm chí chưa hề ngẩng đầu, chỉ là tự mình chơi đùa với giới lĩnh của mình, điều này thật sự khiến người ta không thể hiểu được.

Nam tử vốn tưởng rằng, năm nay Cố Ly Sinh chỉ thu nhận một tên đệ tử, đối phương nhất định cực kỳ ưu tú, nhưng mà bây giờ xem ra e rằng không phải như vậy.

Tuy nam tử mở miệng ngăn cản người bên ngoài ra tay với Quân Vô Tà, nhưng hắn thật sự không thể cảm thông đối với tính cách này của Quân Vô Tà.

Thiếu niên cô lập như vậy, chỉ sợ rằng những ngày tháng sau này sẽ không dễ dàng sống tại học viện Phong Hoa.

Trước bữa cơm tối, cuối cùng nam tử kia bảo các thiếu niên trở về.

Những thiếu niên kia không dám ra tay với Quân Vô Tà ở trước mặt nam tử, vốn định sau khi rời khỏi đây tìm một chốn không người dạy dỗ thật tốt tên tiểu quỷ phách lối này, nhưng chờ đến sau khi bọn hắn đi tới cửa, từng người đều ngăn ra.

Phạm Cẩm mang theo vẻ mặt với nụ cười sang sảng đang đứng trước cửa lớn, thân hình cao lớn ngạo thị quần hùng, cặp mắt cười cong cong nhanh tìm được Quân Vô Tà một thân một mình chống trong đoàn người cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của những thiếu niên khác, hắn sải bước đi về phía Quân Vô Tà.

Tình huống gì vậy...

Phật sư huỳnh lại đích thân đến đón tiểu quý này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 401: Phục linh sư (1)

Vào lúc mọi người ngoác mồm kinh ngạc, Quân Vô Tà cũng không có bất kỳ phản ứng nào, Phạm Cẩm tìm nàng chẳng qua là nói với nàng chuyện sáng sớm ngày mai đến phân viện Phục Linh điểm danh, bản thân Phạm Cẩm là đệ tử phân viện Thủ Linh, cũng không hiểu rõ lắm đối với tình trạng của phục linh sư.

Quân Vô Tà yên lặng nghe xong liền cùng Phạm Cẩm mỗi người đi một ngã.

Nhưng chỉ một buổi tối, ba chữ Quân Vô Tà này đồn đại khắp nơi trong học viện Phong Hoa, người người đều biết.

Chỉ vì nàng là đệ tử duy nhất gia nhập phân viện Phục Linh năm nay, giống như hào quang mà cùng nhau hội tụ lại, trừ hiểu kỳ, nhiều hơn là những tin đồn tạp nham và ánh mắt bài xích.

Bộc lộ tài năng đôi khi cũng không phải là một chuyện tốt, trên đường Quân Vô Tà trở lại ký túc xá, ánh mắt phức tạp từ bốn phương tám hướng dường như có thể nhìn người ta đến thũng nẩy lỗ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Quân Vô Tà liền đến phân viện Phục Linh điểm danh.

Nhân số phân viện Phục Linh tuy ít nhưng diện tích lại vô cùng mênh mông, tất cả phương tiện không hề kém hơn hai phân viện còn lại, bởi vậy có thể thấy được địa vị quan trọng của phân viện Phục Linh tại học viện Phong Hoa.

Trong lầu các lớn như vậy chỉ có mấy hình bóng linh tinh, bọn họ mặc đồng phục học viện thống nhất, đeo ngọc bài trước ngực.

Tại lối vào, Quân Vô Tà lại gặp người quen.

Doãn Ngôn đang cùng với một vài đệ tử khác nói gì đó, đột nhiên nhìn thấy một thân hình mỏng manh, hần ngừng đầu lên, lúc hình bóng của Quân Vô Tà in vào mí mắt của hắn, trên mặt tái nhợt của hắn xuất hiện vẻ kinh ngạc, hôm qua hắn ở bên trong phân viện Phục Linh bận bịu cả đêm, chưa trở về ký túc xá, nhưng không ngờ, lại gặp Quân Vô Tà ở nơi này!

“Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Doãn Ngôn cau mày nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày: “Điểm danh.”

Về kinh ngạc trên mặt Doãn Ngôn trong nháy mắt chuyển thành khiếp sợ, còn chưa chờ hắn mở miệng, Quân Vô Tà đã đi thẳng vào trong lầu các, mà tên đệ tử phân viện Phục Linh lúc này đang nói chuyện cùng Doãn Ngôn, nhìn thấy sắc mặt Doãn Ngôn có chút khó coi lại nhìn bóng lưng của Quân Vô Tà, nhẹ giọng nói: “Người quen hử?”

“Ài?”

“Quân Tà, chính là người mới vừa đi qua. Hôm qua ngươi ở phân viện bận bịu cả đêm, chắc là không biết tiểu tử này vừa mới nhập học một ngày, tên tuổi của hắn đã lan truyền khắp học viện rồi.” Tên đệ tử kia cười nói.

“Là sao?” Doãn Ngôn khẽ nhíu mày.

“Phân viện Phục Linh của chúng ta năm nay chỉ thu nhận một đệ tử, còn là do sự phụ trợ mình ra tay chọn lựa trước khi nhập học, chính là người đó, tên gọi Quân Tà.”

Trong thoáng chốc, đôi mắt của Doãn Ngôn tròn chùng lên, quả thực hắn không thể tin vào tai mình.

“Người nói cái gì? Tiểu tử kia là một thành viên của phân viện Phục Linh?”

“Đúng vậy... Sau này sẽ là sư đệ của chúng ta đó.” Thiếu niên kia hoàn toàn không chú ý tới sự kinh ngạc trong mắt Doãn Ngôn.

Doãn Ngôn cắn chặt răng xoay người về phía bên trong lầu các.

Suy đoán của Ninh sư tỷ thật không sai, Phạm Cẩm sẽ thu nhận tiểu tử này, quả nhiên không hề đơn giản như vậy.

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng Doãn Ngôn nhếch lên một nụ cười lạnh, thảo nào Phạm Cẩm lại tích cực cửu mang tiểu quý này như vậy, e là từ lúc mới bắt đầu hắn đã biết, sau khi tiểu quý này nhập học sẽ lập tức được gia nhập vào phân viện Phục Linh, một gã thiếu niên có hi vọng trở thành phục linh sư... Phạm Cẩm thật biết dựa hơi!

Có điều...

Phục linh sư cũng không dễ làm như vậy.

Ngược lại, hắn muốn xem cái nhìn của Phạm Cẩm rốt cuộc tốt đến thế nào!

Sự tức tối tràn ngập trong ánh mắt Doãn Ngôn, lúc hắn thấy bóng lưng Quân Vô Tà đang đi lên bậc thang, không hề che dấu ánh mắt độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 402: Phục linh sư (2)

Quân Vô Tà vẫn chưa biết mình bị một con rắn độc hiểm ác đẻ mất tới, ánh mắt nàng quét qua tất cả mọi thứ trong lầu các, ghi nhớ mọi thứ vào trong lòng.

Từ lúc đến học viện Phong Hoa tới giờ nàng đều không có mục đích đến để học, càng không có hứng thú tranh đoạt thứ gì với người khác, nếu không phải vì thuật phục linh có chút tác dụng với nàng, có lẽ nàng sẽ chọn đại phân viện Thủ Linh mà sống qua ngày, đợi đám Kiều Sở tới.

Chỉ là một Quân Vô Tà được chẳng hay chớ, không làm việc đàng hoàng như thế nhất thời lại trở thành một nhân vật phong vân sau một ngày nhập học, điểm này ngay cả bản thân nàng cũng không ngờ tới.

Việc dạy học của phân viện Phục Linh chủ yếu hoàn thành ở tòa lầu các này, cả tòa lầu các chia thành năm tầng, Quân Vô Tà trực tiếp lên tầng năm theo lời nhắc của Phạm Cẩm ngày hôm qua, nàng đi về thư phòng của Cố Ly Sinh.

“Đã quen chưa?” Cố Ly Sinh đã đợi khá lâu, hắn ngồi sau bàn, cười híp mắt nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Quen? Nàng không biết nơi này có thứ gì gây trở ngại được cho nàng.

Trước đây, bất luận ở đâu, đối với nàng mà nói cũng chẳng khác biệt gì, bây giờ lại có thêm phụ tử Quân gia, ngoài Lâm Vương phủ, nàng ở đâu cũng có cảm giác giống nhau.

“Bảo người đến phân viện Phục Linh không khiến người ám ức chứ?” Cố Ly Sinh cười.

Quân Vô Tà suy tư một lát, “Thuật phục linh có tác dụng với ta.”

“Phi.” Cố Ly Sinh không nhịn được mà cười thành tiếng, câu hỏi đó của hắn vốn là muốn trêu tiểu thiếu niên cả ngày mặt lạnh tanh này, không ngờ rằng lại nghe được câu trả lời nghiêm túc đó của nàng.

Làm ơn, nếu không có tác dụng với nàng, nàng còn cảm thấy ám ức hay sao?

Phân viện Phục Linh của mình lần đầu tiên bị người ta chê như thế, Cố Ly Sinh lập tức hơi dờ khóc dờ cười.

“Nếu đã có tác dụng thì hãy học hành cho tốt, người hiểu biết bao nhiêu về phục linh sư, nói ta nghe xem.” Cố Ly Sinh khoanh hai tay trước ngực, ung dung nhìn Quân Vô Tà. Đây là đệ tử đầu tiên được hắn nhận sau bao nhiêu năm nay, hơn nửa năm nay hắn cũng chỉ nhận một đệ tử này, với cách làm này của hắn, ngày hôm qua viện trưởng và viện phó học viện Phong Hoa đã chia nhau tìm hắn nói chuyện, nhưng vẫn không xoay chuyển được tâm ý của hắn.

Đồ tốt quý ở chất lượng chứ không quý ở số lượng, hắn tin tưởng mắt nhìn người của mình.

Quân Vô Tà nhìn Cố Ly Sinh đang đợi nàng bàn luận viển vông, ánh mắt bình tĩnh, nàng nói: “Không biết gì cả.”

“...” Nụ cười trên mặt Cố Ly Sinh đóng băng bên khóe miệng, dường như không dám tin những gì mình nghe thấy.

“Không... không biết gì cả?” Cố Ly Sinh kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, câu trả lời này thật sự... vô cùng thanh lệ thoát tục!

Học sinh đến học viện Phong Hoa, vậy mà không biết chút gì về phục linh sư? Tiểu tử này rốt cuộc chui ra từ tầng đá nào vậy?

Quân Vô Tà vô cùng thẳng thắn gật đầu.

Cố Ly Sinh đỡ trán, lần đầu tiên nghĩ ngờ liệu có phải mắt nhìn người của mình đã có vấn đề hay không.

“Thôi được.” Khó khăn lắm Cố Ly Sinh mới bình ổn lại được cảm xúc của mình, cố gắng duy trì hình tượng sư phụ thân thiện mà lại cao nhã, sau đó ném một cuốn sách đến trước mặt Quân Vô Tà.

“Đây là những thứ cơ bản của thuật phục linh, người phải dùng đến.”

Quân Vô Tà vươn tay nhận, cúi đầu bắt đầu lật sách.

Cuốn sách này không dày, Quân Vô Tà chỉ lật mấy lượt thì đã ghi nhớ tất cả những gì viết trong sách, sau đó đặt lại cuốn sách lên mặt bàn.

Cố Ly Sinh nhìn nàng lật qua vài lần rồi đặt sách về, nào nhất thời có chút không hoạt động được.

Hắn nhìn cuốn sách, rồi lại nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không có phản ứng nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 403: Phục linh sư (3)

“Ta bảo ngươi cảm về từ từ xem” Cố Ly Sinh bắt lực nói.

“Xem xong rồi.”

“Cái gì?” Cố Ly Sinh kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nói: “Ta xem xong rồi.”

Độ dày của cuốn sách này không bằng quy định của học viện Phong Hoa, ghi nhớ không hề khó khăn.

“...” Cố Ly Sinh trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, sau hồi lâu mới nói: “Xem xong rồi? Thế ngươi đọc thuộc đoạn thứ hai trang thứ tám cho ta nghe.”

Quân Vô Tà nhìn Cố Ly Sinh, chậm rãi đọc, đọc thuộc chuẩn xác không sai chút nào, từng chữ rõ ràng...

Về mặt của Cố Ly Sinh có chút hãi hùng.

Hắn không tin, lại ném mấy cuốn sách đến trước mặt Quân Vô Tà, “Ngươi xem tiếp đi.”

Quân Vô Tà liếc nhìn Cố Ly Sinh, gật đầu bắt đầu đi, lật chỗ sách đó từ đầu đến cuối một lượt.

Không cần Cố Ly Sinh nói, Quân Vô Tà đã tự lựa chọn mấy đoạn trong mỗi cuốn sách rồi đọc ra.

Sau đó...

Cố Ly Sinh lẳng lặng đặt tất cả chỗ sách về giá sách.

Hắn thề, hắn sẽ không đưa chỗ sách này cho bất cứ đệ tử nào xem nữa!

Thật sự quá mất mặt!

Nghĩ đến hồi đó, hắn chỉ học thuộc mấy cuốn sách mà đã tốn thời gian nửa năm, không ngờ rằng, đệ tử hắn thuận tay thu nhận ngày hôm đó lại dùng thời gian không đến một nén nhang học thuộc lâu cả hàng sách...

Đột nhiên cảm thấy thật mất mặt...

“E hèm, học thuộc thực ra không hề khó, khả năng ghi nhớ của ngươi không tệ, những thứ này ấy à... chủ yếu nhất là thấu hiểu chúng.” Từ trước đến nay Cố Ly Sinh chưa từng xấu hổ như vậy trước mặt đệ tử, nhớ đến khí chất cao ngất thần bí của mình ở trước mặt đệ tử ngày trước, hắn lập tức cảm thấy mình phải giữ gìn mặt mũi của mình một chút.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy: “Thuật phục linh lấy linh lực của bản thân con người làm nền tảng, tiến hành chuyển hóa linh lực lấp đầy vào linh hồn khuyết tổn, nhưng phương pháp chuyển hóa này không thể dùng, linh lực tiêu hao và linh hồn được chữa khỏi không cùng mức, sức mạnh dư thừa bị trôi mất chỉ có thể là vì phương thức sai lầm.”

Trong các cuốn sách đó ghi chép cặn kẽ tất cả nội dung về thuật phục linh, nhìn thì trúc trắc khó hiểu, nhưng với thánh học y thuật ngay cả AND cũng có thể học và hiểu rõ như Quân Vô Tà, trình tự chuyển hoá năng lượng này không khó hiểu, chỉ cần xây dựng nền tảng là có thể tiến hành suy luận vô hạn.

Trong mắt nàng, thuật phục linh quả thật là một sáng kiến to gan, nhưng sự tiêu hao và những gì đạt được từ thứ thuật phục hồi này không tỷ lệ thuận với nhau.

Thứ này có thể dùng, nhưng vẫn phải nghiên cứu và cải thiện thêm.

Mà mấy cuốn sách này cũng khiến Quân Vô Tà hiểu ra được thứ mà nàng luôn nghi hoặc.

Thì ra linh hồn vốn cũng có thể chuyển thành một loại năng lượng có thể sử dụng được, hắc thủ nuốt Hoàng Kim Cự Sư thì có thể coi như nuốt một loại năng lượng, qua sự chuyển hóa linh hồn, từ bản thân hắc thủ có thể hóa linh hồn Hoàng Kim Cự Sư thành một loại dinh dưỡng, khiến hắc thủ có thể trưởng thành nhanh chóng.

Cái gọi là phục linh sư, chính là chuyển hoá linh lực của mình thành một loại lực linh hồn khác, tuy không thuần khiết bằng linh hồn thực sự nhưng trong điều kiện nhất định lại có thể đạt được hiệu quả tương đồng.

Phục linh sư nghe thì có vẻ rất thần bí, nhưng sau khi Quân Vô Tà đọc mấy cuốn sách này thì nàng đột nhiên cảm thấy...

Hình như... không có gì phức tạp cả.

Là do nàng nghĩ về giới linh của thế giới này quá phức tạp, từ đó mới giam giữ lối tư duy của bản thân.

Quân Vô Tà trầm tĩnh trong suy nghĩ của mình, miệng thì thoảng giải thích những chỗ thiếu sót và không đủ của thuật phục linh cùng với những chỗ mà mình muốn cải tiến cho Cố Ly Sinh.

Mà Quân Vô Tà hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý đến miệng của Cố Ly Sinh ngời đối diện nàng há ra đến mức gần như có thể nhét vào được một quả trứng gà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 404: Phục Linh Sư (4)

“Đợi đã!” Cố Ly Sinh bị mấy danh từ chưa từng nghe đến như “năng lượng”, “trình tự”, “trao đổi ngang giá”,... nhồi đầy não, cả người kinh hãi đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn vội vã đứng dậy, ngăn cản màn diễn thuyết liên miên của Quân Vô Tà.

Còn để tiểu tử này nói tiếp thì hần cũng sắp bắt đầu hoài nghi liệu thuật phục linh của mình có bất thường hay không rồi.

“Sao vậy?” Quân Vô Tà hơi ngẩng đầu nhìn Cố Ly Sinh, bình thường nàng không nói nhiều, nhưng chỉ có trong lĩnh vực học thuật chuyên nghiệp nàng mới đỉnh đạc nói, cũng chỉ có thứ ngôn ngữ và sự miêu tả cô định này mới khiến nàng cảm thấy không quá khó để ứng đối.

“Xin lỗi, ta nghe không... hiểu.” Lúc nói lời này, Cố Ly Sinh cảm thấy vô cùng xấu hổ!

Rốt cuộc ai mới là sư phụ, ai mới là đệ tử đây!

Vì sao lời mà đệ tử hần mới thu nhận nói, hần nghe không hiểu một câu nào cả!

Nét mặt của Quân Vô Tà khề cứng lại.

“Thứ ta nói, chính là thuật phục linh của người.”

Cố Ly Sinh bị ánh mắt “thứ của người, sao người lại nghe không hiểu” của Quân Vô Tà nhìn mà mồ hôi lạnh tuôn rơi liên tục.

Trái tim tôn nghiêm của sư phụ, thoáng chốc vỡ tan thành mảnh vụn.

Xin lỗi, hần thật sự nghe không hiểu.

Quân Vô Tà nhìn Cố Ly Sinh một hồi, sắc mặt Cố Ly Sinh càng lúc càng trắng bệch, còn Hắc Miêu bò trên vai nàng lại không thể nào chịu đựng được nữa!

“Meo.”

Chủ nhân, xin người đừng dùng lý luận của kiếp trước giảng giải cho người của thế giới này về vấn đề cao thâm như chuyển hoá năng lượng.

Bây giờ Quân Vô Tà mới ý thức được rất nhiều thứ nàng nói đều xây dựng trên nền tảng ở kiếp trước.

“Ý của ta là, thuật phục linh còn có chỗ cần cải thiện.” Quân Vô Tà dùng lời ngắn gọn nhất khái quát lời mình muốn nói.

Nhưng lời nói súc tích như thế không hề khiến sắc mặt Cố Ly Sinh trông tốt lên tí nào, ngược lại còn tái nhợt hơn.

“Người... biết cải thiện thế nào?” Khóe miệng Cố Ly Sinh giật giật.

Thuật phục linh quả thực có chỗ thiếu sót, nhưng bản thân Cố Ly Sinh vẫn luôn không nghiên cứu ra được rốt cuộc cần dùng phương pháp nào để cải thiện, mà những đệ tử dưới tay hần trước giờ đều tiến hành tu luyện theo sự chỉ đạo của hần, chưa từng có ai nói ra nghi hoặc cả.

Hần không ngờ rằng, nhóc con vừa mới tiếp xúc với thuật phục linh chưa đến một nén nhang này lại chỉ liếc thoáng qua đã nhìn ra chỗ thiếu sót của thuật phục linh.

Quân Vô Tà nhú mày, lưỡng lự một thoáng, nói: “Có thể thử xem.”

“Thật ư?” Cố Ly Sinh bán tín bán nghi nhìn Quân Vô Tà.

“Dạ.”

Cố Ly Sinh bỗng đứng bật dậy khỏi ghế, hần đi lòng vòng quanh Quân Vô Tà một lúc lâu, quan sát đáng người nhỏ bé này từ trên xuống dưới tận mấy lần.

“Nhóc con, người muốn cuộc một lần không?”

“Nói đi.” Quân Vô Tà trả lời.

“Nếu người đã hiểu toàn bộ về thuật phục linh, cũng cảm thấy nó cần cải thiện, vậy thì chỉ e ở chỗ ta người cũng chẳng học thêm được nhiều thứ, nếu đã vậy, thay vì người lãng phí thời gian ở phân viện Phục Linh chỉ bằng dùng thời gian vào việc khác. Thứ đi hoàn thiện thuật phục linh thì sao?” Cố Ly Sinh đột nhiên này ra suy nghĩ này, hần vốn không nên kỳ thác hi vọng này lên người Quân Vô Tà, song bản thân hần đã không còn cách nào với thuật phục linh nữa rồi.

Nếu Quân Vô Tà vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra thiếu sót của thuật phục linh, có lẽ...

Nàng thật sự có thể tạo ra kỳ tích cũng không biết chừng.

Quân Vô Tà nhìn Cố Ly Sinh, ý cười trong mắt Cố Ly Sinh đã bị vẻ nghiêm túc thay thế, nàng im lặng một thoáng, rồi chậm rãi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 405: Phục linh sư (5)

Cố Ly Sinh cười, lần đầu tiên hần nhìn thấy nhóc con này thì đã cảm thấy nàng vô cùng thú vị, rõ ràng nhỏ tuổi như vậy nhưng lại đột phá được tranh lĩnh, song kỳ lạ ở chỗ giới lĩnh của nàng lại vô cùng yếu ớt, kiểu yếu ớt đó không phải trời sinh đã vậy mà là do sau này bị thương nặng.

Phải biết rằng, có thể tạo ra thương tích như thế với giới lĩnh, cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Hần rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nhóc con này, cho nên mới tiện đường mang nàng về phân viện Phục Linh. Không ngờ rằng, nàng lại mang đến cho mình một sự kinh ngạc lớn như thế.

“Trước tiên đừng đồng ý nhanh như vậy, ta còn chưa nói hết, ngươi không ở lại phân viện Phục Linh là vì ta không muốn để người ta biết ngươi đang cải thiện thuật phục linh, ngươi phải biết rằng, sự mê hoặc của thuật phục linh với người đời lớn đến mức nào, nếu người khác biết ngươi đang âm thầm nghiên cứu những thứ này, chỉ e sự an toàn của bản thân ngươi sẽ không thể đảm bảo. Nhưng nếu ta trực xuất ngươi khỏi phân viện Phục Linh, dù ta có thể nói với viện trưởng để ngươi tiếp tục ở lại học viện Phong Hoa, song cho dù ngươi được phân đến phân viện nào thì hoàn cảnh ngươi được sử dụng e là đều không tốt lắm.” Cổ Ly Sinh nheo mắt, bởi vì chuyện hắn thu nhận Quân Vô Tà vào phân viện Phục Linh đây phò trương, bây giờ Quân Vô Tà đã trở thành “người nổi tiếng” của học viện Phong Hoa, nếu ngày đầu tiên đã đuổi nàng ra ngoài, nhét vào phân viện khác, e rằng các thiếu niên vốn đồ kị với Quân Vô Tà sẽ không đối xử tốt với Quân Vô Tà.

“Chuyện này có liên quan đến thuật phục linh không?” Quân Vô Tà nghiêng đầu, thân nhiên nhìn Cổ Ly Sinh.

Cổ Ly Sinh thoáng ngần ra.

“Ta chỉ cần biết, ta phải làm gì.” Quân Vô Tà thân nhiên nói, những người nàng không để ý tới, nói gì, làm gì, liên quan gì đến nàng? Nàng chỉ cần đạt mục đích của mình là được.

Cổ Ly Sinh bỗng nhiên cười, hắn nhìn Quân Vô Tà rồi bật cười nói: “Ngươi thật sự là thiếu niên thú vị nhất mà ta từng gặp.”

Tâm trí này, tính cách này, trong thiên hạ e rằng cũng không tìm ra được người thứ hai.

Thứ hỏi, có ai vừa mới vào học trong học viện đã có thể đỉnh đạc nói chuyện với sư phụ mình, không chỉ vạch ra chỗ thiếu sót mà nét mặt còn luôn duy trì vẻ lạnh nhạt như thế chứ?

Quân Vô Tà không có phản ứng gì.

“Nếu ngươi cảm thấy không có vấn đề, vậy thì chuyện này ta sẽ đi giải quyết, nếu ngươi có bất cứ điều gì cần giúp đỡ thì có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.” Cổ Ly Sinh thờ dài một hơi, bỗng nhiên cảm thấy giao chuyện phức tạp như thế cho một thiếu niên có chút không phức tạp.

Quân Vô Tà không từ chối ý tốt của Cổ Ly Sinh, trên thực tế, sau khi xem xong mấy cuốn sách đó, đối với Quân Vô Tà mà nói Cổ Ly Sinh đã không có tác dụng gì nữa...

“Hừm, tiếp theo, ta sẽ nói với viện trưởng một tiếng, thế thì bây giờ ngươi xem xét xung quanh đây, hay là...” Cổ Ly Sinh tò ý ở trước mặt Quân Vô Tà mình đã không giữ được dáng dấp của một sư phụ nữa, tiểu tử này có vẻ còn mạnh hơn hắn.

“Chỗ sách này, ta có thể xem không?” Quân Vô Tà chỉ vào chỗ sách xếp kín trên giá sách của Cổ Ly Sinh rồi nói.

Khóe miệng Cổ Ly Sinh giật giật: “Cứ tự nhiên.”

Sau đó Quân Vô Tà bèn tự xem, Cổ Ly Sinh chỉ có thể quyết tâm đi giải thích với viện trưởng, xử lý chuyện “trực xuất” Quân Vô Tà khỏi phân viện Phục Linh.

Mất thấy sắp phải “đuổi” một đệ tử kiểu yêu nghiệt đi, nội tâm Cổ Ly Sinh gần như sụp đổ, nhưng không nghi ngờ gì, đối với Quân Vô Tà mà nói đó là một kiểu bảo vệ.

Một đệ tử còn trẻ, nếu nắm chắc thuật phục linh mà ngay cả Cổ Ly Sinh cũng không thể nắm chắc, vậy thì đối với nàng mà nói cũng là một tai ương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 406: Thần chuyển ngoặt (1)

Doãn Ngôn do dự bất an trong tòa lầu các, sau khi Quân Vô Tà vào thư phòng của Cổ Ly Sinh, hắn càng thêm nôn nóng. Thời gian nửa nén nhang qua đi, vẫn không thấy hai người xuất hiện, sự lo âu trong lòng Doãn Ngôn càng lúc càng đậm.

Có thể khiến Cổ Ly Sinh phá lệ, lập tức thu nhận Quân Vô Tà đến phân viện Phục Linh, hơn nữa chỉ nhận một mình nàng, chỉ mỗi điểm này nghĩ thế nào cũng khiến Ngôn Doãn thấy căng thẳng.

Đang lúc Doãn Ngôn lo lắng, cánh cửa thư phòng đóng chặt bị người ta đẩy ra, Doãn Ngôn lập tức trốn vào một góc.

Chỉ thấy một mình Cổ Ly Sinh vội vội vàng vàng đi ra khỏi thư phòng, cánh cửa đóng ầm một tiếng, âm thanh đó vô cùng vang dội.

Doãn Ngôn khẽ chau mày, nhìn từ phản ứng vừa rồi lúc Cổ Ly Sinh rời đi, hắn mơ hồ cảm thấy sự tình có thể không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của mình.

Bình thường Cổ Ly Sinh cực kỳ khiêm tốn hòa nhã, cho dù là đối với đệ tử phân viện Phục Linh hay là với đệ tử các phân viện khác đều vô cùng hiền từ, hơn nữa tác phong hành sự cũng không nhanh không chậm, cực kì ôn hòa, chưa từng thấy tình trạng nóng vội như hôm nay bao giờ.

“Lẽ nào là do tiểu tử Quân Tà chọc giận khiến sư phụ không vui?” Doãn Ngôn không khỏi lẩm bẩm.

Nhưng chẳng mấy chốc, suy đoán của Doãn Ngôn đã được kiểm chứng.

Sau khi Cổ Ly Sinh rời đi không quá một canh giờ thì vội quay lại, sau khi quay lại thì vào thư phòng, một lát sau, Quân Vô Tà một mình đi ra khỏi thư phòng, mà Doãn Ngôn chú ý đến lúc Quân Vô Tà đi ra, ngực bài tượng trưng cho phân viện Phục Linh nàng đeo trước ngực đã bị tháo xuống.

Vừa nhìn vậy, trái tim Doãn Ngôn đã đập thịch một cái.

Sau khi Quân Vô Tà ra khỏi thư phòng của Cổ Ly Sinh thì trực tiếp rời khỏi phân viện Phục Linh, không nán lại một chút nào.

Mà một loạt hành động này đều giống như đang nói cho Doãn Ngôn biết: Quân Vô Tà đã bị trực xuất ra khỏi phân viện Phục Linh!

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, tin tức Quân Vô Tà bị trực xuất khỏi phân viện Phục Linh đã truyền khắp cả học viện Phong Hoa.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ chẳng thu hút sự chú ý của nhiều người như thế. Nhưng động tĩnh trước và sau khi nhập học của Quân Vô Tà đã kinh động tất cả mọi người, bây giờ cả học viện Phong Hoa không còn ai không biết hai chữ “Quân Tà” nữa.

Vốn tướng là thiếu niên tiền đồ vô hạn, vận may theo người, vậy mà vừa vào phân viện Phục Linh mấy canh giờ đã bị trục xuất khỏi phân viện Phục Linh, sự cách biệt cực lớn giữa trước và sau này quả thực khiến tất cả mọi người đều kinh hãi!

Phải biết rằng, tuy phân viện Phục Linh sẽ trục xuất một vài đệ tử không đạt yêu cầu nhưng sau khi quan sát một năm họ mới quyết định, song kiểu của Quân Vô Tà là ngày đầu tiên đến báo danh ở phân viện Phục Linh thì đã bị đuổi, thật sự là người đầu tiên đấy!

Tin tức này lan truyền như lửa cháy lan khắp đồng, những thiếu niên vốn thâm hãm mộ và đổ kỵ với vận may của Quân Vô Tà lập tức nở nụ cười hả hê sau khi biết tin tức này.

Một ngày trước còn là người may mắn bị mọi người hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ đã gây ra trò cười lớn như thế rồi!

Từ trên mây rơi xuống bùn chẳng qua chỉ trong nháy mắt!

Chỉ một ngày, Quân Vô Tà từ đối tượng được người người hãm mộ đã biến thành trò cười mà người người cười nhạo.

Mà tất cả những chuyện này, Quân Vô Tà không hề biết. Sau khi rời khỏi phân viện Phục Linh, Quân Vô Tà một mình về ký túc, đang là thời gian tu luyện, ký túc vắng tanh, trong cả tòa lầu chỉ có một mình nàng.

Sau khi ngồi xuống bên giường, Quân Vô Tà lấy miếng ngọc bài khắc biểu tượng của phân viện Thú Linh từ trong tay áo ra.

Đây là thứ Cổ Ly Sinh đích thân đưa cho nàng trước lúc nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 407: Thần chuyển ngoặt (2)

Ngọc bài của mỗi học viện không giống nhau, của phân viện Thú Linh là thanh ngọc, phân viện Khí Linh là hắc ngọc còn của phân viện Phục Linh là bạch ngọc.

Trong tay Quân Vô Tà là một miếng thanh ngọc, chính là tượng trưng cho phân viện Thú Linh.

Hôm nay những học sinh mới của phân viện Thú Linh đã vào đưa tin, Quân Vô Tà giữa chừng không đến nhập học cùng đám học sinh và cũng không hề đến lớp sau đó.

Giới lĩnh của nàng là hệ thực vật, cho nên nội dung của thú linh và khí linh căn bản không liên quan đến nàng. Điều duy nhất nàng muốn biết đó là cách sử dụng linh lực bên trong cơ thể mình.

Cũng chính vì suy nghĩ này nên Quân Vô Tà không lập tức chạy tới học viện Phong Hoa, do đó nhất thời đã bỏ lỡ thời khắc đỉnh điểm mà ở đó nàng đã bị “bôi nhọ danh tính”.

Vào buổi trưa, khi các đệ tử đang ngồi dùng bữa trưa, Quân Vô Tà vừa mới thân nhiên bước vào liền có một đám người nhìn về phía nàng, ánh mắt chế giễu đồng loạt hướng về phía Quân Vô Tà, chỉ trừ cười nhạo nàng. Nhưng Quân Vô Tà chỉ lẳng lặng ôm Hắc Miêu, về mặt không chút cảm xúc bước vào. Lấy đồ ăn xong liền chọn một góc ngồi xuống, cứ thế cúi đầu chăm chú ăn, ngoảnh mặt làm ngơ với ánh mắt từ bốn phía đang chăm chăm nhìn mình.

“Người kia chính là Quân Vô Tà? Người mới ngày đầu tiên đã bị đuổi ra ngoài?” Có mấy sư huynh chưa từng nhìn thấy Quân Vô Tà nghiêng cổ nhìn về phía thân hình nhỏ bé kia. Có thể nói, bọn họ không có lấy một chút hứng thú đối với kiểu người thiên tài, thế nhưng đối với loại chuyện “đánh rắm giập đầu”, đim người ta xuống nước thì bọn họ lại vô cùng hứng thú.

“Còn không phải sao, vừa mới ngày đầu nhập học đã bị đuổi ra ngoài, thật là nhục cười.” Một gã tên niên cười nhạo, nói.

“Nhưng bị đuổi như vậy, phân viện Phục Linh không phải nên trực tiếp đuổi khỏi học viện Phong Hoa hay sao? Sao hắn vẫn còn ở đây?”

“Ai mà biết”.

Tất cả đề tài bàn tán trong nhà ăn đều xoay quanh việc này, chỉ trong vòng một ngày, Quân Vô Tà từ một “kẻ may mắn” biến thành “tân sinh bị đuổi học”.

Tại lầu hai, Ninh sư tỷ đang đứng từ lan can bên trên nhìn xuống dưới, thấy Quân Vô Tà đang ngồi lủi thủi một mình một góc, lông mày nàng ta khẽ nhướn lên.

“Đó chính là người được Phạm Cẩm nhìn trúng sao?” Ninh sư tỷ hơi nheo mắt lại, rồi quay sang nhìn một bên Doãn Ngôn, nói.

Doãn Ngôn sau khi biết Quân Vô Tà bị Cổ Ly Sinh đuổi khỏi phân viện Phục Linh, ngay lập tức đã báo tin cho Ninh sư tỷ biết. Hai người họ lúc này đang cao cao tại thượng, đắc ý ngăm nhìn về quần bách của Quân Vô Tà.

“Đúng vậy”.

“Hắn thực sự đã bị đuổi ra khỏi phân viện Phục Linh rồi sao?” Ninh sư tỷ dè dặt mở miệng, nói: “Mới ngày đầu tiên nhập học đã bị đuổi, loại chuyện như vậy trong phân viện này chưa từng thấy xuất hiện. Cổ Ly Sinh tính tình ôn hòa, trông không có vẻ là người sẽ làm ra chuyện cực đoan như vậy.”

Doãn Ngôn vội hỏi ngay: “Ta cũng nghĩ vậy, lúc Quân Vô Tà đi rồi, ta còn cố ý dò hỏi sư phụ là vì sao sư đệ vừa mới nhập học lại để hắn cứ thế mà đi dễ dàng như vậy, sư phụ chỉ nói hắn không phải người của phân viện Phục Linh thì ở lại làm gì”.

Nghĩ đến vẻ mặt của Cổ Ly Sinh lúc nói những lời này, Doãn Ngôn cảm thấy hết sức nhẹ nhõm.

“Hả? Không phải đấy chứ? Ta nghe nói, lúc sát hạch tiểu tử này tình cờ gặp Cổ Ly Sinh, lúc đó hình như sư phụ rất có hứng thú với hắn, thậm chí trước mặt mọi người còn hỏi hắn có muốn vào phân viện Phục Linh không cơ mà. Làm sao có thể mới qua vài ngày, lại nói bỏ là bỏ được?” Ninh sư tỷ hơi nheo mắt lại, cứ cảm thấy việc này vô cùng kỳ lạ, và lại

cũng không phù hợp lắm với tác phong làm việc của Cô Ly Sinh.

Doãn Ngôn lại có vẻ xem thường, nói: “Đó chẳng qua là người thuận miệng nói vậy thôi, đâu nhất thiết phải giữ lời? Mà thực ra tên Quân Vô Tà đó bản thân không biết xấu hổ, cho rằng lọt vào mắt xanh của sư phụ là có thể gia nhập vào phân viện Phục Linh, thế nên giờ mới để cho người ta chê cười”.

“Nhưng không phải chính sư phụ đã nói là năm nay chỉ thu nhận duy nhất một đệ tử thôi sao? Mà không phải đã thông báo rồi sao?” Ninh sư tỷ càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 408: Thần chuyển ngoặt (3)

Doãn Ngôn hơi sững sờ, hẳn cũng cảm thấy việc này hơi khó hiểu.

Tuy nhiên, trong lúc hai người vẫn đang mãi nói chuyện thì bỗng xuất hiện những tiếng ồn ào truyền đến từ phòng ăn dưới lầu một.

Chỉ thấy một thiếu niên da trắng đang bước vào phòng ăn, xung quanh hắn là một đám người đang vây quanh. Từ dung mạo của hắn có thể thấy được có lẽ hắn còn rất trẻ, nhiều nhất cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi.

“Từ Mộ, nghỉ đi nghỉ lại, hóa ra người mới là đệ tử của phân viện Phục Linh à? Thế mà sáng sớm lại vẫn cùng chúng ta đến phân viện Thú Linh, lúc đầu ta cứ nghĩ sau này chúng ta có thể cùng nhau tu luyện, ai mà biết người lại chẳng có một chút hứng thú, cứ thế phui mông một cái mà gia nhập vào phân viện Phục Linh chứ.” Đám người vây quanh thiếu niên vừa nói vừa cười đùa rôm rả.

Thiếu niên kia bị mọi người vây quanh tò ra ngượng ngùng, khoe môi hắn khẽ nhếch có vẻ đắc ý lắm.

“Ta cũng không biết, lần trước tình cờ gặp sư phụ, không ngờ sư phụ lại nhìn trúng biểu hiện của ta, nhưng thực ra chỉ đáng làm trò cười mà thôi.” Lý Từ Mộ giả vờ cảm thán lắc đầu, đáy mắt tràn đầy đắc ý.

“Làm trò cười cũng không đến lượt người, mà chính là cái đồ hàng giả kia làm rùm beng lên thì có!” Thiếu niên phụ họa cố ý liếc nhìn Quân Vô Tà đang ngồi yên lặng một góc, thấy nàng vẫn không hé răng nửa lời, hẳn cố ý cao giọng, hẳn không thể khiến cho tất cả mọi người nghe được những gì hắn nói.

“Một số người không có bản lĩnh thì tốt nhất đừng nên ảo tưởng, chẳng qua là gặp may đúng vào thời điểm sát hạch thi được Cổ tiên bối nhìn trúng, liền cho là mình thực sự có thể vào được phân viện Phục Linh, cũng không biết nhìn vào gương tự soi lại mình đi. Kết quả thì sao, không biết xấu hổ mà chạy đến phân viện Phục Linh, còn bị Cổ tiên bối đuổi ra ngoài, để cho Cổ tiên bối phải “điều động binh lực” bảo Từ Mộ trở lại phân viện Phục Linh, đây mới thực sự là điều đáng chê cười.”

Giọng nói của hắn ta lớn đến mức gần như tất cả mọi người trong phòng đều có thể nghe thấy được.

Trước khi nghe những lời này, các đệ tử vẫn còn hiếu kỳ, không hiểu tại sao Quân Vô Tà mới ngày đầu tiên nhập học đã bị đuổi khỏi phân viện Phục Linh, nhưng giờ thì ai cũng đã hiểu rõ chân tướng.

Bọn họ cảm giác ngay từ đầu căn bản Cô Ly Sinh không phải là coi trọng Quân Vô Tà, người mà hắn coi trọng vốn dĩ là người khác, mà nàng ấy lại tự cho là đúng, nghĩ mình được nhìn trúng, không biết tốt xấu mà chạy đến phân viện Phục Linh, chắc hẳn là muốn cướp vị trí của Từ Mộ. Kết quả Cô Ly Sinh vừa gặp đã biết không phải người cần tìm, nên mới ngay lập tức đuổi Quân Vô Tà ra khỏi phân viện Phục Linh như vậy.

Trong nháy mắt, cảm giác hả hê đối với việc Quân Vô Tà bị đuổi đã biến thành sự khinh bỉ sâu sắc, còn trẻ như vậy đã trăm phương ngàn kế muốn “đục nước béo cò”, thật là làm cho người khác phải hổ thẹn thay.

Không ít người đang âm thầm nhỏ nước bọt vào Quân Vô Tà, trong bụng không ngừng chửi rủa nàng, cho rằng nhân phẩm kém như vậy không xứng đáng được ở lại học viện Phong Hoa, nên cắt đi càng sớm càng tốt.

Từ Mộ được đám đông xung quanh nhìn hót thì tỏ ra vô cùng đắc ý, ban đầu hắn còn định ngăn cản bọn họ tăng bốc mình, nhưng khi thấy mọi người nhìn về phía mình với ánh mắt đầy ngưỡng mộ thì hắn ngay lập tức đã từ bỏ ý định trong đầu.

Tuy nhiên, trên thực tế, mọi việc không hề giống như những gì mà mọi người vẫn đang bàn tán. Cô Ly Sinh lúc này vẫn đang đi tìm Từ Mộ, với cả cũng đã nói rõ ràng với hắn đó là sai lầm của mình, ngay ngày đầu tiên vị đạo sư kia đã miêu tả nhầm người nên mới gây ra lầm hiểu nhầm như thế này, Quân Vô Tà ầu cũng là vô tội.

Nhưng việc này có giải thích thì chỉ có một mình Từ Mộ biết được, bởi ngay từ đêm hôm đó đạo sư đã tỏ rõ thái độ chỉ có Quân Vô Tà mới là người duy nhất có tư cách trở thành đệ tử của phân viện Phục Linh, mà Từ Mộ biết chuyện liền đó kỳ không ngớt. Bấy giờ tự nhiên có chuyện tốt như thế này rơi xuống đầu hắn, nên cho dù Quân Vô Tà có vô tội hay không thì việc nàng bị mọi người hiểu lầm như vậy căn bản cũng là vì nàng không tự biết mình.

Cũng bởi vì phần tình cảm này nên trong lúc Từ Mộ nói nguyên nhân kết quả chuyện này với người khác cũng không nhịn được mà thêm mắm thêm muối một phen.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 409: Bôi nhọ (1)

Lý do thoái thác lần này đã trực tiếp đẩy Quân Vô Tà vào tình cảnh “đứng mũi chịu sào”.

“Thôi bỏ đi, chuyện này không cần nói nhiều nữa, ta cũng không muốn so đo làm gì.” Từ Mộ giả vờ độ lượng nói, nhưng trên mặt lại không có vẻ gì là muốn để mọi chuyện kết thúc

trong hòa bình như vậy.

“Từ Mộ, người chính vì dễ dàng bỏ qua như thế nên mới để cho người ta suýt chút nữa đã cướp mất vị trí của người đó!” Đám thiếu niên đứng bên cạnh vẫn đang bận rộn ca tụng Từ Mộ, mặc dù trong lòng tràn đầy ghen tị với hắn nhưng bọn họ cũng hiểu thế nào là vì một tương lai quan hệ tốt đẹp với phục linh sư, càng không nên làm gì ngu ngốc mà tự hủy hoại mình sau này.

Lý Từ Mộ đối với người khác khá cởi mở, nên dù mới nhập học đã có quan hệ khá tốt với các đệ tử ở đây. Nhưng thực ra là do tính tình của Quân Vô Tà quá mức trầm lặng, nên dù người khác có muốn tỏ ra thân thiết với nàng thì vốn dĩ cũng không có cơ hội.

“Ôi, ta cũng thật không ngờ là có một người như vậy trong cùng một thời gian, nếu không phải sư phụ tìm được ta, chỉ e là giờ này ta với các huynh đệ đang cùng nhau đứng ở phân viện Thú Linh rồi.” Từ Mộ thờ dài nói.

Lời này nghe có vẻ là tùy ý nhưng lại càng khiến người ta phải đa nghi.

Nếu như không phải Cố Ly Sinh “nhìn thấu sự việc”, Quân Vô Tà chẳng phải đã có thể công khai chiếm đoạt cơ hội của Từ Mộ hay sao? Nhiều người tới học viện Phong Hoa chủ yếu là để tranh thủ thời cơ tiến vào phân viện Phục Linh, nếu như bị người khác mạo danh để thế thân thì thật không khỏi khiến người ta phải phẫn nộ.

Đám thiếu niên càng trở nên tức giận, khí huyết sôi trào, càng nghĩ càng thấy rõ sự hèn hạ vô liêm sỉ của Quân Vô Tà, mượn cơ tâm trạng oan ức của Từ Mộ, hành xử của bọn họ càng ngày càng quá đáng không biết chừng mực.

“Từ Mộ, người tính tình độ lượng, nhưng huynh đệ bọn ta không thể chỉ giương mắt nhìn người bị khi dễ như thế!” Nói xong đám thiếu niên liếc nhau một cái rồi bắt đầu đi về phía phòng ăn.

Quân Vô Tà vẫn đang cúi đầu dùng bữa, đột nhiên nhận thấy có người đang đến gần, nàng ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nhìn rõ người vừa tới là ai thì bàn ăn trước mặt nàng đã bị ném phăng đi, thức ăn vừa nảy rơi vãi đầy trên mặt đất, bát đĩa rơi xuống phát ra âm thanh loảng xoảng đinh tai nhức óc.

“Cái đồ tiểu tử vô liêm sỉ nhà người, vẫn còn tâm trạng ngồi ăn ở đây sao? Chẳng lẽ người không biết sau khi bị phân viện Phục Linh đuổi đi sẽ không có tư cách ở lại học viện Phong Hoa nữa hay sao?” Một thiếu niên cao lớn giẫm chân lên chiếc bàn vừa bị ném đi, ý lại vào vóc dáng cao to từ trên cao nhìn xuống Quân Vô Tà đang ngồi trên ghế, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiếu niên vừa đến gây chuyện kia.

“Tất cả những chuyện người làm mọi người ở đây đã sớm biết cả rồi, không hiểu vì sao học viện Phong Hoa lại có loại đệ tử suy đồi nhân phẩm như người nữa. Người cần bản không có tư cách ở lại nơi này, có điều trước khi cút khỏi học viện Phong Hoa thì người phải xin lỗi Từ Mộ cái đã.” Mấy tên thiếu niên đứng bao vây Quân Vô Tà, hiển nhiên hôm nay bọn họ không có ý định bỏ qua cho nàng một cách dễ dàng.

Từ Mộ nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng vô cùng đặc ý, tuy nhiên trên mặt lại tỏ vẻ không tán thành, còn dùng lời hay ý đẹp ra vẻ khuyên nhủ đám người kia: “Mọi người đều là huynh đệ với nhau, cứ coi như Quân Tà suýt chút nữa đoạt mất vị trí của ta ở phân viện Phục Linh, thì ta nghĩ cũng không phải do hắn cố ý đâu.”

“Không có ý? Làm ra loại chuyện như vậy sao có thể là không cố ý? Cổ tiền bối có nhìn trúng hắn hay không chẳng lẽ hắn không biết sao? Chẳng qua là hắn cố tình không hiểu, muốn mượn cơ hội để trèo cao mà thôi. Từ Mộ, chuyện này tốt nhất là người đừng xen vào, nếu hôm nay hắn không xin lỗi người thì đừng hòng chúng ta tha cho!” Đám thiếu niên kia tràn đầy căm phẫn nói.

Động thái này đã khiến cho tất cả đệ tử đang có mặt trong nhà ăn phải chú ý, các sư huynh sư tỷ đã sớm tò mò về mấy lời đồn đại về các tân sinh mới nhập học, tự nhiên thấy đám tân sinh này gây chuyện ở đây lập tức dài cổ ngồi đợi trò hay sắp diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.